

Giới thiệu Ảo Ma Bộ Pháp

Truyện Ảo Ma Bộ Pháp của tác giả Trần Thanh Vân thuộc thể loại kiếm hiệp hay, đặc sắc được rất nhiều các bạn trẻ ưa thích thể loại này hưởng ứng, nội dung truyện huyền diệu, những tình huống gay cấn, hấp dẫn sẽ làm cho các bạn cảm giác thích thú.

Tác phẩm này nói về Kỳ Liên sơn, núi kẻ núi, đồi tiếp đồi, chập chùng, nhấp nhô như sóng biển kéo dài mãi đến vô tận..

Mời các quý độc giả cùng đọc truyện để khám phá ra những điều bí ẩn, hấp dẫn đang được ẩn sau những trang tiếp theo nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ảo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bí ẩn gò Loạn Thạch

Kỳ Liên sơn, núi kẻ núi, đồi tiếp đồi, chập chùng, nhấp nhô như sóng biển kéo dài mãi đến vô tận..

Bên phía tây dãy Kỳ Liên, địa hình như biến đổi hẳn, mặt bình nguyên mở rộng, nhìn mát tầm mắt.

Giờ đã chớm đầu thu.

Lá vàng lác đác bay theo gió.

Ngược theo đường sơn đạo từ bình nguyên đến chân dãy núi Kỳ Liên, từ xa đã nhìn thấy bụi cuốn mù tung lên, như điểm tô thêm vẻ âm đạm của không gian mênh mông vào buổi giữa trưa này.

Trong tửu điểm nhỏ được dựng ven đường. Gọi là tửu điểm vì đây có bán rượu và thức ăn cho khách đi đường. Nếu khách bộ hành có yêu cầu thì nơi đây sẵn có vài nếp nhà dựng sau tửu điểm đủ để thỏa mãn nhu cầu nghỉ ngơi của khách.

Một bóng người từ tửu điểm bước ra khỏi cửa. Đó là lão Trương quản lý, là chủ nhân của tửu điểm này. Lão Trương tướng phục phịch, ngang lưng thắt chiếc tạp dề màu trắng mà thời gian đã ngả sang màu vàng ố.

Lão Trương đưa tay che ngang mắt, nhìn về phía đầu đường sơn đạo. Bụi vàng tung bay lên không trung, và như đám mây cứ cuốn dần mãi theo đường sơn đạo, tiến lần lần về phía lão đang đứng. Lão Trương nhếch môi, miệng nở nụ cười vui vẻ, lão vội quay vào tửu điểm, vừa đi vừa kêu lớn :

- Tiểu Nhẫn, mau chuẩn bị, trưa nay lại có thực khách đến rồi đó.

Một đứa bé, tuổi độ mười một, mười hai, tóc để chòm, quần áo tuy sạch sẽ tinh tươm nhưng nếu ai tinh ý sẽ thấy vài mẩu vải cùng màu áo đã được vá vào một cách khéo léo, từ sau quần chạy vội ra, tay cầm khăn lau, vừa lau phải bàn ghế, vừa hỏi lại lão Trương :

- Trương đại thúc, sao đại thúc đoán là có khách đến, tiểu nhi không nghe thấy gì cả?

Lúc đó, như để trả lời câu hỏi của đứa bé vắng vắng từ xa đã nghe tiếng vó câu nện trên đường sơn đạo :

- Lóc cóc... lóc cóc...

Tiếng vó câu nện trên đường đất, tiếng không kêu vang xa, nhưng trầm đục, tiếp tục thẳng đến.

- Một, hai... năm. Trương đại thúc, tiểu nhi có thể nói là có năm khách.

Lão Trương vui vẻ nở nụ cười hài lòng :

- Khá, Tiểu Nhẫn nay đã khá, đúng rồi, ta cũng nghe là năm tuần mã, thôi vào sau chuẩn bị đun nước đi.

Tiểu Nhẫn trước khi quay người đi vào sau cũng đã vội chạy ra cửa đứng nhìn, nó hy vọng là nó sẽ thấy năm con tuần mã, như nó đã đoán qua tiếng vó ngựa.

Và kia, xa xa nó đã thấy rõ năm chấm đen đang chạy về phía tửu điểm.

Chú quay vội vào tửu điểm, miệng lại liếng thoắng kêu lên :

- Đúng là năm, năm khách, Trương đại thúc, tiểu nhi đoán trúng rồi.

Tiếng vỗ câu ngừng hẳn, tiếng chân ngựa dẫm thành thịch trước túp điểm, lẫn vào tiếng thở phì phì của những con ngựa đã chạy một quãng đường xa. Kèm theo đó là tiếng gọi nhau của khách :

- Ô điểm chủ đâu? Mau ra chăm sóc ngựa cho các thiếu gia!

Lão Trương vội vàng bước ra, hai tay xoa vào nhau, vừa cười vừa nói :

- Khách quan, quý khách quan xin mời vào, để ngựa đây, bốn điểm sẽ chăm lo chu đáo.

Lão Trương đưa mắt nhìn, lão thấy khách gồm bốn nam một nữ.

Vừa lúc đó một trong bốn tráng hán bước đến nói nhanh với lão :

- Này, lão cố chăm ngựa cho tốt nhé. Tam vị thiếu gia và tiểu thư ta đây không để lão thiệt đâu.

- Mời, mời...

Lão Trương đưa tay cung thỉnh quý quan khách và tiểu thư vào tề điểm nghỉ ngơi. Kế đó, lão Trương quay vào trong gọi :

- Tiểu Nhẫn, mau đem nước trà đến cho quý khách quan dùng giải khát nào!

Bốn tráng hán và vị tiểu thư đưa chân vào túp điểm, ngồi quanh cái bàn kê gần cửa vào, phía tay phải.

Tiểu Nhẫn từ trong lãng xăng chạy ra, sắp bình trà và chung cho khách. Nó khoanh tay đứng kế đó, chờ khách sai bảo. Trong lúc đó nó nhận xét cực nhanh về các vị khách. Nó thấy một trong bốn tráng hán là vị mặt võ phục màu xám, lưng vắt đại đao, mặt mày chân chất trông có vẻ hơi thô lỗ, còn ba người kia đều mặt áo dài gấm, lưng thắt đai ngọc, đầu đã trải qua đoạn đường dài vẫn không tỏ ra vẻ gì mệt mỏi, cùng với ba thanh trường kiếm ngang lưng, qua đó có thể nói họ là những hiệp khách giang hồ.

Còn vị tiểu thư, độ tuổi trăng rằm, mặt mày đẹp dễ, hai gò má ửng hồng vì gió nắng đường xa nhưng cũng còn có vẻ khỏe khoắn. Thật là một bậc cân quốc anh thư.

Bỗng vị tiểu thư thốt lên :

- Tam vị sư huynh, các huynh nói sao? Chúng ta trải ngàn dặm đến đây có đáng hay không?

Một trong ba vị tráng hán, tuổi độ tam tuần, vừa ra vẻ ngạc nhiên vừa nói :

- Kia! Hiên Thiên muội, sao muội lại nói thế! Không phải đi xem ‘Loạn Thạch cước’ là ý của muội sao?

Hiên Thiên trề môi, nũng nịu nói :

- Đúng rồi! Đó là ý của muội, nhưng đường thì xa, nơi đây lại heo hút, nghĩ lại thật không đáng để đi chút nào! Muội nói thế có đúng không Tam Nhẫn Thần Ứng Hồng Định Trung tam ca?

Tam Nhẫn Thần Ứng Hồng Định Trung tuổi độ hai mươi, hai mươi mốt, giữa trán có một vết sẹo nhỏ, chợt nghe Hiên Thiên nhắc đến, như giật mình làm cho vết sẹo nhỏ ửng hồng lên, khiến vết sẹo càng hiện rõ, hớp cùng hai mắt tạo thành tam nhân, ậm ừ :

- Phải, phải, Thiên muội nói thì tất nhiên phải!...

- Tam đệ và Thiên muội nghe đây - Vị tráng hán còn lại chen lời - Không phải chúng ta tuân theo lệnh dụ của Bang chủ, lão nhân gia người hay sao? Và chẳng bí ẩn ở gò Loạn Thạch này cả trăm năm nay chưa ai ở chốn giang hồ này giải thích được! Thế nếu chúng ta giải thích được thì sao? Còn nữa, sư phụ lão nhân gia đã ấn định chúng ta tìm hiểu và phải lưu lại đây một thời gian, không phải người đã giải thích tường tận rồi sao?

Hiên Thiên tiểu thư lắng nghe, vẻ như không hài lòng, vừa định trả lời thì vị đại sư huynh Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đàm Long chặn lời :

- Thôi, chỗ này là chỗ cho các người nói lung tung à?

Kịp lúc Tiểu Nhẫn còn đứng đó, Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đàm Long khoác tay bảo :

- Tiểu nhị, xem có gì ngon thì đem lại đây, chúng ta ăn xong còn phải đi ngay.

Tiểu Nhẫn quay người, chạy nhanh vào trong. Nó nháy nhó nói với lão Trương :

- Trương đại thúc, lại một bọn người đến đây để tìm xem bí ẩn ở Loạn Thạch cước.

Lão Trương lăm lét nhìn ra, thấp giọng bảo :

- Ngừ như người mà lại muốn cười bọn họ à! Coi chừng cái đầu nguời đó.

Tiểu Nhẫn ngạc nhiên hỏi lão Trương :

- Bọn họ là ai vậy, Trương đại thúc?

Giọng lão Trương càng nhỏ hơn nữa :

- Hừm, họ là Thần Ưng tam tú, đồ đệ tuần kiệt của Bang chủ Kim Ưng bang. Còn vị tiểu thư kia ta xem chừng lại là thiên kim tiểu thư Trịnh Hiền Thiên, ái nữ của Trịnh Đạt, Bang chủ Kim Ưng bang.

Nói đến đây, lão Trương ra vẻ ngờ ngác, lão nghĩ thầm: “Những người này tuân lệnh đến đây tìm hiểu bí ẩn thì khỏi phải nói rồi, nhưng sao bọn họ lại phải ra về kỳ bí. Cái này thì khác đây, hừ, bí ẩn của Loạn Thạch cước lại đến lượt chúng nó giải thích được sao? Trừ phi... trừ phi...”

Chợt nghe tiếng gọi của tiếng gọi của Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đám Long :

- Điểm chủ, lão điểm chủ...

Lão Trương hai tay xoa xoa vào tạp dề chạy ra hỏi :

- Khách quan, khách quan gọi tiểu nhân?

Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đám Long gật đầu bảo :

- Lão huynh, lâu nay lão huynh buồn bán ra sao?

Lão Trương cười cười thốt :

- Đa tạ khách quan hỏi đến, thật thì hơn hai mươi năm nay tiểu nhân lập tửu điểm này đến nay quả là có khó khăn chút chút. Đôi ba ngày mới có vài vị khách giang hồ võ lâm chiếu cố, còn thì tẻ điểm phải canh tác thêm mới đủ sống.

Hiền Thiên tiểu thư cướp lời :

- Lão nói sao, khách giang hồ đôi ba ngày lại có người đến đây à? Thế lão có nghe biết gì không?

Lão Trương lại hỏi :

- Tiểu thư nói sao? Nghe biết là nghe biết về cái gì ạ?

Vị tráng hán, khi nãy có giải thích cho Tam Nhẫn Thần Ưng Hồng Đình Trung và Hiền Thiên tiểu thư vội nói chen vào :

- Ta đây là Huyết Trào Ưng Thạch Toàn, chúng ta là người của Kim Ưng bang, lão biết chứ? Vậy lão nói đi, lão có nghe biết gì về Loạn Thạch cước chăng?

Lão Trương hai tay lại xoa vào nhau, lão vội nói :

- À, cái đó tiểu nhân cũng có nghe nói tới.

Thạch Toàn lại hỏi :

- Lão nghe sao?

- Thì tiểu nhân chủ định lập tửu điểm này để phục vụ cho các nhân vật võ lâm đến gò Loạn Thạch này. Họ đến xem xét và mong giải đáp nghi án của võ lâm về Loạn Thạch cước. Cũng hai mươi năm rồi, tiểu nhân ở đây thấy hết người này đến người khác, khi đến đây đều ra vẻ háo hức bồn chồn, về sau lại bỏ đi đầy thất vọng, qua đó tiểu nhân cũng biết chưa có ai giải thích được bí ẩn của Loạn Thạch cước.

Hiền Thiên tiểu thư nét mặt lộ rõ vẻ háo hức, hỏi :

- Loạn Thạch cước là cái gì? Nó ra sao? Lão nói cho ta nghe thử xem!

Lão Trương trả lời :

- Cái này thì khách quan hỏi đúng người rồi. Đó, phía cuối con đường sơn đạo này đi sâu vào khoảng giữa hai đỉnh núi phía trước, khách quan sẽ thấy một cái gò lồi chồm là đá, hà hà... toàn là đá không thời, không có một ngọn cỏ nào mọc được vì không có một kẻ đất nào cho cỏ mọc lên được, ở chéch về phía bắc của gò Loạn Thạch là một bàn thạch lớn, trên bàn thạch đó, không biết từ hồi nào và ai đã in vào đó một trăm lẻ ba dấu chân. Đúng một trăm lẻ ba dấu và thật là lộn xộn, không theo một trật tự nào, y như là kẻ nào đã đi loạn xạ trên trên một bãi đất bùn còn lưu lại các vết chân. Tiểu nhân cũng hiểu kỳ đến xem thì thấy đúng là vậy. Càng xem càng rối cả mắt.

Thạch Toàn chen lời, đứng dậy nói :

- Được rồi, lão thu xếp cho chúng ta vài chỗ nghỉ - Lại quay về Tam Nhân Thần Ứng Hồng Đình Trung, Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đàm Long và Hiên Thiên nói - Chúng ta đi xem thử chứ, đại sư huynh, tam đệ, Thiên muội?

Thế là tất cả đứng lên đi ra, vị tráng hán mặc võ phục xám, tay sửa lại đai đao trên lưng, thấy vội lên bàn vài nén bạc, cũng vội vàng bước ra theo.

Bỗng, trong lúc vội vàng, hắn không kịp nhìn, và đã va phải một người từ ngoài bước vào.

Phạch...

Hắn phải lùi lại vài bước, tựa vào bàn mới đứng vững, trong khi người kia vẫn đứng yên không nói gì.

Chưa kịp nhìn, hắn đã vội chửi toang lên :

- Mẹ kiếp, đi với đứng như thế hả?

Vị khách kia đã vòng tay lên, nói :

- Xin thứ lỗi, tiểu ca xin thứ lỗi cho.

Tay xúc đại đao, hắn lại nói :

- Nói hay nhỉ, hừ, lão già xem thử coi nhà người có phải là kẻ mù không mà lại đụng vào lão gia thế?

Nói chưa dứt câu, hắn đã loang đại đao, ánh đại đao như cầu vồng chớp về phía người kia.

Vụt, vụt liền hai tiếng.

Vị khách, tay vẫn buông thõng, đầu đội nón rom rộng vành, qua hai lần chao thân đã đứng hẳn phía sau lưng đại hán nọ.

Đại hán nọ vừa thở vừa la :

- Mẹ kiếp, người là ai mà dám đụng đến Kim Ứng bang ta.

Hắn xoay vòng cánh tay, vụt thật mạnh ra sau một đao nữa rồi nhảy vọt ra ngoài, nhìn lại thì thấy vị khách kia đã bỏ nón rom và đang ngồi chễm chệ ở bàn gần đó.

Vừa lúc đó, chợt nghe tiếng của Thạch Toàn hỏi :

- Việc gì đó Đại Thát?

Chưa dứt câu hỏi đã thấy Thần ung tam nhân và tiểu thư Hiên Thiên đứng ngay bên.

Đại Thát đáp :

- Lão kia có mắt như mù, đi đụng vào tiểu nhân, lại còn... lại còn...

- Còn sao nữa?

Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đàm Long cướp lời, nói :

- Mì mới là kẻ có mắt như mù.

Hắn lại vòng tay, hướng về phía vị khách và nói :

- Xin tiền bối thứ cho, Đại Thát bản tánh có hơi thô lỗ, hình như tiền bối đây là...

Nói đến đây, hắn liếc nhìn về thanh kiếm của vị khách nọ đang gác lên bàn và lại nói :

- Tiền bối có phải chăng là Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh tiền bối?

Vị khách nọ, đúng hơn là Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh gật đầu đáp :

- Phải, tiểu huynh đệ đây là...

Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đàm Long khom mình đáp :

- Bọn văn bối là Kim Ứng bang, Thần Ung tam tử và tiểu muội là ái nữ của ‘Vô Định Thần Trảo’ Bang chủ Kim Ứng bang.

Lã Nguyên Sinh đưa tay vuốt nhẹ chòm râu bạc, thốt :

- Té ra là tam vị đồ đệ, Tam tú Thần Ứng của Kim Ứng bang.

Lão quay về phía Trịnh Hiền Thiên hỏi :

- Thân phụ của tiểu thư lâu nay vẫn khỏe không? Đã lâu rồi lão phu không có dịp đến Kim Ứng bang để bái phụng Trịnh bang chủ.

Hiền Thiên tiểu thư vòng tay nói :

- Đa tạ Lã tiên bối có lời thăm hỏi. Gia phụ vẫn được an khang. Tiểu nữ vẫn mong Lã tiên bối quang lâm và chỉ bảo.

Lã Nguyên Sinh cười nói :

- Được rồi, hôm nay các ngươi đến đây cũng để tìm lời giải đáp về Loạn Thạch cước phải không? Ha ha, ta mong cho các ngươi được toại nguyện.

Hiền Thiên tiểu thư ngạc nhiên hỏi :

- Thế Lã tiên bối không phải đến để tìm hiểu về Loạn Thạch cước sao?

- Hừ, cái đó lão phu không để mắt đâu, cả trăm năm rồi có ai trong võ lâm biết được bí ẩn đó! Đâu đã đến phần lão phu chứ. Thôi các ngươi đi đi.

Lão khoát tay, rồi ngồi ngay người lại trầm tư.

Tiểu Nhẫn đến gần nói :

- Dạ khách quan dùng chỉ?

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh quay nhìn Tiểu Nhẫn, lão khựng người một lúc và nói :

- Tiểu nhĩ! Hải tử là tiểu nhĩ à? Được, cứ có gì dùng được thì đem đến cho ta.

Tiểu Nhẫn chạy nhanh vào trong, lát sau đã dọn các thức ăn lên trước mặt khách. Khi xong, Tiểu Nhẫn định lui đi thì đã nghe khách hỏi :

- Hải tử, năm nay cháu được bao nhiêu tuổi? Cháu là con hay là người làm của tửu điểm này đây, và cháu tên gì?

Tiểu Nhẫn đáp :

- Bá bá, tiểu diệt tên gọi là Tiểu Nhẫn, tiểu diệt chỉ là người làm cho Trương đại thúc đây, còn tuổi thì tiểu diệt nghe má má nói tiểu diệt được mười hai tuổi.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh lại trầm ngâm và nói :

- Hải tử còn má má sao? Má má con đâu? Nhà con gần đây chứ?

- Má má diệt nhi đang bệnh, nằm ở nhà sau, tiểu diệt và má má sống ở căn phòng nhỏ sau tửu điểm, đó là Trương đại thúc ân đức ban cho.

Lão đưa tay vuốt vuốt chòm râu của Tiểu Nhẫn ra vẻ thương yêu, lão nói tự như nói với chính lão :

- Chà, đã mười năm nay ta đã đi khắp giang hồ để đi tìm một đứa cháu cũng trạc tuổi con, thật là bóng chim tăm cá, cháu ta lại không mẹ, không cha... Thế cháu là người địa phương này à?

Tiểu Nhẫn đáp :

- Theo má má nói, cháu và má má về đây sống chỉ khoảng mười năm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trăm năm tồn bí ẩn Tiểu Nhẫn ngộ khai kỳ

Bóng chiều đã phủ xuống cả dãy Kỳ Liên sơn, bóng núi trùm lên cả bình nguyên, làm cho bóng tối sập xuống tửu điểm càng mau thêm.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh nhìn Tiểu Nhẫn đang thấp đèn trong túp diêm, lão mơ mơ hồ hồ nhìn ánh đèn hắt lên chập chờn trên cái đầu còn để chòm của Tiểu Nhẫn.

Hình như trong tim lão chợt nảy nở tình cảm với đứa bé này. Lão ngoắc Tiểu Nhẫn lại gần, lão hỏi ướm :

- Hài tử, cháu đã xem Loạn Thạch cước chứ?

Tiểu Nhẫn đáp :

- Má má không cho tiểu diệt đến gần.
- Sao vậy? - Lã Nguyên Sinh lại hỏi.
- Tiểu diệt không hiểu.
- Thế bây giờ cháu có muốn đi xem cùng ta không?
- Ô, tiểu diệt muốn lắm! Nhưng để tiểu diệt hỏi qua má má đã.

Không đợi Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh trả lời, Tiểu Nhẫn đã nhanh chân phóng về phía cửa sau cửa túp diêm. Chốc lát, nó đã ra đến nơi, vừa cười vừa nói :

- Tiểu diệt đã khẩn thiết xin má má, má má mới đồng ý cho đi, nhưng chỉ một lần này thôi.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh thốt :

- Vậy chúng ta đi.

Lão bước ra ngoài theo sau chân Tiểu Nhẫn. Mới đi chừng hai mươi trượng, lão nắm tay Tiểu Nhẫn, lão nói :

- Ta đưa hài tử đi cho nhanh nhé!

Dứt lời, lão và Tiểu Nhẫn đã như hai cánh chim vút bay lên không trung, lướt nhanh về hướng Loạn Thạch cước.

Tiểu Nhẫn lúc này có cảm giác như là thần tiên trong truyện cổ mà má má nó đã kể cho nó nghe lúc trước. Nó thấy mình lâng lâng, chân không chạm đất, và thân hình vẫn lướt đi vùn vụt, nó không thấy sợ, trái lại nó lại thích chí cười lên khanh khách, quay đầu về Lã Nguyên Sinh nó hỏi :

- Bá bá, đây là võ công phải không, bá bá? Tiểu diệt thích quá!

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh cười hiền hậu đáp :

- Đây là môn khinh công, đã là giới giang hồ hiệp khách, ít nhiều ai ai cũng phải biết. Nếu hài tử muốn, bá bá sẽ truyền thụ cho.
- Ngay bây giờ hả bá bá?
- Chưa đâu, muốn có được khinh công cao diệu, hài tử cần phải có trước hết là căn bản nội công đã. Được rồi! Ta hẹn với hài tử, đầu xuân ta sẽ về lại đây và dạy cho hài tử.

Tiểu Nhẫn có vẻ hơi buồn, chưa tìm được câu nói thì đã đến nơi có Loạn Thạch cước.

Một bàn thạch to lớn, nằm giữa những phiến đá to nhỏ khác nhau, phiến thạch bàn như là một vị vua, chầu chực quanh nó cũng có có tả, hữu và vô số quần thần.

Dưới ánh trăng non, thạch bàn nổi bật hẳn lên, trắng toát, và trên mặt thạch bàn những vết chân in loạn xạ được ánh trăng chiếu xiên xiên lộ rõ ra.

Có vết chân di di chệch về bắc, có những vết in mũi ngược hẳn về nam, không hẳn là hướng nam, và nói chung là các vết chân in lại trên thạch bàn không theo một trật tự, một quy ước nào cả.

Đúng là Loạn Thạch cước.

Tiểu Nhẫn và Lã Nguyên Sinh ngây người, mắt nhìn không chớp về các vết chân. Tiểu Nhẫn đưa tay dụi mắt, nó lại nhìn, một lúc lại dụi mắt, các vết chân như biết di động, càng nhìn càng rõ.

Nó quay sang nhìn Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh định hỏi. Đã nghe Lã Nguyên Sinh thì thầm, lẩm bẩm :

- Không phải Thất Tinh bộ pháp (Thất thất tứ thập cửu), cũng không là Bát Quái (Bát bát lục thập tứ) không ra Cửu Cung... Lưỡng Nghi, Tứ Tượng lại càng không phải.

Nó lại thấy Lã Nguyên Sinh chếp miệng, thờ dài rồi lại lắc đầu thốt :

- Trò chơi của tiền nhân? Ý gì? Để làm gì? Khó hiểu... chỉ một cở chân như một vết chân của người bình thường... Bắt đầu ở đâu? Kết thúc ở vết chân nào?

Tiểu Nhẫn đã nghe các tiếng lẩm bẩm này, nó chợt động tâm, lại nhìn tiếp về Loạn Thạch cước. Với tầm nhìn của một đứa bé, với độ xiên xiên của ánh trăng mờ, nó lại có cảm giác có những vết chân sâu hơn các vết chân khác, rồi như một ảo giác nó lại thấy hình như vết chân lại di động..

Nó không dám dụi mắt, cố bắt cái nhìn của nó theo kịp các di động của những vết chân.

Các vết chân vẫn di động càng lúc càng nhanh. Nó đứng ngẩn người, chợt như có ai chạm vào vai, nó hốt hoảng nhảy lui.

- Hải tử, con xem thấy gì mà ngẩn người không nghe cả ta hỏi?

Nó lắc đầu, quay nhìn tiếp các vết chân, ánh trăng giờ đã lên cao, những bóng đen của các vết chân như không còn nữa, trừ những vết chân in sâu hơn thì vẫn còn, các vết chân giờ như lạnh lùng nằm trơ đó, không còn di động, như bao lâu nay vẫn nằm bất động “trơ gan cùng tuế nguyệt”.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh phá tan sự yên tĩnh, nói :

- Mai ta lại đi rồi! Giờ đã khuya, chúng ta về!

Tiểu Nhẫn không nói gì, trước khi quay đi nó còn luyến tiếc nhìn lại các vết chân, nó nghĩ thầm: “Mai ta lại xin má má đến xem lại, các vết chân nông sâu khác nhau hẳn phải nói lên điều gì đó. Mà sao các nhân vật võ lâm đến xem, như là không ai nhận thấy sự sai biệt này?”

Phía sau tửu điểm, căn nhà nhỏ nằm nép vào một góc vẫn còn ánh đèn, bóng một phụ nhân lấp ló qua màn cửa. Đó là Lục phu nhân, má má của Tiểu Nhẫn.

Dưới ánh đèn leo lét, gương mặt của Lục phu nhân lộ vẻ mệt mỏi, tóc tuy vẫn gọn nhưng không trang điểm cầu kỳ, y trang giản dị. Qua đó không cần nói cũng đã rõ Lục phu nhân tuy chưa già nhưng đã quen với đời sống lam lũ, nhọc nhằn và Lục phu nhân đang trải qua một cơn bạo bệnh.

Tầm màn cửa vén lên, Tiểu Nhẫn sau khi chia tay với Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh vừa vức vào, liền thoáng nói :

- Má má, hải nhi đã về. Má má biết không, Lã bá bá tốt lắm! Bá bá hứa sẽ quay lại dạy võ công cho hải nhi. Con và bá bá đã...

Lục phu nhân chặn lời :

- Lã bá bá, là họ Lã à?

- Má má quen biết Lã bá bá sao?

- Đây Tiểu Nhẫn, má má đã gặp Lã bá bá đâu mà có thể quen biết. Danh tánh của Lã bá bá là gì, con có biết không?

Tiểu Nhẫn nhanh nhẩu đáp :

- Con nghe bọn người Kim Ung bang gọi Lã bá bá là Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh.

Lục phu nhân thẳng thốt nhắc lại :

- Hồng Nhật Tảo Kiếm... là Lã đại chủ?

- Sao lại gọi là Lã đại chủ, má má?

Lục phu nhân giật mình đáp :

- À không, Tiểu Nhẫn để sau này má má sẽ nói con nghe. Thế nào, con đã xem Loạn Thạch cước chưa? Con biết gì?

Tiểu Nhẫn nghe nhắc vội nói :

- Hải nhi thấy kỳ quái lắm, các vết chân ở Loạn Thạch cước như biết chạy, má má à. Lã bá bá còn nói không phải là Thất Tinh, Cửu Cung gì gì đó má má à.

Lục phu nhân đưa tay lên ra dấu và nói khẽ :

- Tiểu Nhẫn con có biết vì sao mẹ con ta phải sống ở đây không? Vì nó đấy, khi nào con hiểu về bí ẩn của Loạn Thạch cước... - Giọng của Lục phu nhân lúc này càng thấp hơn nữa - phải đến lúc ấy mới là cơ hội của con, Tiểu Nhẫn à!

Tiểu Nhẫn ngạc nhiên hỏi :

- Cơ hội? Sao lại vì Loạn Thạch cước mà ta sống ở đây hả má má? Thế trước chúng ta sống ở đâu?

Lục phu nhân đã trầm tĩnh hơn nói :

- Tiểu Nhẫn, mà má gọi hài nhi là Nhẫn là con phải nhẫn nhục, chịu đựng và kiên tâm, con nghe rõ chưa? Má má chỉ có thể nói với con là trước đây chúng ta sống ở nơi khác xa lắm, vì sao phải sống ở đây? Liên quan thế nào đến Loạn Thạch cước? Sau này con sẽ rõ.

Tiểu Nhẫn về nhẫn nhịn nói :

- Vậy bí ẩn Loạn Thạch cước nào có ý nghĩa như thế nào, má má?

Lục phu nhân về cam chịu từ tốn nói :

- Má má cũng không biết rõ ràng lắm! Chỉ có thể nói là có lẽ nó liên quan đến hai dấu chân ở Đại Biệt sơn tỉnh Cam Túc, Trung Nguyên. Lâu nay má má cũng đang tìm cách giải thích sự bí ẩn này, nhưng trời không chiều lòng người.

Tiểu Nhẫn quả quyết nói :

- Má má, hài nhi nhất định sẽ tìm ra bí ẩn này! Má má cho phép hài nhi đến xem xét nhé.

Lục phu nhân nói như nói với cho mình nghe :

- Có lẽ... có lẽ... một đứa bé đến xem xét sẽ không làm kinh động đến ai. Tiểu Nhẫn con cố bảo trọng khi tìm đến Loạn Thạch cước, con hứa với má má chứ?

- Vâng, con hứa!

Tiểu Nhẫn trang trọng nói.

* * * * *

Thời gian thấm thoát trôi.

Khách giang hồ lác đác lại tìm đến gò Loạn Thạch, hết đến lại đi...

Trời đã trở Đông...

Bọn Kim Ưng bang vẫn đi đi về về, không còn háo hức, nhưng lại mang về mặt dò xét. Dò xét bất kỳ ai đến gò Loạn Thạch, trừ một đứa bé mà chúng không để tâm đến, đó là Tiểu Nhẫn.

Phản Tiểu Nhẫn, qua nhiều đêm xem xét, vì ban ngày nó còn lo việc ở tửu điểm với Trương lão gia, nó đã nhận thấy phải có ánh trăng chiếu xiên thì ảo giác về dấu chân di động mới đến với nó. Còn khi ánh trăng rọi ngay xuống thạch bàn thì hiện tượng trên lại biến đi.

Lúc này nó lại để tâm xem xét độ nông sâu của vết chân mà qua ánh trăng xiên nó đã chú tâm nhìn thấy. Kết quả nó đã biết trong số một trăm lẻ ba dấu chân, có tất cả là bốn mươi lăm dấu chân in nông bằng nhau và năm mươi tám dấu chân còn lại đều in sâu. Độ nông sâu chênh nhau không nhiều, khó có thể nhận biết được dưới ánh nắng trong ngày, dù là chiếu ở góc độ nào cũng thế.

Đồng thời theo ảo giác mơ hồ về hướng di động của các dấu chân, nó lại nhận thấy các dấu chân ở độ sâu hơn là nhưng dấu chân được qua lại hai lần, chỉ hai lần chứ không hơn.

Sau khi ghi nhớ kỹ vị trí các dấu chân nông, sâu và cố nhớ hướng di động của các dấu chân mà nó như nhìn thấy, lần lần nó đã phát hiện được dòng chảy của các dấu chân, nếu có thể gọi là dòng chảy.

Nó đã ghi nhận được dấu chân khởi đầu và dấu chân kết thúc.

Nhưng đến khi uớm thử chân mình vào các vết chân, Tiểu Nhẫn thất vọng, bước chân của nó quá nhỏ so với các dấu chân mà nó cần bước đến, đồng thời lẽ đương nhiên, dấu chân của nó lọt thông trong dấu chân in trên thạch bàn.

Nó thử người ra, suy nghĩ, hoàn toàn thất vọng. Nó đã định sau khi kiểm lại dòng chảy của dấu chân theo như đã nhận biết, nó sẽ nói cho má má nó nghe và nó mừng rỡ tưởng rằng má má nó sẽ vui, sẽ hết bệnh, sẽ... sẽ... và sẽ giải đáp các thắc mắc của nó ở lần nói chuyện trước...

Trong lúc ngẩn ngơ, hết chân tả đến chân hữu của Tiểu Nhẫn đi đi lại lại trong dấu chân đá.

Nó chợt chói với vì chân tả nó đã đạp nhầm lên gờ đá của vết chân, nó loạng choạng người nghiêng dần qua mé tả, nó sắp ngã, để tránh khỏi ngã, bắt buộc chân hữu nó phải di động về phía sau một bước và khéo làm sao, chân hữu nó đã đặt meo meo vào một dấu chân khác nó lại chấp chới, lại sắp ngã, chân tả lại dịch lên phía trước, bàn chân tả lại đặt gần như sắp lọt vào một dấu chân khác. Không lọt ngay vào dấu chân đá lớn hơn dấu chân một đứa hài nhi của nó. Nó lại sắp ngã, chân hữu di động...

Cứ thế người nó hết nghiêng tả lại nghiêng hữu, khi cúi về trước và ngẩng lên về sau, hai chân bắt buộc phải đi động, và lần lượt nó đã đi đến dấu chân cuối cùng. Nó mới đứng yên lại được.

Nó nhìn xuống, thật ngạc nhiên, không như nó dự đoán, vết chân cuối cùng lại là dấu chân khởi đầu. Vậy là tất cả phải là một trăm lẻ năm dấu chân và nó như bưng bình, nó đã đi được, đã lần lượt lập lại tất cả một trăm lẻ năm dấu chân của tiền nhân lưu lại trên đá.

Nỗi mừng ập đến làm nó tê cả thân mình, tâm trí nó như mụ đi, người nó như dăng lên một con sọt nhẹ, gai cả người, hai cánh mũi phập phồng và chân nó lại bước tiếp những bước chân khởi đầu. Nhanh dần, nhanh dần, đôi chân nó đã lần lần thuần thục, bóng nó càng lúc càng xoáy nhanh, như nhảy múa trên thạch bàn, dưới ánh trăng vắng vặc, trong con lạnh của cái lạnh mùa đông vùng núi, hình ảnh của Tiểu Nhẫn như mờ đi.

Tiểu Nhẫn vui mừng như lần nó thích chí khi Lã bá bá đưa nó đi bằng khinh công, nó cười vang lên... Nó không muốn ngừng lại...

Chợt có tiếng thét lớn như muốn rách màng nhĩ nó, nó đứng khựng lại ở giữa chừng, người vẫn còn chấp chới. Nó nhìn quanh, trời đã hừng sáng, bình minh đã đến với bình nguyên phía Tây dãy Kỳ Liên sơn, chung quanh thạch bàn nó thấy:

- Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đám Long lão đại Tam tú Thần Ưng.
- Huyết Trảo Ưng Thạch Toàn lão nhị.
- Tam Nhân Thần Ưng Hồng Đình Trung lão tam.
- Trịnh Hiến Thiên thiên kim tiểu thư của Kim Ưng bang chủ Bạch Phát Lão Ưng Trịnh Đạt.
- Đại Thát kẻ tùy tùng của Kim Ưng bang và năm bảy nhân vật giang hồ khác.

Nó lại nghe hỏi, không biết ai hỏi khi người nó đang còn cảm giác lâng lâng :

- Tiểu yêu, người làm gì đó?

Tiểu Nhẫn ngập ngừng đáp :

- Tiểu nhi... tiểu nhi đang...

Nó không muốn nói dối vì má má nó đã dạy nói dối là xấu, không phải là thái độ của bậc anh hùng, của người quân tử. Nó cũng không đủ can đảm để nói thật vì nói thật, nó biết, vâng nó biết ý đồ của bọn người Kim Ưng bang.

Nó khó nói, khó đáp.

Tam Nhân Thần Ưng Hồng Đình trung quát to :

- Đi, xéo đi, đừng làm bẩn mắt lão gia!

Tiểu Nhẫn lập cập bước ra khỏi bàn thạch, nó đi không vững, xiên qua xiên lại vì vấp vào các dấu chân, và vì hai chân nó đã mỏi nhừ sau một đêm chạy nhảy trên thạch bàn. Nó đi xa dần. Bọn người võ lâm có mắt nhìn theo nó, kẻ thì kinh dị, người thì khinh khinh, đồng thời cũng có những mắt nhìn theo dò xét và nghi ngờ...

Về đến tửu điểm, ngày đã rạng, Tiểu Nhẫn lại bắt đầu những việc thường nhật ở tửu điểm.

Nó bình tâm dần, và nó trông cho mau hết việc để nó chạy ngay về với má má nó, nói ngay cho má má nó. Nó không ngờ, bóng đen của thần chết đang lảng vảng trên đầu nó. Chuyện gì sẽ đến...

Giờ Ngọ điểm, thực khách bắt đầu vào tửu điểm để dùng bữa, không khí hôm nay trầm lặng hơn mọi khi. Mọi người đều im lặng ăn, im lặng uống. Chỉ có cặp mắt, những ánh mắt dõi theo từng bước chân của Tiểu Nhẫn. Hết ra lại vào, Tiểu Nhẫn bưng bưng dọn dọn...

Chợt vai áo Tiểu Nhẫn bị một người nào đó nắm giữ lại. Nó liếc nhìn, hoảng hốt, đó lại là Huyết Trảo Ưng Thạch Toàn, lão nhị trong Tam tú Thần Ưng ái đồ của Kim Ưng bang chủ.

- Tiểu quý, lúc này người chạy trên thạch bàn như thế nào? Hừ, muốn sống thì nói ngay cho lão gia! Bằng không... bằng không là chết...

Tiếng chết kéo dài trong hai hàm răng nghiền chặt của Thạch Toàn. Người Tiểu Nhẫn bắt chợt run lên theo tiếng chết kéo dài.

Tiểu Nhẫn luống cuống hoảng sợ nói :

- Tiểu nhi không biết, tiểu nhi chỉ... chỉ...

Huyết Trảo Ưng Thạch Toàn quát to :

- Sao, mi không cần sống nữa à?

Tiểu Nhẫn lại càng sợ thêm :

- Tiểu nhi chi... chi...

- Thế nào?

Lão Trương từ sau bước vội ra xoa xoa hai tay nói :

- Khách qua, xin tha mạng cho Tiểu Nhẫn, nó còn bé, không biết đã lỗi làm gì với khách quan?

Bùng...

Một chưởng hất ngang vào ngực của lão Trương. Lão Trương người bay về sau, miệng phun ra một vòi máu, hai mắt lão trợn ra, lão vẫn còn ngạc nhiên, lão vẫn cố nói ra, tiếng nói như nghẹn lại trong ngực lão :

- Sát nhân, sao lại hạ thủ giết ta...?

Lão gục người xuống chết.

Tiểu Nhẫn đứng hồn trước sự việc đang xảy ra. Tiểu Nhẫn không khóc, hai hàng hàng nước mắt chảy dài theo hai khóe mắt...

Xoạt...

Trong lúc Tiểu Nhẫn chồm tới về phía lão Trương, chiếc áo nó đã bị cái giữ lại của Thạch Toàn xé rách. Nó không màng đến. Nó chạy đến ôm xác lão Trương. Nó uất hận và nhất là nó không ngờ, người ta có thể xem rẽ một mạng người như thế!...

Tung...

Một cước như khai sơn đá hất tung người Tiểu Nhẫn bay hẫng về phía sau quầy...

Tiểu Nhẫn loạn choạng đứng dậy, quay lại nhìn.

Vút, vút... những tiếng xé gió, những bóng người đứng vây chung quanh nó...

Nhìn quanh, nó chỉ thấy những ánh mắt vừa hung dữ, vừa tham lam như hổ đói mỗi đang nhìn nó, như muốn nuốt sống nó.

Ào, ào...

Những cái chụp của các cao thủ bổ nhanh về nó, như một phản xạ của con thú đang bị thợ săn vây bắt, hai chân nó vô tình lui lại, xoay hữu, đảo tả, lạng về trước... và nó đã thấy nó đã đứng ngoài vòng vây.

Ào, ào...

Lại vỗ, lại chụp. Tiếng gió xé quanh người Tiểu Nhẫn, nó vẫn thoát trong đường tơ kẽ tóc.

Thời gian kéo dài, có đến tận một bữa ăn, nó vẫn đang bị vây bắt.

Chợt nghe tiếng thét :

- Dừng lại.

Mọi người đều dừng tay, Tiểu Nhẫn cũng đứng yên thở dồn dập.

- Tiểu Nhẫn...

Một tiếng kêu bi thương vang lên. Tiểu Nhẫn nhìn về hướng tiếng kêu, nó gào lên :

- Má má...

Lục phu nhân đang vườn người trong cái ghệt đầu nâng lên của Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đàm Long.

Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đàm Long cười danh ác nói :

- Tiểu Nhẫn, mi nghe ta nói đây, mau đem tất cả những gì mi biết về Loạn Thạch cước nói ra thì má má của người được sống. Còn trái lại, má má mi sẽ chết trước, rồi đến lục mi.

Tiểu Nhẫn nhòm người định chạy đến má má nó. Nhưng Lục phu nhân đã nói :

- Tiểu Nhẫn... đừng... con đi đi... đừng kể đến má má...

Bộp...

Trịnh Hiền Thiên, thiên kim tiểu thư của Bang chủ Kim Ưng bang đã bước đến, vút tay trái vào mặt của Lục phu nhân, nàng thét :

- Câm, mẹ con mi muốn chết lắm sao?

Phì một tiếng, Lục phu nhân nhổ ngay một bãi nước bọt vào mặt của Trịnh Hiền Thiên :

- Ác đồ, ta muốn chết, ta không còn muốn sống nữa! Tiểu Nhẫn mi không phải là con ta, ta chỉ là nhũ mẫu của ngươi mà thôi!

Tiểu Nhẫn giật bắn người la lên :

- Không! Má má! Hải nhi là con của má má...

Lục phu nhân nói trong tiếng nước nỏ :

- Tiểu Nhẫn hãy nhớ những lời ta đã nói trước đây với con, và lưu tâm rằng ta chỉ là nhũ mẫu của...

Bộp...

Óc của Lục phu nhân văng ra tung tóe theo sau phát chưởng Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đàm Long vào thiên đình.

Tiểu Nhẫn thét lên trong tiếng căm hờn :

- Ác đồ! Má má...! Ác đồ trả mạng má má đây cho ta...!

Nó rướn người về trước, hai bên khóe miệng rỉ máu do bị trọng thương bởi một cước của Huyết Trao Ứng Thạch Toàn lúc này, vừa bị chấn động nội tâm bởi cái chết của má má nó, không, phải nói là của nhũ mẫu.

Vút... vút... vút...

Lại những tiếng xé gió của những thân người bắn về phía nó. Nó lại bị các cao thủ bao vây.

Phụt... phụt...

Nó lại thoát, chân nó lại phản ứng tự nhiên theo các dấu chân in trên thạch bàn mà di chuyển nhanh, nhanh dần, nó chạy mãi... vừa chạy vừa gào lên :

- Má má, hải nhi sẽ trả thù... trả thù...

Tiểu Nhẫn đã mệt lắm rồi, chạy theo đường thẳng nó không thoát được tay kẻ thù, nó lại sử dụng bộ pháp, nó lại thoát, lại chạy, cứ thế... dần dần vô tình nó tiến sâu hơn vào Kỳ Liên sơn.

Vượt qua một ngọn đồi... nó lại bị vây, lại thoát... nhảy qua từng gộp đá, lại một ngọn đồi... đến lúc nó lăn mình vào một hẻm vực. Bao sâu không rõ...

Nó đã thoát, thoát hẳn bàn tay khát máu của kẻ thù, có lẽ thoát khỏi cuộc đời đầy nhọc nhằn, vất vả với mười hai tuổi đời.

Nhưng... nếu không có chữ ‘nhưng’ thì không còn gì để nói... Bất công vẫn tồn tại... gian ác và cái xấu vẫn tồn tại...

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Thoát gian nguy, bắt đầu lưu lạc Vượt hiểm nghèo, trở lại nhân gian

Không biết trải qua bao lâu, Tiểu Nhẫn đã tỉnh lại. Trong tâm mắt, nó chỉ thấy khung trời xanh trong, vài đám mây bạc đang vờn trên đỉnh núi.

Tiểu Nhẫn chuyển mình không được, khắp mình nó là những con đau nhức. Nó cố gượng nhóm dậy, đất dưới người Tiểu Nhẫn rung rung. Sợ quá, Tiểu Nhẫn lại nằm im.

Đưa tay sờ soạng quanh người. Dưới bàn tay nó không phải là đất mà là những nhánh lá, những dây leo... Tiểu Nhẫn ngó quanh... phía chân nó là vách đá, phía trên đầu là...

Cổ đưa tay sờ vào những nhánh dây leo trên đầu chỗ nó vừa nằm chưa vượt quá tầm tay với, Tiểu Nhẫn cảm thấy bàn tay nó đã quơ vào chỗ trống. Nó cố định thần, nhớ lại xem chuyện gì đã xảy ra...

Và nó nhớ lại tất cả, sau cùng, nó nhớ là nó đã rơi vào một hẻm vực, giữa những tảng đá kê chồng nhau, giữa vách núi đá này và vách núi kia.

Giờ đây nó vẫn sống, nó đang nằm trên tảng cây giờ ra vách núi, đan qua đan lại tảng cây là những nhánh dây leo rừng mọc chi chít. Vậy là nó còn sống, sống mà như đã chết. Nhìn chăm chăm vào vách núi dưới chân, Tiểu Nhẫn gượng đau, cố chuyển mình vào đó. Một thước... hai thước...

Soạt...

Tiểu Nhẫn bị rơi xuống. Hai tay đưa ra cố quờ quạng...

Phụt...

Người của Tiểu Nhẫn đung đưa, đung đưa...

Nhìn lại, Tiểu Nhẫn thấy nó lại đang nằm trên một tảng cây khác. Phía trên là từng cây mà lúc nãy đã đỡ thân mình nó khi rơi xuống hẻm vực. Thì ra tảng cây đó vì chịu một sức mạnh của thân hình nó va vào khi rơi xuống đã toát ra không đều, do đó khi nó chuyển thân trên tảng cây làm nhánh dây leo không chịu nổi, nó phải rơi xuống tiếp tục.

Một tảng cây thứ hai đã cứu lại mạng nó. Lần này, nó cố chuyển mình vào phía vách núi một cách nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hơn...

Gần như là đã lâu lắm rồi. Tiểu Nhẫn áp vào sát vách núi, hai chân nó đặt vững vàng trên một tảng đá nhô ra, tựa hẳn người vào vách núi, nó thở ra một cách mệt nhọc và... vui sướng.

Khi đã hết mệt, Tiểu Nhẫn nghiêng người ra trước để xác định vị trí của nó đang đứng, thì...

Hỡi ơi! Chỗ nó đang đứng là chỗ trên không thấy được trời, dưới không thấy đáy. Chỉ là một chỗ hõm vào của vách núi. Một gốc cây đại lâu năm đã sinh trưởng ở đây vuron những nhánh cây ra ngoài.

Vị cứu tinh của nó cũng không thể nào khác nó trong lúc này... lưng chừng... lưng chừng núi trên một vực thẳm, một vực thẳm sâu không thấy đáy.

Đã bao lâu rồi có lẽ nó là người bạn đầu tiên và có lẽ là người cuối cùng của cây đại này.

Quả thật, chết không bằng sống, mà sống như nó lúc này cũng không khác gì là chết.

Chỉ một ý nghĩ không ăn và uống cũng đủ làm cho nó phải chết một cái chết kéo dài, đau đớn.

Hai chân mỗi nhừ, nó cố ngồi phệt xuống, lưng vẫn tựa vách núi, còn chân gác tựa vào nhánh cây đại. Nó khóc, không khóc than cho số mệnh, mà khóc căm hờn cho cái chết của má má nó và của lão Trương, những cái chết mà nó không thể nào báo phục được...

Mệt mỏi, Tiểu Nhẫn ngủ thiếp đi, mơ màng, cái đói lại hành hạ nó, tay vuron ra quơ vào khoảng không, đụng cả vào vách núi. Tiểu Nhẫn giật mình thức giấc... cái khát lại trở về. Nó nhìn quanh, nhìn lên, nhìn xuống... hy vọng tìm được vật gì để ăn đỡ dạ.

Tiểu Nhẫn bỗng thấy tỉnh hẳn. Trong một chỗ khuất nhất của hõm đá, nó thấy từng mảng trắng trắng. Nó đứng lên, chuyển nhẹ thân hình về đốm trắng đó. Trong ánh sáng mờ mờ của ánh dương quang đang tỏ rạng phản chiếu vào. Nó thấy đốm trắng đó không là rêu mà li ti như rêu, không là nấm mà có các vòi nhỏ vuron ra trắng xám...

Bất kể là gì, ăn được hay không, nó vuron tay bứt một nắm. Mềm, lạnh... Nó nhắm thử, không mùi, không vị, chỉ lạnh mà thôi. Nó ăn thêm... cái mát lạnh tan ra trong miệng làm nó tỉnh hẳn. Nó lại nhổ thêm, ăn thêm, đến khi hết hẳn các đốm trắng trắng đó.

Nó đã hết khát, bụng nó đã đầy, thỉnh thoảng trong miệng nó tỏa ra một mùi thơm nhẹ, như là mùi sữa tươi vậy.

Nó lại buồn ngủ. Sợ lại té ngã xuống vực trong lúc ngủ, nó lấy vài nhánh dây leo, cột chặt thân mình vào nhánh cây to nhất, đã an toàn, nó yên tâm ngủ.

Đang trong lúc ngủ, một luồng nhiệt khí nhẹ nhẹ phát sinh trong người Tiểu Nhẫn. Nó mất hẳn cảm giác lạnh, cái lạnh của hơi đá tạo ra, nó khoan khoái đánh một giấc ngủ thật sâu.

Khi thức dậy, nó vẫn thấy ánh sáng của dương quang đang rạng rỡ, nó mất cảm giác về thời gian. Nó lại đói, nó lại nhìn vào chỗ tối nhất của hõm núi, đám trắng trắng kia lại có đó.

Ngạc nhiên, nó cỡi dây leo cột thân, nó di chuyển lại gần, thì ra đám trắng trắng đó sau khi nó ăn hết lần trước, nay lại vuron ra những cái vòi li ti khác. Mừng quá, nó lại nhổ và ăn. Ăn cho thật đầy bụng thì vừa hết đám trắng đó. Nó lại cảm thấy buồn ngủ...

Cứ thế, ngủ, thức, ăn rồi lại ngủ, đã hai mươi lần như vậy.

Lần này, Tiểu Nhẫn chợt động tâm, thầm nghĩ: “Cái đám thực thể nhỏ bé này là cái gì mà mình ăn vào không độc, chỉ thấy buồn ngủ, ngủ dậy thì vừa kịp đám thực thể kia lại mọc ra. Mà hình như mình không còn nghe lạnh nữa. Trong người lại khoan khoái, khỏe trở lại. Cứ thế này, mình không còn lo đói khát nữa. Nhưng không lẽ mình cứ ở mãi đây... Không được, mình phải tìm ra lối thoát, thoát khỏi nơi đây, mình phải tầm sư học nghệ để báo thù. Phải, mình còn phải báo thù, cái lũ Kim Ưng bang lòng người dạ thú”.

Nó không dám ăn nữa vì nó cần phải thức, thức để suy tính tìm kế thoát thân.

Nhớ lại các dấu chân in trên bàn thạch, giữa Loạn Thạch cốc trong gò Loạn Thạch. Nó nhâm lại từ vết chân di chuyển. May thay, qua cuộc vượt nguy khỏi kẻ thù, nó đã xử dụng nhiều lần, bây giờ, hầu như không cần cố gắng, nó có thể lập lại, không sai sót, từng vết chân một, một cách nhuần nhuyễn...

Bóng đêm ập xuống, cái đám trắng kia phát sáng, sáng mờ mờ, nhưng vẫn là sáng, nó tiến dần lại gần chăm chú theo dõi, khi cái đám trắng kia phát sáng đến độ sáng rõ nhất, từ từ mờ lại, nhưng vẫn đủ cho Tiểu Nhẫn thấy rõ, các đám vôi kia héo dần và rũ xuống. Thế là hết đời của đám vôi đó. Nó vẫn chú tâm nhìn...

Qua một đêm, khi ánh dương quang lộ rõ, các đám vôi héo rũ rơi xuống, nhường chỗ cho đám vôi khác nhú lên. Bây giờ nó lại thấy đói. Bắt buộc nó phải ăn nhưng lần này nó cố ăn ít để khỏi ngủ quá nhiều, quá lâu.

Thế là trong giấc ngủ nhẹ nhàng đó, Tiểu Nhẫn vẫn còn đủ lý trí để thấy những thay đổi kỳ dị trong thân mình nó. Đầu tiên là ẩm ẩm, kế đó, nhiệt khí phát mạnh dần và khắp toàn thân nó nóng lên, nhưng là cái nóng dễ chịu, êm ái.

Nó để ý thấy hơi thở nó lúc này kéo dài, rất dài, và mỗi lần hít vào, nó lại cảm thấy luồng nhiệt khí luân chuyển khắp thân mình nó, sau cùng, cuối hơi hít, luồng nhiệt khí tụ hết vào một nơi, dưới rún của nó độ hai tấc.

Khi thở ra, luồng nhiệt cuộn tròn ở chỗ đó và hơi thở ra thật dài, kèm theo tiếng gió rít vo vo...

Nó không biết đây là gì? Tại sao? Và để làm chi?

Trong lúc bối rối, tay nó nắm vào một tai đá, tai đá trong tay nó như bằng đất, các ngón tay nó lún vào tai đá. Ngạc nhiên, nó bỏ tay ra, vài tai đá vỡ vụn còn trong tay, nó thả xuống hõm đá.

Cộc... cộc...

Các vụn tai đá rơi vào nền đá phát ra tiếng kêu, tiếng kêu của đá va vào đá.

Sững sờ, nó nắm tay lại thành quyền vung vào vách đá.

Bộp...

Sau cái vung tay, vách đá lõm sâu vào vài xích.

Ngạc nhiên, nó nhìn lại cánh tay, cánh tay không có gì suy suyễn, chỉ thấy hơi ê ẩm một chút, ngược lại, vết lõm vào vách đá trước mắt nó vẫn còn đó, Tiểu Nhẫn trầm tư, không hiểu chút nào, vì sao mà nó có một sức mạnh ghê gớm đến vậy...

Một ý nghĩ thoáng qua trong trí, Tiểu Nhẫn chợt hiểu: “Hóa ra là ăn cái đám thực thể trắng trắng này lại khiến mình phát sinh ra một sức mạnh”.

Tiểu Nhẫn không thể nào ngờ được. Vô tình nó đã ăn được loại nắm đá cực kỳ quý báu, chỉ có được ở một nơi khí linh địa kiệt được gọi là ‘Vạn niên thạch thảo ty’.

Vạn niên thạch thảo ty này được ghi rõ trong Dược Thảo thư, đã được lưu truyền trong dân gian, nhất là các bậc y sư, đại phu nổi tiếng đã từng nghe nói đến. Và không ai ngoài người lưu lại Dược thảo thư đã nhìn thấy Vạn niên thạch thảo ty.

Vạn niên thạch thảo ty được xem là có giá trị cao hơn Vạn niên sâm vương, Thiên niên linh chi thảo, Thiên niên tuyết liên tử...

Sức công phát của Vạn niên thạch thảo ty không ồ ạt, mạnh mẽ như các loại tiên phẩm khác, nhờ đó mà Tiểu Nhẫn hầu như không có cảm giác được rõ rệt về sức mạnh tăng lên gấp trăm lần trong người nó.

Nhất là Tiểu Nhẫn chưa từng biết võ công nên Tiểu Nhẫn không thể nào ngờ được trong người nó đã tích lũy được cả trăm năm công lực (công phu tu vi của một người luyện võ phải trải qua tu dưỡng cả trăm năm và có sức trợ lực của một số tiên dược quý).

Và vì không biết võ công, Tiểu Nhẫn không thể nào biết tâm pháp để vận dụng nội công sẵn có trong người để phát chưởng, tung kinh quyền hoặc càn không thể sử dụng kết hợp với các loại võ khí.

Lúc này đây, toàn bộ trăm năm công lực của Tiểu Nhẫn chỉ luân chuyển tự do trong khí huyết và cuộn tròn trong Đan Điền như nội đơn của các loại quái thú sống ngàn năm.

Dù vậy, khi dùng lực vào cái vung tay, vung chân, nội lực trong người Tiểu Nhẫn theo ý tùy tâm, ngoài sự kiểm soát của trí, đã ào ào tuôn ra, phả vào

quyền chạm vào đá làm vách đá lõm vào.

Nếu Tiểu Nhẫn được một vị minh sư truyền dạy nội công tâm pháp thì một quyền vung ra, vách đá không chỉ lõm vào mà phải vỡ vụn thành cám.

Hiện tại, chỉ cần có thể, Tiểu Nhẫn đã có cách thoát thân khỏi nơi hiểm địa này. Để tránh gặp lại kẻ thù lúc này, khi Tiểu Nhẫn biết là vô phương để đối phó. Tiểu Nhẫn theo vách đá, len lỏi qua từng kẽ đá tìm đường leo xuống vực sâu.

Bóng đêm ập xuống dần theo từng bước chân của Tiểu Nhẫn tụt xuống vực sâu. Đến khi Tiểu Nhẫn đặt được chân xuống mặt đất dưới đáy vực thì chung quanh nó chỉ là một màn tối đen, nhờ ánh sao và Tiểu Nhẫn không biết là nhờ Vạn niên thạch thảo ty, Tiểu Nhẫn nhìn được lờ mờ. Chậm chậm dọc theo giữa hai vách núi, Tiểu Nhẫn lo lắng bước đi, đi mãi...

Trời đã hừng sáng và chắn trước mặt Tiểu Nhẫn lại là một vách núi. Chán nản, Tiểu Nhẫn men theo chân vách núi đi dần về hướng mặt trời lặn, leo dần dần lên...

Mệt mỏi, đói khát, Tiểu Nhẫn chân đi và thần trí như đã hôn mê. Cuối cùng Tiểu Nhẫn ngã gục xuống, thân lẫn tròn theo triền núi...

Ừm...

Tiểu Nhẫn đã rơi vào một khe suối như một người mộng du, Tiểu Nhẫn gặp nước chỉ biết uống lấy uống để, rồi lại mê man, nằm kề khe suối...

Tiếng chim kêu riu rít, tiếng vượn hú... Tiểu Nhẫn đã tỉnh hẳn, ngơ ngác nhìn quanh, dưới ánh sáng của mặt trời rực rỡ, chim chượn theo những cành cây hót vang.

Đã lâu lắm rồi, Tiểu Nhẫn mới thấy lại mặt trời, mới nhìn được cây xanh, mới nghe được tiếng chim kêu, tiếng xào xạt của lá cây khua trong gió mát. Vươn vai đứng dậy, Tiểu Nhẫn mơ màng nhớ lại cảnh sống thanh bình trước đây Tiểu Nhẫn đã từng sống...

Đã qua rồi cuộc sống bình yên, tĩnh lặng, giờ đây, trong tâm trí của Tiểu Nhẫn đang nung nấu mối thù, một món nợ máu... Máu phải trả bằng máu... phải trả thù.

Nhớ đến oán thù, Tiểu Nhẫn trở lại thực cảnh. Thực tế là Tiểu Nhẫn đang đói, nhà cửa không, người thân và tiền cũng không mà quần áo thì rách bươm.

Tiểu Nhẫn ngược mặt lên trời, cười bi thảm, tiếng cười khàn khàn của đứa bé đang đói khát đến lả giọng. Đi... Tiểu Nhẫn dứt khoát trong tâm tưởng, quyết không khuất phục... đi nữa...

Len lỏi trong rừng gai phủ đầy triền núi, hết ngã xuống lại đứng lên... Đói ăn trái rừng, khát uống nước suối, cảm nhận về thời gian phai mờ trong tâm trí. Tiểu Nhẫn cứ đi... đi về tương lai vô định, mù mờ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Không phải Cái bang lại ăn mày Đã ăn mày lại gặp Cái bang

Một ngày cuối đông...

Từng cánh én xuất hiện báo hiệu Xuân đang về trên đường quan đạo dẫn vào Dương Lăng trấn. Một tiểu khất cái thất thủ đi vào trấn, quần áo không rõ màu gì, rách bươm, theo gió từng mảnh vải rách tung bay như những cánh bướm.

Ngược hẳn với khuôn mặt dính đầy bùn đất, đôi mắt tiểu khất cái ngời sáng như hai vì sao. Nhờ đôi mắt sáng đó khiến người đối diện có cảm giác dễ nhìn, càng nhìn thì càng thương cảm.

Đáp lại cái nhìn thương cảm của khách bộ hành đi ngược chiều. Tiểu khất cái long mắt nhìn lại và cái nhìn này lại gây cho kẻ khác một ấn tượng khó quên, vì cái nhìn của tiểu khất cái chứa đầy sát khí, căm phẫn.

Dọc theo hai bên quan đạo, trà đình, tửu quán, khách điểm nhan nhản...

Trước cửa những nơi dễ kiếm ăn này, lác đác mỗi nơi đều có vài bóng dáng kẻ ăn xin. Những kẻ ăn xin này, tuy đầu bù tóc rối, quần áo vá chằng chịt, nhưng lại không chen lấn giành giật khi xin tiền hoặc thức ăn của khách nhân vào cửa. Họ có một nề nếp, tổ chức rõ ràng.

Nhìn kỹ, mỗi người ăn xin đều có một cây gậy, có kẻ đeo túi, có người không. Người đẹp túi lại thờ thối, phẩn khởi đi qua đi lại, không chú ý lắm đến việc xin tiền. Lâu lâu lại chạy đi chỗ khác, cũng không phải để xin ăn mà hình như để nhận một tin tức, hoặc giải quyết những rắc rối nội bộ giữa những người ăn xin khác.

Lúc này, tiểu khát cái vừa đi ngang một tửu quán, mùi thức ăn xào nấu trong tửu quán bay ra thơm phức làm tên tiểu khát cái không muốn cũng phải đứng lại, nhìn vào tửu quán. Tiếng bụng reo sôi lên sùng sục.

Một tên ăn xin tuổi trạc mười bốn, mười lăm đang đứng xin ăn trước cửa tửu quán nhảy vọt ra chặn trước mặt tên tiểu khát cái, hấn quát :

- Ê, mi là tên nào. Lộ số nào? Vào đây làm chi?

Tên tiểu khát cái gạt mình, lấp bắp :

- Tôi... tôi...

Tên ăn xin được nước, càng lấn tới :

- Ê, đi chỗ khác nghe! Đừng làm bẽ cái chén mẻ của ta!

Vừa nói hấn vừa đẩy mạnh tay hữu vào vai tên tiểu khát cái. Tên tiểu khát cái như đã hiểu, quát mắt nhìn lại tên ăn xin không nói gì. Sau đó tên tiểu khát cái quay người như muốn bỏ đi.

- Đứng lại!

Tên ăn xin hét to.

Tiểu khát cái đứng lại, từ từ xoay nghiêng người về phía tên ăn xin và nói :

- Để tôi đi, tôi không làm mẻ cái chén cơm của huynh đâu! Tạm biệt!

Và tiểu khát cái bỏ đi. Hôn mười trượng, chợt tên tiểu khát cái nghe gọi :

- Ê!... Này tên kia... Ê...! Ê...!

Tiểu khát cái ra vẻ như không hay biết, cứ tiếp tục đi.

Chớp mắt, tên ăn xin lại đứng chặn trước mặt, hấn nói :

- Này, ta kêu sao mi không đứng lại? Xem thường lão gia thế?

Tiểu khát cái không nói gì, chỉ đứng im nhìn tên ăn xin và nhìn cái bánh bao trong bàn tay đen bẩn của hấn. Nó cố không nuốt nước bọt, nhưng tiếng ực... ực... phát ra liên tục không kèm được.

Tên ăn xin xem chừng như muốn để tiểu khát cái này phải van xin, hấn lại đưa chiếc bánh lên mũi ngửi và chắc lưỡi hít hà. Cổ bắt cái đầu phải xoay qua hướng khác, tiểu khát cái không muốn nhìn cái bánh nữa, tuy rằng mọi vẻ bên ngoài đều chứng tỏ nó đang đói... đói dữ lắm.

Nhưng không còn kiên nhẫn được nữa và như cảm thông được cái đói của kẻ đi ăn xin khi nhìn thức ăn của kẻ khác, tên ăn xin đưa chiếc bánh ra và nói :

- Ê, ăn không? Ta cho mi đó!

Tiểu khát cái quay đầu lại thật nhanh, sững sờ như không tin ở tai mình, hỏi lại :

- Cho... cho tôi à? Không... Tôi không ăn của huynh đâu.

- Nè! Ăn đi, ta coi bộ mi đói muốn ngất đi rồi đấy! Ăn đi, ta còn nữa!

Tiểu khát cái rút về đưa tay ra, dường như nó sợ là tên ăn xin đang điều khiển nó... và nó ngạc nhiên thật sự, khi tên ăn xin dúi chiếc bánh vào tay nó. Run run, nó đưa chiếc bánh vào miệng, chưa được ba cái cắn, chiếc bánh đã lọt thõm vào bụng. Mắt nó sáng lên khi như phép thần thông, trên bàn tay tên ăn xin lại có một chiếc bánh khác và tên ăn xin lại chìa chiếc bánh ra cho nó. Nó lại nhìn chiếc bánh, nhìn tên ăn xin, tên ăn xin gật gù đầu như khuyến khích nó, nó đưa tay cầm lấy, lần này nó nói :

- Đa tạ, đa tạ huynh

Và nó nghiêng ngấu ăn. Ăn xong có vẻ đã lưng lửng dạ. Nó ngược nhìn tên ăn xin, trong ánh mắt nó sát khí và nổi oán hờn dục đi nhiều lắm.

Tên ăn xin chợt nắm tay nó kéo đi và nói :

- Đi, chúng ta đi tìm một chỗ ăn cho đàng hoàng hơn.

Không thể nói gì, tiểu khát cái đi theo tên ăn xin. Không, phải nói là hai tên ăn xin nhập với nhau mà đi, len lỏi qua khỏi trấn. Đến một cái miếu Thổ Địa

nhỏ ven đường, hai tên ăn xin dừng lại, chui vào miếu.

Chỗ trong miếu chỉ đủ cho hai tên ăn xin ngồi, không nằm được cũng không đứng thẳng người lên được.

Lúc này, tên ăn xin lớn tuổi hơn cho tay vào bị và móc ra một con gà quay đã ăn dở, vài cái bánh chiên, một nắm đậu lạc. Tất cả để ngay vào giữa chỗ hai đứa ngồi. Tên ăn xin lớn tuổi hơn nói :

- Đây, bữa ăn đạm bạc của chúng ta đây!

Rồi phá ra cười ngất.

Tên ăn xin kia nhỏ tuổi hơn cũng cười theo.

Chúng vừa ăn vừa hỏi chuyện nhau :

- Này, mi là ai? Ở đâu đến đây? Hình như không phải đệ tử Cái bang phải không?

- Cái bang? Cái bang là gì?

- Hừm! Cái bang là Cái bang! Mà thôi, nói đi, mi từ đâu tới? Tên gì?

- À, tôi là Tiểu Nhẫn, ở Kỳ Liên sơn, lưu lạc tới đây.

- Tiểu Nhẫn! Kỳ Liên sơn! Chà, xa dữ hé! Mà đi đâu?

- Đi đâu? Không biết!

- Không biết? Được rồi, ăn hết đi, rồi kể nghe thử coi! Làm sao từ Kỳ Liên sơn lại đến đây?

Móc bầu nước đeo ở lưng ra, tên ăn xin tu xong, đưa qua cho Tiểu Nhẫn uống.

Và lát sau, mọi chuyện đều rõ ràng đối với Tiểu Truy Phong Vương Thuần, đệ tử đích truyền của Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng, trưởng lão tám túi Cái bang Chấp pháp đường.

Tiểu Truy Phong Vương Thuần là đệ tử bốn túi của Cái bang, chức vụ tương đương với chủ một phân đà Cái bang. Vì có nhiệm vụ riêng nên ở lẫn vào đám đệ tử Cái bang của phân đà tại Dương Lăng trấn này.

Vương Thuần lại nói :

- Té ra là thế, huynh đệ là tên đồng tử đang được Kim Ứng bang và giang hồ võ lâm nhắc đến? Hừm! Vậy là huynh đệ không chết như lời đồn. Bọn Kim cầu bang này đáng chết thật. Ta đã biết từ lâu, bọn này có dã tâm gì đó không sai!

Tiểu Nhẫn hỏi mau :

- Vương huynh đã biết chuyện của đệ à. Nhanh thật! Mà Vương huynh đã nghe như thế nào?

Tiểu Truy Phong Vương Thuần đáp :

- Còn thế nào nữa! Bọn Kim cầu bang truyền rao nào là huynh đệ đã biết được bí ẩn của Loạn Thạch cước, huynh đệ là đệ tử của môn phái bí mật nào đó được sai phái đến tìm hiểu về Loạn Thạch cước. Nào là huynh đệ bị chúng truy sát vì huynh đệ tuy còn nhỏ mà đã đang tâm giết chết lão chủ điểm và đốt phá tan hoang cả từ điểm và rồi huynh đệ bị ngã vào vực sâu chết mất xác. Ồ! Chuyện cũng xảy ra lâu rồi, có đến hơn ba tháng kể từ lúc xảy ra.

Tiểu Nhẫn đứng bật dậy, đầu va vào nóc Thổ miếu đánh cộp. Tiểu Nhẫn cảm tức ngồi xuống nói :

- Bọn chúng với tiểu đệ thế không đội trời chung, chúng đã giết Trương đại thúc trước mắt đệ, đã xuống chưởng giết thác má má đệ, và truy sát đệ đến thân sơ thất sở, mà đệ và má má đệ có tội gì đâu?

Hai tay nắm chặt đầm đầm vào nhau, răng nghiến chặt, miệng rít lên :

- Tội gì? Loạn Thạch cước? Thế đệ biết gì nào? Đệ chỉ thấy các vết chân đó ngo ngoe nên đệ tập đi trên những vết chân đó, nào có gì ghê gớm, nào có gì bí ẩn, ai đi lên đó mà không được?

Đúng là Tiểu Nhẫn vì không biết võ công nên không thể nào biết được, vô tình Tiểu Nhẫn đã luyện thành một bộ pháp có từ trăm năm nay mà không một nhân vật võ lâm nào có thể tìm hiểu được. Có điều bộ pháp đó được ai lưu lại và lưu để làm gì thì lại càng không nhân vật nào kể cả Tiểu Nhẫn biết được. Do đó, khi kể lại với Vương Thuần, Tiểu Nhẫn không có nói dối, vì Tiểu Nhẫn nghĩ rằng mọi người ai cũng có thể dễ dàng bước đi trên các vết chân đó.

Vương Thuần cũng nghĩ thế, hẳn nghĩ là bọn Kim Ứng bang có oán thù gì với nhà Tiểu Nhẫn nên mới giết người đốt quán rồi lại tung tin đánh lừa dư luận

trên giang hồ. Còn đoạn về thời gian ở hòn núi, về việc ăn đấm thực thể mà có thể không đói, hết khát mà đi xuống núi thì Tiểu Nhẫn cho là không đáng để nói ra, sợ Vương Thuần lại cho là chuyện không thể tin được vì có ai lại lấy tay bấm vào vách núi mà leo xuống được như Tiểu Nhẫn đã làm.

Do vậy, mọi việc với Vương Thuần lại mang một ý nghĩa khác, tin ở lời Tiểu Nhẫn nói hơn là ở bọn Kim Ưng bang mà lâu nay có nhiều chuyện đáng ngờ. Và những nhân vật võ lâm quan tâm đến đại cục đều đang để ý linh tâm.

Khi biết Tiểu Nhẫn không nơi nương tựa, không có chỗ đi về, Tiểu Truy Phong Vương Thuần lại nói :

- Ta thấy thích huynh đệ rồi đấy! Huynh đệ nghĩ thế nào về việc ta cùng huynh đệ kết nghĩa kim băng?

Tiểu Nhẫn ngẩn người, hỏi :

- Kết nghĩa kim băng? Vương huynh cho đệ nghĩ thế nào? Đây là việc mà đệ không thể muốn mà được.

Vương Thuần vội nói :

- Được rồi! Nếu vậy, huynh đệ ngồi đây chờ ta trong chốc lát, ta sẽ về ngay.

Tiểu Nhẫn lại hỏi :

- Vương huynh đi đâu?

Vương Thuần đáp :

- Ta đi mua vài nén nhang và tìm một chút rượu thịt để ăn mừng việc này.

Tiểu Nhẫn đồng ý. Vương Thuần bỏ đi, chưa tàn một nén nhang hán đã về tới. Hán thắp nhang, bày rượu thịt. Hán và Tiểu Nhẫn đứng trước miếu Thổ địa cùng khấn vái :

- Tôi tên Vương Thuần, quê ở Giang Nam, mười bốn tuổi, nguyện kết nghĩa kim băng với Tiểu Nhẫn, sống cùng sống, chết cùng chết, phúc họa cùng chia, nếu sai lời sẽ bị ngũ lôi phanh thây. Xin Trời Phật chứng giám.

Tiểu Nhẫn cũng khấn :

- Tôi tên Tiểu Nhẫn...

Vương Thuần vội chặn lại, hỏi :

- Đây Tiểu Nhẫn, huynh đệ họ gì?

Tiểu Nhẫn ngẩn người ra, trả lời :

- Ồ, tiểu đệ từ bé đến giờ lại không hỏi má má mình có họ gì... mà sao lúc má má sắp chết, lại nói tiểu đệ không phải con ruột của má má. Vậy thì tiểu đệ không biết tiểu đệ họ gì đây?

Vương Thuần trầm ngâm, nói :

- Được rồi, huynh đệ và ta lấy lòng thành đãi nhau. Họ gì cũng không cần nữa! Chỉ mong sau này huynh đệ tìm lại được thân thể của mình!

Tiểu Nhẫn khấn lại :

- Tôi là Tiểu Nhẫn, quê ở Kỳ Liên sơn... Vương huynh, Kỳ Liên sơn thuộc địa phương nào?

Vương Thuần cười cười đáp :

- Thiểm Tây!

- Quê ở Thiểm Tây, mười hai tuổi, mà không, nay là mười ba tuổi, nguyện kết nghĩa kim băng cùng Vương huynh đây. Chúng tôi tuy không sinh cùng ngày nhưng nguyện chết chung giờ, phúc họa chia xẻ cùng nhau. Nếu sai lời sẽ bị trời tru đất diệt. Nguyện Trời Phật minh chứng!

Vương Thuần nghe lời khấn của Tiểu Nhẫn nghẹn ngào không nói nên lời, choàng tay ôm Tiểu Nhẫn vào lòng, kêu :

- Nhẫn đệ...

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bởi bộ pháp giang hồ xâu xé Vì lòng nhân, sa vào tay giặc

Năm thốt tuần mã đi thành hình chữ phẩm, hai trước ba sau, vó ngựa tung bay mịt mù tiến dần vào phủ Tuần Dương. Xa xa phía trước, hai bóng người bộ hành cũng đang đi vào phủ. Vó câu dồn bước, vút nhanh như tên bắn, phút chốc đã đến gần hai khách bộ hành.

Họ đã nghe tiếng vó ngựa và họ đang vội vàng nép vào một bên đường... Năm bóng người phóng lướt qua và...

Trót... trót...

Hai ngọn roi như hai trường xà điểm mạnh đầu roi vào vai của hai khách bộ hành kèm theo tiếng quát :

- Nép vào... Nép vào... Muốn chết hử?

Một trong hai khách bộ hành, nhanh như gió cuốn, vuron cả song thủ chụp vào hai ngọn roi, giật mạnh rồi lại buông nhanh ra...

Thịch... thịch...

Hai kỵ mã hai ngựa đi phía trước vì bất ngờ khi bị địch thủ chụp đầu roi đã vội co mình, ghì mạnh cương ngựa, tỳ cả hai chân vào bàn đạp giật thật mạnh, mong giữ lại được ngọn roi, không ngờ đối phương lúc đó đã buông tay, và không kịp phản ứng đã ngã bật người khỏi lưng ngựa rơi xuống đất.

Hai kỵ mã không hổ là cao thủ võ lâm đã uốn nhanh thân mình đứng bật dậy. Hữu thủ vung roi, tả thủ một kẻ thì tung chưởng, một tên thì thò vào bọc vung về phía trước.

Ba ngọn ám khí nhắm vào thượng, trung, và hạ bàn của người bộ hành vừa làm chúng ngã ngựa.

Chót... chót... Vút... vút...

Tiếng roi rung, tiếng xé gió của ba ngọn ám khí vang lên rõ rệt. Khách bộ hành cười to, miệng khề thốt :

- Khá lắm! Không hổ là hảo thủ của Kim Ung bang.

Một lần nữa, tả thủ đã chụp đúng cùng lúc hai ngọn roi, lợi dụng sự chấn động của tay và roi, khách bộ hành búng nhẹ hai chân, vừa xoay người vừa tung thân về phía giữa hai kỵ mã. Kịp thoát được ba ngọn ám khí, đồng thời hữu thủ tung ra một chưởng cương đối cương với chưởng của đối phương.

Bùng.

Tên kỵ mã do sợ chưởng của khách bộ hành, đã bắn mình ra sau, tay đã buông roi vậy mà dư kinh của chưởng đã làm hắn phải thối lui liên tiếp năm bước mới có thể đứng yên được.

Sau khi tung chưởng đẩy lùi một kỵ mã, khách bộ hành nhanh nhẹn giữ ngọn roi quật mạnh gốc roi vào mặt của kỵ mã kia. Nhưng đấy chỉ là hư chiêu, khi kỵ mã hụp người xuống né gốc roi thì song cước của khách bộ hành đã đến.

Một vào chỗ Mạng Môn huyết, một vào ngay Đan Điền. Tên kỵ mã luống cuống, tả thủ thay đao ra chiêu ‘Cương Đao Phật Mộc’ nhằm vào hữu cước, còn hữu thủ thay bút phóng chiêu ‘Họa Long Điểm Nhân’ vào huyết Dũng Tuyền của đối phương.

- Há há há...

Khách bộ hành thu người lại, điểm nhẹ chân trái vào lưng bàn chân phải, cuốn mình bay ngược về sau. Vừa cười vừa vung vẩy hai ngọn roi.

Cả hai kỵ mã đều ngẩn người ra, đề giữ thể diện, cả hai cùng đưa tay chụp vào đốc roi và hét lớn :

- Nạp mạng!

Cùng lúc đó có tiếng quát :

- Dừng tay!

Hai kỵ mã vội dừng lại, tay xuôi xuống, bước lùi, vừa khom mình, thốt :

- Tuân lệnh!

Hai khách bộ hành, một cười không ngớt, e ngại khi nhìn thấy ba tay kỵ mã còn tung người roi xuống trước mặt họ. Người đứng giữa trong ba tay kỵ mã

hát hàm hời :

- Người là chi của Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng?

Khách bộ hành đang cười, nghe nhắc đến Mã trưởng lão đã nghiêm mặt lại, nói :

- Danh tánh của lão gia đâu để để người kêu réo om sòm! Ta, Tiểu Truy Phong Vương Thuần đây.

Người kia ngắt lời :

- Hừ, tiểu cái vô danh tiểu tốt, bản thiếu gia không để vào mắt đâu! Hôm nay tạm tha cái mạng chó các người lại.

Quay ra nói với bọn người còn lại :

- Đi. Không thì không kịp đến nơi trước giờ Ngọ!

Cả năm tên tung mình lên ngựa, ra roi thúc ngựa chạy...

Tiểu Truy Phong Vương Thuần nói :

- Hừm, hay ho gì bọn Kim Ưng bang.

Tiểu Nhẫn, vị khách bộ hành kia chính là Tiểu Nhẫn, cả hai đang trên đường đến phân đà ở Tuân Dương phủ để tìm Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng, ý của Tiểu Truy Phong Vương Thuần muốn giới thiệu tiểu đệ của mình với Mã trưởng lão, hoặc may Mã trưởng lão để mắt và nhận Tiểu Nhẫn làm đồ đệ, hoặc là Mã trưởng lão gợi gẫm cho một vị cao thủ nào đó trong bang, thì tiền đồ của Tiểu Nhẫn có cơ sáng sủa hơn.

Nhắc lại, đang khi Vương Thuần thốt lời bất khả với bọn Kim Ưng bang thì Tiểu Nhẫn như ‘Kim cung chi diều’ đã vội ngăn lại và nói :

- Vương đại ca, đường ta, ta đi, để ý gì đến bọn chúng, kéo lại sinh phiền phức.

Vừa kịp dứt câu nói, Tiểu Nhẫn đã trông thấy bọn Kim Ưng bang quay ngựa trở lại rồi.

Tiểu Nhẫn phần căm giận, phần vì sợ, quay người định bỏ chạy, nhưng Vương Thuần đã đưa tay giữ lại, nói :

- Phen này, lão gia phải làm cho chúng đứng là Kim Ưng bang!

Lúc này, Thần Ưng tam tú và hai tên gia bộc đã đứng quanh chỗ hai người. Huyết Trảo Ưng Thạch Toàn, lão nhị trong Thần Ưng tam tú đã, tay thì vươn trảo chụp xuống, miệng thì gầm từng tiếng :

- Diêm Vương đã định canh ba chết thì các người khó đợi đến canh tư!

Tiểu Truy Phong Vương Thuần tuy tuổi còn trẻ mà gan lại lớn, phần thì danh sư không thể không xuất cao đồ, thân đã trải nhiều trận giao chiến, không mất bình tĩnh, đã tay tả ra chiêu ‘Thiên Vương Thập Thác’, tay hữu lòn dưới tay tả búng một ngọn chỉ phong vào Mệnh Môn huyết của Thạch Toàn.

Huyết Trảo Ưng Thạch Toàn cười to, nói :

- Khá khen cho tiểu tử, để bản thiếu gia xem tài cán mi được bao nhiêu?

Vừa nói, Thạch Toàn tổng thêm hai phần chân lực vào hữu trảo, chụp thẳng xuống tay tả của Vương Thuần, thân mình chớp động tránh ngọn chỉ phong, đồng thời, tả trảo đã nhanh chóng đưa ra chụp ngay vào hõ khẩu tay hữu của Vương Thuần.

Bùng...

Trong tiếng âm vang giữa trảo và chưởng, Tiểu Nhẫn kịp thấy người của Vương Thuần lao đảo, lúc này tả trảo của Thạch Toàn đã gần như chụp được hữu thủ của Vương Thuần.

Quên cả sợ hãi, chỉ lo cho sanh mạng của mình huynh, Tiểu Nhẫn hét to :

- Đùng hại Vương đại ca ta!

Và Tiểu Nhẫn, một lần nữa, hai chân di động theo bộ pháp trên thạch bàn ở Loạn Thạch cốc. Chớp mắt đã thấy Tiểu Nhẫn xen vào giữa Thạch Toàn và Vương Thuần, trảo của Thạch Toàn lúc này hướng thẳng vào đỉnh đầu của Tiểu Nhẫn...

Mất thấy mình khó tránh khỏi cái chết, Vương Thuần vận dụng hết mức kinh lực mà chờ đó. Sư đồ của Vương Thuần đã nổi danh, tung người ra phía sau của Thạch Toàn, song thủ hiệp làm một, đánh thẳng vào bối tâm của Thạch Toàn một chiêu ‘Khai Sơn Phá Thạch’. Phần Tiểu Nhẫn, hai chân vẫn không ngừng di động, đã thoát trong đường tơ kẽ tóc chiêu trảo của Thạch Toàn.

Thạch Toàn còn đang ngăn người trước sự thoát chết kỳ dị của Tiểu Nhẫn thì kinh phong từ phía sau đã ập tới.

Vút... bùng... bùng... vút...

Trong một sát na, kinh phong loạn cuồng, bóng người chớp động. Sau đó, tất cả đều yên tĩnh, lát sau nhìn lại, Thạch Toàn đứng là Huyết Trảo Ưng, miệng học máu bắn ra khắp cả người vì chưởng kinh của Vương Thuần đập vào búi tâm.

Còn Vương Thuần, hồ khẩu hai tay đang rỉ máu do ngọn roi da của nhị ung còn lại vung ra nhằm cứu vãn tình thế và cứu cả sanh mạng cho Thạch Toàn. Nếu không nhờ hai ngọn roi kịp lúc của Ngũ Đâm Long và Hồng Đình Trung nhị ung thì Thạch Toàn khó mà toàn mạng.

Tiểu Nhẫn thì lại đang ngăn người đứng nhìn mình huynh mình còn sống mà sững sờ. Như chợt tỉnh, Vương Thuần đã mừng rỡ la to :

- Tiểu Nhẫn! Nhẫn đệ còn sống! Hà.. hà...

Như hiểu ra, Thạch Toàn, Ngũ Đâm Long và Hồng Đình Trung, Thần Ưng tam tú đưa mắt nhìn nhau, và...

Vút... vút...

Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đâm Long và Tam Nhẫn Thần Ưng Hồng Đình Trung lác người, phóng vút đến Tiểu Nhẫn, cả hai cùng hét :

- Tiểu tử, té ra ngươi còn sống!

- Tiểu cầu, mau bó tay chịu trói!

Tiểu Truy Phong Vương Thuần đẩy người Tiểu Nhẫn ra, bước tới chắn trước mặt, la lên :

- Dừng tay, các ngươi muốn gì?

Nhị Ung không dừng tay, chân vẫn chớp động, tung chưởng vào người Vương Thuần và đuổi bắt Tiểu Nhẫn. Tiểu Nhẫn đã kịp dùng bộ pháp nọ để cứu lấy thân mình, còn Vương Thuần, trước áp lực của nhị ung, không ứng phó nổi với chưởng phong đã bị đẩy bay người về sau ba trượng... ủa một búng máu tươi, Vương Thuần gượng đứng lên, kịp lúc đó, Tiểu Nhẫn đã xoay người về phía Vương Thuần.

Tiểu Nhẫn đỡ lấy mình huynh của mình, tay dịu đi, chân bước vội, miệng đã nói :

- Mau chạy đi đại ca, để tiểu đệ đưa đại ca đi.

Vì vương bản người Vương Thuần nên bộ pháp Tiểu Nhẫn không còn linh hoạt và đã bị nhị ung và hai tên gia lực vây kín. Vương Thuần cố hé mắt nhìn quanh, rồi lại thều thảo bảo Tiểu Nhẫn :

- Chạy đi, Nhẫn đệ đi đi, đừng lưu tâm đến ta, và nhớ... nhớ trả cho ta mối thù này...

Tiểu Nhẫn nước mắt vòng quanh, tay chân run lấy bầy, nói :

- Đại ca, ngu đệ nói đây này, đệ không thể bỏ đại ca được, để tiểu đệ đưa đại ca đi...

Vương Thuần lại nói :

- Không kịp đâu! Nhẫn đệ, đại ca đi trước đây. Cố... chạy... đi...

Người của Vương Thuần lả dần trong đôi tay của Tiểu Nhẫn.

Trong huyết quản của nó, máu như đang sôi lên. Chưa bao giờ nó bị kích động như lần này. Hận cũ, thù mới chất chồng lên cao như núi, tình cảm trong người nó như đã chết đi, chỉ còn lại sự căm phẫn, uất hận. Hai mắt nó long lên, hằn rõ những tia máu đỏ, hai khòe mắt cơ hồ muốn rách. Trong tâm tư nó nghĩ: “Phải thoát thân, thoát thân trước đã, sống thì mới trả được thù này”.

Tiểu Nhẫn khom người lúi lấy thi thể của Vương Thuần, không kịp vuốt mắt cho người chết, Tiểu Nhẫn như không để tâm gì đến bọn Kim Ưng bang đang vây quanh, thân mình chớp động, chạy ngược hướng vào Tuân Dương phủ.

Tiểu Nhẫn chỉ là một đứa nhỏ, nhưng thân hình của Vương Thuần cũng không hơn gì Tiểu Nhẫn. Một phần do vận dụng hết sức mình, khí lực tiềm tàng trong nội thể đã phát sinh hiệu lực, sau cùng, Tiểu Nhẫn đã rời xa nơi đấu trường.

Nhưng dù gì đi nữa, một người không biết võ công so với người thuộc hàng cao thủ thì sự cách biệt là một trời một vực. Uống thay cho Tiểu Nhẫn, trong người ẩn chứa cả trăm năm công lực mà chưa gặp minh sư để khai tâm chỉ giáo, cũng giống như người không biết cầm cương, không thể nào điều khiển được ngựa quý. Chỉ biết để cho con ngựa bất kham mặc tình tung vó chạy loạn xạ. Bọn Kim Ưng bang, nhất là bọn người Thần Ưng tam tú là những tay cao thủ kiệt xuất là trụ cột của Kim Ưng bang. Thì chỉ vài cái tung mình lại đã vây chặt Tiểu Nhẫn.

Quyền... chưởng... trảo... liên tiếp vung ra, bóng người đan qua đan lại, Tiểu Nhẫn mắt không nhìn đến bọn Kim Ưng bang, chân không dừng di động, đảo qua đảo lại đã tránh được hết các chiêu chưởng, quyền và trảo của đối phương. Thần Ưng tam tú như không còn úy kỵ gì nữa. Sáu cánh tay cùng tung ra, chia thành thượng trung hạ, phủ kín người Tiểu Nhẫn. Dư kinh như trùm lấy cả ba trượng vuông.

Dù tránh né cách nào, Tiểu Nhẫn khó mà thoát khỏi kiếp nạn này. Tuy thế, mãnh lực cầu sinh trong người Tiểu Nhẫn như dậy lên, theo bản năng, Tiểu Nhẫn vẫn tiếp tục di bộ...

Trong một cái nhát mắt, Thần Ưng tam tú như đã thấy chiến thắng trong tầm tay, thì...

- Dừng tay!

Một luồng kinh phong có sức mạnh kinh hồn từ trên không chụp xuống kèm theo tiếng thét, luồng chưởng phong tuy mạnh nhưng nhu hòa, nhẹ nhàng cuốn lấy chưởng kinh của Thần Ưng tam tú và như con ốc xoáy, tất cả như tan biến vào hư vô. Thần Ưng tam tú sững sờ, như không tin sự thật đang xảy ra. Bọn chúng không thể nghĩ ai là kẻ có công lực di sơn đảo hải như thế.

Còn đang kinh hoàng, tất cả đều nghe tiếng nói trầm trầm phát ra, như tiếng nói vọng xuống từ trên cao :

- Tam vị Thiết lệnh sứ cao húng thật! Tam vị chắc đã hoàn thành nhiệm vụ?

Nghe lời này, Thần Ưng tam tú mới thật sự sợ sệt, mặt không dám ngẩng, mắt không dám nhìn quanh, cả ba đều cúi người nghiêm bộ cả ba đều áp ứng thưa :

- Bẩm Chuyên sứ, bọn hạ chức đang trên đường đi thi hành dụ lệnh... Đứa bé này, bẩm Chuyên sứ, đứa trẻ này là kẻ mà trước đây hạ chức có bẩm báo... là kẻ đang nắm giữ bí ấn của Loạn Thạch cước...

- Hừ!...

Một tiếng hừ lạnh lẽo như phát ra từ miệng của Tử thần đã làm cho bọn Thần Ưng tam tú người đã cúi còn cúi xuống thấp hơn.

- Tội cũ khó tha, lần này lại còn quấy cố tình sai phạm. Công phát hiện thằng bé kia, bốn Chuyên sứ tạm không tra cứu chuyện cũ. Hừm, nhiệm vụ lần này, các ngươi không hoàn thành... Hắc, hắc... chắc các ngươi đã biết sao rồi đấy! Sao không đi mau đi?

Bọn Kim Ưng bang như tìm lại được cái sống. Chúng nhẹ người dạ vâng, đều tung người về sau, xoay người lên cái thót ngựa, không chút chậm trễ, ra roi thúc ngựa chạy đi.

Chỉ còn lại Tiểu Nhẫn, tay vẫn bồng thi thể của mình huynh. Động thân, tiếp tục đi về hướng ra khỏi Tuần Dương phủ. Chưa kịp đi được mấy bước đã nghe giọng nói trầm trầm lại phát ra :

- Đứng lại!

Tiểu Nhẫn sững người, chợt nghĩ: “Người này là ai mà Huyết Trảo Ưng Thạch Toàn phải sợ sệt. Chao ôi, tránh né được nhân thì nay lại gặp hung thần khác...”

Đang nghĩ lại nghe nói :

- Tiểu tử, có đúng mi là tên mà bọn Kim Ưng bang vừa nói đó không?

Tiểu Nhẫn vì đang lo sợ nên không thể trả lời được, vẫn đang ngần ngừ thì lại nghe :

- Gan của tiểu tử quả là không nhỏ. Bốn Chuyên sứ vì có chuyện cần nên tạm tha cái mạng của mi. Lần sau,... Hừ, lần sau không thể như thế được.

Tiểu Nhẫn lúc này đã định thân, vội hỏi :

- Ân nhân! Ân nhân là ai?

- Há, há, há... Ta là ân nhân của mi à? Bốn Chuyên sứ là Giá tiền thị vệ Thập nhị chuyên sứ của Quân chủ. Nhớ lấy, để lần sau sẽ biết chết vì ai.

Không còn nghe nói nữa, Tiểu Nhẫn lại hỏi :

- Thập nhị chuyên sứ là gì? Quân chủ là ai?

Không nghe tiếng trả lời.

- Ân nhân sao không trả lời? Cái gì là Quân chủ?

Vẫn không nghe tiếng đáp lại. Lúc này Tiểu Nhẫn mới biết là người kia đã đi rồi. Thật là ‘Lai vô ảnh, khứ vô hình’, nhớ lại thực tại, Tiểu Nhẫn vội bồng thi thể của mình huynh Vương Thuần tiếp tục đi.

Xa xa, thấp thoáng cánh rừng thưa ở phía tả đường quan đạo, Tiểu Nhẫn tiến nhanh về đó.

Còn cách cánh rừng khoảng mười trượng đã nghe tiếng thét :

- Tiểu thiếu hiệp, xin dừng chân!

Chưa kịp quay người lại, Tiểu Nhẫn đã thấy trước mặt mình là một vị khát cái, tuổi độ ngũ tuần, tóc râu rối loạn che mắt cả nửa mặt, chỉ nhìn thấy đôi thị tuyến chói ngời.

Như gặp được cứu tinh, Tiểu Nhẫn sụp người xuống do đã bỗng mình huynh mình đi một đỗi đường khá xa. Chút sức lực còn lại như tan biến đi.

Bỗng một luồng kinh lực nhu hòa, nhẹ nhàng đỡ người Tiểu Nhẫn đứng lại, và tiếp đó đã thấy hai tay nhẹ bỗng, xem lại thì xác của mình huynh đã vào tay vị khát cái kia. Tiểu Nhẫn vội nói :

- Lão trượng, lão trượng có phải là người của Cái bang?

Không trả lời, lão khát cái đã hỏi nhanh :

- Người này là ai? Phải chăng là Tiểu Truy Phong Vương Thuần?

- Đúng rồi, sao lão trượng biết? Đó chính là minh huynh của văn bối, lão trượng là người của Cái bang?

Lão khát cái nghẹn ngào nói :

- Đúng, ta là Mã Hoàng, trưởng lão Cái bang. Đồ đệ ta sao lại như thế này? Tiểu thiếu hiệp sao lại bỗng thi thể nó? Tiểu thiếu hiệp là ai?

Tiểu Nhẫn cả mừng, vội nói :

- Văn bối là Tiểu Nhẫn, huynh đệ của Vương đại ca đây, văn bối đã kết nghĩa kim bằng, hôm nay văn bối và minh huynh đang trên đường vào Tuân Dương phủ để tìm tiền bối thì...

Không nén nổi cơn xúc động, Tiểu Nhẫn thuật lại việc đã xảy ra cho Mã Hoàng nghe, vừa nói vừa tấm tức khóc.

Nghe xong, Mã Hoàng trợn mắt, nghiêng răng cắn hờn nói :

- Kim Ứng bang! Ha ha ha... Ta sẽ đến tận cửa Kim Ứng bang mà lấy lại lễ công bằng! Ha ha...

Chờ cho Mã Hoàng dẫn cơn xúc động, Tiểu Nhẫn lại nói :

- Tiền bối, xin tiền bối trả thù giùm cho minh huynh của văn bối. Bây giờ tiền bối tính sao đây?

- Bây giờ ta phải đưa tiểu đồ về Tổng đà Cái bang để lo chôn cất, món nợ này, ta sẽ đòi lại cho tiểu đồ...

- Tiền bối, bọn Kim Ứng bang sao lại là Thiết lệnh sứ của bang phái nào nữa, mà kẻ được gọi là Quân chủ là ai hả tiền bối?

- Điều này ta chỉ mới nghe tiểu thiếu hiệp nói qua, ta chưa thể trả lời được.

Tiểu Nhẫn vì thấy minh huynh mình đã chết, phần nữa tuy gặp được Mã Hoàng, người mà minh huynh định gởi gắm mong học được một thân võ công, thì nay lời nói như nghẹn lại trong lòng, đành đứng yên.

Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng không hiểu được ý của Tiểu Nhẫn, Mã Hoàng đã đến lúc phải đi, lão nói :

- Ta phải đưa tiểu đồ đi rồi, tiểu thiếu hiệp, xin bảo trọng.

Tiểu Nhẫn đành vòng tay nói :

- Văn bối xin đưa minh huynh và tiền bối một đoạn đường.

Mã Hoàng đáp :

- Không cần đâu, hẹn gặp lại sau.

Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng, người đứng như tên đã chớp mình đi mất.

Một lần nữa, Tiểu Nhẫn lại cô độc. Và thật sự lúc này Tiểu Nhẫn cũng không biết phải đi về đâu. Ngán người, nhớ lại cảnh yên ả trước đây ba tháng. Mới ba tháng mà Tiểu Nhẫn như đã trải qua ba năm.

Bỗng, Tiểu Nhẫn như chợt nhớ ra điều gì, nó cố nhớ lại, thì ra ký ức của nó vẫn gọi nhớ lại lời nói của má má nó, không, phải nói là của nhũ mẫu mới đúng:

“Con gọi là Nhẫn, con phải kiên tâm, tu chí, nhẫn nhục... cái dấu chân ở Loạn Thạch cước... liên quan đến dấu chân ở Đại Biệt sơn, Cam Túc... chúng ta

không phải người ở đây... đến đây để mong chờ một cơ hội...”

Tiểu Nhẫn càng suy nghĩ, càng khẳng định được nơi mình phải đến. Đến để thực hiện một cơ hội, từ cơ hội đó có khả năng sẽ tìm hiểu được về thân thế, lai lịch...

Như đã quyết tâm, Tiểu Nhẫn hướng về đường quan đạo, thẳng tiến và Tuân Dương phủ.

Màn đêm đã buông xuống dần, thấp thoáng trong tường thành đã thấy ánh đèn đã được thắp lên khắp Tuân Dương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đâu là chánh, đâu là tà?

Ngang một túp lầu sang trọng, người ta ra vào không ngớt, tiếng dư lạc từ trong vọng ra song sát.

Đâu đó lại nghe nói về một sự cố vô lâm toàn gia đã chết lúc quá Ngọ.

Tiểu Nhẫn, nghe tiếng được tiếng không, liên tưởng đến sự việc đã phát sinh trong ngày, động tâm, Tiểu Nhẫn tìm cách len vào.

Vừa bước vào túp lầu đã thấy ba phần là khách giang hồ đang ăn uống. Kịp lúc đó, tiếng nói sang sảng đã vẳng ra từ túp lầu ban nãy lại phát ra, nhìn về hướng có tiếng nói, Tiểu Nhẫn đã thấy người đó là một đại hán tuổi ngoài ba mươi, mắt chột, cằm nhọn, bên cạnh gò má có túm râu dài chỉ có vài cọng xuất phát từ một nốt ruồi to phát ra.

Tên chột mắt đang ba hoa với đồng bọn gồm bốn người nữa cũng ra dáng vẻ giang hồ khách. Tên chột mắt cố ý nói to tiếng cho mọi người trong túp lầu cùng nghe, vì gần như hầu hết thực khách đều đang lắng nghe lời của hắn.

Tiểu Nhẫn chưa kịp nghe rõ đầu đuôi câu chuyện nên không biết có liên quan gì đến chuyện của bọn Thập nhị chuyên sứ không? Thì đã thấy vô tình hân đứng rất gần với bàn của một đám người Kim Ưng bang, cũng may là bọn Thần Ưng tam tử là chủ nhân nên ngồi một bàn khác xa hơn vào phía trong.

Hoảng sợ, Tiểu Nhẫn không dám nhìn, lén chùn bước quá về tả, vốn trong bụng định len giữa hai bàn vào gần vách ngăn phía trước và sau túp lầu.

Đang lúc đó, chợt nghe tên chột mắt nói rất rõ :

- Mẹ nó, đúng là phần bọn ta quá hẩm hiu, không có lộc ăn. Rượu thịt đã bung đến miệng mà lại không thể nào ăn được.

Bốn tên ngồi cùng bàn được dịp cười hô hố, một tên có vẻ là đại ca, ôn tồn nói :

- Lão tứ, có chi đâu, nếu muốn, mai lão tứ có thể nhân dịp ma chay mà đến thì tha hồ.

Cả bọn lại được dịp cười lên khanh khách.

Vẳng theo tiếng gió ập đến túp lầu, một giọng lạnh lẽo vang ra :

- Hừm, bọn các người, Hoài Lâm ngũ quái may mà thoát kịp khỏi Đình gia trang. Hừ, còn không chạy kịp về Hoài Lâm, mạng chó của các người khó mà bảo toàn.

Câu nói vừa dứt, đã thấy một đầu đà tay cầm bầu rượu đứng sững ngang trước túp lầu.

Cả bọn năm tên mới nghe câu nói, chưa thể nhìn ra là ai, thì đã sững sờ, cố ý định phát tác. Đến khi nhìn được người mới đến thì như lũ chuột nhắt thấy bóng dáng con mèo, tất cả đều riu riu ngồi xuống.

Tên đại ca của Hoài Lâm ngũ quái còn cố vớt lại một câu :

- Chứ không phải Bạch Phát Đầu Đà Toàn lão cũng co đầu rút cổ mà bỏ chạy đấy sao?

Lão đầu đà vừa đến, chính là Bạch Phát Đầu Đà Toàn Phong, nổi tiếng trên giang hồ là một cường sơn độc đạo của một dãy lưu vực sông Hồng Hà, nghe tên đại ca của Hoài Lâm ngũ quái nói như vậy, đã đưa bầu rượu lên miệng tu một hơi rõ dài để chữa thẹn. Chưa tìm được câu trả lời, thì đã nghe :

- A di đà Phật, Bạch Phát Toàn lão thí chủ, xin cho bản tăng được hỏi đôi điều.

Một vị đại sư ngồi giữa đám giang hồ gồm đủ cả tăng, ni, đạo, tục. Chỗ họ ngồi là chính ngay túp lầu, gồm ba bàn kê liền nhau.

Vị đại sư, tuy không trọng vọng gì lắm đối với Bạch Phát Đầu Đà Toàn Phong, nhưng giữ thân phận là một danh gia đệ tử, hướng chỉ là Phật môn Thiếu Lâm, một trong Thất đại môn phái, nên vị đại sư đưa tay thủ lễ vừa hỏi câu trên.

Có dịp che đậy được cái xấu hổ của mình, và người hỏi lại là một cao tăng, nên Bạch Phát Đầu Đà hỏi lại :

- Xin lỗi, vì Toàn Phong này kém mắt, không rõ đại sư pháp danh là chi, và điều đại sư định hỏi là điều gì, Toàn Phong này xin rửa tai lắng nghe!

Vị đại sư nói :

- A di đà Phật! Bàn tăng là Hư Thông, mong được Toàn lão thí chủ cho biết điều gì đã xảy ra ở Đình gia trang, bàn tăng muôn vàn lần cảm ơn.

- À! Té ra đại sư là đệ tử hàng thứ nhì của Thiếu Lâm, xin cho hỏi Thoát Trần đại sư Chương môn có mạnh khỏe không? Sự việc ở Đình gia trang, xin đại sư thứ lỗi, vì sự việc vừa phát sinh thì tại hạ vì... vì việc bận nên đã rời Đình gia trang, nên sau đó thì sự việc như thế nào thì tại hạ không được rõ lắm!

Hư Thông đại sư, như chán nản, liền thốt lời cảm ơn, vừa định ngồi xuống thì đã nghe một giọng khác vang lên :

- Việc ở Đình gia trang, ta biết rồi!

- Ai?

- Kẻ nào vừa nói?

...

Những tiếng xôn xao tức thì nổi lên khắp cả tửu lâu, chỉ riêng bàn của bọn Thần Ưng tam tú thì vẫn yên vị, chẳng những thế, bọn chúng còn mỉm cười.

Lúc đó một khách nhân đưa chân vào tửu lâu. Khi thấy rõ người đang đến, thì mọi tiếng xôn xao hồ nghi khi nãy chợt im, đổi lại là những câu chào hỏi râm ran :

- Hồng Nhật Tảo Kiếm...!

- Kính chào Lã tiên bối!

- A di đà Phật, bàn tăng ngưỡng mộ Lã tiên sinh đã lâu!

- Vô lượng thọ Phật, Lã thí chủ vẫn bình an?

- Lã bá bá! Lã bá bá!

Giữa những tiếng chào hỏi, một bóng người chạy đến vị khách nhân, vừa chạy vừa gọi rồi rít lên :

- Lã bá bá!...

Đó chính là Tiểu Nhẫn.

Mọi người đưa mắt nhìn, và bọn Thần Ưng tam tú còn phản ứng nhanh hơn, cả ba thoát đứng lên tiến nhanh về phía Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh và Tiểu Nhẫn. Lã Nguyên Sinh đang sững người vì không nhìn ra được Tiểu Nhẫn, nhưng thấy phản ứng thái quá của Thần Ưng tam tú, Lã Nguyên Sinh bản tánh hào hiệp trọng nghĩa, đưa tay ngăn bọn Thần Ưng tam tú, hướng về Tiểu Nhẫn nhìn có ý dò hỏi :

- Tiểu thiếu hiệp...

Tuy chỉ mới có ba tháng trôi qua, Tiểu Nhẫn đã trải qua nhiều phong ba sương gió, phần lam lũ cực khổ, khác xa với thời sống dưới mái nhà của Trương thúc thúc ở Kỳ Liên sơn. Do đó khó mà trách được Lã Nguyên Sinh không nhận được Tiểu Nhẫn.

Lo sợ trước bọn Thần Ưng tam tú, Tiểu Nhẫn liền kêu lên :

- Lã bá bá, diệt nhi là Tiểu Nhẫn đây. Tiểu Nhẫn ở Kỳ Liên sơn đây mà!

Được sự nhắc nhở của Tiểu Nhẫn, Lã Nguyên Sinh đã nhớ ra, choàng hai tay vào vai Tiểu Nhẫn, vừa mừng vừa nói :

- Hải tử là Tiểu Nhẫn? Sao hải tử lại đến đây? Mau lại đây nói rõ cho bá bá nghe nào!

Lã Nguyên Sinh cầm tay Tiểu Nhẫn, tiến về một bàn còn trống chỗ, nhưng đã lại nghe :

- A di đà Phật! Lã tiên sinh, có thể nào Lã tiên sinh nghe bàn tăng nói đôi lời không?

Khựng người lại, Lã Nguyên Sinh thờ dãi nói :

- Lỗi quá! Lỗi quá! Xin đại sư thứ lỗi, vì gặp lại diệt nhị, lão phu quá đổi vui mừng nên có hơi thất lễ!

- Không chi! Việc Lã tiên sinh gặp lại diệt tử bất ngờ, đó là việc đáng mừng, bản tăng còn mừng thay cho Lã tiên sinh. Nhưng có việc Đình gia trang, bản tăng cũng mong Lã tiên sinh niệm tình võ lâm đồng đạo mà hạ cố chỉ giáo, sự thất lễ của bản tăng, hẹn ngày sau bản tăng sẽ tạ tội!

Ra dấu cho Tiểu Nhẫn đứng chờ một chút, Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh hắng giọng, đưa mắt nhìn quanh tít lâu rồi nói :

- Khái chừng vị, việc phát sinh hôm nay tại Đình gia trang đang là sự cố lớn nhất hiện nay trong võ lâm. Sau hơn mười năm yên bình, sóng gió giang hồ cơ hồ đã đẩy lên làm cho lão phu liên tưởng đến việc xảy ra cho võ lâm Thất đại môn phái, tam bang, Kiếm trang của anh em lão phu vào mười năm trước đây.

Nói đến đây, Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh mặt không giận mà nghiêm. Uy dũng phát sinh từ cả con người của Lã Nguyên Sinh. Mọi người nhìn vào như thấy lại oai khí ngày nào của Hồng Nhật Tảo Kiếm, Hồng Bạch Kiếm trang hay còn được gọi là Nhị Kiếm trang.

Không nói gì nhưng mọi người đều chờ đợi Lã Nguyên Sinh nói tiếp :

- Chắc chư vị đều biết, ngày mai đây là ngày Đình Nhất Quán, Trang chủ Đình gia trang làm lễ rửa tay gác kiếm. Phàm là võ lâm đồng đạo, ai là bằng hữu của Đình trang chủ đều nhận được thiệp mời dự. Lão phu cũng thế. Tuy Đình trang chủ không là tuyệt đại cao thủ, nhưng đầu sao cũng có đôi chút tiếng tăm trên chốn giang hồ nên được đồng đạo võ lâm xưng tụng Bất Uy Khuất, luôn nêu cao ngọn cờ chính nghĩa, không khuất phục trước cái đồng của kẻ thất phu. Và chẳng, lão phu và Đình trang chủ là bằng hữu đã hơn ba mươi năm. Do đó lão phu đã đến trước hạn kỳ hầu mong được coi mở tâm tình với Đình trang chủ trước ngày rửa tay gác kiếm. Nhưng chào ôi! Do có việc cần, lão phu từ mờ sáng đã đi khỏi Đình gia trang. Đến cuối giờ Tỵ lão phu mới về đến. Sự việc lại khởi phát từ hậu viện Đình gia trang.

Nói đến đây, Hồng Nhật Tảo Kiếm như nghẹn lời. Ông cố trấn tĩnh lại.

Đang lúc đó thì Lã Nguyên Sinh đã nghe hỏi :

- Lã tiên bối, văn bối là Hà Nguyên, Võ Đang môn hạ, vậy khi sự việc khởi phát tại hậu viện Đình gia trang, Lã tiên bối đã kịp thời có mặt, tiền bối có thể cho mọi người biết kẻ nào là hung thủ không?

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh trầm tĩnh hẳn, giọng trầm vang của ông phát ra :

- Lão cũng đang định nói đến đây! Nhưng quả thật lão phu cũng không biết chắc chúng là ai, chỉ biết là những tên võ công không kém, chân diện mạo của bọn chúng là những tên mà qua thân pháp lão phu biết nhưng võ công thì không thể lường được!

- Lã tiên bối đã giao thủ với tên chủ tử đó rồi sao?

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh đưa mắt nhìn người vừa nói thì thấy đó là một nam tử, tuổi đời khoảng gần ba mươi, dáng người cân đối, tướng mạo uy nghi, nhưng Lã Nguyên Sinh không nhận được ấy là ai.

Nhìn ánh mắt có vẻ dò hỏi của Lã Nguyên Sinh, trang nam tử đó vội tự giới thiệu :

- Văn bối là đệ tử Không Động, sư phụ lão nhân gia đã từng quen biết với Lã tiên bối.

- Lệnh sư đây là...

- Gia sư là Chương môn Không Động phái.

- Té ra thiếu hiệp là cao đồ của Nhất Quyền Đoạn Ngục Võ Thành Ngung. Ha ha ha... quả thật, dưới trướng tướng hùng không thể không có quân tinh nhuệ! Sức khỏe của Võ chương môn lúc này có tốt chăng? Cách biệt đã lâu, chắc là võ công của lệnh sư ngày càng tinh tiến?

Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình vội cung thân đa tạ :

- Đa tạ Lã tiên bối quá khen, văn bối thật không dám đương. Gia sư vẫn an khang, hằng luôn nhắc nhở đến tiền bối.

Nghe lời như còi tắc lòng, Lã Nguyên Sinh tay vuốt cằm râu, tủm tỉm cười vẻ mãn nguyện, ông trả lời câu hỏi lúc nãy của Tôn Bình :

- Khi lão phu đặt chân đến hậu viện của Đình gia trang thì thảm trạng tàn khốc đã hiện ra trước mắt, các a hoàn và gia nhân nằm chết ngổ ngang, trong hậu sảnh còn văng ra tiếng la của người họ Đình, kèm theo đó là tiếng động của binh khí.

Lão phu phóng nhanh người vào đến đó thì thấy rõ tốp ba tên áo đen che mặt đang vây kín Đình Nhất Quán, còn thê tử của Đình trang chủ đang bị một tên khác uy hiếp. Không thể nào khác hơn, lão phu vung trường kiếm phóng tới để giải vây cho Đình trang chủ.

Lúc đó, tên đang uy hiếp Đình phu nhân, công tử và tiểu thư họ Đình đã vội phát nhanh hai tay vừa chương vừa ám khí hạ sát cả ba đồng thời xử dụng một thân pháp kỳ bí tiến đến ngăn kiếm của lão phu và la to: 'Kết thúc nhanh, lão họ Lã đã đến kia rồi!' Chấn động của chương phong tên chủ tử này thật mãnh liệt, lão phu chưa từng gặp qua, đã làm đổi hướng kiếm chiêu của lão phu.

Trong khi lão phu hồi kiểm, định ra chiêu tiếp thủ đã thấy Đinh trang chủ bay bổng thân thể ra sau. Hồn bất phụ thể, lão phu tung người đón lấy thân mình của Đinh trang chủ.

Khi đón được người của Đinh trang chủ, quay lại, lão phu đã không còn thấy bọn kia đâu cả. Xem lại thì Đinh trang chủ đã chết. Khám xét thân người của Đinh trang chủ, lão phu không nhận ra Đinh trang chủ bị chết bởi công phu gì, chỉ thấy một nốt đỏ nổi ở huyệt Đan Trung, còn ngoài ra, khắp người của Đinh trang chủ không bị vết thương nào có thể dẫn đến tử vong được. Còn Đinh phu nhân và công tử họ Đinh cũng đã bị chưởng kinh tên chủ tử chấn đứt tâm mạch mà chết. Riêng Đinh tiểu thư thì một ám khí nhỏ như sợi lông bò chân vào huyệt Khí Hải. Nhưng trời chưa nở dứt tình, có lẽ do gấp và do chưởng phong mãnh liệt của chính tên nọ, làm cho ám khí sai mục tiêu, chỉ vài ly nữa thì đã đưa Đinh tiểu thư theo chân phụ mẫu. May nữa là ám khí không có chất độc, do đó lão phu đã vội đưa Đinh tiểu thư gửi gắm đến một nơi an toàn.

Nói được đến đây thì Tiểu Nhẫn đã bật hẳn dậy, ngạc nhiên, Lã Nguyên Sinh nhìn Tiểu Nhẫn vẻ như dò hỏi.

Tiểu Nhẫn không nói, nhưng nét mặt lộ hẳn vẻ lo lắng, quay nhìn lại về hướng bọn Thần Ưng tam tú. Bộ mặt đắc ý của chúng biến mất hẳn, thay vào đó cũng là những dấu hiệu không yên như đề kháng định, Tiểu Nhẫn chân bước lùi dần hơn về phía Lã Nguyên Sinh, tay đưa ra chỉ vào bọn Thần Ưng tam tú và nói :

- Các người, chính là các người đã...

Tam Nhãn Thần Ưng Hồng Đình Trung, tam đệ trong Thần Ưng tam tú đã nhanh hơn lão đại và lão nhị, chân đưa nhanh tới, miệng quát nạt Tiểu Nhẫn :

- Tiểu quý, ngươi định nói gì? Đúng là oan gia lộ hẹp...

Miệng quát, tay thì đưa trào chụp vào người Tiểu Nhẫn.

Lã Nguyên Sinh chặn người trước mặt Tiểu Nhẫn, hất tay trào của Hồng Đình Trung ra và từ tốn bảo :

- Có lão phu đây, có gì xin tam thiếu gia từ từ hãy nói!

Tiểu Nhẫn đưa tay khều nhẹ Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh nói :

- Lã bá bá, bọn chúng chính là bọn bịt mặt đã gây chuyện ở Đình gia...

Lại nghe Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đâm Long quát to :

- Câm ngay! Chư vị đừng nghe lời tiểu quý nói huyền thuyên. Chính tiểu quý này là kẻ mà Kim Ưng bang đang tra xét vì đã gây tội tày đình ở Kỳ Liên sơn, tại Loạn Thạch cước.

Huyết Trảo Ưng Thạch Toàn chen lời nói tiếp :

- Đúng đấy, hẳn là kẻ đã nắm rõ bí ẩn của Loạn Thạch cước đây chư vị.

Mọi người, kể cả Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh đang chú tâm theo dõi diễn biến lạ lùng của sự kiện, đang đặt nghi vấn về Thần Ưng tam tú đối với cái chết toàn gia của Đình gia trang thì lại bị lời của Huyết Trảo Ưng thạch Toàn làm cho cục diện xoay theo tình thế mới.

Đã từ lâu, các nhân vật võ lâm tuy không còn háo hức với bí ẩn Loạn Thạch cước ở gò Loạn Thạch, Kỳ Liên sơn, nhưng tính hiếu kỳ, nhân vật võ lâm nào lại không có. Do đó, khi nghe nói một đứa bé đang nắm giữ bí ẩn của Loạn Thạch cước, mọi người tuy bán tín bán nghi, nhưng mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tiểu Nhẫn.

Thần Ưng tam tú thấy tình thế xoay đến như vậy thì mỉm cười hài lòng. Vì bọn chúng đã gọi được lòng ham muốn của mọi người trong từ lâu, nên sự việc do Tiểu Nhẫn phát hiện và lên tiếng nhắc nhở hầu như không còn ai quan tâm đến cả.

Nhanh nhất lại là Bạch Phát Đầu Đà Toàn Phong, vì lão đang đứng ngay sau lưng của Tiểu Nhẫn, lão thò tay điểm ngay vào Hôn huyệt của Tiểu Nhẫn, đồng thời đưa chân định lôi Tiểu Nhẫn thoát ra từ lâu.

Dù không phải là cao thủ võ lâm, trình độ nghe được tiếng gió mà tránh thoát, nhưng Tiểu Nhẫn đang nhìn ngay mắt của Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh đã kịp nhìn thấy trong ánh mắt của Lã Nguyên Sinh thoáng có nét sững sờ, kinh ngạc, biết là có việc không lành.

Tiểu Nhẫn chân đạp theo ở Bàn Thạch sơn mà di động thân mình.

Trong một cái chớp mắt, Tiểu Nhẫn đã đứng ngoài vòng người vây quanh.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh vội nói trong lúc thân hình đã chớp động :

- Hài từ yên tâm, đã có ta đây!

Còn Hư Thông đại sư cũng chuyển mình đứng trước Bạch Phát Đầu Đà Toàn Phong. Hư Thông đại sư nói :

- A di đà Phật. Xin Toàn lão thí chủ dừng tay nghe bản tăng nói đôi lời.

Đứng trước vị cao tăng thuộc hàng thứ nhì của Thái Sơn Bắc Đẩu, đứng đầu trong Thất đại môn phái ở võ lâm, Bạch Phát Đầu Đà Toàn Phong hoàn toàn bị khiếp uy nên chẳng dám manh động. Chỉ có Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình, không hổ danh xưng tam thủ, vì muốn lẹ tay nên phải nhanh xuất, đã kịp kêu lên :

- Xin tam thiếu gia Thần Ứng tam tú danh rền Kim Ứng bang đình bộ.

Mọi người nghe kêu nhìn lại thì đã thấy bọn Thần Ứng tam tú định thừa dịp xáo trộn định thoát đi, may nhờ Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình kịp phát hiện.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh tay đang ôm choàng vai của Tiểu Nhẫn ra đáng bảo vệ, vẫn từ tốn nói :

- Chuyện Đình gia trang chưa rõ trắng đen, tam vị thiếu gia, xin mời ngồi lại, lão phu có vài điều muốn hỏi.

Tiểu Nhẫn nói ngay :

- Lã bá bá, chính tiểu đệ nghe bọn chúng được một người gọi là Thập nhị chuyên sứ giao trách nhiệm rõ ràng, và hẹn trước giờ Ngọ phải hoàn thành...

Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đầm Long, cương vị đại đệ tử của Kim Ứng bang chủ, là người đứng đầu trong Thần Ứng tam tú, cố giữ vẻ bình tĩnh nói với Lã Nguyên Sinh :

- Lã tiên bối, thanh danh của Kim Ứng bang vì một lời nói buông xiên của một đứa trẻ mà bị bôi nhọ, mong Lã tiên bối và chư vị xét cho, đừng vì một lời nói vô bằng của tên tiểu quỷ này mà gây khó khăn cho Kim Ứng bang chúng tôi.

Rõ ràng lời nói của Ngũ Đầm Long có ý dùng chiêu bài của Kim Ứng bang hòng uy hiếp quần hùng.

Hà Nguyên, một trong Võ Đang thất tử trầm ngâm nói :

- Xét trong lộ số võ học của Kim Ứng bang Trịnh lão bang chủ, thì... vết từ thương của Đình lão trang chủ khó có thể do Thần Ứng tam tú gây ra. Hơn nữa, lời nói của một đứa bé đang có vấn đề ở Kỳ Liên sơn cũng khó có thể làm cho chúng ta tin. Hư Không đại sư có cho là như vậy không?

Hư Thông đại sư nhắm mắt cúi đầu, niệm Phật không nói. Còn Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh sau một lúc suy nghĩ cũng nói :

- Thôi được, chuyện liên quan đến Thần Ứng tam tú, lão phu tạm gác lại. Nhưng chuyện xảy ra ở Đình gia trang, không cần phải nói, lão phu cũng đem hết mình tìm cho rõ trắng đen. Bây giờ, lão phu xin cáo biệt.

Nói đoạn, Lã Nguyên Sinh dắt tay Tiểu Nhẫn định đưa đi thì...

- Lã tiên bối, còn chuyện đứa bé này gây ra ở Kỳ Liên sơn và bí ẩn Loạn Thạch cước, Lã tiên bối nói sao đây?

Nghe giọng nói ra chiều gay gắt của Hà Nguyên, Lã Nguyên Sinh hiểu ngay tham vọng của hắn, nhưng vì tình thương với Tiểu Nhẫn mà lần trước lão đã có gặp ở gò Loạn Thạch, Lã Nguyên Sinh lộ rõ quyết tâm qua câu nói :

- Chuyện này, lão phu nghĩ, chúng ta không thể nghe có một chiều mà qui hết tội cho Tiểu Nhẫn được. Hơn nữa, nếu nói về bí ẩn ở gò Loạn Thạch... hắc hắc hắc... lão phu thiết nghĩ đâu đã đến phần đứa bé này tìm ra được! Lời của lão phu nói, các vị có đồng ý không?

Qua lời nói đánh thép của Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh và danh vọng của ông làm quần hùng nản lòng, chùn bước. Nhưng ngặt bí ẩn của Loạn Thạch cước đã làm cho mọi người có mặt thêm can đảm.

Võ Đang Hà Nguyên lại nói tiếp :

- Lã tiên bối, vẫn bối đồng ý với lý lẽ của tiên bối, nhưng công việc của giang hồ khó có thể đồng tình.

Lã Nguyên Sinh hỏi :

- Ý của thiếu hiệp muốn sao?

Hà Nguyên, bề ngoài lộ vẻ khiêm cung, nhưng trong lòng không ngớt vui sướng, vội đáp :

- Ý của vãn bối là sao Lã tiên bối không để đứa bé này ở đây, chúng ta cùng xét hỏi để có thể biết một chút manh mối nào đó chăng?

Nói xong, Hà Nguyên đưa mắt nhìn quanh, vừa mong được sự đồng tình của quần hùng cũng vừa tỏ lộ về đắc ý.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh làm gì không hiểu được ý của Hà Nguyên, nhưng tình thế này khó mà giải quyết như ý được, còn đang lưỡng lự thì Thần Ứng tam tú nói chen vào :

- Đúng rồi, Hà bằng hữu nói đúng đấy, phải để đứa nhỏ này ở lại đây, chúng ta cần tra xét cho rõ về bí ẩn của Loạn Thạch cước.

Quốc đôi mắt giận dữ, Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình gằn giọng :

- Đứa bé này có tội gì mà chúng ta lại phải tra xét? Đã nói rồi, chúng ta không thể luận tội khi chỉ dựa vào lời nói vô căn cứ của một tên về bí ẩn của Loạn Thạch cước. Ha ha... thì đây, Loạn Thạch cước vẫn còn đây, sau trăm năm hiện hữu, có giỏi thì lên đây mà dò xét, có gì phải vịn cớ này nọ để uy hiếp một đứa trẻ lên mười? Ha ha... giỏi cho Thần Ứng tam tú, hay cho một tên danh môn đệ tử. Ha ha ha...

Tiếng cười của Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình như những loạn tiễn bén nhọn vào tâm trí mọi người. Hà Nguyên thì bẽn lèn, Thần Ứng tam tú thì như nỗi con diên, còn quần hùng hầu hết đều là cao thủ võ lâm, danh môn đệ tử có, hắc đạo có, tất cả đều làm thình cúi đầu, khó kể cho xiết sự ngượng ngùng của mọi người đương trường. Riêng Tiểu Nhẫn thì nhìn Tôn Bình như một mẫu mực chính nhân quân tử, với dáng dấp đường bộ uy nghi mà khâm phục và cảm ơn.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh cũng đưa ánh mắt biết ơn và kính trọng gởi đến Tôn Bình, lão thầm mừng cho tương lai sáng lạn của Không Động phái, mừng cho lại hữu cơ một cao đồ xứng đáng. Lã Nguyên Sinh hân giọng, vòng tay chào tất cả, không nói gì, lẳng lặng kéo Tiểu Nhẫn rời từ lâu.

Quần hùng không phản ý, lần lượt từng người cũng rời tiểu lâu, ai cũng đắm chìm trong suy tư. Không biết suy tư về vấn đề gì, nhưng có thể nói chắc là mọi người đều quên thăm trạng của Đinh Nhất Quán và toàn Đinh gia trang.

* * * * *

Rời Tuân Dương phủ, thẳng theo hướng Nam, Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh và Tiểu Nhẫn thả bước trên con đường đồi núi chập chùng, tiến dần vào Lữ Lương sơn, mong xuyên qua đường núi đi vào Giang Đông.

Hoàng hôn lại buông xuống, lại một ngày trôi qua. Suốt ngày, trên đường đi, Tiểu Nhẫn thuật lại cho Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh nghe về chuyện Thần Ứng tam tú và Thập nhị chuyên sứ.

Về việc này, Lã Nguyên Sinh có phản ứng âm thầm khó hiểu, như chỉ ghi vào từng lời của Tiểu Nhẫn để chiêm nghiệm về sau. Tiểu Nhẫn cũng nói qua về việc khi áp dụng các dấu chân của Đôn Điền Nhân lưu lại trên Bàn Thạch sơn mà tránh thoát được sự truy đuổi của Thần Ứng tam tú và các tội ác của Thần Ứng tam tú, thì Lã Nguyên Sinh trước thì mừng vui, những mong có dịp sẽ bảo Tiểu Nhẫn diễn qua để xem sự huyền ảo ra sao. Sau thì giận dữ cho bọn Kim Ưng bang, đã gây tội ác lại còn đổ vấy cho người.

Tiểu Nhẫn lại nói về chuyện gần ba tháng ròng chỉ ăn đám thực thể mà sống, lại có thêm chân lực để thoát khỏi hiểm nguy. Đến lúc này thì Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh không kìm nổi sự kinh ngạc và mừng vui, đã cười vang. Kinh ngạc cho sự khéo sắp bày của con tạo, mừng cho Tiểu Nhẫn hai độ ngộ kỳ duyên. Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh đưa tay thăm dò khắp ba mươi sáu đại huyệt của Tiểu Nhẫn, càng thăm dò, ông ta càng sùng sốt.

Lã Nguyên Sinh luôn miệng nói :

- Tốt, tốt lắm Tiểu Nhẫn à! Bá bá thật là mừng cho hài tử. Ha ha... mai này khó có thể nói tương lai của hài tử sẽ như thế nào. Ha ha... Hay... hay lắm. Ha ha...

Tiểu Nhẫn ngạc nhiên hỏi lại Lã Nguyên Sinh điều gì đã làm cho ông ngạc nhiên đến thế. Sau khi ông giải thích, Tiểu Nhẫn mới hiểu là nhân họa đắc phúc. Tiểu Nhẫn đã mang trong người cả trăm năm công lực mà chưa biết xử dụng hay nói khác đi là Tiểu Nhẫn chưa thể sử dụng nếu không biết nội gia tâm pháp.

Tiểu Nhẫn hỏi :

- Nội gia tâm pháp là sao?

- Đây là sự tu thần dưỡng khí mà người võ lâm ai cũng cần phải biết. Có tu thần dưỡng khí thì nội lực phát sinh, tùy theo mạnh yếu mà phát kinh chế địch hay để bảo vệ bản thân... Nói cách khác là có nhiều đường lối để luyện nội công: chánh pháp, tà pháp. Mà chánh pháp thì theo Tiên, Đạo, Phật, còn tà pháp thì theo Ma đạo. Và tùy theo căn cơ của mỗi người mà có bậc cao thấp khác nhau. Để đạt đến mực tuyệt đại cao thủ, vô địch thiên hạ thì nội công phải đến mức Lộ Hòa Thuần Thanh. Mà hài tử thì... ha ha ha... Hài tử không tu thần, dưỡng khí mà thiên định đã sẵn, trong người lại có cả trăm năm công lực, khó có khá hơn được. Ha ha ha...

Sau một hồi giải thích cặn kẽ, Tiểu Nhẫn đã hiểu được cái may mắn lợi hại của cái đám thực thể mà nó đã ăn. Lúc này nó mới biết cái đám thực thể đó được gọi là Vạn niên thạch thảo ty.

Tiểu Nhẫn lòng mừng khắp khối, nhưng lại không giấu được vẻ buồn.

Thấy vậy, Lã Nguyên Sinh lại hỏi :

- Hài tử! Có việc chi đó?

Tiểu Nhẫn đáp :

- Lã bá bá, vậy làm thế nào để tiểu đệ có thể xử dụng được chân lực bản thân? Bá bá dạy cho tiểu đệ về nội gia tâm pháp được không?

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh lắc lắc đầu cười buồn nói :

- Tiểu Nhẫn, con như một viên ngọc chưa được mài dũa, con phải gấp một tay thợ khéo thì mới phát huy hết chân lực được. Bá bá thật không dám phí phạm của trời. Tâm pháp luyện công của bá bá cùng lắm chỉ làm cho con trở nên một tay khá mà thôi, không thể giỏi, tuyệt giỏi được. Bá bá... con đành chờ thời vận của con đến vậy!

Tiểu Nhẫn lại càng không hiểu. Nhưng Lã Nguyên Sinh đã nói liền :

- Thôi trời đã tối rồi, chúng ta mau đi tìm nơi trú ngụ, có thể bá bá phải xem lại bộ pháp mà con học được, rồi tùy theo đó, bá bá sẽ hướng dẫn con dùng chân lực phổ vào bộ pháp. Hừ, thắng địch nhân thì khó, chứ chạy thoát thì chuyện đó dễ như trở bàn tay.

Nghe đến đây, Tiểu Nhẫn mừng vui hớn hờ nhảy cò lên. Cả hai cùng tiến vào rừng sâu mong tìm được hốc cây, tảng đá nào để ngụ đờ qua đêm. Nhưng... vừa tiến vào bìa rừng thì...

Sột... sột...

Ào... ào...

Hon hai mươi bóng đen từ trên các tàng cây, từ các tảng đá phóng vụt ra, bao vây cả hai người.

Cả sợ, Tiểu Nhẫn nép sát vào người Lã Nguyên Sinh, chưa kịp định thần, thì đã thấy ba tên bước đến gần vừa cười vừa nói :

- Lại hân hạnh được bái kiến Lã tiên bối!

Nhìn ra, Lã Nguyên Sinh nhận ra đó là Thần Ưng tam tú và bọn Kim Ưng bang thuộc hạ.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh gần giọng hỏi :

- Bọn các người lại muốn làm gì đây?

Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đàm Long trả lời :

- Cũng chẳng có gì, chỉ mong Lã tiên bối nể mặt gia sư mà giao tiểu quý cho Kim Ưng bang.

- Chuyện này lão phu khó có thể chấp thuận được!

- Ha ha ha... Nể tình hữu hảo lâu năm giữa gia sư và Lã tiên bối, vân bối mới cầu xin chứ bằng không... Ha ha ha...

- Nếu không nể tình, các người sẽ làm gì? Động thủ chăng?

- Nào dám! Nào dám! Anh em vân bối đâu dám đánh với Hồng Bạch nhị kiếm danh lừng! Có điều...

Lã Nguyên Sinh tức giận quát :

- Có điều sao?

- Có điều thời của Hồng Bạch nhị kiếm đã qua rồi. Ha ha ha... Huống chi...

Càng giận dữ, Lã Nguyên Sinh càng nạt to hơn :

- Sao?

- Huống chi bấy lâu nay, chỉ còn có Hồng Nhật Tảo Kiếm, Lã tiên bối không thấy Bạch nguyệt kiếm đang lạnh lẽo chờ đợi bạn hữu dưới suối vàng chăng?

- Câm ngay, đến Trịnh lão đầu còn đôi ba phần vị nể lão phu. Không nói nhiều nữa, hôm nay lão phu phải thay mặt Trịnh lão đầu giáo huấn các người một phen.

Dứt lời, kiếm của Lã Nguyên Sinh đã cầm ở tay.

Đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, Thần Ưng tam tú đồng tiến lên, vây chặt Hồng Nhật Tảo Kiếm, còn bọn thuộc hạ Kim Ưng bang hò reo tiến đến vây bắt Tiểu Nhẫn. Không còn kìm được nữa, Lã Nguyên Sinh vung kiếm chiêu ‘Thuận Thủy Thôi Châu’ tung ra ngay Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đàm Long. Kiếm chưa ra hết đã biến chiêu ‘Linh Hồn Tổng Quà’ đâm chéo về phía hữu, hướng của Tam Nhân Thần Ưng Hồng Đình Trung.

Hắn đảo bộ, vung hữu trào đánh ngay vào đốc kiếm của Lã Nguyên Sinh. Nhưng chỉ một cái đảo thân, Lã Nguyên Sinh đã thoát khỏi vòng vây của Thần Ưng tam tú. Vì nguyện ý của Lã Nguyên Sinh chỉ đánh hư chiêu, để nhân sơ hở của Thần Ưng tam tú, lão thoát ra hầu tiếp tay Tiểu Nhẫn. Đến khi vừa ra khỏi vòng vây nhìn lại, đã thấy Tiểu Nhẫn như là nhân ảnh giữa bọn Kim Ưng bang. Lão ngăn người, mãi nhìn quên cả lưu ý đến Thần Ưng tam tú đang ở sau.

Chợt nghe tiếng gió rít, Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh không hổ danh Hồng Bạch nhị kiếm mấy mươi năm nay, lão đã tung người theo thế ‘Yến

Từ Phi Vân' đã tránh thoát được các chiêu chưởng và trào của Thần Ứng tam tú đánh vào.

Người còn đang ở trên không, như cánh chim, lao sà người xuống phía hậu của Thần Ứng tam tú, lão cười to rồi nói :

- Giỏi cho Trịnh lão đầu, chỉ biết dạy đệ tử đánh lên!

Thần Ứng tam tú giận lên, đồng quát một tiếng thật to, sáu cánh tay như sáu chiếc thoi đưa, nhanh như chớp phủ kín người của Lã Nguyên Sinh, lại nghe Huyết Trảo Ung Thạch Toàn hô to :

- Không cần phải bắt sống, giết ngay tiểu quý cho ta.

Bên kia, bọn thuộc hạ nghe lệnh của Thạch Toàn, chúng lập tức phát động thể công, không còn giữ ý nữa, Tiểu Nhẫn lúc này thật là thập tử nhất sinh. Còn bên này, Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh cũng giận sôi lên, bao nhiêu bản lĩnh tung ra hết, mong đánh lui được bọn Thần Ứng tam tú nhanh, mới mong giải thoát cho Tiểu Nhẫn được. Bọn Thần Ứng tam tú cũng hiểu vậy, chúng không dám lơ lửng, cố giữ chặt Lã Nguyên Sinh càng lâu càng tốt.

Đang lúc đó thì lại nghe tiếng quát :

- Hay cho bọn chỉ biết ý chúng hiếp cô!

Tiếng quát như tiếng sấm dậy giữa trời quang. Bọn Thần Ứng tam tú và thuộc hạ sững người. Trong lúc này, lợi dụng cái sững người của bọn chúng, Tiểu Nhẫn đã thoát ra ngoài, cả Lã Nguyên Sinh cũng thế.

Bọn Thần Ứng tam tú và bọn thuộc hạ lại tung người tiếp tục vây quanh Lã Nguyên Sinh và Tiểu Nhẫn. Người vừa lên tiếng quát đã hạ thân trước đường trường, lục tục theo sau là một nhóm khoảng mười người.

Người này hướng về phía Lã Nguyên Sinh nói :

- Lã tiên bối yên tâm, môn hạ Võ Đang đã đến đây.

- A di đà Phật, tăng chúng Thiếu Lâm kính bái yết Lã thí chủ!

- Bang chúng Cái bang cũng đã có mặt.

Liên tiếp mấy giọng nói phát ra, Lã Nguyên Sinh nhìn ta đã thấy Hư Không đại sư dẫn theo sáu đệ tử Phật gia đang đi đến.

Còn Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng và bang đồ Cái bang rải rác đứng khắp nơi từ lúc nào. Lã Nguyên Sinh chưa kịp đáp lời, đã nghe Mã Hoàng nói :

- Lã lão huynh, xin để lão ăn mày này nói chuyện với Thần Ứng tam tú!

Lã Nguyên Sinh vừa nghe Mã Hoàng nói đã kịp hiểu ra cơ sự, do cái chết của Tiểu Truy Phong Vương Thuần mới dẫn đến sự có mặt của Cái bang ở đây.

Còn phần Hà Nguyên và Thiếu Lâm tự, sự có mặt kịp thời của họ khiến cho Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh hoang mang và không ít phần lo ngại. Vì lão hiểu sự hiện diện của các môn phái ở đây, đa phần là bởi sự hấp dẫn của Loạn Thạch cước, mà bí ẩn này đang ở trên mình Tiểu Nhẫn.

Bọn Kim Ưng bang đang thất thần vì sự hiện diện đông đảo cao thủ võ lâm các bang phái, bên việc giữ Lã Nguyên Sinh và Tiểu Nhẫn phải bỏ qua, chúng lo chuyên tâm lưu ý các bang phái khác. Riêng phần Thần Ứng tam tú do sự chỉ danh của Mã trưởng lão đã tăng thêm lúng túng.

Nhưng do sự thôi thúc nào đó, Thần Ứng tam tú như bốt đi lo sợ, hiên ngang quay người đối mặt với Mã Hoàng :

- Mã trưởng lão đang dẫn bang đồ tìm Thần Ứng tam tú mỗ có ý chi, xin chỉ giáo!

Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng thấy mặt Thần Ứng tam tú đã giận lên nhưng cố kìm lại, trả lời :

- Không dám, phải chăng cái chết của tiểu đồ là do tam vị thiếu gia đây ban cho?

- Đúng, bậc trượng phu dám làm dám chịu, vì tên tiểu cái đó có ý che chở cho tội đồ của bản bang nên chúng ta đành phải xuống tay!

- Hay! Hay! Vậy do tề đồ đắc tội nên nhận lãnh cái chết, hôm nay, lão ăn mày này không còn nghĩ chi đến mạng sống nữa, xin tam vị thiếu gia rộng tay bỏ thí cho lão.

- Được, nẫu lão muốn thế thì bản thiếu gia đây không nề hà chi mà không hóa kiếp lão cho rồi!

Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng, râu tóc dựng đứng lên, hét :

- Hãy đỡ!

Liên theo tiếng hét, người của Mã Hoàng như một tia chớp đã lao vào Thần Ứng tam tú một luồng kinh phong mãnh liệt cuốn xô vào cả ba.

Thần Ưng tam tú tản ra nhanh, đứng thành hình chữ phẩm, tung cả sáu chưởng đỡ lấy luồng chưởng phong của Mã Hoàng. Mã Hoàng như danh xung, chưởng kinh chưa đụng đã quay tít thân người như một chiếc bóng, xoáy quanh Thần Ưng tam tú.

Bùng... bùng... bùng...

Tiếng chưởng kinh chạm nhau, cả đôi bên cùng lao đảo, hay cho mã Hoàng đã nhanh, không định ứng với cả ba cùng liên thủ, mà đã kịp dùng thân pháp thần tốc, chia lực của ba tên mà lần lượt chạm chưởng.

Bọn Thần Ưng tam tú người chưa đứng vững đã thấy thân hình của Mã Hoàng lại chớp động. Cả ba vội trụ người, định nhân, vận nội lực chờ đợi chưởng của Mã Hoàng sẽ ập đến.

Nhưng Mã Hoàng đã làm điều bất ngờ, ông không tung chưởng về phía bọn chúng mà chỉ xoay quanh, càng lúc càng nhanh như một bóng mờ.

Bọn Thần Ưng tam tú lần đầu tiên gặp thân pháp kỳ dị của Mã Hoàng, chứng lúng túng, phát chưởng lung tung. Rốt cuộc, chúng vung chỉ phát chưởng chạm vào nhau, còn thân hình của Mã Hoàng thì bọn chúng không đụng đến được, dù là chỉ đụng đến cái chéo áo. Chán nản, chúng đình bộ, trong chớp mắt Mã Hoàng lại đứng ngay trước mặt, một chưởng như khai sơn phá thạch đã tung ra.

Chân lực vừa xả, chưa kịp vận lên đã thấy chưởng phong ào đến, thế tựa như sóng biển ập vào, cả ba tên Thần Ưng tam tú, kẻ thì ngã ngửa ra sau, mong chưởng kinh lướt qua, đứa thì thụp người xuống hoặc tung thân về sau...

Nhưng không kịp, đã nghe... bùng... bùng...

Thần Ưng tam tú như những chiếc lá bị gió cuốn đi, cả ba bay ngược về sau. Nếu không có thuộc hạ đón đỡ kịp, chúng đã rơi người xuống đất, khó tránh được cái chết. Bọn thuộc hạ Kim Ưng bang không kịp lời nào, đã vận dụng đũa tam vị chủ nhân rời xa đấu trường...

Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng vội ra lệnh :

- Đuổi theo!

Thế là Mã Hoàng và bang chúng Cái bang nhanh chóng biến đi.

Còn lại đương trường, vị cao tăng đắc đạo Hư Thông đại sư nhắm mắt chấp tay niệm Phật. Còn Hà Nguyên và chúng đạo sĩ thuộc Võ Đang thì lặng im, muốn nói điều gì đó mà khó bề mở miệng.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh vội nói :

- Đa tạ sự có mặt và giúp đỡ vừa Võ Đang, Thiếu Lâm hai phái, việc ngày hôm nay, lão phu xin ghi nhớ, hẹn có dịp, lão phu sẽ đến tận quý phái đệ bái yết và thăm tạ. Xin cáo biệt!

Nói xong, Lã Nguyên Sinh đặc ý đưa Tiểu Nhẫn đi. Chừng được mười trượng lại nghe có tiếng người theo sau.

Hồng Nhật Tảo Kiếm làm gì không ý của người Võ Đang và Thiếu Lâm. Sự thực hai phái này rất mong muốn đoạt lấy Tiểu Nhẫn, hầu qua Tiểu Nhẫn mà tìm được đáp án trăm năm trên gò Loạn Thạch.

Do đó, khi nghe có tiếng chân người đuổi theo ở phía sau, lão bèn nói nhỏ với Tiểu Nhẫn :

- Thiếu Lâm, Võ Đang đều có ý không tốt đối với hài tử. Vậy hãy có dịp, hài tử hãy rời xa ta mà đi, đừng để ý đến ta, ta sẽ lén theo sau. Và nhớ lấy, tất cả những chuyện đã xảy đến cho hài tử, đừng cho ai biết cả, nhớ nhé!

- Tại sao họ lại có ý không tốt đối với tiểu đệ? Họ không phải là người của danh môn chính phái đó sao?

- Hừm! Nào ai lấy thước mà đo lòng người cho được! Khi nào hài tử lớn hơn sẽ hiểu lời ta nói! Bây giờ cố mà thoát đi, và nhớ lời ta dặn!

Tuy cố lời Tiểu Nhẫn đi thực nhanh, nhưng lúc này đã có tiếng gọi từ phía sau :

- Lã tiên bối, xin dừng chân, văn bối có điều muốn nói.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh tức thâm trong bụng, ra dấu với Tiểu Nhẫn và đứng quay lại hỏi :

- Hà thiếu hiệp muốn nói điều gì?

- Lã tiên bối, văn bối chỉ muốn biết là tiên bối định đưa tiểu ca này đi về đâu?

- Đi đâu là việc của lão phu, lão đâu cần khiến cho Võ Đang phải lưu tâm!

- Tiên bối nói phải. Nhưng Chuông môn vừa có lệnh, mong được gặp tiểu ca này.

- Ở đâu? Chương môn quý phái đã đến ư?

- Ở không! Văn bối mong được tiền bối vị tình cho vị tiểu ca này theo văn bối về Thượng Thanh cung để gặp Chương môn.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh tức giận cho lòng tham của Hà Nguyên và Võ Đang. Lão lại hỏi :

- Thế đứa bé này có điều chi khiến Chương môn quý phái phải lưu tâm?

- Điều này... Điều này thì khi gặp Chương môn thì sẽ nói cho vị tiểu ca biết!

- Hừ, không cần đợi Hà thiếu hiệp phải nói lão phu cũng biết, chẳng qua quý phái chỉ để tâm đến bí ẩn của Loạn Thạch cước mà thôi! Đúng thế không?

Bị Lã Nguyên Sinh nói rõ tim đen, Hà Nguyên lúng túng. Túng thế, Hà Nguyên cố nói qua quýt cho xong :

- Cái này... cái này không phải như ý tiền bối nói. Thật sự... thật sự Chương môn tề phái thấy tiểu ca này có căn cơ thật tốt nên có ý thành toàn.

Tiểu Nhẫn qua đôi lời dạn dò của Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh đã bắt đầu có ý nghĩ rõ ràng đối với đệ tử hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Do đó, khi nghe Hà Nguyên ấp úng nói lời có tính cách đối trá, Tiểu Nhẫn bật nói :

- Không! Không! Lã bá bá, tiểu đệ đi với bá bá, không đi với bất cứ ai. Tiểu đệ không cần sự thành toàn của bọn họ.

Lã Nguyên Sinh bật cười to lên, rồi thốt :

- Đấy! Hà thiếu hiệp đã thấy rõ hàm ý của hần chưa hả? Hà thiếu hiệp vui lòng để hần theo lão phu. Ý tốt của thiếu hiệp, lão phu xin thay mặt hần mà tâm linh thôi! Ha ha ha...

Hà Nguyên tức giận nạt đùa :

- Tiểu quý, rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt ư?

Nắm được ý của Lã Nguyên Sinh, Tiểu Nhẫn cũng đôi phần vững dạ, vòng tay thủ lễ thưa :

- Hà thúc thúc, tiểu nhân không dám với cao, mong Hà thúc thúc lượng thứ!

Không biết nói sao, Hà Nguyên vẫy tay cho đồng môn, ra hiệu bắt Tiểu Nhẫn. Lã Nguyên Sinh vội nói :

- Hà thiếu hiệp, Chương môn quý phái đối với lão phu cũng đôi phần nể nang. Mong thiếu hiệp suy xét cho kỹ, đừng để Chương môn quý phái phải khó xử sau này.

Lời nói của Lã Nguyên Sinh chẳng những không làm cho Hà Nguyên đổi ý, mà trái lại còn làm cho Hà Nguyên sôi gan hơn, hần nói :

- Lã tiền bối, văn bối cũng mong Lã tiền bối nghĩ tình Chương môn mà thuận tình cho, chứ nói thật ra, Hà Nguyên này được lệnh của Chương môn, chỉ biết tiến chứ không biết lùi!

Lúc này trong cánh rừng thưa, dưới ánh sao đêm và trăng mọc muộn, thấp thoáng những bóng người. Với bản lĩnh của Hồng Nhật Tảo Kiếm, ông đã nhận ra từ lâu, ông đoán có lẽ đây là những nhân vật của Thiếu Lâm này giờ đang theo dõi câu chuyện.

Nguy cơ đến với Tiểu Nhẫn càng thập phần lớn hơn. Ông bám tay Tiểu Nhẫn ra hiệu chuẩn bị, xong tay hữu đã cầm chặt đốc kiếm, tả thủ dụng lực đẩy Tiểu Nhẫn bắn ra cửa rừng và hô :

- Chạy!

Tiếng hô vừa dứt đã thấy bóng kiếm loang loáng. Lã Nguyên Sinh đã phải dùng đến tuyệt kỹ thành danh là 'Hồng Dương kiếm pháp' để mong cầm chân của Võ Đang môn hạ.

Giữa đêm, trời se lạnh nhưng trong bóng kiếm của Lã Nguyên Sinh toát ra khí nóng hừng hực, đó là điểm kỳ tuyệt của Hồng Dương kiếm pháp, chân lực phổ vào kiếm quang tỏa ra sức nóng kinh người làm chùn bước tất cả bọn Võ Đang.

Lúc này, Tiểu Nhẫn nhớ lời Lã Nguyên Sinh dặn, nương theo cái đẩy tay của lão, Tiểu Nhẫn bắn tít người ra xa, chân vừa chạm đất, người đã cúi nhúi cơ hồ muốn té, Tiểu Nhẫn cố gượng, dùng hết sức để cầm đầu chạy mong thoát lấy thân.

Không phân biệt phương hướng, Tiểu Nhẫn cứ chạy. Chốc lát đã rời xa đầu trường trên trêm trượng, lại thấy có bóng người đứng cản trước mặt. Nhìn thoáng qua dưới ánh trăng trên cao, Tiểu Nhẫn chỉ thấy đó là một nhà sư, tay cầm thiền trượng, nghiêm trang nói :

- Xin tiểu thí chủ dừng bước!

Không thể tin và nghe theo lời của nhà sư, Tiểu Nhẫn một lần nữa xử dụng bộ pháp kỳ ảo, vụt thoát ra khỏi chỗ nhà sư đứng, lại chạy.

Không ngờ, một tí nữa thì Tiểu Nhẫn lại xô vào một nhà sư khác, tay không vũ khí đang cầm tràng hạt đứng nhìn, nói :

- Tiểu thí chủ đừng bước!

Dù biết rõ đây là Hư Thông đại sư, Tiểu Nhẫn không mán, lại di bộ về phía khác, chạy tiếp.

Vụt... bịch... bịch... vụt...

Cứ chạm rồi tránh, tránh rồi lại chạm. Liên tiếp Tiểu Nhẫn đã tránh không biết bao nhiêu nhà sư. Không biết làm sao nữa, Tiểu Nhẫn quay lại định chạy về chỗ Lã Nguyên Sinh, thì bỗng nghe :

- Tiểu huynh đệ đừng lo, đã có ta đây, ta sẽ đưa tiểu huynh đệ một đoạn đường.

Chưa thấy mặt người, nhưng nghe giọng nói, Tiểu Nhẫn đã mừng mừng vì nghĩ người này chắc mười mươi là Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình. Người mà Tiểu Nhẫn tuy mới một lần gặp gỡ đã khiến nó sinh lòng cảm phục. Chân chưa kịp dừng, miệng chưa kịp nói, đã thấy người nó đang được Tôn Bình giữ chặt và thân mình nó vút bỗng lên cao, cùng với Tôn Bình, Tiểu Nhẫn thấy nó đang lướt trên các ngọn cây rừng và lướt dần ra xa.

Thấp thoáng phía sau, bóng các nhà sư đang đuổi theo. Nhưng thân pháp của Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình quả là không kém. Đến một tàng cây to lớn, Tôn Bình đưa Tiểu Nhẫn hạ thân vào tàng cây, đồng lúc tay hữu Tôn Bình vung thật mạnh.

Không biết từ lúc nào, Tôn Bình đã bẻ một nhánh cây to bằng cổ tay, dài độ vài xích, theo cái vung tay của Tôn Bình, nhánh cây xé gió lao tiếp về phía trước. Tiếp đó, bóng các nhà sư lại lao theo nhánh cây. Họ ngỡ rằng đây chính là Tôn Bình và Tiểu Nhẫn vẫn đang tiếp tục lướt đi.

Ngồi ẩn thân chừng xong một tuần trà, Tiểu Nhẫn đã bình tâm, nhìn về Tôn bình, nó nói :

- Tiểu đệ tạ ơn cứu mạng của Tôn thúc thúc!

Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình khoác tay và nói khẽ :

- Chưa xong đâu, tiểu huynh đệ đừng làm kinh động.

Kinh lịch giang hồ của Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình quả là không sai.

Liên sau đó, đã thấy nhiều bóng người ẩn hiện phía dưới. Sau một lúc lục xạ, đã nghe tiếng người nói :

- Không tìm thấy một ai cả! Chắc bọn chúng đã thoát đi xa rồi!

Một người khác nói :

- Không biết đây là kẻ nào? Thân pháp thật là nhanh nhạy.

Lại nghe giọng nói của Hư Thông đại sư :

- A di đà Phật! Có lẽ đây là ý trời! Theo ta, chúng ta hãy về bẩm báo lại với Chương môn sư thúc! Thôi đi!

Rồi mọi tiếng động đều im bật, trả lại sự tĩnh lặng vĩnh hằng cho cánh rừng trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đường về Đại Biệt sơn trùng trùng hiểm nguy

Khi ánh dương quang soi tỏ mọi vật. Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình mới đánh thức Tiểu Nhẫn dậy. Nhớ lại sự việc trong đêm, Tiểu Nhẫn hỏi :

- Tôn thúc thúc, họ đã đi cả rồi à?

Tôn Bình mỉm cười, nhìn Tiểu Nhẫn một lúc rồi đáp :

- Chúng ta đã thoát khỏi sự truy kích của họ. Mà này tiểu huynh đệ, ta không thích tiểu huynh đệ gọi ta là thúc thúc đâu nhé. Hãy gọi ta là đại ca thôi.

- Sao vậy?

- Vì xét theo bối phận, ta cũng chỉ là hàng tiểu đệ của Lã tiên bối thôi. Vả lại ta rất muốn có một đệ đệ như tiểu huynh đệ đây, vì ta từ bé đến giờ không

một ai thân thích cả! Thế nào? Đồng ý không?

- Tôn đại ca! Tiểu đệ chỉ sợ quá phận thôi!

- Há há... không đâu! Không quá phận đâu! Ha ha ha... Nhẫn đệ, vậy là tiểu huynh sung sướng lắm rồi!

- Tiểu đệ xin ra mắt Tôn đại ca!

Thế là cả hai men dần theo cánh rừng, xuyên qua mà đi dần về phía bắc.

Trên đường đi, lời lẽ và hành động của Tôn bình cộng với lòng cảm phục trước đó đối với Tôn Bình đã khiến Tiểu Nhẫn hơn hớn và càng lúc càng đặt niềm tin vào Tôn Bình hơn.

Tuy vậy, Tiểu Nhẫn vẫn nhớ lời dặn của Lã Nguyên Sinh mà nó coi như bá bá và qua thái độ của bọn Vô Đang, Thiếu Lâm là danh phận đệ tử thuộc hàng chánh phái, khiến Tiểu Nhẫn chưa thể nói rõ hết cho Tôn Bình nghe. Ngược lại, Tôn Bình hoàn toàn không cần bận nó điều gì cả ngoài sự tìm hiểu về thân thế của Tiểu Nhẫn. Do đó, suốt chặng đường đi, cả hai đều sung sướng và càng lúc càng thân mật hơn.

Đến một ngã ba lộ, giữa sơn đạo và quan đạo, Tôn Bình dừng lại hỏi Tiểu Nhẫn :

- Nhẫn đệ, đệ định đi về đâu?

- Tiểu đệ cần phải đi Đại Biệt sơn một chuyến!

- Đại Biệt sơn? Chà, xa lắm! Làm sao đệ đi đến đó được?

- Còn đại ca! Đại ca không thể cùng đi với tiểu đệ sao?

- Ừm... thôi được, đã là huynh đệ thì... ta phải đưa đệ đi vậy! Nhưng chúng ta không thể đi đến Đại Biệt sơn bằng cách này được.

- Thế phải làm sao?

- Há há há... Đã có đại ca đây, đệ đệ còn lo gì nữa?

Đoạn Tôn Bình đưa Tiểu Nhẫn theo đường quan đạo, tiến vào một tiểu trấn gần đó. Đến nơi, Tôn Bình hỏi mua một đôi ngựa. Sau khi mua ngựa, Tôn Bình không quên mua y phục và sắm sanh lương thực cho chuyến đi.

Tiểu Nhẫn ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca làm gì mà mua lương thực nhiều thế?

- Chúng ta không thể đi theo quan đạo được. Vì e mọi người sẽ phát hiện. Do đó, phải mua lương thực vì ta phải theo sơn đạo mà đi.

Tiểu Nhẫn lại thấy lo ngại, nói :

- Thế, làm thế nào Lã bá bá có thể tìm được tiểu đệ?

- Không sao! Để đại ca tìm cách báo với Lã tiên bối sau. Mà Lã tiên bối có biết đệ đệ phải đi Đại Biệt sơn không?

- Biết, tiểu đệ có nói cho bá bá hay rồi.

Trên đường đi, mỗi người cỡi một ngựa, Tiểu Nhẫn tỏ vẻ không yên, nó hỏi :

- Đại ca, đại ca không hỏi tiểu đệ đi Đại Biệt sơn để làm gì à?

Tôn Bình lắc đầu cười, rồi đáp :

- Nếu đệ đệ muốn nói thì trước sau gì rồi đệ đệ cũng sẽ nói, đại ca hỏi làm gì? Còn nữa, dù là đi đâu, việc gì của đệ đệ cũng là việc của đại ca, đúng không?

- Đa tạ đại ca, thật sự cũng không việc gì phải giấu đại ca, nhưng có lẽ tiểu đệ cũng không biết việc đệ đệ đến Đại Biệt sơn có ích gì hay không?

- Sao lạ vậy?

Thế là Tiểu Nhẫn lược thuật sơ qua mọi việc cho Tôn Bình biết, vì nó tin là với tâm trí, tuy còn bé nhỏ, nhưng nó có thể tin được Tôn Bình.

Càng nghe, Tôn Bình càng sững sờ, khi nghe hiểu ra, Tôn Bình bật cười vang, và nói :

- Mừng thay! Đệ đệ thật là tốt phước, thật mừng cho Nhẫn đệ.

Lại nghe Tiểu Nhẫn nói sơ qua về ý của Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh không đang tâm truyền thụ tâm pháp cho Tiểu Nhẫn, Tôn Bình đắc ý, gật đầu luôn và nói :

- Lã tiên bối thật là thâm sâu, việc không thể cưỡng cầu thì Lã tiên bối không làm. Đúng thế, đệ đệ đừng buồn, ý của Lã tiên bối chỉ muốn tốt cho đệ mà thôi. Bây giờ, đại ca tặng đệ đệ một món quà gọi là lễ ra mắt nhé.

- Thế là sao, đại ca?

- Chẳng có gì đâu, đại ca hãy tạm hướng dẫn cho đệ đệ cách vận dụng chân lực để phát huy cước bộ thôi. Đây, Nhẫn đệ hãy để ý nhé!

Bởi Tiểu Nhẫn chưa từng luyện qua một nội công tâm pháp nào, do đó việc bình thường của người võ lâm như tụ khí Đan Điền, hoặc dẫn chân khí đi khắp các đại huyệt, nó hoàn toàn không biết.

Chân lực có sẵn trong người Tiểu Nhẫn đang tự do lưu chuyển khắp châu thân. Không tụ khí được thì sao có thể phát kinh công địch, cũng như không có nội công tâm pháp để dẫn đạo thì cũng không thể dẫn nội kinh đến nơi cần thiết hầu che đỡ các đại huyệt khi bị đối phương công kích. Đây là một mất mát lớn của Tiểu Nhẫn. Biết là thế, Tôn Bình cũng như Lã Nguyên Sinh không thể nào vì thiếu suy xét mà truyền thụ tâm pháp tàn thường cho Tiểu Nhẫn.

Nói tầm thường nhưng thực chất cũng đủ để làm cho Tôn Bình cũng như Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh một đời lưu danh là cao thủ võ lâm vào hàng nhất nhì. Nhưng như thế là không xứng đáng với căn cơ và kỳ ngộ của Tiểu Nhẫn. Tiểu Nhẫn phải được vào tay một kỳ nhân ngoại hạng thì tương lai Tiểu Nhẫn mới sáng lạng, không uổng phí một nhân tài trăm năm mới có.

Dù vậy, Lã Nguyên sinh và Tôn Bình cũng đúng là một tôn sư khi đều nhận biết rằng, mỗi khi gặp nguy cơ, trong nội thể con người phát sinh một sức mạnh thần diệu để khiến cho người ngộ nạn có thể tránh thoát nguy cơ trong đường tơ kẽ tóc. Lợi dụng việc này, Tôn Bình hướng dẫn cho Tiểu Nhẫn cách vận dụng cũng như dẫn đạo cho nguồn chân lực dồi dào trong người xuống đến hạ bản, khi cần thiết có thể phổ vào bộ pháp để tránh né địch, cũng như cao bay xa chạy khỏi tay đối phương.

Học được cách vận dụng chân lực, Tiểu Nhẫn mừng rỡ, ứng nghiệm ngay. Nhưng đến khi ứng nghiệm thì cách chạy của Tiểu Nhẫn không có gì khác một đứa trẻ tầm thường. Tiểu Nhẫn thấy nản lòng. Biết vậy, Tôn Bình an ủi :

- Đệ đệ đừng nản lòng, hãy nhớ kỹ khẩu quyết đến khi ngộ biến mới phát huy được, lúc đó đệ đệ sẽ thấy vững tâm. Chứ việc thoát khỏi vách núi cao ngàn trượng trước đây của đệ đệ, đó không phải là sự thực ư?

Nhắc đến điều này, Tiểu Nhẫn mới thấy an ủi được phần nào.

Thời gian thấm thoát trôi. Hết đi theo sơn đạo, lại luôn vách rừng sau.

Hết ngủ ở hang núi đến ngủ ở trên cây cao lưng chừng trời. Khỏe thì đi, mệt thì nghỉ, đói ăn khát uống. Chẳng mấy chốc, Tôn Bình và Tiểu Nhẫn lần được đến khu vực chân dãy Đại Biệt sơn.

Sừng sững xa xa là những ngọn núi nhấp nhô, chọc thẳng lên trời xanh. Quanh đây là chập chùng đồi núi.

Tôn Bình hỏi Tiểu Nhẫn :

- Đây là Đại Biệt sơn. Đệ đệ muốn đến nơi nào?

Tiểu Nhẫn hoang mang, không ngờ Đại Biệt sơn lại lớn như vậy, không biết đâu mà lần, Tiểu Nhẫn lần khăn đáp :

- Không biết nữa! Tiểu đệ chỉ nghe má má nói về hai dấu chân ở đâu đây, giống như những dấu chân ở Loạn Thạch cước. Do đoán chắc có liên quan nên đệ phải đến đây một lần. Bây giờ thì... đệ cũng không biết phải tìm ở đâu!

Tôn Bình ngẫm nghĩ, như chợt nghĩ ra, Tôn Bình vỗ đùi đánh đét một cái rồi nói :

- Có thể mà cũng không biết! Được rồi, quanh đây thế nào cũng có người săn bắn, chúng ta đến hỏi họ, có cơ may tìm được.

Mừng khắp khỏi, cả hai tiếp tục đi.

Càng đi sâu vào dãy núi, càng thấy cảnh tượng thêm hoang sơ, không một bóng người.

Đến một dòng suối từ trên núi chảy xuống, Tiểu Nhẫn đòi nghỉ chân.

Cột ngửa vào thân cây ven suối, Tôn Bình và Tiểu Nhẫn ngồi vào bóng mát bên bờ suối, giờ lương khô ra ăn. Bỗng nghe :

- Người ở đâu lại đến chốn này? Các người có biết đây là đâu không?

Ngẩng đầu nhìn lên, Tôn Bình và Tiểu Nhẫn thấy cách đấy năm trượng, phía trên thượng nguồn dòng suối, từ lúc nào đã đứng đấy ba vị cô nương. Tất cả đều mặc võ phục màu xanh, tuổi đều đều nhau, độ mười tám, đôi mươi.

Cả ba đều có gương mặt đẹp như trăng rằm. Xinh hơn cả là thiếu nữ đứng giữa, đôi môi như hoa đào đỏ thắm, tất cả đều cảm roi, ngang lưng đoàn kiếm. Nhìn qua, Tôn Bình biết họ là người ở gần đây vì họ đều không tỏ vẻ mệt nhọc hay bản bụi đường xa. Chắc có lẽ họ đang đi tìm săn bắt thú rừng.

Tôn Bình vội vàng đứng lên, thủ lễ và nói :

- Tại hạ vô tình đến quấy nhiễu quý sơn, những mong các cô nương thứ lỗi!

Một thiếu nữ đứng phía hữu, trề môi đáp :

- Hừ, đã đến được nơi đây mà còn không biết đây là cấm địa của bản bang à? Thế mà lại còn khua môi múa mép nữa!

Thiếu nữ đứng ở giữa ngất lời :

- A Xuân! Mi thật quá lắm, họ không biết thì không có tội! Mi nói gì lắm thế?

Thiếu nữ được gọi là A Xuân vẫn còn hậm hực, liếc một cái nhưng không dám nói gì. Thiếu nữ đứng giữa có vẻ là chủ nhân, hướng về Tôn Bình nói :

- Xin tướng công thứ lỗi, chẳng hay tướng công tôn danh đại tánh là chi? Từ đâu đến và đến có việc gì?

Tôn Bình một lần nữa, vòng tay đáp :

- Không có chi, vì không biết nên quả thật tại hạ cũng có lỗi đường đột. Tại hạ là Tôn Bình. Còn đến đây là vì... dẫn xá đệ tìm... một vật.

- À té ra tướng công đây là Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình, danh rền vũ nội, thật là vinh hạnh khi được gặp Tôn tướng công ở đây. Còn đây là...

- Đây là xá đệ, Tiểu Nhẫn, đệ hãy đến ra mắt tiểu thư...

Vị tiểu thư cười tươi, lộ rõ hai núm đồng tiền trông thật rạng rỡ, tiếng ngọc lại thốt ra :

- Không dám làm bản tai Tôn tướng công, tôi chỉ là mạt học võ lâm, tên tuổi không dám nói ra...

Thiếu nữ tên A Xuân khi này như chờ được dịp để nói cho đỡ giận, vội chen lời :

- Gì mà mạt học, tiểu thư ta đây là thiên kim tiểu thư của bản bang, Tư Đồ tiểu thư đó!

Thật sự kinh ngạc, Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình không ngờ nơi đây lại gặp người của Tiềm Long bang nên vội chỉnh dung và nói :

- Thật là thất lễ, tại hạ không biết nơi đây là quý địa của Tiềm Long bang và cũng không ngờ lại hân hạnh gặp Tư Đồ tiểu thư ở đây.

- Không có chi, tôi đã nói, đã không biết là không có tội, huống chi nơi này cũng không được coi là vùng căn cứ của Tiềm Long bang chúng tôi. Duy bấy lâu nay vì thấy nơi này ít người lai vãng nên người của bản bang thường đến đây vui chơi săn bắn, nên vô tình A Xuân mới cho là cấm địa của bản bang. Mong Tôn tướng công đừng để tâm.

Thờ phào nhẹ nhõm, Tôn Bình đáp :

- Nghe Tư Đồ tiểu thư nói, mà lòng tại hạ đây vẫn cảm thấy áy náy không yên.

- À mà khi này tướng công có đề cập đến một vật. Vật chi tướng công có thể nói cho tôi biết được không? Có khi tôi chỉ giúp cho tướng công.

Tôn Bình cảm thấy khó nói, quay lại Tiểu Nhẫn như có ý hỏi.

Tiểu Nhẫn từ này đến giờ xem xét thái độ của Tư Đồ cô nương và hai ả nọ cũng sinh lòng mến mộ, nhất là Tiểu Nhẫn rất lấy làm yêu thích vẻ yêu kiều của Tư Đồ tiểu thư nên nói :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ có biết ở nơi nào quanh đây có hai hoặc nhiều dấu chân người khắc sâu trên nền đá hay không?

Ồ lên một tiếng, cả tiểu thư họ Tư Đồ và hai thị tỷ ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn Tiểu Nhẫn. Qua thái độ này, Tôn Bình và Tiểu Nhẫn biết là nơi có dấu chân trên đá chắc chắn là ba chủ tớ họ đều biết. Tiểu Nhẫn hỏi dồn :

- Tư Đồ tỷ tỷ, ở nơi nào? Tỷ tỷ cho tiểu đệ biết đi!

Qua một lúc sững sờ, nghe Tiểu Nhẫn hỏi lại, Tư Đồ cô nương nói ngay :

- Sao đệ lại biết ở đây có dấu chân đó? Thật sự nơi này rất ít người biết. Do có lần bọn tỷ tỷ săn thú mà đi lạc mới vô tình thấy mà thôi.

A Xuân lại nói chen vào :

- Nói cho mi biết, mi hỏi trúng người rồi đó.

Cả Tiềm Long bang bao nhiêu người đến đây, chỉ có bọn ta là biết nơi đó mà thôi. Nói đi, vết chân đó có ý nghĩa gì? Mi tìm để làm chi? Rồi ta sẽ chỉ cho mi biết.

Thấy A Xuân càng lúc càng quá quắt, Tư Đồ tiểu thư nạt ngang :

- A Xuân! Xem chừng cái lưỡi của mi đó!

- Tiểu thư, biết đâu bọn này có ý xấu khi đến nơi đây, có khi đây chỉ là cái cớ để họ đến đây dò thám tình hình của bản bang.

- Không đâu! Xin A Xuân cô nương đừng nghĩ như vậy. Việc chúng tôi đến đây tìm vết chân đó là sự thực. Huống chi Tiềm Long bang bấy lâu nay tuy ít ra mặt, nhưng thế lực Tiềm Long bang không phải là nhỏ. Danh tiếng lẫy lừng của Tư Đồ bang chủ, họ Tôn này đã kính phục từ lâu, ngưỡng mộ không hết, có đâu lại dám làm chuyện châu chấu đá xe. Mong A Xuân cô nương và quý tiểu thư xét lại.

Mấy lời tán dương của Tôn Bình, tiểu thư họ Tư Đồ cảm thấy mát dạ, hơn nữa sắc diện đường đường chính chính của Tôn Bình cũng đã làm cho Tư Đồ tiểu thư thấy nao nao. Tư Đồ tiểu thư nói :

- Tôn tướng công đừng để tâm đến lời của A Xuân. Thanh danh của Tôn tướng công lâu nay tôi hằng ngưỡng mộ thì làm gì có như lời A Xuân nói bậy. Riêng vết chân đó, nếu không có người chỉ cũng không dễ gì tìm thấy. Nó nằm trên một thót đá cao, to, kề bên nguồn suối, chỉ đứng trên cao nhìn xuống mới thấy.

Tiểu Nhẫn nghe nói đã có manh mối thì rất mừng, hỏi dồn :

- Tỷ tỷ, thế quanh chỗ dấu chân đó, tỷ tỷ thấy có gì khác lạ không?

- Khi nhìn thấy, tỷ tỷ cũng ngạc nhiên, nghĩ rằng người để lại dấu chân hẳn có ý gì, nhưng nhìn chung quanh lại không có gì lạ. Trước mặt dấu chân là một hõm núi do tảng đá có dấu chân lăn xuống mà thành. Xét trong hõm núi thì thấy chỉ là vách đá bao quanh, không một vết tích. Tìm mãi không được gì, tỷ tỷ cũng bỏ qua.

- Tư Đồ tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt quá, tỷ tỷ có thể cho tiểu đệ biết danh tánh chăng? Đệ sẽ nguyện ghi mãi ơn này của tỷ tỷ.

- Thôi, Tôn tướng công và Nhẫn đệ đi đến đó đi, tỷ tỷ tên gọi độc một chữ ‘Sương’.

Tiểu Nhẫn nhắm trong miệng ‘Tư Đồ Sương’ rồi nói :

- Tên của tỷ tỷ đẹp quá!

Còn Tôn Bình thủ lễ với Tư Đồ Sương cáo biệt :

- Huynh đệ tại hạ xin cáo biệt, Tư Đồ Sương cô nương, xin bảo trọng.

Lời nói vừa dứt, mọi người hầu như quyến luyến trong lúc tạm chia tay, nào ngờ, đã nghe tiếng cười vang dội :

- Ha ha ha... Muốn đi à! Đâu có dễ dàng thế! Ha ha ha...

- Ai!

Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình và Tư Đồ Sương ba chủ tổ đồng thét lên hỏi.

Soạt... Soạt...

Tiếng chân vang đều cả bốn phía đang tiến dần lại. Không lâu đã thấy vây quanh là những tên Mông diện hắc y, tay cầm vũ khí. Vòng vây khép dần lại, chỉ còn độ ba trượng vuông, một tên Mông diện hắc y, hữu thủ dơ ra nói :

- Ta Thiết lệnh sứ, tuân lệnh Quân chủ, gửi Thiết lệnh bài đến họ Tôn và Tư Đồ cô nương, thỉnh tất cả về bản Quân chịu tội.

Nghe vậy, mọi người mới chú ý vào hữu thủ của tên nọ, thấy trong tay hắn một lệnh bài nhỏ bằng sắt đen sì. Trên mặt khắc một chữ ‘Thiết’ thật lớn, còn mặt kia không trông thấy được.

Tiểu Nhẫn thấy Thiết lệnh bài, mang máng, ngờ ngợ như là nó đã trông thấy một vật giống như thế, nhưng không biết đã thấy ở đâu, lúc nào và của ai?

Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình vì đã nghe Tiểu Nhẫn nói qua về vị Quân chủ thần bí và Thập nhị chuyên sứ cũng như đã biết Thần Ứng tam tú đều là Thiết lệnh sứ trong tổ chức bí mật này, nên Tôn Bình nhìn kỹ tên hắc y nọ, đoạn bật cười nói :

- Vậy ra Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ đại thiếu chủ lại là Thiết lệnh sứ giả của vị Quân chủ nào đó nữa à?

Tên Mông diện hắc y gạt bản người lùi lại, mắt xạ hung quang. Đưa tay gạt phất khăn che mặt xuống và nói :

- Đã biết được tông tích của bản thiếu gia hà hà hà... mọi người nơi đây đừng hồng hồng hồng mà rời đi được!

Hữu thủ cho vào bọc cất Thiết lệnh bài vào người, tả thủ phát nhanh trong tiếng quát :

- Giết!

Theo tiếng quát, hàng loạt những bóng người ào ào tấn công trong tiếng thét cuồng dại vang lên :

- Giết! Giết...

Bóng kiếm, ánh ảo, gió rít của trượng... chổng lên nhoang nhoáng...

Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình người đứng như danh vị, tay vung ra vun vút, khi chụp, lúc gạt, lúc phát quyền, khi vung chưởng, miệng thì hồi thúc :

- Nhấn đệ, chạy đi!

Không đợi Tôn Bình nhắc, cũng không thể đứng yên đợi chết và lòng quả cảm bốc lên Tiểu Nhẫn quyết không rời bỏ Tôn Bình, người đại ca tuy mới biết nhưng đã khiến Tiểu Nhẫn thương yêu, xem như người chung huyết thống.

Tiểu Nhẫn cố dụng lực, tung đẩy trong đám người, hai chân không ngừng đi bộ. Và thật là huyền ảo cho bộ pháp và thật là kỳ tuyệt cho phép vận lực của Tôn Bình truyền dạy. Giữa đám hỗn độn đầy những bóng gươm đao, không một vũ khí nào chạm được áo của Tiểu Nhẫn, ngược lại còn đâm, chém loạn vào nhau. Tiếng la í ới vang trời.

Còn Tư Đồ Sương không hổ danh là ái nữ của lão Bang chủ Tiềm Long bang và hai thị tỷ thân tín của ái nữ Bang chủ thân thủ cũng không kém. Cả ba, xa thì vung roi, đầu roi lúc điểm lúc quát, khi nhả, khi Chop, làm cho bọn hắc y nhiều tên trợn mắt, hoặc buông vũ khí nhảy lui, còn gần thì đoàn kiếm trên tay tả cũng không vừa gì. Đâm, chém, xả thỏa thuê.

Bọn Mông diện hắc y ước chừng gần hai mươi tên, tưởng rằng nhờ đông sẽ dễ dàng chiếm ưu thế. Nhưng nào ngờ đến một đứa trẻ tuổi mười, mười hai cũng không bắt được. Ngược lại bên bọn chúng lớp bị thương tích do địch công kích, lớp mất mạng do loạn đả và nhau.

Hàng ngũ rối loạn trông thật nực cười.

Không làm sao được, Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đám Long định cho lệnh ngưng, thì lại nghe từ xa vọng lại tiếng thét lớn :

- Dừng lại. Thật là xấu hổ cho quân mặt dày.

Mọi người đều ngừng tay, dạt cả về hai phía, bên nào đứng chung về bên đó. Còn chưa yên thì tiếng chân đạp lên lá rừng vang lên dồn dập.

Và hàng loạt người xuất hiện.

Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đám Long nhìn những người mới đến, hấn rúng động cả tâm.

Hư Thông đại sư và tăng chúng Thiếu Lâm. Nhưng Hư Thông đại sư không là người đi đầu mà lại đứng chấp tay hầu phía sau một vị cao tăng lớn tuổi. Xem lại vị cao tăng đó đôi chân mày bạc rừ xuống, rõ ràng là Thoát Trần đại sư, chấp chưởng Đạt Ma đường của Thiếu Lâm tự, là huynh đệ với vị đương kim Chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Hà Nguyên và sáu người nữa, tuổi tác ngang nhau. Tất cả tay cầm trường kiếm, đứng phía sau một đạo trưởng dáng người thật là tiên phong đạo cốt như một vị tiên trong bát tiên. Đó chính là Huyền Hạc đạo trưởng, Chưởng môn, đồng thời là sư phụ Võ Đang thất tử, trong đó có Hà Nguyên.

Tâm Như sư thái, Chưởng môn phái Nga Mi và các ni cô.

Một đại hán râu hùm hàm én, mắt tròn xoe như lục lạc, tóc để xòa chấm vai, kinh trang đường bộ, vai vác đại đao màu xám lục, lục lọi trong ký ức, Ngũ Đám Long thấy khiếp kinh khi biết đó là Thần Đao Nhất Trụ kinh Thiên Khương Hoắc. Một tay võ dũng kiên cường. Đứng đầu đám anh hùng võ lâm các tỉnh phía Bắc. Một tay không dễ gì đụng đến.

Và một số nhân vật võ lâm nữa mà Ngũ Đám Long không dễ gì nhận biết hết trong lúc này.

Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình, thân phận vào hàng đệ tử, vội khom lưng cúi mình thi lễ, rồi nói :

- Bẩm các vị sư thúc, sư bá và chư vị đồng đạo võ lâm. Đến lúc này, họ Tôn có thể cả quỵ, huyết án xảy ra vào tháng trước ở Đình gia trang là do bọn Thần Ưng tam tử và thuộc hạ Kim Ưng bang ra tay. Việc này xin đề các vị sư thúc, sư bá và chư vị luận tội. Còn sự việc xảy ra hôm nay, may nhờ các vị đến kịp, họ Tôn này và các bạn hữu xin thăm tạ.

- Tôn Bình, người đừng ngậm máu phun người, chứng cứ đâu mà mi bảo ta là thủ phạm trong huyết án nhà họ Đình?

Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đám Long mắt mặt chói quanh. Còn Huyền Hạc đạo trưởng tay vuốt râu ba chòm, nói nhỏ nhẹ :

- Ngũ các hạ, các hạ đừng hòng chạy tội. Hà nguyên và Hư Thông đại sư có bả bảo rở, mọi chứng cứ đều qui về các hạ, việc làm của các hạ, công luận của võ lâm khó mà tha thứ.

Ngũ Đầm Long khiếp sợ, đưa mắt đảo nhanh rồi vụt cho tay vào bọc, lấy ra thật nhanh, nói :

- Ta là Thiết lệnh sứ của Quân chủ, kẻ nào dám đụng đến ta?

Thoát Trần đại sư vụt mở mắt ra, luồng tinh quang chói ngời về phía Ngũ Đầm Long rồi nhắm mắt lại thốt :

- A di đà Phật, Ngũ thí chủ, buông đao đồ tể là thành Phật. Thí chủ hãy bỏ tay chịu trôi.

Bồng...

Vút...

Phập...

Một ngọn cờ nhỏ màu trắng bạc, cắm phập xuống giữa đường trường.

Mọi người đều thấy rõ, lá cờ ba góc bay phất phới, một mặt thêu một quần thể những ngọn núi nhấp nhô, ở giữa là một ngọn núi cao hơn, vượt hẳn lên trên các ngọn núi kia. Mặt kia thêu chữ 'Ngân' thật lớn, đường nét sắc sảo.

Chưa rõ ngọn cờ có ý nghĩa gì thì đã thấy ba bóng trắng hạ xuống, thân pháp thật là thần tốc. Cả ba đều vận võ phục trắng, mặt che bằng vuông lụa trắng. Cả ba ứng yên, đưa mắt nhìn không nói.

Hà Nguyên hỏi lớn :

- Kẻ nào lớn mật! Đứng trước Chương môn Võ Đang phái mà khiếm khuyết lễ nghi?

Một tên ngân diện bạch y cười khẩy đáp :

- Chương môn Võ Đang phái đã làm gì được ai?

Huyền Hạc đạo trưởng thần thái không thay đổi, duy chỉ bộ râu ba chòm không gió mà lại lung lay, đạo trưởng vẫn trầm tĩnh nói :

- Hay hóm gì bọn chuột này, đến mặt mũi cũng không dám để ai nhìn thì có chi để mà nói.

Và ba tên ngân diện bạch y đồng cười to, một tên nói :

- May cho các ngươi, Quân chủ chưa có lệnh, bằng không, chúng ta sẽ cho các người ném thử qua bản lĩnh của Ngân lệnh sứ chấp chương Ngân lệnh bài hầu mở rộng tầm mắt.

Nói đến đây, tên này quay sang nhìn Thiết Dực Bạt Sơn và đồng bọn :

- Sao chưa cút đi, lại còn đứng đó!

Bọn người Ngũ Đầm Long ngáp ngừng thốt :

- Tuân lệnh!

Định quay người đi, Ngũ Đầm Long lại nghe lệnh :

- Ngũ thiết lệnh sứ! Người đâu sao chưa còn mang đi. Tội không hoàn thành trách nhiệm, Quân chủ sẽ xử sau.

Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đầm Long nghe nhắc đến Quân chủ, nỗi lo sợ chợt dâng lên làm hai chân không lạnh mà tê. Những mong bắt được người để khỏi tội chết. Như người sắp chết vớ được cọc rom, Ngũ Đầm Long tung người về phía Tiểu Nhẫn thật nhanh, trong lúc mọi người còn đang sơ sót, đã chộp thật nhanh vào người Tiểu Nhẫn.

Hành động của Ngũ Đầm Long làm cho cục diện tĩnh lặng bỗng trở nên xáo trộn.

Tiểu Nhẫn qua trận chiến vừa rồi đã trở nên nhạy bén nên đã tránh kịp. Trong lúc đó, Tôn Bình, Tư Đồ Sương và hai thị tỳ đồng la to :

- Coi chừng!

- Nhẫn đệ!

Còn về phía các môn phái thì kẻ hô :

- Dừng tay!

Người la :

- Muốn chết!

Tất cả mọi người hiện diện tại trường đều đồng lúc động thủ.

Chưởng môn Võ Đang và Nga Mi, Thoát Trần đại sư tiến đánh ba tên ngân diện bạch y, còn kỳ dư mọi người đều công kích về phía bọn hắc y.

Đao quang, kiếm quang, bóng phát trần... tất cả đều chạm lẫn nhau khua vang. Kèm trong đó, rõ hơn cả là tiếng chuông kinh xô vào nhau nổ rền như sấm động.

Bùng... bùng...

Võ Đang chưởng môn một chuông đụng ứng với tên ngân diện bạch y. Cả hai đồng thời thối lui, trụ bộ phát chuông tiếp.

Thoát Trần đại sư bằng một quyền của Thiếu Lâm, sức cương mãnh của quyền đã đẩy dội tên ngân diện bạch y đối thủ. Còn Tâm Như sư thái, bóng phát trần xoay tít như thiên la địa võng chụp lấy đầu tên ngân diện bạch y còn lại.

Ngờ đã đắc thắng thì giữa bóng phát trần, một luồng kiếm quang lóe lên. Như ánh dương quang chọc phá thẳng vào lớp sương mù. Phát trần ngưng lại, kiếm quang tắt hẳn. Nhìn lại phát trần của Tâm Như sư thái đã bị kiếm của tên ngân diện bạch y hốt đi một ít.

May nhờ nội công thâm hậu của Tâm Như sư thái truyền vào phát trần, bằng không chắc chắn phát trần của sư thái chỉ còn tro lại cán.

Thất sắc, Tâm Như sư thái sững người nhìn đăm đăm vào tên ngân diện bạch y, như không tin kiếm thuật của hắn lại cao cường đến thế, lại như ngờ ngợ khi thấy lối sử kiếm quen mắt.

Khi hai vị Chưởng môn và Thoát Trần đại sư biết mình đã gặp phải địch thủ đáng gờm. Cả ba ngưng thần tụ khí chuẩn bị nghênh chiến thì...

- Tiểu quý! Một là mi theo ta về Thượng Thanh cung, hai là mất mạng!

Cả hai bên, sáu người đều đề tâm lắng nghe, thì lại nghe tiếng hét :

- Nếu không trao đứa bé cho bản ni, thì Hà Nguyên người mới là kẻ hết sống!

Kể đó :

- Ha ha... Cả hai vị xin trao đứa bé lại cho bản đại thiếu gia! Ha ha...

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Hoảng hốt, ba tên ngân diện bạch y, hai vị Chưởng môn Võ Đang và Nga Mi cũng như Thoát Trần đại sư ngưng chiến. Đưa mắt nhìn lại, một cảnh tượng vừa ghê gớm, vừa nực cười đang diễn ra...

Nguyên, Tiểu Nhẫn sau khi tránh thoát được cái chộp của Thiết Dực Bạt Sơn Ngũ Đâm Long, vì khiếp sợ bọn hắc y nên vô tình Tiểu Nhẫn tiến gần đến Hà Nguyên, một trong Võ Đang thất tử, đang chặn đánh một tên hắc y.

Chộp lấy thời cơ, Hà Nguyên lia một kiếm đánh ngã tên hắc y, xoay người đưa lưỡi kiếm kề cổ và uy hiếp Tiểu Nhẫn. Trong lúc vui mừng, Hà Nguyên nghe một bàn tay ấn nhẹ vào Bối Tâm huyết, thì ra đó là Tâm Nguyệt sư thái, đại đồ đệ của Tâm Như sư thái.

Bị Tâm Nguyệt uy hiếp sanh mạng, Hà Nguyên bối rối, không biết đường tiến thoái thì lại nghe Ngũ Đâm Long lên tiếng cảnh báo cả hai.

Hà Nguyên đưa mắt cố nhìn ra sau thì thấy Ngũ Đâm Long đang đề chưởng tâm vào hậu tâm Tâm Nguyệt sư thái.

Tuy chưa thoát khỏi hiểm nguy, nhưng Hà Nguyên tuy là danh môn đệ tử nhưng có dạ tối tăm, lấy làm hả dạ. Hắn không được thì hắn cũng không muốn một người nào trong Thất đại môn phái phồng tay trên.

Nổi mừng thoát có rồi thoát mất, theo tay đao của Thần Đao Nhất Trụ Kinh Thiên Khương Hoắc kẻ vào yết hầu của Ngũ Đâm Long. Khi thấy sự việc diễn tiến như vậy, Huyền Hạc đạo trưởng, Tâm Như sư thái, Thoát Trần đại sư cũng la to, mỗi người một câu :

- Khương đại hiệp, xin hạ thủ lưu tình!

- Sư thái, xin nương tay!

- Xin dừng tay!

Tuy la to nhưng tất cả, không một ai dám có một cử chỉ thất thổ, vì bọn họ đều sợ ném chuột phải vỡ đồ.

Còn phần Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình và Tư Đồ Sương đều nghiêng rằng, mặt đầy vẻ căm tức, không ngờ hành động thấp hèn của Hà Nguyên, Tâm Nguyệt và nhất là Khương Hoắc, một đại hiệp được các anh hùng võ lâm ở các tỉnh phía Bắc ca ngợi ở đức độ và hành động quang minh chính đại. Dù căm tức cũng không làm được gì, Tư Đồ Sương và Tôn Bình như hóa đá...

Bọn hắc y nhận được thủ hiệu của Ngân lệnh sứ, từng bước từng tên tiến dần lên tạo thế vây kín quanh Khương Hoắc.

Thần đao của Khương Hoắc khẽ lay động, ông quát lớn :

- Bọn các ngươi không kể gì đến mạng của ngũ đại thiếu gia các ngươi à?

Một trong ba tên ngân diện bạch y cười lớn nói :

- Khương đại hiệp, nếu Khương đại hiệp không cần đến thằng bé con thì xin cứ xuống tay.

Nghe hắn nói, mọi người giật mình nhìn nhau. Qua đó đủ biết là các nhân vật võ lâm các phái hôm nay có mặt đều chỉ có mục đích duy nhất đó là Tiểu Nhẫn, hay nói cho đúng thì mục đích đó là bí ẩn ở gò Loạn Thạch tàng ẩn cả trăm năm.

Ngao ngán cho thái độ trước đây của Hà Nguyên và Hư Thông đại sư.

Tôn Bình và Tiểu Nhẫn bây giờ mới thấy ngao ngán hơn cho hành động của các đại môn phái trước nay vẫn cho mình là chính phái.

Tuy vậy, Tôn Bình do lịch duyệt hơn, cũng thăm nhận xét tốt cho Côn Luân, Thanh Thành, Hoa Sơn vì hiện nay bọn họ đều không có mặt.

Đang lúc mọi người tại đường trường chưa biết phải làm sao thì một cơn gió từ đâu ập đến, luồng gió quái lạ xuất hiện cuốn tung bụi mịt mù. Đến khi luồng gió đi qua thì hơi ôi!...

Tiểu Nhẫn đang ở trong tay một trang hiệp khách mặt mũi thanh tú, vận võ phục màu tía, tóc búi gọn vấn bằng vải lụa cùng màu tía, nhìn khuôn mặt của chàng, mọi người đều phát sinh hảo cảm.

Mãi ngắm nhìn chàng thanh niên, mọi người như quên vì sao Tiểu Nhẫn lọt vào tay chàng trai nọ, đến khi nghe tiếng rên đau của Hà Nguyên thì tất cả đều hiểu. Té ra luồng gió lạ do Tử y công tử tạo ra khi bắn thân mình vào giữa đấu trường. Đoạt Tiểu Nhẫn, chấn gãy tay cầm kiếm của Hà Nguyên, phát chưởng đẩy ngọn Thần đao của Khương Hoắc. Tất cả các động tác đều nhanh như chớp, người thường khó nhận ra.

Còn Ngũ Đàm Long sau khi được Tử y công tử đẩy ngọn đại đao của Khương Hoắc ra, nhả nội kinh, theo chưởng tâm đánh vào người Tâm Nguyệt sư thái, trong lúc luồng gió lạ xuất hiện, sư thái đã kịp đề phòng và khi nghe tiếng động do tay của Hà Nguyên bị chấn gãy gãy ra, sư thái đã rút tay lại, đồng lúc xoay người về sau mong thoát khỏi tay chưởng của Ngũ Đàm Long đang án sau lưng.

Thật là may, đúng lúc đó nội kinh từ chưởng tâm của Ngũ Đàm Long đã phát, sư thái vội hai tay hợp lại, rồi lại phân khai, lấy nhu kinh, nội gia chưởng lực của Nga Mi hóa giải cương kinh mãnh liệt của Ngũ Đàm Long.

Thế là xong, Tâm Nguyệt sư thái lùi lại đứng gần với Tâm Như sư thái, còn Ngũ Đàm Long sau khi phát chưởng cũng vội vàng tung người ra xa thoát khỏi đao quang của Khương Hoắc vừa bị Tử y công tử đẩy ra, được Khương Hoắc nương đà xoay lười đao bằng một chiêu 'Nhất Lưỡng Thôi Giang' vào người của Ngũ Đàm Long.

Lúc này Tôn Bình như coi bỏ được gánh nặng, tiến đến Tử y công tử vừa bái chào vừa nói :

- Đa tạ công tử đã tiếp tay

Rồi lại nói với Tiểu Nhẫn :

- Nhẫn đệ có sao không?

Tiểu Nhẫn đáp :

- Không sao, chỉ một phen kinh hãi mà thôi.

Nói xong, Tiểu Nhẫn vung người định rời khỏi Tử y công tử để đến với Tôn Bình. Nhưng dù vùng vẫy thế nào thì Tiểu Nhẫn cũng không bước đi được. Cả sợ, Tiểu Nhẫn nhìn Tử y công tử và hỏi :

- Công tử, sao lại...

Tử y công tử cười lớn, che mắt câu hỏi của Tiểu Nhẫn, xong tròng cười, Tử y công tử nói :

- Sao? Tiểu tử không nhận được ta à? Lần trước ta đã nói cho mi biết mi sẽ chết vì tay ai! Còn nhớ không?

Mặt Tiểu Nhẫn xám ngoét lại lắp bắp :

- Thập... nhị... chuyên... sứ...!

- Tiểu tử có trí nhớ tốt lắm! Yên tâm! Quân chủ có lệnh đòi mi! Mi chưa chết được đâu!

Quay sang bọn ngân diện và hắc y, Tử y công tử nói :

- Quân chủ có lệnh, tất cả về vị trí, sẽ có lệnh sau!

Rồi lại quay về phía quần hùng đang đứng, Tử y công tử lại nói :

- Bỏn Chuyên sứ thừa lệnh dụ của Quân chủ, không truy cứu việc ngày hôm nay với Võ Đang, Thiếu Lâm, Nga Mi và các nhân vật võ lâm.

Hướng về Tôn Bình và Tư Đồ Sương nói tiếp :

- Kể cả Tiềm Long bang và Không Động phải cũng vậy. Bỏn Chuyên sứ xin cáo biệt!

Bằng một động tác nhẹ nhàng, thân pháp linh hoạt, Tử y công tử cấp Tiểu Nhẫn vút người lên không ước khoảng ba trượng, rồi lại đảo người ra xa hướng về đầu nguồn suối trên ngọn Đại Biệt sơn mà đi..

Sau hai lượt hạ mình thì trước mặt của Tử y công tử xuất hiện một nhân vật kỳ dị. Râu tóc bồm xồm, áo quần đã cũ lại bẩn, tướng đi khập khiễng như một người say. Vừa đi, tay vừa dứt một cẳng gà vào miệng nhai nhóp nhép, còn một tay thì chỉ ngay vào Tử y công tử. Miệng vừa nhai vừa lầu bầu nói :

- Tên Chuyên sứ bản thiu kia, lại đây rót rượu cho lão gia nào!

Dở khóc dở cười, Tử y công tử không biết đây là ai, lạng người về hướng khác định đi tiếp...

- Đây, lão gia kêu mi rót rượu cho lão gia đây là mi tốt số lắm đấy nhé!

Thì ra lão già nọ tuy bộ dạng thì chậm nhưng không biết bằng cách nào đã đến ngay sau lưng Tử y công tử, chộp lấy áo của y mà kéo ngược lại.

Lần này đến lượt Tử y công tử, dù cố gắng đến mấy cũng không thoát được lão già. Tức giận Tử y công tử phóng một cước về sau, nhắm ngay Đan Điền của lão già mà đá vào, vừa quát :

- Lão già say muốn chết!

Quát chưa dứt tiếng thì đã bị lão già say đưa tay hất nhẹ ngọn cước, mất thăng bằng. Tử y công tử cố gượng thì lại bị lão già say phát tay áo vào mặt. Tuy áo bằng vải thô, không cứng, nhưng khi đập vào mặt, Tử y công tử nghe như một cách quạt bằng sắt đánh vào, rất bóng cả khuôn mặt.

Hắn vội buông Tiểu Nhẫn ra, hai tay bưng lấy mặt, oằn người một cái đứng lên. Khi đã đứng vững, hai tay của Tử y công tử nhanh như thoi đưa liên tiếp phóng chưởng vào người lão già say. Hai chân di động không ngớt, đập theo Thất Tinh bộ pháp vây kín lão già say vào giữa chưởng phong.

Lão già say như cách bướm đập chồn trong gió, đảo qua đảo lại, lão không ngớt cười vang, lại còn nói ra vẻ châm chọc :

- Mát quá! Mát quá! Tên Chuyên sứ này khá thật, biết lão già đang nóng trong người lại quạt mát cho lão già.

Tiểu Nhẫn lúc này đứng gần đó trở mắt nhìn một cuộc đấu kỳ lạ. Nó đã biết võ công của tên Chuyên sứ cao thâm, có thể nói võ công của tên Chuyên sứ còn hơn các vị Chưởng môn các phái qua sự việc vừa rồi, lại bị một lão già say ở đâu không biết lại đùa bỡn như một đứa trẻ. Nó cảm thấy phẫn chán nên quên cả toát thân, cứ mãi đứng nhìn.

Còn lão già say, tuy có ý đùa giỡn với tên nọ, vẫn không quên lưu tâm đến lộ số võ học của hắn, nhìn ra ngoài, thấy Tiểu Nhẫn còn đứng đó, lão la chí chóc :

- Thăng nhỏ kia, không biết chạy đi sao? Lão già e không còn sức để mà đùa với tên Chuyên sứ này.

Sực tỉnh, Tiểu Nhẫn băng mình thoát đi, vẫn không quên tạ ơn lão già say. Trong lúc ngoái lại nói lời cảm ơn lão già say thì Tiểu Nhẫn thấy quần hùng kể đến lại có bọn hắc y đang vây đánh chạy tới. Không còn để ý gì nữa, Tiểu Nhẫn cứ băng mình chạy chết, đập cả lên gai góc, vượt lên các gò đá mà lao đi.

Tử y công tử thấy mọi người đã chạy đến, tất cả đều cố tranh đường mà đuổi theo Tiểu Nhẫn, hắn cũng vội vàng tung ra một chưởng bỏ ngang cuộc chiến, phi thân bay người vượt lên trên đầu mọi người mà chạy theo Tiểu Nhẫn.

Lão già say đó chớp động thân hình theo sau, miệng vẫn cứ la oai oái :

- Đây! Đi đâu! Sao không quạt hầu lão già một lúc nữa?

Vừa tức vì chưa đuổi kịp Tiểu Nhẫn, vừa giận vì lão già say cứ mãi quần lấy chân, Tử y công tử hất ngược tay ra sau, để thêm chân lực, người như mũi tên rời khỏi trường cung, bay như chớp về phía Tiểu Nhẫn. Đã nghe lão già say chạy theo sau vẫn cứ la :

- Ôi chà! Chó cắn bậy! Chó khùng cắn bậy!

Lúc này Tiểu Nhẫn đang áp dụng phương pháp vận khí, đưa khí lực vào song cước, phóng mình chạy đi. Nhưng đó chỉ là phương pháp để Tiểu Nhẫn trong người sẵn có cả trăm năm công lực chạy mà không thấy mệt. Còn nói về cước bộ thì làm sao so được với người đã luyện tập võ công hần hoi, biết phép đề khí khinh thân, nhất là những kẻ đang truy đuổi đều là những nhân vật võ lâm vào hàng cao thủ đệ nhất lưu.

Do đó, chỉ mấy cái tung mình trước sau, Từ y công tử, Chương môn các phái và Thoát Trần đại sư đã chặn trước mặt Tiểu Nhẫn. Còn ba tên ngân diện bạch y đang chỉ huy bọn thuộc hạ chặn số quân hùng còn lại, không cho đuổi theo.

Đến lúc này, một lần nữa, bộ pháp kỳ ảo của Tiểu Nhẫn khám phá được ở gò Loạn Thạch đã giúp nhiều cho Tiểu Nhẫn. Hết né Đông lại tránh Tây. Hết tiến Nam lại lui Bắc. Cứ thế mà di động, toàn bộ bốn người cao thủ tuyệt đỉnh như chơi trò cút bắt với Tiểu Nhẫn.

Hơi thở họ càng lúc càng trở nên nặng nề, phần Tiểu Nhẫn, với chân khí sẵn có, di động mãi không ngừng, tánh trẻ con lại nổi lên, Tiểu Nhẫn cười như nắc nẻ, lâu lâu lại nói chằm vào :

- Ta ở đây mà!

- Hụt rồi!

- Lại đoán sai nữa!

Quần thảo một lúc, Tiểu Nhẫn đưa mắt nhìn quanh đã thấy xa xa trên đầu nguồn suối, Tôn Bình đứng sẵn đó đưa tay ngoắc ngoắc. Hiểu ý, Tiểu Nhẫn vụt thoát ra rồi chạy như bay về phía Tôn Bình.

Nguyên Tôn Bình và Tư Đồ Sương cùng hai thị tỳ thấy bọn ngân diện bạch y và hắc y ngăn lối không cho quần hùng vượt qua. Mọi người đang xô xát, đánh nhau burou đầu vỡ trán để tranh đường, thì Tư Đồ Sương và hai thị tỳ ra dấu cho Tôn Bình tránh theo lối khác mà đi. Vì Tư Đồ Sương và bang chúng Tiềm Long bang thường đến nơi đây săn bắn nên đường đi lối lại rất thông tỏ. Chẳng mấy chốc, Tôn Bình và chủ tớ ba người Tư Đồ Sương đã vượt lên trên, đến đầu nguồn suối.

Cả mừng, Tôn Bình không dám lên tiếng gọi Tiểu Nhẫn sợ làm kinh động bọn người dưới kia, chỉ cố đưa tay ngoắc mong cho Tiểu Nhẫn nhìn thấy. Và kìa Tiểu Nhẫn đã hiểu ý, nó cố chạy đến chỗ Tôn Bình.

Không kịp chờ Tiểu Nhẫn, Tôn Bình, Tư Đồ Sương và hai thị tỳ đã len lỏi trong khe đá mà vượt lên, Tiểu Nhẫn nhìn rõ hướng mọi người đi, nó cố nhận định và đuổi theo.

Còn phần Từ y công tử và ba nhân vật đại diện ba phái, chỉ biết đứng thờ hòng học và nhìn theo. Họ không còn khí lực đâu mà chạy theo được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Một phen ngộ tử kỳ Thoát hiểm đắc kỳ duyên

Màn đêm buông xuống...

Bóng tối trải dày...

Sương rơi lạnh...

Lập lờ trong bóng đêm là những ánh đuốc chấp chớn theo từng cơn gió, lúc tỏ, lúc mờ.

Những ánh đuốc rải rác khắp nơi, những người cầm đuốc như cố dò tìm vật chi đó. Họ là ai? Giữa đêm đen trong rừng sâu núi thẳm để làm gì?

Chốc chốc nghe có tiếng hô :

- Ở đây không có ai!

- Ở đây lại có thêm một hang đá!

Vào hang đá một lúc họ lại quay ra, thở dài sườn sượt :

- Không có ai trong hang đá!

Khi sao trời lộ rõ, chán nản, họ lẩm bẩm :

- Đã hết canh ba.

Có người lại nói :

- Tên tiểu quỷ và bọn Tôn Bình trốn đâu giỏi thật! Bọn ta tìm chúng suốt một đêm. Một mồi cơ hồ muốn ngất đi mà vẫn không thấy. Thôi nghĩ quách cho rồi. Sáng hẳn hay.

Lời người này nói ra, đúng ý nghĩ của mọi người nên tất cả đồng thanh nói :

- Ủ, thôi nghĩ chút đã!

Thì ra đây là bọn của các phái, kể cả bọn thuộc hạ của Quân chủ nào đó đang truy lùng Tiểu Nhẫn và đồng bọn.

Trong một hang đá xa xa, có ánh đuốc soi tỏ. Tên Tử y công tử và ba tên Ngân diện bạch y đang chụm đầu thì thảo điều gì đó, tay chỉ chỗ ra ngoài, hướng về phía thung lũng xa xa, nơi có đầu nguồn suối.

Sau một lúc thì thầm, Tử y công tử và ba tên Ngân diện bạch y vọt ra khỏi hang đá, phóng mình vào bóng đêm mất dạng..

Ở một hang đá khác, Huyền Hạc đạo trưởng Chương môn phái Võ Đang, Tâm Như sư thái Chương môn phái Nga Mi, Thoát Trần đại sư của Thiếu Lâm cùng ngồi với Thần Dao Khương Hoắc.

Tất cả bọn họ tuy dị tâm nhưng đồng một mục đích nên mới có cuộc hội họp này.

Thoát Trần đại sư lên tiếng :

- A di đà Phật. Bần tăng cho là họa kiếp giang hồ sắp sửa đến. Tên Quân chủ nào đó với lực lượng là bọn Thiết bài, Ngân bài, khó mà nói được ý định của hắn ta!

Thần Dao Nhất Trụ kinh thiên Khương Hoắc, nhớ đến việc xấu hổ lúc ban ngày, với một chương của Tử y công tử mà Khương Hoắc phải thất thế, nói ngay :

- Qua võ công của tên Chuyên sứ, thật khó mà tưởng tượng được công lực của tên Quân chủ này.

Tâm Như sư thái hậm hực khi bị dưới tay của một tên chỉ đứng vào hàng Ngân lệnh sứ, nói :

- Chư vị không nghe thằng tiểu quỷ đó nói sao? Tên Quân chủ này có đến Thập nhị chuyên sứ. Đây là một lực lượng không thể không kể đến.

Nghe nhắc đến Tiểu Nhẫn, Huyền Hạc đạo trưởng dăm chiêu, sau một lúc đạo trưởng liền nói :

- Không biết tên tiểu quỷ ấy học được bộ pháp ở đâu mà thâm ảo lạ thường!

Khởi lại chuyện này, Huyền Hạc đạo trưởng, Tâm Như sư thái và Thoát Trần đại sư không giấu được vẻ e thẹn, vì cả ba là hạng tiền bối, võ công vào bậc tôn sư, thế mà đồng ra tay uy hiếp một thằng bé, chỉ nội việc này đủ làm mất mặt, huống chi, rốt cuộc không đụng được đến Tiểu Nhẫn, mà trái lại, còn bị nó chạy thoát, đến bây giờ nhớ lại, họ vẫn còn bàng hoàng cho bộ pháp của Tiểu Nhẫn.

Riêng Thần Dao Khương Hoắc, vì còn kẹt ở phía sau, tuy không chứng kiến được việc này, nghe nói lại cũng phải thất kinh.

Một người thoát được một trong ba nhân vật võ lâm này đã là khó, huống hồ thoát một lúc khỏi ba tay và một tên Tử y công tử mà Khương Hoắc đã ném mồi. Thật là kỳ dị, càng kỳ dị hơn, đây chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ chưa hề biết đến võ công.

Trầm mặc một lúc thật lâu. Hoàng Hạc đạo trưởng lẩm bẩm :

- Hay đây là bộ pháp được ghi lại bằng các dấu chân ở gò Loạn Thạch?

Như giữa đêm đen thấy được ánh sáng, Khương Hoắc vỗ tay nói :

- Đúng rồi, đây chính là bí ẩn của Loạn Thạch cước!

Đang cúi đầu nhắm mắt niệm Phật, hai mắt của Thoát Trần đại sư mở bừng lên, thốt :

- A di đà Phật! Bần tăng nghĩ lời Khương thí chủ nói rất chí lý.

Cũng Huyền Hạc đạo trưởng nghĩ ra điều chi đó, lại lên tiếng :

- Tên tiểu quỷ đó đến Đại Biệt sơn để làm gì? Khương đại hiệp có thể nghĩ ra không?

Thần Dao Nhất Trụ Kinh Thiên Khương Hoắc cau mày cố suy nghĩ: “Đại Biệt sơn có gì là bí ẩn?... Đại Biệt sơn... Đại Biệt sơn...”

Tâm Như sư thái nóng ruột hỏi ngay :

- Thế nào, Khương đại hiệp có nghĩ được gì không?

Khương Hoắc đưa tay, chặn lời của Tâm Như sư thái, mặt lộ vẻ tức giận, không nói. Tay vẫn còn đưa ra, bỗng đôi mày của Thần Dao Khương Hoắc giãn ra, lão cười to và nói :

- Ha ha ha... Sư thái xin thứ lỗi cho lão phu có hơi đường đột... Ha ha ha... Lão đã nghĩ ra rồi...!

- Thế nào?

- Sao?

- Nói nhanh đi, Khương đại hiệp!

Cả ba người đều nhao nhao hỏi.

Thần Dao Khương Hoắc tay vỗ đùi, tay mân mê mấy cọng râu, lão nói :

- Lão nhớ, cách đây hơn ba mươi năm, lão theo chân tiên sư đến vùng này, lúc đó lão còn trẻ, còn ham bay nhảy, lão để mặc tiên sư lo công việc, còn lão đi lục xạ mọi nơi. Đúng rồi, tại chỗ này, nơi đầu nguồn suối... phải, lão nhớ không sai...

- Thế nào?

Tâm Như sư thái dù là bậc chân tu, nhưng không thoát khỏi thất tình lục dục, sư thái khó mà kiềm hãm được câu hỏi đã tuôn ra đến cửa miệng.

Hỏi xong, sư thái giật mình, nghĩ lại, sư thái đã vô tình làm mất đi vẻ uy phong của một vị Chương môn, sư thái dậm ra ngượng ngùng.

Huyền Hạc đạo trưởng, Thoát Trần đại sư và Khương Hoắc không để ý đến cử chỉ của Tâm Như sư thái, Khương Hoắc lại nói :

- Lúc đó, lão phu phát hiện trong một trũng núi, nơi đầu nguồn suối nước này, có một tảng đá to ai đó đánh bật ra khỏi vị trí, lăn trũng xuống, trên tảng đá có hai dấu chân rãnh rãnh, sâu đến bảy tám phân. Lão phu có chỉ cho tiên sư xem, sư đồ lão phu một phen tìm hiểu nhưng chẳng thu thập được gì.

Thoát Trần đại sư thở ra một hơi dài, lên tiếng :

- A di đà Phật! Khương thí chủ có để ý chung quanh có gì lạ không?

Khương Hoắc lắc đầu đáp :

- Không phát hiện được gì! Riêng vết lõm trên núi do tảng đá rời chỗ để lại, thật là một chỗ hiểm, dễ chết.

- Tại sao? - Huyền Hạc đạo trưởng không kiềm được sự ngạc nhiên vội hỏi.

Thần Dao Khương Hoắc khoát tay bảo :

- Chẳng có chi, chỉ là một vết lõm bình thường, sâu độ ba trượng, nhưng hiểm nguy nhất là trên chỗ lõm đó lại còn một tảng đá to khác đứng chênh vênh, cơ hồ chỉ cần đụng đến là tảng đá sẽ lăn xuống, lấp kín chỗ lõm nọ, thế thôi.

Nghe Thần Dao Khương Hoắc nói xong, mọi người lại trầm tư...

Vẫn là Huyền Hạc đạo trưởng lên tiếng trước, phá tan sự suy nghĩ của mọi người. Nhưng qua vài lần trước, mọi người đều đã thấy tâm cơ mẫn tiệp của Huyền Hạc đạo trưởng nên không ai lấy làm bức dọc, ngược lại đều mong được nghe ý của Huyền Hạc đạo trưởng.

Đạo trưởng nói :

- Chắc chắn là vết chân ở đây và các dấu chân ở Loạn Thạch cước phải có liên quan!

Thần Dao Khương Hoắc ủng hộ ngay :

- Cao kiến! Thật là cao kiến! Đạo trưởng nói thật là đúng.

- Thế này vậy. Ta thôi tìm kiếm tên tiểu quý đó mà đến ngay trũng núi nọ. Ất sẽ tìm được tiểu quý và đồng bọn chẳng sai.

Huyền Hạc, Tâm Như và Thoát Trần gật đầu, cho đó là ý kiến hay nhất trong lúc này.

Thế là tất cả thoát ra khỏi hang đá. Huyền Hạc dẫn đầu chỉ lối cho mọi người.

* * * * *

Sáng...

Tiếng gà rừng eo óc gáy sáng khắp nơi...

Nơi thung lũng đầu nguồn suối...

Sương còn giăng phủ mờ mờ...

Hơi nước suối và hơi đá tuôn ra lạnh...

Cảnh vật còn đang im lìm trong giấc ngủ say...

Bỗng có một tốp người ba nữ, hai nam, bốn lớn và một trẻ con lò dò đi đến, phá vỡ sự tĩnh mịch vốn có của rừng núi hoang sơ.

Nhưng...

Họ không phải mà những người đầu tiên trong ngày đã đến nơi này. Vì kể từ lúc tốp năm người này vừa xuất hiện thì trong những kẽ lá, những khe đá xuất hiện ngay những cặp mắt đang chăm chú nhìn theo.

Tốp năm người này hầu như không để ý đến cảnh sắc tuyệt diệu của buổi bình minh. Do đó họ không thể nào phát hiện được sự xuất hiện của những ánh mắt tò mò trong chỗ kín đang theo dõi họ.

Một trong ba nữ nhân đi trước, đưa tay chỉ vào một tảng đá cao to, nằm ngất ngưỡng bên giòng suối và nói gì đó với hai nam nhân đi sau.

Nhìn đám cỏ dại mọc đầy dưới chân tảng đá, đủ biết tảng đá đã nằm yên chỗ rất lâu.

Tốp người đến gần kề tảng đá. Tất cả cùng trèo lên đứng trên tảng đá.

- Ồ...!

Hai tiếng ồ cùng thốt ra bởi hai giọng nói của hai nam nhân, một lớn tuổi và một còn bé.

Ba nữ nhân và nam nhân lớn tuổi cùng đưa mắt nhìn đứa bé, còn đứa bé như xuất thần nhìn hai dấu chân hằn trên mặt tảng đá.

Một lúc sau, đứa bé nhìn về phía những người cùng đi và khẽ gật đầu, cổ nén xúc động đang trào dâng trong lòng, đứa bé nói :

- Có lẽ đây là nơi mà má má tiểu đệ đã nói. Nhưng...

Đứa bé lưỡng lự hồi lâu, không nói trọn câu. Tất cả mọi người đều chờ đợi đứa bé nói tiếp. Không kể tốp người đang đứng cùng đứa bé trên tảng đá, còn những đôi tai của những kẻ đang rình rập gần đó cũng dần tâm chờ nghe.

Nam nhân còn lại trong tốp người như nóng nảy, không đợi chờ được nữa, lên tiếng hỏi :

- Nhẫn đệ, nhưng thế nào? Sao Nhẫn đệ không nói ra?

Đứa bé chính là Tiểu Nhẫn, giờ phút này, đến được tận nơi mà má má nó... (nó đã quen nghĩ như mẫu chính là má má, nó không thể thay đổi thói quen đã ăn sâu vào tiềm thức nó kể từ lúc ấu thơ) Nơi mà má má nó đã đề cập đến. Nhưng má má nó có ý gì khi đề cập đến nơi này thì Tiểu Nhẫn không sao biết được!

Do đó, Tiểu Nhẫn đâm ra lưỡng lự, không biết nói sao cho Tôn đại ca và Tư Đồ Sương tỷ tỷ và hai thị tỷ kia hiểu được.

Vì họ đã trải qua bao gian nguy, đường xa ngàn dặm để đến đây, không lẽ lại về không? Tiểu Nhẫn không đành lòng về, cũng không đành lòng nói rõ ra cho họ biết điều đó. Nhưng không nói không được.

Sau một lúc im lặng, Tiểu Nhẫn đành lắc đầu và nói :

- Tôn đại ca, tiểu đệ không thể nào nói cho đại ca hiểu được.

- Sao thế Nhẫn đệ? - Tôn Bình nghi ngờ hỏi.

Tiểu Nhẫn biết Tôn Bình đã hiểu sai ý mình, nó đâm ra e ngại, khó mà mở miệng...

Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình thất vọng về Tiểu Nhẫn. Tôn Bình thở dài một hơi, miệng hé ra, nửa muốn nói, nửa lại thôi...

Tiểu Nhẫn không thể nào chịu được tình cảnh này, cố lấy hết can đảm, Tiểu Nhẫn nói khẽ, đầu hơi cúi xuống :

- Đại ca, tỷ tỷ, các người có tin Tiểu Nhẫn đệ không? Tiểu đệ không có việc gì phải giấu các người cả. Vì không có gì đáng để giấu các người cả. Thật ra, trước khi má má tiểu đệ chết. Má má chỉ đề cập đến nơi này và có nói một câu: ‘Chắc chắn có liên quan gì đó giữa nơi chốn này và Loạn Thạch cước...’ Thế thôi! Đại ca, đại ca nói đi, tiểu đệ bây giờ phải làm sao?

Hiểu được sự thật, Tôn Bình như trút được gánh nặng này, lại đưa mắt nhìn quanh quất.

Tiểu Nhẫn dõi theo ánh mắt của Tôn Bình, thấy Tôn Bình đã hiểu và tin ở sự thành thực của nó. Tiểu Nhẫn vô cùng xúc động.

Rồi Tiểu Nhẫn trở lại thực tại, thực tại phải tìm ra điều gì ở đây, ở hai vết chân này có liên quan gì đến Loạn Thạch cước...

Bất chợt, Tiểu Nhẫn và Tôn Bình cùng bước chân vào hõm đá, vết lõm được tạo thành khi tảng đá lăn khỏi vách đá.

Nhìn kỹ vào phía trong chỗ hõm đá, thấy hõm đá rộng chừng ba trượng vuông, phía trên lại có một tảng đá lớn khác đứng chênh vênh như sẵn sàng đổ ụp xuống bất cứ lúc nào.

Tôn Bình và Tiểu Nhẫn lo sợ, không dám đặt chân vào hõm đá núi.

Tư Đồ Sương cười thành tiếng, nói :

- Không ngại, Tôn tướng công và Nhẫn đệ yên tâm, chủ tớ chúng tôi đã từng vào đây nghỉ ngơi, xem vậy chứ tảng đá phía trên khó mà rơi xuống được.

Ngượng ngùng, Tôn Bình và Tiểu Nhẫn khẽ khàng bước sâu vào phía trong.

Nhưng thật chán nản, phía trong ba bên đều là vách đá, chỗ lồi chỗ lõm, chứng tỏ chốn này hoàn toàn là do thiên tạo, chưa từng có một ai đặt tay vào đây để sửa sang hoặc lưu cất cái gì đó.

Nhún nhẹ đôi vai, Tôn Bình hỏi Tiểu Nhẫn :

- Nhẫn đệ, có nhận thấy gì không? Đại ca vô phương, vô pháp rồi đó.

Diện mạo của Tiểu Nhẫn lúc này trông thật khó coi, mếu không ra mếu, khóc chẳng khóc. Đôi mắt như muốn nhòa lệ, ngược nhìn Tôn Bình, Tiểu Nhẫn không nói được gì.

Tôn Bình phải lên tiếng an ủi :

- Đừng khẩn trương! Từ từ chúng ta sẽ tìm hiểu kỹ hơn!

Tôn Bình và Tiểu Nhẫn lại bước ra, nhìn quanh cả hai cùng thất sắc...

Tư Đồ Sương và hai thị tỷ không thấy đâu cả. Kinh hoàng, cả hai cùng gọi to :

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ đâu rồi?

- Tư Đồ Sương cô nương... Tư... Đồ... Sương!

Đáp lại tiếng gọi của cả hai là những tràng cười vang dội...

Một bóng tia chớp lên...

Vút...

Lại thấy từ phía kia có những bóng người phóng vút lên tảng đá...

Một xanh, một vàng, một xám và một ánh kim chói lòa trong nắng sớm...

Vút... vút... vút...

Định thần nhìn kỹ, Tôn Bình và Tiểu Nhẫn nhận ra đó là:

- Tử y công tử trong Thập nhị chuyên sứ
- Huyền Hạc đạo trưởng Chương môn phái Võ Đang
- Thoát Trần đại sư
- Tâm Như sư thái
- Thần Dao Nhất Trụ kinh Thiên Khương Hoắc.

Dù thấy đối phương năm người, thuộc hàng cao thủ đệ nhất lưu, nhưng Tôn Bình, Tiểu Nhẫn không thấy lo sợ bằng sự mất tích của Tư Đồ Sương và hai thị tỳ.

Như đọc được ý nghĩ của cả hai, Từ y công tử thốt lên :

- Tiểu quý, ngươi muốn tìm con nhãi Tiềm Long bang à? Xem đây!

Hắn vỗ hai tay vào nhau như một hiệu lệnh. Lập tức đã nghe tiếng nói của Tư Đồ Sương :

- Nhẫn đệ, đừng lo cho tỷ tỷ, hãy chạy đi!

Quay về hướng đã phát ra tiếng nói, Tiểu Nhẫn và Tôn Bình giận đến sôi gan...

Vì Tư Đồ Sương đang đứng giữa hai tên Ngân diện bạch y, Ngân lệnh sứ của vị Quân chủ nào đó. Hai tên này đang đưa kiếm kề vào cổ của Tư Đồ Sương, trong lúc nàng đã bị trói chặt bằng dây rừng..

Tôn Bình mặt bùng bùng lửa giận, gằn từng tiếng :

- Còn hai người nữa đâu?

Huyền Hạc đạo trưởng và Tâm Như sư thái cũng ra hiệu. Lại nghe tiếng nói của A Xuân quát :

- Bọn ngươi không biết xấu hổ, lại đánh lên người sau lưng! Có giỏi hãy thả ta ra đánh nhau một trận, có chết ta cũng thỏa lòng!

Một giọng khác lên tiếng :

- Xuân tỷ, đừng có tức giận. Hãy xem xem tiểu thư ở đâu?

Hóa ra, hai thị tỳ cùng lọt vào tay của phái Nga Mi và Võ Đang..

Tôn Bình như nổi cơn điên, chàng ngửa mặt lên trời, phát ra tràng cười như quỷ khóc :

- Hắc hắc hắc... Hay cho các người, thật uổng mạng danh là võ lâm chính phái. Hắc hắc...

Thoát Trần đại sư đồ mặt đến cả mạng tai, chỉ biết cúi đầu làm thinh.

Còn Huyền Hạc đạo trưởng, Tâm Như sư thái và Khương Hoắc thì gương mặt trơ trơ.

Từ y công tử khuôn mặt không đổi sắc, vẫn cười cười nói :

- Thế nào, tiểu quý, mi có muốn ta tha mạng cho tỷ tỷ ngươi không?

Tiểu Nhẫn quá lo cho Tư Đồ Sương nên không chần chừ, nói ngay :

- Ngươi luôn gì ở nơi ta?

- Mi hãy nói cho ta nghe về hai vết chân này!

- Không được! Không được! Không được!

Nhiều tiếng phản đối cùng thốt ra.

Đó là Tư Đồ Sương, Tôn Bình, Huyền Hạc đạo trưởng, Tâm Như sư thái, Thần Đạo Khương Hoắc và... kể cả Thoát Trần đại sư, quên cả niệm Phật cũng ngăn cản.

Từ y công tử quắc mắt nhìn mọi người, hỏi lại :

- Sao lại không được. Mạng sống của các ngươi còn chưa chắc lo được. Lại còn lo chuyện người khác à!

Huyền Hạc đạo trưởng như không để tâm câu nói của Từ y công tử, đạo trưởng nhìn Tiểu Nhẫn nói :

- Ngươi không lo cho mạng sống của hai đứa kia sao? Có nói thì nói cho tất cả đây cùng nghe!

- Không được!

Lần này là tiếng ngăn cản của Từ y công tử.

Huyền Hạc đạo trưởng xoay người thật nhanh, nhìn Từ y công tử về như cân lượng đạo thanh của đối phương. Gật đầu, đạo trưởng từ tốn nói :

- Từ ngày hôm qua đến nay, bản đạo thấy các hạ như không xem bản đạo được nữa mắt, mục hạ vô nhân. Bản đạo xin được các hạ chỉ giáo vài chiêu để mở rộng tầm mắt.

Khoát nhẹ bàn tay, một trong Võ Đang thất tử đang đứng phía dưới phóng người lên tảng đá trong tư thế rất đẹp mắt, hai tay nâng thanh trường kiếm để ngang ngực, không nhún mình đã thấy thân hình bốc thẳng lên theo thân pháp ‘Nhất Hạc Xung Thiên’.

Kể đó hạ mình rơi nhẹ đến trước mặt Huyền Hạc đạo trưởng, hai tay vẫn đang tư thế cũ thì vừa đúng lễ nghi thượng kiếm cho bề trên.

Đồng môn của Võ Đang và môn đệ của phái Nga Mi, Thiếu Lâm đồng hoan hô vang dội. Thần Đạo Khương Hoắc gật đầu thán phục :

- Đạo trưởng huấn luyện được một cao đồ xuất sắc, tương lai Võ Đang còn rạng rỡ nhiều.

Tuy thâm đắc ý, Huyền Hạc đạo trưởng không hề dám sơ suất. Nhắc nhẹ trường kiếm, khoa nhẹ trước mặt, ngẩng đầu nhìn Từ y công tử nói :

- Xin mời các hạ chỉ giáo!

Từ y công tử nhìn cục diện trước mắt, thấy phe hấn chưa đủ để uy hiếp quần hùng. Hướng chỉ, qua thần tình của Huyền Hạc đạo trưởng, không phải vô cớ mà thành danh, không phải vô tài mà lại là Chương môn một môn phái vào nhất nhì võ lâm.

Suy xét lại, hấn nghĩ thầm: “Tuy chưa biết mèo nào cắn mỉu nào, nhưng lệnh của Quân chủ đã ban khó mà không tuân, lại nữa trách nhiệm trước mắt của mình một là đứa bé kia, hai là nếu không được thì cũng chỉ cần ý nghĩa cũng như sự liên quan giữa hai đầu chân này và Loạn Thạch cước ở Kỳ Liên sơn là đủ...”

Đang suy nghĩ, Từ y công tử lại nghe Huyền Hạc đạo trưởng lên tiếng :

- Thế nào? Các hạ không nể mặt mà chỉ giáo cho bản đạo sao?

Sau khi đã nghĩ kỹ, Từ y công tử bầm bụng nói :

- Thôi được, lệnh của Quân chủ đã ra là không được gây hấn với các phái. Việc lúc này, xin để đạo trưởng định liệu, tại hạ chỉ việc nghe theo là đủ!

Thấy đối phương đã chịu hạ đài, và lại cũng chưa chắc thắng được đối phương, Huyền Hạc đạo trưởng ném kiếm lại phía sau cho đồ đệ giữ.

Xong quay lại nhìn Tiểu Nhẫn, nói :

- Vậy đó! Người chỉ việc nói rõ mọi sự thì bản đạo sẽ buông tha các người đó.

Tiểu Nhẫn do dự, cứu Tư Đồ Sương và thị tỷ là chuyện cần, nhưng nói rõ là nói làm sao đây? Liệu họ có tin lời của nó không? Đến Tôn Bình là người đã từng chia ngọt xẻ bùi với nó mà còn không tin nữa là.

Quả là trời xanh có mắt, đang lúc đang suy tính thì từ xa đã vang lên giọng nói rất quen thuộc.

- Khoan! Khoan! Đợi lão già đã, lão già cũng phải có một phần chứ?

Nghe xong câu nói, Tiểu Nhẫn nghĩ ngay đến lão già say hôm qua đã giúp nó thoát thân, Tiểu Nhẫn mừng rỡ, một lần nữa, mong được lão già say cứu mạng.

Còn Từ y công tử thì như thú bị chạm nọc, chưa thấy bóng người đã như muốn co đầu rút cổ.

Chiêm nghiệm lại chuyện xảy ra ngày hôm qua, hấn đã nghĩ là lão già say này, tuy có vẻ bồn chồn như người khùng, nhưng với thân thủ cỡ đó, ắt không phải là kẻ vô danh.

Còn các nhân vật còn lại, do sự việc này, trước họ ở xa, phần lo tranh cướp Tiểu Nhẫn, nên không thấy rõ được thân thủ cũng như hình thù lão, nên đang chờ đợi, mọi người cùng nghĩ: “Lại kẻ nào muốn đến quấy rối nữa đây!”

Lão già say đã xuất hiện trước mắt. Háy háy mắt nhìn Tiểu Nhẫn như bảo Tiểu Nhẫn yên tâm. Còn Huyền Hạc và Khương Hoắc thì giật mình khi thấy lão.

Huyền Hạc đạo trưởng bước tới thì lễ :

- Văn bói xin ra mắt tiên bói! Lão nhân gia vẫn còn sống ư?

Lão già say, giả bộ làm mặt giận, hỏi lại Huyền Hạc đạo trưởng :

- Sao, tiểu đạo sĩ trông cho lão say này chết lắm sao? Ta chết sao được khi lời dặn dò của lão mũi trâu già còn vắng bên tai.

Nghe lão già say gọi sư phụ mình là lão mũi trâu giữa chốn đông người, Huyền Hạc đạo trưởng lấy làm khó chịu, im lặng không nói.

Kịp lúc đó, Khương Hoắc lại lên tiếng :

- Tiên bối, phải tiên bối đây là Võ Lâm Thần...

Lão già say chận ngang :

- Thần gì? Hử? Thật không ra thể thống gì cả, ta sẽ mách chuyện này với sư phụ ngươi, xem sư phụ ngươi nói sao cho biết.

- Tiên bối quen với tiên sư sao?

- Lão đồ gàn đó, ta không biết thì ai biết. Mà ngươi vừa nói gì?... Tiên sư... lão đồ gàn chết rồi sao?

- Dạ, tiên sư đã khuất hơn năm năm rồi... Tiên bối là bằng hữu với tiên sư?

Lão già say dậm chân thỉnh thịch :

- Lão đồ gàn ơi! Lão chết đi sao lão không báo ta! Lão về đây mà xem, thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch lại còn hỏi ta có biết lão không nữa nè.

Hoảng hồn, Thần Đạo Khương Hoắc cố nhớ lại và Khương Hoắc chợt nhận ra :

- Võ Lâm Thần Khất Túy lão gia, tiểu đệ xin ra mắt bá bá!

Lão già say không phủ nhận tước hiệu mà Thần Đạo Khương Hoắc vừa gọi, cũng không nhận là đúng, lão chỉ khoác tay lia lịa rồi nói :

- Thôi được, đã biết gọi ta là bá bá, ta cũng thứ cho.

Đoạn quay nhìn Từ y công tử, lão lại nói :

- Ê, tên Chuyên sứ kia, thấy lão sao không lại quạt mấy cái quạt cho lão già? Đúng là thứ ‘Mục hạ vô tôn trường’.

Dở khóc dở cười, Từ y công tử không biết nói sao đành thầm tính kế khác.

Còn Thoát Trần đại sư, Tâm Như sư thái nghe danh Võ Lâm Thần Khất đã lâu, nay mới biết mặt, cũng sửng sốt. Không biết phải làm sao, đành bước tới trước mặt lão già say, khom mình nói :

- Tiểu tăng xin được bái yết tiên bối, xin thứ cho tiểu tăng, vì tiểu tăng có mắt như mù, không nhận được núi Thái Sơn trước mặt.

Lão già say thấy Thoát Trần đại sư làm đại lễ, lão nhảy tạt ngang hai bước, rồi nói :

- Không dám! Thiếu Lâm phái là Thái Sơn Bắc Đẩu, lão say này đâu dám nhận hai chữ Thái Sơn.

Thấy vậy, Tâm Như sư thái đã bước đến gần, nửa muốn hành lễ, nửa lại không dám, sợ lão say nói càn rỡ càng thêm bề mặt.

Hiểu ý, lão già say nói với Tâm Như rằng :

- Lão cũng không dám nhận lễ của tiểu sư thái đâu. Được rồi, chuyện thế này, các người tính làm sao? Đứng lại!...

Lão đang nói với Tâm Như sư thái, không hiểu lão lại lên tiếng quát ai đứng lại.

Nhìn theo ánh mắt lão, mọi người rụng rời tay chân, khi thấy Tiểu Nhẫn do sợ ý đã bị Từ y công tử giữ chặt trong tay, kéo sát phía trước hẳn, một tay đặt ngay đỉnh đầu của Tiểu Nhẫn. Hắn cười giảo quyết nói :

- Lão già say kia! Nể tình lão là bậc trưởng thượng, việc hôm qua bản Chuyên sứ không nhắc đến. Còn việc hôm nay, phiền lão rút đi cho, bằng không...

Hắn vận một ít kinh lực vào cánh tay đang đặt trên đầu Tiểu Nhẫn, Tiểu Nhẫn nhăn mặt, trán rướm mồ hôi, Tiểu Nhẫn cố nhịn đau, không dám rên thành tiếng.

Như thế là mọi người đã hiểu, Từ y công tử nhân lão già say lạng người tránh lễ của Thoát Trần đại sư đã rời xa thêm Từ y công tử, nhân cơ hội may mắn này, Từ y công tử sử dụng thân pháp kỳ bí mà mọi người không rõ xuất xứ, đã bắt giữ được Tiểu Nhẫn. Và nếu ai đó mà vọng động thì Tiểu Nhẫn sẽ chết, mọi bí ẩn của Loạn Thạch cước cũng mất theo sau cái chết của Tiểu Nhẫn.

Nhìn bọn người Thoát Trần, Huyền Hạc, Tâm Như và Khương Hoắc, Từ y công tử đắc ý nói :

- Còn các người, các người cũng lo về giữ sơn môn đi thôi, một ngày gần đây, bốn Chuyên sứ sẽ đến thăm các người. Ha ha ha...

Nhân lúc Tử y công tử đắc ý cười, bàn tay đặt trên đỉnh đầu Tiểu Nhẫn thoáng rời xa, Tôn Bình tận dụng hết sở trường, đã thành danh là Tam Thủ Thái Tuế, vút thẳng vào người Tử y công tử một cước và hai quyền.

Tên Tử y công tử vội vàng đảo thân lùi bước, khéo lại đặt Tiểu Nhẫn đứng lọt cả hai bàn chân vào hai dấu chân trên đá.

Quên cả sợ hãi, Tiểu Nhẫn thúc đại cánh tay hữu về sau, vô tình đụng trúng huyết Đan Điền của Tử y công tử.

Tử y công tử nạt to :

- Tiểu tử, mi muốn chết!

Đoạn võ mệnh hữu chưởng vào huyết Bách Hội của Tiểu Nhẫn.

Tử y công tử lại tưởng rằng Tiểu Nhẫn sẽ chết ngay dưới những chưởng nặng như Thái sơn của hắn. Hắn quên rằng, mới ngày hôm qua đây, hắn và ba người nữa đã khốn khổ vật vả với bộ pháp ma quái của Tiểu Nhẫn. Do đó, tay hữu vừa vỗ chưởng xuống, tả thủ đã buông Tiểu Nhẫn.

Đình ninh Tiểu Nhẫn sẽ vỡ não bộ mà chết, hắn phải nhanh chóng nhảy lùi để tránh không bị óc và máu của Tiểu Nhẫn văng tung tóe làm bẩn y phục hắn. Nào ngờ...

Vừa nhận thấy thân hình mình không còn bị nắm giữ, Tiểu Nhẫn cấp thời đi bộ theo bộ pháp ở Loạn Thạch cước thoát khỏi chưởng lực của Tử y công tử.

Tiếng chưởng phong va vào nền đá kêu bùm một tiếng.

Tiểu Nhẫn vừa thoát chết trong gang tấc, hồn vía như bay tận mây xanh, điếng cả người như muốn sáng. Tiểu Nhẫn chân không dừng bước, tiếp tục theo thói quen đi bộ theo bộ pháp cho đến kỳ hết.

Khéo sao, vừa thực hiện đến cước bộ sau cùng, người Tiểu Nhẫn đã vào tận chỗ sâu nhất của vết lõm do tảng đá để lại.

Tưởng rằng sẽ va đầu vào đá mà chết. Người của Tiểu Nhẫn như lọt vào chỗ không, té luôn vào. Tiểu Nhẫn chói với la to :

- A...! A...!

Đương trường mọi người đều nhìn thấy rất rõ, khi Tiểu Nhẫn vào đến tận chỗ cùng thì vách đá trước mặt chợt nứt ra rồi người Tiểu Nhẫn lọt luôn vào trong.

Kính ngạc, mọi người đứng nhìn, như không tin vào việc xảy ra trước mắt.

Chợt nghe tiếng :

- Rắc... rắc...

Nền đá lung lay, bụi đất lả tả rơi xuống, ngược lên nhìn thì...

Hỡi ơi!... Tảng đá chênh vênh phía trên đang chuyển động... sắp rơi xuống.

Không còn hồn vía nào, mọi người ai nấy lo nhảy thoát thân...

Ầm.. Ầm..

Nhìn lại chỗ đứng cũ thì không còn nữa. Tảng đá phía trên rơi ập xuống đúng ngay trước miệng vết lõm.

Do tảng đá rơi chỗ, tạo sự mất thăng bằng, nhiều phiến đá, to có, nhỏ có, rơi xuống theo.

Hòn to thì rơi ngay tại chỗ đó, còn những hòn nhỏ hơn thì lăn theo triền núi, theo đà còn rơi xuống dòng suối...

Đợi đến khi bụi lắng yên, thì không còn nhận ra dấu vết gì cả, mọi sự như đã đổi khác.

Đưa mắt nhìn nhau, mọi người thầm mừng vì đã thoát chết, lại lo thầm, không biết Tiểu Nhẫn còn sống không? Hay đã bị đóng đá đè tan xương nát thịt? Hoặc giả, Tiểu Nhẫn rơi vào động ngách đó còn sống, rồi đây không biết thế nào mà ra được?

Mất cả mục đích và phương hướng, việc xảy ra ngoài sự tính toán của mọi người.

Bễn lên, Huyền Hạc đạo trưởng ra lệnh thả người. Tâm Như sư thái thấy vậy, cũng bảo thả thị tỳ kia luôn.

Hai thị tỳ vừa được tha, vội chạy đến chỗ Tư Đồ Sương còn đang bị hai trên Ngân diện bạch y giữ.

Hai tên Ngân diện bạch y đưa mắt dò hỏi Tử y công tử. Tử y công tử nhận được ánh mắt đó, chán nản, khoác tay, hai tên Ngân diện bạch y liền thả

ngay.

Hai thị tỷ vội vàng cởi trói cho Tư Đồ Sương.

Vừa được tự do, Tư Đồ Sương chạy ngay đến với Tôn Bình. Không giữ ý, Tư Đồ Sương ngã ngay vào người Tôn Bình, khóc òa lên.

Luống cuống, Tôn Bình nói :

- Tiểu thư, Tư Đồ tiểu thư, sao lại...? Sao lại...?

Hai thị tỷ cũng đã chạy đến đứng gần đó cũng khóc lên nức nở.

Giữa tiếng khóc, A Xuân cố nói :

- Tiểu Nhẫn! Tiểu Nhẫn, mi đâu rồi? Mi còn sống hay đã...

Câu hỏi này, ai cũng muốn hỏi, nhưng không ai trả lời được!

Chỉ có mình Tiểu Nhẫn biết câu trả lời mà thôi.

* * * * *

Không biết là bao lâu, một chấn động nhẹ, lại một chấn động nhẹ nữa, Tiểu Nhẫn mới thảng thốt nhớ đến thực cảnh. Không, phải nói là Tiểu Nhẫn mới nhận thức mình đang ở đâu và từ nơi nào đến đây.

Dù chưa biết rõ ràng ở nơi đâu! Nhưng Tiểu Nhẫn nhớ mình vừa rơi vào một miệng vực tối đen. Đúng rồi! Tiểu Nhẫn biết mọi việc mới diễn ra đây thôi!

Việc thoát khỏi tay của Từ y công tử là việc hi hữu. Kể đó, Tiểu Nhẫn không biết tại sao lại sắp sa vào vách đá, rồi vách đá chợt biến đâu mất. Tiểu Nhẫn rơi vào chỗ trống, rơi, rơi mãi!

Những chấn động còn đang lan truyền khắp người của nó. Nhớ lại lần rơi xuống hẻm sâu trước đây vài tháng, Tiểu Nhẫn làm lại động tác quen thuộc.

Đưa tay lần nhẹ xung quanh.

Không phải tàn cây mà là phủ kín dây rừng.

Những sợi dây khô cần, sần sùi, khó thể nhận biết đấy mà sợi gì giữa bóng đêm mịt mù.

Bực... bực...

Tiếng động vang trong lòng núi nghe rõ mồn một. Chưa kịp tìm hiểu đây là tiếng động gì. Người Tiểu Nhẫn lại rơi.

Hoảng hốt, vung loạn chân tay...

Lại một chấn động nhẹ, người của Tiểu Nhẫn từ từ ngưng lại, rồi được nâng lên, chậm chậm, rồi lại rơi xuống. Rơi xuống một đoạn ngắn, thân hình Tiểu Nhẫn lại nghe một chấn động nhẹ. Người nó ngừng lại, đứng đưa, đứng đưa...

Lại một chấn động nhẹ. Người của Tiểu Nhẫn từ từ ngưng lại, rồi được nâng lên, chậm chậm, rồi lại rơi xuống. Rơi xuống một đoạn ngắn, thân hình Tiểu Nhẫn lại nghe một chấn động nhẹ. Người nó dừng lại, đứng đưa, đứng đưa...

Sợ đến mất mặt, Tiểu Nhẫn nín thở, nằm im, không dám động đậy. Sự đứng đưa cũng yên dần. Tiểu Nhẫn thở ra nhè nhẹ. Nó đoán chắc có lẽ nó lại vô tình rơi xuống một chỗ vách núi nào đó, như lần rơi trước đây ở Kỳ Liên sơn, có một tảng cây nào đó, mọc vuron ra từ vách đá và đón đỡ lấy thân hình nó.

Dù đã cố nằm im, Tiểu Nhẫn lại thót cả tim khi nghe :

- Bực... bực...

- Chao ôi!

Tiểu Nhẫn lại la lên khi chỗ nó nằm lại đứt rồi ra, người Tiểu Nhẫn lại rơi xuống...

Bản tính cầu sinh, Tiểu Nhẫn lại vung chân tay...

Một chấn động nhẹ khác lại xảy ra, như mong muốn của Tiểu Nhẫn...

Cả mừng, Tiểu Nhẫn thầm cảm ơn Trời Phật đã thương tưởng đến sanh mạng nó!

Nó lại cố nằm im, dù chỗ Tiểu Nhẫn đang nằm lại đung đưa, đung đưa. Tiểu Nhẫn khấn thầm :

- Lạy đức Phật ở cõi anh minh, xin độ trì cho Tiểu Nhẫn được tai qua nạn khỏi.

Lời khấn không linh nghiệm, vì tai Tiểu Nhẫn đã nghe :

- Bực... bực...!

Lần này Tiểu Nhẫn khóc thét lên và kêu má má liền miệng :

- Má má ơi, má má cứu con!

Không ai cứu Tiểu Nhẫn cả, mà lại một vật gì khác đã lại lấy thân mình nó.

Rồi lại đung đưa, đung đưa, như chiếc võng mắc giữa lưng chừng trời...

Bực... Bực...!

Tiểu Nhẫn sợ quá, hết cả âu lo, bỏ mặc kệ, chết sống có số mạng, Tiểu Nhẫn nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Áo Ma chân kinh

Nín thở, Tiểu Nhẫn ngồi yên nhận định, không phải là ánh sáng quang. Mặc kệ, ánh sáng nào cũng tốt, còn hơn là tối tăm mù mịt.

Tiểu Nhẫn đã thấy nó đang đứng trước một hang động. Ánh sáng tỏa ra từ trên trần động xuống. Ánh sáng xanh dịu dịu. Té ra lúc này Tiểu Nhẫn không thấy được cửa hang động này, vì hầu như nó đến cửa hang từ phía bên, không phải nói là chênh chếch từ phía sau, hơi hơi ngang với cửa hang. Nếu không nhờ những kẽ nứt của đá, có lẽ nó khó mà tìm được đến hang động này.

Dù hang động này chưa ắt là chỗ có thể tìm được đường ra. Nhưng có ánh sáng. Có ánh sáng là tốt lắm rồi. Dò dẫm từng bước chân, mắt dò dẫm từng chỗ, Tiểu Nhẫn tiến sâu vào hang động. Chưa đến chỗ tận cùng của hang động, dù hang động chỉ sâu ước mười trượng.

Tiểu Nhẫn thấy phía hữu có một cánh cửa đá khép hờ. Trên cửa có ghi một câu:

“Đến được, cứ vào”.

“Nơi đây có người ở?”

Tiểu Nhẫn thắc mắc, tự hỏi. Đứng yên, suy nghĩ có nên vào không. Khi nghĩ nơi này có người, Tiểu Nhẫn lại nghe cái đói cồn cào gan ruột.

Bấm chặt hai tay vào lòng bàn tay, Tiểu Nhẫn lên tiếng :

- Ở đây có ai không? Tiểu Nhẫn đói quá, xin chủ gia thương cho chút ít đồ ăn!

Không nghe tiếng trả lời. “Minh nói nhỏ quá!” Tiểu Nhẫn nghĩ vậy, rồi lớn tiếng hơn, kêu lên :

- Có ai không? Xin cho Tiểu Nhẫn được gặp!

Tiếng của Tiểu Nhẫn được các vách đá dội lại.

Một lúc lâu, không nghe ai đáp, Tiểu Nhẫn nhìn lại cánh cửa bằng đá. Thấy hàng chữ “Đến được, cứ vào”. Tiểu Nhẫn nổi xung lên.

- Vào thì vào!

Tay đẩy cánh cửa ra, chân đưa tới định bước vào, hoảng hốt, chừng người lại, vì trước mắt Tiểu Nhẫn, dưới ánh sáng của một viên ngọc gắn ở trần động tỏa ra cách Tiểu Nhẫn bốn trượng, một quái nhân đang ngồi tĩnh tọa. Tóc xõa dài phía sau, đến hơn nửa lưng. Râu dài chấm gối. Râu tóc đỏ hoe. Mặt mày dữ tợn. Tuy hai mắt nhắm nghiền nhưng vẫn không che giấu được sự hung dữ ở cái miệng mím chặt, chót mũi khoằm xuống.

Tay hữu đặt trên quyền sách để ở trước bụng, tay tả nằm xuôi xuống thân, nhưng hơi chếch ra, ngón trỏ chỉ vào mặt đá ngay trước chỗ ngồi.

Giật bản thân mình ra sau ba bước, Tiểu Nhẫn biết đã làm kinh động đến quái nhân. Đánh liều, Tiểu Nhẫn nói lớn :

- Ác ma! Ta đã vào theo lời của lão ghi trên cửa, lão muốn gì đây?

Đứng yên một lúc, không nghe quái nhân trả lời, cũng không thấy thần tình có gì biến đổi. Tiểu Nhẫn nghĩ thầm: “Hay lão điên?”

Đoạn lớn tiếng hơn, Tiểu Nhẫn lại nói:

- Tiểu Nhẫn vào đây rồi! Lão muốn gì cứ nói!

Vẫn lặng yên, không động đậy, không nói năng, mắt không mở, miệng không thém nhếch.

“Hay lão đã chết từ lâu rồi!”

Đánh bạo, Tiểu Nhẫn tiến vào, gần hơn. Ba bước, năm bước. Rồi ngừng lại đó. Đưa mắt nhìn kỹ thấy người quái nhân và mặt quái nhân vàng ệch, ở mu bàn tay da khô quắt trơ cả xương ngón tay. “Lão chết rồi!” Thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Nhẫn quan sát kỹ hơn.

Lão mặc áo khoác ngoài bằng gấm, nhiều chỗ như có khảm vảy vàng óng ánh, như một trường bào của một vị Đế quân.

Nhìn đến quyển sách trong tay hữu của lão, Tiểu Nhẫn đọc được chữ ghi trên bìa sách: “Áo Ma chân kinh”. Vì chưa từng học võ, chưa được nghe đến bí kíp chân kinh, nên Tiểu Nhẫn không màng đến quyển sách. Ngó theo tay tả của lão, Tiểu Nhẫn thấy trên nền đá chỗ ngón tay trỏ chỉ vào có ghi hàng chữ:

“Tặng chân kinh võ học,

Đòi một chỗ chôn thầy”.

Hiểu ra, Tiểu Nhẫn cả cười, rồi nói với xác chết của quái nhân rằng:

- Lão quái, chắc suốt đời lão đã làm lắm điều ác, nên đến lúc chết lão gặp cảnh tử vô địa táng.

Ngưng lời, Tiểu Nhẫn bỗng cảm thấy xót xa cho quái nhân. Rồi Tiểu Nhẫn lại nói, như cố nói cho quái nhân hiểu:

- Ác ma, ta giúp lão một tay, cho lão được một chỗ yên thân.

Ngồi thụp xuống, chạm nhẹ vào chỗ lão quái nhân lưu tự, Tiểu Nhẫn ngạc nhiên khi thấy đó không phải là nền đá mà là một vuông hộc đá phủ đầy đất tươi xốp. Chỉ có lớp đất mỏng trên mặt, không biết lão quái nhân làm thế nào mà cứng lại, tương như là đá và lưu tự lại. Móc hết chỗ đất tơi trong hộc đá, sâu chừng thước mộc, là đã đụng phải nền đá cứng.

Ngạc nhiên nhìn hộc đá nhỏ, nhỏ đến độ một đứa trẻ lên ba cũng khó mà ngồi lọt, thế mà lão quái nhân lại chỉ vào hộc đá này, chọn làm nơi an thân, Tiểu Nhẫn thấy khó hiểu, ngược mắt lên nhìn lão quái nhân.

Kính hoàng khi Tiểu Nhẫn thấy thân thể của lão quái nhân động đậy, miệng há hốc ra, nhưng Tiểu Nhẫn không thốt được một âm thanh nào, chỉ biết trơ mắt nhìn sự việc đang diễn biến.

Ồ! Xác lão quái chỉ xoay ngược, từ trước ra sau, chậm chạp. Không thể nói là lão quái, xác đã khô cứng, còn thân hình cố định chỉ xoay tròn theo bệ đá lão quái đang ngồi. Đến khi thân hình lão quái quay mặt hẳn vào trong, đưa lưng về phía Tiểu Nhẫn.

Tiểu Nhẫn một lần nữa lại sợ đến mất mặt. Vì người mà Tiểu Nhẫn đang nhìn thấy, lúc này lại không phải là lão quái nữa. Đòi lại, là một vị hòa thượng, đầu trọc bóng, khuôn mặt hòa ái, hiền từ. Hai tay chấp trước ngực.

Dụi hai mắt, vì Tiểu Nhẫn ngỡ mình đã hoa mắt, nhìn kỹ lại lần nữa khuôn mặt của hòa thượng vẫn là những gì mà Tiểu Nhẫn đã nhìn thấy trước đó. Chỉ thấy lấp ló sau hai tai là những mảng tóc lơ thơ buông xuống. Và... tóc sao lại màu đỏ hoe, màu tóc giống màu tóc của quái nhân lúc nãy. Cả nghi, Tiểu Nhẫn rón rén lần lần tiến hẳn lại phía sau của nhà sư thì lại thấy khuôn mặt của quái nhân lúc nãy. Người vẫn khoác trường bào gấm rực rỡ, vẫn tay cầm sách, tay chỉ xuống nền nhà trước mắt.

Lui lại nhìn về phía trước, thì là khuôn mặt nhà sư.

Tính tình nghịch của trẻ con, hồn nhiên sống lại nơi Tiểu Nhẫn. Tiểu Nhẫn cười lên khanh khách tỏ vẻ thích thú trước quái trượng quái sư này.

Rồi, cứ chạy ra sau Tiểu Nhẫn vái chào, gọi là lão ác ma, xong nhẩn mặt, lè lưỡi ra bộ nhát lão ác ma. Đoạn chạy ra phía trước, khom mình thi lễ thật khiêm cung và lúc này Tiểu Nhẫn gọi là lão đại sư.

Tiến, lui vài lượt, Tiểu Nhẫn dừng chân trước mặt nhà sư, cao giọng hỏi:

- Xin hỏi đại sư, sao lão đại sư lại nghĩ ra được cái lão này hay thế? Nhưng đại sư muốn ta gọi lão đại sư như thế nào cho phải đây? À! Đúng rồi, ta gọi lão đại sư là lão quái sư vậy! Ủ! Vừa làm quái nhân vừa là đại sư, không gọi là quái sư còn gọi cách nào được! Này nhé, lão quái sư muốn ta gọi gì đây?

Lâm nhâm đầu đây, bỗng Tiểu Nhẫn thấy lấp ló trong tay áo lão quái sư có một mảnh vải trắng. Khom mình vái chào lão quái sư mà xin phép, Tiểu Nhẫn mới đưa tay cầm lấy mảnh vải trắng.

“Ra, lão quái sư có lưu lại di thư!”

Mở mảnh vải trắng ra xem, Tiểu Nhẫn đọc được như sau:

“Lưu lại cho người hữu duyên.

Ta khen cho người, vì đã đến được nơi này, hẳn là người cơ trí, có chí, có gan, thêm phần được lòng trời dung rui.

Đọc được thư này, ắt hẳn người là kẻ không tham, bằng không đã chết trước đó, khi chạm vào bí kíp Áo Ma.

Cảnh mà người đang thấy, là cả một thiên cổ sự, muốn rõ hơn, người hãy theo dấu tay chỉ, sẽ tìm ra cơ quan mở cửa bí độ của ta.

Vô danh tăng”.

Hiếu kỳ, Tiểu Nhẫn nhìn đôi tay chấp lại của Vô danh tăng. Cả mười ngón đều chỉ thẳng lên trần động. Nhìn kỹ trên trần động, cao ngoài hai trượng, ngoài viên ngọc quý đang tỏa sáng, Tiểu Nhẫn không thể nào tìm được chỗ nào có thể là nơi ẩn tàng cơ quan, chỉ là vách đá trơn tuột.

Nhìn lại mảnh vải trong tay, xem lại các hàng chữ, đọc đi đọc lại hai lượt nữa, Tiểu Nhẫn đã hiểu rõ. Lão Vô danh tăng không nói về đôi tay lão đang chấp lại trước ngực, mà nói về ngón tay chỉ bên khuôn mặt của lão quái nhân kia. Vô danh tăng là lão quái nhân, lão quái nhân cũng chính là Vô danh tăng.

Nghĩ đến đây, Tiểu Nhẫn tiến vào phía trong, sau lưng lão Vô danh tăng. Nhìn theo dấu tay chỉ của lão quái nhân, lúc này ngón tay chỉ của lão quái nhân đang chỉ vào một núm đá nhỏ, chỉ nhô cao khỏi nền đá độ một thốn.

Tiểu Nhẫn đưa tay đập nhẹ nhàng vào núm đá, rồi đứng yên, chờ sự khác thường sẽ đến, như di thư của lão Vô danh tăng lưu lại.

Kẹt... kẹt...

Vách đá trước mắt lão quái nhân chuyển động tạo ra tiếng nghiêng trên nền đá. Rồi vách đá di động hẳn về một bên, để lộ một cửa đá trống, theo cánh cửa đá, Tiểu Nhẫn bước vào. Lúc này, sau khi đọc rõ di thư của lão Vô danh tăng, Tiểu Nhẫn hết cả sợ, định đặc bước vào.

Đường vào dài mười trượng, trên vách đá, khoảng cách đều nhau, có khảm những viên ngọc tỏa ánh sáng đủ để soi đường đi. Cuối đường, có lối rẽ về phía tả, đi được mười bước đã đến một cánh cửa đá to.

Trên cánh cửa đá không khắc gì.

Vì đã hết lối đi, Tiểu Nhẫn phải xô cửa đá mà vào. Cánh cửa đá vừa được mở ra, Tiểu Nhẫn nhất thời bàng hoàng, vì cảnh trí ở đây, tựa như một thư phòng. Có bàn ghế đá xinh xắn. Trên các vách đá tranh treo. Trên mặt bàn đá có bày văn phòng tứ bảo, có quyển sách đang mở rộng. Kề bên bày một hộp gỗ đàn hương, chạm khắc tinh xảo.

Trên mặt một đôn đá gần đó đặt ít nhất là mười quyển sách. Phía cuối căn phòng lại còn một cánh cửa đá nữa.

Vì đang đói bụng, Tiểu Nhẫn ngỡ đó là nơi dẫn đến thực phòng. Vội vàng bước vào trong, chán nản đến cùng cực, vì đây là chỗ nghỉ ngơi, rõ ràng là có cả màn treo, chiếu trải, gối nằm...

Không thể làm gì hơn được, Tiểu Nhẫn tiến đến bàn đá ngồi xuống, đưa mắt nhìn quanh bàn.

Quyển sách đặt sẵn nơi bàn, đang mở ra một trang, không thấy ghi chép chữ nào. Chỉ toàn là các dấu chấm ngắn ngang. Tiểu Nhẫn nhìn mà không tin ở mắt mình. Vì đó là các dấu chân đã lưu lại trên Loạn Thạch cước ở Kỳ Liên sơn.

Đến đây Tiểu Nhẫn mới hiểu được hết. Thì ra các dấu chân ở gò Loạn Thạch là chìa khóa để kẻ hữu duyên đến được nơi đây, là ý của lão Vô danh tăng kia.

“Hữu duyên” Tiểu Nhẫn chưa chút nghĩ. “Không lẽ đến được nơi này để rồi chịu đói mà chết”.

Không nghĩ đến thì không sao! Đã nghĩ đến, Tiểu Nhẫn lại nghe bụng đói dữ dội. Tiểu Nhẫn cố nhìn xung quanh xem có cái gì có thể ăn đồ dạ. Nhìn đến hộp gỗ hương trên bàn, Tiểu Nhẫn thầm hy vọng.

Đưa tay cầm chiếc hộp, tiếng khóa lục cộc ở bên trong vang ra. Xoay xoay, Tiểu Nhẫn tìm cách mở hộp. Tay đụng một cái chốt. Nắp hộp bật ra, một mùi thơm ngào ngạt xông lên, khiến người khỏe lại. Một mảnh giấy nhỏ đặt bên trong. Vạch vội tờ giấy, Tiểu Nhẫn thấy ghi:

“Tịch cốc đơn, ăn một viên có thể không đói nhiều ngày”.

Còn gì mừng hơn. Tiểu Nhẫn nhón một viên đưa vào miệng. Chưa kịp nhai, hoàn thuốc đã tan hòa vào nước giải, ứ đầy miệng, Tiểu Nhẫn đành thuận miệng nuốt vào.

Thật thần tình, thuốc vừa nuốt khỏi cổ, cảm giác đói mất rất nhanh.

Người cứ như nhẹ nhàng thanh thản. Bỏ hộp gỗ xuống bàn, Tiểu Nhẫn lùi vào trong tìm chỗ đánh một giấc.

Tình giấc, mọi cái mệt nhọc đã bay biến đi, vẫn nằm một lúc, Tiểu Nhẫn ôn lại mọi việc. Kể từ lúc lão ca ca lần đầu đưa Tiểu Nhẫn đến Loạn Thạch cốc... đến tận bây giờ. Càng ôn lại chuyện đã qua, tuy thời gian trải qua không đầy năm, nhưng lòng Tiểu Nhẫn thấy ngao ngán cho tình người ở chốn giang hồ.

Bất kể hắc bạch, tà hay chánh, ngoài một ít người thật sự là chính nhân quân tử, bất kể hình dáng bên ngoài, còn kỳ dư tất cả đều có lòng dạ đen tối. Bằng mọi cách, họ cố đoạt phần lợi cho bản thân.

Ngao ngán, Tiểu Nhẫn ước mong nếu có một thân võ học tuyệt thế, Tiểu Nhẫn sẽ đi hành hiệp trượng nghĩa, xóa bỏ mọi bất công, đem lại thanh bình cho mọi người. Nghĩ đến đây, trở lại với hoàn cảnh, Tiểu Nhẫn ngồi bật dậy, hy vọng tìm được nẻo thoát thân.

Bước qua chỗ lão quái sư ngồi, ra khỏi cánh cửa đá mức đầu, chung quanh vẫn là cảnh tối đen không một tia ánh sáng. Như thế này, bằng cách nào Tiểu Nhẫn có thể tìm được đường đi.

Quay vào bí động, bước đến thư phòng, ngồi lại nơi bàn đá. Vô tâm, Tiểu Nhẫn nhấc quyển sách để sẵn nơi bàn. Dưới quyển sách là một tờ hoa tiên, ghi đầy chữ. Hàng chữ phía trên ghi đậm nét:

“Trung Nguyên giang hồ kỳ Áo Ma để cung tự”.

Tò mò, Tiểu Nhẫn đọc, thấy ghi:

“Ta là Vệ Ngõa, Áo Ma cung Chủ đời thứ chín, tọa lạc tại Bắc Hải, ngoại biên Trung Nguyên. Từ Áo Ma để tổ truyền đến đời ta là cực thịnh. Ta nảy sinh ảo vọng làm bá chủ võ lâm, mở mang nền võ học Áo Ma cung. Tiến vào Trung Nguyên, nhóm tiên trạm báo tin làm tăng niềm hy vọng của ta. Trên toàn lãnh thổ Trung Nguyên, không ai là đối thủ.

Với một kế sách, một lưới tóm gọn quần hùng, ta chuẩn bị phát thiệp mời quần hùng dự họp, lập công đài, quyết so tài một phen. Như thế, dễ bề đường đường chính chính, khuất phục quần hùng.

Thiệp chưa phát, mà tin đã bay xa. Éo le thay, một thượng nhân, pháp hiệu Tử Hà, một mình một ngựa, tìm đến với ta, tỏ lời ngăn cản.

Lời qua tiếng lại, khó thuận được đôi bên. Ta và lão ra lời ước dẫu: ‘Nếu ta thua, lui về Bắc Hải, hoặc ẩn dật mười năm. Ngược lại lão thua, ta mặc tình muốn sao cũng được!’

Thế rồi, ngàn chiều qua lại, bất phân thắng bại, sau cùng, thượng nhân đưa độc chiêu. Một chỉ độc tôn, điểm vào Khí Hải. Ta đành chịu bại lui gót toàn cung, nhưng lòng bất phục!

Còn ta, trên đường tìm nơi ẩn dật, vô tình đến được chốn này, phát hiện một bí kíp đạo gia truyền từ đời thượng cổ. Cả mừng, ta định học qua, quyết mười năm sau rửa lại mối hận. Nhưng sau khi đọc kỹ, đường lối khác nhau, ta khó bề tiếp thụ.

Sau hai năm chữa thương, ta xông xáo giang hồ, quyết tìm một truyền nhân.

Nhưng trời không chiều người, những kẻ ta gặp nếu có căn cơ, thì không có thiện tánh, kẻ lòng ngay lại thiếu hẳn căn cơ. Mà theo tôn chỉ của bản cung, người chấp chương phải là người tài hoa tuyệt đỉnh, lòng ngay ý thẳng, kéo không sẽ làm mai một, hoặc dẫn dắt bản cung vào đường tà đạo.

Đã bỏ công tìm, ta đành trao cho người lãnh ta gặp bí kíp thượng cổ ở hang này, trao phó cho mệnh trời sắp đặt. Còn võ học bản cung đem để lại nơi đây.

Nhớ lời đã ước, phải ẩn dật mười năm. Ta lại một phen tân khổ, sắp xếp mọi sự. Để lại bộ pháp ở Kỳ Liên sơn, người tài hoa hiểu được, sẽ là chìa khóa dẫn đến nơi đây. Người đọc được thơ này chứng tỏ rằng người có lòng ngay. Vậy giao phó võ công, mong người học được. Sau đó hồi cung, thay ta chấp chương, kế vị Đế cung. Còn ta quyết ý hết hạn mười năm tìm lão Tử Hà sống chết một phen!

Tiếp được thư này, người mau lãnh thọ hậu ý của ta.

Vệ Ngõa”.

Tuy đã đọc qua vài lượt, hiểu được ý của tiền nhân nhưng Tiểu Nhẫn vẫn băn khoăn, nghĩ thầm lão quái sư này thật là háo thắng. Trong thơ có ghi rõ tôn chỉ của Áo Ma cung, rõ là Áo Ma để tổ chỉ muốn người lãnh đạo sáng suốt và khoan hòa, không muốn can qua, chỉ muốn thái bình, ít nhất là yên ổn cho Áo Ma cung ngoài Bắc Hải.

Buông tờ hoa tiên rơi xuống bàn, Tiểu Nhẫn lại thấy phía dưới, chỗ quyển sách để lúc nãy, lại có thêm một tờ hoa tiên nữa. Ngạc nhiên cầm lấy xem, Tiểu Nhẫn thấy viết:

“Gởi người hữu duyên.

Trước khi ta chết, ngẫm nghĩ lại mọi việc, ta thấy cần phải ghi lại những hàng chữ này.

Sau ba năm chữa thương và luyện thêm võ công, do nôn nóng, trong tám chủ kinh lớn, ta bị nghiền tấu hết năm đại mạch. Biết là đã hết đời, ta chỉ hy vọng vào đệ tử kế truyền, tức là người theo bộ pháp ta để lại mà tìm đến nơi đây.

Nhưng hỡi ơi! Hai mươi năm dài trôi qua, không một ai đến được chốn này. Xét lại mọi việc ta đã sắp xếp, thì hiểu ra rằng bộ pháp ta lưu lại, một đệ tử đích truyền ít nhất là ba tháng kiên trì mới mong vận dụng được mọi kỳ ảo. Còn ta, không một lời chỉ dẫn, thì để gì có người nào hiểu được. Thế là xong! Ta cũng xong! Mà kỳ vọng của ta cũng đã xong!

Viết thư này lưu lại, không biết có ai đọc được chăng?

Sau hai mươi năm chờ đợi, ngồi yên mà ngẫm sự đời, ta hối lỗi, vì một chút tham vọng đã làm tiêu tan cả sự nghiệp của Áo Ma để tổ gầy dựng và lưu lại đến ta.

Sau nữa, vì lòng hiếu thắng, ta đã làm hại đời ta. Rồi mai đây, Áo Ma cũng sẽ chìm dần trong cát bụi thời gian. Nghĩ tội mình khó chuộc, ta xuống tóc quy y, tụng kinh sám hối, bỏ lại ta là Áo Ma để cung lại đằng sau, chỉ biết lúc này là một nhà sư, nhà sư Vô danh.

Đừng dừng đến hình hài ta, vì ta quyết như vậy để khi xương tan thịt rã, làm thân gió bụi, trải khắp nơi để chuộc lại lỗi lầm.

Đáng lý ta còn sống được hơn nữa, nhưng vì Tịch cốc đơn có hạn, ta đành cố lưu lại cho người đến sau dùng. Học võ học của ta, hãy thay ta mà chấn chỉnh lại Áo Ma cung. Hãy mở bàn tay ta đang xấp lại, nhận lấy Ngọc bài là phù lệnh tối cao của bậc Đế cung, mà sử dụng.

Người đừng mong rồi được khỏi chốn này, nếu không có một thân võ học như ta đã có. Đến thì dễ, nhưng không có chí thì khó mà đi.

Nhớ lấy.

Vô danh tăng.

Lưu bút: Mối hờn xưa, hãy vì ta mà bỏ, chắc gì Từ Hà Thượng Nhân còn sống đến bây giờ”.

Bùi ngùi, lòng Tiểu Nhẫn như lắng lại, ngẫm lại lời lẽ trong thơ, mà thấy thương vô hạn cho lão quái sư, xót xa cho Áo Ma cung. Đồng thời, lòng hào hiệp dưng cảm lại nảy sinh trong người Tiểu Nhẫn.

Không cần suy nghĩ thêm, Tiểu Nhẫn chạy bay đến trước mặt lão quái sư, quỳ xuống hành đại lễ, dập đầu khấn nguyện :

- Đế cung chủ, xin nhận lễ này của Tiểu Nhẫn, xin cho phép Tiểu Nhẫn được tôn người làm sư phụ. Đệ tử quyết thay mặt sư phụ chấp chương Áo Ma cung. Đệ tử nguyện tuân theo tôn chỉ của đế tổ và ý nguyện của sư phụ, chấn chỉnh Áo Ma cung, gìn giữ bốn cung luôn đi trên đường minh chính. Xin ban cho đệ tử Ngọc bài.

Khấn xong, Tiểu Nhẫn dập đầu như tạ ơn, rồi đứng lên đến bên xác của Vô danh tăng, mở hai tay người đang chấp lại. Xương cốt của Vô Danh Tăng liền ngã ập xuống, tan thành tro bụi như ước nguyện của người, chỉ có trường bào và Ngọc bài nằm kề đó là vẫn y nguyên, không hề suy suyển.

Nhận xong Ngọc bài, Tiểu Nhẫn lui lại, xá ba xá không dám động đến thân xác của sư phụ, vì trong thơ đã ghi rõ. Tiểu Nhẫn lui về thư phòng, cầm Ngọc bài ngẫm nghĩ.

Một mặt Ngọc bài khắc hình Vương cung, có Nhi cù tháp cao nhọn, ở tháp cao nhất có gắn một viên ngọc sáng lấp lánh. Mặt kia khắc hàng chữ “Áo Ma cung lệnh”.

Cho Ngọc bài vào bọc, Tiểu Nhẫn bắt đầu tìm học võ công ghi lại trên các quyển chân kinh:

- Áo Ma tâm pháp nội công quyền
- Áo Ma bộ pháp
- Áo Ma kiếm pháp
- Áo Ma quyền phổ
- Áo Ma chương pháp
- Áo Ma trận pháp
- và sách ghi: Thuật dị dung biến hình.

Nhìn qua các kinh phổ, tuy chưa từng được ai nói qua về bí kíp võ học, nhưng Tiểu Nhẫn cũng thấy hoang mang, không biết bắt đầu từ quyển nào.

Nhớ lại có lần Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh, và Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình có nói qua về việc cần phải biết nội công tâm pháp, Tiểu Nhẫn mới có cơ phát huy được chân lực sẵn có trong người. Do đó, Tiểu Nhẫn không hề chần chừ, chọn quyển Áo Ma nội công tâm pháp mà xem trước.

Đây cũng là ý muốn của Áo Ma để cung đòi trước, vì vừa mở quyển kinh ra, đã thấy ngay trang đầu có ghi:

“Áo Ma tâm pháp nội công, là căn bản đầu tiên để người tiếp Đế vị đủ cơ sở phát huy mọi biến ảo huyền diệu của võ học bốn cung.

Kinh có ba phần hạ tầng, thượng tầng và tối thượng tầng.

Người không có căn cơ, khó mà luyện đến thượng tầng. Còn khi đủ lực luyện xong thượng tầng là đã đủ để tập luyện võ học của bốn cung.

Phần tối thượng tầng là phần tối diệu. Nội lực tu vi không đạt một trăm năm mươi năm, đừng gượng gạo chuyên luyện, sẽ gặp bất trắc.

Nhớ lấy! Nhớ lấy!

Áo Ma đế tổ”.

Phía dưới lại có ghi, nét chữ khác với đoạn trên:

“Vì ta quá nôn nóng, chưa đủ lực đã cố luyện phần tối thượng, đã gặp việc không may. Ta nhớ lại lịch sử chín đời Đế cung, chỉ có Áo Ma đế tổ là đã luyện được đến phần này.

Người được kinh này, nên lấy gương ta mà tự răn”.

Xem xong, Tiểu Nhẫn sau khi ghi nhớ kỹ điều này, bắt đầu đọc những trang sau, bắt tay vào việc luyện nội công tâm pháp trước.

Luyện, luyện mãi.

Khát: có nước hồ ngoài bí động.

Mệt: ngủ, nghỉ ngơi.

Đói: nuốt một hoàn Tịch cốc đơn.

Vì không có ngày và đêm, nên Tiểu Nhẫn không tính được thời gian.

Và thật sự Tiểu Nhẫn cũng không cần tính thời gian để làm chi vô ích.

Do đó, Tiểu Nhẫn chuyên tâm mà luyện tập.

Đây là sự ảo diệu, mà chính Vô danh tăng cũng không ngờ, việc chuyên luyện không cần biết đến thời gian, đã giúp ích rất nhiều cho người luyện võ. Điều này, mãi đến sau này, Tiểu Nhẫn mới hiểu được.

Không biết là bao lâu, Tiểu Nhẫn đã luyện xong hạ tầng. Do không đếm trước số lượng Tịch cốc đơn đã có, nên Tiểu Nhẫn cũng không thể hiểu mình đã ở đây bao lâu.

Mặc kệ, Tịch cốc đơn vẫn còn nhiều, Tiểu Nhẫn an tâm, bước sang phần thượng tầng. Đã luyện xong hạ tầng, Tiểu Nhẫn ngỡ phần thượng tầng do cao hơn, nên phải khó hơn, nào ngờ Tiểu Nhẫn đọc đến đâu, thực hành dễ dàng đến đấy, không một chút khó khăn, khác hẳn với lời ghi chú ở đầu quyển kinh của Áo Ma đế tổ. Chẳng được bao lâu, hình như Tiểu Nhẫn chưa một lần nghỉ ngơi hay uống nước, đã luyện xong phần thượng tầng.

Kinh ngạc bao nhiêu, Tiểu Nhẫn càng vui mừng bấy nhiêu. Thấy đang trên đà thuận lợi, Tiểu Nhẫn không vội gì đọc đến các kinh phổ khác, lại chú tâm luyện đến tối thượng tầng.

Đến phần này, người của Tiểu Nhẫn hoàn toàn bình lặng như mặt nước hồ thu, thêm nữa không gian chung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, rất tốt cho việc tập luyện của Tiểu Nhẫn. Tuy đôi lúc gặp khó khăn, lúc thành công đôi lần trở ngại, nhưng rồi cũng đến lúc tâm, ý, thần hợp nhất. Sinh tử huyền quang khai thông, người của Tiểu Nhẫn như bay bổng lên.

Nếu lúc này có ai nhìn thấy Tiểu Nhẫn, ắt phải kinh hoàng tột cùng vì thân hình của Tiểu Nhẫn đã cất khỏi nền đá ước chừng hai thước. Một màn khí trắng đục bao phủ quanh người Tiểu Nhẫn, như lớp sương mù giăng giăng.

Xả công, Tiểu Nhẫn bình thần mở mắt nhìn khắp thư phòng. Một kẻ đá nhỏ xa xa, Tiểu Nhẫn cũng có thể nhìn thấy. Biết rằng mình đã luyện xong phần tối thượng.

Tuy mừng vui, nhưng tâm thần vẫn bình ổn, Tiểu Nhẫn nhìn lại quyển kinh, lơ đãng lật trang cuối cùng, lại thấy có lời ghi của Vô danh tăng:

“Thật là gượng gạo, ta cũng là người có căn cơ, thế mà luyện xong thượng tầng cũng phải mất năm năm. Thế mà, ta để lại chỉ có sáu mươi hoàn Tịch cốc đơn, đủ cho năm năm, mà lại đòi hỏi ở người luyện xong toàn bộ võ học ở đây.

Đành vậy, đã là kiếp số, khó cãi được mệnh trời. Đừng trách ta.

Vệ Ngõa”.

Đọc đến đây, dù tâm cơ bình thân đến mấy, Tiểu Nhẫn cũng cảm thấy hoảng hốt, Tiểu Nhẫn thầm nghĩ: “Không lẽ ta ở đây đã được năm năm”.

Chợt nghĩ ra, Tiểu Nhẫn vội xem lại số Tích cốc đơn còn lại trong hộp gỗ, lòng mừng khắp khối, Tiểu Nhẫn thấy còn lại đến mười lăm hoàn. Tiểu Nhẫn nhẩm tính: “Vây là mình mới chỉ ở đây hơn ba năm... ba năm chín tháng. Không lẽ chỉ mới ba năm chín tháng mà mình đã luyện xong cả phần tối thượng của Áo Ma nội công tâm pháp, hơn cả sư phụ? Vô lý!”

Nhưng sự thực vẫn là sự thực. Tiểu Nhẫn lại đứng lên bước hẳn ra ngoài.

Ồ! Mọi vật trước đây là tối đen, nhưng bây giờ Tiểu Nhẫn lại thấy rõ mồn một, như nhìn với ánh sáng ban ngày. Quá đổi mừng vui, Tiểu Nhẫn nói to thành tiếng:

- Ta đã thấy rồi, ta sẽ thoát! Ta sẽ thoát!

Nhìn thấy rõ hồ nước mà Tiểu Nhẫn thường lần ra để uống mỗi khi khát, Tiểu Nhẫn chợt nghĩ: “Cần phải tắm một phen!”

Nghĩ thế nào, làm thế ấy, Tiểu Nhẫn nhảy ào xuống tắm, quên cả việc cời y phục. Nhảy xuống hồ rồi, người của Tiểu Nhẫn như viên đá, trầm thẳng ngay đến đáy hồ!

Chưa hết kinh ngạc, Tiểu Nhẫn càng ngạc nhiên hơn, khi thấy mình thờ ơ dễ dàng, không khác chi như đang đứng ở ngoài, không như là ở dưới đáy hồ đầy nước! Nhìn lại toàn thân, lại một sự ngạc nhiên nữa, y phục và cả người không thấm một giọt nước, còn bộ y phục, vì do lúc nhảy ào xuống, do cử động mạnh, nên đã rách bung ra, không khác chi y phục của một gã khát cái.

Không chú ý đến điều đó, Tiểu Nhẫn cố tìm hiểu vì sao thân mình lại không dính nước. Búng mạnh người lên, thì thân hình của Tiểu Nhẫn như một cánh chim hạc, vụt khỏi chỗ đứng thật nhanh, vọt khỏi mặt nước hồ đến hơn trượng.

Tầm nhảy chưa hết, vẫn tiếp tục đưa người Tiểu Nhẫn đi xa hơn. Nhìn xuống, Tiểu Nhẫn thất kinh, vì người Tiểu Nhẫn sắp rơi xuống một vực sâu, theo bản năng, Tiểu Nhẫn cố bẻ người, quặt mạnh hai tay mong hạ được người xuống cạnh nơi hồ nước. Lại thay, chỉ một cái quặt tay, kinh phong bỗng phát sinh, đưa người Tiểu Nhẫn trở lại cạnh hồ.

Hạ thân an toàn, Tiểu Nhẫn vẫn còn thấy sợ.

Nhìn lại hồ nước, quên cả sự việc lúc nãy, lần này Tiểu Nhẫn cời hết y phục ra, để lại xuống hồ. Đứng đến chỗ nào, Tiểu Nhẫn thấy quần áo đều như sắp mục rã, còn gì nữa, đã hơn ba năm rồi, ở chỗ tối tăm không nắng, gió này thì y phục nào còn nguyên vẹn. Lắc lắc đầu, Tiểu Nhẫn vứt bỏ cả y phục qua một bên, sau khi lấy hết các vật dụng ở trong bọc ra.

Lại nhảy xuống hồ, lần này khác hẳn, người của Tiểu Nhẫn ngập hẳn trong nước hồ. “Kỳ quái” Tiểu Nhẫn nói thầm, mà không thể hiểu được nguyên do.

Bước khỏi hồ nước, cẩn thận với y phục đã toi, Tiểu Nhẫn lại quay vào thư phòng.

Lần này bắt tay vào việc nghiên cứu võ học uyên thâm của Áo Ma cung, Tiểu Nhẫn thật sự thấy thích thú, khi từng chiêu thức, với cách vận dụng, thu phát tùy tâm, hô đánh là đánh, muốn ngưng thì ngưng được ngay.

Từng chiêu thức qua, bất kể là quyền, chưởng hoặc kiếm chiêu, Tiểu Nhẫn nhận thức được sự huyền ảo kỳ bí khôn lường, nhất là khi phối hợp với Áo Ma bộ pháp.

Riêng Áo Ma bộ pháp, khi đọc kỹ qua kinh phổ, thì Tiểu Nhẫn thật sự khâm phục sự uyên bác của Hồng Nhật Tào Kiểm Lã Nguyên Sinh, khi ông đã chỉ ra được phần nào sự biến ảo của bộ pháp và sự kết hợp nhuần nhuyễn và chặt chẽ của Cửu Cung, Bát Quái, Thất Tinh bộ pháp, kể cả Lưỡng Nghi trận cũng nằm trong sự biến hóa của Áo Ma bộ pháp. Qua sự chỉ dẫn rõ ràng của kinh phổ, Bộ pháp này được Tiểu Nhẫn vận dụng thuần thục hơn.

Lần lượt tập luyện các phần võ học, cho đến khi chỉ còn một hoàn Tích cốc đơn trong hộp gỗ, Tiểu Nhẫn thật sự đã học hết chân truyền của Áo Ma đế cung đời trước. Trong quyển sách cuối cùng, không phải là kinh phổ, mà là “Bí sự Áo Ma cung truyền đời”. Tiểu Nhẫn thật sự tìm hiểu được nguyên cơ tạo lập Áo Ma cung, cũng như cơ cấu của tổ chức trong Áo Ma cung.

Quyền lực cao hơn hết là Áo Ma đế cung, kế đó là Áo Ma Tả, Hữu Thần, bốn vị Hộ pháp, ba vị Đường chủ gồm Nội, Ngoại và Chấp pháp.

Còn kỳ dư là thuộc hạ môn nhân. Tất cả số người này, nếu còn sống thì tuổi đã dư trăm.

Đọc đến đây, Tiểu Nhẫn thờ dài nghĩ: “Ta nhận trọng trách gìn giữ và chấn chỉnh lại Áo Ma cung, nhưng thật sự đến lúc này, không biết Áo Ma cung còn tồn tại hay không?”

Đọc tiếp, Tiểu Nhẫn thấy các dòng chữ sau cùng ghi:

“Tiếp được Ngọc bài, kịp quay về cung, lên bàn thờ đế tổ, lập thệ, để chính thức chấp chưởng đế vị. Phía sau linh vị của đế tổ, đế tổ có truyền lại một chiêu chưởng, và ba chiêu kiếm pháp.

Tiếc thay, vì ta kiêu hãnh, đã ngỡ mình võ công đến bậc thượng thừa, nên bỏ qua không luyện. Bằng không, khó có thể bại dưới tay Từ Hà Thượng

Nhân.

Ngươi đọc được dòng chữ này, ắt đã học hết chân truyền của ta.

Đường ra khỏi đây, cũng là đường ngươi đã vào. Với sở học của ngươi, không cần vật tiếp sức có thể ra vào dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Khi rời khỏi đây, nhớ bế động khẩu hầu tránh cho kẻ khác tò mò, khó tránh khỏi cái chết vì rơi vào vực sâu ngàn trượng.

Vệ Ngỗa”.

Đọc lời như mở tác lòng, Tiểu Nhẫn nhâm tính: “Mình đã ở đây được năm năm, không biết Tôn đại ca đã ra sao? Lã bá bá? Tư Đồ tỷ tỷ?”

Trở lại thư phòng, gom tất cả kinh sách, vì y phục hầu như đã rách nát, khó có thể mang theo. Tiểu Nhẫn đành chôn kinh sách ở học đá vuông trước chỗ tĩnh tọa của sư phụ, phủ đất lên. Phát huy huyền công, tạo sức nóng, làm rắn lại lớp đất trên mặt, tợ là đá. Nhìn lại, thấy đã chu tất, Tiểu Nhẫn bỏ đi ra ngoài, từ hồ nước nhìn ngược lên cao, tìm đường ra khỏi động.

Từ nơi Tiểu Nhẫn đang đứng, đến vách đá cao trước mặt là một vực sâu không thấy đáy, rộng đến mười trượng. Người có võ công kém, khó có thể vượt qua, huống hồ vách đá bên kia lại thẳng đứng, không vật gì có thể làm chỗ dừng chân. Ngoài những nhánh dây rừng đã chết khô, còn nằm vắt mình trên vách đá.

Nhìn những nhánh dây rừng khô, Tiểu Nhẫn chợt hiểu ra sự sắp xếp của sư phụ, để đưa người ‘hữu duyên’ đặt chân đếm mồm đá này, nơi Tiểu Nhẫn đang đứng.

Thì ra Vô danh tăng đã dày công sắp đặt, ông treo và bện nhiều nhánh dây rừng liên kết lại với nhau thành nhiều cái võng bằng dây, và có nhiều tầng, tầng này cách tầng kia một khoảng đã được tính kỹ. Để người đầu tiên đến được và rơi xuống. Những chiếc võng sẽ làm hãm bớt đà rơi, và đưa dần người này đến được mồm đá. Còn những chiếc võng, khi đã xong nhiệm vụ của nó, với sức rơi nặng của một thân người lần lượt sẽ đứt rời ra, cắt hẳn đường vào động một cách an toàn.

Lòng thầm phục cho sự tính toán của sư phụ, Tiểu Nhẫn thầm nghĩ: “Không biết các nhánh dây khô kia còn đủ chắc chắn để ta bám vào để tiến lên không?”

Tiểu Nhẫn hóp một hơi thanh khí, ước lượng khoảng cách, bật nhẹ thân mình, người đã như tên rời khỏi cung, bắn thẳng đến vách đá trước mặt. Tay với và nắm vào một nhánh dây khô. Người vừa treo vào sợi dây đã nghe sợi dây đứt rời, rơi xuống.

Không chút chậm trễ, Tiểu Nhẫn chọc tay vào vách đá trụ thân mình trên vách đá, như thạch sùng. Ngao ngán, Tiểu Nhẫn lại tung người trở lại mồm đá.

Về đến mồm đá, ngược nhìn lên vách đá cao, hào khí bốc lên, Tiểu Nhẫn hú dài, vận dụng hết chân lực, sử dụng thân pháp thượng thừa ‘Áo Ma Phi Thiên thân pháp’ vọt người thẳng lên cao.

Đà lên đã hết, vẫn không thấy động khẩu đâu! Tiểu Nhẫn bình tĩnh, chạm nhẹ hai chân vào vách đá, uốn mình một lượt, người đã lại tung lên, thêm hai lượt chạm chân nữa, thấy một chỗ khuyết sâu vào vách đá.

- Động khẩu đây rồi!

Thế là Tiểu Nhẫn hạ thân mình vào đó. Người vẫn nhẹ nhàng, không chút mệt nhọc, nhìn lại đoạn đường đã vượt, Tiểu Nhẫn mừng thầm cho sở học của mình, và tăng lòng kính phục sự ảo diệu của võ học Áo Ma cung.

Quay nhìn vào động khẩu, vẫn thấy tối đen. Tuy mắt đã nhìn rõ đêm đen, nhưng thật sự vẫn khác hẳn với mắt nhìn mọi vật với ánh sáng mặt trời. Tiến lại sở quanh, Tiểu Nhẫn biết là có tảng đá che kín lối đi.

Không có chỗ đứng, Tiểu Nhẫn chỉ lùi lại cách tảng đá khoảng hai bước. Tự khí Đan Điền, dồn kinh lực vào hai tay, nhắm vào tảng đá, phát chương với tám thành chân lực.

Bùng..

Tiếng chấn động vào tảng đá vang dội, lực phảng phát làm người Tiểu Nhẫn bay ngược ra sau, rời khỏi động khẩu rơi xuống.

Lại một chương tung nhẹ vào vách đá. Người Tiểu Nhẫn như ngừng rơi. Uốn thân hình đưa thân vào vách đá, dẫm chân vào, tung mình bay ngược lên trên.

Hạ thân xuống động khẩu. Nhìn lại kết quả một chương vào tảng đá, thì thấy tuy tảng đá bề vụn, nhưng trước mặt, chân lực đổ vào cái võ đó, đã đưa kinh lực vượt khỏi tảng đá, dẫn truyền ra xa hơn.

Lắng nghe tiếng động truyền đi, Tiểu Nhẫn thấy nản lòng, vì theo tiếng âm vang, Tiểu Nhẫn cũng biết là đá che kín động khẩu phải dày đến hai mươi trượng.

Ngồi phệt xuống nền đá, Tiểu Nhẫn suy tính. Càng suy nghĩ, càng thêm thất vọng, vì nhớ lại chuyện đã qua, Tiểu Nhẫn hiểu hết mọi sự.

Vị trí động khẩu, Tiểu Nhẫn và Tôn Bình đã vào quan sát kỹ, do đó, Tiểu Nhẫn biết là khi cửa động khẩu mở ra cho người Tiểu Nhẫn rơi vào, đã làm chấn động đến tảng đá lớn chèn vênh phía trên, và tảng đá đã rơi xuống bít kín lối đi. Đồng thời ắt là do tảng đá rời vị trí, đã cuốn theo nó không biết bao nhiêu tảng đá to nhỏ khác nhau rơi theo.

Thành thử lối đi ra đã bị bít kín, dày đến hai mươi trượng.

“Không xong rồi!”

Nghĩ vậy, Tiểu Nhẫn đành quay về mỏm đá sâu tít phía dưới, về lại thư phòng, ngẫm nghĩ tìm cách khác.

Đang ngồi ngẫm nghĩ, một tia sáng lóe lên trong tâm trí Tiểu Nhẫn, Tiểu Nhẫn nghĩ: “Nơi này trước đây không phải là chỗ thật sự của tiên sư, mà lại là chỗ tu của người xưa từ hồi thượng cổ để lại. Vậy ắt phải có lối vào khác. Và lối vào này trải qua lâu đời, ‘Thương hải vi tang điền’ đã bị các chấn động sụp lở của núi non mà biến mất đi hoặc đã biến dạng”. Nghĩ ra được điểm này, Tiểu Nhẫn thấy phấn khích hăm hở dò tìm kỹ xung quanh.

Quan sát hết mọi chỗ, gõ đều khắp các vách đá, sờ nắn mọi vật dụng, vẫn không phát hiện được gì. Chỉ lạ một điều, mọi vật nơi đây, Tiểu Nhẫn đều dễ dàng dịch chuyển, nhưng cái đôn đá, nơi để kinh sách thì trái lại, được gắn chặt vào nền đá.

Kinh ngạc, Tiểu Nhẫn cố lay cái đôn đá. Không được! Nhắc lên, cũng không! Đang lúc cố sức lay động cái đôn đá, thì vô tình Tiểu Nhẫn đã chạm vào chỗ nào đó, làm rơi một mảnh đá nhỏ, vuông, từ thân đôn đá rơi xuống.

Cúi nhìn thì thấy đó là một hộc đá được đục thẳng vào thân đôn, và được đậy kín bằng một vuông đá lát. Trong hộc có một gói vải dài.

Đưa tay cầm vật đó ra, mở tấm vải gói, Tiểu Nhẫn đã cầm trên tay một thanh đao. Hình thù giống như một thanh đại đao, mà Tiểu Nhẫn đã thấy Thần Đao Khương Hoắc sử dụng, nhưng lại rất nhỏ, xinh xắn, dài không quá một thước.

Sấn tấm vải, Tiểu Nhẫn dùng lau nhẹ vào thanh tiểu đao, đã thấy tiểu đao sáng bóng lên một màu tía sậm.

Xoay xoay tiểu đao, thấy ở đốc đao có khắc vài chữ nhỏ li ti, bằng ngôn tự kỳ lạ, Tiểu Nhẫn không hiểu được ý nghĩa của những chữ này.

Cầm tiểu đao ướm thử, thấy sức nặng vừa tay, bỏ một nhát nhẹ vào mặt đôn đá, đã thấy mặt đôn đá nứt toác ra làm hai mảnh.

Thật sự kinh ngạc, Tiểu Nhẫn nhìn lại thanh tiểu đao, thấy tiểu đao không hề suy suyễn. Mừng có được vật tốt, Tiểu Nhẫn cất vào bọc áo.

Đưa tay vào bọc lại chạm Ngọc bài. Cầm Ngọc bài ra ngoài, Tiểu Nhẫn không biết làm gì, đành xăm xoi xem kỹ Ngọc bài.

Lúc này Tiểu Nhẫn không còn như trước, lúc mới nhận Ngọc bài, đôi mắt đã tinh tường hơn gấp trăm lần. Do đó khi xem mặt Ngọc bài nơi có khám viên ngọc, Tiểu Nhẫn đọc được hàng chữ nhỏ, được khắc tinh xảo quanh viên ngọc: “Ty độc, Ty thủy nhị châu trấn cung”

Thảo nào mà nó được gọi là ngọc bảo. Nhớ lại lúc trước, lần xuống hồ tắm, chính Ty Thủy châu đã làm người Tiểu Nhẫn khô ráo, không một giọt nước bám vào, Tiểu Nhẫn thật sự vui mừng.

Nhắc nhớ đến cái hồ, Tiểu Nhẫn đâm ra thắc mắc: “Nơi này nắng không vào, mưa không tới, vậy nước trong hồ từ đâu mà có, lại không bao giờ cạn, ắt là có điều chi bí ẩn đây!”

Đã có Ty Thủy châu, Tiểu Nhẫn thấy không khó gì khi tìm hiểu phía đáy hồ.

Đã định đi, nhìn lại chón này, lòng Tiểu Nhẫn thấy quyến luyến, nhìn lại thân mình, kiểm lại mọi sự, thấy y phục rách nát, Tiểu Nhẫn bèn gỡ đem theo mình vài viên ngọc được dùng để phát sáng.

“Có thể dùng những viên ngọc này để đổi thành y phục, hoặc để có tiền độ nhật”.

Nghĩ đến cái ăn, Tiểu Nhẫn chợt nhớ đến hoàn Tịch cốc đon còn lại, không suy nghĩ lâu la, Tiểu Nhẫn cho vào miệng nuốt luôn.

Như chắc chắn thoát đi được, Tiểu Nhẫn đưa mắt nhìn lần cuối nơi Tiểu Nhẫn đã ở gần năm năm, miệng lẩm bẩm nói thành tiếng:

- Ta đi nhé! Sự phụ, đồ đệ xin cáo biệt. Mong sau này đồ đệ sẽ tìm cách đưa di thể người về cố hương!

Không đành lòng đứng lâu hơn! Tiểu Nhẫn vội vã quay đi.

Đến hồ nước, không chút chần chừ, Tiểu Nhẫn tung người xuống.

Đến được đáy hồ, vừa đưa mắt nhìn, thì Tiểu Nhẫn đã thấy một ngách đá hẹp vừa một người đi, không ngần ngại, Tiểu Nhẫn tiến luôn vào ngách đá, hết rẽ tả lại sang hữu, chung quanh vẫn là nước, nhưng Tiểu Nhẫn bước đến đâu, thì nước như bị vạt qua một khoảng đủ cho người Tiểu Nhẫn khô ráo, quay nhìn lại phía sau chỉ thấy màn nước tối đen.

Bước đi ước chừng hơn trăm trượng, đã thấy phía trước lò mờ có ánh sáng. Còn gì mừng hơn, Tiểu Nhẫn tiến vội, bước chân lên cao dần, ánh sáng càng lúc càng rõ, còn cách hai trượng, Tiểu Nhẫn đã nhận định đây chính là động khẩu, vẫn nằm chìm dưới đáy nước, rong rêu tảo diệp bám vào vách đá, buông rũ xuống che kín cửa động.

Vệt đám rong tảo ra, Tiểu Nhẫn tung người bắn ra cửa động, theo đà, người của Tiểu Nhẫn vọt luôn lên khỏi mặt nước. Hạ thân xuống nền đất gần đó. Ánh sáng chói lọi, làm mắt Tiểu Nhẫn muốn lòa đi, nháy nháy đôi mắt mấy lượt, Tiểu Nhẫn mới quen mắt lại, và đưa mắt nhìn chung quanh.

Thấy nơi đây vẫn là núi non bao quanh, chỗ Tiểu Nhẫn vừa ra, là một trũng nước nhỏ, do nước suối từ thượng nguồn đổ xuống, xoáy sâu, lâu dần mà thành. Nước ở nơi này theo động khẩu mà chìm dưới đáy, chảy vào đến mãi tận trong hồ, khéo tạo ra hồ nước nhỏ phía trong, cao ngang bằng mặt trũng ở đây, nên nước nơi này không cạn thì nước ở trong kia luôn đầy.

Hiểu ra, lòng Tiểu Nhẫn thâm tạ ơn trời đất đã khéo sắp bày, để đến ngày nay, Tiểu Nhẫn lại thấy ánh dương quang.

Hết cơn xúc động, Tiểu Nhẫn lại soi bóng mình xuống mặt nước. Tiểu Nhẫn bật cười khi thấy in soi trên mặt nước là một hình nhân quái gở, y phục rách rưới, tóc dài thậm thụt để xòa, che lấp cả khuôn mặt.

Vén mái tóc, nhìn lại diện mạo của mình, Tiểu Nhẫn gật đầu nói thành tiếng :

- Cũng không đến nỗi nào! Ngoại trừ vài món tóc và y phục.

Đưa tay vào bọc áo, lấy tiểu đao cầm tay, vừa soi mình dưới mặt nước, vừa cắt bớt bộ tóc dài. Xong đâu đấy, bới lại cho gọn, Tiểu Nhẫn cười vui, và lại nói :

- Cũng không tệ lắm!

Nhìn vào y phục, Tiểu Nhẫn lắc đầu cười nong nòi :

- Đành vậy!

Nhận định phương hướng, Tiểu Nhẫn theo dòng suối chảy lần đi xuống. Mong tìm được nhà một hiệp hộ nào đó tìm y phục khác. Và nôn nóng trở lại giang hồ. Việc trước hết là cố tìm được Tôn đại ca.

Sau trả thù cho mình huynh và má má. Kẻ đáng tìm nhất là Tam tú Thần Ưng. Cả ba...

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Du nhập giang hồ

Tiết trời đang xuân!

Mọi cảnh vật trong thiên nhiên như đắm mình trong cảnh sắc an bình.

Do đó mọi vật như thêm phần tươi thắm hơn, huy hoàng hơn. Cảnh trí làm nao nức lòng người, khiến người thêm rộn rịp hơn. Đây đó, tài tử giai nhân đập diu. Người tản bộ hưởng chút nắng xuân. Kẻ cười ngửa dạo thăm phố xá.

Y phục muôn màu, sắc sỡ như những cánh bướm vui xuân, làm cảnh vật rực rỡ thêm phần rực rỡ. Nhân du đến khi muốn nghỉ chân, giàu thì cao lầu, nghèo thì từu điểm. Đó đây đều là những cảnh sắc thanh nhân.

Thú hơn, thì vào một trà đình ở ven sông Hàn, ngồi trong lầu cao, thăm thú cảnh trí bên sông và trên sông. Đây cũng là chốn tao nhân mặc khách thường lui tới để hưởng thú tiêu dao, để tìm thi hứng, hoặc mọi nhả hứng khác.

Ở một bàn trà, trên lan can của một trà đình như thế, một trang thư sinh, vận trang phục màu xanh thiên thanh, cũng đang vừa nhăm nháp chung trà Long tỉnh thượng hảo hạng, vừa ngó mọi cảnh trí bên sông và trên sông như đã nói.

Chàng thư sinh đang tìm thi hứng?

Không ai biết được thi hứng của chàng! Chỉ thấy chàng thư sinh đang đắm chiêu, tư lự. Tiếng chân bước rộn ràng trên thang gỗ dẫn lên lầu trên của trà đình vang lên, phá tan sự yên tĩnh của không gian.

Đó đây, có vài người khó chịu, có kẻ nhăn mày, người nhủ trán. Vì có khi nào, và cũng chẳng có người nào bước lên trà đình lại với thái độ nhón nháo đến thế, thiếu tế nhị đến thế.

Nghe tiếng chân bước, chưa xem thấy người, chỉ qua tiếng chân nện vào thang gỗ, nhận định như thế không biết được sai?

Dù sao mọi thi hứng, nếu có, của tao nhân mặc khách đều đã bị tiếng chân vang lên làm bay biến đi mất cả. Họ khó chịu là phải.

- Trên này có bàn trống, mau thỉnh tiểu thư lên.

Vừa nghe lời độc thoại, dịu êm như tiếng oanh hót, thánh thót như tiếng ngọc vỡ, mọi khó chịu của mọi người tiếp sau thi hứng cũng biến mất luôn!

Mọi cặp mắt đổ dồn về phía chiếc thang gỗ, nằm khuất vào góc của trà đình... Trông chờ được thấy dung nhan người ngọc...

Và người ngọc đã xuất hiện... không phải một mà hai...

Cả hai đều đẹp tuyệt trần, xiêm y thướt tha, gót sen thoăn thoắt, làm cho không gian của trà đình vốn đang trầm lắng, lại trở nên ấm áp tươi vui.

Chưa hết...

Lại một người ngọc nữa xuất hiện. Nếu hai nàng trước là đẹp, thì nàng này là tuyệt, tuyệt đẹp. Nước da trắng mịn màng, khuôn mặt rực rỡ như vàng trắng. Đến xiêm y thì thập phần xinh xắn, đi đứng khoan thai. Đến lúc này, không gian như đang trong mùa xuân ấm áp, lại bỗng trở nên cô đặc lại vì mọi người mãi trở mắt nhìn, như quên cả mình đang làm việc gì.

Người đang cầm chung trà, định đưa lên miệng thì hóa đá, tay vẫn lưng chừng dừng lại. Kê định rót thêm trà, thì lại hồ hững đặt tay lên bình trà rồi để yên đó. Có khi mọi người quên cả thở.

Vừa bước lên thang lầu, thấy mọi người như vậy, cả ba người ngọc đều không lấy làm khó chịu, ngược lại họ thấy khoan khoái.

Một trong hai nàng lên trước, tiến đến bàn trống, không đợi người hầu phục dịch, đã phui sơ qua mặt bàn, lau sơ mặt ghế, tuy mặt bàn và ghế đã được người hầu khi thấy có khách đã vội lau qua.

- À! Thì ra nàng ta chỉ là a hoàn!

Mọi người đều nghĩ vậy.

Còn nàng thứ hai, quan sát động tĩnh chung quanh, lấy làm mãn ý.

Nhưng đến khi nhìn thấy chàng thư sinh một mình một bàn ở góc đằng xa, vẫn từ từ nâng chung trà lên nhấp nháp, vẫn khoan thai thưởng thức hương vị trà thơm, vẫn đắm chiêu đưa mắt nhìn ra sông, như không quan tâm gì đến việc vừa có ba giai nhân xuất hiện ở trà đình, hay ít ra thì cũng là việc vừa có khách lạ đến, phá vỡ sự yên tĩnh của người hưởng thú tiêu dao. Vô duyên, vô cớ, bỗng nàng này thấy bức bối khó chịu, vừa đưa tay chạm nhẹ vào người ngọc thứ ba, vừa tăng hắng vừa liếc mắt nhìn chàng thư sinh, có ý bảo: “Xem này, đằng kia có một gã, trông đáng đáp như thế mà chắc tai đã điếc, mắt đã mù!”

Người ngọc theo sau hiểu ý, vừa an tọa trên ghế, đã đưa tay đập mạnh lên bàn phát một tiếng, và quát lên lạnh lùng :

- Cho trà!

Thật là nực cười cho bọn người vừa suýt xoa khen thầm người ngọc, đã vội giật mình vì thái độ giận dữ của giai nhân, và lại sợ sệt khi nghe tiếng oanh vàng quát ra lạnh lốt! Mọi người quay trở lại với bình trà, chung trà của mình, có người sợ hơn, vội đề tiền trên bàn, rón rén bước xuống, đi xa.

Rót xong một lượt trà, các giai nhân uống nhanh như voi cuốn. Cái nóng của trà mới châm làm cho người ngọc thứ ba như người giận.

Nàng nói với hai nàng kia :

- Mặc kệ hần ta! Các người nhìn gì mà nhìn lăm thế?

- Tiểu thư...!

Vì cả hai nàng cùng thốt lên, nên cả hai đồng ngưng lại.

Cô nàng lúc nãy lau bàn, như vai vế nhỏ hơn nên đưa mắt nhìn cô kia, ý như bảo: “Chị nói đi”.

Cô kia hiểu ý, đáp :

- Bẩm tiểu thư, chúng tiểu nhân đâu thêm nhìn hần làm chi? Vì hần cũng đâu có chi đáng kể!

Qua lời thoại, mọi người nghe được đều hiểu đây là một vị tiểu thư nào đó, đến trà đình thưởng lãm trà thơm sau một chuyến du xuân, còn hai cô nương kia chỉ là hai thị tỳ.

Ước chừng sau một tuần trà, vị tiểu thư càng cảm thấy khó chịu khi thấy chàng thư sinh nọ hầu như không đếm xỉa gì đến chủ tớ mình.

Một cô thị tỳ chừng hiểu ý, nháy nhó với vị tiểu thư và đưa mắt nhìn chàng thư sinh nọ. Cô tiểu thư nhẹ gật đầu. Cô thị tỳ bèn đứng lên, tiến về phía bàn của chàng thư sinh.

Mọi người chung quanh nhìn thấy, đoán biết có chuyện không hay, đồng đưa mắt nhìn theo, xem sự việc diễn biến.

Đến chỗ chàng thư sinh ngồi, cô ta tỳ cả hai bàn tay vào bàn, hást hàm, xác xược nói :

- Này, ta xem ngươi ngồi đây rất churóng mắt đấy!

Nghe hỏi, chàng thư sinh làm như đến lúc này mới trông thấy có người đến gần mình, chàng đưa mắt nhìn lại, rồi nhún vai thốt :

- Cô nương, tiểu sinh ngồi đây, nào có động chạm gì đến cô nương?

- À! Ngươi còn ở đó mà nồm mép. Ta hỏi ngươi, ngươi ngồi ở đây đã lâu, thế ngươi có trông thấy gì không?

Chàng thư sinh đảo mắt nhìn khắp phòng một lượt, rồi chàng nhẹ gật đầu, đứng lên rồi đáp :

- Vâng, tiểu sinh hiểu rồi!

- Ngươi hiểu gì?

- Chắc cô nương là người nhà quán, thấy tiểu sinh ngồi đã lâu nên... vậy thôi, tiểu sinh xin lui chân.

Nói xong, chàng thư sinh đặt nơi bàn một nén bạc, rồi quay gót lui ngay, khiến cô nàng kia ót người, không biết phải làm sao đây? Vì chàng thư sinh nọ có vẻ là người chất phác, tay chân mềm yếu, trời gả không chặt.

Lúc đi ngang bàn của chủ tớ vị tiểu thư, đưa mắt thấy vị tiểu thư, chàng thư sinh nọ ngắ người nhìn chăm chú vị tiểu thư. Cô thị tỳ còn lại thấy cảnh này bèn lên tiếng, vừa nói, vừa khúc khích cười :

- Thế mà ta cứ tưởng ngươi không có mắt!

Chàng thư sinh nghe vậy, luống cuống, đỏ mặt, làm khuôn mặt của chàng vốn đã trắng trẻo như một thư sinh chính hiệu nay đỏ mặt lên trông càng yếu ớt hơn. Vị tiểu thư thấy vậy bèn cười lên, hai cô thị tỳ cũng cười theo, làm cho mọi người cũng cười ồ lên.

Nghe những tiếng cười nổi lên, biết họ cười mình, chàng thư sinh cúi đầu quay đi thật nhanh.

Bỗng đến gần thang lầu, chàng thư sinh trượt chân, bắt buộc phải bám người vào tay vịn, xoay người một lần mới đứng vững được. Vừa may một bóng đen vút thật nhanh lên lầu, lướt qua ngay bên cạnh chàng thư sinh.

Chứng kiến việc này, ai cũng phải mừng thầm cho chàng thư sinh.

Nếu không vì cái trượt chân đó, có lẽ chàng đã va phải vào nhân vật vừa phóng vút người vượt lên, và ắt có lẽ chàng khó toàn mạng. May thật may, khéo thật là khéo!

Nói thì chậm, nhưng sự việc diễn tiến không đầy cái chớp mắt. Bóng đen vừa hiện thân, liền đến bên cạnh vị tiểu thư, khom mình thi lễ rất đúng mực, nói :

- Bẩm tiểu thư, có người muốn gặp tiểu thư!

- Ai?

Chàng thư sinh vẫn đứng yên, nghe qua lời nói của gã áo đen cùng vị tiểu thư, thì một bóng người lại nhẹ lướt qua chỗ chàng đứng. Lúc này chàng nhún vai, rồi đưa chân định bước xuống.

Bóng người lên sau, vừa kịp nghe cô tiểu thư hỏi thuộc hạ, bèn lên tiếng đáp thay :

- Ta.

- Kê nào?

Bóng người chớp động, hai cô thị tỳ đồng lúc phát ra câu hỏi đã nhanh chân đứng ngắ trước mặt vị tiểu thư, hai tay đưa ra, đã thấy hai trường kiếm loang loáng trước mặt. Té ra họ đều giấu kiếm trong người, khéo đến nỗi khó có người nhận thấy.

Lại là một thanh niên, mặc võ phục trắng, mày thanh mũi tú, dung mạo như Phan An. Chàng thanh niên thấy cử chỉ của hai thị tỳ, bèn cười khẩy rồi nói :

- Thế nào? Kê hèn này muốn ra mắt Trịnh tiểu thư, việc này có chi là thấy lễ?

- Lui ra!

Vị tiểu thư nạt hai thị tỳ, xem lại dung mạo của chàng thanh niên, rồi đưa mắt nhìn chàng thư sinh như có ý so sánh, vừa kịp thấy chàng thư sinh nhìn mình, và nghe chàng lăm bắ :

- Té ra đây là Trịnh tiểu thư, Trịnh Hiểu Thiên!

Gật gật đầu, ra vẻ đã nhớ lại, chàng thư sinh bước xuống.

Trịnh Hiểu Thiên vội kêu :

- Chàng kia! Sao lại biết ta?

Chàng thư sinh vẫn làm ra vẻ không nghe, vẫn đi tiếp, người khuất hẳn, tai vẫn còn nghe.

Còn chàng thanh niên nghe Trịnh Hiểu Thiên nói thê bèn lên tiếng :

- Ái nữ của một nhất bang chi chủ, ai người không biết đến danh, không nghe được tiếng?

Chàng thư sinh tuy khuất mình dưới thang cầu, tai cũng đã nghe được lời chàng thanh niên nói, chàng vừa đi tiếp ra khỏi trà đình, vừa lẩm nhẩm nói nhỏ :

- Hay thật, nhắc đến Tào thi đã trông thấy Tào!

Chàng nói chàng hiểu, không ai hiểu nổi ý chàng.

Dọc theo sông Hàn, rải rác nhiều trà đình, tửu quán. Ngang qua tửu quán nào, chàng thư sinh cũng đưa mắt nhìn quanh, khi không nhìn thấy điều chàng trông được thấy, chàng lại tiếp tục bỏ đi.

Tướng đi vẫn có vẻ thong dong, nhàn hạ, như người đi du xuân, chàng đi mãi, càng đi, nhìn về mặt cũng đoán biết là chàng đang thất vọng.

Nếu có ai đi kề bên, hẳn đã nghe chàng nói nhỏ nhỏ :

- Tại sao không gặp người nào cả? Lạ thật!

Chàng đang tìm ai? Và người chàng muốn gặp chắc không là số ít!

Đã đến chỗ thưa người, nhà vắng, chàng lưỡng lự, nửa muốn quay lại, nửa muốn tiếp tục đi, thì...

- Chó con! Đứng lại!

Chàng dừng chân lại ngay, quay lại, thấy một gã có lẽ là người vừa được ai đó gọi là chó con, đang chạy nhanh về hướng chàng đang đứng.

Nhìn qua bộ dạng bên ngoài, chàng thoát mừng, vì đây là Cái bang đệ tử. Rồi chau lại đôi mày, vì chàng nhận thấy người đệ tử Cái bang đang mang thương tích, và đang bị truy đuổi. Chàng bước nhanh đến, chặn bước gã Cái bang và lên tiếng nói ngay :

- Tiểu ca, đừng sợ, tại hạ xin giúp một tay!

Rồi không đợi phản ứng của gã Cái bang, chàng đưa tay đón đỡ lấy gã, xoay người định chạy đi...

Vút... vút... vút...

Năm bóng gã hắc y xuất hiện. Một gã quát :

- Tên kia, muốn sống, hãy để gã kia lại!

Chàng thư sinh không đáp, vẫn chăm chú nhìn vết thương của gã Cái bang.

Bọn năm tên không nghe chàng thư sinh đáp, lại tiếp tục quát tướng lên :

- Tên kia, nếu mi không điếc, ắt mi không muốn sống nữa rồi!

Chàng thư sinh đến lần này mới thôi nhìn gã Cái bang, mắt chàng long lên, tinh quang xạ bắn ra lạnh lẽo, chàng hất hàm, hỏi cả năm tên :

- Xin hỏi, tiểu ca này phạm tội gì tày đình? Đã bị thương, lại còn phải bị truy sát?

- Việc của lão gia, người không cần phải biết, muốn biết, hãy xuống mà hỏi lão Diêm vương!

Chàng thư sinh thật sự nổi giận, định lên tiếng thì đã nghe gã Cái bang ‘hự’ lên một tiếng. Hoảng hốt, chàng đưa mắt nhìn lại gã Cái bang, thì thấy nơi huyết Kiên Tĩnh vừa cắm sâu một mũi phi tiêu.

Chàng dậm chân như trách mình đã quá sơ ý. Rút vội mũi phi tiêu, điểm huyết chỉ huyết, đưa lên mũi ngửi, mặt thoáng lộ nét vui mừng, tay đã phát nhanh,

rồi nói :

- Trả lại cho người đây!

Thì ra trong lúc chàng đang đối đáp với một gã hắc y, thì một tên khác đã lợi dụng lúc này, phóng một mũi phi tiêu nhằm giết được gã Cái bang.

Chàng thư sinh, tai có nghe tiếng xé gió, nhưng ngờ là chúng nhằm vào chàng, nên chàng nghĩ đứng yên chờ đợi, không ngờ đoán sai ý của đối phương! Khi đưa mũi phi tiêu lên người, phát hiện không có độc, chàng bèn phóng trả lại đối phương.

Chàng nhắm chuẩn, nhưng phóng trả lại nhẹ, nào ngờ võ công tên hắc y nọ quá kém, không đón đỡ kịp, cũng không tránh được, nên mũi phi tiêu đã cắm ngay vào hầu lộ, tên kia chết ngay đương trường, một tiếng kêu la cũng không kịp phát ra.

Thấy vậy chàng thư sinh thoáng sững sờ, còn bốn tên hắc y còn lại sợ sệt, nhìn nhau, rồi nhìn chàng thư sinh, xong nháy mắt ra dấu. Hô một tiếng, cả bốn tên cùng tiến lên vây chàng thư sinh.

Lỡ tay giết một mạng người, đang còn sững sờ, lại nghe chuông phong vây quanh, Thanh y thư sinh, một tay ôm gã Cái bang vào lòng để bảo vệ, một tay theo bản năng tự vệ đã phát mạnh tay áo quay tròn, thân hình đã kịp phi lên, vượt khỏi vòng vây, hạ thân cách đầu trường trên ba trượng..

Bùng... bùng..

Một loạt tiếng chạm của chuông phong vang lên. Thanh y thư sinh nhìn lại. Cả bốn tên Hắc Y đều ngã bắn ngược ra sau, tay chân gãy lìa, đứt hơi mà chết cả. Thất kinh cho chuông lực của mình, chàng thư sinh ngăn người

Vút... vút...

Lại năm bóng người xuất hiện, đó là ba chủ tử vị tiểu thư họ Trịnh, chàng thanh niên vừa xuất hiện ở trà đình, và một tên hắc y lúc này đến bẩm báo với Trịnh tiểu thư. Vừa hiện thân, một cô thị tỳ quát hỏi :

- Ai? Kẻ nào gây ra thảm cảnh này?

Tên Hắc Y cũng nói liền theo sau, vừa nhìn về phía Thanh y thư sinh :

- Mi? Mi chắc đã uống mật gấu, nên mới dám động đến người của Hiệp Thiên bang?

- Hiệp Thiên bang? - Thanh y thư sinh nhắc lại.

- Rõ là éch nằm đáy giếng! Đến Hiệp Thiên bang của Quân chủ thanh thế lấy lừng mà mi cũng không nghe đến, thảo nào! Ha ha...

Nghe giọng nói khoa trương, nghe tiếng cười đắc ý của tên hắc y, Thanh y thư sinh mặt lộ vẻ chán ghét. Chàng nói gần giọng :

- Quân chủ? Quân chủ thì đã làm gì được ta?

Chàng thanh niên nọ, nghe giọng nói, điệu bộ của Thanh y thư sinh, hấn vỗ hai tay, lên tiếng :

- Hay! Hay! Đã lâu lắm kẻ hèn này mới nghe một người nói câu nghe được! Đáng phục!

Gã Cái bang, tuy đang đau đớn, đứng kề bên Thanh y thư sinh cũng cố nói :

- Tiểu nhân cũng phục người như công tử!

Vị tiểu thư không lộ vẻ gì, chỉ nói :

- Khẩu khí lớn lắm! Xem công tử trói gà không chặt liệu sức được mấy cân phân?

Phất nhẹ tay, tên hắc y được lệnh, rút gọn thanh đại đao, ào tới chém sả.

Thanh y thư sinh, thân hình như tia chớp, đã đứng kề bên tên hắc y, hữu thủ điểm nhanh vào vùng huyệt tên nọ. Tên hắc y hai mắt tròn xoe, mồm há hốc, tay đao còn đưa ra, người thì lại đứng yên như pho tượng.

Thanh y thư sinh nói :

- Gởi lại người cái mạng, nghĩ tình người chỉ là vật hy sinh!

Kính sợ vì thủ pháp quá nhanh lẹ của Thanh y thư sinh, tiểu thư họ Trịnh chưa kịp nói gì, thì hai ả thị tỳ, rút thanh trường kiếm tiến đánh Thanh y thư sinh.

Hai ả thị tỳ, tuy phận nữ nhi, thân phận là hầu nữ, nhưng võ công quả là không kém, khá hơn bọn hắc y. Hai thanh trường kiếm như hai con giao long vẩy đuôi, đã thấy kiếm quang chớp đầy trời, phủ kín các đại huyệt của Thanh y thư sinh.

Thanh y thư sinh cười to trong vòng kiếm quang, chàng nói :

- Nam nhi đại trượng phu, không đánh với nữ nhân. Ha ha ha...

Bóng Thanh y thư sinh như cánh chim hồng hộc, tung thân người, vượt khỏi bóng kiếm quang.

Nhìn lại thấy Thanh t thư sinh đã yên vị bên gã Cái bang. Gã Cái bang đưa một ngón tay cái tỏ ý khâm phục. Còn chàng thanh niên nọ nước tiếng hoan hô :

- Hào thân pháp!

Hai ả thị tỳ phần giận dữ, phần vì sĩ diện, bất kể sống chết, lại ào tới đánh nữa. Trịnh Hiểu Thiên tiểu thư vội quát :

- Dừng tay!

Hai ả thị tỳ nghe lệnh nào dám cãi, hậm hực ngừng tay, đay nghiến nói :

- Bản cô nương tạm tha cho ngươi một phen.

Thanh y thư sinh cười nhẹ không đáp.

Trịnh tiểu thư nhìn Thanh y thư sinh, nhỏ nhẹ nói :

- Xem ra ta đã xem lầm ngươi, công tử võ công thật đáng khâm phục, xin hỏi, công tử đây tôn danh đại tính là chi?

Thanh y thư sinh chần chờ một lúc, chưa kịp nói.

Ả thị tỳ lại nói :

- Sao? Sợ rồi à? Sao không dám xưng danh tánh ra?

Thanh y thư sinh nhếch mép cười khinh, nói :

- Bản thiếu gia đi không đổi họ, ngồi không đổi tên, Cao Nhẫn này sợ ai mà không dám nói tên!

- Cao Nhẫn?

Trịnh tiểu thư lẩm nhẩm nhắc lại, ngạc nhiên nghe tên lạ hoắc, nhìn Thanh y thư sinh hỏi tiếp :

- Cao công tử chắc là mới xuất sơn? Chẳng hay lệnh sư là ai, có thể nói cho ta biết được không?

Thanh y thư sinh trả lời :

- Sư phụ lão nhân gia, người đã lâu lắm không đề cập đến chuyện giang hồ, hơn nữa người đã chết. Cao Nhẫn tôi thấy không tiện nhắc đến danh người, mong Trịnh tiểu thư thứ lỗi.

Không được mảy ý lắm, Trịnh tiểu thư đành nói :

- Thôi được! Cao công tử đã không muốn nói thì thôi, ta chỉ muốn nói với công tử điều này.

Thanh y thư sinh nghiêng mình đáp :

- Xin tiểu thư cứ nói, Cao Nhẫn tôi rửa tai lắng nghe!

- Không có chi! Điều ta muốn nói có thể làm cho công tử giận, nhưng ta cũng cứ nói. Đó là công tử từ đâu mà đến, xin hãy trở về. Giang hồ kiếp sát, không phải là nơi để công tử nấu thân. Mong công tử suy xét, mà hiểu rõ ý của ta.

Quay lại, ra dấu cho hai thị tỳ, rồi quay về hướng lúc nãy Trịnh tiểu thư vừa đến định bỏ đi.

Hai thị tỳ đến gần tên hắc y, vỗ vỗ vào các huyệt đạo, mong giải huyệt cho hắn, nhưng không làm sao giải được, một ả kêu lên :

- Tiểu thư, đây là độc môn thủ pháp, tiểu tỳ không giải được.

Nghe nói là độc môn thủ pháp, Trịnh Hiểu Thiên không muốn bị bêu xấu, nên đứng yên nhìn Thanh y thư sinh, ý muốn nhờ chàng giải huyệt.

Thanh y thư sinh hiểu ý, phát tay một cái, tên hắc y liền cử động. Diễn biến mọi sự từ nãy đến giờ, tên hắc y đã nghe rõ, thấy rõ. Nên vừa được cử động, hắn không dám manh động, cất vội thanh đao, rồi quay lưng bỏ đi luôn.

Trịnh tiểu thư, qua ánh mắt thăm cảm ơn Cao Nhẫn, và như muốn nhắc Cao Nhẫn nhớ đến lời khuyên lúc nãy của mình. Trịnh tiểu thư nói thêm :

- Xin Cao công tử nhớ lời ta đã nói. Cáo biệt!

- Khoan đã!

Chàng thanh niên nọ lên tiếng.

- Trịnh tiểu thư, việc giữa kẻ hèn này và tiểu thư còn chưa xong, sao tiểu thư vội bỏ đi?

- Điều các hạ hỏi, ta đã nói vì ta không biết, nên ta khó thể trả lời. Còn việc động thủ thì... thật sự lúc này ta không cảm thấy hứng thú!

- Bất kể tiểu thư có hứng hay không, kẻ hèn này vẫn mong tiểu thư cho biết Tam tú Thần Ưng hạ lạc ở đâu?

Đến đây, Cao Nhẫn vội chen lời :

- Huynh đài tìm Tam tú Thần Ưng?

Bạch y công tử hỏi lại :

- Cao huynh biết họ? Phải! Tại hạ đang cần tìm Tam tú Thần Ưng.

Cao Nhẫn ngạc nhiên hỏi nữa :

- Để làm gì?

Bạch y công tử môi mím chặt, mắt hơi lộ hung quang, không đáp ngay, rồi lại lắc lắc đầu đáp :

- Chưa thể nói được! Trịnh tiểu thư, mong tiểu thư đáp ứng yêu cầu này của tại hạ được không?

Trịnh Hiểu Thiên đang nghi vấn về ý đồ tìm Tam tú Thần Ưng của đối phương, nên trả lời ngay :

- Yêu cầu gì? Các hạ cứ nói ra đi, nếu trong khả năng, ta sẵn sàng đáp ứng.

Bạch y công tử cười nhẹ thốt :

- Điều này không có gì là khó khăn, hoàn toàn trong tầm tay của tiểu thư, đó là khi tiểu thư biết tung tích của các sư huynh, mong tiểu thư nhấn cho rằng người họ Đinh đang tìm họ. Được chứ?

Trịnh Hiểu Thiên càng ngạc nhiên hơn gặng lại :

- Họ Đinh? Là các hạ?

- Không thể nói rõ hơn được! Mong tiểu thư hiểu cho! Tiểu thư chỉ cần nói thế, họ đủ hiểu.

- Được, ta đáp ứng. Tạm biệt!

Sau khi bọn người Trịnh Hiểu Thiên đã đi xa, Cao Nhẫn định đưa gã Cái bang lúc này đã hôn mê tìm nơi chữa thương. Bạch y công tử đoán được nên nói :

- Cao huynh tìm nơi chữa thương? Tại hạ biết một chỗ!

- Ở đâu? Mong huynh đài chỉ họ.

- Nhưng Cao huynh liệu chữa khỏi thương tích của tiểu cái này không?

- Tại hạ chưa từng thử, nên khó nói được!

- Thôi được, tại hạ cũng đôi chút biết về y đạo, để tại hạ giúp Cao huynh một tay!

Nghe nói, cả mừng, vì Cao Nhẫn thực sự chưa từng có kinh nghiệm về việc chữa các vết ngoại thương, kể cả nội thương cũng thế. Nghe Bạch y công tử đồng ý giúp đỡ, Cao Nhẫn như trút được gánh nặng, thở ra nhẹ nhõm.

Cao Nhẫn định trao gã Cái bang cho Bạch y công tử, thì hấn đã khoát tay nói nhanh :

- Không được! À... mà không, ý tại hạ muốn nói là Cao huynh nên đỡ người này cùng đi, vì thật sự tại hạ cũng có đôi điều muốn nói với Cao huynh.

Không để ý đến thái độ lúng túng của Bạch y công tử, lại nghe có điều cần nói, Cao Nhẫn gạt mình :

- Điều chi?

Bạch y công tử mỉm cười :

- Để xong hẳn nói, chúng ta cùng đi.

Nói rồi phóng người, rẽ vào đoạn con đường nhỏ trước mặt. Cao Nhẫn vội xốc người gã Cái bang chạy theo.

Vừa đến bìa một cánh rừng nhỏ, thấp thoáng đã thấy một ngôi miếu nhỏ, Bạch y công tử đã đứng tại đó, nhìn thấy Cao Nhẫn cũng đã đến, Bạch y công tử nép người khỏi cửa miếu :

- Cao huynh, vào đi!

Bước vào miếu, quan sát chung quanh, ngôi miếu chắc là đã không người nhang khói, nhện giăng bụi bám. Nhưng trên nền miếu, trước tiền điện đã có ai đó quét dọn sạch sẽ.

Ngước nhìn Bạch y công tử, Cao Nhẫn như muốn hỏi. Bạch y công tử thấy thế, liền giải thích :

- Chỗ này, đệ đã lưu lại đây được hai hôm, cũng cố quét dọn, tạm làm chỗ trú chân. Vì không tiện vào thành!

Đặt gã Cái bang nằm xuống, do chạm nền đá lạnh gã Cái bang vừa lạnh vừa đau, nên rên lên một tiếng, rồi tỉnh lại. Cao Nhẫn hỏi ngay :

- Tiểu ca! Tiểu ca ra sao rồi?

Gã Cái bang cố gượng đau, trả lời :

- Đa tạ công tử quan tâm, tiểu nhân không sao, vài vết thương do binh đao, làm tiểu nhân mất máu thể thôi! Bỏ thuốc, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi ngay!

- Bỏ thuốc? Thuốc gì?

Cao Nhẫn thật sự ngạc nhiên, nên lẩm nhẩm

Bạch y công tử nghe rõ lời lẩm nhẩm của Cao Nhẫn nên phì cười rồi nói :

- Thuốc kim sang chi huyết hoặc linh đơn để trị nội thương, thế Cao huynh không biết à?

Lúng túng, Cao Nhẫn ấp úng nói :

- Tại hạ... không nghĩ đến điều này, nên không mang theo gì cả!

- Thế huynh đệ đồng môn, các vị thúc bá không chỉ vẽ gì cho huynh sao?

- Tại hạ chỉ có một mình, không anh em, không họ hàng!

- Thảo nào! Thế Cao huynh người địa phương nào? Sao lại không họ hàng, thân thích?

- Tại hạ... không biết là mình thuộc địa phương nào, không họ hàng, là không họ hàng, vậy thôi!

Thấy Cao Nhẫn có vẻ khó chịu, Bạch y công tử không hỏi nữa, đưa tay vào bọc lấy ra một túi nhỏ, trút từ trong túi ra một gói giấy và vài lọ be bé. Bạch y công tử mở gói giấy ra, đưa cho Cao Nhẫn :

- Đây là kim sang, thuốc đặc biệt của môn, Cao huynh xem này.

Nhón lấy một ít bột trắng trắng, rắc vào vết thương ở sau lưng của gã Cái bang đệ tử. Máu đang rỉ ra đỏ ối, gặp thuốc ngừng lại ngay. Gã đệ tử Cái bang xuyết xoa nói :

- Thật là kiến hiệu, tiểu nhân cảm giác vết thương đã đỡ đau nhiều lắm!

Rắc tiếp bột này vào các vết thương khác, chỉ một lát sau, tên đệ tử Cái bang ngồi bật dậy, nhìn Bạch y công tử ngạc nhiên hỏi :

- Công tử là đệ tử của bậc cao nhân nào mà kim sang của công tử thật là kiến hiệu như thần!

Nhìn Cao Nhẫn, Bạch y công tử có phần nào đắc ý, không trả lời câu hỏi của tên khát cái, mà lại lấy tiếp ra từ một lọ nhỏ, một viên linh đan màu hồng nhạt. Viên linh đan vừa được lấy ra, đã tỏa ra một mùi thơm nhẹ nhẹ, làm sáng khoáy tinh thần. Đưa viên linh đan cho Cao Nhẫn cầm, nói :

- Đây là linh đan, đặc chế của môn, Cao huynh biết không! Người bị nội thương, ngoài vận công tự chữa thương cũng cần phải có linh đan trợ lực. Cao huynh hãy cho hần ta dùng, thì sẽ biết!

Cao Nhẫn đón nhận linh đan, gật đầu như đã hiểu, trao cho tên đệ tử Cái bang :

- Tiểu huynh đệ, ngươi dùng thử xem sao?

Tên khất cái không chút e dè, đã đưa viên linh đan vào miệng nuốt ngay.

Bạch y công tử nói liền :

- Ngươi nên ngồi điều tức, dùng công lực bản thân mà dẫn thuốc, ắt sẽ có kết quả!

Biết là Bạch y công tử có ý muốn nói cho mình nghe, nên Cao Nhẫn gật đầu cảm ơn.

Trong lúc tên khất cái ngồi vận công điều tức, Bạch y công tử nói :

- Trong lúc hần đang vận công, chúng ta ngồi đây một là nói chuyện, hai nữa làm hộ pháp luôn cho hần. Vì người đang trị thương cảm kỳ sự phân tâm, vì phân tâm sẽ dẫn đến hậu quả nguy hại.

Cao Nhẫn đáp :

- Đa tạ huynh đài ra ơn chỉ giáo, Cao Nhẫn tôi thật sự là không có kinh nghiệm gì về việc này cả!

- Còn các việc khác? Lê lối giang hồ? Hay các cảm kỳ của các môn phái, của các bậc cao nhân? Cao huynh biết không?

Lắc đầu, Cao Nhẫn lúng túng nói :

- Điều đó... điều đó...

- Vậy là thật sự Cao huynh không biết gì cả, đúng không? Bước chân vào chốn giang hồ hiểm trá, người như Cao huynh rất dễ gặp nguy hiểm! Tiểu đệ nói lời ngay, mong Cao huynh đừng chấp!

- Không, Cao Nhẫn tôi tạ ơn còn không đủ, làm sao lại trách huynh đài?

- Cảm ơn Cao huynh đã không khách sáo! Còn tên họ tiểu đệ, huynh không hỏi hay sao?

Lúng túng lại càng thêm lúng túng, Cao Nhẫn nói :

- Tại hạ... xin hỏi quý huynh đài họ tên là gì?

Đưa tay che miệng, khúc khích cười, Bạch y công tử đáp :

- Tiểu đệ tên Phụng, họ là Đinh!

Nghe tên Đinh Phụng, lại nghe giọng cười khúc khích trong như ngọc, Cao Nhẫn vì chưa lịch duyệt giang hồ, không giữ được ý, hỏi ngay Đinh Phụng :

- Đinh Phụng? Tên của huynh đài sao nghe như tên của nữ nhân?... Ấy chết, tại hạ lỡ lời! Đinh huynh, xin thứ lỗi!

Đinh Phụng không một chút giận dữ, thấy sự thành thật của Cao Nhẫn, lòng lại phát sinh hảo cảm :

- Không sao! Cao huynh nào có gì thất lễ? Họ tên cha mẹ đặt, phải sao chịu vậy!

Rồi như để đổi đề tài, Đinh Phụng hỏi Cao Nhẫn :

- Cao huynh liên quan thế nào với tên khất cái này?

- Đinh huynh, điều này tại hạ không nói ngoa, đây là lần đầu tiên tại hạ gặp gã!

- Thế sao Cao huynh lại quan tâm đến gã?

- Một phần không thể làm ngơ trước một kẻ đang gặp bước đường cùng, phần khác... là vì... trước đây lâu lắm rồi, tại hạ có ơn tri ngộ với một đệ tử Cái bang, nên không thể không quan tâm.

- Ôn tri ngộ? Là ai? Nếu không quan trọng, Cao huynh có thể nói rõ hơn?

- Cũng không có gì mà tại hạ phải giấu, trước sau gì tại hạ cũng phải nói cho Đinh huynh và gã này nghe. Vì sau đó tại hạ có việc cần hỏi gã.

Kịp lúc, gã Cái bang đã điều tức xong, vừa xả công đã nghe Cao Nhẫn và Đinh Phụng nói ở phần cuối, nên gã hỏi :

- Công tử và bản bang có on tri ngộ như thế nào? Người đó là ai? Xin công tử nói rõ trước!
- Tiểu ca, tiểu ca chắc có nghe nói đến người này chứ, Tiểu Truy Phong Vương Thuận?
- Vương đại sư ca? Sao lại không nghe! Tiểu nhân là sư đệ của người. Công tử có quen?
- Tiểu ca là huynh đệ của Vương đại ca? Là đệ tử của Truy Phong Tẩu Cái Mã tiên bối? May thật, may thật!
- Công tử là ai lại biết đến ân sư?
- Thế tiểu ca có nghe Mã tiên bối nói qua về cái chết của Vương đại ca không? Có nghe người nhắc đến đứa bé thuở ấy, là huynh đệ kết nghĩa của Vương đại ca không?
- Công tử! Công tử là cậu bé ấy? Có, có, ân sư có nhắc đến tên công tử! Hình như công tử được gọi là... là... Tiểu Nhẫn!

Cao Nhẫn và gã đệ tử Cái bang, sư đệ của Tiểu Truy Phong Vương Thuận đồng thốt lên một lúc. Thốt xong, cả hai cùng nắm chặt tay nhau, cười thật là vui, vui vì sự ngẫu nhiên mà cả hai cùng gặp gỡ.

Đang cười, Cao Nhẫn tức Tiểu Nhẫn nghe Đinh Phượng lâm lâm :

- Tiểu Nhẫn, Tiểu Nhẫn... nghe quen quá!
- Sao, Đinh huynh đã nghe nói về tại hạ à?
- Cao huynh! Cao huynh làm tiểu đệ rồi trí rồi, tiểu đệ đang nghĩ đây, nghĩ ngay đây... Ra rồi.
- Sao?

Cao Nhẫn và gã khất cái lại cùng nôn nóng.

- Cao huynh, Cao huynh chắc không quên người này.
- Ai?
- Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã...
- Là Lã bá bá! Đinh huynh, Đinh huynh gặp Lã bá bá sao?
- Còn sao lại không gặp? Cao huynh! Một mạng này là do Lã bá bá ban cho!

Nói được đến đây, Đinh Phượng lại ôm mặt khóc. Cao Nhẫn và gã Cái bang ngạc nhiên nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu, ngồi im.

Đinh Phượng, sau một lúc khóc, đã bình tĩnh, nhìn trần trời Cao Nhẫn, rồi lên tiếng :

- Cao huynh, đệ không thể giấu huynh được! Đệ đây là... Muội đây chính là đứa con còn sống sót của Đinh gia...
- Bất Ủy Khuất Đinh trang chủ, Đinh huynh... Đinh tiểu thơ là con của Đinh trang chủ, Đinh lão gia?
- Phải!
- Thảo nào, Đinh tiểu thơ lại không truy tìm Tam tứ Thần Ứng? Tại hạ xuất sơn chuyến này, việc tìm Tam tứ Thần Ứng cả bọn, cũng là một mục đích của tại hạ!

Hiểu rõ ra, cả ba cùng mừng vui, lại hàn huyên nhau không ngớt lời, lúc xuyết xoa thán phục, lại chặc lưỡi tiếc rẻ, hoặc hậm hực tức giận.

Gã đệ tử Cái bang, tên gọi Hoàng Nhân, là đệ tử thứ hai của Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng. Đinh Phượng, ái nữ của Đinh Nhất Quán, sau khi được Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh cứu thoát đã gởi ở một nơi thân cận, sau đó đến đưa Đinh tiểu thơ về Không Động.

Sau khi trình bày nguyên ủy sự việc, thương cảm cho nàng, Nhất Quyền Đoạn Ngục Vô Thanh Ngung, Chương môn phái Không Động phá lệ thu nữ đồ đệ. Vậy Đinh Phượng cùng Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình lại là huynh muội.

Do sự việc của Áo Ma cung chưa rõ ràng, nên thuật qua mọi sự từ khi mất tích, Cao Nhẫn không nói rõ mình là Đệ cung Cung chủ của Áo Ma cung, chỉ nói qua cái không may lại gặp may, tìm được bí kíp võ công. Sau khi luyện xong, xuống núi, để tìm gặp lại người đại ca xưa, đồng thời tìm bọn Tam tứ Thần Ứng để trả thù rửa hận. Còn việc Quân chủ, thì Cao Nhẫn thật sự không nghĩ đến từ lâu.

Nhắc đến tên Quân chủ, Hoàng Nhân nói :

- Cao đại ca, tên Quân chủ đó, tuy chưa ra mặt, nhưng Hiệp Thiên bang của hần, thật sự đang là mối đại họa của võ lâm!

- Đại họa?

Cao Nhẫn thật ngạc nhiên khi nghe điều này. Đinh Phụng khẳng định :

- Đúng thế, phái Không Động tiểu muội lúc này thật sự là tan tác, đây là kiệt tác của Hiệp Thiên bang.

- Hiệp Thiên bang? Thế, thế... vị Trịnh tiểu thư nọ không còn là người của Kim Ưng bang sao?

Nghe nhắc đến tên Trịnh Hiểu Thiên, Đinh Phụng lộ vẻ ganh tức :

- Cao huynh còn nhắc đến ả? ả và cả Kim Ưng bang đều là ung khuyến của bọn Hiệp Thiên bang.

- Lại thế nữa?

Hoàng Nhân nói tiếp lời của Đinh Phụng :

- Trịnh cô nương thì không đáng nói, bọn Tam tứ Thần Ưng mới đúng là bọn người lòng lang dạ sói, bán đứng Kim Ưng bang, trong đó nộ cả sư phụ cho bọn lang sói Hiệp Thiên bang, hầu tâng công đoạt lợi. Trịnh cô nương thì... không biết lòng dạ thế nào? Có điều hiện nay thật sự là tay sai cho Hiệp Thiên bang.

Cao Nhẫn ngán người, lộ vẻ không ngờ sự việc lại đến thế này, nên ngồi trầm tư. Bỗng Hoàng Nhân nhớ ra, hỏi Cao Nhẫn :

- Cao đại ca, đại ca nói có vài điều muốn hỏi tiểu đệ, là những điều gì?

Cao Nhẫn được nhắc, bèn hỏi :

- Hoàng đệ! Có sao ta tìm khắp trong thành, lại không thấy bóng dáng mặt đệ từ Cái bang nào?

Đinh Phụng như còn ảm ức vì Cao Nhẫn lúc nãy như có vẻ không tin lời cô ta nói về Trịnh Hiểu Thiên, nên cay cú trả lời :

- Còn sao nữa, người Kim Ưng bang và Hiệp Thiên bang truy sát và tận diệt Cái bang chứ sao.

- Truy sát? Tận diệt? Thật không Hoàng đệ?

Hoàng Nhân gật đầu, cảm hận, kể :

- Cuối năm trước, Quân chủ của Hiệp Thiên bang sau khi thu phục các phái Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân, Hoa Sơn, và Trường Bạch, thu tóm Kim Ưng bang, truy đuổi Tiềm Long bang lại quay qua Cái bang uy hiếp. Bang chủ bản bang sau khi thương nghị với các Trưởng lão, vì khiếp uy của Hiệp Thiên bang, sợ tiền đồ giống như bang Tiềm Long, nên làm kẻ không thành, ra lệnh cho toàn bang ẩn nấp, giấu tên, thay hình đổi dạng, để tránh việc lạm sát bản bang đệ tử. Thấy không uy hiếp được bản bang, Quân chủ Hiệp Thiên bang ra lệnh đồ sát, bắt được đệ tử nào trước thì truy bức tìm tung tích Bang chủ và các trưởng lão, sau lại giết chết. Đệ tử bản bang tuy cảm giận, nhưng vì phải phục tùng lệnh trên, nên phải trốn chu trốn nấp. Trường hợp như đệ ngày hôm nay là sự minh chứng. Nếu không kịp gặp Cao đại ca và Đinh tiểu thư, đệ khó mà toàn mạng!

Càng nghe nói, Cao Nhẫn càng thấy ghê sợ cho đã tâm cùng sự độc ác của tên Quân chủ và đồng bọn. Lửa giận bùng lên. Mãi một lúc sau, cô đề nén cơn giận lại, Cao Nhẫn lại hỏi :

- Còn Thiếu Lâm? Không Động?

Đinh Phụng trả lời :

- Thiếu Lâm thì tên Quân chủ chưa động tới, vì hần nghĩ một là thu phục toàn võ lâm Trung Nguyên vào tay rồi, thì Thiếu Lâm đối với hần chỉ là việc lấy đồ trong túi. Hai là lúc này số nhân vật võ lâm không nằm trong bang phái nào cũng còn rất đông, chưa kể các cao nhân đã ẩn cư, hần mà động đến Thiếu Lâm, được coi là cội nguồn võ học Trung Nguyên, hần e sanh điều bất lợi, nên hần để đấy chưa động chạm. Còn Không Động, sư phụ của tiểu muội nhờ liên kết được một số nhân vật lợi hại, nên mấy lần bị vây đánh, tuy có tổn thương, nhưng vẫn chưa chịu khuất phục. Tuy vậy, vẫn đề bị tên Quân chủ đánh chiếm chỉ là việc một sớm một chiều mà thôi. Tiểu muội hôm nay đi đến đây cũng là ý của sư phụ mà thôi!

- Đinh tiểu thư định đi đâu? Tìm ai?

Thấy nói cả buổi, mà Cao Nhẫn một tiếng tiểu thư, hai tiếng Đinh tiểu thư, Đinh Phụng tức lắm mà không nói được, ngần ngừ một lúc mới trả lời :

- Tiểu muội hôm nay đến đây là mong gặp được...

- Ai?

Ngờ Cao Nhẫn hỏi mình là gặp ai, mà sao Cao Nhẫn lại quát lớn, Đinh Phụng thoáng giận. Nhưng nhìn lại thần sắc của Cao Nhẫn, thì Đinh Phụng mới biết là lầm. Vì lúc này Cao Nhẫn đang phát lộ thần uy, tai nghiêng ra ngoài, nghe ngóng, rồi cười vang lên, nói to :

- Ta cứ ngỡ là ai lại rình rập nghe lén, té ra là bọn Kim cầu bang! Đây, có giỏi thì bước vào đây, vào đi, cả ba cùng vào đi!

Nghe Cao Nhẫn nói, Đinh Phụng và Hoàng Nhân tỏ vẻ không tin.

Nhất là Đinh Phụng, vì ít nhiều Đinh Phụng cũng là đệ tử của một bậc Chưởng môn, tôn sư một phái, đã dùi mài võ nghệ năm năm, tuy không lâu hơn Cao Nhẫn, nhưng vẫn còn hơn Cao Nhẫn tự học, học mò, mà nàng không nghe một động tĩnh nào. Thế mà Cao Nhẫn lại khẳng định là có, có ba tên. Còn biết đích xác là người của Kim Ưng bang!

Nhưng dầu không tin, nàng và Hoàng Nhân bắt buộc phải tin, vì đã thấy Cao Nhẫn cười khẩy nói :

- Các người không muốn ra mặt thì thôi! Cho ta gọi lại mỗi người một tiểu án, đem về cho lão Quân chủ và nói hẳn với lão rằng Cao Nhẫn rồi có lúc sẽ tìm đến!

Nói xong, bóng chàng đã mất hút, vắng vắng nghe ba tiếng kêu ‘hự’ ở ba góc miếu, xa xa. Rồi lại thấy Cao Nhẫn đứng trước cửa miếu, nhìn vào miệng cười cười, chàng nói :

- Chỉ là ba tên chuột nhắt, làm gián đoạn cuộc nói chuyện của chúng ta. Hoàng đệ, có dám vào thành không? Đi, ta, Hoàng đệ và Đinh tiểu thơ vào thành, hôm nay ta phải khao cả hai, mừng cho sự tương ngộ.

Nói xong, tay dắt Hoàng Nhân, ra đầu mời Đinh Phụng đi theo.

Chàng bước ra khỏi miếu.

Đinh Phụng khâm phục thực sự trước võ công của chàng, hai mắt sáng lên, không chậm trễ bước theo ngay.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hiện lộ võ công Quân ma khiếp vía

Trên đường vào thành, Cao Nhẫn, Đinh Phụng và Hoàng Nhân vừa đi vừa nói chuyện, Hoàng Nhân nói :

- Cao đại ca, vừa rồi đại ca sao lại biết đây là bọn Kim cầu bang?

- Nói ra thì chẳng có gì đáng, vì ta ngồi nhìn ra ngoài tháp thoáng thấy bóng người, nhìn về ngoài ta thấy quen mắt, nhớ lại lần gặp trước đây năm năm. Thật dễ dàng khẳng định đây là người Kim Ưng bang.

Đinh Phụng ngạc nhiên, vì nàng ngỡ Cao Nhẫn võ công cao thâm, đã phát hiện tên nọ bằng cách nào khác kia, té ra lại không phải, nhưng nàng vẫn còn bán tín bán nghi, nên lại hỏi :

- Làm thế nào Cao huynh biết bọn chúng những ba tên?

- Qua mấy lần gặp gỡ, có khi nào ta thấy chúng dám đi riêng rẽ, do đó tại hạ đoán một tên ở mặt trước, ắt phải còn hai tên ở hai mặt bên.

- Còn phía sau miếu thì sao? - Hoàng Nhân lại hỏi.

- Phía sau miếu ắt không có đường vào miếu. Huống chi hai tên ở hai bên thừa sức giám sát mặt sau, đồng thời dễ bề tiếp ứng cho đồng bọn ở mặt trước! Thế thôi.

Nghe Cao Nhẫn lý giải sự việc quá đơn giản, tuy đúng lý nhưng nghe không thuận tai, Hoàng Nhân và Đinh Phụng không hỏi nữa, nhưng nhìn về mặt, biết là họ vẫn không tin sự việc chỉ có thế!

Thật sự, Cao Nhẫn đã bằng thính giác tinh tường mà phát hiện ra chúng, nhưng vì không muốn khoe khoang, mà chàng nói khác đi.

Đồng thời, nhờ nhanh trí, chàng đã nói nghe rất thông, Hoàng Nhân và Đinh Phụng không dễ gì phát hiện.

Đưa mắt nhìn trước, sau, Hoàng Nhân hạ giọng hỏi Đinh Phụng :

- Đinh tiểu thơ, lúc này Đinh tiểu thơ có đề cập đến người mà tiểu thơ muốn gặp?

Đinh Phụng cũng cảnh giác, cũng đảo mắt nhìn quanh rồi thấp giọng trả lời :

- Người ấy không ai lạ! Nhưng tìm được không phải dễ dàng gì?

Giọng nói nàng đã nhỏ, nói đến đây, nàng càng khẽ giọng hơn :

- Đây là Độc Mục Cái!

- Là Bang chủ?

Hoàng Nhân bởi giật mình nên có nói hơi lớn.

Đinh Phượng ra dấu bảo im đi. Rồi nói :

- Chương môn sư phụ và quần hùng đang ở tại Văn Sơn để thương nghị, cần liên kết các bang môn phái lại mới mong chống đỡ được thế lực của Hiệp Thiên bang. Nên đã sai các đệ tử đi liên lạc khắp nơi, phần ta, đến tận chốn xa xôi này, vì cách đây mấy tháng có người nói đã gặp Bang chủ Cái bang xuất hiện. Nhưng lão ta như một thần long, khó mà mong gặp được.

Nhìn vào mắt của Hoàng Nhân, Đinh Phượng nói rõ mục đích chuyến đi, mong qua Hoàng Nhân có thể biết được tung tích của Bang chủ Cái bang Độc Mục Cái. Nhưng nàng ta hơi thất vọng khi thấy sắc diện của Hoàng Nhân không đổi, và nghe Hoàng Nhân nói :

- Ở vùng này, chúng đệ tử bản bang đâu đã gặp Bang chủ lão nhân gia! Nhưng...

- Nhưng sao? - Đinh Phượng hỏi dồn.

- Đinh tiểu thư an tâm, tiểu đệ và chúng đệ tử sẽ hết sức tìm người, khi gặp sẽ nhắn lời. Đinh tiểu thư về Không Động đi, đừng bỏ công nữa.

Đinh Phượng trong lòng thật sự thấy ngao ngán :

- Nhưng không gặp, thì làm sao hồi báo với ân sư?

Hoàng Nhân đáp ngay :

- Không hề chi! Tiểu thư cứ đáp với lệnh sư là việc đó đã có đệ tử bản bang lo là đủ rồi!

Cao Nhãn cũng nói thêm vào :

- Tại hạ nhận xét thấy lời của Hoàng đệ là chí lý. Đinh tiểu thư hãy hồi sơn sớm, để lệnh sư an tâm!

Không thể nói gì hơn, Đinh Phượng đành gật đầu :

- Thôi được, để tiểu muội về núi báo ngay cho ân sư. Cao huynh, xin bảo trọng.

Cao Nhãn chận lời :

- Ô kìa! Đinh tiểu thư... Hãy vào thành dùng bữa xong hãy đi!

Đinh Phượng thoáng chần chừ, nhưng lại trả lời ngay :

- Không được đâu Cao huynh! Việc đã cấp bách, tiểu muội không thể nấn ná được! Hẹn Cao huynh ở Không Động, tiểu muội sẽ khao huynh và Hoàng đệ! Vậy nhé!

Cao Nhãn đành để Đinh Phượng đi. Còn Cao Nhãn và Hoàng Nhân tiếp tục vào thành.

Bước vào một túp điểm nhỏ, Cao Nhãn và Hoàng Nhân đối ẩm. Vừa ăn, Cao Nhãn hỏi tỉ mỉ Hoàng Nhân mọi việc trên giang hồ từ năm năm qua.

Ngẫm nghĩ lại thế lực của Hiệp Thiên bang, Cao Nhãn nói :

- Thực sự, ta chỉ muốn tìm bọn Tam tú Thần Ưng để trả thù cho má má ta và cho mình huynh, xong rồi Trung Nguyên để hoàn thành một trọng trách mà ân sư trong di thư lưu lại. Nào ngờ, việc tìm tung tích của Tam tú Thần Ưng lại khó khăn đến thế này. Hơn nữa chưa gì ta đã gây thù kết oán với người Hiệp Thiên bang, ta e sự việc không dễ dàng giải quyết sớm được.

- Tiểu tử nói đúng đấy!

Một giọng nói từ phía xa nói vọng lại, khiến Cao Nhãn phải nhìn về phía đó, thấy ở một bàn cạnh cửa ra vào túp điểm, năm tên hắc y và một tên bạch y đang chăm chú nhìn Cao Nhãn và Hoàng Nhân.

Nhận diện được bọn chúng, Hoàng Nhân nói nhỏ cho Cao Nhãn nghe :

- Chúng là Ngân lệnh sứ và bọn người Hiệp Thiên bang.

Tên Bạch y võ công khá tinh tường, nghe được tiếng nói nhỏ của Hoàng Nhân bèn cười thốt lên :

- Mắt của tên khất cái kia xem ra vẫn tinh tường đấy chứ! Đã nhận được bản Lệnh sứ, sao không bỏ tay chịu trói!

Hoàng Nhân hoảng sợ người đã rục rịch muốn đứng dậy, bỏ chạy. Cao Nhẫn đưa tay đặt lên cánh tay của Hoàng Nhân ra dấu trấn an, đoạn Cao Nhẫn cao giọng đáp :

- Ngờ là ai? Hôm nay, may được hội diện cùng Bạch Phát Đầu Đà, không ngờ, Toàn lão mau mau phát tài, nay lại là Ngân lệnh sứ của Hiệp Thiên bang!

Bạch Phát Đầu Đà ngó người ra, vì trong khi lão hoàn toàn không biết Cao Nhẫn, mà đối phương lại nói ra một câu, nói được đích danh lão :

- Tiểu tử, mi là đệ tử của ai? Biết được bản Lệnh sứ, không chừng ta và sư phụ ngươi có chỗ quen biết?

- Không dám! Tại hạ không dám với cao, danh vị của gia sư rất là thô kệch, không dám làm bẩn tai Toàn lệnh sứ. Nhưng tại hạ có thể nói chắc. Giữa ân sư và Toàn lão hoàn toàn không có chi qua lại!

Một lời nói của Cao Nhẫn, như chạm đến nọc của Toàn Phong, lão giận dữ quát :

- Hay cho tiểu tử ngông cuồng! Dám có thái độ mực hạ vô tôn trưởng! Bản Lệnh sứ không cho ngươi ném mùi, ắt ngươi không biết trời cao đất dày!

Cao Nhẫn hứ nhẹ một tiếng :

- Ngừ khí của Toàn lão không xứng là tôn trưởng của ta đâu. Hãy dành khẩu khí đó mà nói với kẻ khác!

Gầm lên một tiếng, Bạch Phát Đầu Đà đã phóng người đến. Cao Nhẫn khoát tay :

- Khoan đã, có gì hãy ra ngoài, đừng động võ ở đây làm thiệt hại cho người vô tội!

Hiên ngang, Cao Nhẫn và Hoàng Nhân bước ra ngang bọn hắc y rồi, Cao Nhẫn không thèm nhìn đến, Hoàng Nhân thì lại lo lắng nhìn chừng.

Ra đến bên ngoài, Cao Nhẫn vẫn không dừng bước, Bạch Phát Đầu Đà Toàn Phong hét lên từ phía sau :

- Ngươi định đi đến đâu? Chết ở nơi nào chẳng được!:

Cao Nhẫn vẫn tiếp tục đi nhanh, chàng nói vọng lại :

- Có giỏi thì theo ta, còn không thì cút đi!

Bạch Phát Đầu Đà Toàn Phong càng tăng thêm giận, lão bủa ngay một chưởng vào lưng của Cao Nhẫn. Hoàng Nhân kêu lên :

- Cao đại ca, coi chừng!

Cao Nhẫn lạng người qua một bên để cho luồng chưởng lực lướt qua, tay nắm tay Hoàng Nhân, chàng nói :

- Lão gắp ra mắt Diêm vương lắm à? Không đợi được sao?

Không chờ phản ứng của Toàn Phong và bọn hắc y, Cao Nhẫn cười to, nắm tay của Hoàng Nhân, tung người vọt đi.

Ngân lệnh sứ Toàn Phong và bọn hắc y cật lực chạy theo. Theo mãi mà vẫn không đến gần được Cao Nhẫn, nhưng khoảng cách vẫn không xa hơn. Giận quá mất khôn, Toàn Phong tiếp tục chạy, bọn hắc y thấy thế, tuy sức đã đuối vẫn cố gắng theo lão.

Đến bìa rừng lúc này, nơi vừa chia tay với Đình Phụng, Cao Nhẫn ngừng chân, Hoàng Nhân theo đà không dừng lại được đã loạng choạng chới với. Phía sau, Toàn Phong đã đến. Mặt đỏ bừng, hơi thở nặng nhọc, tuy cố điều hòa chân khí, nhưng lại không đủ sức để nói nữa.

Cao Nhẫn hai tay chấp về sau, khuôn mặt bình thản, đứng yên nhìn Toàn Phong và đồng bọn. Gió nhẹ thổi, cây rừng xao động, tà áo xanh của Cao Nhẫn lay động. Nhìn thần thái ung dung ấy, Toàn Phong tuy chưa giao đấu đã thấy e dè, tuy chưa động thủ đã mười phần chắc thua đến mười. Nhưng đã ở thế cười lưng cọp, lão khó bề rút lui. Lui thì không được, còn tới thì còn khó hơn.

Do vậy lúc này, Toàn Phong đã lại sức, nhưng vẫn đứng im lặng. Chỉ biết chờ phản ứng của Cao Nhẫn. Cao Nhẫn qua sắc diện và đôi mắt đảo lia của Toàn Phong đã hiểu hết ý của lão :

- Toàn lão, lão là Ngân lệnh sứ, chấp chưởng Ngân lệnh bài của Hiệp Thiên bang! Địa vị không phải là nhỏ. Đạt đến địa vị này, công khó của lão cũng không phải là ít!

Nghe Cao Nhẫn nói, Toàn Phong hoang mang, không hiểu ý chàng như thế nào, lão chỉ còn nước gật đầu đệm theo từng câu nói của Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn nhìn lão dăm dăm, vẫn từ tốn nói :

- Vậy Toàn lão có thể gia ân cho ta một lần không?

- Gia ân?

Càng hoang mang, Toàn Phong lặp lại.

- Phải! Lão gia ân ban bố cho ta một thông tin!

- Thông tin gì?

- Hạ lạc của Tam tú Thần Ung! Lão nói xong, đường lão đi, ta đi đường ta! Thế nào?

- Không được!

- Lão không biết? Hay lão không nói?

- Không biết! Mà có biết cũng không nói!

- Tại sao? Lão không muốn sống nữa?

Ngăn lệnh sứ Bạch Phát Đầu Đà Toàn Phong đôi mắt nhìn xa xăm, nói mơ hồ :

- Lệnh của Quân chủ, không vì uy hiếp mà trao tin cho đối phương, trái lệnh phải chết.

- Nhưng nếu lão nói, chưa chắc lão đã chết, còn lão không nói, thì chết là cái chắc.

- Ta thật sự không biết. Ngươi đừng hòng uy hiếp ta!

Biết lão ta thật sự không biết tung tích của Tam tú Thần Ung, chán nản, Cao Nhẫn chỉ hỏi úm thử :

- Thế ai có thể biết tung tích của họ?

- Ta!

Theo tiếng nói, một bóng tử y đã đứng trước mặt Cao Nhẫn. Ngăn giữa chàng và Toàn Phong. Cao Nhẫn thì không sao, riêng Toàn Phong Ngăn lệnh sứ và bọn hắc y đều thất sắc, vội khom mình thi lễ :

- Ra mắt lệnh Chuyên sứ!

Từ y nhân không nói gì, chỉ khoát tay từ từ quay lại đối diện với Cao Nhẫn, cả hai đưa mắt quan sát lẫn nhau.

Cao Nhẫn từ khi thấy bóng tía xuất hiện, trong lòng đang bình ổn bỗng như mặt nước hồ bị khuấy động, xôn xao, chàng lặng nhìn kỹ đối phương. Nghi biểu đường đường rất phải là đáng nam tử tu mi.

Khó mà nhận định đây là kẻ chuyên làm điều ác. Chàng đâm ra băn khoăn.

Từ y nhân đã lên tiếng trước :

- Các hạ là ai? Môn phái nào? Uy hiếp người của Hiệp Thiên bang, các hạ có biết đây là tội chết không?

Lòng của Cao Nhẫn đã lắng lại, chàng nhẹ nhàng nói :

- Lệnh của Quân chủ là trao tin cho người thì phải chết! Tại hạ hỏi tin ở người Hiệp Thiên bang cũng chết! Sao dễ dàng thế?

Từ y nhân không đáp mà lại hỏi :

- Các hạ chưa trả lời câu hỏi của bốn nhân!

- Vô môn phái, sư thừa không đáng để nói! Các hạ miễn cho.

- Lớn lối đấy. Bốn nhân mở cho ngươi con đường sống!

- Thế nào?

- Trao tên đệ tử Cái bang cho bốn nhân, tiếp bốn nhân một chương, thoát thì sống, không thì đành chấp nhận số mạng.

- Chương thì tại hạ xin bồi tiếp! Người không thể trao!

Tử y nhân cười to :

- Ha ha ha... Ếch nằm đáy giếng ngỡ trời to chỉ bằng cái nia. Mạng các hạ còn khó giữ, giữ làm sao mạng của gã kia! Ha ha...

Cao Nhẫn thần thái vẫn ung dung, chàng nói :

- Nếu các hạ chắc thắng, có dám cùng tại hạ đánh cuộc một phen?

- Đánh cuộc? Cuộc sao?

- Ước đấu tam chiêu! Nếu các hạ thắng, tại hạ lặn người Cái bang trao cho các hạ, ngược lại...

- Sao?

- Cho tại hạ biết tung tích của Tam tú Thần Ưng.

- Các hạ có thù với chúng?

- Huyết cừu, cao như núi Thái, rộng như bể sâu! Sao?

- Được, bốn nhân chấp nhận!

Cao Nhẫn nghe tử y nhân đã buông lời chấp nhận, tiến hẳn về trước hai bước, làm khoảng cách cả hai thu lại chừng non trượng. Đưa tay ra, Cao Nhẫn nói :

- Mời!

Đưa mắt ước lượng cân sức của đối thủ, tử y nhân trụ bộ, vận chưởng vào hai tay nói :

- Thần thái khá lắm! Xem sức được bao lắm? Đờ!

Người của tử y nhân đã buộc đối phương phải đối chưởng, không cách nào thoái lui được.

Cao Nhẫn lần đầu động thủ cùng người, thấy uy thế của tử y nhân như lấp biển dời non, không ngại đụng cứng, Cao Nhẫn với năm thành công lực, tung chưởng đỡ lấy chưởng kinh của đối phương!

Bùm...

Theo đà dư chưởng, bóng tử y nhân tạt qua một bên, lạng người một cái, đã vào sát bên Cao Nhẫn tung tiếp song chưởng :

- Đờ!

Cao Nhẫn sau một chưởng của đối phương, hai tay ê ẩm, nhưng người vẫn không di chuyển, biết đối phương chỉ có bấy nhiêu, Cao Nhẫn thấy bình tĩnh lại, vừa lúc chưởng phong của đối phương lại ào đến, không nghĩ gì hết, tăng thêm hai thành công lực, nhấn mạnh hữu chưởng vào song chưởng của đối phương.

Thấy rõ sự ngạo mạn của Cao Nhẫn, tử y nhân quát lên :

- Muốn chết!

Quả là Cao Nhẫn có phần ngạo mạn, đơn chưởng mà dám đón đỡ song chưởng của người. Thật là muốn tìm cái chết...

Bùng...

Cao Nhẫn lùi về sau một bước, còn tử y nhân như thuyền con gặp sóng dữ, chao đảo không ngớt đến khi trụ được, khuôn mặt đã tái hẳn, ở khóe miệng đang rỉ ra một vài giọt máu hồng...

Cao Nhẫn thấy thế lòng bất nhẫn :

- Còn một chưởng nữa! Tại hạ thấy không cần phải đánh!

- Không!

- Các hạ không phải đã bị nội thương rồi đó sao?

- Võ học không bằng người! Chết thì chết, trừ khi ngươi chịu giao người!

Cao Nhẫn lắc đầu, ngán ngẩm nói :

- Một chương nữa! Các hạ ắt phải từ thương, thì lấy ai trả lời nghi vấn cho tại hạ?
- Đó là việc của người! Bỏn nhân không phải quan tâm!
- Thôi được! Một chương gọi đó, tại hạ không cần các hạ nói tung tích bọn Tam tú Thần Ứng là được rồi! Nhưng...

Như không tin Cao Nhẫn lại buông tha, từ y nhân hỏi nhanh :

- Nhưng sao?
- Các hạ có thể báo danh hiệu được không?

Trầm ngâm, từ y nhân mới nói :

- Tại hạ họ Ngôn, Cừu lệnh bài Chuyên sứ trong Thập nhị chuyên sứ!

Thấy đối phương không báo rõ danh tự, Cao Nhẫn đành thôi.

- Các hạ đi đi!
- Đi? Các hạ buông tha ta à?
- Tại hạ giữ các hạ làm gì? Các hạ cứ tự nhiên!

Sững sốt, không nói nên lời. Đứng lặng một lúc sau cùng Ngôn cừu lệnh sứ mới bỏ đi.

Ngân lệnh sứ Toàn Phong và bọn hắc y nhìn thấy vị Chuyên sứ của Quân chủ đánh không lại Cao Nhẫn, lại thấy Cao Nhẫn để cho đi.

Đến khi vị Chuyên sứ đã đi khuất, chúng vẫn chưa dám rục rịch, vì chưa có lệnh của Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn mãi nhìn theo Ngôn cừu lệnh sứ đến khi nhìn lại thấy bọn chúng vẫn còn đó, nói :

- Sao các người còn chưa chạy đi?

Như được lệnh ân xá, chúng xô vào nhau mà chạy...

Cao Nhẫn còn đứng yên, lòng đang lo nghĩ trăm điều, Hoàng Nhân đứng cạnh không chịu được lên tiếng :

- Cao đại ca, sao đại ca lại buông tha hắn?
- Thế ta phải làm sao đây? Giết thì không nỡ, hỏi hắn lại không muốn nói! Không buông tha thì làm gì được?
- Nhân từ như đại ca rồi có ngày đại ca so dây tự trói lấy mình!
- Nghĩa là sao?
- Bọn chúng truy sát Cái bang, diệt sạch những ai chống lại chúng, chúng không buông tha ai một cách dễ dàng như đại ca đâu!
- Điều này, ta chỉ mới nghe Hoàng đệ và Đình cô nương nói! Không phải là ta không tin, nhưng với dáng vẻ bên ngoài của tên Cừu lệnh sứ này, ta khó thể tin hắn lại tàn ác như thế! Còn nếu đúng như thế, ta cũng không thể làm như chúng được. Lây ác diệt ác, thật tình ta không làm được!
- Nói như đại ca thì giang hồ đâu náo loạn, Cái bang đâu phải như tình trạng hiện nay. Và... và...
- Và sao? Sao Hoàng đệ không nói tiếp?
- Và đại sư huynh của đệ đâu phải chết lúc tuổi đang xuân thế này?

Nghe nhắc đến cái chết của mình huynh, Cao Nhẫn nghe ruột quặn lại.

Nếu lúc này có Tam tú Thần Ứng đứng đây, có lẽ Cao Nhẫn không còn nhân từ được nữa! Lúc lòng đã dịu lại, Cao Nhẫn như nói ra ý nghĩ của mình thành tiếng :

- Phải! Người gây đau thương cho ta, ta không dễ gì buông tha! Chẳng trách Hoàng đệ trách ta nhân từ. Cừu lệnh sứ và Hiệp Thiên bang tuy chưa làm gì đối với ta vì ta hơn hẳn bọn chúng, chúng không làm được. Còn đối với Cái bang, các môn phái khác, bọn chúng chẳng khác gì hung thần. Cái bang tan tác, như gà vịt chạm sới, Không Động phái của Tôn đại ca bị vây công, cũng một tay bọn Hiệp Thiên bang mà đầu trò là lão Quân chủ... lão là người hay là ác ma...

Nghe lời tự thoại của Cao Nhẫn, Hoàng Nhân nức lòng hả dạ, vì hắn đã thấy qua võ công của Cao Nhẫn, một người như thế mà không đứng về phe chính nghĩa chống lại bọn Hiệp Thiên bang thì đây thật là một tổn thất lớn cho giang hồ chánh phái. Hoàng Nhân như nói thay cho Cao Nhẫn, để mình định rõ lập trường chính nghĩa của Cao Nhẫn, hắn nói to :

- Đúng vậy, Cao đại ca nhân từ với kẻ thù là độc ác với chính mình!

Lời nói của Hoàng Nhân, như tiếng sấm giữa trời quang, khích nộ thật sự Cao Nhẫn. Mừng thay cho giang hồ bạch đạo, vì từ nay thêm một cột trụ chống đỡ cho tòa Phật pháp trước sự lấn lướt của ma đạo. Và tiếc thay cho võ lâm nói chung, vì kẻ từ nay một ma tinh lại xuất hiện.

Rồi đây máu sẽ chảy thành sông, xương sẽ chất thành núi. Nếu... nếu Cao Nhẫn sau này không gặp người cảnh tỉnh, có lẽ ma kiếp sẽ trùn lên giang hồ không biết chừng nào chấm dứt. Vì chôn xuất thân của Cao Nhẫn là Áo Ma cung, vì chàng lại là Đệ cung Cung chủ Áo Ma cung. Một thế lực... không tiền khoáng hậu...

Sau khi nghe lời nhắc nhở như vô tình như cố ý của Hoàng Nhân, Cao Nhẫn gật gù, như tự khẳng định với mình, chàng nói :

- Xin lỗi Hoàng đệ! Từ nay, ta, Cao Nhẫn này sẽ nghiêm khắc hơn. Vì võ lâm, ta thề tận diệt bọn Hiệp Thiên bang, phanh thây lão Quân chủ.

- Lớn lối, tiểu tử tài sức là bao lại nói lời lớn lối thế?

Tâm thần vừa dịu lại, nghe ai đó nói lời châm chọc, Cao Nhẫn lòng sôi giận lên, quay lại về hướng phát ra tiếng nói, quát lên :

- Ai?

Một lão gia quần áo rách rưới, chân chệch choạng, bước đi xiêu vẹo như người say, từ trong rừng chập choạng bước ra. Vừa nhận dạng được, Cao Nhẫn mừng vui khắp khối, đã vội chạy ủa tới, người chưa đến, miệng đã kêu lên :

- Lão gia, lão gia, là Túy lão gia à?

Lão già say không màng đến thái độ chân tình của Cao Nhẫn, lão vẫn lao đảo đi, tay rót rượu ừng ực vào cái mồm há ngoác ra, rót xong, trên tay cầm bầu rượu đang kê lên miệng, lão chùi một phát vào miệng 'khà' một tiếng to, nướng nướng mày, lão hỏi :

- Tiểu tử là ai? Nhận được lão say này à? Ngộ quá hé! Sao ta không biết tiểu tử? Có nhớ lộn không?

- Túy lão gia, lão gia có nhớ chuyện năm năm trước ở Đại Biệt sơn?

- Đại Biệt sơn? Cũng lâu rồi hé! Nhớ! Sao?

- Văn bối là đứa bé, đã mấy phen nhờ lão gia mà thoát chết đây mà!

- Ngươi...

Lão già say như tỉnh rượu, lão nhìn đăm đăm vào Cao Nhẫn, lão cau đôi mày, nhăn tít trán, nói :

- Ngươi không chết? Vô lý! Thăng bé ấy làm sao mà sống được? Năm năm rồi mà ta không quên được thăng bé ấy! Đẹp đi! Ngươi không qua mắt được ta đâu!

Cao Nhẫn rí rít nói :

- Lão gia, lão gia say rồi sao? Tiểu Nhẫn đây mà! Lão gia nhìn không được văn bối sao?

- Tiểu Nhẫn? Đúng rồi, ta nghe thăng bé ấy gọi là tin! Là ngươi đây sao? Không tin được! Làm sao ngươi sống được? Nói mau, ngươi đừng hòng đặt điều mà dối gạt được ta! Nói!

Thấy tâm tình của lão đối với mình, Cao Nhẫn thật sự thấy xúc động, hơn nữa, giữa lão và đứa bé ngày ấy nào có thâm tình chi đâu? Vậy mà, lòng yêu thương của lão dành cho đứa bé thật sâu đậm. Cố nén xúc động, tuy khóe mắt lệ đã dâng trào, Cao Nhẫn kể lại mọi việc.

Duy xuất xứ và cương vị thật của chàng, chàng biết chưa đến lúc, nên chàng không nói rõ cho lão nghe. Nghe xong, thật sự đã tin chàng trai tuấn tú, cao lớn đứng trước mặt mình đây là đứa bé ngày ấy, lão già say ôm chặt lấy Cao Nhẫn và nói :

- Tốt lắm, khá lắm! Thật là hoàng thiên hữu nhân, bây giờ ngươi đã thành nhân. Được lắm! Ha ha...

Lão lại đưa bầu rượu lên tu một hơi dài, 'khà' chùi miệng, lão lại nói :

- Nay tiểu tử, cố giữ mồm giữ miệng, chớ đại ngôn mà mang họa vào thân! Hiệp Thiên bang không phải là dễ trêu vào đâu nhé! Nhân số đông, thân thủ lại cao cường, khó lắm, khó lắm!

Kính nhi viễn chi, Cao Nhẫn biết lắm, do đó chàng không cãi, chỉ nói :

- Lão gia thấy chuyện bất bình mà khoanh tay, đâu phải đại trượng phu, vẫn bói chẳng thể làm khác!

- Tiểu tử có lòng! Ta phục. Nhưng chờ đại ngôn! Lão Quân chủ vô thanh vô ảnh, ở đâu mà không có tay chân lão. Ta sợ tiểu tử ngươi chưa làm được gì đã lọt vào tay hắn, uống một phen tâm huyết.

- Thế lão gia có định kiến nào? Vẫn bói cung kính nghe lời giáo huấn!

- Được! Tiểu tử ngươi dễ dạy. Đây, ta nói cho nghe, ở đời ‘cô chường nan mình’, thế lực đối phương nhiều mà mạnh, phẩm và chất đều đáng gờm. Tiểu tử ngươi nếu có tâm, hãy tụ tập quần hùng, tạo một thế lực đối kháng! Đó mới là thượng sách! Trung sách là ‘Tọa sơn quan hổ đấu’. Mặc giang hồ, mặc kệ võ lâm, việc ta, ta làm. Tiểu tử ngươi chắc không đồng ý? Còn hạ sách, hạ sách là việc ngươi định làm đó, đơn thân độc lực như dê vào miệng hổ! Vậy đó! Ngươi tính sao?

- Đa tạ lão gia có lòng chỉ bảo, vẫn bói đây thật sự khâm phục sự nhìn xa của lão gia. Nay lão gia! Lão gia định đi về đâu?

- Ta? Một lão khát say thì có việc chi để làm, có nơi nào để mà đến? Ngao du sơn thủy chờ đến ngày gởi nắm xương khô vào lòng đất lạnh! Ngươi hỏi có ý gì?

- Lão gia! Tiểu tử không nhà cửa, không người thân! Muốn đi cùng lão gia! Lão gia nghĩ sao?

- Thôi đừng nói nữa! Người giang hồ lo việc giang hồ, tiểu tử ngươi theo ta sao được? Võ lâm Trung Nguyên này bé nhỏ lắm, lo gì việc không còn gặp lại. Nhớ đấy! Ta tuy không cho ngươi theo, nhưng ta có thể luôn theo ngươi đấy nhé!

Không chờ Cao Nhẫn đáp, lão già say, Võ Lâm Thần Khất, một trong Võ Lâm nhị thần, đã vội bỏ đi. Cao Nhẫn nhún vai nhìn Hoàng Nhân cười, rồi cả hai cùng bỏ đi...

Đi chừng một đoạn Cao Nhẫn như nhớ ra, hỏi Hoàng Nhân :

- Hoàng đệ, việc của Đình cô nương, Hoàng đệ tính sao?

Hoàng Nhân nháy nháy mắt, nói khẽ :

- Đệ đã có báo về cho Bang chủ rồi. Chắc bây giờ, Bang chủ đã lên đường đến Không Động.

Ngạc nhiên, Cao Nhẫn hỏi :

- Hoàng đệ, báo lúc nào, sao ta không biết?

Vui vì đã qua mắt được Cao Nhẫn, Hoàng Nhân cười mà nói :

- Thiên cơ bất khả lậu! Đây là cái tuyệt xảo của Cái bang!

Nghe đây là bí mật của Cái bang, nhớ đến lời của Đình Phượng từng giải thích về các cấm kỵ của Cái bang, môn phái, Cao Nhẫn không hỏi gì nữa. Ngờ Cao Nhẫn giận vì mình nói không rõ, Hoàng Nhân bèn nói :

- Thật sự, lúc Đình tiểu thư nói, thì Bang chủ ở gần đấy. Bang chủ có ám thị cho tiểu đệ không được nói, thì tiểu đệ nói làm sao được!

Nghe Hoàng Nhân nói, Cao Nhẫn thật lòng khâm phục cho thân pháp của Bang chủ Cái bang, nội công đến mức thượng thừa như Cao Nhẫn mà không phát hiện được người, thì thân pháp này quả là đáng phục.

Hoàng Nhân lại nói :

- Cao đại ca, đại ca định về đâu?

Nghe hỏi, Cao Nhẫn đưa mắt nhìn quanh, rồi nhìn Hoàng Nhân, cười nhẹ, chàng nói :

- Ta cũng không biết phải đi đâu! Tam tứ Thần Ưng thì chưa thể biết được tung tích. Còn đến Không Động thì...

- Sao? Cao đại ca!

- Khi ta tìm đến Không Động, mọi người liệu có tiếp nhận ta? Khó quá! Hay là...

- Là gì...

Hoàng Nhân vừa định hỏi rõ ý định của Cao Nhẫn đã thấy Cao Nhẫn nắm tay kéo lùi nhanh vào cụm rừng mé tả. Chưa kịp lên tiếng hỏi, đã nghe Cao Nhẫn nói thật khẽ :

- Hoàng đệ! Đừng lên tiếng, phía trước, ở trong rừng có bóng người. Ta chưa biết là ai? Nhưng có vẻ đáng ngờ lắm!

Bé khí, cố nhin thờ, Hoàng Nhân đưa mắt nhìn về phía Cao Nhẫn vừa nói. Chưa trông thấy gì, thì tai đã nghe tiếng bước chân lao xao đạp trên lá rừng, tiến đến.

Thoáng chốc, đã thấy một bóng đen đến gần, theo sau là hai bóng người mặc áo trắng. Còn nữa, lại có một tên mặc võ phục màu tía, ánh sáng nhập nhòa nếu không tinh mắt thì không phân biệt được màu áo giữa tía và đen. Tên hắc y đi trước như là dẫn đường, chốc chốc lại quay về sau nói khe khẽ với một tên áo trắng. Khi đi ngang qua chỗ Cao Nhẫn và Hoàng Nhân nằm phục, Cao Nhẫn và Hoàng Nhân thoáng nghe “Tứ Xuyên... Đường lão thái thái...” Rồi bọn chúng đi mất hút.

Cao Nhẫn khi đã bước ra, hỏi Hoàng Nhân :

- Hoàng đệ hiểu bọn chúng nói gì không?
- Chắc bọn Hiệp Thiên bang có việc gì phải đến Đường gia ở Tứ Xuyên. Chà, hai tên Ngân lệnh sứ, lại có cả một tên Chuyên sứ nữa. Việc này không tầm thường rồi!
- Sao Hoàng đệ biết là không tầm thường?
- Lực lượng khá hùng hậu, việc tầm thường sao lại thế?
- Rồi, ta có hướng đi rồi đó!
- Đi đâu?
- Hoàng đệ ở lại, lo liệu việc của Cái bang nhé, gặp lại sau!
- Cao đại ca định làm gì?
- Theo chúng!
- Theo bọn Hiệp Thiên bang à?
- Ừ, ta đi Tứ Xuyên! Bảo trọng nhé, Hoàng đệ.

Hoàng Nhân chưa kịp phản ứng, đã thấy mất dạng Cao Nhẫn.

“Thân pháp cao minh thật!” Hoàng Nhân thầm khen, rồi quay người chạy trở về thành.

Còn Cao Nhẫn, âm thầm theo chân bọn Hiệp Thiên bang, chưa rõ được ý đồ của chúng, chàng không việc gì ra tay...

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Giải cứu Đường gia Ma vương xuất hiện

Tứ Xuyên...

Một địa danh gắn liền với Đường gia!

Trên võ lâm thường truyền tụng ‘Đường gia Tứ Xuyên’. Họ không là danh gia bởi công hầu khanh tước. Họ là danh gia về võ học. Độc bá xưng truyền trên võ lâm về tuyệt kỹ chế tác ám khí, và nhất là tuyệt kỹ phóng ám khí, hơn thế nữa là thủ pháp thấu hiểu ám khí của đối phương. Không có gì lạ, bởi vì học là danh gia về kỹ thuật chế tác ám khí, do đó họ cần tìm hiểu kỹ hơn về kỹ năng ám khí của người, bổ sung đến hoàn thiện ám khí cho nhà họ Đường. Bởi lẽ đó thủ pháp thấu hiểu ám khí của họ ngày càng tinh tiến.

Một buổi sáng trung tuần tháng ba, tiết trời mát mẻ. Người người hân hoan, tuy phải làm việc vất vả, nhưng lòng vẫn thơ thới hân hoan do cái mát của tiết trời.

Thế mà trong đại phủ của nhà họ Đường thì trái ngược hẳn. Bầu không khí trầm mặc đáng sợ đã trùm lên phủ đệ nhà họ Đường, đã đến ngày thứ ba. Tình hình càng lúc càng khẩn trương.

Số là ba ngày trước, Đường công tử tuổi vừa lên tám, cháu đích tôn của nhà họ Đường đã mất tích. Sau khi tra xét trước sau, trong và ngoài phủ đệ, luôn cả nguyên vùng Tứ Xuyên cũng đã được xem xét cẩn thận từng tấc đất, ngọn cỏ. Tất cả đều phí công. Đường công tử vẫn không thấy tăm hơi đâu cả!

Sáng sớm hôm nay, vừa hết canh năm, trên tấm biển lớn đề hai chữ Đường gia, treo trước cổng đại phủ, tự lúc nào đã cắm nhập vào đấy một phi tiễn, sau đuôi có kèm một bức thư, thư viết:

“Trộm nghe tin Đường công tử mất tích, bản Chuyên sứ theo lệnh của Quân chủ, để mở đầu sự hợp tác của đôi bên, mặc dù Đường gia đôi lần thoái thác. Dầu vậy, bản Chuyên sứ cũng vì tình Đường lão thái thái. Cho bộ thuộc truy xét khắp nơi, mong tìm được Đường công tử, giúp Đường gia không tuyệt đường hương khói. Đến nay đã có kết quả. Mong Đường lão thái thái xét lại về vấn đề hợp tác mà bản Chuyên sứ có nói qua.

Hẹn đến giờ thìn sẽ đưa Đường công tử hồi phủ.

Bái từ”.

Nhận được thư, biết được tung tích Đường công tử, mọi người trong Đường phủ vẫn không mấy vui mừng. Việc của Đường công tử chỉ là việc nhỏ. Việc chấp nhận yêu cầu của Quân chủ Hiệp Thiên bang mới là việc trọng đại.

Người họ Đường vẫn nhớ. Đã hai lần vị Chuyên sứ tử y theo bái thiếp là người của lão Quân chủ, dẫn dụ Đường gia gia nhập Hiệp Thiên bang, kèm theo lời mời là một Kim lệnh bài, danh vị Kim lệnh sứ, một trong bốn Kim lệnh sứ của Hiệp Thiên bang. Địa vị chỉ dưới một người mà trên muôn người.

Lời mời này tuy hấp dẫn nhưng lại khiến Đường lão thái thái băn khoăn. Đường lão thái thái tuổi đã cổ lai hy, vì lãnh trọng trách về thịnh suy của Đường gia, do đó đắn đo trước mỗi lợi đột nhiên đến với Đường gia.

Lần thứ nhất, Đường lão thái thái chưa vội trả lời. Đánh hẹn với vị Chuyên sứ, lợi dụng thời gian này, Đường lão thái thái cho người dò hỏi. Đến lúc biết dã tâm của Hiệp Thiên bang, không vì e sợ trước thế lực của Hiệp Thiên bang mà vì e sợ tương lai của họ Đường sẽ mất trong tay mình, nên đến lúc hỏi đáp. Đường lão thái thái thay mặt họ Đường mà khước từ lời mời hợp tác của lão Quân chủ.

Đường lão thái thái và toàn thể nhân số trong Đường gia biết hậu quả tai hại khi khước từ, do đó, sau khi từ chối, mọi người trong họ Đường đều lưu tâm cảnh giác. Mọi việc đều bình thường, tất cả đều êm ả, sự đề phòng của Đường gia bắt đầu lơ lửng thì xảy ra việc Đường công tử mất tích.

Việc tử y Chuyên sứ phi tiễn lưu thư càng làm cho nhà họ Đường hoang mang. Hiệp Thiên bang có ý tốt? Nếu thật sự tốt, sao không đưa Đường công tử hồi phủ, sau đó đề cập vấn đề cũ nào có muộn màng gì? Ngược lại, nếu có ý đồ xấu? Lý giải đến đây, Đường lão thái thái gật gù, nói với mọi người, lúc này đang tụ tập tại sảnh để bàn bạc :

- Vậy là rõ! Nếu ta lần này từ chối yêu cầu của họ, ắt Đường nhi khó toàn mạng, Hừ, các người nghĩ sao?

Đường Tung, phụ thân của Đường công tử, vì lo ngại cho tánh mạng con mình, vội nói :

- Mẫu thân, hải nhi nghĩ việc chúng ta liên kết với Hiệp Thiên bang cũng là việc đáng để chúng ta suy xét.

- Người nói thử coi!

Đường Tung thấy Đường lão thái thái, mẫu thân lão đồng ý và chịu nghe lão nói, mừng đến không kịp lấy lại hơi thở, lão đã nói luôn :

- Hải nhi xin nói, trên giang hồ hiện nay, mười phần, hết bảy phần đều là người của Hiệp Thiên bang, thế lực của họ quả là đáng nể...

Liếc nhìn, theo dõi sắc thái của Đường lão thái thái, thấy mẫu thân tỏ vẻ không hài lòng. Đường Tung tỏ ra ngạc nhiên... Nghĩ được ý khác, Đường Tung nói tiếp :

- Đường gia chúng ta tuy không sợ họ, nhưng hải nhi thiết nghĩ, nếu tránh được đổ máu mà không thiệt hại gì cho uy tín của Đường gia, thì việc liên kết này không phải là dở!

Đường lão thái thái nghe có vẻ xuôi tai, lão trầm ngâm tư lự, một chút mới nói :

- Ta không phải là không nghĩ đến điều này, nhưng người thử nghĩ xem, họ được lợi ích gì khi liên kết với ta? Không có Đường gia họ cũng thừa mạnh. Vậy thì có thêm ta, dẫu cho họ có lợi không nhỏ, lợi gì? Đường gia chúng ta có gì để cho họ cần lợi dụng? Ngoài tuyệt kỹ truyền gia? Rõ chứ, hướng chi đã bốn mươi năm rồi, Đường gia tạ tuyệt giang hồ, không lẽ nhận Kim lệnh bài của người mà không tận tâm tận lực? Mà đã tận tâm, làm sao tranh khỏi phiền não giang hồ? Do nghĩ vậy, ta đã hai phen từ chối.

Nói đến đây, Đường lão thái thái quay nhìn một phụ nhân đứng gần đó, lão hỏi :

- Đại tước, còn người nghĩ thế nào?

Phụ nhân nghe Đường lão hỏi, lúng túng, chưa biết phải nói sao, vì Đường công tử là con bà rút ruột đẻ ra, Đường công tử mất tích, thiếu điều bà hết sống. Nay nghe được tin thì mừng chỉ một phần, lo lại đến nghìn phần. Chuyện này không có gì khó hiểu, tục lệ nhà họ Đường, tuyệt kỹ gia truyền, đời nọ tiếp đời kia đều trao cho cháu. Mẹ của Đường công tử là cháu lớn, do đó, thương con thì thương nhưng không thể vì con mà bán đứng Đường gia. Cuối cùng phụ nhân đành nói :

- Mẫu thân! Mẫu thân giải quyết thế nào, nhi tước chỉ biết tuân nghe!

Đường lão thái thái gật đầu :

- Khá lắm, người đề đó, lão thân đã có chủ ý! Giờ này là giờ nào rồi?

Phụ nhân ngó ra sân trước sảnh, đoạn đáp :

- Cũng đã đến giờ họ phải đến rồi!

Nghe nói đã đến giờ hẹn, mọi người tuy lo nhưng bấm bụng ngồi yên vị. Chờ vị Chuyên sứ nọ và Đường công tử về phủ.

Ánh nắng chiếu xiên xiên, vừa lọt qua cửa sảnh, báo giờ Thìn đã đến.

Thì...

Một giọng nói oang oang từ cổng phủ truyền vào :

- Lão thái thái, bọn tại hạ xin được tiếp kiến!

Đường lão thái thái, cổ lim dim mắt che giấu bớt đi hung quang đang xạ ra khi nghe giọng nói kia, nói :

- Đã đến rồi thì vào đi!

Bóng tia chớp động, một tử y nhân đã sừng sững đứng trước cửa sảnh đường, hần thủ lễ, nói :

- Văn bối xin ra mắt Lão thái thái!

Đường lão thái thái không bỏ vào tai lời khách của tử y nhân, khoát nhẹ tay nói :

- Chuyên lệnh sứ đã đến! Đường nhi ta đâu?

- Lão thái thái an tâm, Đường công tử còn một đang nghỉ sẽ đến sau. Việc bây giờ là...

- Đứng vội, ta không quyết định gì, khi chưa thấy mặt Đường nhi!

Đứng trước thái độ cương quyết của Đường lão thái thái, tử y nhân đâm ra lúng túng. Cổ lấy can đảm, hần nói :

- Lão thái thái, việc của Đường công tử, bản Chuyên sứ xin lấy đầu mình ra bảo đảm, sẽ đưa Đường công tử hồi phủ nguyên vẹn, không một chút sút mẻ. Trong lúc chờ đợi cho Đường công tử khỏe lại, bản Chuyên sứ muốn biết thái độ dứt khoát của Đường gia!

Đường lão thái thái thấy thái độ về uy hiếp của đối phương, lão cố nén giận hỏi :

- Ý của Chuyên sứ là...?

- Sao Lão thái thái không nói cho hết lời?

- Ha ha ha... Ta làm sao mà không hiểu được ý của Chuyên sứ. Ha ha... có phải là ý Chuyên sứ muốn nói nếu ta đồng ý gia nhập Hiệp Thiên bang thì sẽ nhận được Đường nhi, còn ngược lại... ha ha...

- Lão thái thái chớ hiểu lầm ý của Chuyên sứ ta!

- Hiểu lầm, vậy là Chuyên sứ sẽ trao Đường nhi cho chúng ta mà không đòi một điều kiện nào cả, phải thế không?

- Không phải, bản Chuyên sứ không muốn nói vậy!

- Không phải? Vậy xin cho biết tôn ý!

- Lão thái thái đã lầm khi gọi việc liên kết này là gia nhập bản bang. Đường gia vẫn là Đường gia, Quân chủ bản bang chỉ mong sự hợp tác thật tâm của Đường gia, đôi lại Đường gia đương nhiên lại là một trong Tứ đại kim lệnh sứ của bản bang, thay mặt bản bang mà quản cố vùng Tứ Xuyên này mà thôi!

- Nói dễ nghe lắm, nhận Kim lệnh bài, thay mặt Quân chủ quản cố Tứ Xuyên. Ha ha ha... vậy lúc đó, Đường gia phải tuân mệnh của ai?

- Đương nhiên là lệnh của Quân chủ!

- Quân chủ đích thân ban lệnh?

- Không nhất thiết, phần nhiều là qua bọn Chuyên sứ chúng ta!

- Ha ha ha... thật nực cười! Vậy mà Chuyên sứ nói không phải là gia nhập Hiệp Thiên bang! Thôi, không bàn nữa, lão thân nhất quyết phải thấy mặt

Đường nhi trước đã, rồi còn gì nữa sẽ nói sau!

Đến nước này, tử y nhân, Chuyên sứ của Hiệp Thiên bang thật sự tức giận, hấn nói :

- Lão thái thái! Lão thái thái chỉ có hai đường mà thôi!

- Hai đường?

- Phải, một là lão thái thái nhận Kim bài lệnh, hai là...

- Sao?

- Hai là Đường gia nhận thủ cấp của Đường công tử!

Lão thái thái tức giận đến cùng cực, tóc bạc không gió mà lay động, tay động đầu trượng lún xuống cả mặt đất, tả thủ chỉ vào mặt tử y nhân, nói từng tiếng :

- Hiện giờ... mi đã là vật trong tay lão thân, mi biết rồi chứ! Ta giữ mạng sống mi lo gì không cứu được Đường nhi!

Tử y nhân ngẩng mặt cười vang, trăng cười dài, hấn cao ngạo nói :

- Lão Thái bà! Lão tưởng vào đây chỉ có một mình bản Chuyên sứ ta đây sao?

Nói vừa dứt tiếng, hấn liền vỗ tay, tiếng vỗ tay vừa xong, đã thấy loang loáng nhiều bóng người xuất hiện. Xem lại, thì thấy hai Bạch y nhân, hơn mười hắc y nhân. Tử y Nhân lại nói tiếp :

- Lão thái bà! Chắc Lão thái bà muốn trông thấy mặt tôn nhi lắm phải không? Được, bản Chuyên sứ ta đây sẽ cho Lão thái bà trông mặt tôn nhi lần cuối! Người đâu? Mau dẫn tiểu quý ấy vào đây! Ha ha ha...

Nhìn những ánh mắt sợ hãi của toàn gia họ Đường, tử y nhân đắc ý, cười lớn, rồi lại nói :

- Nhớ nương nhẹ tay nhé! Đã ba hôm rồi tiểu quý ấy không chịu ăn uống gì! Khéo lại chết mất đấy! Ha ha ha...

Trăng cười vẫn kéo dài trong nỗi thất vọng của người nhà họ Đường.

Nhưng trăng cười rồi cũng tắt, tên tử y nhân kinh ngạc vì cũng đã lâu, kể từ khi hạ lệnh mà không thấy người dẫn Đường công tử vào. Hấn giận dữ, quát to hơn :

- Chết hết rồi sao? Tiểu quý ấy đâu, mau đem vào?

Vẫn không ai trả lời, không một bóng người xuất hiện, tên tử y nhân quát mắt nhìn tên Bạch y nói :

- Ngân lệnh sứ. Mau ra xem, chúng làm sao rồi?

Đợi thêm một lúc, không thấy người, cả tên Bạch y nhân vừa ra cũng không trở lại. Tên tử y nhân biết không xong, hấn hét lên hỏi :

- Kẻ nào hí lộng bản Chuyên sứ ta?

Đáp lại tiếng hét của hấn, một bóng người hạ thân xuống đương trường, một tiếng kêu kèm theo :

- Nội Tồ! Nội tồ, diệt nhi đã về đây!

Theo sau câu nói phản ứng tức thì xảy ra, người của Đường gia, tất cả đều vui mừng, khắp khối. Đường phu nhân và Đường Tung chạy đến đón Đường công tử. Còn bọn người Hiệp Thiên bang thì bối rối, tên tử y nhân kinh hoàng nhìn sững bóng người vừa xuất hiện, hấn nói :

- Các hạ là ai? Sao lại xen vào chuyện của Hiệp Thiên bang?

Bóng người mới đến, thản nhiên đáp, trong lúc chuyển Đường công tử cho người Đường gia :

- Người giang hồ can thiệp việc giang hồ! Huống chi...

- Huống chi làm sao?

- Huống chi bọn Hiệp Thiên bang các ngươi ác tâm, vô đạo. Truy bức người không xong, giờ trò hạ lưu vô sỉ, dùng mạng sống trẻ con mà uy hiếp người. Qua việc của các ngươi đủ biết lão Quân chủ các ngươi cũng là kẻ không ra gì! Nay Cao Nhân ta, tai đã nghe cụ thể, mắt thấy rõ ràng, quyết tận diệt bọn ngươi đến không còn một mạng!

- Câm miệng! Ngươi chắc đã chán sống, lại dám chống lại Quân chủ...

- Câm! Tất cả các người, ta sẽ tha cho một thay ta mà nhấn lời đến lão Quân chủ, hãy ngựa cỏ mà chờ, Cao Nhẫn ta sẽ đến lấy thủ cấp lão!

Cao Nhẫn lúc này nổi giận, cái ác đã bùng lên, lấp đầy tâm trí, nhìn đâu Cao Nhẫn cũng thấy cái chết không nhắm mắt của má má, của mình huynh, chàng đưa mắt nhìn tất cả bọn Hiệp Thiên bang đang có mặt, chàng gần giọng quát hỏi :

- Kê nào trong các người không muốn chết mau đi đi, nhớ là chỉ một người thôi đấy!

Không tên nào rục rịch, thấp cấp nhất là bọn hắc y, vẫn còn phải đợi lệnh của tên Ngân lệnh sứ và Chuyên sứ. Còn tên Ngân lệnh sứ, tuy chấp chương Ngân lệnh bài, võ công ắt hẳn khá cao, nhưng thấy tên Ngân lệnh sứ đồng bọn khi nãy được phái ra, không một tiếng kêu, đến giờ vẫn không thấy đâu, chắc là đã chết.

Võ công của đôi phương như thế, hẳn có lòng nào mà ở lại đánh với đôi phương, nhưng hẳn còn sợ tên Chuyên sứ. Do đó, hẳn lưỡng lự bất quyết...

Tên Chuyên sứ thấy đồng bọn tỏ vẻ sợ sệt trong khi đôi phương chưa biết bản lĩnh ra sao, hẳn đành nói :

- Được, việc hôm nay bản Chuyên sứ ghi nhớ để đó! Mong sau này gặp lại, người vẫn còn nhớ những lời người nói hôm nay.

Hắn phải nói thế, vì hiện tại, hắn và đồng bọn đang ở trong phủ đệ của Đường gia, con tin thì đã tuột khỏi tay, lấy gì để uy hiếp Đường gia.

Sau khi nói xong, hắn vội xoay người, ra hiệu cho đồng bọn của hắn ra khỏi sảnh đường, đại phủ Đường gia. Đường lão thái thái nói với theo :

- Xin cứ tự nhiên, lão thân không phải tiền.

Cao Nhẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng bước theo chân bọn Hiệp Thiên bang.

Đường lão thái thái thấy Cao Nhẫn bỏ đi, vội kêu lên :

- Thiếu hiệp, mong thiếu hiệp ở lại, lão thân đây chưa có lời cảm tạ mà.

Cao Nhẫn đưa tay chỉ bọn Hiệp Thiên bang, ý nói để giải quyết bọn chúng xong hãy đàm đạo.

Trong khi Đường lão thái thái lại hiểu là Cao Nhẫn sẽ tiễn bọn chúng, rồi chàng sẽ trở lại. Do đó, Đường lão thái thái ngưng nói, gật gật đầu.

Vừa ra khỏi công phủ Đường gia, bọn tử y nhân đã nghe :

- Dừng lại!

Quay lại nhìn, tên tử y nhân và đồng bọn thấy người vừa kêu dừng lại là Cao Nhẫn, chỉ có một mình chàng, chúng ngạc nhiên cho sự gan dạ của Cao Nhẫn. Tên tử y nhân và đồng bọn bèn đứng lại, Cao Nhẫn yên thân cách tên tử y nhân hơn trượng, Cao Nhẫn nói :

- Lúc này, các người không còn nghĩ là ta dựa vào Đường gia rồi đấy nhé! Ta nhắc lại câu nói lúc nãy, chỉ một tên được ta tha mạng mà thôi. Ai? Các người tự chọn!

Căm phẫn, tên tử y nhân quát lớn :

- Giết!

Trong tiếng quát, hắn tung liền liên tiếp bảy mươi hai chưởng, vây kín thượng, trung, hạ, tiền, hậu Cao Nhẫn. Trong bóng chưởng trùng trùng, Cao Nhẫn thân hình như phiêu hốt, chàng không phản công, chỉ sử dụng đôi chân, bằng Áo Ma bộ pháp mà đi trong bóng chưởng.

Chưởng phong của đôi phương vừa tạm dừng, có lẽ vì hắn không còn lực đâu mà tấn công tiếp được, Cao Nhẫn lên tiếng :

- Thế nào, các người đã chọn được ai chưa? Ta không đợi được nữa đâu!

Tên Ngân lệnh sứ và bọn hắc y nhân thấy thân pháp ảo diệu của Cao Nhẫn, chúng sợ đến mất mặt, không ai bảo ai, tất cả đồng chạy, miệng kêu lên inh ỏi :

- Chạy, chạy thôi!

- Đứng lại!

Cao Nhẫn quát, rồi bóng chàng biến mất hút...

Đây đó vang lên những tiếng rên la. Bọn chúng tung chạy theo mọi hướng, nhưng không sao thoát khỏi thân pháp biến ảo như ma của Cao Nhẫn, tất cả đều chết thảm không một lần phản công. Phản công làm sao được với Áo Ma chưởng pháp, với một thân nội lực hơn trăm năm. Tất cả đều chết không toàn thây, chỉ còn lại một tên thì thể còn nguyên vẹn, đang bò dưới thân, miệng la lên :

- Xin tha mạng! Xin tha mạng!

Tên tử y nhân thật sự run sợ trước con cuồng sát của Cao Nhẫn, hấn đứng chết chân một chỗ, mắt mở to mà không tin vào điều hấn đang nhìn thấy.

Đến khi một bóng người đứng trước mặt hấn, hấn mới tỉnh lại, thì ra bóng đó là Cao Nhẫn. Miệng lắp bắp, hấn cố nói, nhưng không thành lời :

- Ngươi, ngươi... giết... giết... hết... rồi!

Cao Nhẫn lặng lẽ nhìn hấn nói :

- Ta đã nói trước rồi, bọn Hiệp Thiên bang các ngươi khó mà tránh được mạng số. Tàn ác như các ngươi, sống mà để làm gì! Ngươi còn gì muốn nói?

Tên tử y nhân sợ quá đến cả hết sợ, nói :

- Ta liều chết với ngươi!

- Thế có phải không! Đánh đi, thà đánh mà chết còn hơn đứng yên chịu chết!

Không chịu được nữa, khi đối phương xem hấn như đồ vật trong túi, hấn quát lên :

- Đờ!

Vận dụng đủ mười hai thành công lực, hấn tung hết vào một chưởng này, quyết đổi mạng với đối phương.

Cao Nhẫn trụ bộ, mắt nhìn ngay chưởng của tên tử y nhân, với bảy thành công lực, chàng kích ngay một chưởng vào chưởng của địch.

Bùng...

Dư âm chưởng lực vang xa, cũng như thân hình tên tử y nhân văng xa ngoài năm trượng, Cao Nhẫn lướt theo, thấy hấn chưa chết, Cao Nhẫn hỏi :

- Ngươi là tên Chuyên sứ đứng hàng thứ mấy?

Tên Tử Y Nhân lúc này hầu như đã mê sáng, người sắp hôn mê, đi vào cõi chết, vô định ý hấn trả lời theo thói quen :

- Đệ... bát...

Rồi ngoẹo đầu chết!

Tiếng la hét vang dậy, tiếng chưởng kinh chạm nhau... đã lôi kéo sự chú ý của toàn thể Đường gia, lúc này họ đã đứng trước cổng phủ, cả Đường lão thái thái cũng phá lệ, bước chân ra khỏi phủ...

Không để ý người của Đường gia đã đến đứng phía sau, Cao Nhẫn bước dần tới tên hắc y còn sống, vẫn đang bò lê dưới đất. Đưa tay đỡ hấn dậy, cố trấn an hấn, chàng nói :

- Bình tĩnh nào! Ngươi không chết được đâu! Lời ta đã thốt ra, ta quyết làm như thế. Thế nào? Ngươi có nghe ta nói không?

Tên Hắc Y lúc đầu vẫn còn run sợ, miệng lẩm nhẩm cầu tha mạng.

Đến lúc này đã dần dần định tâm lại. Hấn ngược nhìn Cao Nhẫn, ánh mắt lộ vẻ khẩn cầu tha mạng, mong Cao Nhẫn thực hiện lời chàng đã nói, hấn hỏi lại :

- Thiếu gia, thiếu gia nói thật? Thiếu gia tha mạng cho tiểu nhân?

- Ủ! Ta không giết ngươi! Vì ta cần ngươi làm cho ta một việc...

- Dạ... dạ...! Tiểu nhân sẽ làm, tiểu nhân sẽ làm bất cứ điều gì thiếu gia sai bảo!

- Được! Nhớ rõ điều này, nếu ngươi làm không tròn việc ta giáo phó, hừ chờ trách ta đấy nhé!

- Thiếu gia cứ nói, tiểu nhân không dám sai lời...

- Nghe đây, ngươi đem tất cả sự việc xảy ra ngày hôm nay hồi báo lại cho lão Quân chủ và nói nếu lão vẫn còn có dạ bất chánh, vẫn cuồng vọng với ý đồ bá chủ vô lâm thì Cao Nhẫn ta không để cho lão yên thân đâu, dù chỉ một ngày, ngươi nghe rõ chứ?

- Dạ... dạ... tiểu nhân đã nghe, tiểu nhân sẽ hồi báo, sẽ nói rõ lời của thiếu gia, sẽ...

- Thôi được rồi, ngươi đi đi, chớ đứng đó mà lẩm nhẩm!

Hắc y nhân nhận lại mạng sống đã vút đi, mừng không kể xiết, ba chân bốn cẳng chạy đi ngay, luống cuống đến nỗi hấn chạy như thường nhân, quên cả vận dụng khinh công.

Đưa mắt nhìn theo, Cao Nhẫn thấy hùng tâm bốc lên cao đến vạn trượng, chàng lẩm bẩm :

- Quân chủ, lão Quân chủ! Ta sẽ làm cho lão đứng ngồi không yên, ăn không biết ngon, ngủ không tròn giấc. Cho đến khi, đến khi không còn một thế lực tà ác nào tồn tại ở chốn võ lâm này! Ta quyết triệt hạ đến tận gốc rễ.

Lời chàng nói, mọi người Đường gia đều nghe được. Họ không trách chàng, vì họ nghĩ là chàng chắc cũng đã phải trải qua nhiều khổ đau, gia tộc chàng chắc cũng đã trải qua nhiều thảm cảnh. Giữa chàng và Hiệp Thiên bang chắc có lẽ có một mối thù không đội trời chung. Do nghĩ vậy, họ đồng ý việc làm của chàng là đúng, nhưng có vẻ quá nặng tay. Vì oan có đầu, nợ có chủ. Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng họ không thể nói ra, không dám nói ra ngay trước mặt chàng. Đường Tung lên tiếng :

- Thiếu hiệp, mời thiếu hiệp vào phủ, để Đường gia chúng tôi tỏ chút lòng thành, gọi là để tạ ơn việc gia ân giải cứu Đường nhi!

Cao Nhẫn nghe vậy, bèn nói :

- Lão thái và Đường lão huynh đừng bận tâm, việc này nào có đáng chi để gọi là gia ân.

Đường Tung chận lời nói ngay :

- Thiếu hiệp đừng nói vậy, không có thiếu hiệp thì mạng của Đường nhi đã nguy rồi, việc này...

Không để Đường Tung nói hết, Cao Nhẫn nói :

- Tại Đường lão huynh không biết rõ đây thôi. Việc chúng dự mưu, tại hạ đã nghe biết trước, nhân việc này, tại hạ chỉ bỏ công một ít là cứu được Đường công tử thôi, chứ thật tình tại hạ cũng có lỗi với Đường gia phần nào?

- Thiếu hiệp nói sao?

- Chẳng là tại hạ muốn bắt tận tay, day tận mặt, để bọn chúng lộ rõ dã tâm. Do đó tại hạ mới để cho toan tính của chúng được thành công. Chớ nếu không, Đường công tử sẽ không thất tung và Đường gia không phải gặp khó khăn. Có vậy, tại hạ mới không thấy áy náy khi xuống tay hạ thủ.

Nghe Cao Nhẫn nói, người của Đường gia không biết phải làm sao, Đường lão thái thái đành phải lên tiếng :

- Dù sao, mọi người trong Đường gia vẫn ghi nhớ ơn sâu của thiếu hiệp. Hữu ân tất báo.

Cao Nhẫn vòng tay, thi lễ chung với mọi người :

- Tại hạ do có việc khẩn cấp bên mình, xin cáo biệt!

Đường lão thái thái cũng không cầm giữ, chỉ nói :

- Thiếu hiệp ra đi xin bảo trọng. Còn bọn người này, lão thân xin lo liệu, thiếu hiệp an tâm.

Đưa tay chỉ đám xác chết ngổn ngang của người Hiệp Thiên bang, Đường lão thái thái nói. Nghe vậy, Cao Nhẫn tự trách mình gây khó khăn cho người, nhưng không biết làm sao hơn được, Cao Nhẫn thốt lời tạ ơn, rồi bỏ đi.

Mọi người đưa mắt nhìn theo, bần khoản nghĩ: “Liệu việc của Cao Nhẫn đang làm rồi sẽ ra sao? Hay là kiếp nạn chồng lên kiếp nạn. Giang hồ võ lâm lại một phen điên đảo!”

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Về chốn cũ phá bỏ Loạn Thạch cước Bước kiên trình nhi nữ tỏ tình thâm

Mãi miết trên bước đường phiêu bạt vô định. Cứ hễ thấy đường là Cao Nhẫn cứ đi. Tới tìm khách điểm trú chân, sáng bạch lại lên đường.

Cao Nhẫn không biết phải đi về đâu? Tâm tư ngổn ngang, duy chỉ có hai điều khiến Cao Nhẫn bận tâm nhất.

Điều thứ nhất, biết tìm bọn Tam tú Thần Ưng ở đâu? Đến địa sở của Kim Ưng bang không tìm được, vì Kim Ưng bang đâu còn tồn tại!

Tìm bọn Hiệp Thiên bang thì càng khó khăn hơn, vì chúng dễ gì chịu xuất đầu lộ diện, nói đây là nói bọn từ Chuyên sứ trở lên. Chứ bọn ngân, thiết Lệnh chỉ toi công, chúng không biết gì để nói. Đành phải trông chờ sự may rủi.

Điều thứ hai, lúc này lại nổi lên khiến cho Cao Nhẫn mất ăn mất ngủ.

Đó là thân thể và lai lịch của mình. Ngoài má má họ Cao, mà Cao Nhẫn tự nhận lấy làm họ của mình, thì Cao Nhẫn đâu còn ai là thân quyến để hỏi han.

Quê hương xứ sở thì má má lại chưa có dịp nói đến. Cao Nhẫn chỉ biết là, vì mối huyết thù của thân sinh nên má má mới đến Loạn Thạch cước, đến để mong qua đó tìm được, học được một thân võ học, mới mong trả được thù. Ai là kẻ thù? Thù ra làm sao? Càng nghĩ, càng thấy bế tắc. Do đó, Cao Nhẫn cứ đi, đi mãi...

Vô tình, Cao Nhẫn lại đi đúng đường để đi ngược về quá khứ, vì trước mặt lúc này lại là Tuần Dương phủ.

Trở lại con đường cũ, bước vào tửu điểm xưa, nơi bọn người giang hồ bàn bạc về cái chết toàn gia của nhà họ Đinh, nay chỉ còn một mình Đinh Phụng sống sót. Tâm tư của Cao Nhẫn thấy bồi hồi.

Chàng một mình ngồi độc ẩm. Quên cả thời gian, quên cả hiện tại.

Chàng đang sống lại thời đã qua, năm năm về trước.

Bỗng, một làn hương nhẹ thoảng phát qua mũi, Cao Nhẫn ngẩng đầu lên. Một giai nhân đang đứng đấy nhìn chàng, thấy Cao Nhẫn đã nhìn thấy mình, giai nhân mở miệng nhỏ xinh, thỏ thẻ nói lời thanh tao :

- Công tử, tiểu thư của tiểu nữ có lời mời công tử, mong công tử hạ cố gia ân. Tiểu tỳ xin đa tạ!

Ngạc nhiên, Cao Nhẫn hỏi lại :

- Tiểu thư của cô nương là ai? Hiện đang ở đâu? Mời tại hạ có việc gì?

Giai nhân không đáp, chỉ đưa mắt nhìn xéo về một phía. Vỡ lẽ, Cao Nhẫn nhìn theo, thấy ở một bàn mãi tí phía trong, có một giai nhân nữa đang ngồi đó. Thấy Cao Nhẫn nhìn đến, giai nhân tươi cười gật đầu.

“Mặc kệ”, trong bụng nghĩ, Cao Nhẫn nói với cô tiểu tỳ :

- Được, mời cô nương dẫn đường!

Đến trước bàn, nơi vị cô nương đang ngồi, Cao Nhẫn thấy nàng ta đã đứng lên. Không để thất lễ trước người ngọc, Cao Nhẫn nói :

- Tiểu thư cho vời tại hạ! Không biết có việc gì?

Vị tiểu thư cười thật tươi, đưa tay chỉ chiếc ghế :

- Mời công tử ngồi đã, rồi hãy nói chuyện sau!

- Không dám! Nếu tiểu thư không nói rõ ý thì tại hạ đành thất lễ, không dám quấy rầy tiểu thư.

Thấy Cao Nhẫn chưa gì đã có ý thôi thúc, vị tiểu thư đành nói :

- Công tử nói quá lời! Nào có chi đâu, tiện nữ thấy công tử một mình độc ẩm, có vẻ hẩm hiu, đúng với tâm sự của tiện nữ. Tiện nữ muốn cùng công tử đối ẩm vài chung rượu, gọi là chung chia cảnh ngộ.

Cao Nhẫn thấy nàng đề lộ định ý, đành ngồi xuống, đoạn hỏi :

- Tiểu thư là ai? Tiểu thư biết tại hạ? Nếu không sao lại cho là biết tâm sự tại hạ?

- Từ hải giai huynh đệ, tiện nữ có tâm sự buồn chán, dễ hiểu được tâm tư của công tử, thế thôi! Cần chi phải là quen biết mới ngồi lại được với nhau?

- Thôi được! Cao Nhẫn này được tiểu thư thương tưởng, xin được cạn một chung rượu, nói như tiểu thư đã nói, gọi là chia cảnh ngộ. Mời!

- Mời!

Thấy cả hai không quen biết, cùng uống cạn chung rượu, cô tỳ nữ thấy vậy, cũng thấy vui lây. Không đợi sai, đã rót đầy hai chung nữa. Cao Nhẫn lại nói :

- Nếu không cho là đường đột, tiểu thư có thể cho biết quý danh.

Vị tiểu thư trầm ngâm, không đáp, vì nàng không thể tiện xưng danh tánh trước mặt người lạ, mà người ấy lại là một nam nhân, hiểu ý, cô tỳ nữ hốt lời :

- Tiểu thư của tiểu ty họ Vạn, tên gọi là Ngọc Châu!

- Cao Nhẫn này xin mượn hoa hiến Phật, kính chúc Vạn tiểu thư a... a... muôn phần mắn ý.

Vạn Ngọc Châu cũng nâng chén rượu và nói :

- Đa tạ hậu ý của Cao công tử!

Đặt chung rượu xuống bàn, cả hai đều không biết nói gì, cô ty nữ nhanh miệng nói đề bầu không khí khỏi ngột ngạt :

- Công tử, tiểu ty hỏi điều này, nếu có gì phật ý, công tử bỏ lỗi cho!

- Cô nương cứ hỏi!

- Ấy chết! Cao công tử đừng gọi tiểu nữ như thế, không được đâu.

- Thế tại hạ biết phải xưng hô thế nào đây?

- Mọi người vẫn gọi tiểu ty là A Hoa, xin Cao công tử cứ gọi như vậy là được rồi!

- Thôi được! Tại hạ xin được gọi là Hoa cô nương! Hoa cô nương muốn hỏi chi? Xin cứ nói!

- Cao công tử cũng là nhân vật giang hồ? Lệnh sư là bậc cao nhân nào? Công tử có thể nói?

- Tại hạ không dám xưng là người giang hồ! Nhưng cũng có thể nói thế cũng đúng, vì tại hạ cũng mới xuất sơn. Còn xuất thân, thì tại hạ xin lỗi, tiên sư đã mất lâu rồi, nên tại hạ không tiện nêu danh!

- Công tử không tiện nói thì thôi. Nhưng qua dáng cách của công tử có thể nói lệnh tiên sư là bậc thế ngoại cao nhân?

- Không dám nhận lời khen của Hoa cô nương, theo tại hạ biết tiên sư thoái ẩn đã lâu, e rằng trên chốn giang hồ không còn ai biết đến tiên sư. Do đó thật không dám nhận chữ thế ngoại cao nhân. Còn quý tiểu thư đây, chắc lai lịch xuất xứ không phải tầm thường?

Vạn Ngọc Châu nghe Cao Nhẫn hỏi đến lai lịch của mình, có phần khó nói, do đó nàng nói :

- Tiên nữ cũng học qua võ công, cũng là võ vè, nhưng không phải sư truyền. Do đó không có sư phụ.

- Vậy thân sinh của tiểu thư là bậc danh gia nào?

- Tiên nữ xuất thân bản hàn, đâu dám nhận tiếng danh gia. Gia phụ chỉ truyền lại một ít chiêu thức để phòng thân. Lệnh gia nghiêm ngặt, nên không thể nói đến tên người, mong công tử lượng thứ.

- Không sao, biết cũng được mà không biết cũng không sao?

Vạn Ngọc Châu lại lên tiếng :

- Cao công tử! Công tử nhận định thế nào về giang hồ hiện nay?

Do không biết ý chủ tớ Vạn Ngọc Châu như thế nào, Cao Nhẫn giữ ý, chàng chỉ nói qua quýt :

- Tại hạ là hạng mọt học võ lâm, sinh sau đẻ muộn biết gì về giang hồ mà dám nhận định về giang hồ!

- Cao công tử đừng quá tự khiêm! Theo công tử cho phe phái nào mạnh nhất hiện nay?

Cao Nhẫn thấy Vạn Ngọc Châu hỏi càng lúc càng rõ, e ngại chàng đành nói như người không biết gì :

- Thiếu Lâm, từ lâu được xem là Thái Sơn Bắc Đẩu, thì mạnh nhất phải kể là Thiếu Lâm?

- Cao công tử có thật sự nói đúng lòng mình hay không?

- Thế Vạn tiểu thư cho là sao?

- Thôi không nói đến vấn đề này nữa! Giờ đây, rời khỏi nơi này, Cao công tử định tâm đi về đâu?

Không thể nói dối mãi được, Cao Nhẫn bèn nói :

- Tại hạ cũng chưa biết phải đi về đâu! Chỉ thuận theo chân đi về nơi nào cũng được.

- Nghĩa là...

- Nghĩa là tại hạ chẳng có nơi nào để mà đến, chẳng có chỗ nào để mà về. Lang bạt kỳ hồ, vui đâu ở đó!

- Hay! Vậy là đúng ý tiện nữ, phen này tiện nữ cùng A Hoa cũng định đi phiêu bạt khắp nơi, không có ấn định sẵn hành trình, có thể nào...

- Vạn tiểu thư muốn nói điều chi?

Vạn Ngọc Châu cúi đầu không nói.

A Hoa đứng là tỷ nữ thân tín, một lần nữa lại gỡ rối cho Vạn Ngọc Châu. A Hoa nói :

- Ý của tiểu thư mong được công tử đáp ứng, nhận lời cho bọn tiểu tỷ theo chân công tử, trước là có bạn đồng hành, sau được tăng thêm phần lịch duyệt!

- Vạn tiểu thư! Có phải đây là ý của Vạn tiểu thư?

Vạn Ngọc Châu vẫn cúi đầu, nghe hỏi, ngẩng mặt lên. Nhìn vào ánh mắt nàng, Cao Nhẫn nhìn thấy sự cầu khẩn, mong được chàng thuận tình. Không nỡ nhìn lâu, Cao Nhẫn đành nói :

- Giang hồ là chốn đầy hiểm trá, bầy rập, Vạn cô nương không thấy ái ngại, khi có ý kết bạn đồng hành với kẻ này? Người mà Vạn tiểu thư không biết là thù hay bạn! Huống hồ... huống hồ tại hạ đến một chỗ ngã lưng cũng không có.

Vạn Ngọc Châu thấy ý của Cao Nhẫn đã xiêu xiêu. Đợi Cao Nhẫn nói xong, nàng mới nói :

- Công tử, nói được điều công tử vừa nói, đủ rõ chánh tâm. Còn việc được đồng hành cùng công tử trên bước đường giang hồ, tiện nữ thấy thập phần miễn nguyện!

Thấy rõ sự quyết tâm của Vạn tiểu thư, Cao Nhẫn nghĩ thầm: “Không biết cô nương này có định ý gì khi nhất mực muốn theo sát bước chân ta? Để rồi xem, trước sau ta cũng rõ”.

Nghĩ vậy, Cao Nhẫn nói :

- Thôi được, chỉ mong Vạn tiểu thư không thấy chán cảnh lấy trời làm màn, lấy đất làm chiếu!

Vạn Ngọc Châu được Cao Nhẫn đồng ý, nàng tỏ ra thật sự vui mừng, nên nói nhanh :

- Cao công tử đồng ý? Công tử sẽ giữ lời chứ?

Cao Nhẫn bật cười trước vẻ cuồng quít của nàng, nói :

- Vạn tiểu thư yên tâm, tại hạ tuy không tự cho mình là quân tử, nhưng nhất ngôn như phá thạch.

Cả ba cũng cười rất vui vẻ.

Rời khỏi Tuấn Dương phủ, Cao Nhẫn tỏ vẻ ý định là chàng muốn đến Kỳ Liên sơn, chàng nói thác là muốn xem quang cảnh nơi đã từng được gọi là gò Loạn Thạch. Chỉ vô tâm mà Cao Nhẫn nảy ra ý định này, chứ thật sự Cao Nhẫn không biết quay về chốn cũ có ích gì không?

Từ Tuấn Dương phủ, về đến Kỳ Liên sơn, ròng rã hơn mười ngày, đi xuyên suốt trên con đường sơn đạo độc nhất. Cao Nhẫn càng thấy phát sinh hảo cảm với chủ tớ của Vạn Ngọc Châu. Quan sát kỹ lưỡng từ thái độ, ngôn ngữ của họ, Cao Nhẫn đã không phát hiện có gì đặc biệt đáng để lưu tâm, ngược lại, chàng càng lúc càng thấu rõ thành ý của họ. Do đó, tâm tính của Cao Nhẫn càng lúc càng cởi mở.

Đến một buổi chiều, chỉ sót lại chút nắng lưu lại trên những ngọn núi cao. Cao Nhẫn, Vạn Ngọc Châu và A Hoa đã đến chốn xưa. Nơi trước đây từng là tửu điếm của Trương đại thúc, từng là chỗ ăn ở và sinh sống của má con Cao Nhẫn, giờ chỉ còn là một đồng hoang tàn, nhìn vết tích để lại Cao Nhẫn cũng dư biết nơi này đã bị hỏa thiêu.

Chậm bước trên đường đi lối lại đã từng là lối đi trong tửu điếm, Cao Nhẫn bồi hồi nhớ lại chuyện trước đây. Chàng mãi lo hồi tưởng, còn Vạn Ngọc Châu và A Hoa sững sờ khi Cao Nhẫn vừa đưa họ đến đây.

Ngỡ Cao Nhẫn cần tìm dấu vết gì đó ở đồng hoang tàn này, không đợi Cao Nhẫn nói ra, cả hai cùng lao vào xục cạo, bới tìm.

Chợt A Hoa kêu lên :

- Nơi này có dấu vết.

Vạn Ngọc Châu nhìn vào nơi A Hoa đang đứng, thấy nơi đó còn lại bốn trụ bằng cây, trồng ở bốn góc, tựa như là chân chòi lá hoặc cái gì đó tương tự.

Cao Nhẫn cũng quay lại nhìn khi nghe A Hoa kêu. Cao Nhẫn xúc động mạnh, chàng lao vút tới, tới nơi, Cao Nhẫn bàng hoàng nói :

- Nơi này là chỗ kê chiếc giường tre, ta và mẫu thân từng ngủ trên chiếc giường này!

Nghe Cao Nhẫn nói thế. Vạn Ngọc Châu và A Hoa sững sốt, vì không ngờ nơi hoang phế này, trước đây lại là sinh quán của Cao Nhẫn.

Không nói gì, cả hai cùng cảm thấy xúc cảm sinh tình. Bất chợt Vạn Ngọc Châu, tay nắm tay Cao Nhẫn, như muốn chia sẻ với chàng, để chàng dịu bớt cơn đau thương.

Được một lúc, Vạn Ngọc Châu nhận ra cử chỉ quá thân mật của mình mà giật mình. Rút vội bàn tay ra, để chữa thẹn, Vạn Ngọc Châu hỏi A Hoa :

- A Hoa, muội vừa nói có dấu vết, là dấu vết gì?

A Hoa được Vạn Ngọc Châu nhắc mới nhớ ra và đưa tay chỉ vào một chân cột của chiếc giường tre nói :

- Trong chiếc chân giường này, có một đoạn trúc nhỏ được giấu vào trong.

Kính ngạc, Cao Nhẫn cúi xuống nhìn. Quả thật sau khi tử điểm bị bọn Tam tú Thần Ứng đốt cháy, cả chiếc giường cũng thành tro, nhưng do gốc tre quá già, được cắm sâu vào đất, lâu năm, có lẽ nhờ đất ẩm nên gốc tre vẫn sống, sống tiềm sinh, vì vậy gốc tre làm chân giường chỉ bị cháy xém phần trên. Trải qua nắng mưa mấy năm liên tiếp, phần cháy xém mục đi, rã ra, giờ đây đã nứt toát. A Hoa do cố tâm tìm kiếm nên mới nhận thấy giữa thân gốc tre, ai đó đã đặt một đoạn trúc.

Cao Nhẫn không ngờ lại có sự việc này, cẩn thận Cao Nhẫn rút nhẹ đoạn trúc ra khỏi thân tre. Vừa cầm đoạn trúc trên tay, đã nghe tiếng rung động vang ra. Đoạn trúc được nút kỹ ở hai đầu bằng sáp. Gỡ nhẹ sáp từ một đầu, trúc nhẹ ra, thì một vật bọc trong một mảnh lụa trong lòng đoạn trúc rơi ra. Cầm được vật lạ đó, Cao Nhẫn bàng hoàng, cứ nhìn mãi vật đó.

Vạn Ngọc Châu thấy vậy, đưa tay cầm lấy và nói :

- Công tử cứ bình tâm! Xem thử xem, đây là vật gì?

Miệng nói chưa dứt câu, tay Vạn Ngọc Châu đã lần mở vuông lụa bạch ra.

Vừa xem thấy vật này, Vạn Ngọc Châu và A Hoa kinh hoàng thốt lên :

- Sao lại là vật này?

Đồng một lúc, Cao Nhẫn khi trông thấy cũng phát ra một câu tương tự. Do đang xúc động, Cao Nhẫn không để ý đến câu nói của Vạn Ngọc Châu và A Hoa, cũng như không lưu tâm đến thần sắc thảng thốt của cả hai.

Vì thật sự, lúc này đây, tâm trạng của Cao Nhẫn cũng bàng hoàng không kém. Cao Nhẫn không thể nào ngờ được, vật mà chàng vừa nhìn thấy lại là mảnh Kim lệnh bài! Hình thù trông khác mảnh thẻ lệnh bài mà Cao Nhẫn đã từng được thấy qua ở Đại Biệt sơn.

Có khác chăng là khác ở màu sắc, một cái là bằng sắt đen, còn ở đây lại được đánh bằng vàng. Mảnh kia, Cao Nhẫn nhớ lại có khắc một chữ ‘Thiệt’ thật to. Còn ở đây thì khắc chữ ‘Kim’. Đưa tay cầm lại Kim lệnh bài trên tay Vạn Ngọc Châu, Cao Nhẫn xem xét kỹ. Quả đúng như điều mà chàng vừa thấy. Xem cả mặt bên lại thấy khắc một quần thể núi non cao thấp khác nhau, nhưng tất cả đều quây quần châu hầu vây quanh một ngọn núi khác cao vút, vượt hẳn lên trên. Trên đỉnh núi ghi một chữ ‘Quân’. Nét khắc tinh xảo, chứng tỏ được làm từ một nghệ nhân lão luyện.

Chực nhớ còn có vuông lụa bạch, Cao Nhẫn bèn lấy mở ra xem kỹ.

Thì trên vuông lụa có ghi:

“Đây là vật bất thường, không biết là vật gì? Ta thấy gia gia con nắm chặt trong tay khi chết. Có thể từ vật này mà truy ra dấu vết của thù gia.

Nhũ mẫu

Cao Thị bút”.

Cao Nhẫn đến lúc này lòng dâng trào từng cơn xúc động mãnh liệt không khác nào sóng dữ ở đại dương! Cao Nhẫn không cảm được nữa, chàng khóc thét lên, miệng gào vang :

- Má má, sao trước đây má má không nói cho hài nhi biết? Hu hu... Má má, gia gia hài nhi là ai? Sao má má không phải là má má? Tại sao? Tại sao?

Mặc cho chàng khóc, Vạn Ngọc Châu và A Hoa cũng không ngăn cản, cũng không an ủi, vì chính bản thân họ cũng đang khóc. Gục vào vai nhau mà khóc. Tại sao lại khóc? Khóc thương cho nghịch cảnh của Cao Nhẫn? Hay khóc cho chính họ? Không biết, không ai biết được điều này, trừ họ!

Khóc mãi rồi cũng đến lúc ngưng. Giọng Cao Nhẫn đã khàn vì gào thét. Cao Nhẫn miệng mím chặt, mắt tóa ra hung quang khiếp người, tay nắm chặt Kim lệnh bài, chàng cố nói thành tiếng, như nói cho chính tai mình nghe, cho má má đã chết cùng nghe :

- Mi, cũng lại là mi nữa! Kiếp số đúng là kiếp số đã định, giữa ta và mi phải có một kẻ chết, lão Quân chủ khôn khiếp kia!

Tại nghe chính lời mình nói, Cao Nhẫn thấy hà dạ, trái ngược nhau, nhìn về mặt kinh hoàng của Vạn Ngọc Châu và A Hoa, nếu ta có mặt ở đây mà nhìn thì lời của Cao Nhẫn như dao đâm vào ruột, như muối xát vào lòng! Họ đang sợ, sợ cho ai, cho họ hay cho một kẻ nào đó?

Điều này nữa, cũng chỉ có họ biết!

Trời đã tối hẳn, sao đã tỏ rạng, im lặng bao trùm lên vạn vật, ngoại trừ tiếng thôn thức của Vạn Ngọc Châu, A Hoa đang đứng kề bên, cố vỗ về an ủi tiểu thơ mình. Tiếng thôn thức vang trong đêm lặng lăm Cao Nhẫn chợt tỉnh hẳn cơn mê.

Cao Nhẫn xạ ánh mắt nhìn về phía Vạn Ngọc Châu và A Hoa, chàng nói :

- Vạn tiểu thơ! Xin thứ lỗi, vì chuyện riêng tư của Cao Nhẫn này, khiến tiểu thơ phải roi lệ, Cao Nhẫn ta thật lấy làm áy náy.

Vạn Ngọc Châu nghe Cao Nhẫn nói vậy, không biết nghĩ sao lại khóc lớn hơn. Cao Nhẫn thật bối rối, ánh mắt chàng như cố vận hết mục lực để nhìn Vạn Ngọc Châu cho rõ, có lẽ nàng nghĩ, nhìn nàng rõ hơn chàng sẽ hiểu rõ căn nguyên hơn.

Không nghe Cao Nhẫn lên tiếng, Vạn Ngọc Châu giảm dần tiếng khóc, rồi nàng nhìn lại, nhìn về hướng đã phát ra tiếng chàng, nhưng không nhìn thấy được gì! Vì đang giữa đêm đen, chỉ thấy hai luồng nhãn quang sáng quắc của chàng đang xạ chiếu về nàng.

Nhìn luồng nhãn tuyến đó, nàng phát rùng mình kinh sợ. Do quá sợ, nàng nín bật, không khóc nữa. Cả A Hoa cũng đã nhìn thấy nhãn quang đó của Cao Nhẫn. Họ chạm nhẹ tay vào nhau như thăm bảo võ công của chàng thật kinh khiếp, có lẽ cao đến vô thượng. Nhận định như thế, họ càng sợ hãi hơn, họ cố nép sát vào nhau, như cố che chở cho nhau, cũng như được che chở.

Mục lực của Cao Nhẫn tuy không nhìn thấy được những chi tiết nhỏ nhặt, nhưng tình cảnh hai người, chàng cũng đã thấy, và cũng đủ hiểu, Cao Nhẫn lại lên tiếng :

- Kia Vạn tiểu thơ! Hoa cô nương! Sao cả hai nhìn tại hạ với vẻ khiếp sợ thế? Tại hạ không sao đâu, giờ thì đã ổn rồi!

Cao Nhẫn lại lẩm bẩm :

- Phải tại hạ đã ổn thật sự, phần lão Quân chủ kia mới là không ổn! Không ổn được đâu.

Chàng thét to hơn :

- Không... ổn... được... đâu...!

Chàng vừa dứt tiếng đã nghe :

- Công tử!

- Cao công tử!

Hai tiếng kêu cùng thốt lên, với âm thanh hòa dịu êm ả, làm lòng của Cao Nhẫn như lắng lại. Một lúc sau, Cao Nhẫn vòng tay thi lễ nói :

- Tạ ơn Vạn tiểu thơ! Cảm ơn Hoa cô nương đã có lòng lo lắng cho tại hạ. Tâm tình này, dầu có đến chết tại hạ cũng không quên!

Đưa mắt nhìn bầu trời đêm đầy sao, ánh trăng hạ tuần, giờ bắt đầu ló dạng ở chân trời! Cao Nhẫn nói với Vạn Ngọc Châu và A Hoa :

- Vạn tiểu thơ, Hoa cô nương, trời đã về khuya, đêm nay chúng ta vậy là không có chỗ trú ngụ rồi.

Đưa mắt nhìn một vòng, Cao Nhẫn lại nói tiếp :

- Nếu nhị vị cô nương có nhã hứng, đêm nay ta lấy trời làm màn, đốt lên một ngọn lửa nhỏ, nhận đất làm chiếu, để qua hết đêm này!

Vạn Ngọc Châu và A Hoa do tâm tình đang bất ổn, họ không trả lời nhưng họ vẫn tán thành, vì họ đã bắt đầu thu thập những đoạn cây khô, vẫn nằm đâu đó quanh đây.

Một lúc sau, một ngọn lửa được thắp lên giữa ánh sáng bập bùng, tỏa ra hơi nóng sưởi ấm thân người và cũng đã sưởi ấm lòng người. Vạn Ngọc Châu lên tiếng :

- Cao công tử, công tử vừa nói đến Quân chủ! Công tử biết rõ Quân chủ?

Giờ đây, lòng của Cao Nhẫn êm dịu như mặt nước hồ thu, nghe Vạn Ngọc Châu nhắc đến lão Quân chủ, Cao Nhẫn thở ra một hơi dài nhẹ nhẽ, làm như qua hơi thở dài đó, Cao Nhẫn sẽ dễ dàng nhắc đến chuyện lão mà không phải bi thương, chàng nói. một tiếng nói cũng nhẹ như hơi thở :

- Vạn tiểu thơ, tại hạ trước đây thật sự chưa nói đúng lòng mình, như Vạn tiểu thơ đây đã nhận xét. Nay tại hạ nói lại cho rõ hơn. Tuy tại hạ không biết gì về lão Quân chủ, nhưng tại hạ đã biết rõ mộng đồ bá chủ của lão, cũng như tại hạ cũng biết thế lực mạnh nhất hiện nay là Hiệp Thiên bang, là môn nhân thuộc hạ của lão!

- Qua sự căm phẫn vừa rồi của công tử thì giữa công tử và Quân chủ, giữa công tử và Hiệp Thiên bang ắt hẳn có mối thù?

- Đúng thế! Giết má má, thiêu hủy nơi này, truy sát tại hạ khắp nơi và cuối cùng là đả tử minh huynh của tại hạ.

- Đích thân Quân chủ làm việc này?

- Không, mà là bọn đồ tôn đồ tử của lão, và chúng đã làm theo lệnh của lão.

- Duyên cớ gì?

- Điều này, chỉ có lão biết! Mà không, phải nói là có thể vì Loạn Thạch cước!

- Loạn Thạch cước? Loạn Thạch cước thì có liên quan gì đến việc này?

- Vạn tiểu thư đã trông thấy Loạn Thạch cước chưa?

- Chưa từng! Nhưng đã có nghe nói!

Cao Nhẫn mỉm cười hỏi :

- Vạn tiểu thư nghe nói thế nào?

- Thì tiện nữ cũng như mọi người, tất cả đều nghe nói rằng có những dấu chân in trên đá, ở nơi này, và cũng như mọi người, tiện nữ cũng suy đoán là ắt hẳn có gì bí ẩn ở những dấu chân đó.

- Bí ẩn như thế nào? Có ai hiểu được không?

- Cả trăm năm rồi, bí ẩn này đến nay cũng không nghe có người nào hiểu được!

Cao Nhẫn lại mỉm cười, nụ cười của Cao Nhẫn càng làm cho Vạn Ngọc Châu và A Hoa khó hiểu. Cao Nhẫn ngẩng lên nhìn lại bầu trời đêm, khi thấy vầng trăng đã lộ rõ hơn, ánh sáng dịu dịu trải rộng hơn, chàng nói :

- Nếu Vạn tiểu thư và Hoa cô nương có nhã hứng, tại hạ xin đưa đường đến xem một lần cho biết Loạn Thạch cước.

Nghe Cao Nhẫn nói vậy, cả hai cùng mừng khắp khối, đồng thanh nói :

- Thật sao?

Cao Nhẫn lại cười, khẽ gật đầu. Rồi cả ba cùng đi, Cao Nhẫn đi trước làm hướng đạo. Chạy theo phía sau, Vạn Ngọc Châu và A Hoa cùng đưa mắt quan sát thân pháp của Cao Nhẫn. Thân pháp của chàng thật kỳ lạ, khác những kiểu khinh công mà họ đã từng được nhìn thấy.

Người của Cao Nhẫn không linh hoạt, hoa mỹ như người khác, nhưng ngược lại trông rất huyền hoặc, phiêu phiêu, hốt hốt. Hai chân hồ như chỉ lướt trên ngọn cỏ,片片 đá, cứ như thế mà đi, nhưng lại rất nhanh.

Vạn Ngọc Châu và A Hoa đã cố hết sức, mới giữ được khoảng cách đều đều với Cao Nhẫn. Trong khi Cao Nhẫn vẫn ung dung, nhẹ nhàng như người đi dạo trong đêm. Khó mà lường mức độ cao thâm của Cao Nhẫn. Thoạt nhận xét qua, Vạn Ngọc Châu có vẻ mừng nhưng rồi nỗi lo sợ lại ập đến, khó hiểu.

Bỗng nhiên, người của Cao Nhẫn ở phía trước bỗng dừng lại, đưa tay ra dấu, rồi lạng nhanh thân mình vào một gộp đá kè đó. Vạn Ngọc Châu và A Hoa cũng nép vào kè bên, vừa nép kín vào đã nghe lời của Cao Nhẫn nói khe khẽ :

- Loạn Thạch cước ở phía trước. Nhưng ở đây đang có người...

- Ai?

A Hoa hỏi :

- Chưa biết được! Nhưng không ít...

Sau một lúc lắng nghe, Cao Nhẫn nói thêm :

- Có năm người, họ đang bàn chuyện gì đó, nhưng khoảng cách còn xa, tại hạ không nghe rõ được.

Với khoảng cách trên mười trượng mà Cao Nhẫn nghe và nhận định được số người hiện diện, điều này lại càng làm cho chủ tớ Vạn Ngọc Châu kinh hãi, sau khi chứng kiến thân pháp của chàng.

Người ta thường cho cách mười trượng nghe được tiếng lá rơi thì đã là bậc võ tiên. Nhưng đây chỉ là một cách nói ví von, chứ chưa từng thấy võ học

của người nào đạt đến mức đó.

Ở đây, trời lặng, không gió, Cao Nhẫn có thể nghe tiếng người bàn, đã là hay lắm rồi, nhưng lại nghe qua âm thanh mà nhận định được số người, thì hỏi làm sao mà chủ tớ Vạn Ngọc Châu không kinh sợ.

Cả ba men theo từng gộp đá, tiến dần tới. Đến gần hơn, Vạn Ngọc Châu và A Hoa mới nghe được tiếng người nói, đúng là họ đang bàn bạc gì đó, họ nói rất khẽ, thật khó phân biệt.

Đến gần hơn nữa, ước chừng còn cách ba trượng, đưa đầu lên nhìn. Cả ba thấy rõ, đúng là có năm người. Nổi bật nhất là một người có vóc dáng cao to, giọng nói ông ta tuy cố làm cho nhỏ đi, nhưng vẫn lớn hơn giọng nói của bốn người còn lại.

Lắng tai nghe kỹ, thì ra họ đang nói với nhau về Loạn Thạch cuộc.

Một người đang nói :

- Đây là một bộ pháp, nhưng không trông rõ được đường lối.

Một người khác chân lời :

- Nói như người thì ai lại không biết. Tốt hơn là người cố tìm cách giải thích khác!

Người nói vừa rồi bị quở mắng, bèn nói :

- Chuyên sứ nói phải, hạ nhân quả lắm lời!

Vừa nghe đến đây, Cao Nhẫn đã thấy người cứng lại, thần thái này không qua được mắt của Vạn Ngọc Châu!

Lại nghe người có vóc dáng cao to nói :

- Bốn Kim lệnh nhận xét thấy, không thể nào có cách giải thích khác ổn thỏa hơn!

Tên Chuyên sứ lại nói :

- Bắc phương Kim lệnh sứ Khương tiên bối nói thế, chắc lẽ đêm nay lại về không?

Thì ra người có vóc dáng cao to lại là Thần Dao Nhất Trụ kinh Thiên Khương Hoắc, một danh gia võ học vào hàng đại hiệp ở các tỉnh phía Bắc, Lão lại nói tiếp :

- Đã năm năm rồi, từ khi đứa bé kia đã chết, Quân chủ đã sai phái không biết bao nhiêu đợt người đến đây thám sát, nào có ai tìm hiểu được gì? Bốn Kim lệnh ta nghĩ phen này chúng ta cũng vậy thôi! Quân chủ đã làm việc này thật là vô ích.

Cao Nhẫn nghe rõ lời này, chàng thật sự sợ cho dã tâm của lão Quân chủ, chàng nghĩ không nên để Loạn Thạch cuộc này tồn tại, đối với lão, thật khó biết điều gì sẽ xảy ra một khi lão cố tâm tìm hiểu việc này. Nghĩ đến đây, Cao Nhẫn nghe tên Chuyên sứ nói :

- Bàn Chuyên sứ cũng nghĩ vậy, có ai mà giải thích được bí ẩn này?

- Có ta!

Tiếng nói phát ra giữa đêm vắng làm cho cả năm người đều giật mình, kể cả Vạn Ngọc Châu và A Hoa cũng giật mình, vì họ không ngờ lúc này mà Cao Nhẫn lại đánh tiếng.

Họ nhìn sững về bóng người vừa xuất hiện. Họ đồng hồi :

- Kẻ nào vừa xuất hiện?

Cao Nhẫn không vội đáp, chàng đảo mắt nhìn cả năm. Trong bọn họ, chỉ có Khương Hoắc là chàng biết, còn kỳ dư đều là người lạ mặt. Cao Nhẫn nhìn xong mới thốt :

- Các vị đây là người Hiệp Thiên bang?

Khương Hoắc đáp, giọng to vang :

- Kể ra người cũng có chút lịch duyệt! Tiểu tử! Người là ai? Đến đây làm gì?

- Thần Dao Khương Hoắc, không lẽ lão đã quên tại hạ rồi sao?

- Người là kẻ nào? Sao ta biết được?

- Phải rồi! Khương lão nay thân đã là Kim lệnh sứ, chấp chương Kim lệnh bài, thì nhớ làm gì đến đứa bé thơ ngày ấy? Phải không Khương kim lệnh sứ?

- Là người?

Thần Dao Khương Hoắc và cả bọn còn lại đều ngạc nhiên vì không thể nào ngờ được đứa bé ngày ấy còn có thể sống. Nay lại là một trang nam tử hán, dung nghi tuấn tú, khác hẳn khi xưa. Thần Dao Khương Hoắc lại hỏi :

- Hôm nay người hiện thân nơi đây để làm gì?

Cao Nhẫn vẫn cười to, rồi mới nói :

- Không phải các vị đang tìm cách giải thích bí ẩn này sao?

Thần Dao Khương Hoắc hồ nghi, nhìn Cao Nhẫn hỏi :

- Người biết?

- Ta biết!

- Người chịu giải thích?

- Sao không!

- Ta không tin là người biết! Cũng không thể nào tin người biết mà lại chịu nói ra!

Cao Nhẫn lại cười to thêm :

- Ha ha... việc ấy, không phải ta đã biết cách đây năm năm rồi sao? Và lại... ha ha... ta giải thích rõ bí ẩn này, đâu có chi là thiệt hại! Ha ha...

Tên Chuyên sứ nghe Cao Nhẫn nói vậy, bèn nói liền :

- Các hạ! Nếu các hạ chịu giải thích rõ bí ẩn nơi ấy. Ất hẳn là Quân chủ sẽ có trọng thưởng!

- Ha ha... ta cần gì phải nhận trọng thưởng của lão chứ? Ta và lão vô can, ta muốn nói đây là để cho các vị đỡ phải hao tâm tổn lực mà thôi! Thế nào?

Tên Chuyên sứ trả lời nhanh :

- Được, các hạ nếu không màng đến trọng thưởng... thì...

- Sao? - Cao Nhẫn hỏi nữa.

- Nếu các hạ vui lòng, xin hạ cố chỉ giáo!

Gật gù, Cao Nhẫn nhìn tên thuộc hạ, hẳn mặc y phục màu đen, có lẽ là một Thiết lệnh sứ, Cao Nhẫn nói :

- Như vị này đây đã nói. Đúng, đây là một bộ pháp, một bộ pháp kỳ ảo, hầu như đó là một bộ pháp chứa đựng tất cả tinh túy của mọi bộ pháp trên đời này. Xin miễn thứ cho ta không phải nêu tên ra!

- Bộ pháp? Thật sự là một bộ pháp à?

Thần Dao Khương Hoắc trở mắt nghi hoặc nhìn Cao Nhẫn như không tin điều mà tai vừa nghe. Cao Nhẫn lại gật đầu :

- Đúng vậy! Các vị có muốn thưởng lãm qua không?

Tên Chuyên sứ, giọng nói cơ hồ như run lên vì vui sướng, hẳn hỏi :

- Các hạ đồng ý diễn lại?

Cao Nhẫn đáp ngay, không chút chần chừ :

- Tất nhiên, nếu không ta không đề nghị!

Mừng đến nỗi chưa có lần nào mừng đến thế, tên Chuyên sứ thay cho cả bọn đáp :

- Đa tạ! Xin các hạ vui lòng chỉ giáo, bọn tại hạ xin tận tâm thưởng thức hầu mở rộng tầm mắt!

Cao Nhẫn nhích tới, đặt hai chân vào vết chân trên đá, đoạn chàng nói :

- Các ngươi hãy xem cho kỹ nhé! Đây!

Từng bước, Cao Nhẫn đi bộ từng bước, lúc đầu thì chậm, sau nhanh dần...

Mọi người nhìn xem, thán phục, càng nhìn càng thấy hoa mắt. bóng của Cao Nhẫn không một ai tài nào nắm bắt kịp, lại nghe tiếng nói của Cao Nhẫn đã đứng sững trước mặt.

Ai cũng thảng thốt, không thể phát ra được, dù chỉ là câu thán phục.

Một lúc sau Thần Dao Khương Hoắc định thần lại trước, lão nhìn lại trên Bàn Thạch sơn, lão trở mắt nhìn, lão lại dụi mắt, miệng lão lắp bắp :

- Lạ quá... mắt rồi... mắt đâu hết rồi...!

Thấy thần tình của Thần Dao Khương Hoắc kỳ quặc, mọi người đưa mắt nhìn theo lão, nhìn đến Bàn Thạch sơn, nơi có in các dấu chân hàng trăm năm nay. Cả Vạn Ngọc Châu cũng kinh hoàng ngỡ đây là ảo giác!

Vì nơi Bàn Thạch sơn bây giờ lại phẳng lì! Không còn một vết chân nào cả. Phẳng như tự thuở nào Bàn Thạch sơn vốn đã phẳng. Mọi người, miệng há hốc ra, kinh ngạc đến tột độ!

- Ha ha ha...

Lại nghe tiếng cười ngao thế khinh đời của Cao Nhẫn cất lên.

Sững sờ nhìn Cao Nhẫn, mọi người ngỡ Cao Nhẫn đã mất trí. Cao Nhẫn dứt tràng cười, nói :

- Đây! Các người đã xem rồi đấy! Về đi! Về mà nói cho lão Quân chủ của các người là Cao Nhẫn ta nhán với lão hãy vỡ mộng đi là vừa! Ha ha ha...

Thần Dao Khương Hoắc, tên Chuyên sứ và đồng bọn bấy giờ mới hiểu Cao Nhẫn đã vận dụng nội lực vào đôi chân trong lúc đi bộ đã ấn đều trên mặt đá, đá vụn ra thành bột, theo cuồng phong mà Cao Nhẫn đi động tạo ra, cuốn bay đi. Trả lại nguyên vẹn bề mặt cho tảng đá lớn vốn đã phẳng.

Tên Chuyên sứ thấy sự việc đã xảy ra như thế, thêm nữa là lời nói ngao mạn của Cao Nhẫn, hấn điên tiết quát lên :

- Tiểu tử, ngươi là kẻ chỉ xem trời bằng cái vung. Để đấy, bọn Chuyên sứ ta không cho ngươi bài học thì ngươi vẫn thói quen mực hạ vô nhân!

- Keng!

Một tiếng khua vang, rồi chớp động, tên Chuyên sứ không biết ở hàng thứ mấy đã rút kiếm ra nhào tới. Kiếm chiêu tuôn ra ào ào như thác lũ, vây kín người Cao Nhẫn.

Đối với võ học của các phái, Cao Nhẫn không biết tý nào, nhưng hoàn toàn tin tưởng vào võ học Áo Ma cung. Cao Nhẫn bình tâm tĩnh trí, chân thì sử dụng Áo Ma bộ pháp, hai tay thoăn thoắt chuyển nhau chụp, gạt và công vào bóng kiếm của đối phương.

Cao Nhẫn lần đầu sử dụng Áo Ma quyền, tay không đối kháng với kiếm chiêu. Hai mươi chiêu qua đi, Cao Nhẫn càng đánh càng thuần thục, mãi đến lúc này, Cao Nhẫn mới lên tiếng :

- Buông!

Sau tiếng la của Cao Nhẫn, vũ khí của địch nhân đã nằm gọn trong bàn tay của Cao Nhẫn. Tên Chuyên sứ ngáng người, Cao Nhẫn tay nhịp nhịp thanh trường kiếm, hỏi :

- Các hạ là vị Chuyên sứ thứ mấy trong Thập nhị giá tiền của lão Quân chủ?

Tên kia kinh ngạc khi nghe Cao Nhẫn hỏi, vì y không ngờ Cao Nhẫn lại biết rất rõ về cơ cấu tổ chức của mình, y trả lời :

- Các hạ liên quan thế nào với Hiệp Thiên bang chúng ta?

Cao Nhẫn thấy hấn hỏi có vẻ ngớ ngẩn, chàng đáp :

- Ta đã nói là vô can rồi kia mà. Các hạ đứng hàng thứ mấy?

- Các hạ không liên quan, sao lại hỏi điều này?

- Vì trước sau, ta đã gặp mặt được hai vị Chuyên sứ rồi. Đệ bát và Đệ cửu. À không! Còn một vị nữa ta đã gặp cách đây năm năm.

- Ngươi đã gặp Bát đệ và Cửu đệ của ta?

- Đã gặp, đã động thủ, còn các hạ đây, ta thấy võ công hơn hai vị kia xa. Ất hẳn các hạ phải đứng ở hàng cao hơn?

- Đúng, ta là Nhị ca của chúng. Bát đệ và Cửu đệ ta giờ sao rồi?

- Vị Đệ cửu thì ta không biết, ta không làm gì hết, còn vị Đệ bát thì ta đã đưa hấn về phục thị cho Diêm Vương.

- Ngươi...!

Hấn giận giữ toan phát chuông đánh vào Cao Nhẫn nhưng chàng đã chặn lại và nói :

- Các hạ chưa xứng đáng đâu!

Chàng đảo mắt nhìn Thần Dao Khương Hoắc và ba tên kia nói tiếp :

- Các vị mà liên thủ, cơ may còn sống có phần vững hơn.

Thần Dao Khương Hoắc nổi cơn thịnh nộ, râu tóc dựng đứng lên, lão rút phát thanh đại đao đã thành danh của lão ra quát lớn :

- Hay cho tên tiểu tử, chưa sạch máu đầu, ngươi dám đại ngôn, ta sẽ cho mi sáng mắt. Đờ!

Một chiêu ‘Hoành Tảo Thiên Quân’ đã phát ra, tiếng gió rít nghe lạnh người, đao kinh cương mãnh, lão chỉ muốn cho một đao phạt ngang người Cao Nhẫn thành hai khúc.

Với thân pháp như ma mị, Cao Nhẫn lướt ra xa nhường cho đại đao đi qua, đại đao chưa hết đà vụt, Cao Nhẫn đã tiến sát vào người Thần Dao Khương Hoắc.

Vì đại đao vốn nặng và to, phần nữa, Thần Dao Khương Hoắc lại muốn một đao du hồn Cao Nhẫn, nên lão sử dụng cả hay tay cầm vào đốc đao, dùng hết thần lực để đến lúc này, dù lão buông đao cũng không nhảy tránh kịp bóng người Cao Nhẫn áp sát vào.

Lão không nhảy tránh cũng không buông đao, và lão xứng đáng là một tay hảo thủ, kinh nghiệm đối địch khá nhiều. Theo đà cao, lão trụ cứng một chân, còn thân hình xoay theo đao, đao đưa theo thân hình, nháy mắt đại đao như chém vào Cao Nhẫn, lão định bụng: “Phen này tiểu tử khó thoát!”

Nào ngờ Cao Nhẫn lại cười vang, theo tiếng cười Cao Nhẫn tung người lên, dí nhẹ chân vào đốc đao của lão vừa chém tới. Thân hình còn ở trên không, chàng đã đảo nhẹ, thân hình Cao Nhẫn là là rơi xuống đứng đối diện với Thần Dao Khương Hoắc, Cao Nhẫn nói :

- Nghĩ tình lão thành danh không phải dễ, ta cho lão một cơ hội, lão về đi, đừng nói gì tới bọn Hiệp Thiên bang! May ra lão còn sống đến trăm tuổi!

Thần Dao Khương Hoắc thêm phần tức giận :

- Ngươi may mắn thoát được thần đao của ta, hay hóm gì mà nói lời ngang ngược.

Cao Nhẫn thấy cảnh tình lão không xong, không còn gì để bàn nữa, chàng bèn nói :

- Nếu lão quyết tâm muốn chết, ta đành chiều theo ý vậy, có điều...

Thần Dao Khương Hoắc mắt tóe hung quang, quát :

- Có điều gì trần trối? Nói mau!

Cao Nhẫn cười khinh khinh nói tiếp :

- Có điều lão không là đối thủ của ta đâu! Cả năm cùng liên tay, may ra còn hy vọng!

Tên Chuyên sứ đứng ngoài, sợ Thần Dao Khương Hoắc bản thân là Kim lệnh sứ, do cao ngạo mà bỏ qua lời của Cao Nhẫn, nên hấn nháy mắt với đồng bọn, rồi lên tiếng nhận lời :

- Được, nếu tiểu tử ngươi muốn chết bằng cách đó, bản Chuyên sứ cũng không hẹp dạ!

Nói vừa xong, hấn đã ra hiệu cho đồng bọn cùng lên, hấn lại nói với Thần Dao Khương Hoắc :

- Bắc phương Kim lệnh sứ, vào đi, ta hãy chiều ý tiểu tử này vậy! Để hấn chết mà không còn âm ức.

Thần Dao Khương Hoắc thấy tên Chuyên sứ nhận lời của Cao Nhẫn, vì thế diện, lão không đành liên công vậy thủ. Nay lại nghe tên Chuyên sứ gọi, lão lại nghĩ: “Hay là ta liên thủ tể độ cho gã, gã chết rồi còn ai biết đâu mà chê trách!”

Nghĩ vậy lão liền tiến lên, hợp thế vây công.

Cao Nhẫn thấy cả năm đã tiến lên, Chàng không đợi cho cả năm đứng yên đã, trong lúc đó, chàng nghĩ: “Ta còn chưa biết uy lực của Ảo Ma kiếm pháp! Sẵn dịp này có kiếm đây, ta hãy xem thử Ảo Ma kiếm có hơn được bộ pháp và quyền pháp không?”

Nghĩ thế, thấy bọn họ đã đứng vào vị thế rồi, Cao Nhẫn đưa kiếm lên nói :

- Xem kiếm đây!

Vì bọn người đối phương những năm tên, nên Cao Nhẫn phải ra tay trước, tiên hạ thủ vi cường, mới mong giữ được thế quân bình, chứ không dám nghĩ là thắng!

Kiểm chiêu vừa đánh ra, chàng trích ngay mũi kiếm về hướng Thần Dao Khương Hoắc. Thần Dao Khương Hoắc vì ép buộc nên không thể không vậy công, chữ lòng lão thấy không thích, nhưng kiếm của Cao Nhẫn lại nhắm ngay lão, lão giận thật sự, lão hét :

- Quà là tiểu tử muốn chết!

Lão mặc kệ mũi kiếm của Cao Nhẫn nhắm vào lão, lão đưa thần đao từ trên cao bổ thẳng xuống. Với chiêu này, lão đã tính trước, dù Cao Nhẫn thích lão một kiếm, cũng lắm chỉ gây thương tích còn Cao Nhẫn nếu giữ chiêu kiếm thì khó mà thoát được đại đao lão xẻ làm đôi.

Cùng một lúc với Thần Dao Khương Hoắc thì bọn còn lại cũng tung chưởng vào người Cao Nhẫn, có một tên dùng 'Luyện Tử thương', hấn hạ thấp người vung Luyện Tử thương quét thẳng vào hạ bàn của Cao Nhẫn.

Thượng hạ, tả hữu đều bị công kích, Cao Nhẫn mới thấy được uy lực của Áo Ma kiếm pháp. Cùng với Áo Ma bộ pháp, Cao Nhẫn tránh người tránh được đại đao của Thần Dao Khương Hoắc, chiêu kiếm theo người di bộ, đã thích ngay vào lòng chưởng của tên Chuyên sứ, tên này rút ngay chưởng về, lúc này Luyện Tử thương của tay kia vừa quét tới, Cao Nhẫn hạ mũi kiếm điểm ngay vào thân Luyện Tử thương.

Với một nội kinh phổ vào thanh trường kiếm đã làm Luyện Tử thương chấn động gãy ngang, ngay chỗ mũi kiếm điểm vào.

Nhân cái điểm của kiếm, người Cao Nhẫn lạng nhẹ đi, hai chưởng còn lại lướt qua người Cao Nhẫn, Cao Nhẫn thốt lên :

- Đánh hay lắm! Tiếp thêm kiếm của nữa nào!

Bóng kiếm lại chớp lên, nhân ảnh của Cao Nhẫn loang loáng, thoát tả, thoát hữu, kiếm như cùng lúc đánh cả vào năm tên.

Thần Dao miệng quát liên hồi, đại đao hết đưa ngang, lại chém dọc, nhưng nào có đánh trúng được kiếm của Cao Nhẫn. Bọn kia cũng không hơn gì, cứ mặc vung chưởng, chưởng vụt vào khoảng không, nhưng nào có hết đâu, kiếm của Cao Nhẫn hết nhắm vào đại huyệt này, lại nhắm vào bộ vị khác.

Càng đánh, Cao Nhẫn càng thích chí, giống như thuở nào, Cao Nhẫn nhảy nhót giữa năm tay cao thủ.

Thần Dao Khương Hoắc thấy tình hình này, nhớ lại cảnh tình năm năm trước mà các vị Chưởng môn các phái có thuật lại, lúc này, lão mới tin, người đứng trước mặt lão đây chính là đứa bé năm ấy. Mồ hôi lão túa ra, vì sợ cũng có mà vì mừng cũng có. Tình hình này lão muốn ngưng tay cũng không làm sao ngưng được.

Đến lúc cả năm tên đối phương đều mệt mỏi, Cao Nhẫn mới thét lên :

- Dừng lại!

Như được lệnh ân xá, cả năm đều loạng choạng cố dừng lại, mất hoa, tai ù, tay chân rã rời, cả năm lúc này không thiết gì nữa cả, chỉ muốn xuôi tay mặc cho địch nhân muốn đâm, muốn chém gì tùy ý.

Tên Chuyên sứ và Thần Dao Khương Hoắc có khá hơn đôi chút, đã trụ vững thân hình trên đôi chân run rẩy, ba tên còn lại không còn gượng được nữa, đều ngồi cả xuống đất, mất hẳn phong cách của con nhà võ.

Cao Nhẫn buông xuôi kiếm theo thân, chàng đứng sừng sững như một vị thần, sắc mặt tươi tỉnh, thần thái ung dung, nhìn đối phương, chàng cất cao giọng nói :

- May cho các ngươi, hôm nay ta chỉ muốn xem uy lực của kiếm pháp. Thôi! Đứng dậy về đi, mọi chuyện cứ bẩm báo với lão Quân chủ. Lần sau nếu còn gặp lại ta sẽ không dung tình.

Vắt nhẹ lại thanh kiếm, trả lại cho tên Chuyên sứ, Cao Nhẫn lướt người như bóng u linh đi mất. Ngang qua chỗ Vạn Ngọc Châu và A Hoa đứng, chàng vẫy tay ra hiệu, tiếp tục lướt đi, lần này chậm hơn, như cố ý để Vạn Ngọc Châu và A Hoa trông thấy mà theo sau.

Đến khi về đến nơi từng là tiểu điểm. Đông lưã đã tàn, nhưng lúc này không cần đến nó nữa, vì trời hầu như đã rạng. Mặt trời bình minh đã hắt lên tia sang đầu tiên vạch thẳng lên nền trời ở đông phương. Cao Nhẫn đứng yên, ngắm nhìn cảnh bình minh như chưa từng ngắm cảnh này, không biết chàng đang nghĩ gì?

Vạn Ngọc Châu và A Hoa cũng đứng im phía sau Cao Nhẫn, không nỡ phá tan con xuất thần của chàng.

Mặt trời giờ đã ló dạng, rực rỡ, huy hoàng, Cao Nhẫn như cùng thức giấc với mặt trời thức giấc. Chàng thở ra một hơi dài, quay lại nhìn Vạn Ngọc Châu và A Hoa. Chàng sững sờ nhìn từng khuôn mặt của cả hai, dưới ánh nắng ban mai, dung mạo cả hai được nhuộm hồng, nhuộm thắm cả khuôn mặt, làm rạng rỡ hẳn lên, đẹp, đẹp như tiên nữ giáng trần.

Cách nhìn trần trời của Cao Nhẫn, lúc đầu làm Vạn Ngọc Châu và A Hoa khiếp sợ, sau hiểu được, cả hai cùng e thẹn, làm ửng hồng thêm gò má vốn đã được ánh ban mai nhuộm hồng, càng đẹp thêm thập phần. A Hoa lấy lại bình tĩnh trước, cô ta nói :

- Kia! Cao công tử, sao công tử nhìn chúng tôi dữ vậy?

Nghe tiếng gọi của A Hoa làm Vạn Ngọc Châu thẹn càng thêm thẹn, còn Cao Nhẫn vừa lúng túng, vừa bẽn lẽn, Cao Nhẫn chưa thẹn bằng tiếng hắng giọng :

- E hèm! Vạn tiểu thư, Hoa cô nương, hai người đẹp lắm!

Không nói còn đỡ, nói ra khỏi miệng rồi, Cao Nhẫn, Vạn Ngọc Châu và cả A Hoa nữa, tất cả đều cúi gằm mặt xuống, người thì sẫm soi nhìn đôi giày vải, kẻ lại mần mê giải áo lụa thất lung... im lặng kéo dài...

Dù sao Cao Nhẫn cũng là nam nhân. Do đó, Cao Nhẫn mau bình tâm hơn, ngược mặt lên, Cao Nhẫn nói thật khề :

- Tại hạ thốt lời đường đột nên có phần thất lễ, Vạn tiểu thư và Hoa cô nương xin niệm tình tha thứ.

Vạn Ngọc Châu nghe lời khách sáo mà chân tình của Cao Nhẫn, nên cũng ngược nhìn lại, và nói :

- Cao công tử đâu có lỗi gì, thà là nghe lời nói thật lòng, còn hơn nghe toàn giọng đả bôi, dối trá! Tiện nữ không trách công tử gì đâu!

Chưa biết gì về tình nhi nữ, Cao Nhẫn nghe Vạn Ngọc Châu không trách, lại có ý chỉ thích nghe lời nói xuất phát từ tấm lòng. Cao Nhẫn lại thấy băn khoăn khi chàng có điều chưa nói thật với nàng.

Về băn khoăn lộ rõ trên nét mặt của Cao Nhẫn, lại làm cho Cao Nhẫn hiểu khác đi, nàng nghĩ: “Hay là ta có ý dễ dãi, làm chàng ngỡ ta kém đoan trang, chàng không thích?”

Và Vạn Ngọc Châu cũng băn khoăn...

Một lần nữa, A Hoa lại chứng tỏ là một người thân tín, đã gỡ rối cho cô chủ, A Hoa nói :

- Kia Cao công tử, suốt một đêm không nghỉ ngơi, công tử không thấy mệt và đói hay sao?

Cao Nhẫn như người chết đuối vớ được phao, chàng đáp ngay :

- Hoa cô nương và tiểu thư có thấy đói và mệt không? Hai người ngồi đây nghỉ một chút, để tại hạ kiếm ít thú rừng, thử ném qua mùi đã vị cho biết cuộc sống giang hồ nhé!

Nói xong, Cao Nhẫn nháy nháy mắt, làm Vạn Ngọc Châu và A Hoa cười rộ, trước khi đi, Cao Nhẫn có nói :

- Nhị vị chờ một chút nhé!

Thấy Cao Nhẫn đã đi khuất rồi, A Hoa bới rối hỏi ngay :

- Tiểu thư! Bây giờ biết tính sao?

Vạn Ngọc Châu dăm chiêu thờ dãi nói :

- Ta còn phải biết tính gì nữa đây!

- Tiểu thư nói như thế sao được!

- Chứ ta phải nói sao đây?

- Tiểu thư, hay là...

- Sao?

- Hay là chúng ta hỏi phủ?

- Hỏi phủ? Mì không biết là ta đã chán lắm rồi, nên ta và mi mới phải đi lang thang khắp nơi sao?

- Thế tiểu thư định thế nào?

- Hay là...

- Sao? Tiểu thư định làm sao?

- Ta nghĩ... hay là chúng ta rời khỏi hẳn?
- Rời Cao công tử? Tiểu thư định đi được sao?
- Sao không đi được? Ai ngăn ta? Hẳn à?
- Không phải! Ý tiểu tỳ muốn nói là... là...
- Là sao? Sao mi không nói? Mi lại nghĩ ra cái ý quỷ quái gì đây?
- Là tiểu tỳ nói, con tim của tiểu thư ngăn không cho tiểu thư đi!
- A Hoa? Mi lại nói xàm, ai nói cho mi biết là con tim ta không cho ta đi? Mi ắt không quên tính ta cương quyết như thế nào chứ?
- Còn ai nói nữa!
- Nói mau! Ai nói với mi điều tàm xàm ấy?
- Tiểu thư!
- Là ta? A Hoa, mi thật là quá quắt lắm rồi!
- Chứ tiểu tỳ nói không đúng sao?
- Không!
- Đúng!
- Không!
- Đúng!

...

- Nhị vị đang bàn thảo gì đó?
- Cao công tử!
- Công tử đã về!

Đúng là Cao Nhẫn đã về, trên tay chàng đang giữ hai con thỏ rừng.

Cao Nhẫn ngơ ngẩn nhìn Vạn Ngọc Châu và A Hoa, Cao Nhẫn cũng cười theo. Tiếng cười rộn làm cho cả ba quên đi tất cả những nghĩ vẩn còn vẩn vương trong lòng.

Một ngày mới lại đến, dưới ánh dương quang soi tỏ, cảnh vật nơi này càng hiện rõ nỗi hoang sơ tiêu điều. Nơi chốn này không còn gì để lưu luyến Cao Nhẫn nữa, Cao Nhẫn trong lúc dùng điểm tâm, nói :

- Rời nơi này, nhị vị có ý định đi về đâu không?

A Hoa đưa mắt nhìn Vạn tiểu thư, trông Vạn tiểu thư đáp lời Cao nhẫn. Vạn Ngọc Châu im lặng, nội tâm nàng đang xáo trộn dữ dội, đi thì phải đi rồi, nhưng chia tay với chàng được hay không? Tuy lúc này, ngoài miệng nói là không đồng ý với nhận định của A Hoa.

Nhưng thật tâm nàng đang thổn thức, đã ngăn không cho nàng bỏ được Cao Nhẫn. Nàng phân vân bất định, không thể kéo dài thời gian suy nghĩ, trong khi Cao Nhẫn đang chờ đợi câu trả lời, nàng đành hỏi ngược lại :

- Còn công tử, công tử đã có chủ ý gì chưa?

Cao Nhẫn như đã sẵn có chủ trương, nên đáp ngay :

- Tại hạ đã quyết tâm chặn đứng bàn tay của Hiệp Thiên bang lại, không thể để thế lực tàn ác này tiếp tục đàn áp vô lâm, không thể để mặc tình lão Quân chủ thao túng giang hồ, tha hồ vo tròn bóp méo. Do đó, lúc này tại hạ có ý đi về Không Động.

- Không Động? Không Động phải đã làm sao?

Cười khẩy, Cao Nhẫn trả lời :

- Còn sao nữa! Sau Võ Đang, Nga Mi, Côn Lôn, Hoa Sơn và Trường Bạch, xóa tên Kim Ưng và Tiềm Long nhị bang mặc dù đang truy sát Cái bang,

Lão bắt đầu nhìn đến Không Động! Nếu không được anh hùng các lộ đến tiếp ứng, thì giờ đây chỉ còn có Thiếu Lâm là lão chưa động đến.

Lời của Cao Nhẫn nói như là tiếng sét đánh ngay vào tâm trí của Vạn Ngọc Châu và A Hoa, cả hai nhìn nhau, mặt biểu lộ ngờ ngác, như không tin có sự việc ấy xảy ra. A Hoa hỏi :

- Lời công tử vừa nói, đó là sự thực?
- Khắp giang hồ, ai ai mà không biết sự việc này! Họ chỉ có người cửa đóng then cài, không màng đến thế sự, may ra mới không biết.
- Tiệp nữ thật tình không biết có việc này!

Vạn Ngọc Châu đáp, giọng run run như cổ kim nén cơn xúc động, lời phân minh làm cho Cao Nhẫn giật mình, Cao Nhẫn bèn nói :

- Lời tại hạ vừa nói, không ám chỉ Vạn tiểu thư và Hoa cô nương. Vì thật sự, hai vị chưa phải là nhân vật võ lâm, tại gia tông phụ, hai vị đều là nữ nhân khuê môn bất xuất, không biết việc này là lẽ tất nhiên.

A Hoa nói chen vào :

- Nhưng chúng ta thì...

Sợ A Hoa nói điều thất thế, Vạn Ngọc Châu chặn lại, và nói nhanh :

- Cao công tử nói đúng, chúng ta là phận nữ nhi, việc giang hồ khó mà biết hết được. Công tử ắt không trách chúng ta hỏi những điều ngờ ngác.

Cao Nhẫn vội nói :

- Không đâu! Tại hạ nào dám trách ai! Ngược lại tại hạ có lời thất ngôn, mong nhị vị đừng lưu tâm!
- Thế là công tử định định đến Không Động phải? Công tử có người thân thuộc phái Không Động?
- Có vài người đã từng lăm phen cứu mạng và giúp đỡ tại hạ lúc còn ấu thơ. Do đó, tại hạ không thể không đến.

Khi đã biết rõ ý của Cao Nhẫn, A Hoa nhìn tiểu thư mình, hỏi :

- Tiểu thư, còn chúng ta thì sao đây? Đi hay không?

Còn đang vùn vằng, chưa quyết định, Cao Nhẫn đã ngăn cản :

- Nhị vị không nên đi nữa, hãy về nhà thôi! Giang hồ đầy sóng gió, nhị vị đi khó mà yên thân! Riêng tại hạ, chuyến này đến Không Động, không thể để nhị vị theo cùng. Nếu sơ suất Cao Nhẫn này ân hận đến chết.

Nghe lời trần tình này của Cao Nhẫn, Vạn Ngọc Châu như nở hoa trong lòng, niềm vui thật khó tả, nàng hỏi :

- Cao công tử, thật tình công tử lo cho chúng tôi lắm sao?
- Vạn tiểu thư, thà không biết thì thôi, chứ đã biết Vạn tiểu thư và Hoa cô nương đây rồi thì... thì...
- Sao hả công tử?
- Thì tại hạ xem như là người thân thuộc, không lo sao được, nếu trên bước đường xuôi ngược giang hồ, tại hạ không ở bên để mà chăm sóc, lo toan...
- Nếu công tử đã xem chúng tôi như người thân thích, sao công tử lại không...

Nói đến đây Vạn Ngọc Châu ngập ngừng, vì e rằng sẽ nói ra điều khó nghe, Cao Nhẫn nôn nóng hỏi :

- Vạn tiểu thư có sao không nói tiếp lời?

Nghe Cao Nhẫn hối thúc, Vạn Ngọc Châu cố lấy hết can đảm nói :

- Tiệp nữ muốn nói, sao công tử lại không lưu lại chốn này, cùng bọn tiểu nữ sống ở đây, không màng chi đến giang hồ, không va chạm, gây thù chuốc oán?

Lời Vạn Ngọc Châu nói ra, thật tình làm cho Cao Nhẫn thấy rất thích, nhưng sau khi suy tính, nhớ lời Võ Lâm Thần Khất đã nói :

- Ẩn mặt, giấu tên, mặc kệ võ lâm đó là trung sách.

Rồi lại nhớ đến di ngôn của sư phụ :

- Chắp chường và chấn chỉnh Áo Ma cung..

Mọi ý nghĩ đảo lộn trong trí óc của Cao Nhẫn, Cao Nhẫn thờ dài, cố nói điều trái với tâm của mình :

- Vạn tiểu thư, xin tha lỗi, tại hạ còn trách nhiệm sư môn, còn nợ máu phải trả của má má và của mình huynh!

Nói đến mình huynh, Cao Nhẫn nhớ lời chàng đã thốt ra trước cái chết của mình huynh :

- Minh huynh hãy an nghỉ, đệ nhất định sẽ báo thù cho mình huynh!

Cao Nhẫn lại nói tiếp :

- Vạn tiểu thư và Hoa cô nương xin hãy về nhà. Nếu còn duyên thì còn gặp mặt.

Vạn Ngọc Châu nghe những lời Cao Nhẫn, tuy tâm trí đồng ý với lý lẽ của Cao Nhẫn, nhưng trong lòng thì thấy đau như cắt, khi Cao Nhẫn bắt buộc phải đổi đầu với Hiệp Thiên bang, đối địch với Quân chủ thì...

Cổ gạt lệ đang chực trào ra khoeo mắt, Vạn Ngọc Châu nói :

- Cao công tử! Tiệp nữ và A Hoa cũng đến lúc phải về nhà. Công tử đi, xin bảo trọng!

Cao Nhẫn thật sự kinh ngạc, hỏi :

- Nói sao? Vạn tiểu thư định chia tay ngay lúc này à?

Vạn Ngọc Châu đáp :

- Trước sau gì cũng phải chia tay, sao lại không là lúc này? Đường về Không Động phải xa vời vợi, Cao công tử gấp phải bôn hành, đi sớm, đến sớm, thì chúng ta còn mong gặp lại sớm!

Cao Nhẫn không sao hiểu được rõ ý của Vạn Ngọc Châu, nhưng thấy lời lẽ của nàng rất hợp lý, Cao Nhẫn gật đầu đáp :

- Được, tại hạ gấp phải đăng trình, mong Vạn tiểu thư và Hoa cô nương cố bảo trọng. Hẹn ngày gặp lại!

Vòng tay thi lễ, Cao Nhẫn tung người lướt đi, như vẫn còn lưu luyến, Cao Nhẫn đôi lần ngoái đầu nhìn lại.

Cao Nhẫn lúc này như đã mờ xa, Vạn Ngọc Châu và A Châu không còn thấy rõ bóng chàng nữa, và dấu chàng đi chưa xa, thì mắt của cả hai e khó nhìn ra được Cao Nhẫn, vì lúc này mắt của hai nàng đã tuôn lệ nhạt nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Giúp Cái bang thoát vòng nguy khốn Hiễn thần uy, một kiếm phá Tam Tài

Hai ngày sau.

Trời đã sập tối.

Một bóng người phóng đi vun vút trên quan đạo, người này có lẽ cố đi nhanh, để mong vượt khỏi cánh rừng nhỏ bên tả đường, có thể đến một nơi có người ở, và sẽ tìm được nơi trú ngụ!

Bất chợt bóng người khựng lại, vì người này vừa thấy thấp thoáng trong cánh rừng có ánh đèn le lói, mừng quá bóng người này hướng về ánh đèn le lói, lại phóng mình lướt đi.

Còn cách chỗ có ánh đèn độ ngoài hai mươi trượng, bóng người này lại đứng lại, lăm bằm :

- Đây là đâu? Sao lại có nhiều người xuất hiện? À! Hình như họ đang vây quanh chỗ có ánh đèn, ắt có chuyện gì lạ? Hừ, Cao Nhẫn ta nhất quyết làm rõ việc này!

À! thì ra bóng người này là Cao Nhẫn!

Cao Nhẫn cố thở nhẹ hơn, dựa vào cây rừng che chắn, tiến đến gần hơn. Khi không thể tiến gần hơn được nữa, Cao Nhẫn bèn vút mình lên một tàng cây, ngồi yên, vận thánh lực nghe ngóng, không một ai phát hiện được Cao Nhẫn.

Yên tâm, Cao Nhẫn nhìn qua một lượt, thấy thấp thoáng ở phía dưới nhiều bóng đen đang ẩn nấp, thỉnh thoảng vài bóng người tụ lại, thì thầm, chỉ chỗ về nơi có ánh đèn.

Đưa mắt nhìn theo, Cao Nhẫn mới nhận ra nơi có ánh đèn là một ngôi cổ tự, đã hoang phế, mái ngói vẫn còn nhưng nhiều viên ngói đã long ra, như sắp rơi xuống đất. Xung quanh mọc đầy cỏ dại, lấp cả lối đi.

Không rõ bọn người này có ý gì khi vây quanh ngôi cổ tự? Bọn này khá kín tiếng. Từ này giờ vẫn không bắt được tiếng họ nói với nhau.

Cao Nhẫn nhìn quanh ngôi cổ tự, cố tìm một nơi kín đáo có thể ẩn nấp được, để chàng tiến lại gần hơn. Phía tiền điện thì không xong, vì quá trống trải, còn phía sau?

Để quan sát, Cao Nhẫn đành vận dụng thân pháp thượng thừa, du người theo bóng cây, lui ra sau, rồi vòng lại phía sau ngôi cổ tự.

- Đây rồi!

Cao Nhẫn khi vòng lại phía sau ngôi cổ tự thì đã phát hiện một chỗ rất thuận tiện. Đó là chỗ cách phía sau ngôi cổ tự đã sứt lở hết một phần.

Vừa định lướt người tới, thì phía trước chỗ Cao Nhẫn chừng một trượng có tiếng người :

- Sao lâu vậy không biết?

Rồi giọng khào khào của một tên nữa :

- Im đi, lệnh của Chuyên sứ bảo canh phòng thì cứ canh phòng. Hừ, mi mà sơ suất một chút, thì cái đầu của mi lẫn ta đều khó mà bảo toàn.

“Lại là bọn Hiệp Thiên bang! Chúng định vây bắt ai?”

Cao Nhẫn nghĩ thầm. Không muốn bứt dây động rừng, Cao Nhẫn thân người đã như vệt bóng mờ, vút qua đầu hai tên, tiến thẳng đến chỗ đã định.

Một lần nữa, Cao Nhẫn bé mục vận khí, để tâm lắng nghe. Trong ngôi cổ tự, có nhiều người đang tụ tập, tiếng người nói khe khẽ, đôi khi lại phát lên, nhưng Cao Nhẫn cũng không thể nghe rõ được nội dung. Do vậy, cũng không thể đoán biết những nhân vật này là thế nào!

- Đành phải đứng như thế này, chờ xem sự việc diễn biến rồi hãy định!

Cao Nhẫn nghĩ thế, và đành phải đứng chờ trong bóng đêm càng lúc càng dày đặc.

Không bao lâu, phía trước tiền điện đã nghe tiếng một người gọi lớn :

- Những người ở phía trong hãy nghe đây, các người đã bị chúng ta vây kín rồi, đừng mong thoát thân! Các người cũng đừng manh động! Nếu trái lời bắt buộc chúng ta phóng hỏa đốt chùa!

Giọng nói phát ra giữa đêm vắng, lại được nội lực trợ vào, khiến giọng nói vang xa, người ở phía trong hẳn không thể không có một phản ứng nào. Không lẽ họ đã như cá nằm trong rọ, thúc thủ, như đối phương đã hăm dọa?

Cao Nhẫn lòng nghĩ mà tay chân thấy xốn xang. Nhưng vì chưa biết bọn người ở phía trong ngôi cổ tự là quen hay lạ? Nên Cao Nhẫn lại bấm bụng cố đứng yên.

Mãi rồi những người ở phía trong cũng phải lên tiếng :

- Bọn các người là ai?

- Ha ha... Độc Mục Cái tiền bối không thể đoán bọn tại hạ là ai thật sao?

- Các người là Hiệp Thiên bang? Sao các người lại biết bọn ta ở chốn này?

- Ha ha... Các người nghĩ xem, hiện nay giang hồ thuộc về ai? Chuyện con con thế này, bọn tại hạ không biết thì còn ai biết được? Ha ha...

Cánh cửa quá cũ kỹ của ngôi cổ tự được mở ra, một dáng người xuất hiện, y phục vẫn là y phục muôn thuở đặc trưng của Cái bang, vì vẫn là đêm đen, người ta không thể nhìn thấy số túi đeo ở lưng mà biết được đây là ai.

Nhưng khác hẳn với mọi người, tinh quang từ mắt người này xạ bắn ra chỉ có một. Qua đó, đủ nhận biết đây là Độc Mục Cái Bang chủ Cái bang, lão tên gọi là gì, đã lâu không còn ai nhớ đến, và lại cần gì tên họ, Độc Mục Cái của lão đủ để biểu trưng cho con người lão.

Vừa hiện thân, Độc Mục Cái đưa mắt nhìn quăng không trước tiền điện, vì bên đối phương chưa một ai xuất hiện, lão nói :

- Độc Mục Cái ta muốn diện đối diện, nói chuyện với các người.

- Ta đến đây.

Sau câu nói, một người y phục màu xám xuất hiện ngay trước mặt Độc Mục Cái, nhìn người vừa đến, lão hỏi :

- Tuổi tác các hạ chưa là bao, thân pháp siêu phàm, võ công thật là đáng phục! Nhưng chỉ tiếc...

Người mới đến không ngờ câu đầu tiên Độc Mục Cái nói ra, lại đề cập đến bản thân y. Khi Độc Mục Cái ngưng nói giữa chừng, y gắng hỏi ngay :

- Tiếc sao?

- Tiếc là miệng lưỡi các hạ tron lăm! Không dám nhìn nhận một sự thực!

- Sự thực thế nào?

- Các hạ cho là, Hiệp Thiên bang các hạ thật sự nắm bắt được tin tức của bản nhân? Điều này thật khó tin!

- Sự thực bây giờ là một minh chứng, tiền bối không tin cũng phải tin!

- Bản nhân hỏi các hạ điều này nhé? Thế bao lâu nay bản nhân đã từng đến những nơi nào, Hiệp Thiên bang các hạ biết rõ chứ? Nếu biết rõ, ha ha... sao lại không ra tay bắt bản nhân? Ha ha... điều này chứng tỏ...

- Sao?

- Không có nội gián, thì hôm nay các người đừng hòng tìm đến được nơi này!

Nói ra những lời này, nhìn nét mặt của Độc Mục Cái thấy lão rất căm phẫn, lão lại nói :

- Thế nào, các hạ cho lời bản nhân vừa nói có đúng không?

- ...

- Lời nói của bản nhân đến đây là hết. Bây giờ các hạ muốn gì? Có thể nói ra được chứ?

Tên kia từ nãy giờ bị Độc Mục Cái dồn cho một trận, không nói lên lời.

Bây giờ, nghe Độc Mục Cái hỏi, y như lấy lại được tự tin, ưỡn ngực đồng dặc nói :

- Việc trước mắt, bản Chuyên sứ xin đưa ra hai đường lối tùy Bang chủ định liệu.

Nghe nói có tới hai đường lối, Độc Mục Cái ngạc nhiên vì ngờ phải một phen tử chiến, không ngờ lại có cơ may tránh khỏi. Độc Mục Cái hỏi :

- Sao? Nói nghe thử!

- Một là mời Bang chủ theo bản Chuyên sứ về hội diện với Quân chủ.

Thấy vẻ mặt giận giữ của Độc Mục Cái, tên Chuyên sứ nói rõ thêm :

- Bang chủ yên tâm, không có việc gì đâu, theo bản Chuyên sứ thì đây là hạnh vận của Bang chủ và toàn thể bang chúng Cái bang.

- Nói đi! Thế nào là hạnh vận chứ?

- Nói ra, e Bang chủ không tin! Thật sự lâu nay, người của Hiệp Thiên bang truy tầm Bang chủ là để mang đến cho Bang chủ một tin mừng, hay nói khác đi là hạnh vận của Bang chủ đã đến.

- Nói mau! Đừng rườm lời nữa! Hạnh vận là hạnh vận làm sao chứ?

- Thế này, Quân chủ rất xem trọng Bang chủ, người muốn trao cho Bang chủ chức vụ Nam phương Kim lệnh sứ, thay mặt Quân chủ đề...

- Cảm ngay! Bản nhân không thể nào như Võ Đang các phái mà nói giáo cho giặc. Các hạ nói đường lối thứ hai xem thế nào?

- Được, đã vậy, Cái bang các người đừng có trách! Đường thứ hai là chết...

Dư âm của tiếng chết kéo dài, làm tăng thêm sự đắc ý của tên Chuyên sứ, cũng như làm tăng phần nộ của Bang chủ Cái bang Độc Mục Cái.

Lão ngửa mặt lên trời, cười một hồi dài, tiếng cười làm phần khích bang đồ Cái bang đang hiện diện, lúc này đã hiện thân, đứng ngay sau Bang chủ của mình. Trong cổ tự, đuốc đã được đốt lên, soi sáng cả ra ngoài sân tiền điện. Mắt người nào người nấy lộ vẻ hân hoan, vì được dịp mặt đối mặt với kẻ

địch, quyết tử chiến cho tiền đồ Cái bang. Chứ không như bao lâu nay, chịu làm thân chuột, trốn chui, trốn nhủi.

Tên Chuyên sứ lùi lại một lúc năm bước, trước khí thế của Cái bang.

Nhưng phục binh của y đang ở quanh đây. Y vững dạ, quát hỏi :

- Thế nào? Xin Bang chủ cho biết tôn ý?

- Ý của bản nhân thế nào, các hạ dư biết rồi đấy!

Tên Chuyên sứ hú lên một hồi dài, báo hiệu cho đồng bọn biết hiệu lệnh tấn công xong, y nhìn Độc Mục Cái nói gần từng tiếng một :

- Được, muốn chết, ta cho chết!

Đúng lúc này, một bóng nhân ảnh đột ngột hạ thân xuống mộ tràng, nơi chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc lưu huyết. Người vừa đến nói ngay với tên Chuyên sứ :

- Bọn Hiệp Thiên bang các ngươi chuẩn bị đi, vì các ngươi chỉ có một đường lối để đi mà thôi.

- Ai?

Tên Chuyên sứ thấy người vừa xuất hiện, lời nói huênh hoang khó nghe, vừa quát hỏi xong, y nhìn kỹ người nói đến đoạn cười to lên, nói với Độc Mục Cái :

- Ha ha...! Bang chủ Cái bang chắc đã hết người, sao lại đưa một tên miệng còn hôi sữa ra nạp mạng vậy?

Phản Độc Mục Cái thấy người lạ đột nhiên đến, lúc đầu lão nghĩ đây là người của đối phương. Đến khi thấy người mới đến tỏ ý chống lại đối phương, lúc đầu lão còn thoát mừng, nghĩ: “Chắc một đồng đạo giang hồ đến tiếp tay!” Nhưng sau lại nhìn kỹ thì thấy đây chỉ là một thanh niên, tuổi độ mười tám, đôi mươi, không rõ môn đồ của ai, bang phái nào? Thì lại có đôi phần thất vọng. Tuy thế, cổ không tỏ thái độ hững hờ, lão nhìn trang thanh niên, lão nói :

- Đa tạ thiếu hiệp có thiện ý đến tiếp tay với bản bang. Nhưng xin thiếu hiệp mau rời khỏi chốn này, thiện ý của thiếu hiệp đủ nói lên ý chung của võ lâm, đối với hành động này của bản bang.

Rồi không để người thanh niên tỏ rõ thái độ, lão quay nhìn tên Chuyên sứ nói :

- Việc của bản bang, bản bang tự gánh vác, còn về phần thiếu hiệp này đây, mong các vị hạ tình lão mà để cho chàng ta đi.

Chàng thanh niên mới đến hiểu ý lãnh của Độc Mục Cái, do đó không để tâm đến việc lão hơi có hờ hững với chàng lúc đầu, chàng thanh niên nhìn ngay mắt còn lại của Độc Mục Cái, chàng thốt :

- Độc Mục Cái tiền bối an tâm! Chuyện của văn bối và Hiệp Thiên bang, khó tránh khỏi đối đầu! Hôm nay văn bối xin vì minh huynh Tiểu Truy Phong Vương Thuần mà đòi lại sự công bằng ở các vị Hiệp Thiên bang đây.

Quay nhìn ngay tên Chuyên sứ, chàng thanh niên nói tiếp trong tiếng cười nhẹ :

- Các hạ đây là vị Chuyên sứ đứng hàng nào trong mười hai vị Chuyên sứ? Chuyện của tại hạ vừa nói với Độc Mục Cái Bang chủ các hạ hẳn đã nghe?

Tên Chuyên sứ thấy thái độ ung dung của chàng thanh niên, hẳn cũng có đôi chút võ công, nghe hỏi, hẳn ra thái độ kẻ cả trả lời :

- Tiểu tử!

Ngươi là đồ tôn của ai? Nói ra xem, nếu quen biết, vị tình ta tha thứ cho một phen. Còn ta là tứ lệnh sứ của Quân chủ!

- À, thì ra đây là tứ Chuyên lệnh sứ, thật là hân hạnh cho tại hạ. Tính đến nay, tại hạ đã gặp trước sau là bốn vị Chuyên sứ, các hạ nữa là năm. Phần các hạ hôm nay, quả là không may.

- Không may? Tiểu tử ngươi nói nghe tức cười quá, ta không may hay là ngươi?

- Các hạ và toàn thể nhân số Hiệp Thiên bang có mặt ở đây đúng là không may, vì... vì Cao Nhẫn ta quyết sẽ không lưu lại một mống nào!

Càng nghe chàng thanh niên lạ mặt, mà tên xưng là Cao Nhẫn nói, tên Chuyên sứ càng thấy nóng mắt lên, hẳn quát to :

- Thật là tên tiểu tử ngông cuồng! Ngươi không thích sống nữa, ta sẽ cho ngươi toại nguyện!

Quát xong, hẳn tràn nhanh người tới, với thân pháp nhanh nhẹn, vừa áp sát vào người Cao Nhẫn thì chuông kinh của hắn đã cuộn cuộn tuôn ra khác nào thác lũ từ nguồn đổ ào xuống... ào ào...!

Độc Mục Cái đứng kề đó, không ngờ đối phương nói đánh là đánh. E ngại cho Cao Nhẫn phải chết ngay đương trường, lão vội kêu lên :

- Thiếu hiệp, tránh ngay!

Miệng kêu, hai tay của Độc Mục Cái như hai thiết phiến, một hất Cao Nhẫn ra, còn một vỗ ngay vào song chưởng của Tứ chuyên lệnh sứ...

Còn Cao Nhẫn thì lại cười to, không xem chưởng của tên Chuyên sứ ra gì, tai nghe Độc Mục Cái kêu, thì người cơ hồ sắp nhận luồng kinh phong mạnh bạo nhưng nhu hòa của Độc Mục Cái với ý đưa thân Cao Nhẫn tránh những chưởng của đối phương.

Cao Nhẫn không muốn làm Độc Mục Cái mất thể diện, chàng nhân đà chưởng của Độc Mục Cái lướt người ra bên tả một bước, đủ để tránh chạm trực tiếp vào chưởng của địch nhân, xong, trụ ngay người lại, tả thủ phát cái nhẹ nhàng.

Một luồng kinh lực tức thì phát sinh, cộng với một chưởng của Độc Mục Cái, làm song chưởng của tứ chuyên lệnh sứ giảm hẳn uy lực. Tuy thế... ‘Bùng’... tiếng chấn động vang ra dư kinh vẫn còn đẩy đưa thân hình Độc Mục Cái lùi sau nửa bước.

Tên tứ Chuyên lệnh sứ thấy Cao Nhẫn thoát chết, cho là do cái hất của Độc Mục Cái, nhân Độc Mục Cái còn chưa đứng yên, thân hình như chớp giật, đã lướt dền bên Cao Nhẫn, kem theo tiếng quát :

- Cho ngươi chết!

Song chưởng của đối phương lúc này không khác chi hàm của kinh ngạc, một trên ép xuống, mộ dưới tổng lên. “Phen này Cao Nhẫn khó thoát chết” mọi người đều nghĩ như vậy, nào ngờ...

Vận dụng bảy thành công lực, nặc kệ chưởng kinh của đối phương, hữu chưởng của Cao Nhẫn theo chiêu ‘Ma Thủ Văn Nhân’ trong Áo Ma chưởng pháp tổng thẳng ngay vào ngực tên tứ Chuyên lệnh sứ.

Tung...

Song chưởng của tứ Chuyên lệnh sứ chưa đến người Cao Nhẫn, thì mặt mũi tối sầm, người tung bắn về sau hơn trượng, song thủ quờ quạng, chưởng kinh theo song thủ bay loạn tứ phương làm đèn đuốc đôi bên chập chòn muốn tắt...

Một bóng người chớp động, đến rước người của tên tứ Chuyên lệnh sứ, miệng kêu lên :

- Tứ ca! Tứ ca có sao không?

Một người nữa lại xuất hiện như cùng một lúc, đến ngáng ngay trước mặt Cao Nhẫn, vừa hạ thân xong, hấn đã nói ngay :

- Tiểu tử to gan thực! Lại dám dấn thương Chuyên sứ của Quân chủ!

Một chưởng loại ngay một Chuyên sứ, lại nghe tên vừa nói, Cao Nhẫn cười khan nói :

- Chuyên sứ mà đã nói gì? Cách đây không lâu, ta đã làm cỏ một tên, tha mạng cho hai tên lẫn một vị Kim lệnh sứ, các hạ nói sao về vấn đề này? Hừ, ta đã nói trước rồi, hôm nay các ngươi thật là không may.

Tên mới đến không thể nào tin lời của Cao Nhẫn nói, hấn quát :

- Có giỏi hãy tiếp ta một chưởng! Đờ này!

Hấn đã nhanh chóng áp sát người Cao Nhẫn, song chưởng lần lượt tung ra, liên tiếp hết chưởng này đến chưởng khác, như nước chảy mây trôi, phủ kín người Cao Nhẫn. Cao Nhẫn cười vang lên :

- Ha ha... khá lắm, xem đây!

Giữa bóng chưởng kinh trùng điệp của đối phương như thiên la địa võng, ngỡ Cao Nhẫn phen này khó mà thoát được thân, chứ nói chi đến việc chống đỡ nổi. Nào ngờ, tiếng ‘xem đây’ của Cao Nhẫn dứt, người của Cao Nhẫn như vệt bóng mờ cất cao lên trên tầm chưởng của đối phương, trên cao, Cao Nhẫn đối vị thế, hai chân đưa trên, đầu xuống dưới, hai tay đập mạnh xuống giữa bóng chưởng của đối phương, tiếng chưởng phong liên tiếp chạm vào nhau.

Àm... âm... âm...

Dư kinh đồn ra khắp nơi, làm cát bay, đá chạy. Đối phương thấy chưởng kinh của mình không làm thiệt hại gì cho địch, tay đã xoay nhanh, tức thì trên tay xuất hiện một thanh trường kiếm. Hấn tung bóng người lên, kiếm chiêu lập tức phát ra, chặn đứng hấn đường roi của Cao Nhẫn.

Đang trên đà roi xuống, Cao Nhẫn khí lực vẫn còn xung mẫn, nhưng không có điểm tựa để hoán vị thân hình, những kiếm quang của đối phương loang loáng, kề sát bên đầu, Cao Nhẫn thật sự lúng túng, nhất thời cấp trí sanh liều, nhắm ngay luồng kiếm quang của đối phương song thủ của Cao Nhẫn vỗ vào nhau, hy vọng trong đường tơ kẽ tóc sẽ chắn gãy hoặc kẹp chặt lấy kiếm của đối phương.

Song thủ đã đánh ra rồi, Cao Nhẫn nhất thời ân hận, nghĩ ngay là mình dại “lỡ bị kiếm của đối phương chém vào tay thì sao?” Nghĩ thì nghĩ vậy, song không thể nào kịp biến chiêu, đành nhắm mắt đưa chân, đến đâu thì đến.

Nào ngờ, đối phương không nghĩ là Cao Nhẫn liều mạng mà nghĩ Cao Nhẫn có cách khắc chế chiêu thức của mình, hấn vội vụt tay kiếm lại, đi bộ sang hữu hai bước, để thân hình Cao Nhẫn rơi xuống, khi thân hình Cao Nhẫn sắp chạm đất, hữu kiếm vụt ra như chiêu ‘Họa Long Điểm Nhân’ còn tả thủ tung ngay một chưởng chéo về bên tả, chặn trước không cho Cao Nhẫn lách người sang bên hữu Cao Nhẫn.

Một kiếm một chưởng đã tung ra, hấn đã dự định Cao Nhẫn không còn đường tiến thoái, chỉ còn mỗi một cách là lách mình tránh về phía bên hữu của hấn, lúc đó với chiêu ‘Hoàn Tảo Thiên Quân’ hấn nghĩ chắc là Cao Nhẫn đành phải chết mà thôi.

Bất ngờ, trái với dự tính của hấn, Cao Nhẫn sau khi đánh ầu may mà đối phương thu chiêu, không thì còn gì hai tay của Cao Nhẫn. Cao Nhẫn thấy giận đối phương không thì ít, mà giận mình thì nhiều. Do vậy người vừa hạ thân xong, kiếm của đối phương đâm ngay vào huyết Mi Tâm, Cao Nhẫn đưa ta vào bọc thật nhanh, khi vụt ra thì tiểu đao khi xưa nhặt được ở bí động đã vào tay. Đưa ngay tiểu đao vào thân kiếm của đối phương.

Coong..

Kiếm của đối phương bị gãy ngay, chưởng của đối phương xem như vô dụng đối với Cao Nhẫn, ngược lại, do bị chấn động ở hữu kiếm và do chưởng kinh vừa phát ra ở tả thủ, người của đối phương mất đà, ngã ngay vào tiểu đao của Cao Nhẫn. Hấn nhắm mắt lại, nghĩ rằng..

Bùng... bùng... bùng..

Hấn vụt mở mắt ra, thấy vẫn còn sống, hấn không biết tại sao. Còn đang ngẩn người thì hấn lại nghe kêu :

- Ngủ ca! Ngủ ca vào đi. Chúng ta phải băm thây tiểu tử này!

Nhìn về hướng có tiếng kêu, hấn thấy tên tứ Chuyền lệnh sứ và một người nữa, lúc này đã đón đỡ người của tứ lệnh Chuyền sứ đang vây đánh Cao Nhẫn, cả hai đều sử dụng trường kiếm, còn Cao Nhẫn hai tay không thấy cầm gì, đang liên tiếp phát quyền đón đỡ với song kiếm mà vẫn bình thản.

Không nghĩ gì nhiều, hấn vội nhún mình đến, định tiếp trợ với hai tên kia, quyết giết chết Cao Nhẫn. Nào ngờ đã nghe tiếng quát :

- Hay cho bọn đã cầu, dám giờ thói ý chúng hiếp cô! Xem gây đây!

Vụt... vụt...vụt...

Bóng gậy vun vút quấn chặt lấy chân của hấn, làm hấn không thể tiến đánh Cao Nhẫn được, hấn thét lên :

- Thất muội và Tứ ca, hãy chờ ta một lát để ta thanh toán bọn ăn xin này đã!

Đoạn hấn lại hô to hơn :

- Người đâu rồi, giết sạch bọn Cái bang cho ta!

Tiếng hô của hấn chưa dứt thì hàng loạt bóng người từ chung quanh đã ào ra, bang chúng Cái bang cũng tủa cả ra, đón đánh người Hiệp Thiên bang. Còn Bang chủ Cái bang Độc Mục Cái là người chặn lối tên được gọi là ‘Ngũ ca’. Thấy Bang chủ có mùi thất thế, hai đệ tử Cái bang xông vội đến, tiếp tay với Bang chủ, cố cầm chân tên Ngũ ca, không cho hấn đến liên thủ với đồng bọn.

Toàn thể bang chúng Cái bang thấy Cao Nhẫn liên tiếp đã bại, cơ hồ sắp giết được hai tên trong đối phương, khí thế bùng bùng lên. Tất cả cùng tận lực quyết tử chiến với bọn Hiệp Thiên bang.

Còn Cao Nhẫn, trong lúc cấp thời đã dùng Tiểu đao chấn gãy kiếm của đối phương, và bất ngờ hơn khi đối phương ngã ập vào vũ khí của mình, Cao Nhẫn không sao hiểu được lòng mình, tâm thì đã quyết tận diệt đối phương. Nhưng chẳng thà trong lúc đối chiến thì khác, chàng không thể buông tha, còn lúc này, tự nhiên người đối phương ngã vào mũi đao, lòng Cao Nhẫn thấy bất nhẫn, thêm nữa vì đối phương lúc này đã thu kiếm, không biết vì ý gì? Nhưng do vậy mà Cao Nhẫn tránh được thương vong. Nghĩ vậy, Cao Nhẫn rút tiểu đao, định đưa tay tả đẩy đối phương văng ra xa... thì chưởng phong từ đâu xô tới, vỗ ngay vào hậu tâm của Cao Nhẫn, kèm theo tiếng thét lạnh lạnh :

- Đừng hại mạng Ngũ ca ta!

Tả thủ đưa ra, thay vì đẩy thân người đối phương đang nhắm mắt chờ chết, Cao Nhẫn xoay người lại, nhấn thêm công lực đón chưởng từ sau đánh tới. Đỡ được một chưởng, thì chưởng phong của đối phương tiếp tục xô tới như thác lũ.

“Không xong!” Cao Nhẫn thầm nghĩ, bèn cất tiểu đao vào bọc, hữu chưởng liên tung ngay sau đó là tả chưởng. Đón đỡ được mấy chưởng của đối phương, Cao Nhẫn tối tăm mặt mày, không nhìn được đối phương là ai? Đang định dừng tay hỏi, thì một bóng người xuất hiện, kiếm lăm lăm trong tay, phóng ngay vào Cao Nhẫn, kiếm chiêu liên miên bất tận.

Không thể bằng tay thịt đón kiếm của đối phương, Cao Nhẫn đi bộ ngay theo Áo Ma bộ pháp, đã tránh thoát được kiếm của đối phương trong đường tơ kẽ tóc.

Đôi lần, Cao Nhẫn đã gần cái chết trong gang tấc... Một kiếm đã khó tránh, thì một kiếm nữa lại xuất hiện, hợp với kiếm trước tiếp tục uy hiếp Cao Nhẫn. Càng giận, Cao Nhẫn quát to :

- Được lắm! Xem đây!

Tức thì quyền phong tuôn ra ào ào, phối hợp với Áo Ma bộ pháp, tay quyền của Cao Nhấn tức thời làm luống cuống song kiếm của đối phương. Kiếm Chiêu của đối phương lơi dần.

Đến lúc này Cao Nhấn mới nhìn rõ, người đánh lên sau lưng là một nữ nhân, y phục gọn gàng, một màu tối xám, tuy là bóng đêm đang phủ kín, nhưng dưới kiếm quang và lập lòe ánh đuốc cũng đủ cho Cao Nhấn thấy nữ nhân này còn trẻ, gương mặt không thể gọi là đẹp khi nữ nhân mặt đang đờ đờ sứt sứt. Còn người đến sau, nhưng ra kiếm trước lại chính là tên tử Chuyên lệnh sứ lúc nãy đã bị Cao Nhấn một chiêu đánh văng.

- Hắn đã lành rồi à? Mau thật.

Lại nghe nữ nhân lên tiếng gọi tên mà Cao Nhấn tha chết lúc nãy. Cao Nhấn nghe tên này trả lời mới biết ba người đều là Chuyên lệnh sứ, là huynh muội với nhau, một tên Đệ tứ, tên Đệ ngũ, còn cô nàng này lại là Đệ thất.

Cao Nhấn tay quyền vẫn ra chiêu, không ngớt, nhắm đánh vào huyệt khẩu và các đại huyệt của đối phương. Mắt đưa nhanh nhìn vào khắp nơi tiền điện của ngôi cổ tự. Thấy bang chúng Cái bang tất đều đã xông lên, lại thấy Bang chủ Độc Mục Cái và hai đệ tử khi chông lại kiếm của tên Đệ ngũ chuyên lệnh sứ, Cao Nhấn nghĩ thầm: "Ta không nên chần chừ nữa, kéo Cái bang nguy mất".

Nghĩ thế Cao Nhấn liền biến chiêu ngay, Áo Ma bộ pháp được Cao Nhấn sử dụng thoăn thoắt hơn, mau hơn, quyền phong liên tiếp đẩy người của Đệ tứ và Đệ thất chuyên lệnh sứ lùi lại. Kiếm chiêu trở nên rời rạc. Lợi dụng một chớp mắt sơ hở của hai người đối phương, Cao Nhấn quát lên :

- Buông ngay!

Bình... bình... bình...

Hai quyền đánh ngay vào huyệt khẩu huyệt cả hai, làm song kiếm phải rời tay! Còn một quyền ra sau, lại tống ngay vào ngực của tên Đệ tứ, ngay vết đau cũ của hắn, làm hắn dội ngược ra sau, máu miệng ộc ra, người hắn lao đảo. Cô nàng Đệ thất chuyên sứ cả sợ, chạy ngay đến bên tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ, đỡ người hắn đứng yên.

Loại xong cả hai, Cao Nhấn bỏ đó, phóng người đến bên Bang chủ Cái bang, Cao Nhấn lên tiếng :

- Bang chủ! Hãy nhường tên này cho vãn bối!

Lời nói theo theo môi bay ra, chiêu phong theo tay Cao Nhấn cũng phóng ra, nhắm vào trường kiếm của tên Đệ ngũ chuyên lệnh sứ, làm kiếm hắn đang định đâm vào người một tên đệ tử Cái bang phải bị chệch hướng, tên đệ tử Cái bang vừa thoát nạn thở phào một tiếng, lạng người tránh sang một bên, cùng với đệ tử Cái bang kia và Bang chủ bỏ tên Đệ ngũ chuyên lệnh sứ lại cho Cao Nhấn, bọn họ lao đi nơi khác tiếp trợ với bang chúng Cái bang đánh lui bọn Hiệp Thiên bang.

Tên Đệ ngũ chuyên lệnh sứ, thấy Cao Nhấn đến đây, ngỡ là Tứ ca và Thất muội chắc đã nguy, hắn không đánh nữa mà hỏi Cao Nhấn :

- Tiểu tử! Người ở đây, còn Tứ ca và Thất muội của ta đâu?

Cao Nhấn thấy hắn quan tâm đến huynh muội cũng khá, nên Cao Nhấn cười đáp :

- Các hạ yên tâm, bọn họ chưa chết đâu. Việc hôm nay, các hạ thấy thế nào?

Chưa tin lời của Cao Nhấn, hắn đưa mắt tìm kiếm, thì đã thấy Thất muội hắn đang cầm kiếm đứng lên, làm hộ pháp cho Tứ ca hắn đang ngồi vận công. Yên tâm, hắn nhìn lại Cao Nhấn, hắn nói :

- Tiểu tử khá lắm! Người là ai? Môn phái nào? Sư thừa là ai?

Cao Nhấn trả lời :

- Không cần các hạ phải khen. Tại hạ chỉ muốn một điều, chuyện hôm nay các hạ tính sao?

- Người võ công tuy khá, nhưng không thể lấy nó mà uy hiếp bọn ta được đâu. Nên nhớ, trên đời này chưa có kẻ nào thoát được kiếm của ba ta cùng liên thủ!

Cao Nhấn cười khẩy :

- Hừ, ghê gớm đến thế cơ à? Ta cho các hạ biết, kiếm ta chưa xuất, lực ta chưa tận. Khó mà nói ba người các hạ liên thủ đã làm gì được ta! Được rồi, phen này ta và các hạ thử đánh cuộc nhé?

- Cuộc thế nào?

- Không khó khăn gì! Đợi cho Tứ ca người chữa thương xong, ta cho bọn các hạ liên tay. Nếu qua khỏi kiếm ta thì tùy, các hạ muốn xử trí ta thế nào cũng được. Ngược lại...

Tên Ngũ chuyên lệnh sứ, chưa từng nghe người nào trong võ lâm lại dám đại ngôn như Cao Nhẫn, hấn không tin Cao Nhẫn nói thực.

Nhưng dù sao, nếu đây là đánh cuộc thì mười phần, hấn đã thắng chắc đến đủ mười phần, hấn hỏi ngay :

- Ngược lại thì sao?

Cao Nhẫn thấy vẻ mặt của tên Đệ ngũ chuyên lệnh sứ làm gì Cao Nhẫn không hiểu được ý đối phương, muốn cho đối phương khẩu phục tâm phục, Cao Nhẫn trả lời :

- Ngược lại, ta không cần mạng sống của bọn người các người nữa! Chỉ cần các người đồng ý buông tha cho Cái bang cũng như việc phục hận, các hạ báo với Quân chủ cứ tìm đến ta là đủ rồi. Sao? Được chứ?

Thấy điều kiện của Cao Nhẫn đề ra hơi khó cho hấn, vì trách nhiệm của ba người bọn hấn hôm nay và trước đây là tìm và diệt Cái bang, nếu Cái bang không chịu quy thuận. Bấy giờ Cao Nhẫn nói vậy, hấn thấy khó xử. Còn đang chần chừ, lại nghe Cao Nhẫn hỏi :

- Sao? Không phải lúc này các hạ có nói là chưa ai qua khỏi ba tay kiếm người các hạ liên tay đó sao?

Nghe lời nói châm chọc của Cao Nhẫn, hấn thấy khó chịu, hấn đáp ngay :

- Được, ta đồng ý! Nhưng ngươi phải giữ y lời?

- Hừ, thua dưới tay bọn người các hạ, không giữ lời mà được à? Ta chỉ mong nếu lỡ tay bọn các người thua cuộc, thì nhớ giữ lời đã hứa. Bằng không! Chớ trách ta vô tình nhé?

- Được, để ta đến xem thương thế của Tứ ca ta đã!

Cao Nhẫn đưa tay chặn Đệ ngũ chuyên lệnh sứ lại nói :

- Khoan, Các hạ nên cho thuộc hạ dừng tay lại đã.

Dù sao cũng đã nắm chắc phần thắng, tên Đệ ngũ chuyên lệnh sứ thấy không có gì phải vội, hấn đồng ý, quát lên :

- Dừng tay!

Mọi người hai phe đều ngừng tay, ngơ ngác nhìn, rồi phe nào chạy về phe bên đó.

Cao Nhẫn và Đệ ngũ chuyên lệnh sứ đồng lúc giải thích cho đồng bọn rõ về nội dung việc đánh cuộc. Đôi bên nghe xong. Đứng riêng về hai phía, nhường hấn phần trống phía trong ước lượng khoảng năm trượng vuông.

Tên Đệ ngũ chuyên lệnh sứ đến gần Đệ thất và Đệ tứ chuyên lệnh sứ, lúc này đã vận công trị thương sắp xong. Hấn đợi đến lúc tên Tứ ca hấn xả công xong, lược thuật lại mọi sự và điều của Cao Nhẫn nêu ra làm điều kiện.

Cả ba tên Chuyên lệnh sứ chụm đầu vào nhau, bàn bạc. Còn Cao Nhẫn thì lại bị đám người Cái bang vây quanh, bọn họ có ý trách Cao Nhẫn, Độc Mục Cái nói :

- Thiếu hiệp, sao thiếu hiệp lại bỏ sở trường lấy sở đoản thế? Thiếu hiệp đã hầu như nắm được phần thắng trong tay, có sao lại chịu đánh cuộc, nhưng dù sao đây cũng là việc làm mình tự gây khó khăn cho mình!

Cao Nhẫn đáp :

- Tiền bối có điều chưa rõ, tại hạ ra điều ước là vì, một là để cho họ từ nay không làm khó dễ cho Cái bang, mà trước sau hai lần tại hạ đã chịu ân, việc này chỉ gọi là đáp lại một phần trong muôn phần, còn nữa, tại hạ muốn nhân dịp này, xem thử đường lối võ công của bọn Chuyên lệnh sứ. Vì qua mấy lần động thủ, tại hạ có thể nói, các tên Chuyên lệnh sứ này hầu như là đồng môn huynh đệ. Nếu đúng như vậy, thì dù biết dã tâm của lão Quân chủ đã có từ lâu, lão ta bỏ công huấn luyện bọn này đến gần đây, thế lực đủ mạnh, lão mới dương vẫy, xòe cánh. Lão quả là người không tầm thường đâu!

Độc Mục Cái gật gù :

- Thiếu hiệp, nói thế cũng phải! Dã tâm của tên Quân chủ không kém chút nào, với võ công của hấn...

Nói đến đây thì đã nghe tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ gọi :

- Cao các hạ! Đã xong chưa?

Cao Nhẫn và Độc Mục Cái quay lại nhìn thì thấy ba tên Chuyên sứ đã đứng gần đó. Qua tiếng nói của tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ đủ thấy nội lực của hấn đã hồi phục, nhưng vẫn còn có phần gượng gạo. Cao Nhẫn ung dung tiến gần hơn :

- Đệ tứ chuyên lệnh sứ, ắt các hạ đã nghe lệnh đệ nói rõ mọi việc?

Tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ sau hai lần bị chưởng và quyền của Cao Nhẫn đánh lại, cảm tức cũng có, nhưng đa phần thì đã thấy e dè, nghe Cao Nhẫn nhắc lại chuyện đánh cuộc, vững tâm hơn, hấn đáp :

- Bản Chuyên sứ đã nghe! Nay Cao các hạ, bản Chuyên sứ muốn đề nghị một việc trong việc đánh cuộc này.

- Nói đi, tại hạ đang chờ nghe cao kiến!

Trả lời lại như thế, vì Cao Nhẫn ngờ đối phương muốn thay đổi đấu pháp, để có thể nắm chắc phần thắng hơn.

Tên kia vội nói :

- Bản Chuyên sứ muốn trong việc này phải có sự công bằng hơn.

- Nghĩa là...

- Nghĩa là các hạ chỉ cần qua năm mươi chiêu của Tam Tài trận là bản Chuyên sứ xin thua cuộc.

Cao Nhẫn nhìn hấn, không ngờ hấn lại có ý như vậy. Qua lời nói của hấn, Cao Nhẫn nghĩ: “Hoặc là hấn cho mình không thể tiếp được quá năm mươi chiêu, hoặc có thể hấn thấy bọn hấn ba người liên tay nếu để mình cầm cự hơn năm mươi chiêu thì mất thể diện... Mặc kệ hấn, năm mươi chiêu cũng tốt, còn hơn là kéo dài trận đánh!”

Độc Mục Cái thấy Cao Nhẫn vẫn còn đang suy nghĩ, lão muốn nói chen vào vì sợ Cao Nhẫn vì danh dự hão mà từ chối đề nghị của đối phương, nhưng lão ngập ngừng, khó nói, khó mà mở miệng.

Cao Nhẫn sau khi suy tính, gật đầu đồng ý :

- Được, vậy chúng ta lấy năm mươi chiêu làm hạn định! Cứ thế nhé!

Tên Chuyên sứ còn nói thêm :

- Cao các hạ! Chỉ cần các hạ qua được năm mươi chiêu, thậm chí ba mươi chiêu thôi, bao nhiêu đó cũng đủ cho các hạ ngao thị với giang hồ đồng đạo rồi!

Cao Nhẫn nghiêm mặt đáp :

- Việc chưa xảy ra, khó mà nói được

Rồi đưa mắt nhìn quanh, như tìm kiếm điều gì. Đến khi thấy được vật mình định tìm, Cao Nhẫn tiến lại cầm vào tay.

Thấy Cao Nhẫn dùng thanh trường kiếm của ngũ đệ mình, lúc này đã bị Cao Nhẫn dùng tiểu đao chém gãy làm vũ khí, tên Đệ tứ chuyên sứ thắc mắc :

- Sao Cao các hạ lại làm như thế?

Cao Nhẫn nét mặt vẫn trang nghiêm :

- Tại hạ ngoài thanh tiểu đao là thân vật không còn vũ khí nào khác. Nếu dùng tiểu đao e các vị ba người thua mà không phục! Do đó... đành dùng tạm thanh đoản kiếm này.

Tuy tức giận, nhưng xét lời nói của Cao Nhẫn có lý, cả ba tên Chuyên lệnh sứ không nói gì, trường kiếm lăm lăm trong tay, hắng giọng và tiến đến vây quanh Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn nâng thanh đoản kiếm lên, đặt nằm ngang trước ngực, hữu thủ giữ đốc kiếm, tả thủ đặt hờ trên thân kiếm, thần thái điềm tĩnh, cao giọng thốt :

- Xin khởi động cho!

Nhìn thần thái và tư thế của Cao Nhẫn, bọn họ ba người nhìn nhau, biết rằng đã đụng phải tay cứng. Bọn họ chỉ vây quanh, trận thế không vội phát động.

Cao Nhẫn nghĩ: “Kiếm pháp của mình đây, tên gọi Áo Ma, do đó lấy nhanh và biến ảo làm chủ, không thể không đánh trước, và lại tiên hạ thủ vi cường, mình chỉ có một mà họ lại có đến ba...”

Nghĩ vậy nên Cao Nhẫn thét :

- Thắt lễ vậy!

Cùng theo tiếng thét bóng kiếm của Cao Nhẫn đã cuộn cuộn phát tán ra, kiếm quang lấp lánh, công một lúc cả ba người đối phương.

Tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ quát :

- Được lắm!

Và như thế đây là hiệu lệnh tấn công, trận thế bắt đầu phát động. Đệ ngũ và cô nàng Đệ thất chuyên lệnh sứ cùng ra chiêu, hợp với chiêu kiếm của tên Đệ tứ vây hãm luồng kiếm quang của Cao Nhẫn.

Tiếng kiếm va vào nhau, kêu lên lanh lảnh, xung quanh trận đánh, kinh phong của kiếm dồn ra đến ngoài hai trượng. Tuy mọi người của hai phe đang quan chiến đều đứng khá xa, nhưng theo bản năng, họ còn lùi lại thêm nữa để tránh không cho kiếm kinh chạm đến.

Đứng quan chiến, không ai bảo ai, đều mong cho phe mình thắng cuộc. Do đó, họ cố nhìn, nhìn không sao rõ được, chiêu thức đang cuộn cuộn như sóng mờ, họ lại lắng nghe tiếng chạm của kiếm mà cố đoán. Đoán xem bên nào đang thắng thế.

Thật vậy, đối với người Hiệp Thiên bang lâu nay đã từng biết võ công của các vị Chuyên lệnh sứ chưa từng thấy kẻ nào một chọi một mà qua được bất kỳ một Chuyên lệnh sứ nào, huống hồ đây lại tới ba vị Chuyên lệnh sứ cùng đánh. Họ nghĩ, phe họ thắng cuộc điều ấy không cần phải bàn cãi.

Ngược lại, phe Cái bang lại cho rằng dù không biết Cao Nhẫn là cao đồ của người nào, nhưng trước mắt một chưởng đã thương một Chuyên lệnh sứ, lại tha chết cho một tên Chuyên lệnh sứ khác. Đồng thời sau đó, bằng hai tay đã đánh rơi trường kiếm của cả hai tên Chuyên lệnh sứ nữa cùng liên tay. Do đó, dù không nắm chắc là người phe mình thắng cuộc, nhưng cũng khó có thể bại, không thể không qua được năm mươi chiêu.

Ở ngoài thấy thế, nghĩ thế, chứ người đương cuộc thì khác hẳn.

Nói về Cao Nhẫn, phen này thật là toát mồ hôi lạnh. Ảo Ma kiếm pháp được Cao Nhẫn vận dụng hết mức tinh xảo cũng không làm thế nào được chạm được chéo áo của đối phương, chớ đừng nói đến việc gây thương tích cho địch.

“Thật kỳ lạ,” Cao Nhẫn nghĩ thầm “với thân pháp này, trước đây không phải là ba mà đến năm địch nhân, trong đó ngoài tên Chuyên lệnh sứ đệ nhị còn có cả một vị Kim lệnh sứ, danh trấn hoàn vũ. Thế mà đối phương phải thất thế, vô phương hoàn thủ! Còn hôm nay họ chỉ có ba, mà một đã bị nội thương, thế mà kiếm pháp không phát huy được uy lực?”

Cao Nhẫn không thể nào hiểu được điều này. Cao Nhẫn nào biết kiếm trận được lập ra dùng để áp chế bất kỳ cao thủ nào, một kiếm đánh ra đã có nhiều kiếm hỗ trợ, che chắn hoàn toàn mọi chỗ sơ hở.

Và lại đây là Tam Tài kiếm trận. Một kiếm trận hiếm có ít người tham dự nhất, do đó, bên dùng kiếm tam tài phải luyện tập thuần thục đến mức nhuần nhuyễn không thể để có những chỗ sai sót.

Do đó, kiếm trận áp chế hoàn toàn kiếm pháp của Cao Nhẫn, phần nữa đã là kiếm trận thì bộ vị của kiếm trận chính là trận pháp. Mà đã là trận pháp thì cũng vây kín đối phương, đối phương mãi nhìn sẽ loạn nhãn quang.

Ảo Ma bộ pháp của Cao Nhẫn cũng bị vây cứng, tiến không nẻo, lui không đường! Đâu đâu cũng gặp kiếm của đối phương, vùng kiếm đón đỡ thì lại đánh vào chỗ không. Cuối cùng vô kế khả thi. Cao Nhẫn chỉ còn cách thu lại phạm vi của kiếm pháp, thu nhỏ dần, đến lúc này, kiếm quang chỉ còn bao bọc thân người Cao Nhẫn, Cao Nhẫn nghĩ: “Cố sao qua được năm mươi chiêu!”

Còn bọn Chuyên lệnh sứ thì còn kinh sợ hơn, kiếm trận đã phát động, từng chiêu từng thức được đánh ra. Khi thì tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ làm chủ công, hai người còn lại hợp công. Khi thì tên Đệ ngũ, có khi cô nàng Đệ thất chuyên lệnh sứ làm chủ công, nhưng công là công vào đối tượng nào đây? Vào một bóng ma?

Đối phương với bộ pháp kỳ ảo, thân hình thoát đông thoát tây, khi nam khi bắc, như một bóng mờ luôn xoay chuyển, vậy thì đánh vào bộ vị nào được?

Còn kiếm pháp của đối phương thì thập phần tinh xảo, không thấy kiếm đâu, không thể biết đối phương sẽ đánh vào chỗ nào hầu che chắn, hầu công kích lại, chỉ thấy một vùng kiếm quang mờ mờ, che kín thân hình mờ ảo của đối phương. Trận pháp Tam tài hoàn toàn bị bế tắc, không lối thoát!

Bọn Chuyên lệnh sứ cố hãm công, đôi khi không còn có sự phối hợp đúng với kiếm trận nữa. Mạnh ai nấy đánh cố làm sao tìm được một kẽ hở trong kiếm quang của đối phương mà công vào, thì mới mong thắng được!

Vô ích, vì dù có tìm được một kẽ hở trong kiếm quang thì thân hình đối phương mờ mờ ảo ảo, thoát được chỉ mà công vào? Càng đánh bọn Chuyên lệnh sứ càng sợ. Càng kéo dài họ càng kinh hãi.

Mười chiêu...

Ba mươi chiêu...

Rồi bốn mươi tám chiêu đã qua. Không cần phải hội ý nữa, Đệ tứ chuyên lệnh sứ hét to :

- Thiên địa, nhân! Công toàn lực! Giết!

Không ai bảo ai, tên Đệ ngũ và cô nàng Đệ thất chuyên lệnh sứ cùng chúng một ý nghĩ: “Chết thì chết, không thể để thua!”

Do đó, nghe tiếng hét của Tứ ca, cả hai cùng quát lên :

- Giết!

Kiểm trận như đứng hẵn lại, bắt buộc đối phương cũng phải ngưng chiêu. Đúng lúc này, tên Đệ tứ đóng vai thiên tài, vươn kiếm dài ra, người vút bổng, phủ kiếm chiêu vào đầu Cao Nhẫn. Tên Đệ ngũ đóng vai địa tài, thân hạ thấp kiếm quét ra loang loáng, công thẳng vào hạ bàn của Cao Nhẫn, còn cô nàng Đệ thất chuyên lệnh sứ giữ vai trò nhân tài trong Tam Tài kiểm trận, một kiếm xạ ra, như một trường xà, mổ ngay vào tim của Cao Nhẫn.

Hung hiểm, thập phần hung hiểm..

Mọi người bên ngoài quan chiến cùng thất thanh la lên :

- Chết!

Cao Nhẫn bất ngờ thấy đối phương dừng kiếm trận, chưa kịp hiểu ât giáp chi thì đã thấy ba kiếm của ba người đối phương đổ ập vào.

Thúc thủ, chờ chết! Không lẽ nào đời của Cao Nhẫn đến đây là hết?

Không! Ngược lại với sự lo sợ của mọi người.

Từ này giờ, Cao Nhẫn như mảnh sur bị nhốt vào lồng sắt, bó tay bó chân, Cao Nhẫn đã thập phần bức tức. Nay đối phương đã ngưng kiếm trận, Cao Nhẫn còn mong gì hơn.

Cười vang lên đến long trời lở đất, thân hình đã mang theo tiếng cười đi khắp mọi chỗ, mọi chỗ mà bộ pháp Áo Ma đưa người Cao Nhẫn đi, kiếm quang từ này giờ bị áp chế, vô phương thi triển. Nay như cá vượt ao tù, biến thành mãnh long, vượt ngàn trùng vùng vẫy mây gió.

Kiểm quang long lộng theo thân pháp thoát bộ nhanh. Vận dụng đến mười thành công lực, phỏ vào thân kiếm với chiêu thức thượng thừa ‘Áo Ma Trùng Trùng’ kiếm phủ thân, thân lướt vút tới, hai chân co lại trước ngực, phóng thẳng vào hai luồng kiếm của một Đệ tứ chuyên lệnh sứ, một ả Đệ thất chuyên lệnh sứ.

Choeng... Keng...Keng...

Hất văng trường kiếm của nhân tài, đẩy lùi đợt công kích từ phải trên của thiên tài. Hai chân lần lượt đạp ngược xuống một vào thân kiếm một vào Thái Dương huyết của địa tài. Một thức hai thế với song cước cùng một lúc được Cao Nhẫn đánh ra, đã làm tan rã thế phối hợp thập phần hung hiểm của Tam Tài kiểm trận.

Chiêu thứ năm mươi?

Đến chiêu cuối cùng, hạn định của một sự đánh cuộc, tam vị Chuyên lệnh sứ đành đứng chết trân, vì... mũi bằng của đoản kiếm dí ngay yết hầu của Đệ tứ chuyên lệnh sứ, còn cô nàng Đệ thất chuyên lệnh sứ tay tả đang giữ hổ khẩu tay hữu đã bị tét ra do va chạm vào kiếm của Cao Nhẫn vừa rồi.

Vị Đệ ngũ chuyên lệnh sứ thì có khá hơn, nhờ một cước phần nào nương nhẹ của Cao Nhẫn, thay vì đưa thẳng vào Thái Dương huyết, đối phương sẽ hết sống, Cao Nhẫn không đành, phần đã vì lời nói không lấy mạng nên chỉ nhấn nhẹ bàn chân vào đầu vai, gần huyết Kiên Tĩnh, du thân người tiến sát đến bên mình Đệ tứ chuyên lệnh sứ, di kiếm vào cổ họng hần.

Lúc này, khễ khàng Cao Nhẫn nói :

- Bây giờ các vị còn gì đề nói nữa không?

Tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ không hổ là tay nhất lưu cao thủ, vẫn không làm gì để dẫn đến mất thể diện. nghe Cao Nhẫn hỏi, hần thở ra một hơi trầm trọng, trả lời :

- Võ công các hạ thật tinh thâm, huynh đệ ta võ học không bằng người, còn có gì để nói.

Nghe giọng nói của hần, khẩu phục mà tâm cũng đã phục, Cao Nhẫn rút tay cầm đoản kiếm lại, ném nhẹ xuống đất, người lui lại ba bước, nói :

- Kết quả đã như thế này, mong các vị nhớ lời tại hạ đã nói. Mọi việc chờ ngày sau gặp lại rồi hẵng tính.

Rồi Cao Nhẫn đưa mắt nhìn bang chúng Cái bang. Mọi người trên nét mặt đều lộ rõ nỗi vui mừng, Cao Nhẫn lên tiếng :

- Bang chủ, giờ thì Bang chủ đưa mọi người rời khỏi đây được rồi, vân bối có chuyện bên mình, không thể tiến đưa được.

Nhìn lại bọn Hiệp Thiên bang, thì bọn họ đã rút đi từ lúc nào rồi, chỉ còn lại đây là ba vị Chuyên lệnh sứ. Cao Nhẫn vòng tay nói :

- Xin được tiễn chân ba vị.

Đáp lại, ngoài ánh mắt căm phẫn của tên Đệ ngũ và Đệ thất còn có ánh mắt khác lạ của tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ, một ánh mắt khó hiểu, nửa như thăm cảm phục nửa như hứa hẹn một điều gì mà chưa có thể nói ra được. Rồi cả ba cùng quay người bỏ đi. Đưa mắt nhìn theo ba vị Chuyên lệnh sứ thua trận bỏ đi, Cao Nhẫn trầm ngâm, thấy khó hiểu với tia mắt nhìn lúc này của vị Đệ tứ chuyên lệnh sứ.

Chợt nghe có người vỗ nhẹ vào vai, giật mình Cao Nhẫn liếc nhìn lại, khề thờ ra, Cao Nhẫn hỏi :

- Là Độc Mục Cái tiền bối à?

Đúng, Độc Mục Cái bang chủ vẫn còn ở lại với Cao Nhẫn, lão nói :

- Thiếu hiệp, đa tạ thiếu hiệp đã ra tay tương trợ, ân nghĩa này...

- Tiền bối xin đừng nói thế! Văn bối còn sống đây, là do người của Cái bang, Mã Trường lão ban cho.

- Lại có việc đó sao?

- Chắc có lẽ đối với Mã trường lão, việc này chỉ là việc nhỏ mà người trọng nghĩa thường hành động, nên Mã trường lão không để tâm. Nhưng đối với văn bối thì dầu đến chết cũng không thể nào quên được. Huống chi... văn bối với đồ đệ của Mã Trường lão lại còn có nghĩa huynh đệ, kết nghĩa kim bằng. Minh huynh chết thảm, việc đối đầu với Hiệp Thiên bang là điều tất yếu.

- Thiếu hiệp, dù sao đêm nay Cái bang còn tồn tại, đó là một sự thực hiển nhiên! Từ nay về sau việc của thiếu hiệp sẽ là việc của Cái bang. Thiếu hiệp có nói sao thì cũng không thay đổi được ý định này của lão!

Không biết làm sao, Cao Nhẫn đành vòng tay :

- Thâm tạ ơn trọng này của Bang chủ! Bang chủ đã nói thế, thì văn bối có việc này xin làm phiền quý bang.

- Việc chi? Xin thiếu hiệp cứ nói!

- Đó là việc truy tìm tông tích của Tam tú Thần Ứng, nguyên trước đây là người Kim Ứng bang, bây giờ là tay sai của Hiệp Thiên bang.

- Tam tú Thần Ứng? Đã hai năm nay, hình như không thấy sự xuất hiện của chúng. Thiếu hiệp sao lại tìm bọn chúng?

- Đó là nguyên hung trong vụ minh huynh thảm tử, trước đó lại sát hại má má của văn bối. Hai năm trước, bọn chúng đã xuất hiện sau cùng ở nơi nào, tiền bối?

- Lão cũng không rõ lắm! Đầu như gần Giang Nam!

- Giang Nam? Được rồi, mong tiền bối lưu tâm cho.

- Thiếu hiệp hãy an tâm, lão sẽ truyền lệnh lập tức cho toàn bang để ý đến việc này! Sau đây thiếu hiệp định đi về đâu?

- À, phải rồi, tiền bối có hỏi, văn bối mới nhớ. Sao tiền bối lại ở đây? Tiền bối không đến Không Động phái sao?

- Việc Không Động phái, lão có nghe qua, nhưng trên đường đi được tin cấp báo của người trong bang. Do phải xử lý nhiều việc, mới đến được nơi này, đã đụng phải bọn Hiệp Thiên bang. Còn thiếu hiệp thì sao?

- Văn bối cũng đang trên đường đến Không Động.

- Vậy là lão và thiếu hiệp cùng chung một ý định. Thiếu hiệp cước bộ nhanh hơn lão, xin cứ đi trước, lão phải sắp xếp mọi việc, rồi đi sau.

- Văn bối xin cáo biệt!

- Thiếu hiệp đi. Hãy bảo trọng!

Lướt nhanh người đi, Cao Nhẫn hướng về Không Động phái.

Phía đông trời đã rạng sáng, một ngày nữa lại đến.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Võ Lâm nhị thần

Hai ngày nữa lại trôi qua.

Màn đêm đã buông xuống.

Cao Nhẫn vì không từng biết đến Không Động sơn, đường đi lối lại chưa tỏ tường, không tính được thời gian cho phù hợp. Do vậy, trời đã tối mà chung quanh vẫn là rừng. Xa tít phía trước không biết có tìm được chỗ trú chân?

Quay lại trấn thành đã vượt qua lúc chiều thì phí công! Đành dựa vào ánh sao đêm mà đi, không nhanh, không chậm. Một dặm rưỡi đường nữa đã được Cao Nhẫn bỏ lại sau lưng. Trời đã vào canh hai. Tiếng thú rừng đi ăn đêm bắt đầu kêu vang đó đây!

- Có ánh sáng!

Cao Nhẫn mừng quá, thốt lên thành tiếng và lướt người tới. Ánh sáng Cao Nhẫn vừa nhìn thấy, bập bùng cháy, khi tỏ khi mờ, từng đóm lửa nhỏ theo khói cuộn cuộn bay lên không trung.

“Ai đó đốt lửa rừng để sưởi ấm qua đêm?” Cao Nhẫn nghĩ thầm “E mình đến thì quá đường đột. Người đang ngồi sưởi lửa sẽ cho là cường đạo. Lên tiếng trước thì cũng ngại người có tính khí thất thường sẽ chối từ lại bề mặt”.

Đang tiến thối lưỡng nan thì đã nghe tiếng chào mời :

- Ai đang đến? Muốn sưởi ấm, tự tiện vào ngồi đây!

Nghe tiếng nói mà không thấy người đang nói ngồi ở đâu. Cao Nhẫn thầm nghĩ: “Ta qua ánh lửa mới đoán là có người, mà vẫn chưa thấy người đâu! Còn người này có thể phát hiện mình trong bóng rừng dày đặc giữa đêm tối mịt mờ. Điều này quả thật đáng ngại”.

Đang còn suy nghĩ, người kia đã nói thêm, nghe giọng nói trầm, từ tốn, hơi khàn có lẽ người này đã lớn tuổi.

Cao Nhẫn mãi suy đoán, không nghe được người kia đã nói gì, nên đành đứng im tiếp tục. Một lần nữa, giọng người kia lại nói, qua thanh âm chứng tỏ đã bức tức :

- Thế nào? Còn đợi lão phải thân chinh đến mời nữa à?

Cao Nhẫn đành phải lên tiếng :

- Văn bối lỡ đường, ngại quấy rầy sự yên tĩnh của tiền bối nên chưa dám đến ra mắt. Nay được tiền bối chấp thuận, văn bối xin thất lễ.

Nói xong, không đợi giục lần nữa, Cao Nhẫn tiến vào. Đến cách đồng lửa chừng hơn hai trượng, hơi nóng đã tỏa ra xua tan sương lạnh thấm đầy y phục. Cao Nhẫn dừng lại vẫn không thấy người đã gọi đang ở đâu.

- Là nam nhi đại trượng phu, sao lại rụt rè như nữ nhân. Ngồi nghỉ đi, lão đang ngồi ở đây.

Nhìn về nơi phát ra tiếng nói, Cao Nhẫn sực bật cười. Thảo nào đã đến gần ngay bên vẫn không thấy được lão.

Một lão già tuổi ước chừng đã tám mươi đang ngồi gọn trong một thân cây bọng chéch về phía sau của Cao Nhẫn. Do vị trí lão ngồi như vậy, nên từ hướng lúc này, Cao Nhẫn vô phương nhìn được lão. Cả đến khi đã đứng ở chỗ này, nếu lão không lên tiếng, Cao Nhẫn cũng không ngờ rằng lão đang ở ngay phía sau.

Vòng tay thì lễ thật cẩn thận, Cao Nhẫn nói :

- Đa tạ!

Chưa biết lão là ai, thêm nữa, Cao Nhẫn biết người lớn tuổi thường ít nói, chỉ nói khi cần nói, do đó, Cao Nhẫn sau lời đa tạ đã ngồi xuống, nửa mặt quay về hướng lửa, nửa hướng về phía lão đang ngồi.

Đưa tay chộp lấy một vật ở sau lưng, lão già ném về phía Cao Nhẫn :

- Thịt rừng đấy. Dừng đi.

Cao Nhẫn cẩn thận đưa tay đón lấy, đặt nhẹ xuống trước mặt. Cao Nhẫn đáp :

- Đa tạ! Văn bối đã dùng bữa rồi.

Đôi mắt lão già vụt sáng lên như hai ánh sao, rồi trở lại vẻ bình thường, vẫn giọng ôn tồn, lão nói :

- Dừng rồi thì thôi, cứ giữ lấy, không cần phải trả lại, lão vẫn còn đây.

Vẫn không nói nhiều, Cao Nhẫn lại đáp :

- Đa tạ!

Thình thoảng, Cao Nhẫn lại vút vào đồng lửa vài nhánh cây rừng đã được lão già sắp gọn vào đó. Cả hai người vẫn im lặng.

Một lúc, không đợi được nữa, lão già lên tiếng :

- Thiếu hiệp mới vào giang hồ?

Cao Nhẫn gật đầu đáp :

- Chỉ mới được ba tháng. Sao tiền bối biết được?

- Dễ hiểu! Vì trông mặt thiếu hiệp không quen.

Nghe giọng lưỡi của lão già, làm như lão biết hết người trong thiên hạ.

Cao Nhẫn nói :

- Thế mọi người khác, tiền bối đều biết hết cả?

- Đương nhiên!

- Vậy nếu văn bối nêu tên một người, tiền bối không biết thì sao?

- Không thể nào có việc này!

- Tiền bối nói chắc chứ? Vậy là sao?

- Dễ hiểu, lão biết mà không nói vậy là không chắc. Lão nói mà thiếu hiệp không biết nên không tin, vậy cũng là không chắc.

- Tiền bối nói có lý, có sao văn bối lại không tin? Còn thế nào mà tiền bối không nói?

- Không tiền, không nói!

- Cái gì? Tiền bối nói phải có tiền à?

- Đương nhiên!

- Tại sao lại đương nhiên?

- Dễ hiểu! Thiếu hiệp có thấy kẻ nào bán bánh mà không lấy tiền không? Lão cũng vậy! Không tiền không nói! Tiền ít nói ít, tiền nhiều nói hết. Vậy thôi!

- Nghĩa là tiền bối là người bán tin.

- Tầm xàm, lão không bán tin cho ai hết!

- Thế sao tiền bối lại nói không tiền không nói, tiền ít nói ít, tiền nhiều nói hết?

- Thì lão có nói vậy, chứ lão có nói là bán tin đâu.

- Văn bối thật không hiểu!

- Không hiểu?

- Đúng, không hiểu!

- Kém thông minh lắm! Ha ha ha...

- Sao tiền bối lại mắng người?

- Mắng người? Mắng ai?

- Tiền bối vừa mắng văn bối.

- Tầm xàm, lão nói không mắng là không mắng! Thôi được, để lão nói rõ cho thiếu hiệp rõ nhé!

Cao Nhẫn làm thinh, không trả lời. Biết ý, lão già nói luôn :

- Lão không bán chắc gì cả, lão chỉ đoán mà thôi!

- Đoán? Đoán mà tiền bối chắc trúng?

- Đương nhiên! Trúng mới dám đoán chứ. Nếu không, chiêu bài của lão đâu tồn tại tới bây giờ?
- Chiêu bài? Đoán mà phải có chiêu bài nữa sao?
- Đương nhiên! Có chiêu bài mọi người mới biết. Mà họ có biết mới tìm đến hỏi. Mà có tìm đến hỏi lão mới có dịp kiếm tiền. Mà hễ có tiền, lão mới có mà sống, mà hễ lão còn sống, lão mới đoán, mà hễ...
- Được rồi, vẫn bối hiểu rồi, ra là tiền bối chuyên đoán để lấy tiền?
- Đương nhiên.
- Thế tiền bối muốn kiếm tiền không?
- Sao lại không? Tiền thì đương nhiên phải kiếm rồi!
- Vậy vẫn bối xin hỏi một người...

Lão già vội xòe cả bàn tay ra trước mặt, Cao Nhẫn ngạc nhiên hỏi lão :

- Sao?
- Năm mươi!
- Năm mươi gì cơ?
- Năm mươi lượng!
- Năm mươi lượng bạc?
- Đương nhiên!

Cho tay vào bọc, Cao Nhẫn lấy năm mươi lượng bạc, thấy đến cho lão già. May mà Cao Nhẫn đã đổi một viên ngọc được khá tiền ngay từ khi vừa rời khỏi Đại Biệt sơn.

Chộp lấy năm mươi lượng bạc mà Cao Nhẫn vừa trao, lão già nói ngay :

- Đây là tiền đặt trước! Hễ thiếu hiệp hỏi một người đã ẩn thân lâu, hoặc người mà thiên hạ ít biết đến thì lão sẽ cho giá sau! Rồi thiếu hiệp nói đi!
- Tam tú Thần Ứng!

Lão già không một chút lưỡng lự, ném trả năm mươi lượng bạc cho Cao Nhẫn.

- Bắt lấy!

Cao Nhẫn ngạc nhiên hỏi :

- Sao, tiền bối không biết à?
- Kể như là vậy!
- Sao lại kể như?
- Lão không nói vì lão không muốn chết! Chết! Chết ngay! Không nói là không nói! Thiếu hiệp còn hỏi người nào khác không?

Chán nản, Cao Nhẫn chợt nghĩ đến một người, Cao Nhẫn định ném tiền qua cho lão thì lão già lại nói :

- Khoan đã, thiếu hiệp cứ hỏi, nói xong lão sẽ nhận tiền!

Nhún vai, Cao Nhẫn đành thôi, không ném tiền qua cho lão nữa mà đành hỏi luôn :

- Quân chủ Hiệp Thiên bang là ai?

Lão già nhăn mặt, gương mặt của lão vốn đã nhăn nheo, nay lão lại nhăn mặt làm khó coi hơn. Thấy lão không trả lời, Cao Nhẫn gặng :

- Thế nào? Tiền bối không biết là ai à?
- Không biết! - Lão già lắc đầu.

- Không biết?

- Ngừ này, chắc lão phải đẹp chiêu bài thôi! Thiếu hiệp hỏi thật là học búa chớ không phải chơi!

Thấy điệu bộ của lão thật tức cười, Cao Nhẫn cười thành tiếng. Dứt tiếng cười, Cao Nhẫn ném tiền cho lão, đoạn nói :

- Thôi được, lão tiền bối không biết thì thôi, tiền bối cứ cầm lấy tiền, xem như văn bối mua lại tảng thịt rừng khi nãy vậy.

Lão già đưa tay giữ lấy tiền, tung tung trên tay, không ném trả nữa, nhưng lão nói :

- Như thế này thì không phải! Được rồi, thiếu hiệp hãy thử nêu một người nữa xem!

Tuy có hơi thất vọng nhưng Cao Nhẫn vẫn chịu lão già ở chỗ không thèm nhận tiền nếu không công. Tuy vậy, thấy không khí hãy còn vui nhộn, Cao Nhẫn đành hỏi đồ lão :

- Có lý! Vậy tiền bối cho biết qua về Cao Nhẫn.

- Cao Nhẫn?

- Ủ! Chính là Cao Nhẫn.

- Không biết xuất xứ, không biết sư thừa, võ công đạt mức thượng thừa, mười tám tuổi rưỡi, cô thân, cô thể, đơn thân độc lực định đưa tay chống trời. Lớn lối nhưng có hùng tâm. Thiếu trí nên sẽ gặp nhiều hiểm nguy!

- ...?

- Thiếu hiệp hài lòng không? Vậy là lão lấy năm mươi lượng bạc này cũng đỡ thấy áy náy!

- Sao tiền bối biết rõ vậy?

- Còn rõ hơn chính hần rõ hần nữa! Có phải thiếu hiệp muốn nói vậy không?

- Ừm...! Cái này chưa chắc!

- Sao lại chưa chắc?

- Vì tiền bối không rõ xuất xứ và sư thừa của hần!

- Hừm! Điều này lão đang làm rõ, vì chưa gặp mặt hần, chứ nếu đã gặp, làm gì lại không rõ!

- Tiền bối nói chắc?

- Chắc!

- Vậy thì tiền bối biết hần đang ở đâu không?

Lần này lão già mạnh dạn xòe tay, cả hai tay. Không nói gì, Cao Nhẫn hiểu ý lão, nhưng lại hỏi :

- Sao lần này lại là một trăm lượng?

- Thiếu hiệp cứ đưa, lão sẽ trả lời sau?

Nghe lão già nói thế, Cao Nhẫn đành đưa thêm cho lão đủ số một trăm lượng bạc nữa.

Nhận và đếm đủ, lão già mới nói :

- Lão trả lời thắc mắc sau của thiếu hiệp trước, xong mới nói nơi hiện diện của Cao Nhẫn, được không?

- Được! Tiền bối nói đi!

- Một trăm lượng là vì, năm mươi lượng cho việc xác định nơi ở bây giờ của Cao Nhẫn...

Lão già ngưng nói, chờ phản ứng của Cao Nhẫn, thấy vậy, Cao Nhẫn gật đầu vì lão nói đúng. Lão già tiếp :

- Năm mươi lượng nữa là tiền bồi mạng!

- Bồi mạng? Sai lại phải bồi mạng?

- Không có tiền bồi mạng, lão làm sao dám nói?
- Được rồi, kể cho qua, tiền bồi nói rõ nơi ở của Cao Nhẫn được rồi!
- Hấn ở đây!
- Ở đây? Đâu?
- Trước mặt lão!

Đờ người ra, Cao Nhẫn không nói được nữa, hết biết lão già, lão đã biết Cao Nhẫn ngồi đây, đang đối thoại với lão vậy mà lão dám hí lộng. Tức giận cũng không được, mà cười thì cười không nổi. Rồi thì Cao Nhẫn cũng đành phải vừa lắc đầu vừa nói :

- Hay, đứng lăm! Tiền bồi giỏi! Mà cũng gan thật là gan! Tiền bồi mắng vậy mà không sợ vẫn bồi phản ứng bất lợi cho tiền bồi sao?

Nghe xong câu nói của Cao Nhẫn, lão già vờ thở ra một hơi dài làm như cho nhẹ đi sự lo lắng này giờ của lão, nhưng mắt lão đã bắn ra hai luồng tinh quang, lão lại lên tiếng, tiếng nói lúc này trầm hùng, chứa đầy khí lực :

- Có bất lợi cũng không sao! Vì lão đã có tiền bồi mạng!

Rồi lão lại nói luôn, nhưng như nói với người nào đấy, không phải là Cao Nhẫn.

- Thần Khất, lão nói đúng thật, thằng bé này rất dễ dạy!

Phát hiện giọng nói với nội lực sung mãn của lão già, Cao Nhẫn giật mình đứng bật dậy, không một chút nào tỏ ra khiếp sợ. Đưa tay chỉ vào mặt lão già, Cao Nhẫn quát :

- Tiền bồi là nhân vật võ lâm? Thảo nào, một mình trong đêm khuya vắng giữa rừng, tiền bồi không chút e ngại và lại còn đồng đảng nữa chứ! Tiền bồi là ai? Ai còn đang phía trong?

Đáp lại câu hỏi của Cao Nhẫn, vắng từ phía trong rừng một tiếng khà thật to, kèm theo đó là tiếng bước chân của người đi không vững.

Không cần thấy rõ người, chỉ nghe tiếng khà rệu và tiếng chân bước lệt sệt là Cao Nhẫn đã lại như đứa trẻ nhảy cẫng lên và reo :

- Tiền bồi! Túy lão già! Là Túy lão già à?

Đúng, chính thật là lão già say, Võ Lâm Thần Khất, lão từ giữa những gốc cây vừa bước ra vừa nói :

- Phải, phải! Không là ta thì còn ai vào đây được hả? Thằng bé kia, ngươi sao lại không ra mắt lão già không chết kia hả?

- Ra mắt? Lão già, lão tiền bồi đây là...

- Võ Lâm Thần Toán! Lão già chuyên toán mạng cho người mà không toán được xem mạng mình chừng nào chết!

Cao Nhẫn nghe nói, ngẩn cả người, không ngờ lão già này lại là Võ Lâm Thần Toán, đồng nổi danh với lão già say được người võ lâm gọi là Võ Lâm nhị thần.

Tiến ngay đến trước mặt lão già, Cao Nhẫn thi lễ rồi nói :

- Văn bồi có mắt mà không có trông. Đứng trước Thái Sơn mà không biết! Tiền bồi! Cao Nhẫn xin ra mắt tiền bồi!

Võ Lâm Thần Toán từ giữa thân cây bọng bước ra, người lão ốm, cao lêu khêu. Đưa mắt nhìn vào bọng cây, Cao Nhẫn giật mình kinh khiếp cho võ công của Võ Lâm Thần Toán, vì bọng cây không lớn lắm mà lão ngồi vào rất vừa vặn. Thì ra lão đã vận dụng công phu ‘Xúc Cốt công’ làm thân người rút nhỏ lại, ngồi mới lọt vào bọng cây. Võ Lâm Thần Toán lên tiếng :

- Khỏi cần! Lão không cần lễ ra mắt của thiếu hiệp. Chỉ mong thiếu hiệp đừng để tâm lời của lão nói ra vừa rồi.

Cao Nhẫn cười nhẹ :

- Tiền bồi mắng rất phải, văn bồi nào dám trách tiền bồi.

- Dễ dạy, đúng là thằng bé dễ dạy thật.

Võ Lâm Thần Khất nói chen vào :

- Thôi, thôi, người nhà cả, ngồi xuống xem nào!

Cả ba cùng ngồi xuống. Võ Lâm Thần Khất đặt ngay giữa cả ba một bầu rượu to. Võ Lâm Thần Toán đưa tay về phía sau ngoắc một cái. Tức thì giữa thỉnh không có ba cái bát là bay tới. Đợi cho ba cái bát đến gần, lão hạ tay xuống, ba cái bát như có người điều khiển đã từ từ hạ xuống mặt đất giữa ba người. Võ Lâm Thần Toán cười khà khà, lấy ba cái bát đặt trước mặt mỗi người một bát.

Võ Lâm Thần Khất đưa tay sờ nhẹ quanh bầu rượu. Tự trong bầu tức thì sôi lên sùng sục. Rồi lại thấy từ miệng bầu rượu bắn ra ba vòi rượu, vòi rượu chảy vào ba cái bát mà không rơi ra ngoài một giọt nào cả. Đến khi ba cái bát đã gần đầy tràn, ba vòi rượu tức thì ngưng lại.

Rút tay lại, cầm lấy bát rượu lên, Võ Lâm Thần Khất cười nói :

- Nào, chúng ta cùng uống mừng cuộc gặp mặt cái nào.

Thấy hai lão đã phô diễn công phu, Cao Nhẫn về mặt tuy bình thản nhưng trong lòng thấy phục cho nội lực của cả hai.

Uống bát rượu, cả ba cùng đặt bát xuống, Cao Nhẫn nói :

- Không lẽ chúng ta lại uống rượu khan? Văn bối có chút thức nhắm đây!

Bắt chước Võ Lâm Thần Toán khi nãy, Cao Nhẫn đưa tay ra sau vẫy nhẹ, tảng thịt rừng khi nãy Cao Nhẫn để đó vẫn còn, theo tay Cao Nhẫn vẫy đã từ từ bay tới gần. Đến giữa ba người, cao hơn đỉnh đầu một chút, dừng lại đó rồi thấy tay Cao Nhẫn hoa nhanh, chỉ thấy lóe lên một cái rồi tắt.

Nhìn lại tảng thịt rừng vẫn còn đang lơ lửng, chưa rót xuống thêm một li nào, rồi tảng thịt rừng theo cái vẫy tay nhẹ nhàng nữa của Cao Nhẫn đã phân làm ba mảnh nhỏ, xiên xiên rơi xuống, mà rơi theo ba hướng, mỗi hướng nhắm đến một người. Xuống đến ngang tầm tay, trước ngực của mỗi người thì những miếng thịt rừng đứng im đó như mời chào.

Võ Lâm Thần Khất vùng cười to, đưa tay cầm lấy miếng thịt rừng trước mặt mình ăn, Cao Nhẫn cũng cười theo, cầm lấy thịt, chưa ăn đã nói :

- Văn bối đã bêu xấu. Nhị vị tiền bối xin đừng cười.

Gật gù, hai lão vừa ăn vừa gật đầu, không hiểu hai lão đồng ý với câu nói của Cao Nhẫn mà gật đầu hay là khen miếng thịt rừng nướng ngon? Nhưng Cao Nhẫn đâu hiểu lý do làm cho hai lão phải gật gù liên tục. Đó là hai lão thầm phục nội công đã đạt đến mức thượng thừa của Cao Nhẫn. Hai lão đã biết võ công của Cao Nhẫn đã cao mà không ngờ lại cao đến mức này.

Thứ nhất là vì khoảng cách từ đây đến chỗ để thịt xa gần một trượng, mà không thấy Cao Nhẫn vận lực nhiều, chỉ như là thuận tay ngoắc nhẹ, tảng thịt rừng đã bay tới theo cái vẫy tay của Cao Nhẫn.

Thứ hai là thủ pháp huyền ảo của Cao Nhẫn, từ lúc tảng thịt đến trên đỉnh đầu, không thấy Cao Nhẫn vận nội công để lưu giữ lại trên không, mà tảng thịt vẫn đứng một chỗ.

Hay hơn nữa là trong lúc tảng thịt đứng yên, vừa rút lợi khí, vừa phân thành ba miếng. Thật là chớp nhoáng, đến không kịp nháy mắt, tảng thịt cũng không kịp lay động bởi thủ pháp phân làm ba thập phần mau lẹ của Cao Nhẫn. Điều này, hai lão tự nhận không làm được.

Thứ ba là một cái vẫy tay, ba miếng thịt rơi xuống ba nơi. Điều này đương nhiên hai lão vẫn làm được, nhưng làm được như Cao Nhẫn mới cao cường, ba miếng thịt rơi xuống tầm tay ngang ngực và ngưng lại đó. Nên nhớ, vóc dáng mỗi người mỗi khác, có người cao như Võ Lâm Thần Toán, có người thấp như Võ Lâm Thần Khất và cũng có người vóc dáng trung bình như Cao Nhẫn. Do đó, tầm ngang ngực mỗi người khác nhau. Thế mà như đặt đê, ba miếng thịt lại ngưng đúng tầm của mỗi người. Điều này quả là hai lão không thể nào tưởng tượng được chứ không nói là đã thấy qua hoặc là có nghe nói qua.

Vậy đó! Hai lão phục thật sự, phục sát đất! Và càng phục, hai lão càng quyết tâm thêm, quyết tâm về vấn đề gì, chỉ hai lão biết.

Khẽ khà, rót rồi lại uống. Uống hết lại rót, một lúc sau, Võ Lâm Thần Khất nhìn ngay mặt Cao Nhẫn nửa như hỏi, nửa như khẳng định :

- Thằng bé kia, vừa rồi ngươi đã cứu nạn cho Cái bang?

Nghe lão nói, Cao Nhẫn giật mình vì ngờ chuyện mình lúc làm không có mặt lão ở đây, mà sao...

- Sao lão tiền bối biết?

Không đáp câu hỏi của Cao Nhẫn, lão già say lại nói :

- Sự thừa của ngươi, vốn thì ta không biết, nhưng ta cũng không muốn hỏi để làm gì, nhưng... một mình ngươi với một kiếm đã đẩy lui một lúc ba tên Chuyên lệnh sứ, e hèm... quả là không tệ... Sự phụ ngươi còn sống?

- Không! Ngươi đã mất lâu rồi!

Võ Lâm Thần Toán và Võ Lâm Thần Khất cả hai nghe Cao Nhẫn nói đều bàng hoàng thất vọng. Cao Nhẫn thấy vậy nghi vấn :

- Nhị vị lão tiền bối sao vậy? Có việc gì quan trọng lắm sao?

Võ Lâm Thần Toán lên tiếng :

- Rất quan trọng, gặp phải hai người như ngươi và tên Quân chủ, ắt ta phải dẹp chiêu bài.

Cao Nhãn bật cười trước lời nói của lão :

- Sao lại phải dẹp?

- E ềm..! Lộ số võ công của ngươi, qua lời lão say, ta như đoán được mà cũng như không đoán được. Vậy là không phải ngươi đã dẹp chiêu bài của ta sao?

- Còn lão Quân chủ thì sao?

- E hèm! Cũng như ngươi, qua đệ tử thì biết sự phụ. Lộ số võ công của mấy tên Chuyên lệnh sử gì đó, ta đã nhìn thấy nhưng cũng vô phương biết được nguồn gốc. Dẹp chiêu bài là đúng quá.

- Nay lão Toán, thôi đừng có mà than vãn nữa! Việc lão Toán không biết thì mọi người cũng không biết, còn những việc lão biết thì mấy người trong thiên hạ dễ biết được lắm sao?

Bưng bát rượu lên, Võ Lâm Thần Toán làm một hơi, đoạn lão cười vui nói :

- Đúng, lão say nói đúng lắm, những việc ta biết còn nhiều lắm, mấy ai trong thiên hạ lại biết được! Ha ha ha...

Cao Nhãn thấy vui trước thái độ và lời lẽ khôi hài của Võ Lâm Thần Toán.

Chợt nhớ lại lời của lão nói lúc đầu, Cao Nhãn lại hỏi :

- Nhị vị tiên bối! Lúc nãy có nói việc sống chết của tiên sư rất là quan trọng là sao?

Hai lão đưa mắt nhìn nhau, Võ Lâm Thần Khất đáp :

- Một tay khó vỗ nên thành tiếng, được một người như sư phụ ngươi thì việc đối phó với Hiệp Thiên bang có chi là khó!

- Nhị vị lão tiên bối cũng chống lại Hiệp Thiên bang?

- Không chống cũng không được! Võ Lâm Thần Toán lão lấy cái ấy ra xem.

Cao Nhãn lại càng khó hiểu, Võ Lâm Thần Toán nghe lão say nói vậy, đưa tay vào lòng lấy ra một vật. Vừa nhìn xuống thấy, Cao Nhãn đã vội kêu lên :

- Kim lệnh bài?

Võ Lâm Thần Toán và Võ Lâm Thần Khất sừng sốt ngó ngay Cao Nhãn, hai lão đồng thời thốt lên :

- Ngươi cũng biết vật này nữa sao?

Không nói, Cao Nhãn bần thần, cho tay vào bọc, lôi mảnh Kim lệnh bài di vật của nữ mẫu để lại, đưa ra cho hai lão xem.

Vừa nhận thấy, hai lão đưa mắt nhìn nhau? Võ Lâm Thần Khất hỏi :

- Ngươi nhận được vật này lúc nào?

Không hiểu, Cao Nhãn lại hỏi :

- Lúc nào là sao?

Võ Lâm Thần Khất giọng bồn chồn, hỏi gay gắt :

- Ai đưa cho ngươi? Đưa lúc nào?

Khi hiểu ra, Cao Nhãn vừa xua tay vừa đáp :

- Lão tiên bối yên tâm. Vật này không ai đưa đến cho vẫn bối.

- Nghĩa là sao? Không ai đưa mà sao ngươi lại có?

Thấy vẻ nóng ruột của lão, không chần chừ, Cao Nhãn giải thích nguyên do mà có được mảnh Kim lệnh bài.

Nghe xong, Võ Lâm Thần Khất dịu con bực tức, lão hỏi :

- Tiên phụ ngươi là ai?

- Không biết!

- Không biết? Thằng bé ngươi nói giỡn sao? Họ Cao của ngươi ở đâu mà có?

Cao Nhẫn lại một phen giải thích cặn kẽ cho Võ Lâm Thần Khất và Võ Lâm Thần Toán hiểu, nghe xong, hai lão cùng trầm tư, không nói gì cả.

Cao Nhẫn lại lên tiếng :

- Võ Lâm Thần Toán, tiền bối sao lại có mảnh Kim lệnh bài.

Võ Lâm Thần Toán thoát nghe hỏi đã tức giận :

- Hừm! Đây là mỹ ý của tên Quân chủ khôn kiếp! Hừ mỹ ý!

Giận quá, Võ Lâm Thần Toán không nói được nữa, Võ Lâm Thần Khất đành phải nói thay cho lão :

- Tiếng tăm của Võ Lâm nhị thần ai lại không biết. Do đó lão Quân chủ muốn tìm đến chúng ta và trao cho chúng ta cái gì là... phương... phương Kim lệnh sứ. Lão Toán là người được lão Quân chủ nhắm vào trước nhất...

Võ Lâm Thần Toán chen lời :

- May cho lão Say, lão chỉ biết có say, nay ở nơi này, mai ở chỗ khác, tên Quân chủ không tìm được lão, chứ còn ta, hừ... ta vì chiêu bài nên chỉ ở quanh quần đầu đó. Lão Say trước sau gì cũng đến lượt lão thôi!

Nào hay, Võ Lâm Thần Toán vừa nói xong đã nghe một giọng nói từ xa vang tới :

- Đúng lắm, Võ Lâm Thần Toán tiền bối đoán đúng lắm!

Võ Lâm Thần Toán, Võ Lâm Thần Khất và Cao Nhẫn nghe rõ lời nói ấy, cả ba đều không tỏ ra giật mình vì với bản lãnh của họ thì khó có điều gì làm cho họ phải kinh ngạc.

Cao Nhẫn lên tiếng cười :

- Đã đến rồi, xin hãy hiện thân! Chúng ta đã biết bọn ngươi có mặt từ lâu rồi.

Vù... vù... vù...

Ba tiếng xé gió từ ba hướng lao tới, ba người hạ thân đứng ở phía bên kia đồng lửa, đối diện với nhóm Cao Nhẫn, ba người ở bên này.

Người đứng giữa, tuổi độ bốn mươi, vòng tay xá thật sâu :

- Nhị vị lão nhân gia! Văn bối xin ra mắt, Võ Lâm Thần Khất tiền bối, nay được diện kiến nơi đây.

Võ Lâm Thần Khất hất hàm nói :

- Không may cho lão, hôm nay lại gặp mặt bọn các ngươi!

Tên đứng giữa nhăn mặt, định nói...

Cao Nhẫn lạnh lùng :

- Còn hai vị nữa, sao không mời vào luôn cho, kéo ở bên ngoài thấm sương lạnh lại vương phong hàn!

Tên đứng giữa dăm dăm hai mắt nhìn Cao Nhẫn, một lúc sau mới gật gù nói :

- Tiểu tử, Cao Nhẫn là mĩ? Khá lắm, thánh lực khá lắm. Lục, Cửu nhị đệ, ra đây xem nào, kéo người ta trách thiếu lễ độ.

Vút... vút...

Lại hai bóng người nữa xuất hiện.

Tên đứng giữa lại nói :

- Tiểu tử, trong năm người bọn ta, như ngươi đã biết được hai, phải không?

Cao Nhẫn gật đầu, giọng nói vẫn tiếp tục lạnh lùng :

- Chỉ là hai tay bại tướng, Đệ ngũ và Đệ cửu.

Ngưng một chút, Cao Nhẫn giọng nói còn lạnh hơn, xen lẫn một chút nào đó còn oán hận :

- Các hạ nói chưa đúng! Còn một vị tại hạ đã biết qua!

Tên đứng giữa kinh ngạc hỏi :

- Ai?

Đưa tay chỉ vào người đứng bên tay tả của hắn, tuổi ngoài ba mươi, Cao Nhẫn nói :

- Vị này, không biết là đệ mấy! Tại hạ may mắn được gặp lại sau năm năm cách xa. Các hạ còn nhớ tại hạ không?

Tên kia ngo ngắc, tên đứng giữa thấy thần tình hắn như vậy, biết rõ là hắn không nhớ tí gì, nên lên tiếng :

- Tệ đệ đây đứng hàng thứ ba, tiểu tử nguoi nói đã từng gặp, có sao lại không nhắc qua?

Cao Nhẫn lại gật đầu :

- Cách đây năm năm, trên Đại Biệt sơn, nơi quần hùng hội tụ tranh cướp một đứa bé...

Tên Đệ tam chỉ ngay vào mặt Cao Nhẫn, hắn thực sự sửng sốt khi nói :

- Là nguoi? Nguoi là đứa bé năm nào? Nguoi không chết? Làm sao nguoi sống được? Làm...

Võ Lâm Thần Khất nhắc bầu rượu, tu thẳng một hơi không cần phải rót ra bát nữa, khà một tiếng, lão nói :

- Té ra nguoi là thằng bé năm đó đã quạt mát cho lão già say đây hả? Đúng! Chính hắn là thằng bé năm xưa nguoi đã định giết thác đi đó!

Cao Nhẫn nhớ lại chuyện cũ, lòng đã tức giận bây giờ nghe lão già say nhắc rõ, Cao Nhẫn càng thấy tức giận hơn. Cao Nhẫn nhìn tên Đệ tam, nói :

- Một chương năm xưa, Cao Nhẫn này nhớ mãi! Hậu ân này, sẽ có ngày đền đáp! Nói đi! Hôm nay các vị hiện thân là có điều chi chi dạy?

Tên đứng giữa, được Cao Nhẫn nhắc lại, nhớ rõ mục đích đến đây, hán đáp :

- Bốn Chuyên lệnh sứ đứng ở hàng đầu, trong mười hai vị Chuyên lệnh sứ của Quân chủ. Tuân lệnh Quân chủ, gọi đến Võ Lâm Thần Khất nhân gia Kim lệnh bài này.

Nói được đến đây, Đệ nhất chuyên lệnh sứ nâng cả bằng hai tay, một Kim lệnh bài đưa đến trước mặt Võ Lâm Thần Khất.

Võ Lâm Thần Khất cố nhường mắt đã quá say, nhìn mảnh Kim lệnh bài, lão ồm ồm :

- Bằng vàng thiệt hả?

Đệ thất chuyên lệnh sứ bàng hoàng trước câu hỏi của lão già say, hắn lúng túng :

- Tiền bối...?

Bằng thủ pháp mau lẹ, Võ Lâm Thần Khất chớp lấy Kim lệnh bài, lão đưa vào miệng cắn thử mấy cái, gật đầu :

- Ủ, bằng vàng thiệt! Được! Lão già say này mượn tạm mua ít rượu, khi nào có lão sẽ trả lại sau!

Hết bàng hoàng lại tức giận, Đệ nhất chuyên lệnh sứ quát :

- Hay cho lão già say! Dám có thái độ khinh mạng Quân chủ! Lão muốn chết?

Lão già say đã vội giật mình vì tiếng quát, lão như tỉnh hẳn rượu, lão lầm nhảm nói :

- Khinh mạn? Đâu có? Muốn chết? Lại càng không!

Tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ nổi giận thực sự, mặt hắn đỏ tía lên, hắn lập cập nói :

- Sao... sao lão dám... dám khinh rẽ Kim lệnh bài của Quân chủ...?

Đưa tay vào bọc, lấy ra mảnh Kim lệnh bài mà khi nãy lão đã cắn vào, Võ Lâm Thần Khất nhìn tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ đờng tuồng như không hiểu,

lão nói :

- Nói cái này hả? Không cho hả? Không cho thì lão xin trả lại!

Vù...

Võ Lâm Thần Khất ném trả lại thật, nhưng lão ném như ném một ám khí! Lực đạo cực mạnh, xé gió bay vòng qua đồng lửa, bay thẳng đến tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ.

Tên này vừa đưa tay định bắt lấy, thì như có người điều khiển, mảnh Kim lệnh bài vừa bay tới gần tâm tay của tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ đã cất cao lên một ít, rồi chớp động nhẹ, vụt như bị hút, đã bay ngay phía trên đồng lửa, vào thẳng ngay tay của Võ Lâm Thần Khất. Chộp lấy, Võ Lâm Thần Khất cúi đầu cảm tạ :

- Đa tạ khách quan đã bố thí! Lão nguyên Bò Tát ban nhiều ơn lành cho khách quan!

Không nói không rằng, tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ đã biết bị lão già say hí lộng. Điền tiết lên, vòng nhanh qua đồng lửa, hấn đã nhào tới.

Cao Nhẫn bằng thân pháp Áo Ma, đứng áng ngay trước mặt lão già say, chặn đường tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ, nói :

- Dừng tay! Đây mảnh Kim lệnh bài tại hạ đang giữ. Các hạ cầm lấy, về nói lại với lão Quân chủ rằng Cao Nhẫn sẽ đến tìm lão sau.

Cầm lấy Kim lệnh bài Cao Nhẫn trao cho, tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ một phen kinh ngạc vì hấn thấy rõ Kim lệnh bài khi nãy đã lọt vào tay của lão già say, sao lại..

Võ Lâm Thần Toán, từ lúc đầu đến giờ chỉ ngồi yên, không nói. Bây giờ lão cũng đứng lên, trên tay cũng cầm Kim lệnh bài, vất về hướng tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ, lão nói :

- Đây, ta cũng trả lại ngươi! Mỹ ý của Quân chủ, lão Toán ta không dám nhận!

Cầm thêm một Kim lệnh bài nữa, hấn vẫn chưa hết kinh ngạc thì đã thấy Võ Lâm Thần Khất đang tung tung trên tay một Kim lệnh bài nữa, lão già say cười hí hí nói :

- Lão say ta tuy cần tiền uống rượu, nhưng tiền này thì.. lão say ta không dám đụng đến! Trả lại cho ngươi đấy!

Nói xong, cũng như lần trước, Võ Lâm Thần Khất đã ném như ném ám khí, mảnh Kim lệnh bài bay vù về tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ. Lần này do cự li gần hơn, tốc độ của mảnh Kim lệnh bài vẫn như lúc nãy. Do đó tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ chưa kịp phản ứng thì đã thấy Kim lệnh bài ở ngay trước mặt.

Sợ bị hí lộng như lần trước, hấn không dám đưa tay chộp khi mảnh Kim lệnh bài đột ngột ngừng, lơ lửng trước mặt hấn. Nào ngờ lần này khác hấn, mảnh Kim lệnh bài không có người chụp giữ đã rơi xuống đất.

May cho tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ lúc này đứng ở phía bên này đồng lửa, cùng phía với bọn ba người Cao Nhẫn. Chớ nếu không hấn mà đứng ở bên kia thì Kim lệnh bài có cơ rơi vào đồng lửa.

Cúi người xuống định nhặt lấy Kim lệnh bài, hấn đã nghe giọng quát to của Võ Lâm Thần Khất :

- Hay cho Đệ nhất chuyên lệnh sứ! Dám khinh mạn Quân chủ! Ngươi muốn chết?

Thật là dở khóc dở cười trước lời nói và thái độ trêu chọc của lão già say, hấn thật sự nổi sùng lên.

Còn Cao Nhẫn và Võ Lâm Thần Toán thì ôm bụng cười, cười chảy cả nước mắt, thần tình giả bộ của lão già say từ nãy đến giờ, lão già ngộ vờ vĩnh như thật. Đến lời quát của lão cũng thật. Thật như lão đang tức giận tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ dám khinh mạn lão Quân chủ thật sự.

Choeng... Choeng...

Tiếng kiếm va vào võ kiếm khi được rút vang lên, bóng người chuyển động. Cả năm tên Chuyên lệnh sứ đều lăm lăm trường kiếm vây quanh ba người Cao Nhẫn.

Tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ nghiêng răng, gằn giọng :

- Hôm nay, cả ba người đừng hòng thoát được nơi này!

Võ Lâm nhị thần bình thần, di động đôi chân, lưng xoay về Cao Nhẫn.

Cả hai định hợp với Cao Nhẫn, ba mặt nhìn ba hướng, đối địch với năm tên Chuyên lệnh sứ.

Cao Nhẫn đưa hai tay thúc nhẹ lưng hai lão :

- Nhị vị lão già bình tâm, để đây cho văn bối. Văn bối mong được kiến thức kiếm trận của lão Quân chủ, xem uy lực của năm kiếm lần này có hơn ba kiếm lúc trước là bao nhiêu.

Tên Đệ ngũ chuyên lệnh sứ nghe Cao Nhẫn nhắc lại cái nhục bại lần trước, hấn gầm lên :

- Tiểu tử đừng khinh người, lần trước, may cho ngươi là vì Tứ ca của ta đã bị nội thương chưa lành. Lần này ngươi khó mà thoát chết!

Còn Võ Lâm nhị thần nghe Cao Nhẫn nói, cả hai đều mong được dịp này, quan sát sở học của hai phe, hầu mong truy được nguồn gốc và xuất xứ.

Do đó, cả hai khệnh khạng bước ra, cách cả bọn chừng ba trượng, ngồi xuống điềm nhiên tọa thị, thái độ như sắp được xem vở tuồng hay. Võ Lâm nhị thần cùng nói :

- Được, xem một lúc đã!

- Hay! Đỡ phải moi gân moi cốt!

Năm tên Chuyên lệnh sứ chuyển động quanh Cao Nhẫn, tất cả đều ngưng thần, vận khí, xem như đã mặc nhiên công nhận Cao Nhẫn là tay đại địch, khó đối đầu.

Đưa tay vào bọc, Cao Nhẫn lấy ra ngọn tiểu đao. Tiểu đao màu tím sẫm, phản chiếu ánh lửa đang tàn dần vì nãy giờ không ai cho cùi vào đốt thêm. Ánh phản chiếu loang loáng, làm cho bọn năm tên Chuyên lệnh sứ phải lóa mắt. Không ai bảo ai, họ đều hiểu, tiểu đao trên tay Cao Nhẫn là lợi khí sắc bén, khiến cho cuộc chiến này càng thêm phần gian nan hơn.

Lúc này trời đã gần tàn canh tư, canh năm sắp đến. Trong bóng tối dày đặc xung quanh như càng tối sẫm hơn, một lần tối thẫm như để tiễn đưa bóng đêm, đón ánh sáng bình minh đến. Đồng lúc, đồng cảm, mọi người cùng nghĩ, không biết khi tiễn bóng đêm đi thì những ai là người sẽ được đi cùng.

Bầu không khí rờn rợn, lạnh lùng theo từng cơn gió lạnh thổi qua, lờn vờn quanh đây, dường như có bóng tử thần đang vờn múa, chấp chới lưỡi hái trên tay. Không sợ mà mọi người trong cuộc đều cảm thấy rùng mình.

Năm tên Chuyên lệnh sứ rùng mình vì đứng giữa bọn chúng, qua sắc thái ung dung của Cao Nhẫn, qua lợi khí trên tay Cao Nhẫn, bọn chúng đều cảm nhận được cái bại đang ở đâu đó, chung quanh họ.

Tên nào tên nấy đều cố trấn tĩnh tâm thần, điều hòa chân khí, cố đưa chân khí vận chuyển toàn thân, tụ đều ở Đan Điền, chuyển qua tay cầm kiếm. Tỏa ra trên thân kiếm. Kiếm khẽ run lên, hừng hực tỏa ra mùi sát khí. Sát khí tỏa ra khiến bọn chúng phải rùng mình.

Cao Nhẫn rùng mình, vì sau lần đối địch với ba tên Chuyên lệnh sứ qua Tam Tài kiếm trận, Cao Nhẫn đã cố suy nghĩ, dựa vào sở học, mong giải tỏa được nỗi thắc mắc khi kiếm pháp và bộ pháp bị kềm chế trong kiếm trận, không phát huy hết mọi lực vốn có của kiếm và bộ pháp.

Càng suy nghĩ, Cao Nhẫn càng thấy khó. Càng thấy khó, Cao Nhẫn càng thấy bức và càng thấy bức tức, Cao Nhẫn rùng mình thích chí khi một lần nữa ấn chứng sở học với kiếm trận của đối phương, hy vọng qua lần này, Cao Nhẫn sẽ tìm được được phương thích hợp.

Mọi người đang ngưng đọng thần sắc, bầu không khí càng lúc càng khẩn trương.

Bỗng nghe một giọng kêu khẩn thiết :

- Đệ nhất chuyên lệnh sứ đại ca! Các vị huynh đệ Chuyên lệnh sứ! Dừng tay! Có lệnh của Quân chủ!

Mặt nước vốn im, một hòn đá nhỏ rơi xuống cũng đủ làm xao động cả mặt hồ. Tình cảnh đến đang hồi quyết liệt, giọng nói vang lên làm giải tỏa mọi ức chế, mọi người đồng thời phào, cái thở phào của mỗi bên mang những ý nghĩa khác nhau. Nhưng dù sao, tất cả đều lo lắng vù khí, tất cả đều nhẹ nhàng xả bỏ công lực bản thân tích tụ từ nãy đến giờ. Tất cả đều chờ giọng nói kia nói tiếp, cho rõ lệnh mới của Quân chủ, rồi sẽ tính sau.

Người kia như hiểu được tâm ý của toàn thể nên nói :

- Lệnh của Quân chủ, đại ca và các huynh đệ không được làm khó để Võ Lâm nhị thần cũng như khoan đối đầu với Cao Nhẫn! Việc này Quân chủ đã có chủ trương!

Mọi người có mặt đều nghe, đều thắc mắc cái lệnh kỳ quặc đó của Quân chủ. Không đối đầu? Không gây khó khăn?

Võ Lâm nhị thần và Cao Nhẫn qua cơn kinh ngạc lại trở nên trầm tư, suy nghĩ với bao nghi vấn trong trí. Nhưng bọn người Cao Nhẫn ngạc nhiên là đúng lý! Còn bọn năm tên Chuyên lệnh sứ cũng ngạc nhiên, đây mới là chuyện lạ.

Tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ lên tiếng hỏi ngay đều mà hấn và đồng bọn cùng đang nghi hoặc :

- Có chuyện như thế sao Tứ đệ?

Trên Đệ tứ chuyên lệnh sứ gật đầu :

- Đại ca, Tam ca và các đệ mau hồi sơn chờ lệnh mới của Quân chủ.

Đoạn quay sang Võ Lâm nhị thần và Cao Nhẫn, hần lễ mạo đảng hoàng, tay nâng hai tấm thiệp vàng rực :

- Nhị lão nhân gia, may được gặp đây! Có bái thiệp của Quân chủ chúng tôi, mời nhị vị lão nhân gia đến Quân Sơn hồ Động Đình tham dự Đại Diễn lễ ra mắt Hiệp Thiên bang của chúng tôi.

Nhìn lướt về phía Cao Nhẫn, tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ nói tiếp :

- Quân chủ cũng có thiệp mời Cao túc hạ quang lâm!

Tuy nhận tấm thiệp, Cao Nhẫn trả lời :

- Tại hạ mặt học võ lâm, được Quân chủ đề vào mặt, thật là hân hạnh. Được, Cao Nhẫn miễn nhận lời.

Võ Lâm Thần Khất đưa tay đón lấy bái thiệp, lão kèn cựa nói :

- Chùng nào là đến diễn lễ?

Hình như đã biết tính châm chọc của lão già say, không dám chậm trễ, tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ đáp ngay :

- Võ Lâm Thần Khất lão nhân gia, trong bái thiệp có đề rõ nhưng lão nhân gia đã hỏi, văn bối cũng xin được phép nhắc lại. Đại Diễn lễ sẽ được tổ chức vào tiết Đoan Ngọ năm nay!

Võ Lâm Thần Toán làm như đứng nghe của lão, nên lão tính rất nhanh, lão lẩm bẩm :

- Tiết Đoan Ngọ, vậy là còn đúng một tháng lẻ tám ngày! Hừm! Cũng không còn bao lâu! Ngừ này lão phải về đến Động Đình hồ sớm may ra còn kiếm chác được ít tiền!

Chờ cho mọi người đã nghe rõ, tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ thì lễ và nói :

- Mong được đón tiếp nhị vị lão nhân gia và Cao túc hạ tại tề sơn. Xin cáo biệt!

Thế là lần lượt bọn Chuyên lệnh sứ sáu tên đều tung mình rời đi, trả lại cho rừng một giây lát yên tĩnh ngấn gối vốn có của rừng.

Võ Lâm Thần Khất sau một lúc suy nghĩ, lão nói :

- Tên Quân chủ này lại cần đến diễn lễ ra mắt ư? Trong này dường như có âm mưu?

- Còn như gì nữa, âm mưu là cái lẽ đương nhiên - Võ Lâm Thần Toán ngắt lời.

Võ Lâm Thần Khất giật mình :

- Lễ đương nhiên? Đâu! Lão Toán, lão nói rõ xem, nếu sai thì coi chừng đích thân ta dẹp chiêu bài của lão đó!

Võ Lâm Thần Toán không để tâm điều mà lão già say vừa nói, lão nhìn Cao Nhẫn, chờ đợi xem Cao Nhẫn có nghĩ được điều gì không?

Thấy Cao Nhẫn lắc đầu, lão cũng lắc đầu nói :

- Kém lắm! Kém lắm! Lão say nghĩ không ra là vì lão là lão già say, đến thằng bé nguoi mà cũng không nghĩ ra thì... kém quá!

Kèm theo hai chữ ‘kém quá’, lão chặc lưỡi vài tiếng, dù không bức tức được, Cao Nhẫn cũng thấy phải tỏ rõ thái độ, Cao Nhẫn nói với Võ Lâm Thần Toán :

- Lão tiền bối! Lão tiền bối muốn nói thì văn bối xin lắng tai nghe lời vàng tiếng ngọc của lão tiền bối. Còn nếu lão tiền bối không muốn nói thì thôi! Có sao lão tiền bối lại thốt lời cợt nhạo văn bối?

Võ Lâm Thần Toán gặp phản ứng có phần nào mạnh mẽ của Cao Nhẫn, lão cũng đâm ra bức bối, lão nói to tiếng :

- Được rồi, để lão phân tích cho mi nghe, để xem mi có chịu nhận là mi kém không? Này nhé, hiện tình ở giang hồ nguoi đã biết qua đại thể chứ?

Thấy Cao Nhẫn gật đầu, lão nói tiếp :

- Thế lực hiện giờ của Hiệp Thiên bang nguoi cũng đã rõ?

Cao Nhẫn lại gật đầu.

- Không Động phái và một số nhân vật võ lâm ở đây, Hiệp Thiên bang tạm thời chưa làm gì được, nguoi cũng đã biết?

Cao Nhẫn gật đầu, cố nắm bắt ý của lão.

- Cái bang thì vì lời ước khi đánh cuộc với người, Hiệp Thiên bang bây giờ cũng không làm chi được, đúng không?

Cũng đành phải gật đầu vì lão nói đúng quá.

- Tình hình đã như vậy thì theo mi tính phải làm sao mà gom về một mối được đây?

Đến lúc này thì Cao Nhẫn và Võ Lâm Thần Khất đã hiểu được ý của lão muốn ám chỉ cái gì, cả hai cùng giật mình, Cao Nhẫn lên tiếng :

- Ý của lão tiên bói là...

Võ Lâm Thần Toán không thúc giục, còn cố ý nấn ná chờ cho Cao Nhẫn nói rõ hơn, xem Cao Nhẫn hiểu được đến đâu, Cao Nhẫn hiểu nên nói tiếp :

- Vậy lần này, Hiệp Thiên bang cố ý tổ chức Đại Điền lễ ra mắt là có âm mưu một mẻ lưới mà quét sạch cả quần hùng...

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Cao Nhẫn lại như muốn nói tiếp: “Giống như ân sư của văn bói đã từng có ý như vậy, nhưng nhân định sao thắng được thiên định”.

Lòng thì muốn nói, nhưng Cao Nhẫn đã kịp nghĩ lại, nói ra e hai lão già phải chết sững nên thôi.

Võ Lâm Thần Khất nghe Cao Nhẫn nói xong, gật đầu tỏ vẻ đồng ý với điều Cao Nhẫn nói, còn Võ Lâm Thần Toán thì khen vui :

- Có thể chứ!

May mà thằng bé mi cũng không đến nỗi quá kém!

Cao Nhẫn nói thêm :

- Nhưng lão Quân chủ làm sao được, quần hùng tụ họp ở đấy để gì cho lão yên, để gì để lão làm theo ý muốn của lão?

Võ Lâm Thần Toán lại nhăn tít trán nhăn nheo của lão, lão lắc đầu nói :

- Thằng bé! Người quả là lười suy nghĩ! Người cố nghĩ xem, lúc đó quần hùng còn làm cho được lão chứ?

- Sao lại không được? Chúng ta đâu là cá nằm trên thớt, mặc tình cho lão muốn sao cũng được?

- Hừ! Còn không là cá trong rọ người thì còn là gì nữa?

Cao Nhẫn lẩm bẩm thành lời :

- Như cá trong rọ... Như cá trong rọ người... Phải rồi! Đúng rồi!

- Nào, mi nói ra xem, mi đã nghĩ được gì?

- Này nhé, Quân sơn là đất địa của lão, người của lão dày đặc, thêm nữa các bang phái lão đã nắm được thì sẽ là trợ lực của lão. Chiến trường do lão chọn, mọi việc lão đã sắp đặt sẵn, quần hùng có muốn phản kháng cũng không làm gì được lão, vì lúc này quần hùng đúng là cá trong rọ của lão. Văn bói nói đúng chứ, lão tiên bói?

Võ Lâm Thần Toán đầu thì gật, nhưng trán lão vẫn nhăn lại, lão hỏi :

- Đúng thì đã làm sao chứ? Không đến mà được với lão sao? Người nghĩ sao?

Cao Nhẫn lại ngẩn ngơ :

- Không muốn đến cũng phải đến... Mà đến thì là cá cho lão bắt... Không được! Vậy là không được! Mà phải...

- Phải sao?

Võ Lâm nhị thần cùng hỏi, mong Cao Nhẫn tìm được cách nào đấy.

Mặt lộ vẻ quyết tâm, Cao Nhẫn nói :

- Không để cho Đại Điền lễ diễn ra!

- Không để diễn ra, làm sao được? Thằng bé người làm được điều đó sao?

Võ Lâm nhị thần cùng sững sờ ngó Cao Nhẫn, vì điều Cao Nhẫn vừa nói ra đó là điều tốt nhất có thể cứu vãn được tình thế trước mắt, nhưng đó cũng

là điều không thể nào làm được.

Nghe nhị lão hỏi, Cao Nhẫn cười khỏ :

- Văn bói chỉ thuận miệng nói ra vậy thôi! Còn làm bằng cách nào? Hoặc việc đó có làm được không, thật tình văn bói chưa nghĩ đến!

Võ Lâm Thần Toán dáng trầm ngâm :

- Thôi được, điều này sẽ suy tính sau! Bây giờ thằng bé người định làm gì đây?

Cao Nhẫn lắc đầu :

- Chưa định gì cả! Chú ý của lão tiền bói thì sao?

Võ Lâm Thần Toán nói dứt khoát :

- Thế này, nước xa không cứu được lửa gần, từ giờ đến đại lễ Quân Sơn, ta và lão say sẽ lo việc cảnh tỉnh quần hùng, còn phần mi mau chân đến Không Động xem tình hình ra sao, kéo bọn Hiệp Thiên bang nhân dịp chúng ta lơ lửng, tập trung một đòn quét sạch Không Động! Hừ! Người cùng chúng ta đối đầu với Hiệp Thiên bang đã ít, đừng để cho trở nên ít hơn. Mi nghĩ thế nào?

- Cao kiến! Lão tiền bói thật là cao kiến, văn bói sẽ thi hành ngay!

Rồi nhu bóng u linh, thân hình Cao Nhẫn đã lướt đi.

Võ Lâm Thần Toán nhìn Võ Lâm Thần Khất gật đầu nói :

- Thật là trang tuấn kiệt đương đại. Tinh hoa của võ lâm, trăm năm khó gặp. Lão say, lão nói sao?

- Thế ta đã nói với lão Toán làm sao? Liệu đây, ta và lão Toán cố mà kèm cặp cho hấn, võ lâm Trung Nguyên này trước sau gì cũng phải trông vậy vào hấn mà thôi!

Nhấc bầu rượu đưa lên miệng, Võ Lâm Thần Khất tu một hơi dài, đầu cứ mãi gật gù, lộ vẻ mãn nguyện Mãn nguyện việc gì? Chỉ có lão hiểu.

Võ Lâm Thần Toán nhìn sắc thái của Võ Lâm Thần Khất làm như xôn mắt, lão nói châm chích :

- Thế nào lão say? Lão định chết làm ma ở Trung Nguyên này sao? Lão không quên nhiệm vụ chứ?

Liếc mắt nhìn Võ Lâm Thần Toán một cái thật dữ dội, Võ Lâm Thần Khất nói rõ từng tiếng, không còn có vẻ gì là say cả :

- Này lão Toán, bỏ cái giọng ấy đi cho ta nhờ! Hừ! Nhiệm vụ? Quên mà năm sáu mươi năm nay ta và lão Toán chưa có lần về lại cố thổ à? Ta đã nguyện với lòng là khi nào hoàn thành được nhiệm vụ ta mới về, còn không, thà chết rấp đi ở đâu đó cho rảnh! Về làm gì mà thêm xấu hổ với...

- Suyt...!

E ngại lão nói hờ hởi, Võ Lâm Thần Toán đã ra hiệu không cho lão nói tiếp. Đoạn lão bật thở dài :

- Thế ta có hơn gì lão say? Thôi được! Ăn bát cơm của người thì phải lo cho người! Rồi! Ta đồng ý với lão, phen này ta với lão say mặc tình thét gió gào mưa! Đi thôi!

Võ Lâm nhị thần chia làm hai hướng mà đi, bỏ lại nơi đây một đồng lúa đã tàn cho núi rừng, như ý mập mờ là hai lão đã bàn. Gác lại phía sau những gì là quá khứ, là cố thổ...

Ánh bình minh lại đến, rừng đã trở về sự yên tĩnh cổ hữu. Tiếng chim líu lo trên các nhánh cây rừng đã vang lên, thái hòa và an bình đang ngự trị nơi đây. Còn những nơi khác có được như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Gặp lại cố nhân Vui buồn lẫn lộn

Vừa đi hết một cánh rừng, Cao Nhẫn đã nhìn thấy cả một dãy những triền núi chạy dài, nhấp nhô.

Việc đã cấp bách, đường lối ngồn ngang như thế này là Cao Nhẫn càng thêm sốt ruột. Đứng thờ người, Cao Nhẫn thất thất vọng, vừa thất vọng vừa

giận mình, giận vì lúc trước khi chia tay đã không nhớ mà hỏi đường đi nước bước cho cẩn thận. Gì thì gì, Võ Lâm nhị thần cũng phải hướng dẫn cẩn kè cho Cao Nhẫn.

Buồn lo cũng vô ích, vội vàng càng thêm chậm trễ, Cao Nhẫn nhận định phương hướng, nhắm thẳng hướng tây bắc mà đi, bất kè là vượt núi hay băng rừng. Hai dặm đường núi khó khăn đã vượt qua, Cao Nhẫn nhìn cánh rừng phía trước mà ái ngại!

“Đi thôi!” Cao Nhẫn tự nhủ rồi lướt trên ngọn cây rừng mà lao đi.

Đang lao người đi vùn vụt như tên bắn, người của Cao Nhẫn bỗng như cách chim, liệng một cái thật nhanh về phía tả, rồi hạ thân trên một nhánh cây rừng to. Định thần lắng nghe một lúc, Cao Nhẫn gạt đầu lướt nhẹ sang về bên tả, được khoảng chừng hai mươi trượng, Cao Nhẫn dừng hẳn lại, nghiêng đầu nhìn chéch về phía dưới.

Thật ra Cao Nhẫn vì nhận định chính xác của Võ Lâm Thần Toán đã vội vàng trên đường đến với phái Không Động. Do không rành đường nên đã bị lạc lối, đành phải băng rừng lội suối mà đi, đang đi thì nghe văng vẳng tiếng một nữ nhân kêu cứu. Không nỡ bỏ đi, Cao Nhẫn đã lướt người về phía đã nghe phát ra tiếng kêu.

Được một lát, không nghe gì được thêm nữa, Cao Nhẫn dừng lại để nghe ngóng, loáng thoáng nghe tiếng vũ khí chạm nhau, Cao Nhẫn mừng vì đã đi đúng hướng, bèn lướt nhẹ tới. Khi đã tới gần, nhìn xuống, Cao Nhẫn thấy ngay cảnh trái tai gai mắt.

Tên Đệ tam chuyên lệnh sứ đang cầm trường kiếm trên tay, miệng thì nở một nụ cười khá ó, bước dần từng bước về phía trước, uy hiếp một lúc hai nữ nhân. Hai nữ nhân lúc này thần sắc tiêu tụy, tóc tai rũ rượi, khoe môi còn vết máu hồng, trên tay mỗi người đều thủ một đoản kiếm. Nhân số đông hơn, nhưng chắc võ công kém hẳn tên Chuyên lệnh sứ nên giờ đây, hai nữ nhân cứ lùi dần, lùi dần theo nhịp bước tiến của tên Chuyên lệnh sứ.

Ở hướng của Cao Nhẫn đang đứng, chỉ nhìn được một phần nét mặt trông nghiêng của hai nữ nhân. Đổi lại, Cao Nhẫn nhìn được rõ ràng nét mặt nham hiểm của tên Đệ tam chuyên lệnh sứ.

Không cần biết hai nữ nhân này là ai, Cao Nhẫn chỉ biết họ đối đầu với tên Chuyên lệnh sứ, với Hiệp Thiên bang là đủ lắm rồi! Hướng chỉ nhìn mặt của tên Đệ tam chuyên lệnh sứ là Cao Nhẫn lại nhớ đến chuyện năm xưa, lòng tức thì dấy lên sự căm phẫn và căm ghét. Định bụng lướt ra để giải cứu cho hai nữ nhân thì đã nghe tên Đệ tam chuyên lệnh sứ cười khèn khệch nó :

- Phía sau của người đẹp bây giờ là một thân cây to. Ha ha... Buông kiếm xuống mà chấp thuận yêu cầu của ta, may ra còn đường sống sót, sau này tha hồ mà rửa nhục, báo cừu. Ha ha...

Không tin lời hăm nỏi, hai nữ nhân vẫn cứ bước lùi, quay về phía sau nhìn thì không dám.

Tên Đệ tam chuyên lệnh sứ lại nói :

- Hà hà... ta đã nói cường lại ta là vô ích, càng khiến ta nóng giận hơn. Lúc ấy đừng trách ta sao không thương hương tiếc ngọc. Ha ha... Ái chà! Danh giá gì đó mà giữ gìn hồ Tur Đồ giai nhân, ôi tám thân mỹ...

- Câm ngay! Tên vô sĩ khà ó kia!

Tiếng sấm động như thế nào thì tiếng quát này cũng nghe y như thế! Đến được tai những nghe, thì nghe xong đã thấy hai mảng nhĩ vang động đến tận óc. Còn lá rừng thì không biết có xào xạc kêu không, mà chỉ thấy lá tả roi đầy xuống đất.

Kiểm cơ hồ muốn tụt khỏi tay, người của tên Đệ tam chuyên lệnh sứ giật nảy lên thật mạnh, vội vàng bước lùi về sau một lúc những bảy tám bước. Ngo ngác trở mắt nhìn quanh, tìm người vừa phát ra tiếng quát...

Còn hai nữ nhân thì không biết là do tiếng quát quá lớn, quá bất ngờ... hay do có tiếng quát biết có người đến cứu...? Hai nữ nhân khụy người xuống, đoản kiếm đã rời khỏi tay.

May mà họ đã lùi sát đến một thân cây, thân này lúc này sắp trở thành vật cản nguy hiểm cho họ, bây giờ lại là vật đỡ thân cho người của họ.

Họ vừa khụy người xuống thì hầu như đã dựa vào thân cây, tư thế họ lúc này, nửa nằm nửa ngồi trông thật thê lương...

Cao Nhẫn đã xuất hiện kịp lúc, khi mà Cao Nhẫn biết rõ một trong hai nữ nhân đang bị nạn chính là Tur Đồ Surong, ái nữ của Tiềm Long bang Bang chủ, người trước đây năm năm đã giúp đỡ Cao Nhẫn và Tôn Bình ở Đại Biệt sơn, không ngại hiểm nguy.

Biết họ đã hoàn toàn kiệt lực, nhất là khi phát hiện có cứu tinh xuất hiện thì mọi nỗ lực sau cùng được ý chí trì giữ trong giây phút này, hoàn toàn tan biến đi.

Nhưng nam nữ hữu biệt, Cao Nhẫn khó có thể đến mà tiến hành vận công cho họ, hơn nữa, kẻ đại thù đang đứng đây, đó là tên Đệ tam chuyên lệnh sứ. Do đó, Cao Nhẫn đành để họ nằm yên đó, tạm thời chưa có gì đáng ngại, việc trước mắt là giải quyết cho xong phần tên Đệ tam chuyên lệnh sứ.

Bước đến gần tên Đệ tam chuyên lệnh sứ, ngáng trước hai nữ nhân đang nằm đó, Cao Nhẫn thần thái tỏ ra mười phần giận dữ, hai mắt xạ hai luồng tinh quang chiếu ngay vào hai mắt tên Chuyên lệnh sứ.

Đệ tam chuyên lệnh sứ khi thấy người vừa xuất hiện phá rối việc làm của hắn lại là Cao Nhẫn, đầu tiên hắn tỏ vẻ khiếp sợ chen lẫn sự lúng túng. Sự lúng

túng của một kẻ đang làm việc gì xấu lại bị người khác phát hiện, sau đó nhìn tư thế nằm hờ hênh của hai con mồi mà hắn thèm khát đã lâu, phần nữa hắn chưa biết rõ sự cao thâm của Cao Nhẫn đến đâu, huống chi, Cao Nhẫn bây giờ đối với hắn, hắn nghĩ chắc hắn không hơn được đứa bé cách đây năm năm là bao.

Nghĩ vậy, tức thì hắn như lấy lại được hùng tâm. Hào khí bốc lên tận mây xanh. Máu giận sôi lên sùng sục, xông lên làm đỏ ngầu đôi mắt của hắn, hắn cười gằn, tiến lên thêm hai bước nữa nói :

- Tiểu tử, tề ra là nguoi, hôm trước, may có lệnh của Quân chủ đến kịp thời cứu được một mạng nguoi, hừ, hôm nay để bản Lệnh sứ thử coi nguoi có phải là kẻ có ba đầu sáu tay không cho biết?

Do tên Đệ tam chuyên lệnh sứ bước gần thêm hai bước, nên khoảng cách giữa hai người bây giờ chỉ hơn nửa trượng. Ở gần sát bên cạnh tên Chuyên lệnh sứ, Cao Nhẫn được dịp nhìn kỹ gương mặt tuấn tú của hắn. Trong tâm trí của Cao Nhẫn, Cao Nhẫn không quên lần đầu tiên thấy mặt hắn ở Đại Biệt sơn, mà ấn tượng lúc đầu không dễ gì phai pha trong tâm trí của mọi người.

Ấn tượng lúc đầu khi Cao Nhẫn nhìn thấy hắn, Cao Nhẫn hầu như đã xem hắn là trang hào kiệt tuấn tú, phong thái và gương mặt đường đường chính chính của hắn, tuy rằng cũng lần đầu gặp mặt, sau đó không lâu, chính tên Đệ tam chuyên lệnh sứ này đã nắm giữ Cao Nhẫn trong tay, đã định một chương giết thác Cao Nhẫn, nhưng Cao Nhẫn không thực sự tin rằng tên Đệ tam chuyên lệnh sứ này lại đang tâm làm chuyện ác.

Cho đến tận hôm nay, chính tai Cao Nhẫn nghe lời vô sỉ hắn thốt ra, chính mắt Cao Nhẫn nhìn thấy thái độ đề hèn uy hiếp nữ nhân yếu đuối của chính hắn. Cao Nhẫn thực sự căm ghét hắn, thực sự khinh bỉ hắn và trong lòng Cao Nhẫn lúc này thực sự chỉ muốn một chương giết chết loài sâu bọ này đi cho rồi. Một lần nữa, Cao Nhẫn thật sự không còn tin vào những gì bề ngoài tỏ ra mình chính lại ẩn chứa tà tâm, không tin cái vỏ ngoài tự xưng là chánh phái mà lại có tâm bất chánh.

Nhìn thần sắc Cao Nhẫn luôn thay đổi tùy theo luồng suy nghĩ của Cao Nhẫn, tên Đệ tam chuyên lệnh sứ lại ngỡ Cao Nhẫn đã khiếp sợ trước uy vũ của hắn, hắn nói tiếp :

- Tiểu tử, năm năm trước nguoi may mắn thoát chết dưới tay ta, lần này để ta xem còn ai đến cứu được nguoi? Ha ha ha...

Lời của tên Đệ tam chuyên lệnh sứ lọt vào tai của Cao Nhẫn chẳng khác nào dầu đổ thêm vào lửa, Cao Nhẫn rít lên :

- Một chương năm xưa, Cao Nhẫn này không cần tính lãi, chỉ mong nguoi... hừm, tiếp được một chương của Cao Nhẫn này là đủ rồi. Tiếp chương!

Chưa lần nào Cao Nhẫn lại nổi giận đến mức này. Chưa lần nào Cao Nhẫn thèm khát sự giết chóc như lúc này, và cũng chưa lần nào Cao Nhẫn lại đánh ra một chương với toàn bộ nội lực kinh khiếp như bây giờ.

Khoảng cách gần... chương phong cực mạnh... mờ mờ ảo ảo...

Tên Đệ tam chuyên lệnh sứ do đánh giá không đúng thần lực của đối phương, hắn cười cười nâng nhẹ đôi tay, hất nhẹ ra trước, những tưởng rằng chỉ bấy nhiêu cũng đủ thừa sức đánh tan chương lực của đối phương.

Nhưng khi song chương vừa đưa ra đã thấy trước mặt như tối sầm lại, không khí trước mặt hắn như cô đặc lại, nhìn nơi nào cũng thấy chương phong cuộn cuộn đổ ào tới. Như tảng đá nặng nghìn cân chuẩn bị nghiền nát hắn. Hắn không cam tâm, vận hết công lực tu vi ra, đưa thêm vào song chương, hắn hét lên thật to :

- Cho nguoi chết!

Cùng lúc đó lại nghe một loạt tiếng kêu :

- Cao tức hạ, chương hạ dung tình!

- Tiểu tử, dừng tay!

- Tam ca, tránh chương mau!

- Đừng giết Tam ca của ta!

Trong hàng loạt tiếng kêu từ đâu phát ra, khiến mắt Cao Nhẫn như nhìn thấy mình huynh của mình là Tiểu Truy Phong Vương Thuần lúc bị Tam tú Thần Ưng đồng loạt xuống tay hạ sát, mắt Cao Nhẫn đỏ ngầu lên, nhìn chỉ thấy máu trước mặt, Cao Nhẫn lúc này chỉ muốn thấy máu chảy, chỉ muốn đối phương phơi thây, cho mình huynh được ngậm cười nơi chín suối, Cao Nhẫn cũng kêu :

- Nguoi phải chết...!

Bung...

Một tiếng nổ long trời lở đất, cây rừng gãy đổ hàng loạt theo sức chấn của chương phong.

Ào... ào... ào...

Trong tiếng cây rừng gấu đở kèm theo những tiếng rên xiết... có cả tiếng nữ nhân kêu lên như ngạc nhiên. Tất cả mọi tiếng động dần dần nhỏ lại, không khí chung quanh đầu trường dần dần loãng hơn khi cát bụi lắng xuống. Tâm trí Cao Nhẫn cũng dần dần lắng xuống lại.

Đưa mắt nhìn ngay phía trước, tuy nãy giờ Cao Nhẫn vẫn nhìn chăm chăm về hướng đó nhưng bây giờ Cao Nhẫn mới thật sự trông thấy và đang hiểu được mình đang xem gì.

Giữa đường trường lại có thêm bốn người, tất cả đều là tử y nhân, đều là Chuyên lệnh sứ của Quân chủ. Cả bốn tên đều đầu tóc rối tung, y phục xốc xệch, khoe mỗi người nào người nấy đều đang rịn ra một dòng máu nhỏ. Cả bốn tên đều đang nhìn xuống, trong tư thế nửa ngồi, nửa quỳ, một hình nhân nhưng không còn là hình nhân.

Là hình nhân vì kẻ nằm đó cũng đi giày, cũng vận y phục...

Không là hình nhân vì máu đã phủ quanh người. Tay chân hầu như gãy đoạn. Còn gương mặt không còn là gương mặt của con người, càng nhìn càng thấy gớm. Nhớ lại sự việc đã xảy ra mà ngỡ đã lâu rồi, Cao Nhẫn chợt hiểu tất cả, người nằm đó chính là tên Đệ tam chuyên lệnh sứ, không hiểu hắn đã chết hay còn sống.

Còn bốn người kia là người người đã kịp thời xuất hiện, vừa kêu xin Cao Nhẫn nương tay, vừa hợp nhau lại phát chương, mong hóa giải phần nào chương phong mạnh bạo của Cao Nhẫn. Nhưng tất cả đều vô ích.

Tiếng kêu xin của bọn họ gọi lại cho Cao Nhẫn hình ảnh mình huynh chết thảm. Hợp chương của họ làm tánh háo thắng của Cao Nhẫn, mà huyết khí còn đang phương cương nổi lên. Tất cả những điều này phản tác dụng lại mục đích của bốn tên Chuyên lệnh sứ vừa xuất hiện.

Một tiếng động nhẹ ở phía sau làm Cao Nhẫn giật mình quay người lại.

Hai nữ nhân nãy giờ bị hôn mê, đã bị tiếng chạm của những luồng chương phong làm họ tỉnh lại. Họ đã đứng lên, tay đã cầm lại đoản đao và họ đang tiến gần lại phía Cao Nhẫn đang đứng.

Họ không nói gì, nhưng ánh mắt của họ đã nói hết ý của họ. Họ không nói được vì bây giờ, tại nơi đây còn những bốn tên Chuyên lệnh sứ, không kể một tên nữa đã nằm đó. Vậy là nguy hiểm vẫn còn, chưa hết! Do đó họ không vội nói lời cảm tạ vị ân công. Tia mắt họ khi nhìn Cao Nhẫn thì hàm ý cảm ơn, khi nhìn về phía những tên Chuyên lệnh sứ thì lộ vẻ khiếp sợ lẫn căm phẫn.

Cao Nhẫn bắt gặp tia mắt nhìn của họ, vội lên tiếng trấn an :

- Nhị vị an tâm! Không có việc gì nữa đâu.

Sự lên tiếng của Cao Nhẫn đã làm bốn tên Chuyên lệnh sứ sực tỉnh.

Bọn chúng đồng đứng lên, đồng tiến lại, đồng đưa mắt nhìn Cao Nhẫn, có mắt nhìn lộ vẻ oán trách, có mắt nhìn giận dữ, có mắt nhìn kính sợ và có cả tia mắt nhìn thất thần.

Nhưng trên tất cả, là trong những tia mắt đó đều có một điểm chung, đó là bọn chúng như đều không tin sự việc trước mắt chúng là sự thật.

Sự thật đó là võ công đến mức không tưởng, không, phải nói là nội lực hùng hậu của Cao Nhẫn đã đến mức thượng thừa so với một người có độ tuổi như Cao Nhẫn. Chúng không tin là phải. Nhưng không tin cũng phải tin vì đó chính là sự thật đã xảy ra.

Nhìn kỹ mặt của cả bốn tên Chuyên lệnh sứ, Cao Nhẫn đã nhận ra chúng chính là những tên Đệ nhất, Đệ tứ, Đệ ngũ và Đệ lục, Cao Nhẫn nghĩ thầm: “Bọn chúng đã bảo với nhau là phải hồi son đội lệnh mới của Quân chủ, sao bây giờ chúng lại quanh quẩn nơi đây? Còn tên Đệ cửu chuyên lệnh sứ đang ở đâu? Sao không ra mặt? Hay là...”

Còn đang ngẫm nghĩ đã nghe tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ nói :

- Tiểu tử, mi thật là hiếu sát, trong khi bọn ta theo lệnh của Quân chủ, không có địch ý với mi mà mi nỡ xuống tay hạ sát lão tam, bây giờ mi còn muốn nói gì đây?

Cao Nhẫn sau khi đoán được dự mưu của lão Quân chủ, không còn gì để phải hòa hoãn được. Cao Nhẫn cười khẩy :

- Hừ! Bọn các ngươi lòng lang dạ sói, Cao Nhẫn ta lấy lượng quân tử mà làm khi độ với bụng dạ tiểu nhân của bọn các ngươi! Hừ! Không địch ý thì sao? Mà địch ý thì đã làm sao? Ta nói cho các ngươi hay, dầu một tấc đất hay một ngọn cỏ của phái Không Động mất đi, thì ta nguyện có trời đất chứng giám, ta sẽ tàn sát Hiệp Thiên bang, tận diệt tất cả, đến con gà con chó cũng không còn! Nghe rõ chứ?

Cả bốn tên Chuyên lệnh sứ đều biến sắc khi nghe Cao Nhẫn nói cứng, đưa mắt nhìn nhau, tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ hỏi :

- Sao, nói vậy tam đệ ta chết vì lý do này à? Sao ngươi biết, ai nói cho ngươi biết?

Nhìn thấy hai nữ nhân đứng ngay sau lưng Cao Nhẫn, hắn hỏi tiếp :

- Là bọn tiện tỳ khốn kiếp này à?

- Câm ngay! Bọn vô sĩ khả ố, khó nghe! Bọn họ không can gì đến việc này! Tên dâm tặc này chết là đáng số! Còn việc Không Động, bọn nguoi nghĩ ta dễ dàng mắc mưu của Quân chủ các nguoi à? Ha ha ha...

Cao Nhẫn ngẩng mặt lên trời phát ra một tràng cười, nửa đắc ý, nửa ngạo nghễ, đắc ý cũng phải vì Cao Nhẫn đã thực sự đoán đúng dự mưu của lão Quân chủ, nên theo lời Vô Lâm Thần Toán, Cao Nhẫn đang trên đường đến Không Động, phần nữa nhờ vì không biết đường lối, chỉ đi càn, may cứu được Tư Đồ Sương và nay đụng mặt bọn Chuyên lệnh sứ ở đây, mới thấy rõ dã tâm của lão Quân chủ.

Bị Cao Nhẫn vạch rõ âm mưu, ba trong bốn tên Chuyên lệnh sứ đồng rút kiếm, định tiến đánh Cao Nhẫn, tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ còn ở ngoài đã thảng thốt kêu lên :

- Đại ca! Đừng vi lệnh Quân chủ!

Tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ được đồng bọn nhắc nhở, nhưng con tức giận sôi sùng sục trong tim gan hấn, hấn hỏi lớn :

- Sao? Còn mạng của Tam đệ? Chúng ta há để bỏ qua cho hắn à?

Tên Đệ tứ chuyên lệnh sứ khuyên giải :

- Đại ca! Việc này đệ nghĩ cứ hồi báo lại với Quân chủ, ắt Quân chủ sẽ có chủ trương! Còn lệnh của Quân chủ đã ban, chúng ta không thể không nghe! Còn nữa, việc của Cừu đệ...

Đệ nhất chuyên lệnh sứ được nhắc nhở, hấn sực tỉnh, vẫn còn hậm hực, hấn nói với Cao Nhẫn :

- Tiểu tử! Việc hôm nay ta đành gác lại đó, nếu nguoi còn chen vào việc của bọn ta, lần sau ta sẽ không khách khí được nữa đâu!

Nói xong, đã ra dấu cho đồng bọn rút lui, sau khi đã bông lầy hình hài của Đệ tam chuyên lệnh sứ.

Cao Nhẫn vụt chặn lại nói :

- Từ nay đến Quân Sơn Đại Điện lễ, nếu bọn các nguoi vẫn tiếp tục khuấy rối Không Động thì tên Đệ tam chuyên lệnh sứ sẽ là gương cho bọn các nguoi! Ta đã nói xong, các nguoi cứ tự tiện!

Lời nhắc nhủ của Cao Nhẫn làm cho bọn chúng vừa sợ vừa giận, nhưng không làm gì được, sau cùng bọn chúng đành phải bỏ đi.

Nhân ảnh của bọn Chuyên lệnh sứ vừa khuất, Cao Nhẫn đã ghe tiếng nói của Tư Đồ Sương :

- Thiếu hiệp! Đa tạ thiếu hiệp đã ra tay tương trợ, ân này...

Cao Nhẫn chen lời :

- Tỷ tỷ! Tư Đồ tỷ tỷ sao nói như vậy? Tỷ tỷ không nhận ra được tiểu Nhẫn này sao?

Nghe giọng nói chân tình, Tư Đồ Sương sùng sốt :

- Tiểu Nhẫn? Hình như... không! Thiếu hiệp, tôi chưa được hân hạnh hội kiến với thiếu hiệp.

Cao Nhẫn nói với giọng nồn nà hơn, chân tình hơn :

- Tư Đồ tỷ tỷ! Tỷ tỷ có nhớ chuyện năm năm trước ở Đại Biệt sơn? Tiểu Nhẫn đây! Tiểu Nhẫn của tỷ tỷ đây mà!

- Thiếu hiệp! Á, Tiểu Nhẫn? Tiểu Nhẫn còn sống đây sao?Ồ, quả là hoàng thiên hữu nhãn! Chao ơi, Tiểu Nhẫn lúc này thật là oai phong凛凛 khiến tỷ tỷ không thể nhận ra ngay được...

Tư Đồ Sương không ngờ nguoi ra tay cứu mình lại là Tiểu Nhẫn, đứa bé mà mọi người đều tin là không thể còn sống được. Nỗi mừng vui ập đến khiến Tư Đồ Sương liếng thoảng một lúc, không còn vẻ xa lạ, kiêu cách của một thiên kim tiểu thư, đường đường là ái nữ của Bang chủ một bang lớn. Cao Nhẫn cũng nhận thấy lòng mình lâng lâng niềm xúc động, lúc này Cao Nhẫn không còn bé như năm xưa, chứ nếu không Cao Nhẫn đã chạy a đến ôm chầm lấy Tư Đồ Sương.

Bây giờ Cao Nhẫn chỉ biết đứng nghe Tư Đồ tỷ tỷ nói, chỉ biết gật đầu theo từng câu nói của Tư Đồ Sương. Đến lúc Tư Đồ Sương nhận thấy mình có đôi phần đề cảm tích bực phát, thiếu hấn vẻ nghiêm trang, nàng tự giặt mình, rồi bỏ lững cậu nói.

Cao Nhẫn vẫn còn xúc động khi nói :

- Tỷ tỷ, Tiểu Nhẫn có được ngày nay là nhờ ơn tỷ tỷ và Tôn Bình đại ca. Tỷ tỷ, mấy tháng qua, Tiểu Nhẫn tìm tỷ tỷ khắp nơi nhưng không gặp, may sao lại gặp tỷ tỷ ở chốn này. Tỷ tỷ và mọi người vẫn an khang chứ? Còn A Xuân tỷ tỷ đâu? Sao lại không đi cùng tỷ tỷ?

Đến lượt Cao Nhẫn đã để cho tâm tình lồi cuốn. Cao Nhẫn hỏi luôn một hơi dài. Hỏi xong, không nghe Tư Đồ Sương đáp, lại thấy nàng hai khóe mắt rung rung đôi dòng lệ thảm, nữ nhân đứng kia cũng đang sụt sùi khóc. Tình cảnh này không khác nào một nhát búa bổ vào đầu Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn bàng hoàng hỏi tiếp :

- Sao? Tỷ tỷ? Mọi người đã sao rồi? Tại sao mà tỷ tỷ khóc?

Nữ nhân kia, cố nén đau thương, nói :

- A Xuân tỷ tỷ đâu còn nữa! Tiềm Long bang cũng đã...

Nói đến đây, như nghẹn lời, nữ nhân kia không sao nói tiếp được. Còn Cao Nhẫn như bị nện một quả chùy vào giữa ngực, tức tối, Cao Nhẫn nói như thét lên :

- Thế nào! A Xuân tỷ tỷ chết? Tiềm Long bang cũng đã...? Ai? Kẻ nào gây nên nỗi này? Ai? Tỷ tỷ nói mau cho Tiểu Nhẫn nghe, kẻ nào?

Tur Đồ Sương lúc này đã thôi không khóc nữa, nàng nghiêng răng đáp :

- Còn ai ngoài Hiệp Thiên bang! Tận diệt Tiềm Long bang! Thảm sát chúng môn hạ! Giam cầm thân phụ ta! Hai năm trời, hai năm dài ta cùng người thị tỷ này bôn tẩu khắp nơi, lê gót khắp sông hồ. Không tìm được một chỗ an thân, mà tin tức gia phụ như đã chìm đáy nước. Nhiều khi ta chỉ nghĩ đến cái chết, nhưng không sao chết được khi mối thù này chưa báo phục!

Cao Nhẫn để mặc cho con giận tràn lên, khiến nét mặt anh tuấn trở nên dữ tợn, chẳng khác nào hung thần.

- Lại cũng vẫn là bọn Hiệp Thiên bang! Tỷ tỷ! Tỷ tỷ chờ đó mà xem Tiểu Nhẫn này quyết tận diệt sạch bọn khốn kiếp này.

Hà dạ, Tur Đồ Sương ngắm nhìn Cao Nhẫn như vẫn còn đôi chút hồ nghi ở khả năng của Cao Nhẫn, Tur Đồ Sương nói :

- Tiểu Nhẫn, đệ nay đã thành nhân, võ công của đệ ắt phải cao thâm, tỷ tỷ đã nhận thấy qua sự việc vừa rồi. Có điều, đệ chỉ có một mình, đơn thân độc lực, biết có...

- Tỷ tỷ an tâm, Tiểu Nhẫn không phải không biết nghĩ đâu! Hiện giờ đệ đang trên đường đến với Không Động, hiệp lực với chúng anh hùng mà quyết chiến với bọn Hiệp Thiên bang. Còn tỷ tỷ, tỷ đang định đi về đâu?

Thở phào nhẹ nhõm, Tur Đồ Sương đáp :

- May quá, bọn tỷ tỷ cũng đang trên đường đến với phái Không Động. Nguyên tỷ tỷ vì phải bôn tẩu nên không thể đi đường cái quan, phải tìm đường vắng vẻ mà đi! Gặp tiểu đệ ở nơi này, quả là trời còn ngó lại. Chứ nếu không, bọn tỷ tỷ chết mà không nhắm được mắt.

- Tỷ tỷ lại nói thế nữa rồi, giữa tỷ đệ chúng ta, sao tỷ tỷ còn khách sáo? Mà cũng may thật, vì đệ không thông thuộc đường lối nên mới gặp tỷ tỷ ở đây! Thôi nào, chúng ta cùng đi.

Lúc này, do có Cao Nhẫn cùng đi, Tur Đồ Sương thấy rất vững tâm.

Nàng chọn nẻo quang mà đi, không còn phải vượt núi với băng rừng.

Trên đường đi, hai bên cùng hàn huyên hỏi chuyện, được biết về ngộ kỳ của Cao Nhẫn, lòng Tur Đồ Sương lại khắp khởi mừng, không thể nào tả được. Đương nhiên, những chuyện liên quan đến Áo Ma cung, Cao Nhẫn không thể thuật lại!

Tur Đồ Sương lúc này xem Cao Nhẫn như đứa em bé bỏng, đã nhiều năm xa vắng, nay gặp lại, thấy đứa em đã lớn khôn, đã thành người hữu dụng. Dĩ nhiên càng mừng đến đâu, càng cảm thấy an tâm đến đó.

Tur Đồ Sương cảm thấy từ nay ở bên mình còn có người thân thích chăm sóc và bảo bọc.

Cao Nhẫn cũng nhận thấy tâm tình này của Tur Đồ Sương. Không nói ra, Cao Nhẫn cũng đã xem Tur Đồ Sương là tỷ tỷ thật sự của mình. Do đó, Cao Nhẫn cảm thấy phải có bổn phận quan tâm và chăm sóc cho tỷ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Võ Đang, Nga Mi: chánh phái?

Bình nguyên đã trải dài trước mắt.

Xa xa, một ngọn núi nhỏ nép mình tựa vào một khối núi to lớn hơn.

Đây chính là Không Động sơn, nơi đã xuất phát Không Động từ khởi thủy. Ngọn núi nhỏ, như một vọng canh thiên nhiên, đứng ở nơi này, dễ dàng quan sát được ba mặt, ở các nẻo đường dẫn đến Không Động.

Do địa thế hiểm trở nên tiến đánh Không Động phải không phải là việc dễ dàng. Hơn một năm vây công Không Động, bọn Hiệp Thiên bang cơ hồ không thành công. Mà muốn vây kín được Không Động, phong tỏa hết mọi nẻo đường dẫn đến Không Động, kể các đường núi cheo leo, ngang dọc thì dầu nhân số của Hiệp Thiên bang lên đến con số vạn cũng không thể thực hiện được ý đồ này. Ngược lại người từ Không Động được phải đi thì dễ dàng thoát khỏi trùng vây, cũng dựa vào đường ngang lối tắt.

Đã nhìn được Không Động sơn, Cao Nhân ngỡ chỉ vài bước chân là đến được ngay. Vì Cao Nhân đã rất nôn nóng gặp lại Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh, Lã bá bá, gặp lại Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình, Tôn đại ca, và kẻ cả nỗi mong gặp lại Đinh Phụng, người con gái có một hoàn cảnh giống như Cao Nhân. Đang mang nặng mối gia thù như Cao Nhân đang mang nặng. Không hiểu Đinh Phụng có về đến Không Động được bình an? Không hiểu Độc Mục Cái, Bang chủ Cái bang đã đến Không Động chưa? Để sự mạng của Đinh Phụng được chu toàn.

Nhưng Tư Đồ Sương, dù gì cũng là một nữ hiệp đã góp mặt với giang hồ trước Cao Nhân, Tư Đồ Sương nói cho Cao Nhân hay :

- Xem khoảng cách thì như đã sắp đến nơi! Nhưng thật ra còn phải hơn nửa ngày đường nữa mới đến được chân Không Động sơn. Đề đề đừng có nóng lòng!

Đang gấp rút vượt qua một chỗ rẽ, Cao Nhân nghe lời Tư Đồ Sương bảo thì đã như quả bóng bị xì hơi, ngao ngán nói :

- Ôi chà! Còn lâu đến vậy ư, Tư Đồ tỷ tỷ?

Tư Đồ Sương và A Ngọc, thị tỷ của Tư Đồ Sương nhìn nét mặt thất vọng của Cao Nhân mà cười lên rộn rã. Lúc này, cả hai sắp sửa đặt chân đến nơi an toàn và trải qua mấy ngày thanh thản nên mặt mày hai người đã nhuận sắc, tươi tỉnh, trông thật duyên dáng, yêu kiều.

Tiếng cười của hai người vừa dứt, Cao Nhân định giả vờ làm mặt giận với cả hai, thì bất ngờ...

- Vô lượng thọ Phật! May được gặp Tư Đồ cô nương ở đây!

Cả ba người bị bất ngờ làm cho phải sững sờ. Nhìn ra phía trước, ở một bên vệ đường, dưới một gốc cây to có tàng che rậm mát, lổ nhỏ một bọn sáu, bảy tên đạo sĩ đứng đó. Qua mũ áo, đủ biết bọn người này là môn hạ của phái Võ Đang.

Người vừa phát thoại, đang từng bước tiến ra, tuổi trạc tứ tuần, thất búi tóc đạo sĩ, để hàm râu dài chấm ngực. Tay thay vì cầm phát trần mới đúng bộ lễ thì lại ôm trường kiếm. Vừa tiến ra đến giữa lộ, đạo sĩ nọ đã nói tiếp trong khi vòng tay thủ lễ, nhưng khó coi là thanh trường kiếm vẫn ở trên tay :

- Chúng bản đạo có hơi đường đột, mong Tư Đồ cô nương và nhị vị đây bỏ lỗi cho!

Tư Đồ Sương vì là người lớn nhất nên đành phải tiến lên thêm một bước, thì lễ :

- Tiểu nữ xin ra mắt đạo trưởng! Xin đạo trưởng thứ lỗi do tiểu nữ ít đi đó đi đây, nên không nhận biết được đạo trưởng đây là ai?

Đưa tả thủ lên vuốt nhẹ chòm râu, đạo sĩ cười nhẹ và nói :

- Khéo nói! Khéo nói! Tư Đồ Sương không biết bản đạo nhưng tình thân giữa bản đạo và Tư Đồ lão bang chủ thì đã có từ lâu. Bản đạo đây là Hà Nhân, môn hạ Võ Đang!

Tư Đồ Sương kinh ngạc :

- Tiểu nữ thật thất lễ! Không ngờ đạo trưởng đây là nhất tử đứng đầu Võ Đang thất tử! Một lần nữa, xin đạo trưởng thứ tội!

Hà Nhân đạo trưởng vẫn mỉm cười :

- Không có chi! Không biết thì không có tội. Hà hà hà...

Tư Đồ Sương lại hỏi :

- Không biết đạo trưởng và các vị đây tìm tiểu nữ có điều chi dạy bảo?

Hà Nhân đạo trưởng đáp :

- Không dám dạy bảo! Tư Đồ cô nương đừng nói thế! Hôm nay nữa là gần hai năm tìm kiếm, Tư Đồ cô nương có thể gia ân cho bản đạo chút việc lành, được không?

Tư Đồ Sương chấp tay, cúi đầu :

- Đạo trưởng! Phận nữ nhi yếu đuối, đến tự giúp mình còn chưa xong, còn giúp được gì cho ai. Đạo trưởng nói vậy làm tiểu nữ càng thêm ái ngại!

- Đừng ngại! Việc bản đạo sẽ nhờ đây, hoàn toàn là Tư Đồ cô nương thừa khả năng giúp đỡ!

- Đạo trưởng cứ nói! Nếu trong khả năng thì tiểu nữ không để cho đạo trưởng thất vọng!

Trong ánh mắt Hà Nhân đạo trưởng thoáng hiện nét đắc ý, tay thôi vuốt cằm râu nhưng vẫn không rời kiếm, Hà Nhân đạo trưởng vòng tay nói :

- Đa tạ! Đa tạ! Bản đạo xin nói trước! Tư Đồ cô nương thật là người có tấm lòng Bồ Tát.

Tư Đồ Sương nghi hoặc nói :

- Là việc gì? Tiểu nữ chưa biết có đáp ứng được hay không mà đạo trưởng đã vội thốt lời cảm tạ.

- Đáp ứng được! Bản đạo đã nói việc này Tư Đồ cô nương thừa khả năng đáp ứng, đó là...

Nhìn chăm chú vào ngực của Tư Đồ Sương, Hà Nhân đạo trưởng bỏ dở câu nói. Thoáng thấy ánh mắt khác lạ của Hà Nhân đạo trưởng, như chim đã bị tên, Tư Đồ Sương thoáng rung mình, khó hiểu cho lời nói mập mờ của Hà Nhân đạo trưởng. A Ngọc vội cướp lời, nói chen vào :

- Là việc gì, xin đạo trưởng cứ nói phứt cho xong!

Hà Nhân đạo trưởng thôi nhìn Tư Đồ Sương, liếc mắt về phía sau lão, nhìn các huynh đệ đồng môn rồi mới nói với Tư Đồ Sương :

- Được, bản đạo xin nói ngay đây. Đó là mong Tư Đồ cô nương cho bản đạo xem qua...

A Ngọc tức giận hỏi :

- Xem qua cái gì?

- À không. Xin cô nương đừng nóng vội, cái mà bản đạo muốn xem là Tiềm Long thân pháp bí phổ của Tư Đồ cô nương!

- Bí phổ?

Cao Nhẫn, từ hồi đầu đến giờ đã mấy phen tức giận trước lời nói ồm ồm và thái độ gian trá của Hà Nhân đạo trưởng, nhưng vì chưa biết rõ ý đồ nên Cao Nhẫn chưa vội phát tác. Đến lúc này, thật sự không kìm được nữa, Cao Nhẫn đã quát lên :

- Này đạo trưởng! Đạo trưởng nói thế là thế nào? Bí phổ nào mà đạo trưởng muốn xem? Đạo trưởng nói rõ trước đi đã!

Nhìn thấy đồng môn đã tản ra chung quanh, Hà Nhân đạo trưởng thập phần yên bụng nên lão thôi mỉm cười, cố lấy giọng nghiêm trang, lão nói :

- Được, nghe đây! Nguyên Tiềm Long thân pháp bí phổ là phụ bản của Vân Long thân pháp bí kíp của bản môn phái. Sau nhiều năm thất lạc, nay biết được Tư Đồ Vọng, Bang chủ Tiềm Long bang đã nhặt được, nhờ đó mà thành danh. Do đó, chúng bản đạo được lệnh của Chương môn, đến gặp Tư Đồ cô nương đây, xin hoàn lại bí phổ. Ân đức này, phái Võ Đang xin ghi tâm khắc cốt.

Ngạc nhiên, Cao Nhẫn nhìn lại Tư Đồ Sương, ý muốn hỏi cho rõ sự thực. Tư Đồ Sương hiểu ý của Cao Nhẫn nên trả lời cho Cao Nhẫn nghe, lại cố ý cho tất cả mọi người đang hiện diện cùng nghe, nàng nói :

- Việc bí phổ có hay không có? Bí phổ có phải là của Võ Đang hay của gia truyền dòng họ Tư Đồ? Việc này tiểu nữ không rõ được. Huống chi...

Nôn nóng, Hà Nhân đạo trưởng giục :

- Huống chi sao? Tư Đồ cô nương cứ nói tiếp đi!

Tư Đồ Sương nói ngay :

- Huống chi, bí phổ bây giờ hạ lạc ở nơi đâu, tiểu nữ làm sao biết mà lấy giao cho đạo trưởng xem?

- Ha ha.. Xin Tư Đồ cô nương chớ nói vậy! Việc có bí phổ và việc bí phổ ấy của Võ Đang, đó chính là sự thật.

- Tư Đồ cô nương cứ hỏi lệnh tôn thì rõ. Còn hạ lạc của bí phổ thì chúng bản đạo đây biết rõ như lòng bàn tay!

Ngạc nhiên, Tư Đồ Sương hỏi tiếp :

- Nếu đạo trưởng biết rõ ràng là thế, sao đạo trưởng không cứ lấy mà xem? Hà có gì phải tìm đến tiểu nữ?

Hà Nhân đạo trưởng vừa cười vừa gật đầu đáp :

- Có chứ, bản đạo cũng muốn lấy bí phổ để xem qua chứ! Nhưng ngặt phải có sự đồng ý của Tư Đồ cô nương!

- Đạo trưởng nói vậy là sao?

- Là vì bí phổ đang ở trong người của Tư Đồ cô nương!

Thật sự ngạc nhiên và sững sốt, Tư Đồ Surong nói :

- Nào đâu có, tiểu nữ thật sự chưa từng thấy qua bí phổ. Sao đạo trưởng lại đồ vấy như vậy?

Không tin ở lời thoái thác của Tư Đồ Surong, Hà Nhân đạo trưởng cười gằn, tiến lên thêm bước nữa, nói :

- Hừ hừ... Bí phổ này lệnh tôn không cất giữ, Tư Đồ cô nương cũng không nhận là có cất, vậy ai giữ? Tư Đồ cô nương nói thử cho bản đạo nghe xem!

Tư Đồ Surong thẳng thốt kêu lên :

- Sao? Đạo trưởng đã gặp gia phụ à? Hiện người đang ở đâu? Xin đạo trưởng chỉ cho tiểu nữ hay, tiểu nữ xin suốt đời ghi ân này của đạo trưởng.

Hà Nhân đạo trưởng trở nên lúng túng, lão cứ lắp bắp mãi không nói được, một lúc sau lão mới nói :

- Là... là... bản đạo chỉ nói qua vậy thôi, chứ bản đạo nào đã thực sự gặp lệnh tôn! Nhưng mà thôi, bây giờ Tư Đồ cô nương hãy nói ngay đi, có chịu giao bí phổ cho bản đạo hay không? Hay là Tư Đồ cô nương muốn bản đạo dùng biện pháp cứng rắn?

- Không giao! Có cũng không giao, tỷ tỷ, chúng ta đi thôi!

Thêm một lần nữa, Cao Nhẫn chứng kiến sự tham lam giả dối của kẻ tự xưng mình là chánh phái. Cao Nhẫn thấy hết sức căm ghét.

Do đó nghe Hà Nhân đạo trưởng hỏi thế, Cao Nhẫn đã đáp thay cho Tư Đồ Surong. May là Cao Nhẫn cũng một phần nể nang danh vọng của Võ Đang nên Cao Nhẫn chỉ giục Tư Đồ Surong bỏ đi.

Nói xong câu nói, chưa kịp chuyển thân thì Cao Nhẫn đã nghe tiếng binh khí kêu vang, và có tiếng quát nạt :

- Đi sao dễ dàng thế? Để bí phổ lại mới mong toàn thân!

Cao Nhẫn ung dung nhìn chung quanh, tay ra dấu khê trấn an Tư Đồ Surong và A Ngọc. Đoạn Cao Nhẫn nói :

- Uống thay cho bọn đạo sĩ nguoi mang danh là người chánh phái! Thế nào, Hà Nhân đạo trưởng, có phải đây là biện pháp cứng rắn mà đạo trưởng nói? Đạo trưởng định dùng vũ lực mong đoạt bí phổ của người sao?

Hà Nhân đạo trưởng thấy huynh đệ đồng môn đã vây kín cả bọn ba người Cao Nhẫn. Lão như đã nắm chắc phần thắng. Hà Nhân đạo trưởng không do dự nói :

- Tiểu tử, số nguoi thật là không may! Ha... ha... Nếu tiểu tử muốn sống thì hãy bảo Tư Đồ cô nương ngoan ngoãn mang Tiềm Long thân pháp bí phổ lại cho bản đạo! Ha ha... Còn không, bản đạo đành phải phạm giới sát rồi sẽ thu hồi bí phổ sau cũng được! Ha ha...

Sáu tên môn hạ của Võ Đang, hình như cũng đồng cảm quan với Hà Nhân đạo trưởng, việc đoạt lấy bí phổ như việc thò tay lấy đồ trong túi, nên cả bọn cũng ngửa mặt cười vang.

Cao Nhẫn cũng cười, giọng cười của Cao Nhẫn lớn hơn, chắc ý hơn!

Bọn người Võ Đang đang cười, lại thấy Cao Nhẫn không sợ người lại cũng cười, thì bọn họ rất lấy làm lạ. Họ ngưng cười, Cao Nhẫn vẫn tiếp tục cười, một lúc sau Cao Nhẫn mới từ từ giảm dần rồi ngưng hẳn. Vừa ngưng thì đã nghe :

- Nam mô A di đà Phật! Việc gì mà các vị và đạo hữu cười vui thế?

Bỗng dưng không đâu lại có thêm tiếng niệm Phật hiệu trong trẻo nổi lên. Tất cả mười người đều ngạc nhiên nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Đang tiến dần về hướng mọi người là khoảng mười sư thái. Dẫn đầu là Tâm Nguyệt sư thái cùng chín vị sư thái theo sau, tất cả đều là môn hạ Nga Mi. Tâm Nguyệt sư thái dừng đình tiến lại, phất trần cầm trong tay, tay kia chấp lại để trước ngực. Thật đạo mạo, thoát tục, nhìn chẳng khác Thần Phật giáng trần. Các vị sư thái theo sau, cơ hồ cũng có thần thái y như vậy.

Không khí sặc mùi tử khí đã dịu lại ngay. Bọn Võ Đang môn hạ giãn ra xa, nhưng vẫn dè chừng, vây lỏng bọn người Tư Đồ Surong. Hà Nhân đạo trưởng tiến đến, nửa như tiếp đón Tâm Nguyệt sư thái và nửa như chặn ngay đường tiến của sư thái.

Tâm Nguyệt sư thái vái chào Hà Nhân đạo trưởng :

- Bản ni xin chào đạo trưởng! Đại trưởng vẫn an khang đấy chứ?

Hà Nhân cũng chấp tay xá xá, nói :

- Tạ ơn sư thái, bản đạo vẫn khỏe! Chẳng hay sư thái và các tỷ muội định đi đâu?

Đầu đang gầm xuống, nghe câu hỏi của Hà Nhân đạo trưởng, Tâm Nguyệt sư thái ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt của Hà Nhân đạo trưởng, sư thái đáp :

- Chúng bần ni chỉ thuận đường đi qua đây thôi! Còn đạo trưởng và các vị đây có gì vui vẻ vậy?

Hà Nhân đạo trưởng lúng túng :

- À, không có gì... chỉ hàn huyên chuyện văn mà thôi. Được rồi! Xin sư thái cứ tự nhiên! Bần đạo không dám làm mất thì giờ của sư thái!

Tâm Nguyệt sư thái nghe lời của Hà Nhân đạo trưởng, không biết sư thái có tin hay không? Nhưng mắt của sư thái chợt lóe lên một tia nhìn... như giễu cợt. Tuy vậy Tâm Nguyệt sư thái không nói gì.

Còn A Ngọc, vì tức giận trước hành động cướp ngày của bọn đạo sĩ, nghe lời nói dối của Hà Nhân đạo trưởng mà phát ghét, nên cô nàng nói ngay :

- Ôi! Không có gì đâu sư thái! Bọn họ chỉ chặn bọn tiểu nữ lại, chuyện văn hàn huyên về bí phổ đó mà!

Thật là bụm miệng lại không kịp, Hà Nhân đạo trưởng và sáu tên đạo sĩ kia giận, dữ nhìn A Ngọc. Nếu cái nhìn có thể giết chết người, ắt có lẽ A Ngọc đã bị phanh thây làm trăm mảnh vụn...

Còn Tâm Nguyệt sư thái, miệng tủm tỉm cười, liếc nhìn Hà Nhân đạo trưởng nói mai nữa :

- À! Thì ra các vị đang hàn huyên! Vậy té ra bần ni đến không đúng lúc, lại làm phiền làm mất nhã hứng của chư vị. Xin cáo lỗi!

Nhận thấy Tâm Nguyệt sư thái không để tâm đến lời của A Ngọc nói, Hà Nhân đạo trưởng mừng rỡ, nói :

- Không dám! Sư thái nào có lỗi chứ! Thật sự bần đạo cũng đang có việc khẩn cấp. Xin sư thái cứ tự tiện, bần đạo...

Tâm Nguyệt sư thái cắt ngang lời của Hà Nhân đạo trưởng :

- À này! Đạo trưởng! Nhân được gặp đây, bần ni có điều cần hỏi, không biết đạo trưởng có thể giải đáp giùm không?

- Được! Được! Xin sư thái cứ hỏi, nếu biết bần đạo xin nói hầu ngay!

Cười nửa miệng, Tâm Nguyệt sư thái hỏi :

- Đạo trưởng từng lăn lộn trên chốn giang hồ, không biết đạo trưởng có để ý hay biết gì về việc bí cấp của tệt phái bị thất lạc không?

Ngạc nhiên, Hà Nhân đạo trưởng hỏi :

- Sư thái bảo sao? Quý phái bị thất lạc bí cấp à? Bí cấp nào? Thất lạc tại đâu? Bao giờ?

Vẫn mỉm cười, Tâm Nguyệt sư thái cúi đầu đáp :

- A di đà Phật! Bí cấp ấy bị thất lạc cũng đã có trăm năm dư! Bí cấp ấy có tên là... Pháp bảo Tiềm Long thân pháp bí cấp...

Đỏ mặt tía tai, Hà Nhân đạo trưởng giận đến râu tóc như dựng đứng cả lên, giận quá đến hai khóe môi giãn giật, không nói được nửa lời.

Còn Cao Nhẫn thì vùng cười lên, thấy Tâm Nguyệt sư thái chơi bọn Võ Đang một vỏ thật cay.

Nào ngờ, Tâm Nguyệt sư thái đã quắc mắt lên nhìn Cao Nhẫn quát :

- Tiểu tử! Sắp chết đến nơi mà còn cười gì lắm thế? Còn không bảo ả kia hai tay dâng bí cấp, hoàn trả lại cho bần ni à?

Ngờ vị sư thái này nói để gỡ rối cho phe mình, nào ngờ bà ta lại hỏi vậy. Đang cười, Cao Nhẫn vụt nín ngay, miệng còn há hốc, sửng sốt như không tin ở tai mình. Lúc này, bọn người Ngha Mi đã lập tức tiến đến vây quanh bọn Cao Nhẫn, không màng đến đám đệ tử phái Võ Đang còn đứng quanh đó.

Một nữ sư thái trong nhóm, tay phát trường kiếm, miệng lạnh lùng thốt :

- Tiểu nữ kia, nguoi có điếc không? Mau lên, đưa bí cấp ra, bọn ta không khách khí như bọn lỗ mũi trâu đâu.

Tránh vỗ đưa lại gặp vỗ dũa, đụng phải tình cảnh này, Cao Nhẫn đâm ra dờ khóc dờ cười.

Tư Đồ Sương không hổ là người lớn tuổi hơn, kinh lịch hơn. Nàng tiến ra phía trước, nhìn ngay Tâm Nguyệt sư thái và Hà Nhân đạo trưởng ra vẻ sợ hãi, nói :

- Sư thái! Đạo trưởng! Bí phổ chỉ có một mà cả hai vị đều cho là vật của môn phái mình. Nói vậy, tiểu nữ không biết phải trao cho người nào đây?

Tâm Nguyệt sư thái và Hà Nhân đạo trưởng cùng bảo :

- Đưa cho ta!

Cả hai cùng ngưng một lúc, quắc mắt nhìn lẫn nhau, khi nghe người kia cũng nói như câu mình vừa nói.

Bọn đạo sĩ Võ Đang và bọn ni sư Nga Mi, lúc này grom đã tuốt trần, hăm he nhìn nhau, chực ăn tươi nuốt sống lẫn nhau. Không nhớ đến lời dạy của Phật, giáo huấn của Tam Thanh lão tổ.

A Ngọc nhanh nhẩu nói chen vào :

- Hay lắm! Phe nào thắng thế, bọn tiểu nữ xin giao bí phổ!

Tư Đồ Sương ngây người nhìn A Ngọc, không ngờ A Ngọc bạo mồm, chuyện không nói có. Đang định quát mắng A Ngọc thì lại nghe Cao Nhẫn lên tiếng tán đồng :

- Đúng vậy! Bây giờ bọn tại hạ đành chờ xem quyết định thuộc về ai trước đã! Xin sư thái và đạo trưởng làm chủ cho!

Lúc nàt Tư Đồ Sương mới thật sự hiểu ý của A Ngọc qua lời nói của Cao Nhẫn. Việc bí phổ ấy có hay không còn chưa biết, mà giờ đây có đến hai môn phái đều nhận là bí phổ của môn phái mình. Tốt hơn hãy chờ ngă ngu ra sao rồi hănh tính.

Tư Đồ Sương nói tiếp ngay :

- Sư thái và đạo trưởng, bọn tiểu nữ chờ nghe ý kiến của hai vị!

Tâm Nguyệt sư thái dành lên tiếng trước :

- Hà Nhân đạo huynh, tốt hơn đạo huynh và huynh đệ nên về đi thôi! Bí cấp của bản môn không thể để lọt vào tay kẻ khác được! Bần ni xin đa tạ trước!

Hà Nhân trưởng tức tối nói :

- Sư thái! Sư thái nói sai rồi, bí phổ này là của Võ Đang, sao sư thái lại cho là của quý phái được? Huống chi chúng bản đạo đây đã tìm được Tư Đồ cô nương trước. Chuyện này không phải là do ý trời sao?

Tâm Nguyệt sư thái tức thì mất đi vẻ đạo hạnh của người ở cửa Không, mắt lóe lên hào quang :

- Ý trời! Ý trời thì đã sao? Không lý đạo trưởng tìm được của người lại bảo là ý trời, cố ý chiếm đoạt làm của riêng mình hay sao? Hôn nữa, từ lâu nay, bần ni nào có nghe Võ Đang có bí phổ Tiềm Long nào đâu, nay bỗng dưng lại có vậy?

Hà Nhân đạo trưởng lớn tiếng hơn :

- Chuyện của Võ Đang, không lẽ sư thái là người Nga Mi lại hiểu rõ hơn bản đạo được sao? Sư thái nói lời khó nghe quá!

- Khó nghe thì cũng phải nghe! Bần ni đã bảo bí cấp này là của Nga Mi thì đạo trưởng hà tất phải xen vào!

- Nói như sư thái, vậy thì chúng ta đành phải phân biệt bằng vũ lực thôi! Bên nào thắng thì được bí phổ! Sư thái nghĩ sao?

- Đánh thì đánh! Bần ni không thấy Võ Đang có chi hơn người!

Hà Nhân đạo trưởng quát to, giận dữ :

- Hay cho lão tặc ni! Dám giờ giọng khi người! Chúng huynh đệ đâu! Bày trận!

Giọng của Tâm Nguyệt sư thái lạnh lạnh cất cao, còn hơn giọng quát của Hà Nhân đạo trưởng :

- Lão lỗ mũi trâu chó vội khoe tài, cứ thử qua một trận rồi sẽ biết! Các sư muội, vây công!

Không để cho bọn đạo sĩ kịp bày trận thế, các vị nữ ni, lớn bé có đủ, đồng thanh quát lên, tiếng kêu chói tai mọi người. Kiếm quang loang loáng khắp mọi nơi, vây đánh bọn đạo sĩ. Hai đánh một cũng có, một chọi một cũng có. Bọn đạo sĩ Võ Đang đành tận lực nghinh chiến, bước đến đón đỡ kiếm của đệ tử Nga Mi. Thân ai người nấy lo...

Còn Tâm Nguyệt sư thái, sau khi hạ lệnh xong, phát trần trên tay liền vũ lộng, xòe rộng như chiếc tán, phủ chụp xuống người của Hà Nhân đạo trưởng, uy hiếp khắp cả ba mươi sáu đại huyết của đối phương.

Tuy bất ngờ, nhưng Hà Nhân đạo trưởng là đại đệ tử của Huyền Hạc đạo trưởng. Chương môn phái Võ Đang, lại còn là người đứng đầu trong nhóm Võ Đang thất tử, do đó không lúng túng, kiếm trong tay đã vội bật lên, khoa rộng một vòng chặn đòn đánh của Tâm Nguyệt sư thái, kiếm quang chọi ắt chọi hiện giữa cái tán rộng của phát trần, nhìn chẳng khác nào ‘Giao long hí thủy’. Chớp mắt đã hất ngược phát trần của đối phương trở về.

Đang trên đà thắng thế, Hà Nhân đạo trưởng quát lên :

- Tiếp một chiêu nữa của Võ Đang ta xem nào!

Tâm Nguyệt sư thái dù gì cũng là đại đệ tử phái Nga Mi. Một đòn tấn công bất ngờ không làm gì được đối phương, lại nghe giọng lười của Hà Nhân đạo trưởng xem như là đã chắc thắng. Giận dữ, Tâm Nguyệt sư thái đón đỡ ngay, miệng thì hô :

- Tiếp thì tiếp! Để xem Võ Đang làm nên trò trống gì?

Đòn đỡ đã nhanh nhạy, lại đúng lúc, rất là hay. Mà đòn miếng sâu cay lại càng hay hơn. Hà Nhân đạo trưởng quá giận tức khí dâng lên, khiến khí lực bất lực, nội hỏa xung lên, chân khí sắp đi vào đường rẽ.

Biết nguy đến nơi vì đã phạm vào điều cấm kỵ đối với nội công tâm pháp bản môn.

Bỏ dở nửa chừng chiêu kiếm, chân nhanh bước thoát lui, trút vội hơi tức khí. Hớp nhanh thanh khí, điều hòa ngay chân khí nội thân.

Người đã bình ổn, Hà Nhân đạo trưởng lúc này tâm khí bình hòa, tai như không nghe lời châm chọc của Tâm Nguyệt sư thái, tác phong xứng với bậc võ học tôn sư, chân đạp nhẹ Hồng Môn, kiếm từ từ nâng lên, phóng nhẹ về trước.

Đừng thấy chiêu kiếm nhẹ nhàng mà lầm. Vì kiếm khí đã phát ra tiếng gió rít, kiếm khí đến đâu lập tức đẩy lùi những ngọn chường đuôi phát trần, cơ hồ muốn quật ngược lại vào mặt của Tâm Nguyệt sư thái.

Tâm Nguyệt sư thái thất kinh, trầm ngay cây phát trần. Hai chân đang thoăn thoắt nhảy lui vội dừng ngay lại. Đặt thân mình ngay ngắn ở thế ‘Tiền cung hậu tiến’. Chân khí ồ ạt tuôn ra, qua khuỷu tay dồn tất cả vào cây phát trần, tay chưa xong lên, ngọn phát trần đã tua tủa dựng đứng cả lên như một lũ trường xà, quán nhanh vào thân kiếm của Hà Nhân đạo trưởng.

Cả hai thật không hổ danh là đệ tử danh môn, đều xứng đáng vào hàng cao thủ tuyệt luân. Trận đấu của hai người chưa đầy mười chiêu đã trở nên thập phần nguy hiểm, lúc này chưa ai có thể lấn lướt được ai!

Chiêu thức chậm chậm đưa ra, thân hình cả hai từ từ di động, xoay quanh nhau. Nhưng chung quanh hai người cả một trượng vuông đã hình thành một lớp kính khí dày đặc. Tuy chưa đạt đến mức vô hình hữu thể. Nhưng một người có võ học bình thường khó mà bước vào, tiếp cận được với cả hai. Vì đưa chân vào khu vực này, thất khiếu không chảy máu thì ít ra cũng bị đẩy lùi. Thật là đáng sợ cho chân lực thực học của hai người!

Còn đệ tử của hai phái Võ Đang và Nga Mi lúc đầu đấu với nhau loạn ầu, sau đó, do cả hai bên đều tranh nhau cái danh, nên sau một hồi quần đã, lúc này kẻ mạnh đấu với kẻ mạnh, người yếu đấu với người võ công yếu.

Riêng đệ tử phái Nga Mi đông hơn, nhưng sở học không tinh bằng nên rốt cuộc có hai đám đánh nhau là rộn rã hơn. Một đám gồm ba đệ tử Nga Mi cầm cự với đệ tử Võ Đang, người này cũng là một trong Võ Đang thất tử. Còn đám kia, hai đệ tử Nga Mi đang uy hiếp một tên đạo sĩ Võ Đang.

Đạo sĩ này đôi phen gặp nguy hiểm, may đứng gần với đạo sĩ đang đấu với ba nữ đệ tử Nga Mi, có phần đấu trên tay. Nên đạo sĩ kia luôn để mắt đến bạn đồng môn. Mỗi khi bạn đồng môn lâm nguy, ông ta đã vội tung kiếm sang đón đỡ. Cứu nguy cho đồng bọn xong thì ba kiếm của Đinh Phụng đã vây quanh, đành bỏ đó lo tự cứu lấy mình. Cứ thế mà đánh, hai đám này chỉ chốc, la loạn cả lên :

- Ôi chà!

- Thất huynh coi chừng!

- Hạ ngay lão lỗ mũi trâu này!

- Các sư muội tản ra!

- Hớp lại, đánh sát lên!

- Á! Tên tặc ni khốn kiếp, may cho đại gia, không thôi thì đã mất cánh tay này rồi!

Các cặp còn lại, thì đấu cân tài cân sức. Mỗi phe đều ngấm ngấm thán phục đối phương. Họ đều thầm nghĩ: ‘Họ không kém lắm, chứng tỏ Võ Đang, Nga Mi thành danh trên giang hồ là đúng lắm’.

Do nghĩ vậy, mọi người đều không ai bảo ai, đều chuyên tâm, để mắt đến chiêu thức của Đinh Phụng. Mỗi khi thấy đối phương ra một chiêu tân kỳ, họ thán phục và vận dụng mọi chân tài sở học để đón đỡ cho kỳ được chiêu thức của đối phương! Hoặc khi thấy đối phương đón đỡ được chiêu thức kỳ bí của mình, họ gật gù tỏ vẻ tán thưởng.

Hay hơn nữa là sở trường của cả hai phái Võ Đang và Nga Mi đều thiên về nhu, do vậy, trong lúc đấu lẫn nhau, không một tiếng la ngoài cửa miệng, còn kiếm ít khi chạm vào nhau. Họa hoạn có khi chạm vào nhau, họ đều vuốt soa tiếc rẻ, vì đều này chứng tỏ thực lực của họ chưa đủ, thu phát không kịp lúc, không điều khiển được theo tâm muốn...

Sự động nộ của cả hai bên đang đánh với nhau không còn nữa, ngược lại, họ đều thích chí, khoái trá lẫn nhau...

Bọn ba người người thì ngoại trừ Cao Nhẫn đang say mê theo dõi chiêu thức của cả hai bên, vì đây là dịp hân hữu, lần đầu tiên Cao Nhẫn mới được xem võ học thực sự của các môn phái khác, phần nữa, do họ đấu ngang tay nhau, khiến nhiều chiêu thức chậm chậm đưa ra.

Hết chiêu này đến thức khác, lần lượt diễn ra.

Mọi chiêu thức lúc này của cả Võ Đang và Nga Mi đều không qua được mắt của Cao Nhẫn. Mọi biến ảo, tinh túy của hai trường phái kiếm pháp đều được Cao Nhẫn xem xét thật kỹ. Đôi khi ngấm ngấm Cao Nhẫn thăm so sánh với các chiêu thức trong Áo Ma kiếm pháp, để so sánh các chiêu thức biến hóa cũng như uy lực của kiếm pháp Võ Đang hoặc Nga Mi.

Điều này thật sự đã mở rộng tầm hiểu biết cũng như tăng thêm sự phong phú lịch duyệt cho bản thân, khiến Cao Nhẫn nhìn mà không chớp mắt.

Ngược lại với Cao Nhẫn, hết Tư Đồ Sương lại đến A Ngọc cứ đứng dậm chân, ra dẫu, đôi khi còn kêu lên khe khẽ để Cao Nhẫn chú ý, vì thực sự cả hai nàng đều muốn nhân dịp long tranh hổ đấu này để chuồn êm! Cả hai càng lúc càng cuống quýt trước thái độ nhón nhơ của Cao Nhẫn, đang như người thường ngoạn hoặc đang ngắm hoa.

Không ngừng được, A Ngọc bèn cúi lượm một viên đá nhỏ ném vào người Cao Nhẫn. Giật mình, Cao Nhẫn nhìn lại, thấy A Ngọc chỉ chỏ cả hai tay. Hiểu ý, Cao Nhẫn khẽ gật đầu, lặng lẽ tiếc nuối, Cao Nhẫn đành theo chân Tư Đồ Sương và A Ngọc rút êm.

Khi nhấm đã khá xa, Tư Đồ Sương quát khẽ :

- Chạy!

Thế là cả ba như bị ma đuổi, cầm đầu cầm cổ nhằm hướng Không Động mà chạy.

Một dặm..

Hai dặm..

Năm dặm đường đã trôi qua nhanh chóng. Nhìn về phía Không Động sơn đã thấy lấp ló những mái ngói Tam Quan đỏ chói. Liệu không thể chạy được nữa, Tư Đồ Sương thả chậm bước chân, hơi thở vẫn dồn dập, ngực phập phồng, mặt đỏ như son. A Ngọc cũng không hơn gì tiểu chủ, có khi còn tệ hơn vì xem chừng cô nàng đi đã không muốn vững. Nhìn sang Cao Nhẫn, thấy thần thái vẫn ung dung, khí độ vẫn anh tuấn, bất phàm. Tư Đồ Sương thật sự thán phục. Không một chút ganh tỵ. Tợ như một người chị lớn thấy em mình đã có một thân võ học hơn mình. Tư Đồ Sương mừng. Thật sự mừng cho Cao Nhẫn.

Ngoài lại nhìn về phía sau, không thấy bóng người, Cao Nhẫn vừa tiếp tục đi, vừa nói :

- Thật đáng tởm cho lòng tham của hai phái Võ Đang và Nga Mi!

Tư Đồ Sương lúc này hơi thở đã loe dần, nói thêm :

- Đệ đệ còn quên một môn phái nữa!

A Ngọc lên tiếng hỏi :

- Môn phái nào?

Tư Đồ Sương đáp :

- Hừ! Bọn đầu trọc Thiếu Lâm cũng không khá hơn đâu!

- Sao tiểu thư lại khẳng định như thế?

- A Ngọc! Người hãy hỏi thử Nhẫn đệ của ta sẽ rõ!

Không bỏ sót lời nào của cả hai từ nãy giờ đã nói, không đợi A Ngọc hỏi, Cao Nhẫn đã thốt :

- A Ngọc tỷ tỷ, năm năm trước đây, bọn Thiếu Lâm cũng đã góp một tay vào việc truy bắt đệ đệ. Thật sự đệ không hiểu họ có phải là chánh phái hay là không?

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Không Động sơn

Đề thôi, không phải bàn bạc về vấn đề này nữa, Tư Đồ Sương tay chỉ về phía trước, vụt kêu lên :

- Đã đến Không Động son rồi.

Cao Nhẫn và A Ngọc đưa mắt nhìn. Cách họ chừng hai tằm tên bản là một cổng Tam Quan đồ sộ, chạy dài theo hai bên cổng Tam Quan, theo hình cách cung là hai dãy tường đá chạy dài, cao ước chừng ba trượng. Cổng thì cao hơn gấp rưỡi. Trên cổng, được khắc thật to hai chữ 'Không Động'. Cả cổng lớn và hai cổng phụ đều đã đóng chặt, uy thế thật là sum nghiêm. Bề thế vững chắc. Dịch nhân khó bề xâm nhập. Vượt tường thì với ba trượng cao, công lực phải tuyệt cao mới hòng vượt qua, bằng không chỉ có nước đứng nhìn.

Tiến đến sát bên cổng Tam Quan, đi gần đến cổng phụ bên hữu, Cao Nhẫn nắm lấy một vòng sắt, vỗ nhẹ vào cánh cổng.

Cum... cum... cum..

Dựa vào tiếng kêu của cánh cửa cổng vang lên, đủ biết cánh cổng được chế tạo từ những cây thiết mộc thật là dày. Tiếng kêu trầm mà vang xa.

Đội tiếng kêu vang đã êm dần, Cao Nhẫn vẫn chưa thấy ai xuất hiện, định vỗ lần nữa.

"Lần này phải mạnh tay hơn" Cao Nhẫn tự nhủ, thì trên cánh cửa cổng đã mở ra một lỗ vuông vức, cao hơn tầm một người đứng, từ lỗ hổng này phát ra tiếng người hỏi :

- Ai đến? Xin hãy xưng danh.

Cao Nhẫn còn đang lưỡng lự thì Tư Đồ Sương đã nói :

- Tiềm Long bang, Tư Đồ Sương và thị tỳ...

Từ lỗ hổng lại nghe tiếng người hỏi nữa :

- Còn một vị nữa là ai? Sao không xưng danh?

Tư Đồ Sương đáp nhanh :

- Tiểu Nhẫn, nghĩa đệ của Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình, Tôn đại ca.

Giọng nói kia lại vang lên, ngờ vực :

- Nghĩa đệ? Tôn đại ca bọn này làm gì có nghĩa đệ? Các vị nói chắc chứ?

Cao Nhẫn đành lên tiếng :

- Phiền tức hạ vào báo với Tôn đại ca, có Tiểu Nhẫn, Tư Đồ Sương và thị tỳ muốn bái phỏng Tôn đại ca.

Giọng nói kia im đi một lúc, rồi lại nói :

- Được rồi, phiền các vị đợi một chút.

A Ngọc xen lời :

- Mau mau! Xin mau lên kéo bọn Võ Đang và Nga Mi kéo đến thì cả thì khôn!

Giọng nói kia lại vang lên hốt hoảng :

- Sao lại có Võ Đang và Nga Mi đâu đây? Được rồi! Các vị an tâm, mỗ sẽ dùng phi tiễn cấp báo! Không lâu lắm đâu.

Nhìn lại phía sau, vẫn không thấy tầm dạng của bọn người Võ Đang và Nga Mi đâu cả. Chắc họ không dám đuổi theo đến gần Không Động phải. A Ngọc bụm miệng cười khúc khích. Cao Nhẫn và Tư Đồ Sương an tâm đứng chờ.

Thảng nghe tiếng gió rít ở trên đầu, Cao Nhẫn và Tư Đồ Sương hốt hoảng nhìn lên. Khi thấy đó chỉ là một mũi tên được bắn lên trên không trung, xiên xéo vào phía trong núi, cả hai mới biết mình đã có cử chỉ thất thổ thì hơi bẽn lẽn. Rồi sau đó, nhìn theo mũi tên xé gió bay đi, kế tiếp, nhiều mũi tên nối tiếp nhau được bắn lên, càng lúc càng cao dần lên đỉnh núi.

Cao Nhẫn thầm phục cho sự sắp xếp khéo léo của quần hùng và người Không Động phải. Không cần phải trực tiếp sai người lên mãi tít trên núi để phi báo mà chỉ cần dùng các phi tiễn là người ở phía trên cao đã được báo tin một cách chính xác và nhanh nhẹn.

Vẫn đưa mắt nhìn lên đỉnh núi cao, Cao Nhẫn, Tư Đồ Sương và A Ngọc chợt thấy một chấm trắng nhỏ đang từ đỉnh núi phóng vù vù xuống. Tốc độ thật kinh người. Hoảng sợ cho người có thân pháp thần tốc như thế, nên Cao Nhẫn cố vận dụng nhãn lực nhìn xem đấy là ai.

Bất ngờ Cao Nhẫn lại cười lên một tiếng rồi nói :

- Tư Đồ tỷ tỷ và A Ngọc tỷ tỷ có nhìn được chấm trắng đấy là gì không?

Tư Đồ Sương và A Ngọc đồng thời lắc đầu, tỏ ý không thấy được.

Cao Nhân trả lời ngay cho hai người khỏi thắc mắc lâu :

- Đây chỉ là con chim câu mà thôi!

Tư Đồ Sương hiểu ngay, nằng kêu lên kinh ngạc :

- Hay thật, lại có cả chim câu đưa tin.

Cao Nhân không hiểu, hỏi lại :

- Thế nào? Chim câu mà cũng biết đưa tin à?

Tư Đồ Sương gật đầu :

- Đệ đệ không biết sao? Chim câu do người nuôi dưỡng nên thông thuộc đường lối. Người ta chỉ cần buộc vào chân nó một đoạn trúc để một thư tín nào đó. Người nhận được chim câu, chỉ cần rút thư ra xem là được. Như thế mới gọi là chim câu đưa thư.

Càng nghe, Cao Nhân càng khâm phục, đang định hỏi thêm thì đã nghe từ trên lỗ hồng ở cánh cửa cổng có tiếng người nói vọng ra :

- Các vị còn ở đây không? Tôn đại ca xin mời các vị vào.

Cánh cửa cổng phụ chợt mở ra, do nặng nề nên khi được mở ra, phát ra một loạt tiếng kêu.

Kẹt... kẹt...

Vánh cửa cổng chỉ được mở hé ra một ít, có bóng người thấp thoáng phía trong, người đó đang nhìn ra, vừa quan sát xung quanh ngoài cổng, vừa nhẩm đếm :

- Một, hai ba! Đúng rồi! Hãy mở rộng ra!

Đến lúc này cánh cửa cổng mới được mở rộng thêm, nhưng chỉ đủ cho một người bước vào.

Tư Đồ Sương vào trước, vừa bước vào đã nghe hỏi :

- Xin được hỏi, tiểu thư đây là...

Gật đầu, Tư Đồ Sương tiếp lời :

- Tư Đồ Sương, người của Tiềm Long Bang.

A Ngọc bước vào, hiểu thủ tục nên nói trước :

- A Ngọc, thị tỷ của Tư Đồ tiểu thư.

Sau khi A Ngọc đã được thông qua, Cao Nhân tiến lên, xưng danh trước khi bước vào :

- Tiểu Nhân, vô môn phá.

Người phía trong né đường, nhường cho Cao Nhân bước vào. Vừa đặt chân vào phía trong, đã nghe có người nói :

- Đã vào đủ, đóng cổng lại ngay.

Quay nhìn lại cánh cửa cổng to lớn, nặng nề đang được năm người dùng hết sức lực mà đẩy, khép lại dần dần.

Cao Nhân bước đến gần, đặt một tay vào cánh cửa cổng, mỉm cười nói khẽ :

- Cho phép tại hạ được giúp một tay!

Bọn người phía trong chưa kịp tỏ thái độ thì đã thấy cánh cửa cổng theo tay đẩy của Cao Nhân, khép thật nhẹ nhàng, mau chóng.

Một người từ phía sau Cao Nhân bước đến gần :

- Thiếu hiệp có nội công thật thâm hậu. Xin mời thiếu hiệp và nhị cô nương bước vào đây ngồi nghỉ chân chốc lát. Tôn đại ca có nhắn lời người sẽ đến

ngay, do đường đi có hơi xa nên chậm tiếp nghinh, mong thiếu hiệp và nhị vị cô nương thứ lỗi!

Bọn ba người Cao Nhẫn hiểu ngay, một phần là Tôn Bình sẽ xuống tận nơi này để tiếp nghinh. Nhưng phần lớn là việc nhận diện. Nhưng qua sự sắp đặt kỹ lưỡng và cẩn thận ở nơi này mà mọi người đã thấy.

Nên bọn ba người Cao Nhẫn không oán trách sự chậm trễ này, mà tất cả đều an tâm ngồi nghỉ chân.

Nơi nghỉ chân là một khách đình đơn sơ nhưng không kém phần trang nhã. Trong khách đình ngoài một bộ bàn ghế tầm thường thì không có thêm vật gì hết. Tuy nhiên, ở phía ngoài, xung quanh khách đình được trồng nhiều loại hoa, tất cả đều là hoa rừng nhưng màu sắc rực rỡ, chỉ có vùng núi Không Động sơn này mới có, do đó, người ngồi nơi đây sẽ thấy thanh thần, thư thái tâm thần.

Độ khoảng tèn một nén nhang, đã nghe có tiếng chân người bước vội đến. Cao Nhẫn nhìn ra, từ xa đã nhận thấy người sắp bước đến chính là Tôn Bình, Tôn đại ca người mà Cao Nhẫn đang trông mong được gặp.

Nổi mừng làm cho Cao Nhẫn đứng bật dậy ngay, chạy nhanh ra phía trước, kêu toáng lên :

- Tôn đại ca! Tôn đại ca!

Còn Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình thấy một trang nam tử tuấn tú đang chạy đến đón mừng, lại kêu bằng Tôn đại ca, Tôn Bình chừng ngay người lại, trở mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm vào chàng thanh niên ấy.

Phía sau Tôn Bình có mấy người lúc nãy đã đưa bọn Cao Nhẫn vào khách đình. Họ không nhìn Cao Nhẫn mà lại quan sát sắc mặt của Tôn Bình, thấy thái độ của Tôn Bình, bọn họ hỏi dồn :

- Thế nào? Tôn đại ca, có phải là bạn không? Đại ca biết họ?

Cao Nhẫn cũng quan sát nét mặt của Tôn Bình, thấy vậy, Cao Nhẫn cười lên rồi lại hỏi :

- Tôn đại ca! Đại ca không nhận được đệ sao? Tiểu Nhẫn ngày nào của đại ca đây mà.

Tư Đồ Sương lúc này cũng đã tiến lại gần, cất giọng nói :

- Tôn tướng công! Thật sự tướng công không nhận được bọn này sao?

Giọng nói của Tư Đồ Sương tuy nhẹ nhàng nhưng bao hàm ý trách móc.

Riêng Tôn Bình, đã bao năm rồi, nhưng lòng Tôn Bình không thể nào quên được hình bóng của Tư Đồ Sương, cũng như không sao quên được nghĩa đệ Tiểu Nhẫn. Giờ đây hội diện bất ngờ với Tư Đồ Sương càng khiến cho Tôn Bình thêm sững sốt, và cái nhìn của Tôn Bình càng thêm ngẩn ngơ. Và cũng nhờ sự có mặt của Tư Đồ Sương đang đứng bên cạnh Cao Nhẫn, đã làm cho Tôn Bình nhận được Tiểu Nhẫn trong thân xác cao lớn của chàng thanh niên.

Tôn Bình nghiêng nghiêng đầu ngắm nghía, gật đầu nói :

- Đúng rồi! Đây không phải là Nhẫn đệ sao?

Tôn Bình nói khẽ, như tự nói mình nghe nhưng mọi người do đang theo dõi chờ xem thái độ của Tôn Bình nên đều nghe được.

Cao Nhẫn thấy Tôn Bình đã nhận ra được bèn xúc động kêu lên :

- Tôn đại ca! Tiểu Nhẫn nhớ nhưng đại ca biết chừng nào!

Với tâm tình xúc động, câu nói này của Cao Nhẫn xuất phát từ đáy lòng, càng dễ làm cho Tôn Bình nhận rõ Nhẫn đệ hơn. Tôn Bình chạy ngay đến Cao Nhẫn, ôm choàng lấy hai vai, nói thật nhanh :

- Tiểu Nhẫn! Nhẫn đệ của ta đây mà! Ha ha... Nhẫn đệ còn sống đây sao? Thật hay là mộng hử?

- Thật, thật cả trăm ngàn lần! Tiểu Nhẫn bằng xương, bằng thịt của đại ca đây!

Cả hai ôm choàng lấy nhau, vỗ vào vai nhau bôm bốp, cười lên không ngớt. Mọi người chung quanh cảm động cho tình cảm thân thiết của hai người.

Tôn Bình xô nhẹ Cao Nhẫn ra, nhìn lại Cao Nhẫn rồi nói :

- Ôi chà! Nhẫn đệ của ta nay lớn đến thế này! Cao hơn hẳn ta, thử hỏi, ta làm sao mà có thể nhận ra ngay được?

Vừa nói, Tôn Bình đưa mắt nhìn mọi người chung quanh như muốn phân bua. Chợt thấy Tư Đồ Sương, lúc này đã đứng tách ra xa, kề bên là một cô nương nữa. Tôn Bình nhớ lại, nãy giờ đã quá thất thố. Tiến nhanh lại gần chỗ Tư Đồ Sương, Tôn Bình vòng tay thi lễ nói :

- Vì mãi vui mừng do gặp lại Nhẫn đệ, họ Tôn này có sơ sót phần lễ nghi, xin Tư Đồ tiểu thư châm chước! Mọi việc rồi sẽ nói đến sau, bây giờ xin mời

tiểu thư quá bộ bước vào Nghinh Tân quán cho Tôn Bình này làm tròn chức trách của mình. Xin mời!

Quay lại ngoắc ngoắc Cao Nhẫn, Tôn Bình nói thêm :

- Nhẫn đệ, lại đây, chúng ta cùng đưa Tư Đồ tiểu thư đi nào!

Tôn Bình và Cao Nhẫn sánh vai đi trước, Tư Đồ Sương đi sau, phía sau là A Ngọc luôn giữ đúng thân phận thị tỳ. Sau cùng là hai hán tử đi theo, nửa như đoạn hậu, nửa như đưa tiễn. Thấy thế, Tôn Bình khoác tay nói :

- Không cần đâu! Các người hãy ở lại nơi này. Nhớ đừng quên trách nhiệm đó nhé!

Chỉ còn lại bốn người, quanh đi, quanh lại, tiến dần lên núi. Chỗ rộng thì cả bốn người cùng đi thành hàng ngang, chỗ hẹp thì hai người đi một hàng. Vừa đi vừa hàn huyên, chuyện thì dài khiến đường đi như ngắn lại. Đã đến Nghinh Tân quán mà chuyện chưa nói xong.

Bước vào Nghinh Tân quán, do mải hỏi chuyện của Cao Nhẫn, Tôn Bình quên cả thân phận chủ nhân, không trà nước, không cả bánh trái.

Tư Đồ Sương và A Ngọc cũng không để ý đến việc này, vì cả hai cùng nghe thuật lại chuyện của Cao Nhẫn. Tuy lúc trước Cao Nhẫn đã có nói qua, nhưng không sao chi tiết bằng bây giờ. Họ không trách cứ gì Cao Nhẫn, vì họ biết, chính lúc này và ở nơi này, thật sự Cao Nhẫn mới có tâm kể rõ ngọn ngành, còn trước kia, tất cả còn phải lo bồn hành để đến được nơi đây.

Cao Nhẫn nhắc đến lần gặp Đinh Phụng, Tôn Bình đã vỗ bàn hét lên :

- Nhẫn đệ! Té ra Nhẫn đệ là trang hiệp khách hào hùng mà Phụng muội luôn miệng nhắc đến à? Chà! Chà! Khá lắm, chú em ta thật là khá lắm!

Thấy thần tình vui mừng thật sự cho việc hơn người của Cao Nhẫn nơi Tôn Bình, Tư Đồ Sương thấy hãnh diện cho thái độ chính nhân quân tử của chàng.

Tư Đồ Sương nói ngay thêm :

- Chưa hết đâu Tôn tướng công! Nhẫn đệ của chúng ta hiện nay đã lừng danh thiên hạ, khắp chốn võ lâm không ai mà không biết. Khắc tinh số một của Hiệp Thiên bang đấy.

- Có thật vậy không, Nhẫn đệ! Ôi dà! Sao ta lại không hay biết gì cả?

Tôn Bình chắc lưỡi, hít hà, tiếc cho sự việc này.

Cao Nhẫn hơi thẹn, đầu cúi nhẹ xuống.

A Ngọc còn nói thêm :

- Thế Tôn tướng công có nghe ai nhắc đến Cao Nhẫn chưa?

Tôn Bình đáp ngay, không chần chừ :

- Cao Nhẫn à? Đương nhiên là có nghe chứ, tay này thì khá lắm, tại hạ đang ước ao gặp mặt một lần tay hiệp khách dám chọc trời khuấy đất này!

A Ngọc che miệng cười khúc khích, đưa tay chỉ Cao Nhẫn và nói :

- Đấy! Hấn đấy! Tướng công muốn gặp là gặp được ngay!

Tôn Bình đứng bật dậy ngay, lui lại hai bước, nhìn chằm chằm vào Cao Nhẫn, lúng túng nói :

- Là... là Nhẫn đệ à? Há.. há... há... Ha... ha... ha....!

Tôn Bình vui sướng quá, cười vang dậy, tiếng cười Tôn Bình lồng lộng tuôn ra khỏi phạm vi Nghinh Tân quán, làm khuấy động đến một số quần hùng đang ngụ ở dãy nhà phía sau Nghinh Tân Quán.

Kinh ngạc, một số người đã ào ào chạy đến, có tiếng hỏi :

- Tôn thế đệ! Có việc gì mà thế đệ cười vui thế?

Cao Nhẫn nhìn ngay ra người vừa hỏi là Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh, nhưng Cao Nhẫn chưa dám đến chào vì ngại Lã bá bá không nhận được ngay. Còn đang chần chừ thì thấy Tôn Bình láy mắt ra dấu. Tôn Bình quay người sang và nói với Lã Nguyên Sinh :

- Lã thúc thúc! Thúc thúc đoán thử xem vị này là ai?

Hỏi xong, không đợi Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh trả lời, Tôn Bình đã nói luôn :

- Xin giới thiệu với mọi người, đây là Cao Nhẫn, hôm nay Cao Nhẫn thiếu hiệp đến tương trợ với chúng ta một phen.

Danh Cao Nhẫn mọi người đều đã nghe qua. Hôm nay lần đầu tiên thấy mặt, mọi người đều bất ngờ, không thể nào tin được Cao Nhẫn lại như thế này. Còn trẻ, rất trẻ tuổi mà danh đã vang rền như sấm.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh đưa tay sửa lại bộ vị, vòng tay chào đón Cao Nhẫn, ông nói :

- Cao thiếu hiệp, hôm nay được Cao thiếu hiệp đến ra tay tương trợ, họ Lã này xin thay mặt võ lâm đồng đạo...

Cao Nhẫn tiến vội lên một bước, quỳ thụp xuống ngay, vừa nức nở khóc, Cao Nhẫn vừa nói :

- Lã bá bá! Lã bá bá không nhận ra Nhẫn diệt nhi ngày nào của bá bá ư? Diệt nhi là Tiểu Nhẫn đây!

Lã Nguyên Sinh tiến đến, cố nâng người Cao Nhẫn đứng lên, nhưng không được, nghe Cao Nhẫn nói vậy, Lã Nguyên Sinh đỡ mặt của Cao Nhẫn lên nhìn, đôi mắt già nua, nhăn nheo của ông đã ràn rụa nước mắt, Lã Nguyên Sinh lâm bầm :

- Tiểu Nhẫn! Nhẫn diệt nhi đây sao? Bá bá mừng lắm, vui mừng lắm! Nào! Đứng lên nào! Đại trượng phu há dễ dàng rơi lệ vậy sao? Đứng lên cho bá bá xem nào!

Lã Nguyên Sinh nói vậy mà nước mắt ông ta vẫn cứ rơi. Mọi người đứng quanh cũng không cầm được nước mắt vui mừng.

Lã Nguyên Sinh vừa ngắm nhìn Cao Nhẫn vừa nói luôn miệng :

- Hơn năm năm rồi không được tin tức gì của Nhẫn nhi, ta cứ ngỡ... hà... hà...

Cười gượng gạo, ông ta lại nói :

- Mà thôi! Bây giờ gặp lại rồi! Ôi chà! Nhẫn nhi là Cao Nhẫn, Cao Nhẫn chính là Nhẫn nhi đây sao? Không ngờ! Thật tình là ta không thể nào ngờ được!

Rồi Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh buông vội người Cao Nhẫn, ông lùi ra xa xa ngắm nhìn, rồi lại nói :

- Giống lắm! Trông giống lắm! Tướng mạo thật là không sai...

Nghe Lã Nguyên Sinh nói, Cao Nhẫn rất ngạc nhiên hỏi :

- Lã bá bá! Lã bá bá nói diệt nhi trông giống ai?

Lã Nguyên Sinh chận lời lại, ông nói tiếp ý nghĩ của mình :

- Nhưng họ Cao lại không phải. Sao lại thế này nhỉ?

Cao Nhẫn càng nghe, càng khắp khởi mừng, định bụng hỏi thêm mong có thể được biết chút ít gì về thân thế. Thành linh...

- Đâu? Vị nào là Cao Nhẫn đâu nào? Cho lão phu xem mặt cái!

Mọi người nhìn ra cửa vào Nghinh Tân quán, Cao Nhẫn cũng nuốt vội câu hỏi xuống, nhìn theo mọi người, thấy có một nhóm đồng người lướt ào vào Nghinh Tân quán.

Dẫn đầu là một vị đại hiệp, phương phi lẫm liệt, râu tóc rậm rì, quần như chổi xể, thân hình cao to, tay chân đi vung vẩy, nhìn nắm đấm của ông ta mà phát khiếp. Theo sau ông ta là một nhóm người, tuổi tác đều đã lớn, mỗi người mỗi dáng vẻ khác nhau, đặc biệt có cả một nhà sư, vận áo cà sa, đi chân trần, tay cầm thiền trượng...

Hồng Nhật Tảo Kiếm cũng đã nhìn thấy, vội nắm lấy tay Cao Nhẫn, tiến đến gần vừa nói :

- Lại đây! Đề ta giới thiệu Nhẫn nhi với các vị võ lâm tiền bối!

Đưa tay chỉ lão già râu tóc rậm mà quần, ông nói :

- Vị này là Thành Ngung, Chương môn Không Động phái, cũng là chủ soái của bọn ta!

Vòng tay xá một cái, Cao Nhẫn lên tiếng trước :

- Văn bối đã từng hâm mộ danh của tiền bối! Nay được gặp thật là tam sinh hữu hạnh!

Mọi người, kể cả Lã Nguyên Sinh, thấy Cao Nhẫn chỉ thi lễ bình thường mà không lấy lễ tiểu bối mà ra mắt bậc trên trước thì có ý bất bình, cho Cao Nhẫn là phách lối. Nhưng họ nào biết, nếu nói về thứ bậc thì Cao Nhẫn cũng là ngang bậc, nếu không nói là trên cả Chương môn một phái. Còn nếu xét về tôn ti thì nếu làm cho rõ ra, Cao Nhẫn còn trên xa bọn người Võ Thành Ngung. Hiểu được điều này nên từ khi bước chân vào giang hồ, Cao Nhẫn

rất là cẩn thận, không để cho khó xử về sau. Ngay cả Võ Lâm nhị thần, tuổi đã ngoài bát tuần, Cao Nhẫn chỉ dám gọi là tiền bối, không dám lạm xưng là lão vì so với ân sư, thành danh đã ngoài trăm năm, môn hạ vẫn còn, thì những người có mặt ở đây đều đứng vào hàng diệt tôn.

Thấy ý bất bình của mọi người, Cao Nhẫn chỉ biết tỏ vẻ khiêm cung đúng mức, còn mọi người nghĩ sao thì nghĩ.

Thành Ngung tánh hợp với tướng người, ông cười xuề xòa nói :

- Vậy đây là Cao Nhẫn, Cao thiếu hiệp, rõ là hậu sinh khả úy, thiếu hiệp xứng là phụng giữa bầy gà. Ha... ha...

- Không dám! Tiền bối quá khen! Văn bối không dám nhận.

Đưa tay chỉ hai người nữa, tuổi trạc ngoài bốn mươi, y phục chỉnh tề, phía sau lưng mỗi người đều có giắt một thanh kiếm. Ở đốc kiếm có chạm vài viên ngọc quý, ánh hào quang. Lã Nguyên Sinh giới thiệu :

- Đây là Giang Nam song hùng, đương thời là đệ nhất danh kiếm đất Giang Nam.

Cao Nhẫn y phép, vòng tay thi lễ nói :

- Văn bối là Cao Nhẫn, xin ra mắt nhị vị tiền bối!

Người lớn tuổi hơn trong Giang Nam song hùng đáp :

- Nghe nói Cao thiếu hiệp kiếm chương đều tinh thông, mong một lần được thiếu hiệp chỉ giáo.

Cao Nhẫn khiêm nhường nói :

- Văn bối chỉ là võ lâm hậu học, vài ba đường kiếm, đâu dám làm bản mặt nhị vị tiền bối.

Lời nói khiêm cung, thái độ thấp phần lễ phép khiến Giang Nam song hùng thấy hài lòng, gật gù không nói gì.

Chỉ đến hai lão già, tướng mạo thật là dữ tợn, tóc đã bạc phơ không búi gọn mà để xõa, cách vận y phục khác hẳn người Trung Nguyên, Lã Nguyên Sinh nói :

- Còn đây là Tái Bắc Quan Ngoại, Nhị lão Khương Châu. Danh đã vang động khắp vùng Tái Bắc.

Cao Nhẫn thi lễ nói :

- Được gặp nhị vị ở đây, văn bối lấy làm vinh hạnh.

Một lão lên tiếng, giọng ồ ồ như lệnh võ :

- Tiểu tử ốm yếu thế! Nhắm chịu được mấy chương của lão gia?

Cao Nhẫn mỉm cười đáp :

- Xin nhị vị tha cho, văn bối không dám đụng chương với nhị vị đâu! Xương của văn bối còn non lắm!

Mọi người nghe Cao Nhẫn đáp, đồng thanh cười lên, thầm khen cho sự khéo léo của Cao Nhẫn.

Nấp phía sau hai lão Tái Bắc là một lão già quần áo không rách rưới mà có nhiều miếng vải vụn đắp lên, Lã Nguyên Sinh định giới thiệu thì lão đã tiến lên nói :

- Khỏi giới thiệu. Ta và Cao thiếu hiệp đã quen từ trước rồi.

Lã Nguyên Sinh ngạc nhiên...

Cao Nhẫn cười thật tươi, thi lễ :

- Độc Mục Cái tiền bối, vậy là tiền bối đến Không Động trước văn bối rồi.

Độc Mục Cái cười vui vẻ nói :

- Ta chỉ một thân một mình, sao lại không đi nhanh hơn thiếu hiệp. Thiếu hiệp còn phải...

Một mắt còn lại của lão nháy nháy, trông thật vui nhộn, mọi người nhìn theo ánh mắt của Độc Mục Cái thì thấy hiện diện ở đây còn có hai vị tiểu thư nữa.

Tôn Bình vội lên tiếng giới thiệu :

- Xin giới thiệu, vị này là Tư Đồ Sương, ái nữ của Tư Đồ bang chủ Tiềm Long bang. Hôm nay, Tư Đồ tiểu thư cùng thị tỳ đến góp phần cùng chúng ta quyết chống lại Hiệp Thiên bang.

Tư Đồ Sương vái chào khắp vòng, cố giữ giọng bình tĩnh :

- Tôn tướng công nói quá lời! Tiểu nữ đến đây, trước là xin tá túc, sau là nhờ các vị tiền bối và quần hùng một tay giúp tiểu nữ trả thù rửa hận! Tiểu nữ xin thăm tạ ân sâu này.

Mọi người đưa mắt nhìn cả hai mà thấy ái ngại cho phận nữ nhi của Tư Đồ Sương.

Để xóa tan bầu không khí đang trầm xuống, Cao Nhẫn đưa tay về phía nhà sư, thi lễ nói :

- Văn bối chưa được hân hạnh biết đến đại sư?

Vị đại sư chấp tay cúi đầu, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Tiểu thí chủ sao lại chóng quên, bản tăng pháp hiệu Thoát Trần, đã có duyên gặp tiểu thí chủ cách đây năm năm ở Đại Biệt sơn!

- Là đại sư?

Cao Nhẫn thảng thốt kêu lên, thảo nào Cao Nhẫn không nhận ra được, vì Thoát Trần đại sư năm năm trước chỉ xuất hiện vào lúc sau cùng, hơn nữa đại sư cũng không quyết liệt lắm trong việc truy đuổi Cao Nhẫn bằng Huyền Hạc đạo trưởng và Tâm Nguyệt sư thái.

Thoát Trần đại sư ngẩng đầu nhìn Cao Nhẫn :

- A di đà Phật! Chuyện năm năm trước chỉ là sơ xuất nhất thời của Thiếu Lâm. Mong thiếu hiệp bỏ qua đừng để tâm, Phật tổ sẽ độ trì cho thiếu hiệp.

A Ngọc đã biết rõ chuyện này, hơn nữa do còn căm ghét trước thái độ như kẻ cướp của Võ Đang và Nga Mi hai phái, nên nói chen vào :

- Đại sư nói thật dễ nghe! Bất cứ người không được lại cho là lầm lỗi nhất thời...

Tư Đồ Sương đã vội quát lên :

- A Ngọc! Ngươi thật hồ đồ! Đâu đã đến lượt ngươi nói!

Cao Nhẫn cũng nói :

- A Ngọc tỷ tỷ xin bớt giận! Đại sư, chuyện đối với Thiếu Lâm, văn bối sẽ không nói đến nữa, vì hiện tình lúc này, Thiếu Lâm và mọi người đều có chung một lý tưởng, một kẻ thù.

Thoát Trần đại sư nhắm mắt, cúi đầu :

- A di đà Phật! Lành thay! Lành thay! Tiểu thí chủ thật có lòng bỏ tất! Bản tăng xin thay mặt phái Thiếu Lâm mà tạ tội cùng thiếu hiệp!

Ngoài số người được giới thiệu ở trên, còn có một số anh hùng, tuy võ công không bằng người, nhưng đều có tấm lòng cao cả, quyết vì chính nghĩa mà đứng cam quen thân.

Chương môn phái Không Động lên tiếng :

- Trời bây giờ cũng đã tối, mời mọi người cùng bước qua đây dùng một tiệc rượu gọi là tiệc tẩy trần cho Cao thiếu hiệp và Tư Đồ Sương tiểu thư.

Quần hùng vui vẻ bước qua dãy thực phòng kế bên. Mọi người đang vui vẻ nâng ly thì nghe Độc Mục Cái lên tiếng yêu cầu :

- Cao thiếu hiệp, mọi người ở đây, trừ lão đây, chưa có ai biết được thần công của thiếu hiệp. Vậy mong thiếu hiệp nể mặt lão, diễn thử qua cho mọi người cùng thưởng lãm!

Tất cả mọi người nghe nói đều hoan nghinh, lớn tiếng hơn tất cả là Tôn Bình, Tư Đồ Sương và A Ngọc.

Thấy Cao Nhẫn lúng túng, Tôn Bình nói thêm vào :

- Nhẫn đệ! Sao Nhẫn đệ không để cho ta được một phen rửa mắt à?

Cao Nhẫn đành bậm bụng đứng lên nhìn quanh một lượt :

- Được các vị đây yêu vì. Cao Nhẫn tôi xin được múa rìu trước cửa Lỗ Ban!

Đưa mắt nhìn ở bàn kê gần phía trong cùng, nơi để một bầu rượu to. Cao Nhẫn nhớ lại cuộc biểu diễn thần công của Võ Lâm nhị thần, Cao Nhẫn gật đầu nói tiếp :

- Mượn hoa bàn thờ Phật mà hiến Phật, mong các vị đừng chê trách.

Ngửa tay, đưa về phía bầu rượu to, mọi người nhìn theo, chưa hiểu Cao Nhẫn định làm gì thì nghe Cao Nhẫn quát :

- Lên!

Bầu rượu to được người nhấc lên, đã lơ lửng trên mặt bàn, cách mặt bàn cả thước mộc. Cao Nhẫn vẫy khê, bầu rượu đang lơ lửng, từ từ bay về tay Cao Nhẫn. Giữ bầu rượu trên một tay, tay còn lại áp sát vào cổ bầu rượu, Cao Nhẫn nói :

- Xin mời mỗi người một ly, thay lễ vật diện kiến của Cao Nhẫn.

Nói xong, từ bầu rượu phún ra cả một chùm tia rượu. Ra khỏi miệng bầu, các tia rượu đồng phân ra, hướng về các chung rượu ở trước mặt mỗi người mà chảy vào. Có chung ở gần, có chung ở xa, mỗi chung ở mỗi nơi. Có chung đã vơi nửa, có chung đã gần cạn, nhưng lúc này có những chung đều đầy ắp rượu. Do vòi đầy khác nhau, có chung đầy trước, có chung sau.

Nhưng không một giọt rượu nào rơi trên bàn.

Mọi người đều bất ngờ trước thần công của Cao Nhẫn. Tất cả đều ngời nhìn trân trân vào chung rượu của mình. Chưa hết, khi đã rót đầy xong, thu các tia rượu trở lại bầu. Cao Nhẫn ném cái bầu rượu chếch ra phía cửa. Ra khỏi cửa, bầu rượu như được luồng gió nào đó cuốn bay ngược lên trên mái nhà. Cao Nhẫn nói :

- Không thể để kẻ có người không! Mời vị nào đó đang ở trên mái nhà, chung vui với mỗi một hóp rượu.

Đã bất ngờ lại càng thêm bất ngờ. Mọi người không thể nào tin, Không Động sơn được canh giữ nghiêm ngặt, lại có người có thể tiến vào, không một tiếng động, không một ai hay trừ Cao Nhẫn.

Mọi người chực phát tác lên, thì trên mái nhà đã có tiếng cười vọng xuống :

- Hào tiểu tử! Biết lão gia thêm rượu đã đem tới tận tay! Chứ ai như cái tên Vô Thành Ngung keo kiệt kia, có rượu uống lại đành để lão gia chết thèm! Ha ha ha... khà!

Vô Thành Ngung mặt đỏ sọng lên.

Cao Nhẫn nghe tiếng khá thì hớn hờ... kêu lên :

- Vô Lâm Thần Khất! Túy lão gia đã đến, sao không chịu vào?

Không lâu sau câu nói của Cao Nhẫn, Vô Lâm Thần Khất tay ôm bầu rượu, chân khệnh khạng bước vào Nghinh Tân quán.

Thành Ngung thấy đúng là Vô Lâm Thần Khất, đã lâu không được gặp mặt, vội bước nhanh đến, cung kính :

- Thật may được diện kiến tiền bối. Tiền bối chẳng khác nào thần long, được gặp mặt tiền bối lúc này, giang hồ có cơ được cứu vãn.

Vô Lâm Thần Khất, nghênh ngang tiến vào bàn tiệc, ngồi ngay ghế chủ vị mà lúc này Chương môn Không Động Vô Thành Ngung đã ngồi, tay khoát khoát, lão nói :

- Miến! Miến chào hỏi! Lão già Say ta chưa chết, các ngươi đã không phát sầu mà lại còn mừng ta được nữa ư? Ngươi vừa nói cái gì, giang hồ nào được cứu? Ai cứu? Hừm, mình không tự cứu lấy mình, còn cầu cạnh được ai!

Nhìn ngay vào con mắt còn lại của Độc Mục Cái, Vô Lâm Thần Khất tu một hóp rượu, nửa cười, nửa nghiêm, lão nói tiếp :

- Ta ăn xin, các ngươi là ăn mày, ngươi là Bang chủ có bắt tội lão già say này khoác áo ăn xin chăng?

Độc Mục Cái xoa xoa hai bàn tay vào nhau rồi nói :

- Nào dám! Ngược lại, Cái bang của kẻ hèn này nhờ danh của tiền bối được thơm lây! Cái bang còn mong được sự chỉ dạy của tiền bối!

Gật gật cái đầu tóc rối tung, lão nói thêm :

- Khá! Nói được như vậy là khá! Bây giờ ngươi đến nơi đây cũng là hành động khá! Chứ việc làm của Cái bang trước đây chẳng khác nào châu chấu đá xe! Kém trí, thật là kém trí!

Độc Mục Cái chỉ biết cúi đầu vâng dạ.

Nhìn quanh quần hùng đang có mặt, Vô Lâm Thần Khất lại nói :

- Việc đã như lửa xem chân mày, các người còn ngồi đây uống rượu được ư? Ta mà không vì thằng bé này đây - Tay lão đưa ra chỉ vào Cao Nhẫn, lão

nói tiếp - thì ta không đến mà bảo cho các người hay một việc.

Cao Nhẫn được lão chỉ ngay, đành phải thay cho mọi người :

- Lão gia! Có việc gì xin lão gia cứ nói!

Nhìn quanh một lượt nữa, lão mới đứng đĩnh nói :

- Ủm! Mọi người hãy chuẩn bị để tiếp nghinh khách không mời mà đến nhé! Ta thấy tiểu đạo sĩ Huyền Hạc đang trên đường đi đến đây, chắc có lẽ đã đến nơi rồi đó!

Quần hùng xôn xao, việc Huyền Hạc đạo trưởng. Chương môn phái Võ Đang thân hành đến Không Động sơn là điều mà mọi người không ngờ đến nhất. Lão đại trong Giang Nam song hùng sửa lại đốc kiếm, hỏi lớn tiếng :

- Huyền Hạc đạo trưởng đến đây với mục đích gì nhỉ?

Câu hỏi của lão đại, không ai trong quần hùng trả lời được, vì đây là vấn đề mọi người cũng đang thắc mắc.

Đợi cho quần hùng suy nghĩ một lúc, Võ Lâm Thần Khất hắng giọng :

- E hùm! Chưa hết đâu...

Cao Nhẫn lên tiếng :

- Còn việc gì nữa thế lão gia?

Đáng lý, lão say để mọi người chờ đợi thêm nhưng thấy chính Cao Nhẫn hỏi, lão đành phải nói ngay :

- Cả một lũ bọn Hiệp Thiên bang cũng đã đến đây rồi!

- Sao?

Quần hùng tất cả đều lên tiếng thất thanh...

Thành Ngung trong cương vị chủ nhân, đứng lên định huy động mọi người chuẩn bị thì từ ngoài xa có một bóng người lướt nhanh tới Nghinh Tân quán. Thành Ngung đành không nói, chờ người đang đến hiện thân.

Trong chớp mắt, bóng người ấy đã hiện rõ, Cao Nhẫn nhận ra, mừng quá định kêu lên thì người ấy đã nói gấp với Thành Ngung :

- Sư phụ! Có Chương môn Võ Đang dâng thiệp bái sơn!

Giọng nói người này gấp gấp, hơi thở dập dồn nhưng âm thanh dễ nghe, vẫn cố giữ đủ lễ nghi với bậc trưởng thượng. Nói xong, bước lại gần hơn hai tay trình thiệp dâng lên.

Thành Ngung nhận thiệp, chưa xem thiệp đã lên tiếng :

- Được rồi! Phụng nhi con ra ngoài xem lại, chung quanh có động tĩnh gì không?

Thì ra người mới đến báo tin chính là Đình Phụng, tiểu nữ đồ đệ của Chương môn Không Động phái.

Nghe sư phụ ra lệnh, Đình Phụng vâng dạ, xoay người định đi thì một bóng người nữa đã kịp đến. Người này là một trang hán tử tuổi xấp xỉ gần ba mươi, vừa đến, người này đã nói ngay :

- Sư phụ, không cần phải cho tiểu muội đi nữa! Đồ đệ đến báo tin đây!

Nóng nảy, Thành Ngung quát :

- Có gì sao không nói ngay? Còn để các bậc võ lâm anh hùng phải chờ đợi!

Nghe sư phụ quát nạt, cả kinh, người này vội nói :

- Bẩm sư phụ, từ phía bắc, còn cách Không Động sơn không đầy một dặm có nhiều bóng người xuất hiện.

- Lãng Mẫn! Đồ nhi có xem đây là những ai không?

Lãng Mẫn, đồ đệ thứ ba của Chương môn Không Động lúng túng thấy rõ, chưa kịp tìm cách trả lời cho xuôi, một lần nữa có bóng người xuất hiện. Lãng Mẫn nhìn thấy trước, cả mừng hỏi ngay :

- Nhị sư ca! Thế nào! Có xem được bọn họ là ai không? Mau nói cho sư phụ hay!

Người vừa đến, nghe Lăng Mẫn hỏi, khoát nhẹ tay, tiến từng bước nhanh gọn về hướng quần hùng. Xá một lễ vòng quanh, giọng sang sảng cất lên :

- Bẩm cáo cùng chư vị! Bọn người sắp đến là người Hiệp Thiên bang. Tiểu bối đã xem kỹ, thì thấy có đến ít nhất là mười lăm tên, trong đó có sáu tên Chuyên sứ do đều mặc áo tía nên dễ nhận ra.

Lời bẩm báo đầy đủ, rõ ràng, khúc chiết, làm quần hùng có mặt đều hài lòng.

Nhận được tin báo, mọi người đều tỏ ra khấn trương. Thành Ngung cũng đâm ra bối rối, chưa biết tính sao. Ông đưa mắt nhìn Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh đề hỏi ý. Hồng Nhật Tảo Kiếm nháy mắt về phía Võ Lâm Thần Khất.

Chưởng môn Không Động hiểu ý, hướng về Võ Lâm Thần Khất hỏi :

- Tiền bối! Bây giờ phải tính sao đây? Xin tiền bối cho biết cao kiến.

Võ Lâm Thần Khất không trả lời, lão nhìn Cao Nhẫn, hỏi :

- Thế nào, thằng bé! Ngươi có định kiến gì không?

Cao Nhẫn không ngờ Võ Lâm Thần Khất lại hỏi thế. Cao Nhẫn đỏ mặt, không biết trả lời sao.

Võ Lâm Thần Khất thét :

- Đã là nam nhi đại trượng phu, có gì ngại cứ nói, sao lại rụt rè mất cả khí thế vậy?

Cao Nhẫn háng giọng, lắc đầu :

- Lão gia, ở đây còn biết bao nhân vật tiền bối đã thành danh. Đâu cần đến ý của vãn bối.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh chen vào :

- Nhẫn nhi! Nhẫn nhi có ý thế nào? Cứ nói ra cho mọi người cùng nghe, đã có làm sao đâu?

Tam Thủ Thái Tuế cũng thúc hỏi :

- Nhẫn đệ có ý sao? Nói ra xem nào!

Thấy mọi người có vẻ chờ đợi, không muốn để mất thì giờ, Cao Nhẫn đáp :

- Được rồi, tiểu đệ xin nói. Chư vị tiền bối, theo ý vãn bối, ta tạm chia làm hai mặt. Một mặt, các vị tiền bối tiếp nghinh Chưởng môn Võ Đang, xem người đến đây có việc gì. Còn một mặt vãn bối xin cùng mọi người còn lại, tiến hành quan sát động tĩnh, xem bọn Hiệp Thiên bang định làm gì? Nếu có chi quan trọng sẽ cấp báo, rồi mọi người sẽ có quyết định sau.

Ý của Cao Nhẫn không lấy gì làm hay lắm. Nhưng hiện tình lúc này, ngoài cách này không còn cách nào khác.

Thành Ngung đành sắp xếp như vậy. Cho người đưa Huyền Hạc đạo trưởng vào Nghinh Tân quán. Còn lại, hầu hết đều là tuổi trẻ, quay người theo chân Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình ra ngoài, chia thành từng nhóm nhỏ để canh phòng và giám sát hành động bọn Hiệp Thiên bang.

Cao Nhẫn cũng động thân, tiến về hướng Đình Phượng còn đang đứng đó. Vừa đến gần, Cao Nhẫn đã hỏi ngay :

- Đình tiểu thư hỏi son bao giờ? Đi đường có bình an không? Tại hạ cũng vừa mới đến, đang định hỏi thăm Tôn đại ca về tiểu thư.

Đình Phượng thấy Cao Nhẫn thật tình lo lắng cho mình, khuôn mặt thoáng ửng đỏ, nàng đáp :

- Tiểu muội vẫn bình an! Đa tạ Cao huynh đã quan tâm. Tiểu muội đã hay tin Cao huynh đến Không Động nhưng vì còn trọng trách bên mình nên không thể nghinh đón được, xin Cao huynh đừng trách.

- Không có chi. Mà này, Đình tiểu thư, tại hạ vẫn đang tìm tung tích bọn Thần Ưng tam tú, nhưng chưa có tin gì. Độc Mục Cái tiền bối có hứa lời sẽ tìm giúp. Tại hạ mong sớm có tin để báo ngay cho tiểu thư.

Đình Phượng chớp chớp mắt phượng, xúc động vì sự quan tâm của Cao Nhẫn, nàng cúi khề đầu, đáp nhẹ :

- Đa tạ Cao huynh đã có lòng nghĩ đến tiểu muội.

- Đình tiểu thư đừng nói vậy! Đây không phải là việc chung của chúng ta sao?

Cả hai cùng nói chuyện, đồng thời vẫn theo chân Tôn Bình tiến ra vọng gác gần cổng Tam Quan Không Động son.

Nhắc lại ở phía trong Nghinh Tân quán, Chương môn Không Động, Hồng Nhật Tảo Kiếm, Độc Mục Cái, Giang Nam song hùng, Tái Bắc Quan Ngoại nhị lão và quần hùng đều đang ngồi chờ Chương môn Võ Đang là Huyền Hạc đạo trưởng. Không thấy Võ Lâm Thần Khất đâu nữa.

Không bao lâu, nhị đồ đệ của Võ Thành Ngung, Chương môn Không Động đã đưa Huyền Hạc đạo trưởng đến Nghinh Tân quán. Mọi người đều đứng cả lên để tiếp nghinh. Chương môn Võ Đang đáp lễ, miệng cười vui, tuy đã có nhận xét thấy mọi người hầu như không vui vẻ gì khi đón tiếp khách không mời mà tới.

Sau khi phân ngôi chủ khách, Thành Ngung hỏi liền :

- Đạo trưởng! Không hiểu ngọn gió nào đưa đạo trưởng đi giá đến đây? Đạo trưởng đến có việc gì, xin cho biết.

Huyền Hạc đạo trưởng thấy chưa gì mà Chương môn Không Động đã hỏi ngay vấn đề chính, khiến lão thấy lúng túng, sau một vài tiếng tăng hắng, Huyền Hạc đạo trưởng mới mở lời :

- Võ huynh, và các vị đồng đạo võ lâm! Huyền Hạc này có ít lời muốn nói, nhưng lời thật thì khó nghe, mong Võ huynh và các vị tha thứ cho thì Huyền Hạc này mới dám nói.

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh cười nhẹ, tay vuốt chòm râu dài :

- Hôm nay, sao Chương môn Võ Đang lại khách sáo vậy? Có vấn đề gì, xin Chương môn cứ nói, bọn hủ lậu này xin rửa tai nghe lời vàng ngọc.

Huyền Hạc đạo trưởng lấy mặt nghiêm, dọn giọng nói :

- Lã huynh đã nói vậy, Huyền Hạc xin nói... Tình hình võ lâm hiện nay, chư vị có ý kiến gì, cho Huyền Hạc biết?

Chung quanh, mọi người vẫn yên lặng. Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh đáp thay ý mọi người :

- Võ lâm hiện nay, tình hình thế nào mọi người đều rõ cả, hà tất Chương môn phải nêu ra. Có ý gì, xin Chương môn cứ nói thẳng!

- Được, bản đạo xin có sao nói vậy, theo bản đạo biết hiện nay trên giang hồ, ngoài Không Động, các vị đây, và một số ít người không đáng kể là còn đang cố gắng gượng chống đỡ tòa nhà võ lâm. Có đúng thế không?

Không ai đáp, Huyền Hạc đạo trưởng đành nói tiếp :

- Nhưng mà các vị đang gìn giữ một tòa nhà như thế nào? Bản đạo nói không sợ quá lời, chứ tòa nhà mà các vị đang cố gìn giữ, chỉ là một tòa nhà cổ, đã mục nát sau những đoạn dài năm tháng chia năm xẻ bảy. Mọi người luôn xâu xé nhau, tranh cường, hão danh, giết chóc lẫn nhau!... Không! Xin mọi người bình tĩnh, nghe bản đạo nói hết đã...

Huyền Hạc đạo trưởng vội ra dấu và nói trấn an, khi thấy mọi người xôn xao, tỏ ý không tán đồng. Sau khi đã êm xuôi đầu đấy, Huyền Hạc đạo trưởng lại nói :

- Võ lâm chúng ta hiện nay đang cần hiệp nhưt lại, phải, cần một sự thống nhất, từ trên tới dưới, từ lớn đến nhỏ. Đương nhiên, mỗi bang phái, môn phái đều phải giữ lại như trước. Để phát huy truyền thống và nền võ học của bang phái và môn phái của mình. Cái điều mà chúng ta cần phải có ở đây là tinh thần hòa hợp. Sự thái hòa cho võ lâm Trung Nguyên. Mà muốn có thái hòa, phải hòa thương thật sự, phải hiệp nhất lại như một! Và đương nhiên cần phải có một người đứng ra làm chủ!

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Vạn nẻo tìm thù nhân Hiểm nguy giăng điệp trùng

Thành Ngung cất lời :

- Ai? Phải chăng người đó là đạo trưởng, Chương môn Võ Đang?

Huyền Hạc đạo trưởng lắc đầu, chưa kịp trả lời thì có bóng người xuất hiện, đó chính là Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn nói lớn cho mọi người cùng nghe :

- Bọn Hiệp Thiên bang sau khi tiến đến gần, vẫn ở yên một chỗ, chưa có động tĩnh gì. Chưa hiểu địch ý thế nào?

Huyền Hạc đạo trưởng khoác tay nói với Cao Nhẫn :

- Các vị và thiếu hiệp an tâm, đã có bản đạo ở đây, người của Hiệp Thiên bang không làm gì được đâu!

Cao Nhẫn thắc mắc :

- Đạo trưởng nói thế có nghĩa là sao?

Huyền Hạc đạo trưởng cười đáp :

- Để sau rồi thiếu hiệp sẽ rõ! Mời thiếu hiệp ngồi lại để góp thêm ý vào việc bản đạo đang bàn với các vị đây!

Khó hiểu, Cao Nhẫn định lui chân, Lã Nguyên Sinh ngoắc Cao Nhẫn :

- Nhẫn diệt! Hãy lại đây! Ngồi đây mà nghe Chương môn Võ Đang nói!

Cao Nhẫn y lời, tiến lại chỗ Lã Nguyên Sinh ngồi lặng lẽ theo dõi câu chuyện.

Lã Nguyên Sinh nhìn Huyền Hạc đạo trưởng nói :

- Vấn đề Chương môn vừa nói, không phải là ý chung của mỗi một người chúng ta hằng mong mỏi hay sao? Chương môn nói rất đúng! Nhưng Chương môn quên rằng, đã từ lâu, mọi người chúng ta vẫn xem Thiếu Lâm phái là Thái Sơn Bắc Đẩu hay sao? Mỗi khi võ lâm Trung Nguyên hữu sự, không phải phái Thiếu Lâm đứng ra hiệu triệu quần hùng để cùng bàn bạc giải quyết đó sao?

Huyền Hạc đạo trưởng nghe nói liền đáp :

- Lã huynh nói không sai! Nhưng từ lâu nay chúng ta đều làm thế, cho nên mỗi khi hữu sự là việc tày đình xảy ra, chúng ta chỉ biết dọn dẹp hậu quả! Hay nói cho đúng hơn là chúng ta luôn đi sau đuôi sự việc, để rồi việc đáng tiếc xảy ra. Dù cố gắng thế nào, chúng ta cũng không thể làm cho sự việc đừng xảy ra, giết chóc không tái diễn! Và thái hòa của võ lâm Trung Nguyên thực sự là không có và chưa từng có!

Đặt vấn đề như Huyền Hạc đạo trưởng quả nhiên là mới mẻ, mọi người nghe đều phải trầm ngâm suy nghĩ.

Thấy mọi người chịu nghe mình nói và tất cả đều đang suy nghĩ, Huyền Hạc đạo trưởng đặc ý nói tiếp :

- Vậy đó! Nếu chư vị cho Huyền Hạc này nói đúng, thì lúc này, chúng ta có cơ hội để bàn luận.

- Bàn luận việc gì? - Độc Mục Cái không đợi được đã hỏi ngay.

Huyền Hạc đạo trưởng giữ nghiêm lại nét mặt :

- Bàn luận về việc chúng ta nên phải làm gì để đạt được điều mà Huyền Hạc này vừa nói?

Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh vẫn trầm ngâm nói :

- Chương môn đã đến đây, ắt đã có chủ ý. Xin nói ra cho mọi người cùng bàn vậy!

Huyền Hạc đạo trưởng đáp :

- Đúng vậy! Bản đạo đây đương nhiên là đã có chủ ý! E hèm! Chúng ta hiện thời cần phải có một Minh chủ thật sự, biết chăm lo, gìn giữ và phát huy nền võ học Trung Nguyên.

Thành Ngung vội hỏi :

- Minh chủ! Là ai vậy?

Huyền Hạc đạo trưởng từ tốn nói :

- Mà chư vị có đồng ý với Huyền Hạc đạo trưởng là thật sự chúng ta cần một Minh chủ không đã?

Khe khẽ gật đầu, mọi người đều tỏ thái độ tán đồng. Huyền Hạc đạo trưởng thấy vậy nói luôn :

- Xin đáp ngay người được chúng ta chọn làm Minh chủ đương nhiên phải là người có võ công cao nhất chúng, đức độ hơn người. Chính nhờ đó vị Minh chủ này mới có thể quán cố được mọi việc lớn nhỏ trong toàn thể võ lâm Trung Nguyên!

“Ai? Người nào vậy?” Mọi người đều hỏi thăm như vậy. Cao Nhẫn cũng thế.

Cao Nhẫn nghĩ: “Nếu quả có người như thế ắt gia đình ta không thất tán! Má má không chết! Làm gì bọn Kim Ưng bang dám giương cánh xoè móng vuốt râu! Làm gì bọn Hiệp Thiên bang dám lấn lướt, tiêu diệt các bang, phái...”

Huyền Hạc đạo trưởng ngồi ngay người lại, làm như điều Huyền Hạc đạo trưởng sắp nói có tầm quan trọng đặc biệt, lão nói :

- Bây giờ, bản đạo xin hỏi các vị một câu. Các vị có biết vì sao Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân, Trường Bạch và Hoa Sơn đều đã thuận phục Quân chủ Hiệp Thiên bang? Đây là chưa nói Tiềm Long và Kim Ưng nhị bang!

Nghe nhắc đến Quân chủ Hiệp Thiên bang, mọi người đều xôn xao phấn nộ, nhất là Cao Nhẫn và Độc Mục Cái.

Huyền Hạc đạo trưởng cố giữ bình tĩnh nói thật nhanh :

- Các vị chưa từng gặp Quân chủ, các vị chưa biết! Quân chủ là một vị chính nhân quân tử! Võ công siêu quần bạt tụy, đức độ hơn người...
- Ai dám nói lão ta đức độ hơn người? Lão đây là người trước tiên không phục!

Độc Mục Cái đứng dậy nói to như quát.

Huyền Hạc đạo trưởng vội lên tiếng xoa dịu tình hình :

- Việc của Cái bang nhất thời lầm lẫn không thể nào trách Quân chủ, các vị thấy điều này sao? (...) bắt một môn nhân đệ tử nào...

Độc Mục Cái nhất thời cũng im lặng, không nói nên lời. Vì thật sự, tình hình Cái bang hiện nay đang lằng lự, quả là không còn bị truy sát khắp nơi như trước nữa.

Cao Nhẫn không chịu được lên tiếng :

- Nếu không phải vì thua cuộc với người, bọn Hiệp Thiên bang dễ gì buông tha Cái bang! Thái độ mềm nắn rắn buông của lão Quân chủ, tại hạ làm gì mà không rõ!

Huyền Hạc đạo trưởng lúng túng, nhưng lão cố nói để vớt vát, vì lão nghĩ chuyện này chưa ai biết :

- Thua cuộc? Làm gì có chuyện này? Thiếu hiệp còn nhỏ, sao lại đặt điều nói thêm, khiến cho mọi người hoang mang?

Độc Mục Cái tức thì cười vang lên :

- Ha ha ha...!

Huyền Hạc đạo trưởng đỏ mặt, đứng dậy hỏi to :

- Thua cuộc mà thua ai? Chẳng lẽ là thua lão Độc Mục chăng?

Độc Mục Cái tức giận, lão trả lời :

- Đương nhiên không phải là thua lão! May mà lão còn có được một con mắt để nhìn, nếu không lại bị cho là lão đặt điều thêm bớt!

Huyền Hạc đạo trưởng ngờ người nay không có ở đây, vì những người ở đây lão đều biết rõ sự cao thâm của từng người. Huyền Hạc đạo trưởng liền hỏi :

- Vậy xin hỏi người nào đủ khả năng thắng cuộc với người Hiệp Thiên bang? Là ai hay là các vị chỉ nghe nói thế?

Độc Mục Cái chỉ ngay Cao Nhẫn, mắt còn lại của lão lóe sáng lên :

- Xa thì ở tận chân trời, gần thì ở ngay trước mắt! Thiếu hiệp đây là người một đánh bại ba tên Chuyên lệnh sứ, đồng thời tha mạng cả ba và đương nhiên là người thắng cuộc!

Chuyện này thì mọi người đã được Độc Mục Cái thuật lại khi lão vừa đến Không Động. Cao Nhẫn thì mọi người đã được chứng kiến thần công tuyệt thế. Nhưng lúc này nghe nói lại một lần nữa chuyện Cao Nhẫn đánh thắng và tha mạng cả ba tên Chuyên lệnh sứ, mọi người như đều bàng hoàng, không tin ở điều vừa nghe! Không tin chàng thanh niên tuổi trẻ này đủ sức làm việc đó!

Đương nhiên Huyền Hạc đạo trưởng lại cũng không tin! Vì chính bản thân Huyền Hạc đạo trưởng định một đấu với một Chuyên lệnh sứ, chuyện phân thắng bại khó mà nói được, đằng này lại là một đánh với cả ba...

Huyền Hạc đạo trưởng bật cười lớn, lão nói :

- Ha ha... Độc Mục Cái huynh pha trò thật hay! Ha ha...

Độc Mục Cái tức giận :

- Ai bảo là Độc Mục Cái này pha trò? Nếu cần lão đây sẵn sàng đánh cuộc!

Huyền Hạc đạo trưởng vẫn cứ không tin, đạo trưởng nói :

- Thôi được! Không cần phải nói đến việc này nữa! Nhân vô thập toàn, đã là người, mấy ai lại không có khiếm khuyết. Quân chủ có thể cũng vậy! Bản đạo chỉ nói là có thể thôi nhé...

Cao Nhẫn lại nói chen vào :

- Khiếm khuyết! Đạo trưởng thật khéo che đậy cho lão Quân chủ!

Huyền Hạc đạo trưởng không muốn tranh luận với một người miệng còn hôi sữa, lão cứ nói theo ý lão :

- Những sai lầm trước đây của thuộc hạ, Quân chủ đã thật sự lấy làm xấu hổ. Do đó, vào tiết Đoan Ngọ tới đây, Quân chủ mở một thịnh hội võ lâm để trước là ra mắt, sau sẽ tạ tội với quần hùng...

Lần này Cao Nhẫn vẫn cướp lời của Huyền Hạc đạo trưởng, Cao Nhẫn nói to như quát lên :

- Sao? Tạ tội với mọi người là xong à? Tạ tội rồi thì Đình trang chủ Đình Nhất Quán và toàn gia sống lại được sao?

Huyền Hạc đạo trưởng lờ mờ mắt nhìn Cao Nhẫn :

- Thiếu hiệp! Chỗ này không phải là chỗ cho thiếu hiệp lăm bần đầu nhé! Quân chủ là người tu theo đạo tiên, tuổi tác đã cao, không phải còn phương cương như thiếu hiệp đâu mà thích thú việc tay dính máu người! Thiếu hiệp nói mà có chứng cứ không?

Cao Nhẫn gay gắt đáp lời :

- Không phải là trước đây, ở Tuân Dương phủ, Hà Nguyên Chân Tử, cao túc của đạo trưởng, không phải không nghe biết việc này sao?

- Vì việc này mà bản đạo đã phải xử phạt Hà Nguyên một năm diện tích ở Sám Hối đường tại bản môn, thiếu hiệp nghĩ sao?

- Chuyện Hiệp Thiên bang đã nhiều lần tiến đánh Không Động, việc này là có ý gì? Chắc đạo trưởng đã rõ!

- Bản đạo có nói, đây chỉ là lầm lỡ nhất thời của người dưới, không phải là chủ ý của Quân chủ! Bản đạo xin nói thêm cho rõ...

Nhìn quanh mọi người một lượt nữa, Huyền Hạc đạo trưởng mới nói :

- Thật sự, nếu là chủ ý của Quân chủ thì chỉ bằng bấy nhiêu người đây thôi liệu có chống cự nổi thế lực của Hiệp Thiên bang sao? Các vị nghĩ sao?

Mọi người im lặng... Cao Nhẫn và Độc Mục Cái hậm hực nhưng khó nói qua miệng lưỡi của Chương môn phái Võ Đang.

Còn đang suy nghĩ, Huyền Hạc đạo trưởng nói tiếp :

- Chi bằng, đến tiết Đoan Ngọ, mọi người hãy thử đến Quân Sơn bái yết Quân chủ, xem lời bản đạo đúng hay sai thì sẽ rõ!

Mọi người đều nhất tề gật đầu, đồng ý. Riêng Cao Nhẫn thì la lên :

- Đứng! Xin các vị tiền bối đừng mắc mưu Quân chủ, đừng nghe lời huyền hoặc của Chương môn phái Võ Đang. Đây thật sự...

Giang Nam song hùng lão nhị lớn tiếng :

- Cao thiếu hiệp, này giờ thiếu hiệp đã nói nhiều rồi! Còn việc nghĩ thế nào? Hay phải ra làm sao? Bọn ta không cần phải theo ý thiếu hiệp được đâu!

Cao Nhẫn hoảng hốt :

- Tiền bối sao...

Khương lão trong nhị lão Tái Bắc Quan Ngoại cất giọng ồ ồ :

- Tiểu tử! Đừng nhiều lời! Để bọn ta suy nghĩ!

Nhìn vẻ mặt đặc ý của Huyền Hạc đạo trưởng, Cao Nhẫn vừa tức tối, vừa bối rối, đưa mắt nhìn qua Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh thấy Lã bá bá khe khẽ lắc đầu. Cao Nhẫn thở dài ngao ngán, ngấm ngầm sợ cho mưu lược của lão Quân chủ, đồng thời lo sợ cho tiền đồ của võ lâm Trung Nguyên.

Huyền Hạc đạo trưởng muốn rên thếp ngay khi còn nóng, lão nói :

- Nếu chư vị lão huynh đồng ý việc ngày Đoan Ngọ, thì xin mở rộng cổng cho người Hiệp Thiên bang vào dâng thiếp mời!

Vừa khéo lúc Huyền Hạc đạo trưởng nói vừa xong, Tôn Bình đã xuất hiện.

Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình nói với sư phụ là Thành Ngung :

- Bẩm sư phụ có người Hiệp Thiên bang xin vào ra mắt!

Chưởng môn Không Động lúng túng không biết phải làm thế nào?

Đưa mắt nhìn mọi người như hỏi ý. Độc Mục Cái thì ngoảnh mặt nhìn chỗ khác. Hồng Mục Tảo Kiếm tư lự ngó lên trên. Giang Nam song hùng thì đưa mắt nhìn lão Tái Bắc Quan Ngoại nhị lão thì khề gật đầu.

Huyền Hạc đạo trưởng hồi thúc :

- Võ huynh! Huynh định thế nào?

Thở hắt ra một hơi dài, Võ Thành Ngung đáp :

- Lão nghĩ... cũng nên đến thử xem sao!

Nói xong như trút được gánh nặng, lão bảo Tôn Bình :

- Bình nhi, đưa người Hiệp Thiên bang vào đây!

Ngơ ngác, Tôn Bình không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nghe lệnh sư phụ dạy, Tôn Bình đành quay người đi ra. Cao Nhẫn gọi theo :

- Tôn đại ca! Chậm chân chờ tiểu đệ!

Rồi không nói không rằng, Cao Nhẫn cũng đi ngay.

Trên đường xuống cổng tam quan, Cao Nhẫn thuật qua mọi chuyện cho Tôn Bình nghe. Tôn Bình cũng hậm hực, giận cho lão đạo sĩ Huyền Hạc lảm nhảm, đành nói với Cao Nhẫn :

- Nhẫn đệ! Việc đến thế này, đại ca không biết phải làm sao cho phải với Nhẫn đệ và Tư Đồ tiểu thư!... Hay là thế này, nhân dịp này, Nhẫn đệ và Tư Đồ tiểu thư nên rời đây là hơn!

- Còn đại ca?

- Đại ca phải theo hầu sư phụ để xem tình hình diễn biến thế nào, sẽ liệu lời nói với lão nhân gia sau!

Sau khi suy nghĩ, Cao Nhẫn thấy không cách nào khác, gật đầu đồng ý với Tôn Bình :

- Được! Tiểu đệ xin nghe theo lời của đại ca! Tư Đồ tỷ tỷ hiện đang ở đâu?

- Nhẫn đệ theo ta!

Đến một vọng canh, cách cổng thành không xa là mấy, Tôn Bình đã thấy Tư Đồ Sương, Đinh Phụng và A Ngọc cũng đứng đó.

Thuật qua mọi chuyện một lần nữa, vừa nghe xong A Ngọc đã nói :

- Tiểu thư, việc xảy ra thế, chúng ta cũng phải đi thôi!

Tư Đồ Sương thoáng thần thờ, nàng hỏi băng quơ :

- Biết phải đi về đâu?

Đinh Phụng cũng nóng nảy, lên tiếng :

- Tư Đồ tỷ tỷ, tiểu muội cũng đi với tỷ tỷ luôn!

Tôn Bình nghe Đinh Phụng nói, thất kinh hỏi lại :

- Tiểu sư muội! Sư muội không đi được đâu! Lão nhân gia...

Đinh phụng cắt lời ngang :

- Không, tiểu muội không thể không làm rõ huyết án Đinh gia được, muội quả quyết chủ hung chính là lão Quân chủ! Đại sư ca! Đại sư ca bẩm báo với sư phụ giúp muội. Muội phải đi thôi!

Tôn Bình giang cả hai tay, thất vọng hỏi :

- Nhưng các người định đi về đâu? Liệu sự việc rồi sẽ ra sao?

Tuy nóng lòng muốn bỏ đi, nhưng khi Tôn Bình hỏi, các cô không khỏi bối rối! Cao Nhẫn lên tiếng :

- Thôi thế này vậy, tạm thời tam vị ở lại đây, từ nay đến đại hội Quân Sơn cũng còn một tháng, cũng không lâu lắm là mọi việc rồi cũng ngã ngũ, đến lúc đó, các vị sẽ định liệu sau!

Đình Phượng đã định nghe theo lời Cao Nhẫn, nhưng còn một vấn đề, không thể không hỏi cho rõ được :

- Còn Cao huynh, Cao huynh định đi đâu?

Cao Nhẫn đã có chủ trương, do đó trả lời ngay :

- Trước tiên, tại hạ cần tìm được Thần Ứng tam tú, qua đó làm rõ về huyết án Đình gia. Sau nữa đến Điện Lễ Quân Sơn lột mặt nạ giả nhân giả nghĩa của lão Quân chủ!

Đình Phượng, chủ tớ Tư Đồ Sương nghe Cao Nhẫn nói mà lòng thấy phấn khích, tất cả đòi đi theo Cao Nhẫn, nhưng Cao Nhẫn gằn lại, nói :

- Đình tiểu thư, Tư Đồ và A Ngọc tỷ tỷ, tại hạ đã quyết tâm rồi, phen này không thả tay với người Hiệp Thiên bang không xong! Còn nếu nhân từ, e khó thể đạt được nguyện vọng. Từ nay, nguy hiểm sẽ theo từng bước chân của tại hạ, tại hạ không nói tam vị ngại hiểm nguy, nhưng e nhiều người, dễ lộ hình tích, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Các vị cứ an thân một thời gian, tại hạ quyết có tin lành cho các vị!

Tôn Bình không ngăn trở kế hoạch của Cao Nhẫn, chỉ dặn dò :

- Nhẫn đệ cũng phải cẩn thận! Vì bọn chúng không còn lạ gì Nhẫn đệ!

Cao Nhẫn cười, khí phách ngang trời :

- Tôn đại ca yên tâm, khi đệ không muốn, bọn chúng muốn tìm đệ còn khó hơn việc hái sao trên trời!

Thấy khí phách hào hùng của Cao Nhẫn, Tôn bình chỉ biết nói :

- Được! Ta yên tâm! Mong sớm được tin của Nhẫn đệ!

Cáo biệt tất cả mọi người Cao Nhẫn tung thân lướt đi, nhân ảnh của Cao Nhẫn chỉ còn là bóng mờ, vút đi xa, vọt thẳng cả qua tường đá cao ba trượng! Không một tiếng động, những người đang đứng gác, tất cả đều không hay biết.

Vượt khỏi cổng tam quan của Không Động Phái chừng ba mươi trượng. Cao Nhẫn đã thấy ló nhỏ mười mấy cái bóng người của Hiệp Thiên bang đang đứng thành nhóm, Cao Nhẫn nhủ thầm “Chưa đến lúc, thiếu gia tạm tha các người một phen!”

Để khỏi bứt dây động rừng, vận dụng hết mức thân pháp thượng thừa, Cao Nhẫn tiếp tục lướt đi.

Ước đã ngoài trăm trượng, Cao Nhẫn thấy thấp thoáng phía trước bóng người đi xiên qua xiên lại. Cao Nhẫn kêu :

- Lão gia! Túy lão gia!

Nhún mình thêm hai lượt, Cao Nhẫn hạ thân trước mặt người đó, quả đúng là Vô Lâm Thần Khất. Cao Nhẫn hỏi :

- Lão gia đi đâu? Việc vừa xảy ra không động lão gia đã biết chưa?

Vô Lâm Thần Khất khệnh khạng trả lời :

- Biết! Vì biết nên ta mới bỏ đi! Đi đâu à? Thì đi tìm lão Thần Toán và cũng vừa đi vừa đợi thằng bé người đây! Sao bây giờ thằng bé người mới đến đây?

Cao Nhẫn lượt thuật lại mọi việc và nói rõ ý định của mình. Vô Lâm Thần Khất lắng đầu, lão nói :

- Khó lắm! Một tay làm sao chống đỡ được tòa nhà đang sụp đổ!

Cao Nhẫn cau mày :

- Chứ không phải trước đây lão gia bảo vẫn bố không được bỏ mặc Trung Nguyên đấy sao? Bây giờ lão gia lại nói thế?

Vô Lâm Thần Khất trừng mắt :

- Ai bảo người bỏ cuộc? Ta chỉ nói là khó lắm, người nghe ra không?

Cao Nhẫn quyết tâm :

- Khó thì cũng phải làm! Không thể để mặc tình lão Quân chủ thao túng được!

Võ Lâm Thần Khất gật gù đầu :

- Thôi được! Thăng bé người cứ thế mà làm! Mà này nhớ cẩn thận đấy! Ta... ta không muốn...

Nói đến đây lão bỏ dở ý đang nói, hóp một hóp rượu. Bầu rượu cạn, lão vắt đi, nhổ một bãi nước bọt, lão nói :

- Cóc thêm nhò và đến bọn chúng! Ta sẽ tìm trợ thủ cho thăng bé người, mà khoan, để ta bàn qua lão Toán đã!

Cao Nhẫn chia tay Võ Lâm Thần Khất ngay sau khi nói :

- Lão gia! Hãy bảo trọng!

Không một cử động nào thân hình Cao Nhẫn đã bốc lên, vọt luôn về phía trước, xa dần...

Võ Lâm Thần Khất chép miệng, nói thành tiếng :

- Nếu lão Toán đồng ý, thì thăng bé người khỏi phải thêm vất vả! Phàm người tài hầu như phải sinh ra trong thời loạn!

* * * * *

Khi cách xa Không Động sơn trên một dặm đường. Cao Nhẫn nhìn chung quanh, thấy vắng vẻ, Cao Nhẫn bước vào một lùm cây khuất cách xa vệ đường khoảng năm trượng.

Bước vào, tìm chỗ khô ráo, Cao Nhẫn ngồi vận dụng Áo Ma Tâm Pháp và thuật dị dung biến hình để biến đổi tướng mạo. Khác với thuật dị dung tâm thường nghe có ở trên chốn giang hồ, chỉ là thuật hóa trang hoặc phải sử dụng được vật hay mặt nạ mỏng. Còn thuật dị dung huyền bí của Áo Ma cũng là do nội công thượng thừa mà có, người luyện đến mức tinh xảo có thể trong chớp mắt là biến đổi được ngay từ hình dáng bên ngoài đến nét mặt.

Cao thâm hơn cả Vệ Ngõa Áo Ma để cung Cung chủ đòi trước.

Người đã vận dụng thuật này và sắp đặt thêm mắt, mũi, miệng và râu tóc để đằng sau hậu chuẩn trở thành khuôn mặt thứ hai, và hay hơn nữa là màu da ở hai phần trước sau đều khác nhau. Như khi Cao Nhẫn bước vào bí cung đã thấy một thân người có đến hai khuôn mặt khác nhau. Đồng thời sự khác biệt màu này được tôn giữ cả trăm năm.

Cao Nhẫn vì đây là lần đầu áp dụng thuật này, nên vận dụng khó khăn hơn. Chốc chốc, Cao Nhẫn phải đưa tay sờ nắn khuôn mặt và khấp thân hình, e rằng làm quá sẽ thành dị dạng, khó coi. Đến khi tạm hài lòng, Cao Nhẫn còn phải thay y phục, đổi y phục xanh bằng y phục màu vàng.

Xong xuôi, Cao Nhẫn lại lướt đi.

Trên đường đi Cao Nhẫn luôn để ý ở hai bên vệ đường.

Đến một chỗ, Cao Nhẫn dừng lại, mừng rỡ tiến về phía bên tả. Đến nơi có một dòng suối nhỏ. Theo dòng nước chảy, đến một chỗ trông khá to, nước đọng lại thành vũng lớn, Cao Nhẫn soi bóng mình xuống mặt nước. Lúc này, Cao Nhẫn không nhận ra được chính mình, người Cao Nhẫn trở nên thấp hơn, bề ngang to hơn và da mặt cũng đã vàng bọt đi như người mắc bệnh lâu năm!

Cao Nhẫn gật gù, tỏ vẻ đắc ý. Trở lại bên đường, Cao Nhẫn lẩm bẩm :

- Giờ ta phải làm gì trước?

Suy nghĩ một lúc, Cao Nhẫn nói to ý nghĩ của mình :

- Được rồi, ta phải đi tìm bọn Chuyên lệnh sứ cái đã!

Vừa nói dứt, Cao Nhẫn nghe một giọng nói cất lên :

- Các hạ cần tìm bọn Lệnh sứ có việc gì?

Giật mình, vừa quay người về hướng có tiếng nói, vừa thăm trách mình quá sơ xuất, nếu thực sự bị ám toán ắt khó toàn mạng.

Vừa nhìn thấy người này, Cao Nhẫn đã nhận ra ngay đây chính là ả Đệ thất chuyên lệnh sứ. Tự dận lòng đừng có khinh xuất vì hình vẻ bên ngoài đã biến đổi, đối phương khó nhận ra, Cao Nhẫn đánh tiếng :

- Cô nương là ai, sao lại xưng là Lệnh sứ?

Đệ thất lệnh sứ khinh khinh nói :

- Nếu tai ta không nghe lầm! Người mà các hạ đang tìm là Chuyên lệnh sứ của Quân chủ thì đây chính là ta!

Ồm ờ Cao Nhẫn nói :

(Thiếu 2 trang)

Cao Nhẫn đưa tay chụp ngay vào Mệnh Môn huyết, gần giọng Cao Nhẫn nói :

- Dừng lại, nam tử bắt đả với nữ nhân! Bản thiếu gia tha mạng cho ngươi, biết điều hãy trả lời câu hỏi của thiếu gia!

Tay còn lại của cô nàng lại chực động thủ. Cao Nhẫn bóp khẽ vào Mệnh Môn huyết, cô nàng khí lực bay biến đi mất, hậm hực cô nàng nói :

- Muốn hỏi gì thì hãy buông tay ta ra trước đã! Các hạ không nghe câu nam nữ thọ thọ bất tương thân sao?

Cao Nhẫn quát khẽ :

- Xảo ngôn! Bọn người ác tâm như bọn ngươi cũng biết nói đến câu đó sao? Nghe bản thiếu gia hỏi đây, trong bọn ngươi, ai là hung thủ gây ra huyết án toàn gia họ Đinh cách đây năm năm ở Tuân Dương phủ?

Cô nàng mím môi, mím lợi không nói, Cao Nhẫn lên giọng :

- Thế nào? Lệnh của Quân chủ là không trao thông tin cho cho người lạ, nói cho ngươi biết, trả lời thì còn cơ sống sót. Bằng không nói, đến Quân chủ cũng khó cứu được mạng ngươi! Nói mau!

Cô nàng bị Cao Nhẫn thúc đẩy thêm chân lực vào huyết Mệnh Môn, đau đến tứa mồ hôi, loè cả mắt, cô nàng vẫn cương quyết :

- Ta không nói!

- Khá lắm, cương cường lắm, không kém bậc nam nhi đại trượng phu! Bây giờ thử trả lời bản thiếu gia câu hỏi khác xem, lần này thiếu gia không khách sáo đâu nhé!

Cô nàng Đệ thất mới bớt đau, người nhẹ nhõm được một chút, nên nói :

- Nếu trả lời được, ta sẽ nói cho các hạ biết! Hỏi đi!

Khẽ gạt đầu, Cao Nhẫn hỏi :

- Thần Ung tam tú đang ở đâu? Tin này chắc cô nương trả lời được chứ?

Khẽ lắc đầu, cô nàng nói :

- Điều này ta e cũng không đáp ứng cho các hạ.

Tức giận đến cùng cực, Cao Nhẫn quát lớn :

- Cái gì? Điều nào cũng không nói được, nghĩa là sao? Cô nương không thiết sống nữa à? Này! Cô nương đừng nghĩ bản thiếu gia không nở xuống tay chứ! Mau nói đi!

Vận thêm ít kinh lực, Cao Nhẫn lại bóp vào Mệnh Môn huyết cô nàng.

Mặt cô nàng trở lên tái mét, đau đớn khôn cùng, cô nàng thở hổn hển :

- Buông tay... để... ta nói!

Khẽ mỉm cười Cao Nhẫn lỏng bớt tay nói :

- Có thể chứ! Nào nói ra xem nào!

Cô nàng há miệng chực nói đã nghe một loạt các giọng kêu lên :

- Không được nói!

- Thất muội cầm ngay!

- Thất tỷ, dám vi lệnh của Quân chủ à.

Cùng theo các giọng quát, một loạt bốn người xuất hiện. Cao Nhẫn đưa mắt nhìn thấy chính là bọn Hiệp Thiên bang, lúc này ở Không Động, ngoài ra còn có cả Huyền Hạc đạo trưởng, Chương môn Võ Đang cũng tháp tùng theo.

Thấy họ đang vây quanh, định động thủ, Cao Nhẫn quát tướng lên :

- Đứng lại! Các ngươi không nghĩ đến cô nương này à?

Mọi người vội dừng lại ngay, riêng tên Đệ cửu chuyên lệnh sứ quát lớn :

- Đánh! Thất tỷ đã vi lệnh, tội đáng tử hình, không thể buông tha được!

Cô nương Đệ thất chuyên sứ sợ đến mắt mờ, cô nương nói đến liú cả lưỡi :

- Cửu đệ! Ngươi... dám giết ta?

Tên Đệ nhất chuyên sứ trấn an :

- Thất muội yên tâm! Mọi việc còn có ngu huynh đây mà!

Hướng về phía Cao Nhẫn, hắn nói tiếp :

- Các hạ uy hiếp một nữ nhân, không thấy thẹn à?

Cao Nhẫn cười lên :

- Ha...ha...! Thế bọn ngươi khi giết sạch toàn gia họ Đinh, bắt kẻ đàn bà trẻ con, kẻ cả những người trong tay không một tác sất là anh hùng đầy sao? Ha... ha... Đừng khích ta, bản thiếu gia chỉ phí công vô ích! Nghe đây bản thiếu gia chỉ cần một câu trả lời, đòi lấy mạng của ả này! Thế nào? Được chứ?

Các tên Chuyên sứ, Ngăn và Thiết lệnh sứ nghe Cao Nhẫn nói xong, đưa mắt nhìn nhau hội ý, đoạn đồng loạt vung vũ khí, áp dần vào.

Cao Nhẫn xoay người cô nương Đệ thất chuyên lệnh sứ đến trước mặt, lưng quay người vào Cao Nhẫn, Cao Nhẫn nói nhỏ cho cô nương nghe :

- Cô nương thấy chưa! Nói hay không nói, cô nương cũng phải chết bởi tay đồng bọn. Hừ, nếu cô nương thuận tình đáp ứng yêu cầu của bản thiếu gia, bản thiếu gia thừa sức cứu cô nương qua khỏi kiếp nạn này! Sao, trả lời đi?

Cô nương nhắm mắt, khề thờ dài trong miệng, nói nhỏ :

- Các hạ còn mong thoát được ư?

Cao Nhẫn cười khề :

- Chỉ cần cô nương đáp ứng, bản thiếu gia sẽ làm cho cô nương thấy! Đồng ý chứ?

Như thấy được tia hy vọng hồi sinh, cô nương gật đầu :

- Được, nếu các hạ cứu thoát được ta, ta nguyện đáp ứng!

Trong lúc cả hai đang bàn bạc, bọn kia tuy chậm nhưng vẫn đang áp sát vào, họ chưa ra tay vì còn sợ ném chuột vỡ đồ, riêng phần Đệ cửu chuyên lệnh sứ thì nóng lòng thật sự, không đợi gì nữa, hắn tiến đánh trước, miệng thét lên :

- Còn chờ gì nữa? Hãy ra tay!

Theo tiếng thét, đồng loạt những vũ khí đưa ra, đâm chém loạn vào.

Cô nương Đệ thất chuyên sứ sợ quá, mắt nhắm nghiền, miệng kêu lên :

- Chết!...

Còn Cao Nhẫn thì cười vang, người đã như chiếc bóng xoay tròn, luồn qua luồn lại dưới các loại vũ khí, nguy hiểm nhất vẫn là năm thanh trường kiếm của năm tên Chuyên sứ. Nhưng đối với Cao Nhẫn, thì khi gặp kiếm trận, Cao Nhẫn còn đôi chút khó khăn, chứ đối với việc loạn đá này, thì Cao Nhẫn xem như là trò trẻ con.

Với Ảo Ma bộ pháp, không bao lâu Cao Nhẫn đã thoát được ra ngoài an toàn, trên tay vẫn còn giữ cô nương Đệ thất chuyên sứ. Lướt mình đến cạnh Huyền Hạc đạo trưởng. Vút ra một chưởng, Cao Nhẫn nói :

- Gồi lão đạo sĩ khà ồ làm kỷ niệm!

Do bất ngờ, phần nữa không nghĩ là Cao Nhẫn thoát được vòng vây của những tên Chuyên sứ mà võ công thâm hậu lão đã từng biết, cũng như không nghĩ là Cao Nhẫn lại tung chưởng đánh lão, lão chỉ biết trần mình hứng chưởng.

Bùng...

Người của Huyền Hạc đạo trường như điều đứt dây, bay ra sau một trượng, té nằm xuống đất. Lão lồm cồm bò dậy, nội thương tức thì khởi phát, lão thổ ra một bụm máu tươi, chảy xối xả.

Cao Nhẫn lại còn nói :

- Nếu lão không biết quay về đường sáng, lần sau bản thiếu gia nhất quyết lấy mạng!

Bọn người kia, trước tình cảnh này, thoáng ngẩn ngơ.

Cao Nhẫn không muốn dằng dai, đã tung người lướt đi, mang theo cả cô nàng Đệ thất chuyên lệnh sứ.

Cao Nhẫn còn nói với lại :

- Tạm biệt nhé! Ha... ha... ha...

Tên Đệ cửu chuyên sứ tức mình đuổi theo, được hơn ba trượng đường thì không thấy bóng hình của Cao Nhẫn đâu nữa! Bỏ cuộc, hắn quay lại nói với đồng bọn còn đang đứng đó :

- Võ công tên này đáng sợ thật!

Tên Đệ nhất chuyên sứ lăm bắm :

- Ở đâu lại ra nhiều tay võ công khiếp người đến thế?

Chán nản, hắn khoa tay ra dấu cho người đến đỡ Huyền Hạc đạo trường đứng lên, hắn tiếp tục lăm bắm :

- Võ công như vậy mà cũng là Chương môn một phái! Thế nên Quân chủ không muốn làm bá chủ sao được?

Huyền Hạc đạo trường đã hôn mê chứ nếu không, lão ắt phải tức đến ói máu mà chết.

Đệ thất chuyên sứ quay lại nói với đồng bọn :

- Đi thôi! Việc của Thất muội về bắm với Quân chủ! Theo ta nghĩ, đối phó với tên này trừ phi các Lệnh sứ đệ thập, thập nhất, thập nhị, e rằng trong chúng ta không phải là đối thủ.

Các tên Chuyên sứ khác cũng đồng cảm qua với Đệ nhất chuyên sứ, nên lặng thinh không nói gì. Mang tâm trạng buồn nản, cả bọn đồng đi!

* * * * *

Nói về Cao Nhẫn sau khi dùng bộ pháp thượng thừa, thoát khỏi vòng vây, mang Đệ thất chuyên sứ đi, trong thời gian di chuyển đến một nơi khác an toàn để khai thác tin tức nơi cô nàng Đệ thất chuyên sứ, Cao Nhẫn không nói gì. Cả cô nàng Chuyên sứ cũng không lên tiếng, không biết cô ta đang nghĩ đến điều gì. Xa xa, đã thấy có ngôi miếu đường nhỏ. Cẩn thận Cao Nhẫn vòng xa, tránh không tiến gần đến miếu, nếu có người, sẽ phát hiện. Đằng sau miếu thấp thoáng có một cánh rừng thưa. Cao Nhẫn tiến vào ngay.

Cao Nhẫn tự nghĩ: “Người giang hồ thường nói: gặp rừng thì đừng vào! Nay ta vào, ắt người không vào theo”.

Bước sâu hẳn vào rừng độ hai mươi trượng ngoài, đến một chỗ trống tương đối quang đãng, Cao Nhẫn điểm vào huyệt Định Thân của cô nàng Đệ thất chuyên sứ khi đặt nàng ta ngồi dựa vào một gốc cây.

Cao Nhẫn cũng ngồi xuống, mặt đối mặt. Nhìn vào thần nhan của cô nàng, Cao Nhẫn không thể hiểu cái nhìn chăm chăm của cô nàng đang nhìn là có ý nghĩa gì.

Cao Nhẫn lên tiếng trước :

- Thế nào? Bản thiếu gia đã y ước, cô nương đã thoát chết. Bây giờ cô nương có thể trả lời câu hỏi lúc nãy của bản thiếu gia được chứ?

Cô nàng vẫn nhìn trần trời vào Cao Nhẫn, một lúc sau cô nàng mới nói :

- Làm thế nào các hạ thoát được trùng vây?

Cao Nhẫn cười lên khe khẽ, đáp :

- Đối với người khác, đây có thể là thiên la địa võng. Nhưng đối với bản thiếu gia thì không đáng một đồng xu!

Cô nàng nói vặc lại :

- May cho các hạ đây không phải là kiếm trận. Một khi huynh đệ ta đề phòng và phong tỏa bằng kiếm trận thì e...

- E sao?

- E rằng bây giờ các hạ không còn cười nói được nữa!

- Ghê gớm đến thế? Thế có ghê gớm bằng lúc cô nương và hai sư huynh lập thành Tam Tài kiếm trận để vây khốn một người lúc trước không?

- Cao các hạ lại biết việc này?

- ...

- Các hạ chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi! Các hạ không thể nào đo lường được tài trí và võ học của Quân chủ được đâu?

- Sao lại nói vậy?

- Biện học của Quân chủ mệnh mông, không biết đâu là tận cùng! Các hạ đã biết việc bọn ta lập Tam Tài kiếm trận, đặt các hạ là người trong trận, các hạ nghĩ thế nào?

Cao Nhẫn nhớ lại lần đối trận, bất giác cũng thấy rung mình vì thực sự đến lúc này, Cao Nhẫn cũng chưa nghĩ ra được cách phá giải. Không thể nói dối lòng mình, Cao Nhẫn đáp :

- Tuy khá là nguy hiểm, nhưng cũng không đến nỗi gây khó khăn cho bản thiếu gia!

- Các hạ nói thật lòng mình đấy chứ?

- Đương nhiên, bản thiếu gia không nói ngoa!

Khẽ mỉm cười, Đệ thất chuyên sứ nói :

- Nếu lúc này là Ngũ Hành kiếm trận thì các hạ nói sao?

- Ngũ Hành kiếm trận? Còn hơn cả Tam Tài nữa sao?

- Đương nhiên là nguy hiểm hơn! Nếu có cả ta cùng lập trận, trận thế được gọi là Lục Hạp kiếm trận, ta e các hạ,...

- Sao?

- Đầu một nơi! Minh một nẻo, chứ còn sao nữa!

- Nguy hiểm đến thế à?

- Quân chủ ta đã có nói, sở học không cùng tận! Mười hai người chúng ta khi hợp lại có bấy nhiêu người thì lập kiếm trận bấy nhiêu người!

- ...

- Võ công từng người trong bọn ta, so với người của giang hồ, các hạ nhận định sao?

- Sao lại có câu hỏi này?

- Các hạ cứ thật tâm trả lời, rồi ta sẽ nói cho các hạ hiểu rõ hơn!

Cao Nhẫn chưa từng thấy một tên Chuyên sứ nào cùng người đối địch. Nhưng nhớ lại, cách đây năm năm, tên Đệ tam chuyên sứ đẩy lùi một lúc Tâm Nguyệt sư thái của Nga Mi, Hà Nhân Chân Tử của Võ Đang và đẩy bật ngọn đại đao của Thần Đao Khương Hoắc...

Cao Nhẫn gật đầu đáp :

- Nói cho thật lòng, võ công của từng người trong nhóm của cô nương thì...

- Thế nào?

- Xứng đáng là tôn sư một phái!

- Cảm ơn các hạ đã quá khen! Tôn sư một phái như hiện nay, so với mỗi người bọn ta chỉ như là đom đóm sánh với vàng trắng! Không! Các hạ đừng cho là ta quá lời!

Thấy Cao Nhẫn tỏ ý nghi ngờ, cô nàng Đệ thất chuyên sứ bèn nói như vậy. Nói xong, thấy Cao Nhẫn không nói gì, cô nàng bèn nói tiếp :

- Các hạ đâu có hiểu, mỗi khi chúng ta lập kiếm trận, ít thì hai người gọi Lưỡng Nghi kiếm trận, nhiều hơn hết là đủ số mười hai người gọi là Tam Tài, Tứ Tượng, Thiên Địa thập nhị kiếm, tùy theo nhiều hay ít người mà thừa sức đối kháng từ năm, mười tay đại cao thủ đến thập vạn hùng binh! Các hạ tin ở điều này chứ?

Càng nghe nói, Cao Nhẫn càng thêm thất sắc, sợ đến vỡ mặt. Không hiểu lão Quân chủ là người từ đâu đến, võ công xuất xứ như thế nào... chả trách sao lão lại không có ý làm Minh chủ. Cũng may dị dung thuật đã che đờ cho thần sắc của Cao Nhẫn nhiều, nên cô nàng Đệ thất chuyên sứ thấy kinh ngạc, không hiểu võ công của người mắt vàng, y phục cũng đồng màu, cao thâm ra sao? Mà sao nghe nói đến vậy, nét mặt vẫn đứng đưng?

Cả hai đồng thời suy tính...

Một lúc sau, cô nàng lại lên tiếng :

- Có lẽ võ công của bọn ta không đáng để các hạ phải bận tâm, nhưng có điều các hạ phải nên tự hỏi.

- Tự hỏi điều gì?

- Võ công của bọn ta so với Quân chủ thì như thế nào?

Đúng thật! Quả đây là một điều Cao Nhẫn đáng phải lưu tâm. Cao Nhẫn hỏi ngay :

- Như thế nào?

Nô nàng đưa mắt nhìn Cao Nhẫn, miệng mỉm cười đắc ý, không trả lời ngay, cố ý để Cao Nhẫn sốt ruột.

Cao Nhẫn không đợi được nữa, hỏi :

- Sao cô nương không trả lời? Được muốn nói hay không là tùy cô nương, bản thiếu gia bắt tất phải quan tâm!

Cô nàng bèn đáp :

- Ta cũng muốn nói, nhưng nói ra, e rằng các hạ phải cao bay, xa chạy.

- Hừ! Chưa chắc đã thế!

Nghe Cao Nhẫn tỏ ý khinh thường, cô nàng Đệ thất chuyên sứ tức giận :

- Các hạ thử tưởng tượng xem, liệu các hạ có chống đỡ được Tam Tài, Tứ Tượng, Thiên Địa thập nhị kiếm mười hai người bọn ta cùng ra tay hay không?

- Rất tiếc là các vị không còn đủ số mười hai!

- Ta chỉ nói giả dụ thôi mà!

- Hừ! chuyện chưa xảy ra, khó mà biết trước được!

- Ta chỉ hỏi các hạ! Liệu xem thế nào thôi!

- Cũng phải... thập phần nguy hiểm!

Cô nàng đắc ý nói ngay :

- Nói cho các hạ hay: mười hai người bọn ta liên thủ cũng không qua nổi một chiêu, nửa thức của Quân chủ!

- Lại có việc này sao? Nói vậy, các người và Quân chủ không là một phe sao?

Cô nàng phì cười, nói :

- Sao các hạ lại nói vậy? Bọn ta đều là đệ tử của Quân chủ! Ấy là ta chỉ nói khi chúng ta thực tập trận thế, đối kháng thử chiêu với Quân chủ mà thôi!

Cao Nhẫn trầm nghĩ: “Tưởng là thế nào, lão ta lập trận thế, đương nhiên, không đến một chiêu lão phá được ngay! Có gì lạ đâu!”

Nghĩ vậy nhưng Cao Nhẫn không nói ra, nàng Đệ thất chuyên sứ ngờ Cao Nhẫn sợ, cô nàng nói thêm :

- Võ công của mỗi người bọn ta, so với Quân chủ chỉ là hạt cát trên sa mạc mênh mông...! Trong từng người bọn ta các hạ cho ai là võ công cao nhất?

Cao Nhẫn đáp ngay :

- Đương nhiên là lệnh huynh, Đệ nhất chuyên sứ!

- Sai!

- Sao? Không đúng à? Thế vậy là ai?

Cô nàng thoáng trầm tư... một lúc mới đáp :

- Thập muội, Thập nhất đệ và Thập nhị muội!

- Sao kỳ lạ vậy?

Cô nàng đáp khẽ, giọng điệu rõ ràng là chua chát :

- Nguyên trước đây, bọn ta sở học như nhau, không ai cao không ai thấp hơn! Có chăng là đại sư huynh cao hơn một ít! Nhưng sau đó...

- Sau đó thì sao?

- Sau đó, do Quân chủ sủng ái cũng có, mà do công trạng của họ cũng có, mà họ được Quân chủ truyền thụ thêm!

- Thảo nào, từ bấy lâu nay, bản thiếu gia chưa gặp được người nào trong ba người sau cùng!

- Sao, tất cả những người kia, các hạ đã từng gặp à?

Biết đã nói hớ, Cao Nhẫn đành nói lấp đi :

- À không! Là bản thiếu gia nghe mọi người nói, là mọi người đã từng gặp được chín vị Chuyên sứ đấy chứ!

Vẫn hồ nghi, cô nàng cứ trở mắt nhìn Cao Nhẫn. Cao Nhẫn hỏi câu khác ngay :

- Thế lúc này, ba vị muội, đệ của cô nương hiện đang ở đâu? Làm gì?

- Các hạ mong gặp họ lắm à? Ta khuyên các hạ nên bỏ ý nghĩ ấy đi là hơn!

- Sao vậy?

- Vì các hạ mà phải đụng phải họ, không phải là dễ dàng như hôm nay đâu!

- Nói thế nghĩa là sao?

- Là ta nói, các hạ đừng mong còn sống!

- Bản thiếu gia không tin là bọn chúng có ba đầu sáu tay!

- Để rồi xem! Các hạ sẽ được sáng mắt!

- Bọn họ đang ở đâu chứ?

- Còn đang ở bản sơn, để luyện tập võ công, cũng như để ở bên cạnh, hầu cận Quân chủ!

Câu cuối cùng cô nàng nói với giọng điệu chua chát, buồn nản đến tận cùng!

Cao Nhẫn nghĩ ngay :

- Có vấn đề rồi đây!

Nhưng không hỏi nữa. Sang vấn đề lúc trước, Cao Nhẫn nói :

- Thế nào? Cô nương có thể cho bản thiếu gia biết hạ lạc của bọn Thần Ưng tam tứ được rồi chứ?

Hỏi đến vấn đề này, cô nàng tỏ vẻ ngập ngừng, không muốn nói, Cao Nhẫn cười nhẹ một tiếng :

- Ha... ha... chuyện cô nương nói từ nãy giờ không phải là đã vi lệnh rồi sao? Hơn nữa, cô nương đã hứa đáp ứng rồi kia mà?

Không sao được, cô nàng đành phải nói :

- Bọn chúng đang bị giam cầm ở bản sơn!

- Sao? Sao lại giam cầm?

- Điều này ta không rõ được ý đồ của Quân chủ!

- Quý Sơn ở đâu?

- Đương nhiên là ở Quân Sơn, Động Đình hồ!

- Được! Bản thiếu gia phải một phen đến đó vậy! Xem có phải là long đàm hồ huyết không? Còn một vấn đề nữa, mong cô nương cho biết luôn, sau đó bản thiếu gia không giữ cô nương nữa! Ai là hung thủ trong huyết án Đình gia trang?

- Là Tam sư huynh!

- Là hán à? Hán chết thật là may. Phải, vậy là hán gặp may mắn!

Thấy thần tình động nộ của người mặt vàng y phục cũng màu vàng, cô nương thoáng sợ hãi e Cao Nhẫn không giữ lời! Cô nương bèn đánh tiếng :

- Sao? Ta đã nói hết rồi! Các hạ sao lại không buông tha?

Cao Nhẫn bật cười nói :

- Yên tâm! Trọng phu nhất ngôn cửu đỉnh!

Nói rồi, phát tay giải huyết cho cô nương. Cô nương ngồi xoa bóp khắp tay chân.

Cao Nhẫn đứng dậy nói :

- Được cô nương đáp ứng! Bản thiếu gia thật tình cảm ơn! Trước khi cáo từ, cô nương có thể cho biết tên gọi được chứ?

Cô nương đáp thật khẽ :

- Hà Thúy! Các hạ định bỏ đi thật à?

- Không đi thì ở lại đây để làm gì, sao Hà cô nương hỏi vậy?

Hà Thúy không trả lời, chỉ nói :

- Các hạ đi đi! Phần ta, ta tự lo liệu được!

Đến lúc này Cao Nhẫn mới hiểu ý Hà Thúy muốn nói gì. Bởi vì sau này, Hà Thúy đi về đâu? Về với lão Quân chủ ắt gặp phải cái chết.

Cao Nhẫn động tâm nói :

- Hay là Hà cô nương đừng quay về Quân Sơn có được không?

Hà Thúy thần thờ, nhìn trời mây bay nói băng quơ :

- Mây kia còn có chỗ đi về, còn ta? Ta biết đi về đâu?

- Thế Hà cô nương không thể về lại với gia đình sao?

- Ta từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, được Quân chủ đem về nuôi dưỡng đến ngày nay. Còn gia đình đâu nữa mà về?

- Hay là...

- Sao?

- Hà cô nương hãy bỏ tà theo chánh, bản thiếu gia sẽ hết lòng nâng đỡ cho!

- Như các hạ, các hạ có đành lòng trở giáo đâm lại người đã từng ấy năm nuôi dưỡng không?

- ...?

- Vậy đó! Vậy mà các hạ khuyên ta bỏ tà theo chánh? Mà thôi! Còn các hạ? Các hạ là ai? Đi về đâu?

- Bản thiếu gia vì mối thâm thù, chưa tiện lộ rõ tung tích được! Còn đi về đâu, thì...

- Thôi! Các hạ không cần phải nói! Các hạ chẳng đã nói là các hạ phải đến Quân Sơn tìm Thần Ứng tam tú đó sao? Các hạ đi đi, nếu cơ duyên ắt có ngày còn gặp lại. Ta đi trước một bước vậy.

Hà Thúy quay người bỏ đi, dáng vẻ chán chường. Cao Nhẫn nhìn lòng se thắt lại. Cầm hận, nhìn trời cao, Cao Nhẫn nói như gào lên :

- Cao xanh hồi! Đến lúc nào mới có đất dung thân cho con người lương thiện?

Hồi, mà lòng Cao Nhẫn chợt nhớ đến Tư Đồ Sương, Đinh Phụng là những con người cũng không có chỗ dung thân! Cao Nhẫn lại gầm lên :

- Lão Quân chủ! Lão sẽ biết tay bản thiếu gia!

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hồng Đạn Tử Vân Hương

Do việc vào Quân Sơn, đất địa của Hiệp Thiên bang, không phải chuyện đùa. Cao Nhẫn không thể không có trợ thủ!

Nghĩ đến lão Võ Lâm Thân Toán đã có mặt ở Quân Sơn, để dễ tìm lão cũng như để dễ cho lão nhận dạng được mình. Sau khi Hà Thúy, Đệ nhất chuyên lệnh sứ bỏ đi, Cao Nhẫn xả công, bỏ đi dung thuật, thay đổi y phục.

Lúc này Cao Nhẫn trở lại như trước, vẫn là một văn sinh, tay trái gà không chặt. Áo quần màu xanh, hành trang gọn nhẹ, đúng như một văn nhân đang lãng du trên đường tầm sư học đạo, hoặc một thi nhân đang thả chân phiêu định, tìm văn thơ tuyệt tác.

Đến Quân Sơn.

Hồ Động Đình đây.

Người người đi lại đông đúc, phần nhiều là những người nhân rồi đi thăm thắng cảnh ở Quân Sơn... Lẫn vào trong đám tao nhân mặc khách, có không ít nhân vật giang hồ.

Tuy họ cố giữ vẻ thân nhiên (...) mà che hết dấu vô biên (...) lúc nào cũng tỏ vẻ phòng bị, cặp mắt lảo liên, một là tìm người, hai là tìm tông tích của kẻ hiềm khích.

Tất cả những nhân vật đó đều không qua được mắt của Cao Nhẫn!

Còn Cao Nhẫn, nội công đã đạt đến mức tối thượng, lộ hỏa thuần thanh. Mục quang ẩn tàng, tướng đi nhẹ nhàng siêu thoát, đúng vẻ con nhà nho. Mọi người cơ hồ không để mắt đến Cao Nhẫn. Ngoại trừ...

Phải, ngoại trừ một cặp mắt đang dõi theo từng bước của Cao Nhẫn.

Đề ra đúng vẻ một văn nhân, Cao Nhẫn thả bước đến một trà đình, bước vào tìm một bàn trống, gọi một ấm trà ngon, đắm chiêu tư lự, nhấp từng ngụm trà...

Một thiếu nữ y phục thướt tha, một màu toàn tía, cũng theo chân bước vào. Đến một chiếc bàn trống gần bàn của Cao Nhẫn, cũng gọi một ấm trà, tự nhiên hớp trà, thả hồn theo khói trà đang bốc lên nghi ngút...

Được chừng hai tuần trà, Từ y giai nhân (...) hỏi Cao Nhẫn :

- Công tử cũng là thi nhân?

Quay đầu nhìn lại, thấy vẻ đẹp của thiếu nữ, Cao Nhẫn bất giác động tâm can. Cao Nhẫn gật đầu đáp :

- Sao tiểu thư lại nói vậy? Bộ dạng tại hạ giống thi nhân sao?

Từ y giai nhân mỉm cười, gò má lộ rõ hai lúm đồng tiền, giai nhân đáp :

- Nhìn công tử đang tư lự, trông giống như là một thi nhân đang tìm tứ thơ.

Cao Nhẫn cũng phải phì cười, giai nhân thỏ thẻ :

- Công tử đi du sơn ngoạn thủy?

Lắc đầu, Cao Nhẫn đáp :

- Không phải, tại hạ chỉ thuận chân đi đây, đi đó thôi!

Giai nhân vẫn mỉm cười, miệng anh đào nói :

- Công tử có người thân quen ở đây?

Lắc đầu, rồi lại gật đầu, Cao Nhẫn đáp :

- Tại hạ cũng đang tìm người quen, nhưng người quen này không sống ở nơi đây! Chỉ cũng vừa mới đến gần đây!

Giai nhân cười chúm chím, môi đỏ tọng son :

- Công tử có ước hẹn với họ?

Lắc đầu Cao Nhẫn đáp :

- Không, không có hẹn trước!

Giai nhân tròn mắt phụng hỏi :

- Vậy làm sao công tử tìm được họ giữa biển người này?

Cao Nhẫn đáp :

- Đành vậy, có thể họ sẽ tìm được tại hạ trước, và hẹn gặp!

Đôi mày lá liễu cong lên, mặt hoa cau lại :

- Tìm được công tử? Công tử có dấu hiệu?

Cười khẽ, Cao Nhẫn đáp :

- Họ chỉ tìm được tại hạ qua nét mặt mà thôi!

Da mặt trắng như tuyết của giai nhân thoáng ửng hồng :

- Cho hỏi, phải chăng công tử đại tánh là Cao?

Ngạc nhiên đến sững sờ, Cao Nhẫn hỏi :

- Sao tiểu thư biết?

Đứng đưa mắt phụng, giai nhân hỏi tiếp :

- Tôn danh của công tử là Nhẫn?

Cao Nhẫn sa sầm nét mặt hỏi lại :

- Tiểu thư đã rõ, hà tất phải hỏi lại!

Bao nhiêu chiêu pháp đã đưa ra, không ngờ Cao Nhẫn lại không để mắt đến. Từ y giai nhân phát nhẹ tay, ném một tờ hoa tiên về phía Cao Nhẫn, lạnh lùng nói :

- Các hạ xem thư sẽ rõ!

Tờ hoa tiên băng băng bay đến Cao Nhẫn. Đến trước mặt lại từ từ hạ xuống, nằm ngay ngắn trên mặt bàn. Cao Nhẫn gật đầu tán thưởng :

- Thủ pháp khá lắm!

Đọc tờ hoa tiên, Cao Nhẫn thấy ghi:

“Cao Nhẫn tức hạ nhà giám,

Nếu có gan, canh ba đêm nay xin đến tại Quan Đế miếu, phía Bắc Động Đình hồ.

Thập”.

Cao Nhẫn gật đầu, tay xếp tờ hoa tiên cho vào bọc, miệng đáp :

- Được! Tại hạ sẽ đến! Còn tờ hoa tiên này, cho phép tại hạ được giữ làm kỷ niệm!

Từ y giai nhân lúng túng mặt ửng đỏ, đứng ngay dậy, quay người bỏ đi ngay.

Cao Nhẫn cười to, nói với theo :

- Tiền trà, để tại hạ trả thay! Đánh dấu lần đầu tiên gặp gỡ!

Nghe được lời Cao Nhẫn nói, Từ y giai nhân tức tối, giẫm gót sen xuống nền nhà thành thịch, bỏ đi luôn.

Cao Nhẫn ngồi một lúc, cũng đứng dậy, ném xuống bàn một quan tiền, nói to :

- Này! Trả luôn cho bàn kia! Tiền dư khỏi phải đưa lại!

Bước ra khỏi trà đình, Cao Nhẫn đứng đình đi vào chốn thị tứ, nơi đông người nhất ở Động Đình hồ này. Mong tìm được Võ Lâm Thần Toán, kịp trước lúc trời tối.

Thật may mắn cho Cao Nhẫn, ở phía trước một đại tửu lầu đã có một nhóm người đứng tụ tập đông đảo. Cao Nhẫn nghe loáng thoáng được những lời bàn :

- Lão gia thật là thần khẩu!

- Lão ấy nói chuyện quá khứ như trong lòng bàn tay vậy!

- Ái chà! Lão nói vậy, xem mạng người ấy chí nguy.

Thấy mọi người khâm phục, Cao Nhẫn như được chính người ta khen mình. Bất giác, Cao Nhẫn cũng cảm thấy hãnh diện!

Chen lẫn vào trong. Đến lúc thấy được Võ Lâm Thần Toán, Cao Nhẫn nhìn thần thái của lão, lòng cảm phục nảy sinh, không dám coi thường lời nói của Võ Lâm Thần Toán lúc trước. Tuy lão đoán mệnh cho người chỉ là phương tiện kiếm tiền, nhưng lão không lừa bịp một người nào.

Vấn đề người ta đưa ra, lão trả lời thông suốt. Người bâng quan đầu không hiểu hết ý của lão. Nhưng thấy người đưa ra vấn nạn, gật đầu liên tục, kính cẩn đón nghe lời của lão, cũng đủ hiểu lão nói không sai.

Tiền lão kiếm được do đó cũng được coi là tiền chính đáng!

Võ Lâm Thần Toán trải một manh chiếu, tuy cũ kỹ nhưng lành lặn, lão ngồi chễm chệ ở giữa mặt chiếu. Trước mặt lão không có đĩa để gieo tiền, như các người toán số khác thường làm. Trái lại, chỉ có một bát sành, để cầm những nén nhang.

Thẻ nhang ở gần tầm tay của lão cũng đã gần hết. Nén nhang đang đốt dở cắm ở trong bát cũng đã sắp tàn, lão đưa tay, lấy một nén nhang mới, lão đốt và cắm vào bát nhang.

Trong những người đứng xung quanh có một ít người đang xôn xao, Cao Nhẫn nghe họ nói thầm thì với nhau :

- Này Trương Tam, tiến vào đặt tiền và hỏi nhanh lên, theo thông lệ của lão, thẻ nhang mà hết, lão sẽ nghỉ ngơi, không trả lời thêm bất kỳ một câu hỏi nào nữa! Có muốn hỏi phải đề qua ngày sau. Xem kia! Lão đã đốt một nén nhang mới. Vậy là chỉ còn nén này và một nén nhang nữa mà thôi!

Cao Nhẫn thầm khen ngợi lão Võ Lâm Thần Toán. Vì lão không quá tham tiền, lão cũng đã có định kỳ thời gian khá minh bạch. Hiểu thêm điều này, Cao Nhẫn không ngại khi có một trợ thủ như lão!

Ngày đã sắp tàn, thời gian đã hạn hẹp, Cao Nhẫn không chờ đợi thêm nữa, nhanh chân bước vào. Đến gần Võ Lâm Thần Toán, Cao Nhẫn cất tiếng nói :

- Lão gia, vãn bối nhờ lão gia đoán mệnh đây!

Võ Lâm Thần Toán ngừng phát đầu lên, nhìn thấy Cao Nhẫn. Lão vội vàng đứng dậy ngay, đưa tay xá khắp vòng, lão nói :

- Hôm nay nghỉ sớm đây! Hẹn hôm khác!

Bỏ luôn cả bát nhang lẫn manh chiếu, lão đi trước dẫn đường, sau khi ra hiệu cho Cao Nhẫn đi theo.

Mọi người lại một phen xôn xao. Họ nghĩ hôm nay có việc gì gấp, đến nỗi lão phải bỏ cả thông lệ thường nhật.

Quanh đi quanh lại, đã đến trước một tửu điểm nhỏ, Võ Lâm Thần Toán bước vào, Cao Nhẫn cũng theo vào luôn. Sau khi đã an vị, Võ Lâm Thần Toán nói thật khẽ :

- Sao thẳng bé, ngươi dám để mặt mày như thế kia mà chường ra chốn này?

Cao Nhãn ngạc nhiên đáp :

- Đã có việc gì sao?

Lão gay gắt :

- Còn bảo là không sao! Thế lão ăn mày đã không nói với ngươi à? Mạng của ngươi lúc này chẳng khác chỉ mảnh treo chuông!

Từ bảo đến gần, vừa lúc lão đã nói hết câu. Quay ra, lão gọi thức ăn và rượu uống. Khi từ bảo đã đi khỏi, lão lại nói tiếp :

- Lão được tin lệnh của Quân chủ đã ban ra, quyết không để ngươi được sống! Vậy mà thằng bé ngươi lại ngông nghênh đi đứng như thế!

Cao Nhãn không kinh ngạc trước tin này, nhưng cũng hỏi :

- Sao lão ta lại thay đổi quan niệm như thế nhỉ?

Võ Lâm Thần Toán vẫn đáp khe khẽ :

- Cách đây ba ngày, ở đâu lại mọc ra thêm một cường địch cho lão ta. Lão sợ bọn các ngươi chung lưng đấu cật, nên quyết tâm tận sát bọn ngươi!

Cao Nhãn cố giữ nét mặt bình thường :

- Một cường địch nữa? Ai vậy? Lão gia có biết không?

Võ Lâm Thần Toán lờm Cao Nhãn một cái :

- Cứ mỗi lần gặp ngươi, lão đây lại muốn dẹp bỏ chiêu bài đi! Đưa ra toàn những câu hỏi khó nhai!

Bật cười lên, Cao Nhãn toan trêu lão, thì lão đã đưa tay ra dấu :

- Suyt!

Vì lúc này từ bảo đã đem thức ăn đến gần. Đến lúc từ bảo đặt thức ăn xong và đã quay đi, lão hỏi Cao Nhãn :

- Thế nào? Thằng bé ngươi tính sao đây?

Cao Nhãn thấy thần tính lão lo lắng thật sự nên lấy tờ hoa tiên lúc nãy, đưa ra cho Võ Lâm Thần Toán xem :

- Còn gì nữa mà tính với toán! Lão gia xem này!

Xem xong tờ hoa tiên của Đệ thập chuyên lệnh sứ, Võ Lâm Thần Toán vội hỏi :

- Là nữ nhân à?

- Sao lão gia lại biết?

- Việc này mà không đoán được, lão bỏ chiêu bài ngay!

- Kể như lần này lão gia may mà nói đúng!

- Không kể như gì cả! Đúng là đúng mà sai là sai!

- Thì lão gia giải thích xem nào!

- Đúng hay không?

- Đúng! Lão gia nói xem, lão gia làm sao biết được?

Rót ra hai bát rượu, Võ Lâm Thần Toán nói :

- Ngươi không để lão uống mừng thắng lợi nữa à?

Phi cười, cả hai cùng nâng bát, xong lão mới nói :

- Này nhé, tờ hoa tiên còn thơm mùi son phấn! Tự dạng này là của nữ nhân viết. Biết thế là đủ rồi.

Gật đầu tán phục cho suy luận của lão. Cao Nhãn thuật qua những điều đã thu lượm được, nhưng không nói rõ là do Hà Thúc Đệ thất chuyên lệnh sứ

đã đưa tin. Nghe xong, Võ Lâm Thần Toán trầm ngâm một lúc, lão nói khẽ :

- Không ngờ đồng thời là đệ tử, tên Quân chủ lại kẻ khinh người trọng, việc này khó hiểu đây!
- Văn bối cũng đã nhận định như thế. Đây có thể là chỗ yếu của lão?

Mục quang lóe lên, Võ Lâm Thần Toán gật đầu :

- Cao Nhẫn người xem ra có khá hơn chút ít. Đúng vậy, đây là chỗ yếu của hắn, để xem sao.

Đưa tay trả lại tờ hoa tiên cho Cao Nhẫn, lão hỏi :

- Cao Nhẫn người định sao?

Cao Nhẫn nhún vai :

- Đã đưa Phật, thì phải đưa đến tận Tây phương! Văn bối phải y ước thôi! Lão gia nghĩ sao?
- Được, người nói đúng! Bọn chúng đã tìm được người, thả gậy một lần cho xong. Người cứ đi, lão sẽ theo sau, tùy thời cơ mà tiếp ứng!

Không ăn uống được nữa, Cao Nhẫn sau khi bái biệt, bỏ đi trước, tìm một quán trọ, hỏi lấy một phòng. Vào phòng, Cao Nhẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần, chờ canh ba!

Hơn nửa canh hai, Cao Nhẫn đứng dậy, khi biết ý định của lão Quân chủ, Cao Nhẫn không thể không phòng bị. Phất tay một cái, cửa sổ mở tung ra, nhưng Cao Nhẫn lại đường hoàng theo cửa chánh mà đi ra. Không nghe động tĩnh gì khác lạ, Cao Nhẫn nhún vai, tự nhủ “Phòng bị còn hơn là không!” Đoạn lướt đi.

Quan Đế miếu vẫn còn thơm mát khang trang, chứng tỏ vẫn có người khói nhang, chăm sóc.

Đến nơi vừa đứng canh ba, Cao Nhẫn đã thấy Từ y giai nhân đang chờ sẵn, nhờ ánh trăng trung tuần sáng tỏ. Ung dung, Cao Nhẫn bước đến gần. Vận dụng thánh lực nghe ngóng xung quanh, thoáng mỉm cười, Cao Nhẫn lên tiếng :

- Phiền Chuyên lệnh sứ đón đợi. Cao Nhẫn này thập phần áy náy.

Nghe lời của Cao Nhẫn mất đi vẻ văn hoa, hòa nhã lúc chiều, Từ y giai nhân miệng không cười, nói ngay :

- Các hạ đến rất đúng hẹn! Chỉ vì bản Lệnh sứ đến hơi sớm thôi!

Cao Nhẫn không muốn dông dài :

- Chuyên lệnh sứ đòi gặp tại hạ đây, không hiểu có gì chỉ giáo?

Từ y giai nhân đã đi đi lại lại, bình thân hỏi :

- Theo lệnh của Quân chủ, bản Lệnh sứ muốn gặp các hạ để minh định một điều.
- Nói đi, tại hạ đang chờ nghe đây!
- Ngưng ngay hành động chống đối với bản bang!
- Chỉ có thể thôi sao?
- Không! Bản Lệnh sứ chưa nói hết. Để tỏ rõ thái độ bất đối kháng, các hạ có hai đường để lựa chọn. Một là nhận chức Phó quân chủ, về phục vụ cho lợi ích bản bang!
- Có khá hơn lần trước! Thay vì là Kim lệnh sứ chấp chương Kim lệnh bài, nay lại là Phó quân chủ.

Không để ý đến lời nói của Cao Nhẫn, Từ y giai nhân tiếp tục nói :

- Trong trường hợp này, Quân chủ miễn trách nhiệm cho các hạ về cái chết của hai Chuyên lệnh sứ đệ tam và đệ bát. Thế nào, các hạ nghĩ sao?

Cao Nhẫn ngẩng đầu ngấm nhìn vàng trăng sáng, ôn tồn đáp :

- Lệnh sứ có nói là có đến hai đường để tại hạ chọn mà?

Mím môi, Từ y giai nhân nói trong tiếng rít :

- Đường thứ hai là thoái ẩn giang hồ! Để làm tin, các hạ phải để chính tay bản Lệnh sứ phết võ công!

Thấy Cao Nhẫn vẫn mãi ngấm vàng trắng, Từ y giai nhân hỏi thúc :

- Thế nào? Các hạ định lễ nào, xin cho biết tôn ý.

Cao Nhẫn ung dung hỏi :

- Thế khi nhận chức Phó quân chủ, tại hạ được lợi ích gì?

Không ngờ Cao Nhẫn hỏi thế, ngờ Cao Nhẫn đã có ý thần phục, Từ y giai nhân mỉm cười, để lộ hai lúm đồng tiền trông thật phần mỹ lệ, cô nàng nói :

- Chỉ dưới một người, trên muôn người!

- Còn gì nữa?

- Quyền uy tối thượng, thét gió gọi mây! Cùng với Quân chủ cai quản khắp nơi trong vớ lâm Trung Nguyên.

- Chỉ có thể thôi sao?

- Các hạ còn muốn gì nữa?

- Đối với Thập nhị chuyên lệnh sứ, tại hạ có quyền hạn gì không?

- Mặc tình sai khiến!

- Mặc tình sai khiến? Nếu xử tử thì sao?

- Xử tử? Người ấy tội gì?

- Có tội!

- Tội đáng chết?

- Đáng chết trăm lần.

- Với các hạ?

- Đúng, với tại hạ!

- Tội thế nào?

- Thảm sát má má ta! Đả tử minh huynh ta! Vậy có đáng giết không?

- Là ai?

- Những người trong Thập nhị chuyên lệnh sứ, mà chủ hung là Quân chủ!

- Các hạ... Các hạ dám hý vọng bản Lệnh sứ à?

- Sao lại gọi là hý vọng! Ăn bánh phải trả tiền, nợ máu phải trả bằng máu! Đúng không?

- Nhưng nếu các hạ nhận lời, thì đã là người một nhà, có sao đòi nợ máu?

- Vấn đề là vậy đó! Nếu Quân chủ muốn tại hạ khuôn phò thì trước hết phải trả nợ máu cho Cao Nhẫn ta đã!

Mặt hoa sầm lại, Từ y giai nhân giận nói :

- Vậy là các hạ không đồng ý với giải pháp trên? Các hạ chọn đường lối thứ hai?

- Không! Lệnh sứ nói sai, tại hạ xin chọn đường lối thứ ba!

- Đường lối thứ ba?

- Quyết một mất một còn với Quân chủ các người!

- Được! Bản Lệnh sứ đã nghe các sư huynh nói nhiều về các hạ, hôm nay thử xem tài cán đến đâu!

- Đừng nhiều lời nữa, muốn đơn đầu hay quần công?

- Quân công?

- Bao nhiêu người nấp ở quanh đây không phải là đồng bọn với Lệnh sứ sao?

- Khá lắm! Tạm xem các hạ võ công đã đạt mức xuất thần đi. Nhưng trước hết hãy qua kiếm của bản Lệnh sứ đã!

- Ra tay đi! Máu hiệu sát của tại hạ đã nổi lên rồi đó. Kéo rồi lại nói ‘chưa kịp phát chiêu!’

Tức giận, miệng thét lên lanh lảnh, tay đưa ngay thanh trường kiếm, thân hình tiến sát đến Cao Nhẫn. Một chiêu mười hai thức vây phủ kín người Cao Nhẫn.

Ung dung đảo bộ, nhưng khi nghe kiếm khí lướt qua người sấn sát, Cao Nhẫn không khỏi ghê sợ kiếm pháp của đối phương, lời của Hà Thủy nói không sai, công lực của Đệ thập chuyên lệnh sứ cao thâm hơn các người còn lại rất nhiều. Nhưng cũng vẫn không làm gì được Cao Nhẫn, Cao Nhẫn cười lạnh :

- Nghĩ tình Chuyên lệnh sứ là nữ tử, tại hạ xin nhường ba chiêu!

Cô nàng tức giận, thét lớn lên :

- Được, hãy cố mà giữ lời!

Kiếm trong tay Đệ thập chuyên lệnh sứ tức thì được phóng ra như một ám khí, bay về phía Cao Nhẫn với một lực đạo cực mạnh. Không còn cách nào khác, Cao Nhẫn lách người sang bên để tránh. Đúng lúc này, Đệ thập chuyên lệnh sứ thét lớn :

- Chết!

Chưởng phong từ trên cao phủ chụp xuống người Cao Nhẫn. Đờ thì sai lời đã nói nhường bộ ba chiêu, không đỡ thì chẳng lẽ đứng im chờ chết.

Hay cho Cao Nhẫn và sự biến ảo của Áo Ma bộ pháp. Cao Nhẫn cười vang lên, thân hình như bóng u linh đảo lộn trong bóng chưởng.

Chưởng phong cuốn lên, thì người Cao Nhẫn bay lên. Chưởng phong đè xuống thì người Cao Nhẫn nhẹ nhàng như chiếc lá rơi xuống mặt đất, rồi lại theo chưởng phong là là mặt đất mà lướt ra xa.

Diễn tả thì lâu, nhưng không đầy nháy mắt, người của Cao Nhẫn đã đứng yên trên mặt đất cách đó không xa. Cao Nhẫn đứng chấp hai tay ở phía sau, miệng cười như giễu cợt.

Từ y giải nhân mặt không còn chút máu, trước đây các sư huynh nói thì cô nàng không tin, ngược lại còn nói với Quân chủ là các sư huynh không tận tâm, tàng bốc cho người, hạ khí thế của mình. Bây giờ hai tay không, đứng trước sự thật này, cô nàng chỉ còn một chước, tẩu đảo vi thượng!

Nghĩ sao làm vậy, cô nàng tung bỗng người lên, sắp hạ xuống nóc của Quan Đế miếu, miệng đã hạ lệnh :

- Cung thủ đâu! Bắn!

Dưới ánh trăng trung tuần sáng vằng vặc, chung quanh nhiều bóng người xuất hiện, ngay sau khi Đệ thập chuyên lệnh sứ hạ lệnh. Vây kín xung quanh chỗ Cao Nhẫn đang đứng, người nào cũng đã sẵn sàng cung tên. Theo hiệu lệnh của Đệ thập chuyên lệnh sứ, những cánh cung đã giương cao, tên đã sẵn sàng bắn ra. Cao Nhẫn hiện đang phải đối phó với tình hình khẩn trương không thể đo lường được.

Việc sẽ bị vây chặt là việc Cao Nhẫn đã nghĩ trước. Ngay khi đặt chân đến Quan Đế miếu, Cao Nhẫn đã phát hiện xung quanh có người phục sẵn. Nhưng việc sẽ bị loạn tiễn là việc Cao Nhẫn hoàn toàn không thể ngờ.

Cung thủ sắp buông tên đến nơi.

Cao Nhẫn nhìn thấy Đệ thập chuyên lệnh sứ vẫn an thân đứng trên nóc Quan Đế miếu, miệng cười đắc ý, đang chờ xem Cao Nhẫn bị loạn tiễn mà chết. Từ chỗ Cao Nhẫn đứng đến chỗ Chuyên lệnh sứ đang đứng nhìn là mười trượng xa, chưa kể chiều cao của Quan Đế miếu đến hơn ba trượng.

Không còn cách nào khác, Cao Nhẫn quyết định thật nhanh. Giống như khi rời khỏi bí động trước đây, Cao Nhẫn hú lên một tiếng thánh thót, tiếng hú vang dội trăm hùng, tràn đầy sinh lực, không khác nào long ngâm hổ tiếu. Người của Cao Nhẫn như tên rời cung, bốc đi thật nhanh, vận dụng hết toàn bộ nội lực bản thân cả một trăm năm mười năm công lực, vút thẳng về phía nóc Quan Đế miếu. Thân hình vừa rời chỗ, người như vệt khói mờ, tức thì hàng ngàn mũi tên đã xé gió bắn tới, nhắm thẳng đích là nơi Cao Nhẫn vừa đứng. May thay, Cao Nhẫn đã kịp vút người đi.

Đặc biệt nguy hiểm là hàng chục mũi tên từ phía Quan Đế miếu bắn tới. Đây là phía chánh diện nên tránh được là thập phần gian nan, vất vả...!

Như đã tính toán trước hữu thủ của Cao Nhẫn đã nhanh như chớp lấy ra ngọn tiểu đao, khua thật nhanh trước mặt. Bao sự biến ảo và nhanh nhẹn của Áo Ma kiếm pháp được Cao Nhẫn sử dụng toàn lực, kịp lúc chặt gãy toàn bộ đại đa số các mũi tên bắn tới.

Phần mũi tên bị gãy rời phía trước, theo đà lao người tới của Cao Nhẫn, đã tiến nhanh đến người Cao Nhẫn. Tả thủ đẩy ra một chưởng cực nhanh, cực mạnh, đẩy ngược lại về hướng cung thủ đang chuẩn bị phát loạt tên thứ hai, làm chúng bị nhiễu loạn. Số còn lại ở phía chánh diện nhảy lùi cả ra

ngoài xa. Còn số cung thủ ở ba mặt còn lại không dám phát tên theo, sợ bắn vào người Đệ thập lệnh sứ.

Bọn cung thủ đang chần chừ, người Cao Nhẫn đã hạ chân xuống nóc Quan Đế miếu, đứng gần bên Đệ thập chuyên lệnh sứ. Lúc này, người của cô nàng như đã hóa thành tượng đá. Cô nàng sững sờ trước lối khinh thân tuyệt diệu của Cao Nhẫn, đã đưa Cao Nhẫn thoát khỏi bẫy rập mà cô nàng nghĩ là phải chết chắc cả trăm phần. Cô nàng cũng không thể nghĩ đến việc Cao Nhẫn vừa đến đã ra tay ngay.

Như lời Cao Nhẫn báo trước, máu huyết sát lúc này đã nổi lên. Nhất là sau khi vừa thoát khỏi cơn loạn tiễn. Mắt đỏ au, sát khí bốc mờ khuôn mặt tuần tú, Cao Nhẫn hữu thủ vung tiểu đao, tả thủ vẫn tiếp tục phát chưởng. Tất cả đều nhằm vào người của Chuyên lệnh sứ.

Mặt của Đệ thập chuyên lệnh sứ lúc này an tường một cách lạ lùng.

Mắt không nhắm lại, mà mở to ra, nhìn như ngầy vào vàng trắng bạc.

Như muốn nhìn lần cuối ánh trăng thanh và vài cụm mây đang bàng bạc trôi qua...!

Cao Nhẫn tâm không động, mặt không đổi nét, tiểu đao vẫn vô tình chém tới, tả chưởng vẫn bình thân cuốn đi, như sẵn sàng dẹp bỏ mọi chướng ngại trên đường. Và hầu như Đệ thập chuyên lệnh sứ, một chướng ngại trên đường tầm thù, giữ gìn chánh nghĩa của Cao Nhẫn, đã sẵn sàng được dẹp bỏ chỉ trong không đầy chớp mắt.

Nếu như... Phải! Nếu như không có tiếng thét của Võ Lâm Thần Toán :

- Cao Nhẫn! Dừng tay lại, đừng giết, đừng..

Và một tiếng thét đau lòng nữa thê thiết cất lên :

- Trời ơi! Chết Thập muội của ta rồi! Thập muội!

Linh trí vẫn còn, đã kịp kèm động tác cuối cùng của Cao Nhẫn. Tiểu đao đặt hờ ngay tâm thất của cô nàng. Tả thủ dừng ngay trước Bách Hội huyết của đối phương.

Chỉ cần ấn nhẹ hữu thủ, chỉ cần nhả chút kinh lực ở tả thủ, chướng ngại sẽ bị dẹp đi ngay! Đệ thập chuyên lệnh sứ sẽ hết sống! Quân chủ mất một đệ tử đặc ý! Cao Nhẫn bót một kẻ địch nhưng lại thêm nhiều kẻ thù.

Áng mây vẫn bàng bạc trôi. Ánh trăng vẫn hờ hững chiếu sáng!

Chung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, bầu không khí như trở lại yên bình như nó vốn có. Toàn bộ cung thủ đều đứng im phăng phắc, miệng người nào cũng há hốc ra. Sự kinh ngạc toát ra trên từng nét mặt.

Cao Nhẫn vẫn sống sau đợt loạn tiễn? Đệ thập chuyên lệnh sứ vẫn sống sau một đao, một chưởng của Cao Nhẫn? Cao Nhẫn lại có thể tha mạng Đệ thập chuyên lệnh sứ? Tất cả bấy nhiêu câu hỏi đều quay cuồng trong tâm trí từng người, không giải đáp được. Họ chỉ biết kinh ngạc và kinh ngạc.

Võ Lâm Thần Toán đứng cách đấy mười trượng, giữa vòng vây bọn cung thủ, cũng kinh ngạc. Lão kinh ngạc vì võ công đến mức thu phát tùy tâm của Cao Nhẫn! Kinh lực đang ồ ạt tuôn ra như thác nước, muốn ngừng là ngừng. Tiểu đao đang loang loáng vung ra, muốn đứng là đứng.

Lão khó hiểu, Cao Nhẫn thương hoa tiếc ngọc? Cao Nhẫn chịu tuân lệnh lão?

Đệ tứ chuyên lệnh sứ cũng từ đâu xuất hiện, đứng kế bên Võ Lâm Thần Toán, cũng hết khóc la, mà bàng hoàng kinh ngạc. Cao Nhẫn, thật sự tha chết cho một kẻ địch vừa hạ lệnh loạn tiễn giết chết mình?

Đệ tứ chuyên lệnh sứ tuy không thốt ra lời, nhưng nước mắt đã nói thay hết mọi lời cần nói! Nhưng cũng chưa đủ, lý trí đã bắt miệng Đệ tứ lệnh sứ phải thốt lên :

- Cao huynh! Đa tạ Cao huynh đã dung tình!

Câu nói của Đệ tứ lệnh sứ như một hiệu lệnh làm mọi việc như sống động lại, mọi người đều sực tỉnh.

Cao Nhẫn hỏi khẽ :

- Thế nào? Cô nương không bị sao cả chứ?

Đệ thập chuyên lệnh sứ đáp khẽ :

- Tạ ơn Cao huynh đã tha chết. Tiểu muội xin bái phục và ghi khắc mãi ân tình này.

Võ Lâm Thần Toán cười lớn :

- Ha ha... Cao Nhẫn nguoi khá lắm, thật sự khá.

Bọn cung thủ thì có thái độ không ngờ nhất :

- Hoan hô! Hoan hô! Thân thù bắt phạm! Đệ nhất thân pháp.

Tiếng hoan hô vang dậy, làm mọi người như xích lại gần nhau, đối thù thành bạn, nếu không có...

Phải, nếu không có hàng loạt tiếng gầm thét vọng đến :

- Thập muội! Thập muội quên lời giáo huấn của Quân chủ à?

- Thập tỷ! Sao không giết ngay gã đi mà chuộc tội!

- Thập tỷ tránh ra, để hấn đây cho tiểu đệ!

Lần trong đó là một tiếng quát lớn :

- Bọn cung thủ khốn kiếp này, còn không bắn tất cả cho bản Lệnh sứ à? Mau lấp tên, giương cung bắn!

Bọn cung thủ đã được sai khiến quen thành tánh. Lệnh vừa phát, tất cả đều hành động, quên cả tiếng tán thưởng vừa rồi! Lệnh ban đến đâu, bọn cung thủ làm rạp ràng đến đó.

Khi lệnh vừa ra đến chữ ‘bắn’ thì hàng ngàn mũi tên đã rời cung.

Nhắm vào đích lúc này là Cao Nhẫn và Đệ thập chuyên lệnh sứ và Võ Lâm Thần Toán cùng Đệ tứ chuyên lệnh sứ.

Cao Nhẫn phản ứng thật nhanh nhạy. Do đã có kinh nghiệm vừa rồi, tả thủ đẩy nhẹ Đệ thập lệnh sứ lăn tròn theo mái dốc phía bên kia của nóc Quan Đế miếu. Hữu thủ vung tròn tiểu đao. Người và đao như một cầu vòng sáng, hạ thẳng xuống chỗ Võ Lâm Thần Toán và Đệ tứ chuyên lệnh sứ đứng. Miệng đã hô vang :

- Nằm xuống! Nằm xuống ngay!

Hàng loạt mũi tên bị chặn gãy. Hàng loạt đầu tên theo tả chương của Cao Nhẫn, đẩy vòng ngược về phía bọn cung thủ đang chuẩn bị lấp tên khác. Chúng bị trúng tên chạy loạn cả lên, xô đạp nhau mà chạy, miệng kêu la vang trời...

Bóng cầu vòng không ngưng lại một giây nào, lướt nhanh đến một nhóm gồm năm tên Chuyên lệnh sứ vừa hiện thân. Bọn này khá trầm tĩnh giữa đám đông đang hỗn loạn. Cả năm tên đều tản ra, trường kiếm lăm lăm trên tay. Đợi khi bóng cầu vòng vừa hiện thân, bọn chúng vậy hăm cứng. Cao Nhẫn nhìn qua đã giật mình thốt lên :

- Ngũ Hành kiếm trận.

Nghe Cao Nhẫn kêu lên thẳng thốt, cả năm tên đồng cười rộ lên, một tên còn nói giọng thánh thót chính là giọng của nữ nhân :

- Cao Nhẫn, hôm nay ngươi đành chịu chết thôi!

Thế là kiếm trận phát động. Bóng kiếm chập chùng. Sát khí mờ mịt làm lu mờ cả ánh sáng đêm trăng! Bóng Cao Nhẫn như chìm mất vào bóng kiếm. Bên ngoài, sau khi thoát khỏi hiểm nguy, Võ Lâm Thần Toán gầm lên, tung người vào giữa đám cung thủ như cọp vào giữa đàn dê, mặc tình đánh giết.

Đệ tứ chuyên lệnh sứ sau một hồi ngần ngại, cũng tung mình vào bọn cung thủ tay đánh, chân đá, miệng kêu lên :

- Chết! Bọn nguoi đáng chết!

Cô nàng Đệ thập chuyên lệnh sứ bàng hoàng hơn, sau khi vượt qua cơn loạn tẩn mà người cứu nạn là ai? Là người mà cô nàng được lệnh phải giết! Đã ra lệnh giết! Được tha chết cho một lần! Lại một lần cứu nạn! Cảm phục hay căm phẫn, hai thái độ tâm lý đan xen vào nhau!

Không biết phải làm sao? Sau cùng cô nàng đã quyết định dứt khoát!

Do được giáo dưỡng từ nhỏ, hận trả hận! Thù phải trả bằng thù! Cô nàng thét lên lạnh lạnh, hạ thân xuống đất, tung người vào đám cung thủ, quyết làm cỏ cả bọn trước, sau đó mới giải vây cho Cao Nhẫn!

Thây chất thành núi. Máu chảy thành sông. Tiếng gào la thảm khóc.

Vang động cả đất trời.

Bấy nhiêu chuyện xảy ra, Cao Nhẫn không biết tới. Tai không điếc, mắt không mù, nhưng cũng như điếc như mù, vì Cao Nhẫn đang bị vây khốn giữa Ngũ Hành kiếm trận, một kiếm trận còn nguy hiểm hơn Tam Tài kiếm trận trước đây Cao Nhẫn đã từng gặp.

Còn năm tên đang vây công Cao Nhẫn, chúng hoàn toàn rối loạn tâm trí. Do bị chi phối bởi hành vi phản bội lại Quân chủ của Đệ tứ và Đệ thập chuyên lệnh sứ. Do những cái chết thê thảm của bọn cung thủ!

Do tiếng gào la thảm khốc của chúng! Từ rối loạn tâm trí dẫn đến trận pháp bị rối loạn không xa là bao!

Cao Nhẫn phát hiện được nhiều chỗ hở của kiếm trận. Không cần phải hiểu tại sao Kiếm Trận Ngũ Hành lại có nhiều sơ hở hơn so với Tam Tài kiếm trận. Cao Nhẫn nhận định sự biến chuyển của kiếm trận, và đã tìm được cách phá giải dễ dàng...

Hét to một tiếng, tiêu dao vung loạn, khuấy trên! Chọc giữa! Quét dưới! Trận pháp tan ngay! Cao Nhẫn tung mình lướt ra khỏi trận.

Nhìn cảnh quang trước mắt. Tuy không phải ban ngày nên không thấy rõ màu đỏ của máu đang chảy thành dòng. Nhưng thấy người chồng chết, tay chân đứt lìa. Cao Nhẫn gầm lên :

- Dừng tay!

Tiếng gầm được phát ra với cả mười hai thành công lực. Đã như xé nát cả không gian! Lấp cả tiếng binh khí và chuông phong va chạm! Lấp luôn cả tiếng rên la! Mọi người đều long óc váng đầu bởi tiếng gầm của Cao Nhẫn.

Tất cả đều dừng tay! Tất cả đều bàng hoàng trước cảnh thảm sát! Và tất cả đều chết trân! Nhìn máu chảy, thấy ròi, Đệ thập chuyên lệnh sứ đã phát cuồng lên. Nhìn vào hai bàn tay ngập ngụa máu tanh. Đệ thập chuyên lệnh sứ phát cười lên rữ rượi, đảo mắt đỏ sọc nhìn quanh, rồi lại nhìn vào đôi tay. Nhìn đi nhìn lại nhiều lần, trong tiếng cười cuồng điên. Rồi cô nàng tung người vọt đi mất dạng, chỉ còn tiếng cười mê sảng vang dội lại...

Đệ tứ chuyên lệnh sứ đuổi theo, miệng cứ kêu :

- Thập muội! Hãy đợi huynh với!

Bọn cung thủ sống sót cũng bỏ chạy.

Năm tên Chuyên lệnh sứ đưa mắt nhìn theo bóng Đệ thập và Đệ tứ chuyên lệnh sứ đang mất hút vào bóng đêm. Chúng lại nhìn nhau, cũng định bỏ đi...

Cao Nhẫn mắt long lên dữ tợn, chặn lại, nói :

- Đứng lại xem nào, tất cả bọn ngươi. Hừ! Nhị, Ngũ, Cửu chuyên sứ và hai tên này nữa chắc là Thập nhất, Thập nhị đây! Cả năm tên phải chịu trách nhiệm trước thảm trạng này! Hãy ngoan ngoãn cúi đầu chịu chết!

Cả năm tên Chuyên lệnh sứ nghe Cao Nhẫn nói, đồng cười lên khanh khách. Mười luồng mực quang xạ vào Cao Nhẫn và Vô Lâm Thần Toán.

Nổi cảm hận toát ra khiếp người, Đệ cửu chuyên lệnh sứ lên tiếng trước, giọng nói như tru tréo của loài ngựa quý :

- Cao Nhẫn! Ngươi tưởng bọn ta sợ ngươi đấy à! Khả khả...! Tưởng rằng bọn ta bỏ đi là sợ ngươi? Nhị, Ngũ sư huynh, Thập nhất đệ, Thập nhị muội. Họ Ngôn này có một ý cứ giết quách Cao tiểu tử, đưa đầu về bẩm báo với Quân chủ. Việc của Tử huynh và Thập tỷ rồi hãy tính sau. Thế nào?

Bọn họ có tán đồng hay không? Không một ai trả lời, nhưng tất cả đều tản ra, vây quanh hai người Cao Nhẫn và Vô Lâm Thần Toán. Thập nhị chuyên lệnh sứ cất giọng lãnh lết :

- Đưa lão già này cùng đi với Cao Nhẫn luôn cho có bạn!

Bị xem như món đồ chơi trong tay người, Vô Lâm Thần Toán cười lên :

- Ha ha ha...! Các ngươi cứ ngỡ lão Toán này chỉ có thiết khẩu thôi sao? Hôm nay lão sẽ cho bọn ngươi mực kích thiết thủ của lão! Ha ha ha... Khi đến nơi đây là lão đã đoán mệnh cho bọn năm người các ngươi rồi. Diêm vương đã định canh ba chết thì không thể để đến canh năm được!

Đệ nhị chuyên lệnh sứ đưa tay phát động kiếm trận, miệng đồng thời la lớn :

- Lão già cuồng điên kia, đừng có ngoa ngôn xảo ngữ nữa! Xem kiếm đây!

Ngũ Hành kiếm trận đồng thời phát động, kiếm quang vây bọc lấy cả hai. Cao Nhẫn lúng túng, vì lúc này không thể không chiếu cố đến Vô Lâm Thần Toán được, mà nếu đã chiếu cố thì bộ pháp khó lòng thi triển được, cũng như tiêu dao trên tay không thể nào vừa che kín hai người lại vừa công kích đối phương. Huống hồ mọi vật di động trong kiếm trận đều được xem như là đích để kiếm trận tấn công.

Đang định lên tiếng đề khuyến cáo Vô Lâm Thần Toán, thì Cao Nhẫn đã nghe lão cười to :

- Ha ha ha... Ngũ Hành kiếm trận đâu xứng đáng để lão đây phải bận tâm! Các ngươi còn trò gì khác hay hơn không?

Đưa mắt nhìn qua Vô Lâm Thần Toán, Cao Nhẫn thấy kiếm trận không gây khó khăn chút nào cho lão. Chân lão ung dung, thoăn thoắt bước qua bước lại trong kiếm trận như người đang đi dạo. Tay chấp sau lưng, thi thoảng lão tung ra một quyền, chộp một ngón cầm nã, vung một chỉ pháp. Những quyền, cầm nã và chỉ pháp của lão tuy chỉ đánh vào khoảng không nhưng lại làm giảm nhịp độ của kiếm trận.

Rõ ràng Cao Nhẫn thấy lão có lúc đón đánh trước khi đối phương phát chiêu liên hoàn! Có khi đánh sau khi đòn phối hợp của địch đã tuôn ra! Không đối kháng hoàn toàn với kiếm trận của đối phương. Nhưng lại có công năng làm đòn liên hoàn của đối phương phải chững lại.

Còn hơn thế nữa, thấy Cao Nhẫn chưa bị hiểm nguy, nhưng lại bỏ ra nhiều sức, nào là nhảy nhót, di bộ liên tục, nào là dùng tiểu đao nhằm chém gãy trường kiếm của đối phương. Nhưng tất cả đều phí công vô ích, kiếm của đối phương dày đặc, ngõ chỗ nào cũng có, tuy chưa chạm đến chéo áo của Cao Nhẫn là nhờ ở bộ pháp kỳ ảo, ngược lại kiếm pháp ảo kỳ, thần vật trong tay Cao Nhẫn cũng không thể làm suy suyễn trường kiếm của đối phương, chứ đừng nói đến việc gây thương tích cho địch nhân.

Võ Lâm Thần Toán bèn lên tiếng, lợi dụng dịp này hướng dẫn cận kề cho Cao Nhẫn biết những đường lối vận hành của kiếm trận, như người sư phụ dạy bảo cho đệ tử của mình và lấy địch nhân đang lâm trận làm đối tượng để chỉ điểm.

Kiến văn của Võ Lâm Thần Toán thật là uyên bác, có thể lão mới dám đoán số mệnh cho thiên hạ, cũng như có thể giải thích thông suốt mọi vấn đề nan giải mà người đưa ra hỏi.

Lúc này lão nói lâu lâu như người đọc sách :

- Ngũ hành gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ... Trấn ở tứ phương với Thổ là trung ương. Ngũ Hành sinh khắc, tiền ba, lùi hai... tả tam... hữu ngũ...

Theo lời hướng dẫn của lão, Cao Nhẫn di động càng lúc càng nhịp nhàng, ăn khớp với kiếm trận của đối phương.

Một khi đã đi đúng bộ vị, mắt nhìn thông tỏ từng đường kiếm của đối phương. Đối với Cao Nhẫn lúc này, muốn chém gãy kiếm của đối phương bằng tiểu đao thật dễ như trở bàn tay. Muốn đoạt kiếm của đối phương lúc nào cũng được.

Từng lời nói, từng hành động của Võ Lâm Thần Toán và Cao Nhẫn, cả năm tên Lệnh sứ đều nghe được. Tức giận đến tràn hông, khi bị Võ Lâm Thần Toán sử dụng bọn chúng làm đối tượng chỉ điểm và luyện tập cho Cao Nhẫn.

Nhưng dù tức giận đến thế nào đi nữa, bọn chúng cũng không thể nào dùng trận đánh được. Nếu chưa đánh đủ hết các chiêu số. Cứ thế, lần lượt bọn chúng diễn hết các chiêu, như là biểu diễn cho Cao Nhẫn và Võ Lâm Thần Toán xem, chẳng những chỉ xem mà thôi, trái lại Võ Lâm Thần Toán còn bình luận, khen chê từng chiêu số của bọn chúng.

Bỗng kiếm trận đột ngột dừng. Cao Nhẫn không hiểu do đó theo đà di bộ đã tiến lại gần Đệ nhị chuyên lệnh sứ, cơ hồ tiến thẳng vào trường kiếm đang đưa ra của hắn.

Cũng may cho Cao Nhẫn, kiếm trận dừng là vì đã đánh đủ hết các chiêu số. Tâm ý bọn chúng như tương thông lẫn nhau, khi biết kiếm trận thật sự không làm gì được bọn người Cao Nhẫn, đánh xong đòn phối hợp sau cùng, bọn chúng cùng một lúc dừng tay.

Một phần do quá đột ngột, nên Đệ nhị chuyên lệnh sứ khi thấy Cao Nhẫn tiến lại gần, ngỡ Cao Nhẫn chực ra tay đoạt kiếm, hắn cả sợ, rụt ngay trường kiếm, lùi lại qua mé tả vài bước. Vừa lúc đó, Võ Lâm Thần Toán thấy Cao Nhẫn đã lỡ bộ, sợ chàng bị thất thủ, nguy hiểm, nên lão nhanh tay đưa ra nắm áo Cao Nhẫn kéo lại.

Nói thì lâu nhưng sự việc xảy ra rất nhanh. Khi Cao Nhẫn ổn định được cước bộ thì Thập nhị chuyên lệnh sứ lúc này đang đứng ở mé tả Cao Nhẫn đã tiến lại thật gần, miệng lạnh lạnh thét lên :

- Xem kiếm đây!

Đệ ngũ chuyên lệnh sứ cũng lao lên một lúc, đưa trường kiếm tấn công ngay Võ Lâm Thần Toán từ phía sau, hắn thét :

- Lão già đáng chết!

Cao Nhẫn và Võ Lâm Thần Toán, một người đón đỡ kiếm, một người lách tránh sang một bên thật nhanh, sau đó lập tức diễn ra hai trường ác đấu. Phía Võ Lâm Thần Toán, tay không đấu với kiếm của Đệ ngũ chuyên lệnh sứ, tương đối nguy hơn. Khả dĩ bình thủ được lúc đầu nhờ đôi chân thoăn thoắt và đôi tay luôn vũ động.

Nhưng Đệ ngũ chuyên lệnh sứ không then là đệ tử của Quân chủ. Võ công đã đến mức cao siêu, trên cả những bậc tôn sư đứng đầu một phái. Lúc này do ràng buộc bởi kiếm trận, công lực hỗ tương lẫn nhau, chiêu thức phối hợp chặt chẽ, không thể đi ra ngoài khuôn khổ. Còn lúc này lại khác hẳn, chiêu thức của Đệ ngũ chuyên lệnh sứ tuôn ào ào như thác lũ, biến hóa khôn lường, luôn đưa Võ Lâm Thần Toán vào chỗ thương vong!

Dù bình tâm tĩnh trí đến đâu, Võ Lâm Thần Toán cũng phải đổ mồ hôi lạnh từng giọt, thoát được một chiêu, là biết mình chưa chết. Nhưng đến lúc nào phải chết hay có thể thoát chết hay không, lão hoàn toàn không đoán trước được.

Phản Cao Nhẫn, lúc này mới trở hết thần oai! Cho dù cô nàng Thập nhị chuyên lệnh sứ có võ công cao hơn đồng bọn, vẫn không gây được hiểm nguy nào cho Cao Nhẫn. Ngược lại, chỉ mới bảy, tám chiêu thôi là cô nàng đã lúng túng. Lùi mãi, lùi mãi vô tình lùi về phía trận đánh đang diễn ra phía bên kia.

Cao Nhẫn lúc này đã phát hiện được Võ Lâm Thần Toán đang gặp nguy hiểm, quát to lên một câu :

- Đờ! Lão gia yên tâm, vẫn bối đến đây!

Tả thủ vươn ra, chớp ngay đốc kiếm của Thập nhị chuyên lệnh sứ ném về phía Võ Lâm Thần Toán. Hữu thủ loang tiểu đao trước mặt Thập nhị chuyên lệnh sứ, khiến cô nàng phải buông kiếm thoái bộ. Nhưng đây chỉ là hư chiêu của Cao Nhẫn. Sau khi đoạt kiếm ném đi, Cao Nhẫn lướt đến Đệ ngũ chuyên lệnh sứ, tay vung tiểu đao đón đỡ ngay kiếm đối phương đang nhằm vào đôi chân của Võ Lâm Thần Toán.

Đệ ngũ chuyên lệnh sứ đành phải bỏ Võ Lâm Thần Toán quay sang tiếp chiêu của Cao Nhẫn.

Võ Lâm Thần Toán có kiếm, như được chấp thêm đôi cánh, lão tức thì vũ lộng trường kiếm, nhào sang tấn công Đệ nhị chuyên lệnh sứ lúc này đã lướt đến gần lão.

Hai chọi hai, thế trận diễn ra tung bùng, Thập nhị chuyên lệnh sứ đứng ngoài, hăm hực nhìn Cao Nhẫn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cửu, Thập nhất chuyên lệnh sứ thì quan sát cả hai bên, mong tìm được sơ hở trong kiếm pháp của Cao Nhẫn, hay sẵn sàng tương trợ đồng bọn khi bị nguy.

Mà nguy thật, nguy đến nơi! Vì lúc này Đệ ngũ chuyên lệnh sứ đã luống cuống, không thể duy trì được nữa. Đệ cửu chuyên lệnh sứ thấy vậy, liền nói với Đệ thập nhất lệnh sứ :

- Thập nhất sư đệ hãy đến liên thủ với ngũ sư huynh, phần lão già, để ta tiếp một tay với nhị sư huynh!

Nói rồi, không đợi Đệ thập lệnh sứ đồng ý hay không, hắn đã tung mình, đến hợp với Đệ nhị chuyên lệnh sứ, đánh rập Võ Lâm Thần Toán.

Đệ thập nhất lệnh sứ thấy thế, liền bảo sư muội mình :

- Thập nhị muội hãy đứng ngoài quan chiến, để ta vào trợ chiến với Ngũ sư huynh!

Được Thập nhất lệnh sứ tiếp trợ, Đệ ngũ chuyên lệnh sứ lấy lại được phần nào khí thế, hắn luôn mồm la hét tung kiếm đánh vào Cao Nhẫn.

Thêm một tay, Cao Nhẫn có phần sợ, sợ đối phương liên kết lập kiếm trận như lời Hà Thủy trước đây có nói. Nhưng không hiểu tại sao, hay là do quá tức giận mà Đệ ngũ chuyên lệnh sứ không nghĩ đến điều này, hắn cứ ào ào vào đánh, khiến cho Thập nhất chuyên lệnh sứ cũng phải làm thế. Mạnh người nào người nấy đánh.

Cao Nhẫn không thể bỏ lỡ cơ hội, dứt khoát không để đối phương nhớ lại mà lập kiếm trận. Cùng một lúc, tay đao, tay quyền, lúc chém, lúc chường. Đánh đỡ một lúc cả hai tên. Tình thế càng lúc càng bất lợi cho bọn Chuyên lệnh sứ đệ ngũ và đệ thập nhất.

Cũng như tình thế cũng trở nên bất lợi cho Võ Lâm Thần Toán khi Đệ cửu liên tay với Đệ nhị chuyên lệnh sứ mà đánh.

Suy xét kỹ càng, trước sau, sợ tiếp tay diệt được lão già thì hai sư huynh của mình sẽ bị Cao Nhẫn hại, không bằng cứu nguy cho sư huynh trước, sau khi hai sư huynh nhị và cửu diệt xong lão già sẽ sang tiếp tay mà đối phó Cao Nhẫn! Do nghĩ vậy, cô nàng Thập nhị chuyên lệnh sứ định tung người lao vào trận đánh với Cao Nhẫn, thì lúc ấy đã nghe tiếng quát :

- Hay cho bọn ý chúng hiệp cô!

Theo tiếng quát là một bầu rượu bay vào ngay giữa mặt Đệ cửu chuyên lệnh sứ. Tên này lạnh mắt, lắc khẽ đầu sang tránh được. Bầu rượu theo đà tiến thẳng vào đến Võ Lâm Thần Toán. Lão đưa tay tả dùng chiêu thức ‘Tứ Lạng Bạt Thiên Cầm’ theo đà bay tới của bầu rượu, đẩy nhanh thêm vào mặt của Đệ nhị chuyên lệnh sứ, lão nói :

- Này, hãy uống thử rượu của lão khát thử xem!

Miệng lão nói, mắt vẫn nhìn kỹ, hữu thủ đã vung trường kiếm trên tay đỡ ngay kiếm của Đệ cửu chuyên lệnh sứ đang len lén đâm tới, lão nạt :

- Chà, còn trẻ mà đã học trò cần trọng à?

Thấy đột nhiên có lão già ăn mảy xuất hiện, không kịp nghĩ, cô nàng Thập nhị chuyên lệnh sứ xông lại tấn công ngay.

Võ Lâm Thần Khất chân vẫn loạng quạng, lão ta luôn làm trò :

- Ôi chà! Nữ nhân sao mà hung dữ thế! Ái dà! Lão gia chịu thôi! Không cần nữ nhân đâm bóp!

Không gì tức giận hơn, Thập nhị chuyên lệnh sứ tay vung quyền tới tấp, cước đá loạn lên, miệng la bai bai, nhưng coi bộ dạng thập phần hung hiểm, vẫn không làm gì được lão Võ Lâm Thần Khất.

Còn Võ Lâm Thần Khất luôn buông lời châm chọc, khiến cô nàng đã tức lại càng lúc tức hơn. Nhưng tức cũng không làm gì được lão, bởi tay không khó có thể chiếm được lợi thế.

Cao Nhẫn đánh với hai tên Chuyên lệnh sứ. Một tiểu đao chống đỡ với hai trường kiếm. Phần đối phương thiếu hẳn phần phối hợp nên đôi khi bọn chúng gây trở ngại cho chính bọn chúng. Nhận ra được sự lợi hại của Cao Nhẫn và sự sai sót của chính mình, tên Đệ thập nhất lệnh sứ hét lên :

- Ngũ sư huynh, mau lập trận.

Tiếng hét chưa dứt, Đệ ngũ chuyên lệnh sứ chưa kịp lập trận, Cao Nhẫn đã cười to :

- Ha ha ha... Bây giờ mới nghĩ đến lập trận thì muộn rồi.

Bùng... Bùng...

Hai thanh kiếm của hai tên này đồng lúc bị chấn gãy. Hai tên Chuyên lệnh sứ tức thì đồng buông kiếm, phát cao tứ thủ, công một lúc bốn chưởng nặng như núi vào người Cao Nhẫn. Hai trước, hai sau, hai trên, hai dưới. Bốn chưởng cùng chạm đích, chưởng kinh chạm nhau vang dội, tiếng nổ đinh tai, hai tên Chuyên lệnh sứ bị chấn dội, lui về sau.

Cả hai cùng tròn xoe mắt nhìn vào giữa đương trường. Không thấy Cao Nhẫn đâu cả, chỉ thấy chỗ Cao Nhẫn vừa đứng lúc nãy, bị chưởng phong khoét sâu xuống, tạo thành một lỗ khá to. Chúng nghĩ Cao Nhẫn đã không đỡ được chưởng, tan xương nát thịt mà chết giữa đương trường. Nhưng nhìn thật kỹ để dò xét, bọn chúng không hề thấy một vết tích nào chứng tỏ Cao Nhẫn đã bỏ mạng.

Thân hình cả hai cùng ngơ ngác, lúc này lại nghe tiếng chưởng phong từ đầu trường bên kia vọng lại. Quay đầu sang nhìn, thấy có hai bóng người lão đảo. Ngờ Võ Lâm Thần Toán trúng chưởng. Nhưng sao lại có hai bóng lão đảo?

Tung người đến, bọn chúng tính bồi thêm một chưởng chí mạng, nhưng chưởng chưa phát ra, bọn chúng đã vội đỡ lấy thân hình của hai người vừa lao sắp quì, vì đây chính là Nhị và Cửu chuyên lệnh sứ, huynh đệ của chúng!

Tay đỡ lấy đồng bọn, mắt nhìn trước mặt, thấy Cao Nhẫn vẫn còn sống đó, đang đứng cạnh Võ Lâm Thần Toán. Không nhìn thấy thì thôi, một khi nhìn thấy thì cả hai Đệ ngũ và Thập nhất lệnh sứ thấy nóng cả mặt vì lúc này Cao Nhẫn và Võ Lâm Thần Toán không đếm xỉa gì đến chúng. Cả hai đều chăm chú vào cuộc hí lộng của Võ Lâm Thần Khất với cô nàng Thập nhị chuyên lệnh sứ.

Nguyên Cao Nhẫn sau khi chấn gãy hai thanh kiếm của đối phương, đồng thời thấy tình thế dần bất lợi đối với Võ Lâm Thần Toán, đang một mình chống đỡ cả hai tên Chuyên lệnh sứ. Mà võ công của mỗi tên đều không kém lão bao nhiêu.

Chưa biết tính toán như thế nào để giải cứu kịp cho Võ Lâm Thần Toán mà lại không bị Đệ ngũ và Thập nhất chuyên lệnh sứ ra tay cản trở.

Đương lúc này, cả hai tên sau khi buông kiếm đã phân ra trước sau, mỗi tên hai chưởng đồng lúc, một trên, một dưới đúng phưng vị.

Phát trí tâm linh, Cao Nhẫn như một vì sao đổi ngôi, thoát lẹ khỏi vòng chiến, mặc cho hai tên đối chưởng lẫn nhau. Còn Cao Nhẫn vượt quãng đường ba trượng trong chớp mắt đã kịp thời cứu nguy cho Võ Lâm Thần Toán.

Tranh thủ dịp may khi Đệ nhị và Đệ cửu chuyên lệnh sứ cùng bồi rồi tránh chạm kiếm vào tiểu đao, thần vật của Cao Nhẫn. Võ Lâm Thần Toán đâm nhanh hai quyền, làm đảo lộn lục phủ ngũ tạng của cả hai, khiến chúng phải buông kiếm, tay ôm ngực lao đảo, xiêu vẹo, lùi dần ra sau! Tiếp theo, cả hai đứng nhìn trò hí lộng của Võ Lâm Thần Khất với cô nàng Thập nhị chuyên lệnh sứ.

Nhìn lóí té qua, đảo lại của Võ Lâm Thần Khất, Cao Nhẫn nhớ lại lần lão đùa giỡn với Đệ tam chuyên lệnh sứ tức Tử y công tử cách đây năm năm tại Đại Biệt sơn.

Khi đó Cao Nhẫn còn bé, võ công chưa biết gì, nên nhìn mà không hiểu, thấy mà cũng như không thấy. Bây giờ theo dõi lại những bước đi lao đảo của lão trong quyền cước, chưởng, tấn, trào, chụp của đối phương. Cao Nhẫn nhận ra những bước đi của lão không phải là ngẫu nhiên, mà đây chính là một bộ pháp. Bộ pháp này tuy không linh diệu kỳ ảo, biến hóa bằng Ảo Ma bộ pháp của Cao Nhẫn, nhưng vẫn là một bộ pháp khá cao thâm. Cao đến nỗi Đệ tam chuyên lệnh sứ trước đây, và Thập nhị lệnh sứ lúc này đều không thể chạm đến chéo áo của lão!

Võ Lâm Thần Khất thấy Cao Nhẫn và Võ Lâm Thần Toán đã kết thúc trận đấu của họ, lão cũng không muốn kém cạnh, hai tay lão đã đưa ra chỉ, và một cái đảo bàn tay, lão đã nắm chặt Mệnh Môn huyết của cô nàng Thập nhị chuyên lệnh sứ. Lão nham nhở nói :

- Ôi chà! Thấy bộ dạng hung dữ nào ngờ cổ tay mềm mại thế này.

Lão chun mũi, da mặt vốn đã nhăn nheo, khiến khuôn mặt trông hết sức tức cười. Xong lão buông tay cô nàng, khệnh khạng đi đến chỗ Cao Nhẫn đang đứng, lão lên tiếng :

- Thằng bé, đến đây là phần việc của ngươi.

Nói với Võ Lâm Thần Toán, lão hỏi :

- Lão Toán, bầu rượu của ta đâu?

Lúc này trời đã sáng bạch. Máu của bọn cung thủ qua một lúc nằm phơi sương gió, đã khô đặc lại. Thần sắc của mỗi xác chết đều tím tái.

Trông càng dễ sợ hơn.

Cao Nhẫn sau một lúc, lòng đã lắng lại, bây giờ nhìn lại thảm trạng, con phần uất lại bốc lên, nhìn qua năm tên Chuyên lệnh sứ, Cao Nhẫn nói :

- Lòi ta nói lúc nãy, các ngươi phải chịu trách nhiệm trước thảm trạng này. Bây giờ còn gì nói không?

Đệ nhị và Đệ cửu chuyên lệnh sứ, tay vẫn còn ôm ngực, mặt thoáng hiện rõ nét thất sắc. Đệ ngũ và Đệ thập nhất cũng thoáng e ngại. Bỗng cô nàng Thập nhị cười lên khanh khách, tay đưa vào bọc lúi ra một vật tròn giống như quả trứng gà màu đỏ tươi, ả nói giọng đắc ý :

- Cao Nhẫn, người trông thế này là uy hiếp được bọn ta sao? Xem đây là vật gì!

Cao Nhẫn ngần ngừ, trong khi Võ Lâm nhị thần rùng mình khiếp sợ, bốn tên Chuyên lệnh sứ kia mắt thoáng lộ vẻ vui mừng. Cao Nhẫn ngơ ngác hỏi :

- Đây là vật gì? Chỉ dựa vào đó mà thoát chết ư?

Thập nhị chuyên lệnh sứ khinh khinh nói :

- Kiến văn của người quả là thô lậu, hãy hỏi hai lão già kia xem là vật gì.

Đưa mắt ước chừng Võ Lâm nhị thần, Võ Lâm Thần Toán nói khẽ :

- Đây là Đạn Từ Vân Hương! Không hiểu sao bọn này lại có được?

Thập nhị chuyên lệnh sứ thấy Võ Lâm nhị thần đã nói đúng tên gọi, ả nói thêm :

- Uy lực của Hồng Đạn Từ Vân Hương nhị lão đã biết rõ. Bây giờ bản Lệnh sứ hỏi một câu, các người muốn sống hay muốn chết.

Do không hiểu được sự nguy hiểm của Hồng Đạn Từ Vân Hương, Cao Nhẫn tức giận đáp :

- Sống thì sao mà chết thì sao?

Nét mặt cô nàng lộ vẻ đanh ác, trông không còn một chút gì nhu mì, khả ái của một nữ nhân. ả đáp :

- Muốn sống thì bó tay quy hàng, còn muốn chết thì dễ dàng hơn, cứ ném thử uy lực của Hồng Đạn Từ Vân Hương.

Không biết lợi hại, Cao Nhẫn nghe ả nói mà tức giận, gầm lên một tiếng vung chưởng đánh ngay với thập phần công lực đã hội tụ nãy giờ.

Võ Lâm nhị thần hoảng hốt kêu lên :

- Không được! Coi chừng độc được!

Cô nàng Thập nhị lệnh sứ không ngờ Cao Nhẫn làm càn, tay ném nhanh Hồng Đạn Từ Vân Hương, miệng hô to :

- Các sư huynh chạy mau!

Miệng vừa kêu chạy là ả đã chạy ngay. Cả bốn tên Chuyên lệnh sứ còn lại cũng dồn hết công lực vào đôi chân, tung người nhanh về phía sau.

Ầm... Ầm...!

Chưởng kinh của Cao Nhẫn đánh hụt đối tượng, đập vào mặt đất kêu đến 'ầm' một tiếng, Hồng Đạn Từ Vân Hương do va chạm với kinh phong cũng đồng thời phát nổ. Khói mù mịt màu đỏ như phấn từ trong viên đạn bay ra, lan rộng.

Chưởng phong của Cao Nhẫn sau khi chấn dội vào mặt đất, dội ngược trở lên, cuốn theo những đất đá, cuốn luôn cả khói độc tỏa rộng ra xung quanh. Nhưng do hướng phát chưởng của Cao Nhẫn là hướng đánh ra nên khói mù bay về phía Cao Nhẫn đứng không bao nhiêu.

Tất cả đều phủ rộng cả ba mặt còn lại.

Võ Lâm nhị thần sau tiếng la hoảng cả hai cũng lướt người về phía sau, cách đương trường đến gần hai mươi trượng, khá an toàn với khói độc. Đến khi khói mù cùng cát bụi từ từ lắng xuống hết, Cao Nhẫn ngơ ngác nhìn quanh, năm tên Chuyên lệnh sứ đã chạy đâu mất. Võ Lâm nhị thần cũng bình an đứng nhìn Cao Nhẫn với vẻ sững sờ!

Cao Nhẫn lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, đi đến phía Võ Lâm nhị thần đang đứng. Võ Lâm nhị thần thấy Cao Nhẫn đi về phía mình liền lật đật thối lui, tay khoát lia lịa, Võ Lâm Thần Toán nói :

- Cao Nhẫn, người đứng lại ngay, đừng tiến tới nữa!

Cao Nhẫn y lời đứng lại, nhưng không hiểu, bèn lên tiếng hỏi :

- Hai lão sao rồi! Nhìn thần sắc của hai lão kia, thật đáng sợ.

Mà đáng sợ thật, do sợ nên Võ Lâm Thần Toán lại hỏi :

- Người thử vận công xem sao?

Nhún vai, Cao Nhẫn vận công qua một vòng khắp cả kỳ kinh bát mạch, không phát hiện được gì. Cao Nhẫn lắc đầu :

- Nào có gì đâu. Hai lão đang nghĩ gì thế?

Võ Lâm nhị thần kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, Võ Lâm Thần Toán lại lên tiếng hỏi :

- Thật sự ngại không việc gì chứ?

Cao Nhẫn bật cười :

- Hôm nay lão gia đoán sai rồi. Tại hạ chẳng có gì.

Võ Lâm Thần Khát chen lời :

- Cao Nhẫn, ngại không trúng độc à?

- Trúng độc? Sao lại phải trúng độc? Độc ở đâu ra?

Võ Lâm nhị thần thờ ra một hơi dài nhẹ nhõm, hai lão không trả lời Cao Nhẫn mà lại nói :

- Ngươi nhìn những xác chết kia.

Cao Nhẫn lập tức nhìn vào những xác chết của bọn cung thủ đang còn để nằm đó. Tất cả đều trong phạm vi phủ chụp của lâm khói mù màu hồng phấn, và tất cả những xác chết này tựa như đang có biến đổi.

Xác trên rơi xuống chen vào những xác nằm dưới. Có xác lăn ra. Mất cả hồn vía! Không tưởng trên đời thật sự có ma quỷ. Cao Nhẫn cứ trở mắt đứng nhìn xem cho rõ. Thì ra các xác chết này đang dần tan rã ra, đến y phục cũng biến mất.

Cao Nhẫn nói băng quơ :

- Sao lạ vậy, không phải những người này vừa mới chết đây sao? Sao lại rã nát nhanh vậy?

Võ Lâm nhị thần nghe Cao Nhẫn hỏi cũng lắc đầu khó hiểu, đáp :

- Đáng lý Cao Nhẫn ngại cũng như những xác chết này!

Cao Nhẫn sùng sốt :

- Sao vậy?

Võ Lâm Thần Toán đáp :

- Hồng Đạn Tử Vân Hương là một loại chất độc cực kỳ nguy hiểm. Được trộn chung vào các chất gây nổ. Tiếng nổ làm chất độc theo khói bay rộng ra, bám vào vật sống nào cũng tạo nên cái chết thê thảm. Ngươi sao lại không chết, đây mới là chuyện hy hữu. Lão Toán ta từng nghe chưa có ai thoát chết được dưới loại đạn này, trừ ngươi.

Cao Nhẫn nghe Võ Lâm Thần Toán nói mà lòng bàng hoàng kinh sợ, không hiểu vì sao mình thoát chết.

Còn đang suy nghĩ, lại nghe Võ Lâm Thần Toán nói :

- Ta cũng chưa từng nghe loại độc này có thuốc giải. Ngươi quả là quái nhân, đầy những quái sự...

Trầm ngâm suy nghĩ thêm, một lát sau lão nói tiếp, nói mà không tin được ở điều lão đang nói :

- Hay là ngươi đã luyện thành Kim Cương Bất Hại? Vô lý, chuyện này không thể nào. Ngoại trừ ngươi có được vật trợ công... Trong người ngươi có mang linh vật nào không?

Cao Nhẫn hỏi lại :

- Linh vật? Nào có?

- Được vật? Những vật có tính khắc độc?

Đến đây Cao Nhẫn đã hiểu điều gì đã giúp mình thoát chết, đó chính là nhờ Ty Độc châu được khảm cùng Ty Thủy châu trên mặt của Ngọc bài, tín phù tối cao của Cung chủ Áo Ma cung, nhưng không thể nào nói ra được. Nên Cao Nhẫn vẫn lắc đầu, khiến cho Võ Lâm Thần Toán càng lộn xộn, bối rối...

Sốt ruột, Võ Lâm Thần Khát ngắt lời :

- Thôi, bỏ đi, chi biết thằng bé không chết là được rồi. Nói gì mà lảm nhảm.

Thoáng thấy có nét giận trên khuôn mặt già nua, nhăn nheo của Võ Lâm Thần Toán, Cao Nhẫn hỏi sang vấn đề khác, cốt ý làm cho lão quên đi chuyện vừa rồi.

- Toán lão gia, sao lão lại không cho văn bối tiến đến gần? Lão ngại gì thế?

Võ Lâm Thần Toán đáp ngay, hình như lão quên bég lời châm chọc của Võ Lâm Thần Khất :

- Ngại chứ sao không! Đầu tóc, thân hình và cả y phục của người chứa toàn độc được. Người thì không sao chứ bọn ta không dám đụng đến chúng đâu!

Hiểu ra, Cao Nhẫn cúi xuống nhìn lại y phục. E ngại y phục của mình cũng đang dần tan rã đi, cũng như các xác chết kia. Nhưng Cao Nhẫn vẫn thấy y phục nguyên vẹn, đưa tay sờ vào từng nếp vải, vẫn thấy còn chắc chắn, không một dấu hiệu chứng tỏ y phục thấm chất độc từ Hồng Đạn Tử Văn Hương!

So sánh lại lần đi dưới đường nước ngầm, lúc thoát khỏi bí động, Cao Nhẫn hiểu thêm về công năng của Tỳ Độc châu. Nó có khả năng kháng độc, mà còn có cả khả năng làm chất độc không đến gần được chỗ Cao Nhẫn đứng như Tỳ Thủy châu, có điều là không ước lượng được tầm xa.

Nhìn xuống quanh vùng đất chỗ mình đứng. Tinh mắt, Cao Nhẫn thấy cỏ mọc cách chân mình gần nửa trượng vuông vẫn đang nhón nhợ, còn xa hơn, cỏ đều đang úa đi dần dần. Ngó vào móng lung, Cao Nhẫn như thấy lại gương mặt hiền hậu của Vô Danh Tăng. Cao Nhẫn thầm cảm ơn sư phụ, thầm tạ ơn Trời đã khéo an bày, bằng không chắc không còn sống đến ngày nay!

Cảm khái, Cao Nhẫn thở ra một hơi dài, nói với Võ Lâm nhị thần :

- Nhị vị lão gia, bây giờ đi đâu? Văn bối cản trở lại khách điểm để thay đổi y phục, chốc nữa gặp lại nhị lão gia sau!

Gật đầu, Võ Lâm Thần Toán nói :

- Thăng bé, người còn nhớ tửu điểm ngày hôm qua chứ? Cứ đến đấy sẽ gặp bọn ta! Thôi đi đi!

Quay người lại, vờn vai nhìn lên bình minh đã chiếu sáng. Cao Nhẫn quyết định: “Ta phải về Áo Ma cung một chuyến mới được, để sư phụ an lòng nơi chín suối”.

Đoạn bước đi, trở về khách điểm.

Võ Lâm nhị thần đứng trông theo, chợt Võ Lâm Thần Toán chỉ vùng cỏ nơi Cao Nhẫn đứng lúc này, lão nói với Võ Lâm Thần Khất :

- Lão già Say, lão có hiểu thế này là sao không?

Võ Lâm Thần Khất ngáy người nhìn không chớp mắt. Một lúc sau lão đáp lời :

- Một là thằng bé đó đã có thần công hộ thể.

Thấy lão Toán gật đầu, lão Khất nói tiếp :

- Hai là hấn có vật tỳ độc, tỳ như Tỳ Độc châu!

Võ Lâm Thần Toán lần này mới thật sùng sốt :

- Lão Say không làm đấy chứ?

Nhún vai, Thần Khất đáp :

- Làm hay không cũng chỉ có hấn biết mà thôi! Ấy là ta chỉ nói thế.

Thần Toán nhăn tít đôi mày :

- Lão Say! Hay chính thằng bé ấy là...

Thần Khất lắc cái đầu rồi bù :

- Khó nói lắm, thằng bé ấy ta đã biết từ năm năm trước!

- Thế lão bảo sao? Năm năm nay thằng bé sống nơi đâu?

- Thì nó có nói rồi, nào có liên quan gì đâu. Lộ số võ công thì ta và lão có biết tí gì đâu!

- Ta nhất quyết làm rõ vấn đề này mới được, lão nghĩ sao?

- Ta không nghĩ gì hết, lão liệu mà giữ miệng đấy.

- Hừm, đợi lão say nhắc à. Thôi chúng ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vào hang hùm Nhị long quyết bắt hổ

Quân Sơn.

Động Đình hồ.

Tiết trời đã bắt đầu tháng năm.

Không khí đã oi bức dần dần.

May cho địa phương này, gần đó là hồ Động Đình. Từng cơn gió mát rượi từ mặt hồ thổi thoang thoảng vào đến mọi nơi. Bất kể là nhà quan hay dân thường. Bất kể là nhà của hào phú hay của hạng cùng đinh.

Bất kể là người nhàn rỗi đang dạo mát hay người đang vất vả vật lộn với cuộc sống. Tất cả đều cảm thấy khoan khoái khi được từng cơn gió mát rượi từ hồ Động Đình thổi vào, làm dịu đi sự nóng nực, oi bức của thời tiết tháng năm.

Trời đang chập choạng tối, lúc đặc vài nơi đã lên đèn.

Xa xa trên mặt hồ Động Đình thấp thoáng vài chiếc thuyền nhỏ đang hối hả tiến dần vào bờ, để đưa khách đi chơi muốn vào đất liền tìm bữa ăn tối, hoặc cập rập bờ để đón khách có thú đi chơi thuyền ban đêm trên mặt hồ.

Nếu khách nhàn rỗi để ý một chút, sẽ phát hiện có một chiếc thuyền tuy nhỏ như mọi chiếc thuyền khác, nhưng có chiều dài khác thường, được hai đại hán lực lưỡng, mỗi người một đầu thuyền điều khiển.

Người ở cuối thuyền, thay vì bơi dầm như mọi ngư phủ khác thì lại đứng xống lưng, tay cầm sào tre dài hơn hai trượng, chắc là để chống thuyền. Một cách đi thuyền trên mặt hồ khác thường.

Người ở đầu thuyền cũng đứng, tay cầm một lồng đèn đã tắt sáng to tướng. Trên giấy dán đèn có trang trí nhiều hoa tiết. Tuy không đẹp nhưng nổi bật nhất là có một chữ Quân, được ánh đèn bên trong chiếu lên rõ nét. Một ngọn đèn khác thường.

Khách nhàn rỗi sau khi xem xét kỹ, ắt sẽ cho đây là thuyền của một quan gia nào đó đến đây để thăm thú dân tình, đồng thời dạo mát trên mặt hồ Động Đình một lần cho thỏa khát vọng. Nhưng nếu khách nhàn rỗi không gấp bỏ đi mà đứng lâu thêm để tiếp tục xem xét, chắc sẽ thấy còn có nhiều điều khác thường đang xảy ra trên chiếc thuyền dài khác thường này.

Vì chiếc thuyền này liên tục rời bến, rồi lại liên tục cập bờ. Hết đón rồi lại đưa. Khách đi thuyền này hầu hết là khách giang hồ. Đồng thì từng tốp năm người một lên thuyền. Số người còn lại thì chờ khoảng tăn một nén nhang thì thuyền sẽ tiếp tục cập bờ đón đi. Ít thì một, hai hoặc ba người, nhưng thuyền cũng phải hai lần đón đưa. Đến khi biết rõ đây là chuyện của người giang hồ, khách nhàn rỗi sẽ ái ngại, lảng lảng bỏ đi.

Cao Nhẫn đang đứng gần đầu đó, chỗ chiếc thuyền thường cập bờ, được che khuất bởi một rừng dương liễu, giả tảng như một khách nhàn du, Cao Nhẫn đứng đó thăm quan sát.

Người đến từng lượt một. Rất đông, có đủ mọi hạng người. Chánh cũng có, tà cũng có, tục cũng có, tăng có, ni có, già có, trẻ có, nam có, nữ có. Vũ khí thì đủ loại, mọi người đều mang vũ khí công khai. Tuy vậy, tất cả mọi người đều qua một thủ tục như nhau, đến khi trình thiếp mời, đồng thời báo rõ danh tánh.

Người đứng đầu thuyền, tay đưa lồng đèn sát vào thiếp mời, sau khi đã xem kỹ, ghi rõ danh tánh vào một quyển giấy, người đó liền đón khách lên thuyền, khi đủ số khách nếu cùng chung một nhóm, thuyền lập tức rời đi.

Cao Nhẫn ngược nhìn vầng trăng non đã sắp khuất dưới mặt hồ. Cao Nhẫn nhắm tính: “Hôm nay là ngày bốn, mai đã là Đoan Ngọ. Biết phải làm sao đây? Võ Lâm nhị thần sao giờ này chưa thấy tới?”

Khách giang hồ đã thưa dần. Đã sắp bước qua canh hai.

Không đợi được, Cao Nhẫn bước lại phía bên thuyền. Thuyền vừa cập bến, người đứng ở đầu thuyền đã vội mời nói:

- Chỉ còn hai người nữa thôi, lão Lục cổ lên một chuyến nữa nhé, rồi sẽ nghỉ.

Gã bước đến tận đầu thuyền, chờ khách giang hồ đến trình báo theo thủ tục. Gã chờ đợi, sốt ruột, gã hỏi :

- Thế nào, mau lên cho người ta còn nghỉ ngơi, ăn uống nữa chứ!

Do người kia đến trước, nên Cao Nhẫn phải nhường. Đến khi nghe gã trạo thuyền hối thúc, Cao Nhẫn động thân bước đến. Khéo sao, người kia cũng đồng thời bước đến.

Cao Nhẫn dừng chân lại, đưa tay ra, Cao Nhẫn nói :

- Huynh đài, mời!

Người kia cũng đưa tay ra :

- Xin mời huynh đài!

Nói xong, cả hai đồng cười xòa. Cao Nhẫn nói thêm :

- Huynh đài đến trước, mời huynh đài cứ tự tiện!

Gã trạo thuyền ngạc nhiên hỏi :

- Thế hai vị đây không cùng đi với nhau sao?

Thấy Cao Nhẫn và người kia đồng gạt đầu, gã trạo thuyền chán nản, gọi người đứng sau thuyền :

- Lão Lục, thôi rồi, còn phải đi hai lần nữa! Không biết còn ai đến nữa không?

Nghe giọng điệu thất vọng của hai gã trạo thuyền, Cao Nhẫn đành nói với người kia :

- Hay là...

Người kia cũng đồng một lúc lên tiếng nói :

- Vậy thì...

Cao Nhẫn và người kia đồng cười lên, không nói nữa, tuy không nói ra nhưng cả hai đều hiểu rõ ý nhau. Cao Nhẫn lại lên tiếng :

- Yên tâm, hai người chúng ta đi một lượt cũng xong!

Hài lòng, gã trạo thuyền hỏi ngay :

- Có thiệp mời không?

Người kia và Cao Nhẫn đồng lên tiếng :

- Có đây!

Cao Nhẫn đưa tay vào bọc, lấy ra thiệp mời đưa gần sát đèn lồng cho gã kia xem. Gã đã quá mệt mỏi nên chỉ ngó qua một lượt rồi nói :

- Mời!

Quay sang người kia, thấy người kia đang để tay vào bọc nhưng chưa lấy tay ra. Gã vội nói :

- Khỏi! Khỏi! Mời xuống luôn đi! Mời!

Đội cả hai đứng yên giữa lòng thuyền, gã kia nói với gã họ Lục :

- Lão Lục, đi thôi!

Thuyền liền rời bến, tiến dần vào dải đất ở xa xa, trong hồ Động Đình.

Quần Sơn.

Đã tàn nửa nén nhang, thuyền nhỏ đã tiến vào doi đất không biết là bao lớn. Không trông thấy rõ được vì xung quanh toàn là những rừng liễu um tùm dày đặc, che phủ kín tầm mắt mọi người. Không nghe rõ được vì tiếng gió thổi làm xao động những hàng liễu dày, khuấy lên xào xạc, lấp kín những âm thanh khác. Nhưng với thính lực của Cao Nhẫn, thì đã nghe được những tiếng ồn ào từ xa vọng lại. Đây là những tiếng nói chuyện, cười đùa, đàm luận của những khách giang hồ đến trước, đang được an trí nghỉ ngơi ở phía sâu trong đội đất. Nhưng Cao Nhẫn vẫn thản nhiên, không nói ra sự phát hiện của

mình cho ai biết cả. Vì nếu có muốn nói, thì nói với ai đây?

Bọn trạo phu?

Vô ích, vì đương nhiên chúng đã biết!

Nhân vật kia ư? Không nên, vì biết hấn sao?

Thuyền cập vào một chỗ tương đối thoáng, thuyền chưa dừng lại hẳn đã nghe có tiếng người trên bờ đất, cất tiếng hỏi :

- Lão Trương! Có mấy người đến thế?

Người đứng ở đầu thuyền tay cầm đèn lồng, đáp :

- Hai!

Người ở trong lại hỏi :

- Thế nào lão Lục, còn ai nữa không?

Người đứng sau thuyền, sào tre đã cắm thật sâu vào lòng đất dưới đáy hồ, thở ra một hơi thở khoan khoái :

- Cũng may là không có ai đến nữa, bọn ta đã mệt lắm rồi!

Thuyền đứng yên, bởi đầu thuyền có một sợi dây neo thuyền chặt lại, cập sát vào một miếng gỗ to, bắc hẳn lên bờ đất, và đuôi thuyền đã được cái sào tre cắm vào lòng đất giữ yên.

Người họ Trương tay cầm đèn lồng, nép vào một bên, nói :

- Mời nhị vị khách nhân!

Cao Nhẫn và người kia vội bước chân lên miếng gỗ, bước đi chừng non một trượng thì chân đã đặt vững vàng vào mặt đất, Cao Nhẫn nói trong tiếng thở ra nhẹ nhàng :

- Thế là đã đặt chân được lên đất Quân Sơn.

Phía trong, không có tiếng người đáp, chỉ nghe một tiếng 'xòà' rồi một ngọn đèn lồng khác được thắp sáng lên. Người cầm đèn là một đại hán, thất lưng to bản, vắt kè vào đó một thanh đại đao hình thù quái gở. Dưới ánh đèn mù mờ, trông gã chẳng khác nào một tượng thần, thường có ở các miếu thần hoàng, gã lên tiếng nói nửa như xác định, nửa như phủ nhận câu nói của Cao Nhẫn :

- Cũng còn khoảng nửa dặm đường mới đến được Quân Sơn đạo am.

Người kia từ nãy giờ đứng ngang với Cao Nhẫn, bây giờ mới lên tiếng :

- Quân Sơn đạo am? Sao lại gọi là đạo am?

Gã đại hán đáp :

- Chỗ người tu theo đạo tiên, không gọi là am thì gọi như thế nào nữa?

Đoạn quay người đi trước, vẫn cầm đèn lồng, vừa đi vừa nói :

- Hạ nhân xin đi trước dẫn đường.

Không nói không rằng, Cao Nhẫn và người kia sánh vai nhau mà đi theo gã đại hán.

Nửa dặm đường chẳng mấy chốc đã hết.

Trước mặt Cao Nhẫn vẫn không thấy được gì vì sương mù giăng giăng. Xòà bàn tay, vẫn thấy rõ năm ngón. Nhìn gã đại hán, vẫn thấy rõ lưng gã cách đây hơn một trượng. Vậy lớp sương mù này không hẳn là sương mù? Nhưng lớp khí mờ mờ vẫn giăng giăng.

Khói chẳng?

Nếu là khói, liệu những người phía trong chịu nổi sao?

Không là khói thì là gì đây?

Qua lớp sương khói mờ mờ này, khó kòng phát hiện được một ánh lửa, một ánh đèn dù là một đóm nhỏ. Những tiếng ồn ào, từ trong văng ra khá rõ.

Hơn mười ngày qua, Cao Nhấn được hai lão Võ Lâm nhị thần ở bên kèm cặp, đã tăng được nhiều kiến thức, lịch duyệt giang hồ cũng được tăng lên. Nhất là về phần trận pháp, trận thế. Do Cao Nhấn đang bận tâm về những kiếm trận của bọn Chuyên lệnh sứ, nên Cao Nhấn có hỏi và được Võ Lâm Thần Toán, một người có kiến văn quảng bác chỉ vẽ, nên lúc này đây, ấn tượng đầu tiên của Cao Nhấn về Quân Sơn đạo am là những kiến trúc được sắp đặt thành một trận thế tĩnh. Lớp sương khói mù mù là do khí trận tỏa ra. Nhận định được điều này, Cao Nhấn cũng có phần an tâm, chỉ ngại kiến thức của mình về trận thế còn quá kém.

Gã dẫn đường, sau khi đi vòng qua mé tả lớp khói mù đã dừng chân, gã đưa tay cầm đèn lồng ra, hết đưa lên rồi lại hạ xuống, độ khoảng ba lượt, gã mới nói to :

- Tiếp người mới đến đây!

Hai ánh đuốc phùng lên. Trước mặt Cao Nhấn được ánh đuốc soi tỏ là một cổng tam quan nhỏ, mái ngói còn đồ tươi, chứng tỏ cổng tam quan đã tồn tại ở đây không được bao lâu. Cánh cổng tam quan đã hé mở sẵn từ lúc nào, phía trong cổng vẫn còn thấy lớp khói mù giăng phủ.

“Hai người cầm hai ngọn đuốc, chắc là mới từ trong cổng bước ra” Cao Nhấn nghĩ thầm.

Một người nữa bước ra, vận y phục đạo sĩ, thẳng nếp như là mới may, hoặc là may lâu rồi, đến nay mới mặc lần đầu.

Người vừa bước ra, khom mình thưa :

- Tại hạ... a bản đạo phụ trách tiếp tân, mời quý khách vào! Sẽ có người phía trong sắp xếp chỗ ăn ngủ cho quý khách!

Cao Nhấn cố nhịn cười cho lời nói còn chưa quen của người nghinh tân.

Đưa chân bước hẳn vào cổng, theo tay người nghinh tân, Cao Nhấn rẽ qua tả. Được chừng ba trượng, lại thấy một cổng tam quan khác, lớn hơn. Phía trên cổng có tấm biển còn mới, ghi ‘Quân Sơn Đạo Am’, nét chữ giản đơn, cổng dựng mộc mạc.

- Khí thế này, người ta ở đây không màng thế sự, bất chấp lợi danh, chỉ mãi lo tu tiên, cầu đắc đạo!

Bước vào cổng tam quan này, Cao Nhấn và người kia đã thấy hai hàng tiểu đạo đồng đứng đón chào. Giữa hai hàng tiểu đạo đồng là một đạo sĩ khác, gương mặt hiền hòa, cười tươi như hoa, đạo sĩ vãi chào :

- Xin chào nhị vị khách nhân quang lâm tề am! Để giữ sự thanh tịnh, không làm cho đạo am bị ô uế, quý khách có vũ khí xin gói lại đây, sẽ có người gìn giữ chu đáo cho quý khách. Đến lúc ra về, quý khách sẽ nhận lại sau.

Cao Nhấn cũng cung tay thi lễ :

- Tại hạ đến quá muộn, mong quý am bỏ lỗi, còn vũ khí tùy thân, tại hạ không có mang theo!

Dang cả hai tay, Cao Nhấn khẽ xoay người cho đạo sĩ kia nhìn qua, chứng tỏ lời mình nói là sự thực.

Người kia cũng nói :

- Ta chỉ có cây quạt xếp này, có phải là vũ khí không?

Đạo sĩ kia chỉ mỉm cười không đáp. Đoạn nép người qua một bên nói :

- Xin mời nhị vị theo bản đạo!

Nói xong, đạo sĩ quay người đi trước.

Cao Nhấn và người kia theo ngay phía sau.

Đạo sĩ kia đi trước, tuy không có lời dẫn, nhưng đạo sĩ vẫn đi chậm chậm. Mỗi lần muốn rẽ, đều dừng lại một chút, chờ cho Cao Nhấn và người kia thấy kịp mà rẽ theo.

Cao Nhấn sau đôi ba lần nhận xét, dựa vào phương cách đi của đạo sĩ và dựa vào cảnh quang hai bên đường đi đã được những ngọn đèn lưu ly soi khá tỏ, thì Cao Nhấn nhận ra đây đích thực là một thế trận, tuy không rõ tên gọi, nhưng cũng biết là trận thế án theo Cửu Cung và Lưỡng Nghi trận!

Sau nhiều lần rẽ, khói mù không còn thấy nữa. Cảnh vật xa xa đã hiện rõ dần. Lại đến một cổng tam quan thứ ba. Trên cổng vẫn là những chữ ‘Quân Sơn Đạo Am’. Cao Nhấn gật gù thầm nghĩ: “Này giờ chỉ là vòng ngoài, bây giờ mới thật sự là đạo am của lão Quân chủ”.

Đến gần cánh cổng, đạo sĩ bước đến, vỗ vào cổng. Cánh cổng, sau tiếng vỗ, đã được mở rộng ra. Một đạo sĩ khác bước ra, vòng tay chào :

- Tề am được nhị vị quang lâm! Thật lấy làm vinh hạnh!

Đạo sĩ lúc này cũng nói :

- Phận sự của bản đạo đến đây là xong. Xin nhị vị khách nhân tự tiện!

Nói xong, quay người đi trở lại ngay.

Cao Nhẫn gật đầu nói với đạo sĩ mới :

- Đường đi đến đây thật là khúc chiết, không hiểu bọn tại hạ đã được nghỉ ngơi chưa?

Đạo sĩ liền đáp :

- Phiền khách nhân quá! Chỉ còn một đoạn đường ngắn nữa thôi là khách nhân sẽ được ăn uống, nghỉ ngơi. Xin chờ phiền, tệ am sẽ bồi tội sau!

Nhún vai, Cao Nhẫn nói với người kia, cố làm ra vẻ đã thân nhau từ lâu :

- Thôi, cố chịu đựng chút nữa nhé!

Người kia đưa mắt nhìn Cao Nhẫn hàm ý cảm ơn, không đáp, chỉ gật đầu. Rồi cả hai cùng theo chân gã đạo sĩ.

Lại vòng qua, rẽ lại. Tiếng ồn ào lúc này nghe như ở bên tai. Cao Nhẫn không để tâm đến tiếng ồn, chỉ chú tâm theo dõi bước đi của đạo sĩ. Cao Nhẫn tự nhủ: “Vòng ngoài là Cửu Cung và Lưỡng Nghi trộn lại, vòng trong là Ngũ Hành, Bát Quái lồng vào nhau. Lão Quân chủ quả thật là đa tâm”.

Quả thật, lời đạo sĩ nói không sai! Sau một đoạn đường ngắn, Cao Nhẫn và người kia đã bước hẳn vào trung tâm của Quần Sơn đạo am.

Trước mặt là một kiến trúc lớn, không giống cung đình mà giống như cung đình, vì mọi vật ở khu kiến trúc này đều được đánh bóng, sáng như gương. Toàn là vật liệu quý, được đèn nến soi sáng, lộng lẫy, xa hoa.

Cũng không giống một đạo am, mà cũng giống như một đạo am bởi sự tĩnh lặng, hương trầm thơm ngát, chốc chốc lại có một tiếng chiêng vang lên, làm người đứng xem cảm thấy lòng mình lắng lại, cảm thấy như đã thoát khỏi trần tục nhơ bẩn. Và nhất là cái mái ngói cong vút không khác nào tranh vẽ cung đình của Thái Thượng Lão Quân ở chốn thiên đình. Vừa bước đến, định dừng chân đứng xem thì đạo sĩ đã đưa tay chỉ, nói :

- Mời nhị vị khách nhân đi hướng này!

Theo sau đạo sĩ, Cao Nhẫn và người kia đã bước vào một dãy kiến trúc kiên cố, rộng bao la, ngay phía bên tả đạo am. Qua một số phòng ốc, Cao Nhẫn và người kia đứng lại vì đạo sĩ dẫn đường cũng đã đứng lại, đạo sĩ nói :

- Hai vị cùng đi với nhau chắc đồng ý cùng chung một phòng? Đây! Đã tới phòng của nhị vị! Mời!

Đưa tay mở cửa phòng, đạo sĩ lùi lại ba bước rồi khom mình :

- Nhị vị vào phòng nghỉ ngơi một lúc, sẽ có người dọn thức ăn đến ngay! Cáo biệt!

Khoa chân, Cao Nhẫn bước vào, đứng ở giữa phòng quan sát bốn bề.

Nhìn lại, thấy người kia chưa bước vào, Cao Nhẫn ngạc nhiên hỏi :

- Huỳnh đài! Sao không vào đi?

Người kia thoáng ngập ngừng, rồi cũng bước vào, vừa đến nơi, người kia đã đi luôn ra phía sau, chỉ nói với lại :

- Ta vào nghỉ trước đây! Huỳnh đài cứ tự tiện.

Nhìn người kia đi khuất vào phòng trong, Cao Nhẫn không khỏi thắc mắc, đã định khi về đến phòng sẽ dò hỏi tìm hiểu về thái độ của gã, nào ngờ...

Kéo lại một chiếc ghế, Cao Nhẫn ngồi nhắm mắt suy tính.

Cộc, cộc, cộc...

Có tiếng gõ cửa, Cao Nhẫn lên tiếng hỏi :

- Ai đó! Có việc gì?

Có tiếng trả lời :

- Tiểu đạo xin đem hầu cơm nước!

Cao Nhẫn nói :

- Vào đi!

Hai tiểu đạo trước sau bước vào. Sắp đặt thức ăn, đồ uống đủ cho hai người dùng, xong khom mình nói :

- Nhị vị khách nhân có gì sai khiến?

Cao Nhẫn vẫn ngồi, lắc đầu :

- Được rồi, không dám phiền đến nữa!

Trước khi đi ra, một trong hai tiểu đạo còn nói :

- Hôm nay không có rượu! Nhị vị khách nhân xin dùng tạm cơm chay. Ngày mai đã là Đại Điền lễ, cần phải thanh tịnh, nhị vị thông cảm cho! Đến mai tệ am nhất quyết sẽ bồi tội sau! Cáo biệt!

Thuận tay, khép lại cửa phòng, hai tiểu đạo bước đi.

Cao Nhẫn thấy hai tiểu đạo đã bỏ đi, mới kêu người kia :

- Huỳnh đài!

Đã có cơm đây! Mời huynh đài ra dùng bữa nào!

Chỉ nghe người kia nói :

- Ta không đói! Huỳnh đài cứ tự tiện!

Cao Nhẫn mỉm cười, lắc đầu đáp :

- Thì cũng ra ngoài này đàm luận chút nào! Huỳnh đài e lệ giống nữ nhân quá đi thôi!

Nghe tiếng chân người kia bước ra, Cao Nhẫn khẽ mỉm cười một mình. Vừa bước ra, người kia đã trừng mắt :

- Huỳnh đài nói ai giống nữ nhân?

Cao Nhẫn nhún vai :

- Không nói thế! Làm sao vời được huynh đài ra đây! Thôi chúng ta cùng dùng bữa vậy.

Người kia không nói gì, ngồi mạnh xuống ghế, hai tay đưa ra xới cơm, ăn luôn miếng.

Được chừng hai bát, người kia buông đũa, nhìn Cao Nhẫn nói :

- Vậy được chưa? Huỳnh đài còn nói gì nữa không?

Lắc đầu khó hiểu, Cao Nhẫn nói :

- Là tại hạ sợ huynh đài đối bụng nên cố ép vậy thôi! Mong huynh đài thứ cho tại hạ lẩm lõi! Huỳnh đài cứ tự nhiên!

Nãy giờ, người kia cứ ngỡ Cao Nhẫn có ý châm chọc, sau khi nghe Cao Nhẫn nói, người kia thở dài, nói khẽ :

- Tạ ơn huynh đài đã có lòng! Ta họ Nam Cung, huynh đài gọi thế cũng được.

Cao Nhẫn cũng nói :

- Tại hạ là Cao Nhẫn! Được gặp gỡ Nam Cung huynh đây cũng là hữu duyên. Có gì sơ sót, mong Nam Cung huynh bỏ lỗi cho!

Người kia trở mắt nhìn Cao Nhẫn :

- Cao Nhẫn! Huỳnh đài là Cao Nhẫn?

Cao Nhẫn lại nhún vai :

- Cao Nhẫn thì đã làm sao chứ? Thần thái Nam Cung huynh đây thật là thoát tục, siêu phàm. Là long và phụng của võ lâm đây! Chứ Cao Nhẫn này đã là gì đâu mà Nam Cung huynh phải sùng sốt?

Người có họ Nam Cung vội đứng ngay dậy :

- Không ngờ vô tình ta được gặp Cao huynh đây, quả là Hoàng thiên không phụ kẻ có lòng. Xin Cao huynh thứ tội, ta tên độc có một chữ Ngọc, này giờ có nhiều khiếm khuyết, Cao huynh xin đừng để tâm làm gì!

Cao Nhấn vội đáp :

- Không có gì! Nam Cung huynh nào có chi thất lễ, chỉ tại Cao Nhấn này lảm lòi thôi!

Nam Cung Ngọc nhìn thức ăn còn trên bàn nói :

- Cao huynh chưa dùng bữa? Vậy hãy dùng đi, ta xin ngồi đây hầu chuyện với Cao huynh được rồi!

Cao Nhấn gật đầu, cúi xuống ăn.

Qua một loáng, Cao Nhấn đã buông đũa, Nam Cung Ngọc thấy vậy hỏi :

- Sao Cao huynh đã vội thôi? Sao ăn ít vậy?

Cao Nhấn cười :

- Chứ Nam Cung Ngọc huynh chỉ dùng có hai bát đã thôi, sao không nói là ít, tại hạ đã dùng bốn bát, gấp đôi Nam Cung Ngọc huynh! Vậy phải gọi là nhiều chứ? Đúng không?

Nghe lý sự của Cao Nhấn, Nam Cung Ngọc chỉ biết cười trừ, Nam Cung Ngọc lại lên tiếng :

- Tiểu... à tiểu đệ đã nghe tiếng Cao huynh từ lâu, nay đã gặp mặt đây, thật là thỏa lòng khát vọng.

- Có gì đâu mà Nam Cung huynh quá nặng lời, Cao Nhấn thật không dám nhận!

- Tiểu đệ từ lâu nghe nói, Cao huynh quyết không đội trời chung với Hiệp Thiên bang, có sao hôm nay Cao huynh lại đến đây?

Cao Nhấn trầm ngâm một lúc sau mới đáp :

- Đã năm phen bảy lượt tại hạ tận sát người Hiệp Thiên bang, trước sau đã giết hai tên Chuyên lệnh sứ, không hiểu có ý định gì mà lão Quân chủ gọi thiếp mời tại hạ đến dự Đại Diễn lễ ra mắt này?

Nam Cung Ngọc ngạc nhiên :

- Thế nào? Vậy Cao huynh có thiếp mời dự thật à?

Cao Nhấn cũng kinh ngạc :

- Không thật chẳng lẽ lại giả được sao? Nếu không có thiếp chúng ta đặt chân được xuống thuyền ư? Nam Cung huynh nói vậy, chẳng lẽ...

Nam Cung Ngọc thoáng biến sắc :

- Chẳng lẽ sao? Cao huynh có ý gì?

Cao Nhấn nhìn ngay mắt Nam Cung Ngọc :

- Là tại hạ nói, Nam Cung huynh không lẽ không có thiếp mời?

Nam Cung Ngọc không đáp, mà chiếu ánh mắt vào mắt của Cao Nhấn, cả hai cứ thế mà nhìn nhau.

Được một lát, cặp đôi mắt lại, Nam Cung xác nhận :

- Đúng vậy! Cao huynh đã nói đúng, tiểu đệ quả là không có thiếp mời! Cao huynh định sẽ làm gì đây?

Đôi mắt Cao Nhấn vẫn nhìn Nam Cung Ngọc :

- Nam Cung huynh yên tâm! Tại hạ không để tâm đến việc của Nam Cung huynh!

- Trái lại, tiểu đệ thật sự quan tâm đến việc của Cao huynh!

Cao Nhấn sùng sốt :

- Nam Cung huynh nói thế là sao?

- Còn sao nữa? Cao huynh và lão Quân chủ như là mặt trăng và mặt trời. Sai biệt nhau rõ ràng! Việc lão gọi thiếp mời đến Cao huynh đã là một việc lạ,

đồng thời, việc có mặt của Cao huynh ở đây, vào giờ này cũng là một việc lạ nữa! Cao huynh có cho là tiểu đệ nói đúng không?

Nghe lập luận của Nam Cung Ngọc, Cao Nhẫn rất thần phục, Cao Nhẫn đáp :

- Giữa tại hạ và lão bất buộc phải có kẻ mất người còn, việc lão cho mời tại hạ với ý định gì, trước sau gì cũng rõ thôi. Còn việc tại hạ đến đây thực sự là có ý khác, nhưng chưa thể nói với Nam Cung huynh được.

Nam Cung Ngọc khẽ lẩm bẩm :

- Còn ý gì nữa, nếu không phải là muốn quấy rối lão...

Cao Nhẫn biến hẳn sắc mặt, đứng bật dậy ngay :

- Nam Cung huynh...

Nam Cung Ngọc đưa tay ra dấu bảo Cao Nhẫn hãy bình tĩnh :

- Cao huynh ngồi xuống đã! Yên tâm đi, tiểu đệ không tổ giặc việc này đâu, mà còn...

Cao Nhẫn giận mình đã mất bình tĩnh, ngồi xuống hỏi :

- Mà còn sao?

- Mà còn có thể giúp Cao huynh một tay!

Cao Nhẫn im lặng không đáp ứng, cũng không từ chối.

Nam Cung Ngọc hỏi dồn :

- Cao huynh! Sao Cao huynh không nói gì cả?

Cao Nhẫn thờ dài, nói trong hơi thở ra :

- Biết nói làm sao đây? Tâm huyết của Cao Nhẫn này Nam Cung huynh đã biết, còn lòng dạ của Nam Cung huynh...

Nam Cung Ngọc ngắt lời :

- Được, Cao huynh nghe tiểu đệ nói đây. Giữa tiểu đệ và lão Quân chủ có một mối gia thù. Hôm nay tiểu đệ lên vào đây là quyết một mất một còn với lão.

Vẫn không nghe Cao Nhẫn đáp lời, Nam Cung Ngọc mắt đã muốn rơi lệ, nói với Cao Nhẫn :

- Tiểu đệ đã biết chí hướng của Cao huynh từ lâu. Cao huynh không thể nào xem tiểu đệ như một người cộng sự trong việc thanh toán lão Quân chủ ư? Xem như tiểu đệ không có nói việc này với...

Cao Nhẫn đưa tay chặn lại, nói :

- Khe khẽ chứ Nam Cung huynh! Tai vách mạch rừng, khó nói được lắm!

Cao Nhẫn và Nam Cung Ngọc đồng định thần lắng nghe...

Lát sau, Cao Nhẫn lên tiếng :

- Đây là việc hệ trọng, quan hệ đến toàn cục võ lâm, nếu Nam Cung huynh cùng chí hướng, chúng ta có thể cùng bàn luận xem sao?

Nghe Cao Nhẫn đáp ứng nguyện vọng của mình, Nam Cung mừng rỡ nói :

- Đa tạ Cao huynh đã có lòng chiêu cố. Việc tiểu đệ đến đây, gia mẫu không hay biết. Vì xem ra, việc này đối với tiểu đệ mười phần thất bại đủ mười phần. Được Cao huynh hỗ trợ, tiểu đệ hoàn toàn yên tâm!

Cao Nhẫn dò hỏi :

- Giữa Nam Cung huynh và lão Quân chủ hận thù như thế nào?

Cầm phần đến cùng cực, Nam Cung đáp :

- Giết thác toàn gia ngoại tổ, làm nhục mẫu thân, sau còn toan giết hại.

Cao Nhẫn thờ người :

- Đây quả là mối thâm thù bất cộng đố thiên! Lão quả có làm việc tà đình đó à?

Nam Cung Ngọc trùng trùng như muốn tóe lửa :

- Cao huynh không tin?

- Không phải, không phải nói vậy. Tại hạ vốn đã biết từ lâu, lão Quân chủ là người giả nhân giả nghĩa, mở miệng ra là thi ân bố đức. Nhưng thật sự lão chỉ muốn làm bá chủ võ lâm. Nhiều huyết án trên giang hồ đều là kiệt tác của lão, nhưng vô bằng cứ, nói ra không ai tin. Tại hạ từng mong tìm được một nhân chứng để lật bộ mặt nhân nghĩa của lão. Nay đã có Nam Cung huynh thì quả là phen này lão đã gặp vận.

Sau khi nghe lời phân trần của Cao Nhẫn, Nam Cung Ngọc mới dịu đi cơn giận dữ, chỉ khẽ gật đầu đồng ý với lời Cao Nhẫn vừa nói. Cao Nhẫn lại hỏi :

- Lão Quân chủ tướng mạo ra sao? Xuất xứ thế nào? Nam Cung huynh biết chứ?

Gật đầu, Nam Cung Ngọc đáp :

- Tuổi lão đã ngoại thất tuần, tướng mạo uy nghi, tiên phong đạo cốt. Nhìn vẻ bề ngoài của lão, mấy ai tin là lão đã làm những chuyện tà đình kia. Còn xuất xứ của lão ư? Khắp trời này, còn ai biết rõ hơn tiểu đệ.

Cao Nhẫn rất vui mừng, hỏi ngay :

- Nào, nói nghe xem! Lão xuất xứ như thế nào?

Thoáng chút băng khuôn, như để nhớ lại, Nam Cung nói :

- Lẽ ra tiểu đệ phải gọi lão là sư bá, vì lão là đệ tử duy nhất của ngoại tổ, ngoài gia mẫu. Sau đó... sau đó cách đây gần hai mươi năm, lão bỗng nổi thú tánh, làm nhục mẫu thân, lúc này mẫu thân vừa đến tuổi cập kê. Nói cho đúng ra, lão đáng là thúc phụ của gia mẫu, vì ngoại tổ đến lúc cao tuổi mới lập gia thất...

Chừng như quá xúc cảm, Nam Cung Ngọc nghẹn ngào không nói được nữa. Cao Nhẫn vẫn lẳng lặng ngồi nghe, không hỏi chen vào.

Một lát sau, Nam Cung Ngọc mới thuật tiếp :

- Sau khi làm nhục mẫu thân, bị ngoại tổ bắt được, lão không chịu tội, trái lại, lão đang tay sát hại ngoại tổ, cả ngoại tổ mẫu cũng không thoát chết. Gia mẫu hoảng sợ bỏ trốn, lão đuổi theo truy sát, nhưng sau đó nhờ lại trong mình ngoại tổ còn bí kíp võ công được dì nhân trao tặng, lão sợ mất bí kíp trong khi đuổi theo gia mẫu, lão bèn bỏ mặc gia mẫu, trở về thu nhận bí bíp. Suốt hai mươi năm dài ngâm đắng nuốt cay, sống trong túi nhục, gia mẫu nuôi tiểu... tiểu đệ đến ngày nay. Giả thử là Cao huynh, Cao huynh sẽ làm gì khi biết kẻ gia thù còn sống, và sống rất nhơn nhơ?

Cao Nhẫn sau khi nghe Nam Cung Ngọc thuật chuyện, người Cao Nhẫn như bùng bùng lửa giận. Tím ruột bầm gan. Cao Nhẫn vỗ tay xuống bàn, dần dần tiếng :

- Lão... đáng chết...

Cái vỗ bàn của Cao Nhẫn làm rung động bát đĩa trên bàn, Nam Cung Ngọc cả kinh, mắt tròn xoe, chờ bọn người Hiệp Thiên bang xông vào chất vấn.

Kịp nhận ra thái độ thất thố của mình, Cao Nhẫn phát tay áo, từ trên đề nhẹ xuống mặt bàn. Một luồng kinh lực nhu hòa xuất hiện, phủ trùm mặt bàn, các vật trên bàn do cái vỗ của Cao Nhẫn đang nghiêng ngả, cơ hồ sắp chạm vào nhau, khua lên thành tiếng thì bầy giờ bị kinh lực từ tay áo Cao Nhẫn phát ra giữ yên lại.

Nhìn bát đĩa trên bàn, Nam Cung Ngọc không thấy sợ nữa, nhưng lại đưa tay bịt miệng cười khúc khích. Vì lúc này, các đồ vật đều nằm ở nhiều vị thế rất ngộ nghĩnh. Có cái bát vừa nghiêng, sắp chạm vào đĩa thì dừng ngay lại ở vị thế nghiêng. Đôi đĩa tre chốc đầu lên chực rơi xuống thì dừng ở vị thế chốc dốc đó. Cao Nhẫn nhìn thấy cũng phải bật cười.

Hữu thủ vẫn đưa tay ấn nhẹ, tả thủ đưa ra, đỡ lấy từng món đồ vật, sửa lại cho ngay ngắn, làm xong đâu đó, Cao Nhẫn mới rút tay lại.

Chung quanh vẫn yên tĩnh.

Nam Cung Ngọc không cười nữa mà tròn xoe mắt nhìn Cao Nhẫn mà lòng thấy thần phục. Nam Cung Ngọc bật thốt :

- Võ công của Cao huynh thật là thâm hậu. Chuyện tận diệt Hiệp Thiên bang và giết lão Quân chủ có khả năng đạt được.

Cao Nhẫn đưa tay ra hiệu bảo Nam Cung Ngọc ngồi, Cao Nhẫn cũng ngồi xuống, rồi mới ôn tồn nói :

- Cô chú ông nan minh! Song thủ khó địch lại tứ quyền! Muốn diệt được lão cần phải có nhiều trợ thủ, còn phải nhiều gian nan! Tuy vậy, tâm tại hạ đã quyết, dù phải tan xương, nát thịt lòng vẫn không sờn.

Khâm phục, Nam Cung Ngọc hỏi :

- Võ công của Cao huynh, so với lão Quân chủ thế nào?

Cao Nhân khẽ thờ dài, thuật lại cho Nam Cung Ngọc nghe những lời tán dương của Hà Thúc Đế thất chuyên lệnh sứ.

Càng nghe, Nam Cung Ngọc càng sợ, nhưng lòng vẫn bất phục :

- Theo lời gia mẫu nói lại, nếu không là đồng nam thì lão khó lòng luyện bí kíp ấy đến thập thành!

Cao Nhân cảm khái đáp :

- Tại hạ e, chỉ cần đạt tám, chín thành cũng đủ làm cho lão trở nên vô địch.

Nam Cung Ngọc không đồng tình, nói :

- Sao Cao huynh đề cao người mà hạ thấp mình thế! Cao huynh nào có kém chi lão!

- Sự thực vẫn là sự thực, sức của tại hạ đã từng đối kháng với năm tên, Chuyên lệnh sứ, tuy thắng thế nhưng không phải không khó khăn. Còn lão, mười hai Chuyên lệnh sứ cũng không chịu được lão một chiêu hoặc nửa thức.

Nam Cung Ngọc rất tỉnh tề, nói :

- Cao huynh nói không đúng! Trận do lão truyền lại, cách phá trận, đương nhiên lão thừa hiểu. Còn nói gì đến nửa thức hay một chiêu! Tiểu đệ cho rằng lão không hơn được Cao huynh đâu!

Cao Nhân phì cười, không nói nữa.

Nam Cung Ngọc chợt hỏi :

- Cao huynh đến đây chỉ có một mình?

Cao Nhân nhún vai đáp :

- Có hai trợ thủ đắc lực, nhưng giờ không thấy đâu!

- Ai? Sao lạ vậy?

- Võ Lâm nhị thần, tại hạ và hai lão có hẹn lúc chiều, nhưng đến giờ đó vẫn không thấy tăm dạng đâu cả! Không hiểu đã đến đây chưa?

Nam Cung Ngọc nửa mừng nửa lo :

- Được Võ Lâm nhị thần giúp sức thì còn gì bằng! Nhưng sao lại...

Cao Nhân khoác tay :

- Thôi, đến sáng hẵn hay! Bây giờ chúng ta nên nghỉ ngơi để dưỡng thần.

Nam Cung Ngọc cố hỏi thêm :

- Chuyện ngày mai Cao huynh định sẽ làm gì? Sao không cho tiểu đệ biết?

Cao Nhân cười khỏ đáp :

- Nào có tính gì đâu? Tất cả đều do hai lão định đoạt. Bây giờ không có hai lão ở đây, có muốn tính cũng không biết thế nào mà tính, đành để đến đâu hay đến đó vậy.

Nam Cung Ngọc không yên tâm. Còn Cao Nhân đi luôn vào phòng tìm chỗ nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thịnh hội Quân Sơn

Tàn canh nằm

Vùng đông sắp ló dạng.

Tiếng gà nước xao xác gọi nhau. Trước phòng Cao Nhẫn ngụ, có hai bóng đen đang lò dò đi vừa đi, một bóng đen đang khẽ gọi :

- Thằng bé, người ở đâu?

Nam Cung Ngọc đang ngồi, vội mở choàng mắt ra, tay lăm lăm cây quạt, đứng bật lên ngay.

- Suyt, là Võ Lâm nhị thần đấy!

Tiếng nói bỗng phát ra từ phía sau làm Nam Cung Ngọc muốn đứng tim, chực la hoảng. Sợ quá, Cao Nhẫn đưa tay bịt miệng Nam Cung Ngọc lại, quay mặt ra cửa phòng, nói lên khe khẽ :

- Văn bối ở đây! Phải nhị vị lão gia không?

Nam Cung Ngọc đưa tay gỡ tay Cao Nhẫn ra, định nói thì đã thấy cửa phòng hé mở. Võ Lâm nhị thần vừa vào đến, thuận tay khép chặt cửa phòng, hai lão nhìn thấy Nam Cung Ngọc đưa mắt hỏi thăm Cao Nhẫn: “Ai đấy?”

Cao Nhẫn đưa tay chỉ ghế, mời hai vị ngồi, rồi thuật lại mọi việc đêm qua.

Nghe xong Cao Nhẫn hỏi hai lão :

- Sao nhị vị lão gia giờ mới tới?

Võ Lâm Thần Khất đáp :

- Chà! Hai ta bận việc riêng! Tưởng đâu không đến được với thằng bé người rồi?

Đoạn thở ra một hơi dài, ngao ngán lão lại nói thêm :

- Thiếu gì lúc lại không đến, lựa lúc này mà đến... thật là...

Lão vội im bặt, vì Võ Lâm Thần Toán đang trừng trừng nhìn lão. Võ Lâm Thần Toán lên tiếng đang khi nhìn sững Nam Cung Ngọc.

- Việc hôm nay, thằng bé người đã định gì chưa?

Cao Nhẫn nhìn sững hai lão :

- Định gì là định gì? Trước đây văn bối có nói là hoàn toàn do nhị vị lão gia sắp đặt cả mà, sao lão gia lại hỏi vậy?

Gật đầu, Võ Lâm Thần Toán lại hỏi :

- Vậy là người hoàn toàn tin tưởng, hoàn toàn đồng ý những gì chúng ta làm, chúng ta sắp đặt chứ?

Cao Nhẫn sững sốt, nhưng cũng phải đáp :

- Hoàn toàn!

Đưa mắt nhìn Nam Cung Ngọc, lão cũng như ý hỏi thế, Nam Cung Ngọc cũng gật đầu đáp :

- Văn bối không phản đối!

Võ Lâm Thần Toán mắt trừng lên như phát quang xạ nhìn ngay vào mặt của Nam Cung Ngọc, lão lạnh lùng nói :

- Những lời cô nương nói, tất cả đều là sự thực?

Võ Lâm Thần Khất và Cao Nhẫn nghe Võ Lâm Thần Toán hỏi đều sững sờ, ngạc nhiên tròn mắt cả lên. Nam Cung Ngọc còn bàng hoàng hơn, cất tiếng run run hỏi lại :

- Sao... sao lão gia lại... lại hỏi vậy?

Võ Lâm Thần Toán vẫn lạnh lùng :

- Cô nương không nghe rõ lời ta hỏi? Hay không tiện trả lời?

Cao Nhẫn phải lên tiếng nửa như hỏi nửa như trách :

- Lão gia, Nam Cung Ngọc đây là...

Đưa tay chặn lời Cao Nhẫn lại, không cho Cao Nhẫn nói nữa. Võ Lâm Thần Toán nói cho Nam Cung Ngọc hiểu rõ :

- Thăng bé này đối với lão gia đã như người thân thích, cô nương tưởng lão gia dễ dàng để người khác gạt gẫm, làm hại tính mạng của hần ư?

Nam Cung Ngọc liền thốt thức khóc, cố nói rõ lời mình :

- Lão gia! Lão gia... sao bức hiếp tiểu nữ quá vậy?

Lời của Nam Cung Ngọc vừa nói, như tiếng sét nổ ngang tai Cao Nhẫn, nhìn trừng vào Nam Cung Ngọc, Cao Nhẫn nói :

- Nam Cung huynh là... là... nữ nhân sao? Sao Nam Cung huynh phải làm như vậy? Sao vậy?

Cao Nhẫn nói xong, không hiểu sao Nam Cung Ngọc khóc nhiều hơn.

Cao Nhẫn bối rối. Võ Lâm Thần Khất không có phản ứng gì, như lão đang chờ xem diễn tiến tiếp theo. Còn Võ Lâm Thần Toán vẫn lạnh lùng, đứng nhìn Nam Cung Ngọc.

Sau một hồi khóc lóc, Nam Cung Ngọc ngẩng đầu lên nhìn Cao Nhẫn, mắt vẫn còn hoen lệ, Nam Cung Ngọc nói :

- Những lời tiểu muội nói với Cao huynh, tất cả đều là sự thực, chỉ trừ... phải! Chỉ trừ thân phận nữ nhi này tiểu muội phải che giấu thôi! Không phải là che giấu đối với Cao huynh mà thôi, mà đối với tất cả mọi người đều cần phải vậy. Cao huynh hãy xét giùm cho tiểu muội, với thân phận nữ nhi, liệu tiểu muội có đặt chân được đến nơi này không? Mối gia thù liệu có lúc nào trả được hay không? Hay là hình hài này vừa xuất hiện, đã khiến lão Quân chủ gia tâm mà ám hại? Lời của tiểu muội đến đây là cạn. Cao huynh tin hay không là ở tùy Cao huynh.

Nói xong, Nam Cung Ngọc đi ngay vào trong.

Cao Nhẫn nhìn theo Nam Cung Ngọc mà thoáng thấy động lòng, quay nhìn Võ Lâm nhị thần, Cao Nhẫn nói :

- Nhị vị lão gia, theo văn bối, ắt Nam Cung cô nương có nỗi khổ tâm, nên phải giả dạng nam nhân, chuyện này... chuyện này theo văn bối không có gì giả trá đâu.

Võ Lâm Thần Khất thần tình vẫn như trước. Chỉ đứng im, không nói một lời. Võ Lâm Thần Toán ngược mắt nhìn lên trần nhà. Dáng vẻ nghĩ ngợi mông lung, bất quyết.

Cao Nhẫn lại nói thêm :

- Những lý lẽ mà Nam Cung cô nương đưa ra, không phải là không đúng, vả lại, nếu lão Quân chủ muốn hại Cao Nhẫn này, tưởng không cần phải dùng đến kế sách này! Gạt Cao Nhẫn này thì dễ nhưng làm sao có thể qua mắt được những người lão luyện như nhị vị lão gia đây. Hơn nữa một khi đã đặt chân vào nơi đây, văn bối khi nào dám lời lòng, không phòng bị, văn bối e... chúng ta quá đa tâm!

Vẫn không thấy Võ Lâm nhị thần hồi đáp, Cao Nhẫn quả quyết nói :

- Nhị vị lão gia nghĩ sao thì văn bối không biết, chứ văn bối thì... hoàn toàn tin tưởng ở lời của Nam Cung cô nương đã nói.

Từ trong đã vang ra tiếng nói của Nam Cung Ngọc, nối tiếp ngay sau câu nói của Cao Nhẫn, nàng nói :

- Đa tạ Cao huynh đã tin tưởng tiểu muội, tiểu muội nguyện phôi gan trái mật cùng sống chết với Cao huynh, cùng quyết tâm diệt trừ lão Quân chủ lòng lang dạ sói!

Lời vừa dứt, nhân ảnh của Nam Cung Ngọc đã xuất hiện trước mặt mọi người...

Cao Nhẫn nhìn sững vào Nam Cung Ngọc, như không tin vào mắt mình, nàng thật đẹp, đẹp như tranh vẽ. Giọt nước mắt vui mừng khi nghe Cao Nhẫn tỏ lời tin tưởng còn đọng ở khóe mắt, đã làm thêm vẻ đẹp của nàng thêm thuần khiết. Ngây ngất nhìn Nam Cung Ngọc, Cao Nhẫn nhận thấy có nhiều nét quen quen, nhưng không sao nhớ rõ được.

Võ Lâm Thần Toán đã làm cát luồng suy nghĩ của Cao Nhẫn, lão nói :

- Nam Cung cô nương, thôi thì hai lão già chúng ta hãy tạm tin lời cô nương vậy, mong sao Cao Nhẫn không nhận xét lầm.

Nam Cung Ngọc khom mình thi đại lễ :

- Đa tạ nhị vị lão gia, tiểu nữ là Nam Cung Ngọc xin được ra mắt Võ Lâm nhị thần nhị vị lão gia! Xin được tham kiến Cao Nhẫn huynh! Đa tạ Cao huynh đã hiểu được tấm lòng của Nam Cung Ngọc, Nam Cung Ngọc xin khắc sâu ơn này!

Luống cuống, Cao Nhẫn nửa muốn đỡ Nam Cung Ngọc dậy, nửa không dám. Cao Nhẫn nhìn Võ Lâm nhị thần như muốn cầu cứu. Võ Lâm nhị thần

đáp :

- Nam Cung cô nương đứng dậy đi, chỉ mong cô nương đừng phụ lòng của chúng ta là được rồi.

Võ Lâm Thần Khất đến lúc này mới lên tiếng :

- Lão Toán! Trời đã sáng bạch rồi, nói xem bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

Võ Lâm Thần Toán đưa mắt nhìn qua khe cửa, thấy trời đã sáng hẳn rồi, thời gian cử hành Đại Diễn lễ của Hiệp Thiên bang không còn bao lâu nữa! Lão cứ ngồi trầm ngâm suy nghĩ.

Nam Cung Ngọc vội nói với Cao Nhẫn :

- Cao huynh, tiểu muội phải vào trong để sửa sang lại chứ không lẽ... để vậy tiểu muội đến dự lễ được sao?

Cao Nhẫn hiểu ý của Nam Cung Ngọc muốn nói về thân phận nữ nhi của mình nên gật đầu đồng ý.

Đến lúc Nam Cung Ngọc hóa trang trở lại thân phận nam nhân, đã trở ra rồi mà Võ Lâm Thần Toán vẫn ngồi yên, không nói gì cả, sốt ruột, Võ Lâm Thần Khất lên tiếng thúc hỏi :

- Thế nào, lão Toán! Muốn nói gì thì lão cứ nói phứt ra đi, chứ ngồi im mãi, ta đây cũng nóng ruột, nói chi là bọn trẻ.

Võ Lâm Thần Toán dứt con trầm tư, lão nhìn Võ Lâm Thần Khất, lão nói như mơ màng :

- Lão già say, chuyện hôm qua không sớm cũng không muộn lão nghĩ sao? Nếu thằng bé này... như là lời lão đã nói, thì có phải là hay lắm không?

Võ Lâm Thần Khất như lấy cái điệu mơ màng của Võ Lâm Thần Toán, lão cũng nói như trong mơ :

- Nếu được vậy thì quả là hay! Hay cho hắn, mà cũng hay cho chúng ta...

Cao Nhẫn kinh ngạc, nhìn hai lão già như hai bệnh nhân, Cao Nhẫn hỏi :

- Nhị vị lão gia! Nhị vị đã làm sao rồi?

Võ Lâm nhị thần như bừng tỉnh cơn mơ, hai lão cùng lúng túng :

- À... không có gì đâu? Không có sao đâu?

Võ Lâm Thần Toán lẩm cẩm hỏi :

- Thằng bé ngươi định làm sao đây?

Cao Nhẫn nhìn sững sờ Võ Lâm Thần Toán :

- Thế này giờ đã suy tính những gì nào?

Võ Lâm Thần Toán lại luống cuống :

- Nào có nghĩ gì đâu? Ngoài cách bày trí trận thế xung quanh đây, ta nào có biết được gì thêm mà suy với tính được chứ?

Nhắc đến trận thế, lão như hăng hái trở lại, thò tay chấm vào chung trà, lão vẽ ra trên mặt bàn, và đồng thời giải thích ra vào trận cho Cao Nhẫn và Nam Cung Ngọc cùng hiểu rõ, sau đó nói :

- Việc đã thế này rồi thôi thì chúng ta cứ tùy cơ ứng biến vậy. Mà nhớ hãy lo liệu đường thoát ra trước đã nhé!

- Có độc được à? - Võ Lâm Thần Khất, Cao Nhẫn, Nam Cung Ngọc cùng hỏi.

Võ Lâm Thần Toán phì cười, lão đáp :

- Ấy là ta chỉ nói vậy thôi, cổ mà lưu tâm là được rồi! Còn thằng bé ngươi không phải lo! Đến Hồng Đạn Từ Vân Hương mà còn không làm gì được ngươi, thì còn lo gì nữa chứ?

Nam Cung Ngọc thẳng thốt kêu lên :

- Nói sao? Hồng Đạn Từ Vân Hương à? Cao huynh đã gặp Hồng Đạn Từ Vân Hương rồi sao?

Thấy Nam Cung Ngọc thật tình lo lắng, Cao Nhẫn cười khẽ đáp :

- Gặp rồi, nhưng không làm gì được tại hạ cả! Nam Cung cô... à không, Nam Cung huynh hãy yên tâm!

Nam Cung Ngọc vẫn còn nghi ngại hỏi :

- Sao lạ vậy? Cao huynh có phải thật sự gặp Hồng Đạn Từ Vân Hương hay không? Nếu là thật, sao lại không việc gì?

Cao Nhấn đành thuật lại một lần cho Nam Cung Ngọc nghe, nghe xong, biết Cao Nhấn vẫn không việc gì, Nam Cung Ngọc vẫn thấy rùng mình, Nam Cung Ngọc nói khe khẽ :

- Tạ ơn trời đã che chở cho Cao huynh.

Nghe giọng nói của Nam Cung Ngọc có điều khác lạ, Võ Lâm Thần Toán vội hỏi :

- Nam Cung cô... ấy! Sao mà lời thôi quá! Đây tiểu tử, tiểu tử nói vậy là sao? Tiểu tử có biết Hồng Đạn Từ Vân Hương à?

Nam Cung Ngọc đang lo, nhưng nghe Võ Lâm Thần Toán lấp bắp cũng phải phì cười, đến khi nghe rõ câu hỏi của lão, Nam Cung Ngọc bùi ngùi nói :

- Biết, tiểu tử... tiểu tử biết rất rõ. Nguyên Hồng Đạn Từ Vân Hương là ngoại tổ tiểu tử thu thập được một tên cường sơn ngoại đạo. Sau đó biết đây là họa, dễ gây nguy hại cho Võ Lâm, ngoại tổ tiểu tử đã toan hủy đi, nhưng sư bá... à không, lão Quân chủ lúc ấy đã có dã tâm, nên bàn với ngoại tổ thử xem uy lực của nó thế nào? Thử xong, ngoại tổ càng thấy sợ, bảo sư bá đem ném cả đi, không ngờ lão lại đem cất, để đến nay lại đem ra sử dụng...

Võ Lâm Thần Toán hỏi tiếp :

- Ngoại tổ ngươi thu thập được mấy hoàn?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Ba hoàn!

Võ Lâm Thần Toán tính ngay :

- Ném một, thử một, vậy là còn một! Chà cái này thật là gay đây! Việc này chắc phải nhờ thằng bé ngươi đảm nhiệm vậy!

Cao Nhấn gật đầu, Nam Cung Ngọc lại hỏi :

- Làm thế nào mà Cao huynh không chết vì độc dược của Hồng Đạn Từ Vân Hương?

Câu hỏi này của Nam Cung Ngọc chính là điều mà Võ Lâm nhị thần đang muốn biết! Nên tất cả đều chờ câu trả lời của Cao Nhấn. Nhưng Cao Nhấn chỉ nói gọn :

- Xin thứ lỗi! Việc này có ẩn tình bên trong, nên chưa thể nói ra được!

Võ Lâm Thần Khát nóng nảy hỏi :

- Còn cái gì nữa mà ẩn tình với tư tình! Thằng bé ngươi không chịu nói mau!

Võ Lâm Thần Khát toan làm dữ, thì có tiếng gọi từ ngoài vọng vào phòng :

- Đã đến giờ, mời chư vị khách nhân đến đạo am để tham dự Đại Diễn lễ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thịnh hội Quân Sơn

Tiền điện, sân phía trước Quân Sơn đạo am có tất cả ba lần tam cấp, mỗi tam cấp có ba bậc thang. Lên hết ba bậc thang lại đến một khoảng sân rộng. Vậy là có tất cả ba sân, mỗi sân ước chừng có đến bốn trượng vuông. Cả sân lần tam cấp tất cả đều được làm bằng đá vân quý cực đẹp.

Giữa mỗi sân được khảm bằng đá đen, mỗi sân một chữ, chữ nào chữ nấy đều to lớn. Từ dưới lên trên gồm ba chữ ‘Thiên, Địa, Nhân’. Đứng dài thành hàng, mỗi bên một hàng dài, từ trên xuống dưới là những đạo sĩ.

Ở sân Thiên, trên cùng, là hai hàng đạo sĩ gồm bốn người, mặc đạo bào vàng, trông chói mắt như được dát bằng những mảnh kim loại màu vàng. Ở sân Nhân, nằm giữa, là hai hàng đạo sĩ mặc đạo bào màu trắng tuyết, có đến hai mươi đạo sĩ ở sân này. Dưới cùng là sân mang chữ Địa, hai hàng đạo sĩ ở

hai bên sân, đứng dài cho đến tận cổng Tam Quan, gồm ước năm, sáu mươi tên đạo sĩ, tất cả đều mặc đạo bào màu đen. Tùy theo màu áo, mỗi đạo sĩ đều đeo trước ngực một mảnh lệnh bài. Đó là Thiết lệnh bài, Ngân lệnh bài, Kim lệnh bài. Tất cả bọn họ đều là Chuyên lệnh sử của Hiệp Thiên bang. Tùy theo lệnh bài mà được gọi tuần tự là Thiết lệnh sử, Ngân lệnh sử và Kim lệnh sử.

Đương nhiên, hầu hết mọi người đều chú tâm đến những đạo sĩ có chức vụ cao hơn, có tất cả bốn Kim lệnh sử. Đứng trấn bốn góc là Bắc phương Kim lệnh sử Thần Dao Nhất Trụ Khương Hoắc, Tây phương Kim lệnh sử Trường Bạch kiếm khách Huỳnh Tam Giao Chương môn phái Trường Bạch, Đông phương Kim lệnh sử Huyền Hạc đạo trưởng Chương môn phái Võ Đang, Nam phương Kim lệnh sử Tâm Như sư thái Chương môn phái Nga Mi.

Nơi quần hùng đến tham dự Đại Diễn lễ ra mắt Hiệp Thiên bang là khoảng sân trống kề liền với sân mang chữ Địa. Khoảng sân này khá dài, được kẻ nhiều dãy bàn thành hình chữ nhật.

Trước sau có khoảng mười hàng, ngay chính giữa sân mang chữ Nhân là một trụ đá nhỏ, phía trên trụ đá đặt một cái chậu bằng vàng. Chưa biết để làm gì? Nhưng đến khi nhìn thấy một thanh kiếm nhỏ được dựng hờ bên cạnh chậu vàng, mọi người sẽ nghĩ ra ngay, đó là chậu để trích huyết tuyên thệ.

Sân Thiên thì rộng rãi hơn, chính giữa đặt một chiếc y được bọc bằng gấm đoạn, trên mặt vải gấm, ngay chỗ lưng tựa được thêu bằng chữ vàng một chữ Quân nổi bật. Phía sau chiếc y, gần cuối sân Thiên là một bàn hương án, đặt để thờ Tam Thanh. Dưới chân hương án có đèn, phát trần, kiếm, sách, đàn và có cả một bộ lư hương mà hương trầm thơm đang từ từ tỏa ra thơm ngát.

“Khí thế thật đáng nể thật”. Cao Nhẫn vừa nhìn qua đã nghĩ như vậy.

Cao Nhẫn và Nam Cung Ngọc theo tiếng người báo mời đã đến kịp đến Quân Sơn đạo am để dự Diễn lễ. Do đến nơi chậm nên Cao Nhẫn và Nam Cung Ngọc gần như ngồi ở những hàng ghế cuối. Trước khi ngồi xuống, đưa mắt nhìn qua một lượt tân khách, thấy rất đông hào sĩ võ lâm. Những người Cao Nhẫn biết mặt cơ hồ đến đủ cả. Những người chưa quen, còn rất đông mà Cao Nhẫn không làm sao hỏi han mà biết danh tánh.

Cao Nhẫn nói khẽ với Nam Cung Ngọc :

- Phải chi có Võ Lâm nhị thần ở đây thì hay quá!

Không nghe Nam Cung Ngọc trả lời, Cao Nhẫn nhìn qua, thấy Nam Cung Ngọc đang nghiêng chặt hai hàm răng nhìn trừng trừng vào chiếc y có thêu chữ Quân.

Đồng cảm với Nam Cung Ngọc, Cao Nhẫn khẽ chạm tay vào đầu vai Nam Cung Ngọc, vừa chạm là Cao Nhẫn đã vội lấy tay lại ngay. Cao Nhẫn nói :

- Đừng quá xúc động như thế, trầm tĩnh lại nào!

Nam Cung Ngọc gật đầu, nhìn Cao Nhẫn tỏ ý biết ơn. Nhìn qua một lượt tân khách, Nam Cung Ngọc nói :

- Cao huynh biết tất cả mọi người?

Cao Nhẫn lắc đầu, rồi điểm qua số người mà Cao Nhẫn đã biết.

Không Động chương môn Nhất Quyền Đoạn Ngục Võ Thành Ngung, các môn hạ là Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình, đại đệ tử là Lăng Mẫn, tam đệ tử là Đinh Phụng đệ tử nhỏ nhất của Võ Thành Ngung. Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh. Giang Nam song hùng. Tái Bắc Quan Ngoại nhị lão Khương Châu. Độc Mục Cái Bang chủ Cái bang. Từ Đồ Sương cùng thị tỷ A Ngọc. Thoát Trần đại sư cùng ba vị cao tăng của Thiếu Lâm. Đại đồ đệ Võ Đang cùng môn hạ là Hà Nhân chân tử. Đại đồ đệ Nga Mi cùng đồng môn tỷ muội là Tâm Nguyệt sư thái.

Đến đây, Cao Nhẫn lặp lại lời lúc nãy đã nói :

- Nếu có nhị lão gia ở đây thì chúng ta sẽ biết tất cả những người còn lại kia.

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Nhị lão gia lúc nào mới có mặt?

Cao Nhẫn đáp :

- Không chừng nhị lão gia đã đến nhưng chưa ra mặt đấy thôi, cứ yên tâm mà xem.

Thời gian ngồi chờ đôi khá lâu, mãi đến giữa giờ Tý mới có một người xuất hiện, người này đến đứng giữa sân cuối là sân có chữ Nhân.

Quần hùng đang xôn xao liền im lặng chờ nghe.

Người mới đến vòng tay thi lễ, rồi mới nói, giọng truyền đều khắp các sân. Người đứng gần không chát tai, kẻ ở xa cũng nghe được rõ ràng, ai nấy đều khen thắm :

- Nội lực người này thật sung mãn.

- Hôm nay là ngày lành tháng tốt, Thiên Địa giao thái. Bồn bang được tất cả quần hùng quan tâm chiếu cố đến dự lễ Diễn Lễ ra mắt của bồn bang. Thay

mặt Quân chủ, tại hạ là đại đệ tử của người, xin tỏ lòng ngưỡng mộ và cung nghinh tất cả quý khách có mặt ngày hôm nay. Sau Điền lễ sẽ có yến tiệc. Quân chủ và toàn bang sẽ tạ tội với quý khách sau. Điền lễ bắt đầu!

Tiếng chiền trầm vọng ra...

Từ cửa Quân Sơn đạo am, một hàng người ngay ngắn bước ra. Đó là các Chuyên lệnh sứ, đệ tử của Quân chủ. Có tất cả bảy người, tính cả đại đệ tử sau khi xướng xong đã vội đi vào, kịp nhập vào toán người này.

Thứ tự trước sau: nữ Thập nhị chuyên lệnh sứ, nam Thập nhất chuyên lệnh sứ, nam Đệ cửu chuyên lệnh sứ, nam Đệ lục chuyên lệnh sứ, nam Đệ nhị chuyên lệnh sứ, nam Đệ nhất chuyên lệnh sứ.

Từng người bước đến, Cao Nhẫn đều nêu tên ra cho Nam Cung Ngọc nghe. Rồi đến một hàng tiểu đồng bốn tên, mỗi tên bung một mâm, trên mâm có để những vật: phát trần, kiếm, đàn, sách. Bốn tên tiểu đồng bước ra đứng quay lưng vào bàn hương án, mặt quay trở xuống.

Bảy tên Chuyên lệnh sứ thì đứng ở cuối sân Thiên, tất cả đều đứng phía trước chiếc ý, cũng quay mặt xuống tân khách. Và sau cùng, một đạo sĩ, thân hình vạm vỡ, tướng mạo phương phi, da dẻ hồng hào, râu để ba chòm dài đến giữa ngực, búi tóc đạo sĩ, đạo bào bằng gấm, ung dung bước đến đứng cạnh chiếc ý.

Tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ hô to :

- Đã đến giờ, xin Quân chủ tế đàn!

Đạo sĩ bước ra sau cùng quay người tiến về hương án, lúc này Cao Nhẫn mới biết đạo sĩ đó chính là Quân chủ, nhìn lão khó nói tuổi lão đã ngoài bảy mươi.

Tay nhận từng món vật trên bốn mâm do bốn tiểu đạo đồng dâng, Quân chủ lần lượt đặt tất cả lên bàn hương án.

- Tế Thiên!

Lão Quân chủ lùi lại ba bước, ngẩng đầu nhìn trời cao, tay đưa cao xá tất cả chín xá.

- Cáo Địa!

Lão Quân chủ quay người lần lượt về tứ phương, xá mỗi phương ba xá.

- Thông Nhân!

Lão Quân chủ bước về chiếc ý, đứng và cất cao giọng :

- Bốn Quân chủ, trên hiệp ý trời, dưới tỏ tường ý đất, cáo tri cùng võ lâm thiên hạ! Hôm nay bốn Quân chủ gầy dựng Hiệp Thiên bang ra mắt trước quần hùng. Trước là để tất cả cùng biết, sau là mong mỗi chư vị, bất kể môn phái, bang phái, bất kể chánh tà, không phân biệt tuổi tác, nam nữ, tất cả đều cùng bốn bang hiệp tâm, hiệp lực, giữ gìn thái hòa cho võ lâm đồng đạo ở Trung Nguyên.

Nói xong, lão Quân chủ hướng về quần hùng xá chung ba xá, rồi ngồi xuống chiếc ý, được bọc gấm, ra vẻ ung dung tự tại.

Khi đã ngồi xuống, lão lại lên tiếng :

- Như trước đây, bốn Quân chủ đã nhiều lần đàm luận với tất cả hào sĩ võ lâm, nhất là những vị nhất môn và nhất bang chi chủ. Vấn đề hiệp tâm, hiệp lực là vấn đề đã được tán đồng và tất cả cùng nguyện sẽ tuân theo ý chỉ của bốn bang, ý chỉ đó là tất cả mọi người đều phải tôn trọng lẫn nhau, luôn vì nền thái hòa của võ lâm mà ra sức gìn giữ. Duy chỉ có một điều mà bốn Quân chủ nhân chư vị có mặt đông đủ hôm nay muốn làm rõ, điều đó là ai sẽ là người đứng ra chịu trách nhiệm về chủ trương và những hành động sau này? Xin tất cả chư vị cho biết tôn ý!

Lão nói xong, cứ ngồi vuốt râu, điềm nhiên ngồi chờ đợi vì lão biết trước người ấy sẽ là ai.

Còn ai ngoài lão?

Tuy lão chưa nói ra cái từ Minh chủ, nhưng như vậy chẳng khác nào Minh chủ? Ba đại bang lão đã nắm được hai, Thất đại môn phái, lão đã sai xử được đến năm. Quần hùng võ lâm gồm những người võ môn, võ phái, tự mình đứng ra một mình lập một phái thì không đáng là bao nhiêu so với hào sĩ, môn nhân, đệ tử của các bang, môn phái. Vậy kể như lão đã nắm chắc chức vị Minh chủ trong tay, lão không điềm nhiên sao được.

Hà Nhân chân tử, đại đệ tử phái Võ Đang lên tiếng :

- Bản đạo thiết nghĩ, người đứng ra chịu trách nhiệm này không ai khác hơn là Quân chủ. Một người có tâm đại lượng, uy đức đã bao trùm khắp võ lâm, là một bậc tiên hiền, Quân chủ chịu trách nhiệm này khiến đồng đạo võ lâm đều an tâm.

Tâm Nguyệt sư thái, đại đệ tử phái Nga Mi cũng không để chậm, sư thái nói :

- Bản ni tán đồng ý kiến của Hà Nhân đạo trưởng!

Gật đầu, lão Quân chủ càng thêm đắc ý. Nhìn khắp một lượt, lão cất tiếng nói :

- Các vị khác có ý như thế nào? Xin cho biết qua.

Chương môn Không Động Vô Thành Ngung nói :

- Xin Quân chủ cho biết tại sao lại có việc vây công Không Động tề phái? Việc này là chủ trương của ai?

Thần sắc vẫn tự nhiên, lão Quân chủ đáp :

- Vô chương môn hãy an tâm. Việc này là do tề đồ quá phạm, ý thanh, ý thế mà đã làm bận lòng Chương môn cùng quý phái, bốn Quân chủ đã trừng phạt tề đồ rồi.

Nhất Quyền Đoạn Ngục Vô Thành Ngung không ngờ lão lại thẳng thắn nhận sai lầm đó, Vô Thành Ngung lúng túng một lúc mới nói được :

- Người đó là ai? Quân chủ đã xử phạt làm sao?

Đưa tay chém vào không khí, lão Quân chủ an nhiên đáp :

- Giết! Có tội đương nhiên phải trừng trị, đó là tề đồ thứ tám.

Cao Nhẫn giật bắn thân mình, Nam Cung Ngọc khẽ hỏi :

- Cao huynh sao vậy?

Cao Nhẫn thoáng tức giận cho lời xảo ngôn của lão Quân chủ, Cao Nhẫn kể cho Nam Cung Ngọc nghe tên Đệ bát chuyên lệnh sứ đã bị mình giết lúc nào và tại đâu.

Nam Cung Ngọc càng nghe càng căm hận nói :

- Cao huynh thấy đó! Lão quả là kẻ giả nhân giả nghĩa, việc của tiểu... tiểu đệ, huynh có thật lòng tin tưởng không?

Cao Nhẫn gật đầu :

- Tại hạ đã tỏ lời với Nam Cung Ngọc rồi kia mà, sao Nam Cung huynh còn hỏi vậy?

Đưa tay bóp khẽ bàn tay Cao Nhẫn, Nam Cung Ngọc như thêm kính phục ở đức độ lượng của Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn thoáng rung mình do cái chạm tay bất ngờ của Nam Cung Ngọc.

Đã có người chất vấn, an tâm, Độc Mục Cái cũng hỏi :

- Cái bang đã làm gì mà Quân chủ cho người truy sát?

Lão Quân chủ thấy ghét thái độ bất tôn trọng của Độc Mục Cái đối với lão, tuy thế lão vẫn đáp, trong khi cũng đưa tay chém vào không khí :

- Đây cũng là lỗi lầm nghiêm trọng do đồ đệ thứ ba của bốn Quân chủ đã làm, bốn Quân chủ cũng đã ra lệnh giết, không tha thứ!

Sừng sốt trước lời lấy trắng làm đen của lão Quân chủ, Cao Nhẫn kể lại việc giết Đệ tam chuyên lệnh sứ cho Nam Cung Ngọc nghe.

Độc Mục Cái hết nói.

Thoát Trần đại sư đứng lên chất vấn :

- A di đà Phật, còn huyết án toàn gia nhà họ Đinh là lỗi lầm của quý đồ đệ nào? Xin Quân chủ cho quần hùng được rõ?

Gật đầu, lão Quân chủ đáp :

- Xin đại sư cứ ngồi mà nói cũng được. Bốn Quân chủ xin cáo tri như sau: Đây là sai phạm của tề đồ thứ bảy, do đã biết tội nên y đã cao bay xa chạy, hiện bốn Quân chủ đang tập nã ả, quyết bắt đem về chặt thủ cấp mà tể cáo Đinh gia.

Tư Đồ Sương thấy lão Quân chủ miệng lưỡi trơn tuột, mọi tội lỗi đều đổ hết lên đầu bọn đệ tử. Nhất là Tư Đồ Sương là người đã chứng kiến cái chết của tên Đệ tam chuyên lệnh sứ do chính tay Cao Nhẫn đã hạ thủ. Nàng đứng lên, rung rung hỏi :

- Tiểu nữ xin Quân chủ cho biết hiện thời gia phụ đang bị Quân chủ giam cầm ở đâu?

Lão Quân chủ ra vẻ ngạc nhiên, lão nói :

- Giam cầm? Ai đã giam cầm lệnh tôn? Bỏn Quân chủ nguyện trước có trời đất, sau có quần hùng thiên hạ đang đứng đây, không khi xong việc ngày hôm nay, bỏn Quân chủ sẽ vì nền thái hòa của võ lâm Trung Nguyên mà quyết làm rõ chân tướng vấn đề này, và sẽ làm cho gia đình tiểu cô nương được sum họp. Chà! Tư Đồ huynh là người được bỏn Quân chủ hết lòng kính phục.

Lời của lão Quân chủ vừa dứt, đã nghe tiếng tán thưởng của đồng bọn.

Có cả người thuộc các môn phái đã được lão thu phục.

Tư Đồ Sương uất ức, không có chỗ để phát tiết, cất cao giọng nói thêm :

- Hơn một năm trước đây, vào một đêm trời tối mịt, không phải người của Quân chủ đã đến và tận diệt toàn bộ Tiềm Long bang sao? Không phải do gia phụ không tán đồng, Quân chủ đã giam cầm người sao?

Càng nói, Tư Đồ Sương càng giận đến phát khóc.

Lão Quân chủ dang cả hai tay, nửa như phân bua, nửa như tỏ ra là lão vô tội, lão nói :

- Làm gì có chuyện này! Tiểu cô nương có bằng chứng không?

Tư Đồ Sương bối rối, vì may nhờ đêm đó, Tư Đồ Sương cùng thị tỳ không có ở nhà nên thoát chết và cũng vì vậy mà nàng không mục kích được việc này. Nói đến bằng chứng thì nàng làm sao có được.

Nhưng Tư Đồ Sương cũng cố nói :

- Quân chủ cứ hỏi lại môn đồ thì rõ ngay!

Lão Quân chủ vờ nổi giận, lão hét lên :

- Đệ nhất chuyên lệnh sứ đâu? Việc của Tư Đồ Sương cô nương vừa nói, đồ nhi có gì để nói không?

Tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ liền ứng thanh :

- Bẩm Quân chủ, việc này đồ nhi đã có nghe qua nhưng chưa có lệnh, đồ nhi chưa điều tra rõ ràng.

Lão Quân chủ vờ nạt :

- Hừ! Còn phải đợi lệnh nữa à? Tội này bỏn Quân chủ gởi đó, sau việc ngày hôm nay, các người hãy điều tra cho minh bạch, đồng thời phúc đáp cho Tư Đồ Sương cô nương.

Tên Đệ nhất chuyên lệnh sứ cúi đầu lĩnh lệnh.

Lão Quân chủ lại nói lời trấn an :

- Tiểu cô nương hãy yên tâm! Như bỏn Quân chủ đã hứa, dứt khoát sẽ làm cho gia đình cô nương được sum họp lại.

Nam Cung Ngọc tức giận định đứng lên vạch trần bộ mặt của lão, nhưng Cao Nhẫn đã dùng tay ngăn lại, khẽ nói :

- Lời của Nam Cung huynh e rằng cũng là lời nói vô bằng cứ. Cứ yên tâm, tại hạ đã có chủ trương.

Nam Cung Ngọc đành nhẫn nhịn ngồi yên...

Mọi người đến dự Đại Diễn lễ cũng đều im lặng. Một lúc lâu sau đó, Hà Nhân chân tử lên tiếng nhu cổ ý nói với mọi người :

- Hôm nay các vị đã tận mắt thấy, tận tai nghe sự quả đoán và công minh của Quân chủ, còn chờ gì nữa mà các vị không giao trọng trách này cho Quân chủ? Chỉ có Quân chủ mới xứng đáng với trọng trách này mà thôi.

Được lời như mở tắc lòng, lão Quân chủ đứng lên, đợi cho tiếng quần hùng đang xôn xao tán dương cũng có, cảm phẫn cũng có, im dần đi, bấy giờ lão Quân chủ mới nói :

- Nếu tất cả chư vị đây đều một lòng như thế, thì bỏn Quân chủ đây dù tài hèn sức mọn, cũng quyết đứng lên nhận trọng trách này. Còn không, e rằng sẽ phụ lòng mong mỏi của chư vị võ lâm đồng đạo.

Bước dần xuống đến giữa sân, là sân mang chữ Nhân. Đưa tay cầm thanh tiểu kiếm, lão nói rất trang trọng :

- Nếu không ai có lời phản đối thì xin cùng bỏn Quân chủ trích huyết tuyên thệ!

Đến lúc quyết định này, Cao Nhẫn mới lên tiếng :

- Ta phản đối!

Nhiều người nhao nhao lên :

- Ai?

- Kè nào dám phản đối?

Khi nhìn rõ người nói chính là Cao Nhẫn, mọi người đều có thái độ trái ngược nhau. Bọn người Lã Nguyên Sinh, Tôn Bình, Tư Đồ Sương... đều khắp khỏi vui mừng, trong khi họ đang thất vọng vì không thấy Cao Nhẫn đâu cả. Còn bọn người kia, nhất là bảy tên Chuyên lệnh sứ đều tái mặt khi thấy sự xuất hiện của Cao Nhẫn.

Do bọn chúng ý vào trận thế đã được lập vòng trong vòng ngoài Quân Sơn đạo am, phần nữa do Cao Nhẫn đến trễ nhất, nhằm lúc bọn người phụ trách nghênh tân quá mệt mỏi, không có hỏi tên và ghi vào sổ sách nên bọn Chuyên lệnh sứ không phát hiện Cao Nhẫn đã đến. Và lại, vì đến nơi quá trễ, cả hai bên đều không gặp được Cao Nhẫn, nên mới có sự bất ngờ này. Do bất ngờ, nên ở hai bên đều có người thốt lên :

- Cao Nhẫn!

Lão Quân chủ khi biết đây chính là Cao Nhẫn, lão vẫn an tường, đặt tiểu kiếm trở lại, ung dung bước về chỗ cũ. Đến khi đã ngồi xuống chiếc ý, lão mới hỏi :

- Tiểu thiếu hiệp là Cao Nhẫn? Tại sao tiểu thiếu hiệp phản đối?

Cao Nhẫn nhìn ngay lão ôn tồn nói :

- Vì tất cả những gì xảy ra giờ Quân chủ nói đều là xảo ngôn.

Bình chân như vại, lão hỏi :

- Vấn đề nào là xảo ngôn? Tiểu thiếu hiệp nói thử xem.

Quắc mắt nhìn lão, Cao Nhẫn nói lớn :

- Tất cả đều là xảo ngôn, các tên đồ đệ đã chết của Quân chủ đều do chính tay ta sát hại, sao Quân chủ lại nói là Quân chủ xử chết? Bởi xảo ngôn, Quân chủ không đáng mặt đại trượng phu! Đã không là đại trượng phu, Quân chủ nào xứng đáng ở trọng trách như một vị Minh chủ võ lâm được. Do đó ta phản đối.

Lão Quân chủ quả đáng là tay thao hùng đại lược, lão vẫn điềm tĩnh nói :

- Lời của thiếu hiệp nói có chi làm bằng cớ?

Cao Nhẫn đáp lại ngay :

- Lời của Quân chủ có ai là chứng nhân?

Lão Quân chủ nhếch mép cười, đưa tay chỉ bảy tên Chuyên lệnh sứ, lão nói :

- Lệnh xử quyết bốn Quân chủ ban ra đều được các đệ tử nghe và y lệnh hành quyết, còn tiểu thiếu hiệp?

Bởi đang ở thế yếu hơn nên Cao Nhẫn không đưa Tư Đồ Sương là người chứng kiến Cao Nhẫn hạ sát tên Đệ tam chuyên lệnh sứ ra làm chứng nhân. Nhưng Cao Nhẫn cũng nói :

- Việc ta làm đương nhiên ta dám nhận, chứ không phải các lệnh đồ truy sát ta, đòi mạng lại cho Đệ tam và Đệ bát chuyên lệnh sứ đấy sao? Vậy ta xin hỏi Quân chủ một câu, còn hai vị lệnh đồ nữa đâu, sao không có mặt?

Lão Quân chủ không dè câu hỏi này của Cao Nhẫn, vì lão đã sắp xếp, đồ lần lượt các tội cho những tên đồ đệ hoặc chết hoặc phản lại lão.

Không lẽ cứ y theo sự sắp đặt, đưa đồ đệ lão ra hững những tội mà quân hùng chưa có ai nêu ra sao? Vậy chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng? Còn không thì phải trả lời như thế nào đây? Do đó, lão im lặng, một lúc, nét mặt không chút biến đổi, rồi lão mới nói :

- Hai tề đồ vì có lòng luyện ái, nên có việc bốn Quân chủ cùng sai chúng đi với nhau cho tiện.

Đắc ý trước câu xác định của lão Quân chủ, Cao Nhẫn mắt lóe lên ánh tinh quang, hỏi :

- Vậy xin hỏi Quân chủ, cuộc thảm sát cả hàng trăm người ở Quan Đế miếu, phía bắc Động Đình hồ này là do ai chủ xướng?

Lão Quân chủ nhất thời lúng túng :

- Thăm sát? Trận thăm sát nào? Bồn Quân chủ đâu có biết! Tiểu thiếu hiệp nói vậy, mà có ai thấy cuộc thăm sát đó không?

- Có chúng ta đây!

Võ Lâm nhị thần không hiểu từ lúc nào đã trà trộn vào đám tân khách đến tham dự Điền lễ. Hai lão đều đã thay đổi y phục, đồng thời ngồi mãi tít ở góc trong nên không ai để ý đến. Đến lúc này hai lão mới ứng tiếng và xuất hiện.

Lão Quân chủ thất độ nhiên có cả Võ Lâm nhị thần xuất hiện, đồng thời là chứng nhân cho một sự việc mà lão đang bối rối, lão đành nói :

- Võ Lâm nhị thần danh đã có từ lâu! Việc mà Võ Lâm nhị thần nói ắt có thể tin được, vậy thảm trạng đó xảy ra như thế nào? Ai là hung thủ? Nhị vị có thể cho bồn Quân chủ biết tường tận được không?

Đang khi nói, lão có vẻ tức giận, lão cứ đưa mắt lờm lờm nhìn bọn đệ tử.

Võ Lâm Thần Toán lạnh lùng trả lời :

- Thảm trạng ấy xảy ra như thế nào thì lão thấy không tiện nói ra ở đây, chỉ biết là thảm trạng nếu xảy ra là do Hồng Đan Tử Văn Hương.

Lão cố tình ngừng lời một lúc cho quần hùng cùng nghe rõ, sau đó lão mới nói thêm :

- Và chủ hung, thật sự là các vị đây!

Vừa nói, Võ Lâm Thần Toán vừa đưa tay chỉ các tên Chuyên lệnh sứ.

Quần hùng thoát nghe đến Hồng Đan Tử Văn Hương, tất cả đều biến sắc vì tất cả đều biết đây là một thứ hung khí bá đạo nhất, sau lại thấy Võ Lâm Thần Toán chỉ đích danh bọn Chuyên lệnh sứ là chủ hung, tất cả đều giật mình, chờ xem lão Quân chủ trả lời sao đây.

Trong lúc quần hùng đang xôn xao, lão Quân chủ đã lợi dụng suy tính và dùng mắt hội ý với bọn đệ tử.

Lão lên tiếng thanh minh :

- Các đồ nhi, có việc này không? Có ai trong các ngươì đã nhìn thấy Hồng Đan Tử Văn Hương?

Ả Thập nhị chuyên lệnh sứ giả vờ sợ sệt tiến ra trước mặt lão Quân chủ, cúi đầu nói :

- Bẩm báo Quân chủ, thật là oan uổng cho chúng đồ nhi. Chúng đồ nhi nào biết chỉ đến Hồng Đan Tử Văn Hương và cuộc thăm sát mà các vị đang nói đây là cuộc thăm sát nào? Ai là người bị giết? Chúng đồ nhi hoàn toàn không biết.

Gật đầu, lão Quân chủ nói với Cao Nhẫn :

- Tiểu thiếu hiệp, tiểu thiếu hiệp đã nghe nói đó! Những ai đã bị giết? Tiểu thiếu hiệp có bằng cứ gì lại đổ cho tệ đồ là hung thủ?

Lão nói với thái độ hằn học, tức giận, như người vô tội mắc phải hàm oan.

Cao Nhẫn và Võ Lâm nhị thần đồng tắc lời. Vì bọn người bị giết đều là tay sai của lão, hơn nữa, thân xác tất cả bọn chúng đều bị khói độc trong Hồng Đan Tử Văn Hưnh làm tan rã thấy thì còn đâu là bằng chứng.

Quá đỗi tức giận Cao Nhẫn không nhịn được, bèn nói luôn :

- Thế Quân chủ không là người khi sư diệt tổ, không từng hãm hại phụ nhân à?

Đang ngồi trên chiếc ý, lão Quân chủ đứng dậy ngay, đạo bào gấm của lão không gió mà rung, bộ râu ba chòm của lão cũng run lên. Lão cố nén cơn giận dữ đang chực sôi trào, lão nói, tay chỉ vào mặt Cao Nhẫn :

- Tiểu tử vô tri, miệng còn hôi sữa sao dám ngăm máu phun người! Bằng cứ đâu mà ngươi nói vậy?

Cao Nhẫn do quá tức giận nên đã nói lời thất thổ. Nghe lão hỏi, Cao Nhẫn nào dám đưa Nam Cung Ngọc ra. Còn Nam Cung Ngọc đã chực đứng lên đề tự mình làm chứng nhân. Cao Nhẫn hiểu được sự tình quá ư nghiêm trọng, không thể khơi khơi mà vạch mặt lão được. Chân khễ dẫm vào chân Nam Cung Ngọc, miệng thì nói :

- Được! Nếu Quân chủ đáp ứng ta một điều kiện, thì ta sẽ trưng ra bằng cứ.

Chắc lão Quân chủ đã thấy lão có phản ứng phần nào sơ xuất, do đó, lúc này lão đã lấy lại bình tĩnh, nghe Cao Nhẫn nói, lão vừa ngồi xuống vừa mỉm cười, nói :

- Điều kiện thế nào? Tiểu thiếu hiệp hãy nói ra xem! Bồn Quân chủ là cây ngay thì lo gì chết đứng kia chứ?

Cao Nhẫn thấy thâm phục cho lão kiều hùng, khá trầm tĩnh đối đáp.

Cao Nhẫn nhẹ nhàng nói rõ :

- Nếu Quân chủ chịu lui ngày Diên lễ trích huyết này lại ba tháng, đến lúc đó ta sẽ có bằng chứng và cả nhân chứng nữa để trưng ra.

Lão Quân chủ bật cười lên, và với giọng kẻ cả, lão nói :

- Tiểu thiếu hiệp nói sao lạ vậy? Nói vậy không phải là tiểu thiếu hiệp bức hiếp bọn Quân chủ sao? Bọn Quân chủ vô tội, có sao lại phải theo sự sắp đặt của tiểu thiếu hiệp mà dời ngày lại được chứ?

Cao Nhẫn khinh khỉnh cười đáp :

- Nếu Quân chủ là cây ngay, sợ gì mà không dám dời ngày lại chứ?

Thoáng trầm tư, lão Quân chủ suy nghĩ thật nhanh: “Sau đây ta sẽ tìm và thanh toán con tiện nhân kia, cả thằng bé này nữa, còn lo gì chuyện phá rối nữa, còn tình hình bây giờ, do cần phải tranh thủ cảm tình của các nhân vật võ lâm, nhất là những nhân vật chính phái, bấy lâu nay vẫn xem lão là người chánh phái”.

Nghĩ vậy, lão đành nói :

- Được, bọn Quân chủ sẵn sàng đáp ứng với một điều kiện, à không, hai điều kiện.

Cao Nhẫn thấy lão chịu đáp ứng, nên cũng nói :

- Quân chủ cứ nói thử xem.

Lão đưa một ngón tay nói :

- Muốn bọn Quân chủ phải dời ngày tuyên thệ, tiểu thiếu hiệp phải chứng tỏ mình có khả năng. Do đó, điều kiện thứ nhất là đỡ ba chương của bọn Quân chủ mà không chết. Thế nào?

Đây là sự sống còn của võ lâm Trung Nguyên, hơn nữa, cũng tự tin ở võ công của mình, Cao Nhẫn đáp :

- Được! Ta chấp nhận, sau ba chương mong Quân chủ giữ lời, cũng như để bọn ta ra đi thông thả, hẹn ba tháng sau gặp lại.

Lão Quân chủ vừa lắc đầu cười mà nói :

- Còn sớm lắm! Tiểu thiếu hiệp không cho là mình đã nói sớm quá chăng? Cứ qua ba chương của bọn Quân chủ rồi hãy nói.

Không để tâm, Cao Nhẫn hỏi thúc :

- Sao Quân chủ không nói luôn điều kiện thứ hai?

Lão Quân chủ gật đầu khen :

- Thật là khí phách của bậc trượng phu! Điều kiện thứ hai là nếu sau ba tháng tiểu thiếu hiệp không trưng được bằng có thì tiểu thiếu hiệp phải tự thân mình chuộc tội, bằng cách là quy phục bọn Quân chủ. Sao, đáp ứng chứ?

Không tin rằng mình không tìm được bằng có, do đó, không do dự, Cao Nhẫn gật đầu đáp ứng :

- Được! Đại trượng phu bất hủ ngôn. Một lời định, bốn ngựa khó theo.

Cao Nhẫn tung mình lên không, cao hơn trượng, lướt trên đầu quần hùng và hạ thân ngay giữa sân mang chữ Địa.

Võ Lâm nhị thần và Nam Cung Ngọc cũng lách người tiến lên ra phía trước, đứng gần phía sau Cao Nhẫn.

Đội Cao Nhẫn yên vị xong, lão Quân chủ cũng đứng dậy, ung dung bước ra sân Thiên, xuống sân Địa, vừa đi vừa nói :

- Tiểu thiếu hiệp có thân thủ bất phàm, không hiểu lệnh sư là người nào vậy?

Cao Nhẫn lắc đầu :

- Tiên sư đã khuất núi, là đồ nhi không tiện hải danh tánh người.

Lão cười nói :

- Được lắm! Được lắm!

Không ai hiểu ý lão thế nào sau hai câu nói ‘được lắm’ của lão. Lão hết e ngại vì sẽ có người trưởng thượng của Cao Nhẫn đến phục thù?

Hay lão nghĩ Cao Nhẫn cố tình giấu diếm lai lịch?

Dừng chân cách Cao Nhẫn đúng một trượng, lão nói :

- Tiểu thiếu hiệp hãy chuẩn bị, bốn Quân chủ ra tay đây.

Tự khi Đan Điền vận đến bảy thành công lực vào hai tay đang để xuôi theo thân mình, Cao Nhẫn đáp :

- Xin mời!

Lão Quân chủ từ từ nâng hữu thủ lên, bàn tay dựng đứng chỉ năm ngón lên trời, từ giữa ngực, lòng bàn tay đang úp vào trong người bất chợt quay ngoắt ra, lão đẩy thật mạnh ra ngoài.

Tức thì một luồng kinh phong cực mạnh phát xuất, gió từ đâu không biết, lập tức bị cuốn xoát vào. ào ào như sóng Trường Giang. Ầm ầm đổ xô tới, càng đến gần Cao Nhẫn, cuồng phong xoáy mạnh hơn, tiếng gió rít nghe đến rợn người, tất cả đều ập cả vào chỗ Cao Nhẫn đang đứng.

Ngay từ lúc bàn tay lão Quân chủ động tác bất chợt quay ra và hất mạnh, Cao Nhẫn đã biết mình bị nguy đến nơi. Hình như lão Quân chủ đã quyết tâm chỉ một chiêu giết thác Cao Nhẫn ngay đương trường.

Không thể chần chừ được, Cao Nhẫn vận thêm kinh lực đến mười thành công lực vào song thủ, đến khi cuồng kinh của lão Quân chủ gần đến, lập tức Cao Nhẫn đẩy một lúc cả hai tay ra, luồng nội lực trong nội thể đã ào ào tuôn ra cùng với tiếng thét của Cao Nhẫn :

- Chiêu thứ nhất.

Bùng...

Chiêu kinh chạm nhau gây một tiếng nổ thật lớn, vang dội.

Đạo bào của các tên Chuyên lệnh sứ đều bị sự xáo động của không khí mà lay động, sau đó âm ba của tiếng nổ đã làm long óc bọn này, khiến bọn họ đứng không vững, người ngã nghiêng, dù cố gượng, bọn họ cũng phải lùi lại một bước mới đứng yên.

Võ Lâm nhị thần và Nam Cung Ngọc do đứng phía sau Cao Nhẫn, dư cuồng của lão Quân chủ đã bị chiêu kinh của Cao Nhẫn đánh tan nên cả ba vẫn đứng yên. Lúc này họ đều đang hồi hộp, trở mắt nhìn song phương, chờ đợi kết quả của chiêu chiêu đầu tiên.

Cao Nhẫn và lão Quân chủ vẫn đứng yên vị trí lúc đầu, hai bên bình thủ?

Không! Nhìn kỹ mới thấy, chân của Cao Nhẫn đã về sau một tấc.

Sắc diện của lão Quân chủ vẫn như trước. Có khác chăng là lão đang kinh ngạc! Kinh ngạc trước nội công tăng thuần của Cao Nhẫn.

Vị đứng ở sau nên Võ Lâm nhị thần và Nam Cung Ngọc đều không xem được sắc diện của Cao Nhẫn lúc này.

Lợi dụng tiếng ồn ào đang nổi lên từ phía quần hùng, do họ đang bình phẩm về kết quả của chiêu thứ nhất, lão Quân chủ miệng mỉm cười, lên tiếng hỏi Cao Nhẫn :

- Tiểu tử! Chuyện năm xưa do đâu mà ngươi biết được?

Cao Nhẫn đã không muốn trả lời, nhưng nhìn bộ mặt của lão và câu hỏi mâu thuẫn nhau, biết lão đang đóng kịch, miệng mỉm cười để cho quần hùng đang nhìn lão tưởng lão đang nói lời thần phục, chớ làm sao nghe được câu mà lão hỏi? Vì vậy, do ghét lão mà Cao Nhẫn lên tiếng nói thật lớn :

- Quân chủ hỏi gì? Sao không hỏi to lên? Ta không nghe được.

Lão lập tức nghiêm sắc mặt, hất hữu thủ ra và hét :

- Đờ!

Dù đang nói chuyện, Cao Nhẫn cũng không dám sơ tâm, do đó khi lão vừa hét lên, Cao Nhẫn cũng quát lên :

- Chiêu thứ hai.

Bu... ùng...

Lần này khác hẳn lần mới rồi, cả hai cùng lão đảo. Do người bị lão đảo, người nghiêng qua nghiêng lại, Võ Lâm nhị thần mới nhìn thấy sắc diện của Cao Nhẫn, mặt của Cao Nhẫn lúc này đã trắng bệch ra, một giòng máu nhỏ từ khóe miệng rỉ ra.

Võ Lâm nhị thân cùng tiến lại, hỏi Cao Nhẫn :

- Thằng bé, ngươi có làm sao không?

Lắc đầu, Cao Nhẫn vẫn nhìn lão Quân chủ, đáp :

- Lão cũng không hơn gì vãn bối đâu!

Sau một lúc lão đảo, lão Quân chủ cũng đã yên vị, lão cũng đưa tay khẽ chùi qua miệng. Tuy vậy, sắc diện của lão có phần hồng hơn Cao Nhẫn.

Võ Lâm Thần Toán nghi hoặc, theo dõi từng cử chỉ của lão, thấy không có gì khác lạ, Võ Lâm Thần Toán nhún tít đôi chân mày.

Lão Quân chủ đưa mắt nhìn Cao Nhẫn, trầm giọng, lão nói :

- Khá khen cho tiểu tử cũng có đôi chút chân lực.

Cao Nhẫn cũng đã ổn bình cước bộ, đáp :

- Đừng rườm rà nữa! Hãy đánh nốt đi nào!

Lần này lão cũng xử dụng hữu thủ. Lão từ từ nâng lên, hữu thủ run run, ngập ngừng, rồi cứ nhích dần lên... nhích lên từng chút một, giống như lão đã hết khí lực.

Cao Nhẫn nhìn thấy, mắt thoáng nét mừng vui, Cao Nhẫn cũng nâng song thủ lên, lên đến ngang ngực, lòng thầm nghĩ: “Bất quá lão cũng đến vậy thôi”.

Hữu thủ của lão Quân chủ đã nâng lên vừa tầm, lão khe khẽ đưa từ từ ra.

Không thấy kinh lực đâu cả? Lão rút nhẹ tay, rồi lại từ từ đưa ra, vẫn không thất kinh lực? Song thủ Cao Nhẫn lơ nhẹ.

Đến lúc này lão Quân chủ mới hét lên, trong mắt lộ hung quang :

- Xem chừng này!

Hữu thủ bật mạnh ra, tả thủ lập tức phóng theo.

Võ Lâm Thần Toán cũng bật hét lên thật lớn :

- Thằng bé, hãy coi chừng.

Nhưng không kịp rồi...

Song thủ của Cao Nhẫn cũng đưa ra nhưng nội kinh không kịp vận đủ.

Lão Quân chủ quả là cáo già, lão giả vờ đã hết sức khiến Cao Nhẫn lơ là, buông lỏng bớt một phần khí lực, đến lúc này lão mới phóng chương, và lão dụng cả hai tay.

Bu... ừng...

- Hự!’ Người của Cao Nhẫn bật dội về phía sau. Nếu không có Võ Lâm Thần Toán kịp đỡ lại, không hiểu Cao Nhẫn sẽ lùi đến đâu.

Võ Lâm Thần Khất cũng chạy ào tới cùng lúc với Nam Cung Ngọc. Cả ba cùng đỡ người của Cao Nhẫn, Nam Cung Ngọc nhìn sắc diện của Cao Nhẫn mà phát sợ, thất khiếu đều rỉ máu, mắt nhắm nghiền, hơi thở không nghe được rõ!

Nếu lòng ngực Cao Nhẫn không pháp phòng, nếu từ miệng Cao Nhẫn lâu lâu không phát ra tiếng khò khè, thì Nam Cung Ngọc sẽ không tin là Cao Nhẫn còn sống, vì người của Cao Nhẫn lúc này không khác gì người chết là bao nhiêu. Không ai biết rõ Cao Nhẫn bằng chính Cao Nhẫn trong lúc này.

Cao Nhẫn đang tức uất...

Tức uất vì đã thua trí, thấp mưu hơn lão Quân chủ. Cao Nhẫn nghĩ thầm lúc này mà mình chết đi, thật không thể nào nhắm mắt được.

Cũng bởi tức uất nên Cao Nhẫn tự mình khích nộ lấy mình “Cao Nhẫn, mi phải sống, mi không được chết”.

Hai mắt của Cao Nhẫn đang nhắm nghiền, lúc này đã từ từ mở ra.

Hơi thở đang thoi thóp, lúc này đã thở mạnh hơn. Mừng quá, Nam Cung Ngọc kêu lên :

- Còn sống, Cao huynh còn sống!

Tiếng nói của Nam Cung Ngọc như trong mơ hồ vọng đến tai của Cao Nhẫn. Thính lực đã trở lại với Cao Nhẫn... và Cao Nhẫn đã nghe :

- Sống! Ha ha ha... tiểu tử đó làm sao mà sống được chứ! Các ngươi nằm mơ đấy à? Ha ha ha...

Tiếng cười ngạo nghễ đã khích nộ Cao Nhẫn lần nữa, Cao Nhẫn nghiêng đầu, hướng dần ánh mắt tìm kiếm lão Quân chủ.

Kìa! Cao Nhẫn đã nhìn thấy lão Quân chủ, lão đang cười, lão khinh thị Cao Nhẫn. Hừ! Lão thật là đê tiện... lão là người xảo trá... lão lòng lang dạ sói... lão đừng hòng làm Minh chủ.

Luồng tư tưởng dần dần dần dần, làm cho Cao Nhẫn nhớ lại, nhớ tất cả! Nhớ luôn cả cuộc ước đấu tam chiêu! Không! Ta không được chết! Và Cao Nhẫn không chết thật! Cao Nhẫn cố đứng vững trên đôi chân của mình!

Xua nhẹ hai tay, đẩy người của Vô Lâm nhị thần ra! Không để ý đến cái nhìn đầy lo lắng của Nam Cung Ngọc! Lúc này Cao Nhẫn như chỉ nhìn thấy có một mình lão Quân chủ. Xạ tia nhìn về lão Quân chủ!

Thấy lão đang từ kinh ngạc chuyển sang hoảng hốt, Cao Nhẫn mấp máy đôi môi cố nói rõ thành tiếng :

- Đê tiện... bi ôi... lão tưởng ta chết được ư? Lâm, bây giờ lão nói sao đây? Lão nói sao đây?

Tiếng nói từ từ trở lại với Cao Nhẫn, lúc đầu nhỏ, sau lớn dần! Lúc đầu lấp bắp, sau rõ ràng hơn, cuối cùng Cao Nhẫn nói to như người không có việc gì, vẫn như người đang sống mạnh khỏe.

Theo từng tiếng nói của Cao Nhẫn, lão Quân chủ lùi dần. Đến lúc chân lão vấp vào bậc tam cấp dẫn lên sân trên là sân mạng chữ Nhân.

Lão ngã xuống! Ác nghiệt thay, lão ngã xuống tại sân mạng chữ Nhân! Lão ngã xuống vì Nhân!

Vô Lâm Thần Toán phải lên tiếng :

- Quân chủ, ba chương đã xong! Cao Nhẫn vẫn không chết! Quân chủ hài lòng chứ? Quân chủ giữ lời hứa? Bọn ta đi được chưa?

Lão Quân chủ cố lồm cồm ngồi dậy sau cái vấp ngã.

Nghe Vô Lâm Thần Toán hỏi, lão cố gượng nói :

- Được! Bỏn Quân chủ đồng ý việc dời ngày hôm nay lại.

Đưa mắt nhìn quần hùng, thấy quần hùng đang chú tâm nhìn lão xem lão xử trí ra sao? Xem lão có giữ lời hứa không?

Thấy rõ được điều này, lão bầm bụng nói thêm :

- Các ngươi đi được rồi! Đi đi!

Không chút chậm trễ, Vô Lâm nhị thần, mỗi người một bên, đưa tay đỡ nhẹ Cao Nhẫn, cố để Cao Nhẫn vẫn ở tư thế đứng. Hai lão đi dần ra, nương Cao Nhẫn đi theo. Nam Cung Ngọc đi ở phía sau Cao Nhẫn, vô tình che khuất thị tuyến của lão Quân chủ và người Hiệp Thiên bang.

Khi đã bước ra ngoài cổng Tam Quan, Vô Lâm Thần Toán bảo Vô Lâm Thần Khất :

- Lão già say, mau bồng thẳng bé lên, đi theo ta mau!

Vô Lâm Thần Toán vượt lên phía trước, Vô Lâm Thần Khất tay bồng người Cao Nhẫn cũng lẹ chân bước theo. Nam Cung Ngọc cũng vội vàng theo sau, không bỏ lỡ.

Rẽ đông, rẽ tây, Tiến nam, lùi bắc, cứ thế mà cả ba đã dần dần tiến ra đến bờ hồ, chỗ bến thuyền, chiếc thuyền nhỏ, dài, vẫn còn đó, Vô Lâm Thần Toán bước lên trước, tay mở dõ dây, tay giữ lấy sào, miệng lão luôn thúc hối :

- Mau lên! Mau lên!

Đội Vô Lâm Thần Khất và Nam Cung Ngọc đã bước lên Vô Lâm Thần Toán vội vã chống thuyền đi ngay. Lão không chống thuyền đến bên kia bờ Động Đình, mà lão lại chống thuyền men theo doi đất Quần Sơn.

Được chừng nửa khắc thời gian, lão mới cho thuyền đi chênh chếch ra giữa hồ, chống hẳn thuyền đi về bên kia, ngược hẳn với chỗ bến bọn người Hiệp Thiên bang đón rước tân khách đến dự Đại Diễn lễ. Thần lực của Vô Lâm Thần Toán lúc này được lão đem ra hết, thuyền phóng đi vun vút, không bao lâu đã cập bờ.

Vừa vào đến bờ, không kịp neo thuyền, lão đã lại hối :

- Mau lên! Nhanh lên đi!

Võ Lâm Thần Khất không đợi lão nói đã tức tốc nhảy lên bờ, Nam Cung Ngọc phóng mình theo, Võ Lâm Thần Toán lên sau. Lên đến bờ Võ Lâm Thần Toán vung tay, tung ra một chưởng đẩy chiếc thuyền đi xa khỏi bờ đất, khi thuyền trôi đi được chừng năm trượng, chiếc sào tre chống thuyền lão đang giữ trong tay đã được lão phóng vào lòng thuyền thật mạnh.

Chiếc sào tre đâm sâu vào lòng thuyền làm thuyền bị thủng cả đáy, lực phóng của chiếc sào tre đã vượt qua khỏi đáy thuyền, mất hút vào lòng hồ Động Đình, và chiếc thuyền chìm dần, rơi xuống đáy hồ, mất tăm..

Lão quay người, phóng vượt qua Võ Lâm Thần Khất và Nam Cung Ngọc, Võ Lâm Thần Khất vội hỏi :

- Lão Toán, đi đâu đây?

Võ Lâm Thần Toán đáp ngay :

- Đến chỗ hôm qua! Lão già say hiểu ý ta chưa?

Gật đầu, Võ Lâm Thần Khất đồng ý :

- Nhớ rồi, lão Toán tính thật hay, ơ này này, lão Toán, thằng bé... thằng bé...

- Sao?

- Sao không thấy nó thờ gì cả?

Võ Lâm Thần Toán dừng ngay lại, lão đưa tay đặt vào tâm mạch của Cao Nhẫn, mạch nhảy rất yếu, cơ hồ không nhận ra được.

Lão đưa mắt nhìn quanh, đưa tay chỉ vào một thân cây cao, có tàng tương đối lớn, lão nói :

- Mau đưa thằng bé đến đây!

Nam Cung Ngọc nhanh nhẹn chạy đến đó, đưa tay bẻ một nhánh cây có nhiều lá, quét qua, dọn chỗ để đặt Cao Nhẫn nằm xuống. Võ Lâm Thần Khất đặt nhẹ Cao Nhẫn nằm xuống, lão hỏi Võ Lâm Thần Toán :

- Làm sao, lão Toán?

Đưa tay kiểm tra người Cao Nhẫn một lượt, không thấy giẻ xương nào bị gãy, lão gật đầu. Tiếp tục đưa tay vào bọc áo của Cao Nhẫn, lão tìm

Võ Lâm Thần Khất hỏi :

- Lão Toán, lão tìm gì vậy?

Võ Lâm Thần Toán nói :

- Tìm xem thằng bé có mang theo đơn dược chữa thương không?

Võ Lâm Thần Khất lại hỏi :

- Có không lão Toán?

Võ Lâm Thần Toán mặt lộ vẻ thất vọng nhưng không đáp, lão moi hết vật trong người Cao Nhẫn ra đặt cạnh Cao Nhẫn.

Tiểu đao, tiền, ngọc châu và Ngọc bài lệnh.

Võ Lâm Thần Khất mắt mở trừng trừng, lão lắp bắp :

- Lão Toán, lão... lão... xem... kia!

Võ Lâm Thần Toán lừ mắt nhìn lão khiến lão nín bật, và lão nói lắp đi :

- Không có đơn dược à? Làm sao đây lão Toán?

Võ Lâm Thần Toán thần tình không chút bối rối :

- Bảo Mạng Tục Mệnh hoàn của lão già say còn đây chứ?

Mừng, như chưa bao giờ mừng đến thế, Võ Lâm Thần Khất giờ đây chẳng khác nào người bình thường, không có chút võ công nào, lập cập lão run run đưa tay vào người, chộp ra được một hoàn thuốc được bao kỹ bằng sáp.

Nhìn lại, lão đã thấy Võ Lâm Thần Toán cũng đã lấy ra một hoàn thuốc như vậy... Bọc sáp đã bị bóp vỡ... bây giờ Võ Lâm Thần Toán đang nạp thuốc

vào cái miệng đang mím chặt của Cao Nhẫn.

Thuốc không xuống được, Võ Lâm Thần Toán điểm nhanh vài yếu huyệt, hoàn thuốc đã được đưa sâu vào cuống họng của Cao Nhẫn.

Lúc này Võ Lâm Thần Toán nhìn Võ Lâm Thần Khất, lão không đưa tay nhận hoàn thuốc mà Võ Lâm Thần Khất đang đưa ra... mà lão hỏi :

- Nước đâu?

Võ Lâm Thần Khất lúc nào lại có thể không có rượu bên mình. Lão đáp :

- Rượu được không?

Miệng trả lời, tay đã đưa bầu rượu ra...

Không đáp, Võ Lâm Thần Toán cầm lấy bầu rượu, tay hé miệng Cao Nhẫn, rót vào độ mười giọt.

Hoàn thuốc gặp nước rượu lập tức trôi vào ngũ tạng. Nạp luôn vào hoàn thuốc thứ hai của Võ Lâm Thần Khất. Nhiều một ít giọt rượu.

Hoàn thuốc cũng trôi đi.

Thở ra một hơi dài khoan khoái, Võ Lâm Thần Toán đưa bầu rượu lại cho Võ Lâm Thần Khất. Nhanh nhẹn xốc Cao Nhẫn lên tay, lão nói với Nam Cung Ngọc :

- Nam Cung cô nương, bây giờ bọn già này phải đưa hấn đến một nơi để chữa thương, cô nương không thể đến được, hẹn gặp lại sau, cáo biệt.

Và lão bông Cao Nhẫn lướt đi thật nhanh.

Nam Cung Ngọc khi thấy nhị lão đã nạp thuốc cho Cao Nhẫn, lòng đang khát khởi chờ kỳ tích xảy ra. Nào ngờ sự thể lại như vậy, Nam Cung Ngọc ngồi chết sững.

Võ Lâm Thần Khất đang còn đứng đó vì lão phải gom hết mọi vật dụng của Cao Nhẫn mà lão Toán lúc này đã lấy ra. Thấy thần tình của Nam Cung Ngọc như vậy, lão nói :

- Hai hoàn thuốc ấy chỉ có thể bảo trì tâm mạch mà thôi! Cô nương yên tâm, Cao Nhẫn sẽ lành lặn, thôi ta cũng đi đây. Cô nương hãy cố mà bảo trọng.

Nam Cung Ngọc nước mắt đã lưng tròng, đứng lên cố gọi với theo :

- Nếu chàng còn sống, hãy nói với chàng đến Thủy Tín phong.

Võ Lâm Thần Khất đã cách đấy năm trượng, đưa tay về phía sau khoát khoát tỏ ý đã nghe, rồi lão cũng mất dạng.

Nam Cung Ngọc bỗng quỳ sụp xuống đất, lâm râm khấn vái :

- Lạy Trời Phật thương độ trì cho Cao huynh tai qua nạn khỏi.

* * * * *

Cao Nhẫn khẽ cựa mình, bật lên một tiếng rên, mắt không thể mở lên được. Cao Nhẫn nói trong tiếng nấc nghẹn :

- Sư phụ! Di chí của sư phụ... đồ nhi không thể làm được rồi!

Võ Lâm nhị thần lúc này đang ngồi gần đầu đó, thấy Cao Nhẫn động cử thân hình, hai lão đã vội đứng lên tiến lại gần Cao Nhẫn. Võ Lâm Thần Khất định đưa tay lay mình Cao Nhẫn thì Cao Nhẫn đã bật lên câu nói.

Võ Lâm Thần Toán chặn tay Võ Lâm Thần Khất lại, ra hiệu chờ xem. Câu nói của Cao Nhẫn tuy nhỏ, khó nghe nhưng do hai lão chú tâm nghe nên Võ Lâm nhị thần nghe được, không sót chữ nào.

Võ Lâm Thần Khất giật nảy người lên, hai tay đưa ra, đã định vỗ vào nhau, phát động sự hoan hỉ. Võ Lâm Thần Toán trầm tĩnh hơn, đã đưa mắt nhìn lão tỏ ý chê trách. Võ Lâm Thần Khất hiểu ý, vội gạt đầu, nhưng nhìn thần sắc và ánh mắt của lão, đủ hiểu lão vui mừng đến mức nào... trông mắt lão đã rung rung ngấn lệ.

Việc gì đã làm lão đến phải xúc động đến thế?

Như tình con mê, Võ Lâm Thần Khất chăm chú nhìn lại Cao Nhẫn. Võ Lâm Thần Khất thấy Võ Lâm Thần Toán đang đưa tay điểm nhanh vào các trọng huyệt của Cao Nhẫn.

Gương mặt của lão Toán lúc này thật trang nghiêm, lão chú mục vào việc điểm huyệt, giúp chân khí trong người Cao Nhẫn được lưu thông, hơi thở lão

dần dần nặng lên.

Chưa được nửa nén nhang, Võ Lâm Thần Toán ngừng tay, đưa mắt nhìn Cao Nhẫn. Sắc diện của Cao Nhẫn lúc này đã có khá hơn trước nhiều, tuy vẫn còn hôn mê, nhưng nhịp thở và chân khí đã điều hòa.

Lúc này mà tỉnh lại được, tự Cao Nhẫn vận công chữa thương thì hay biết mấy.

Võ Lâm nhị thần không dám lay cho Cao Nhẫn tỉnh lại, giờ đây, nhị lão chỉ biết đưa mắt nhìn nhau và nhìn Cao Nhẫn mà thôi.

Thấy đã lâu mà không thấy Cao Nhẫn động cựa gì nữa, nhị lão ngạc nhiên, Võ Lâm Thần Toán xem lại mạch của Cao Nhẫn.

Vừa đặt tay vào mạch, thần sắc lão chợt biến đổi, như kinh ngạc, như vui mừng, lại pha chút hồ nghi. Võ Lâm Thần Khất thấy lạ, hỏi thật khẽ :

- Lão Toán đã xảy ra việc gì?

Rút tay lại, Võ Lâm Thần Toán lắc đầu, nói khẽ :

- Kỳ lạ, mạch đã trở lại bình thường, sắc diện hồng hào, chân khí đã điều hòa, có sao chẳng bé lại chưa lại tỉnh?

Võ Lâm Thần Khất lo ngại hỏi :

- Lão Toán, đâu lão xem lại lần nữa xem sao?

Võ Lâm Thần Toán đã định ra tay ra, theo ý lời của Võ Lâm Thần Khất bảo, xem lại mạch cho Cao Nhẫn, thì Cao Nhẫn một lần nữa lại cựa mình, lần này không có tiếng rên. Tưởng thế nào? Cao Nhẫn lại như đã hôn mê tiếp.

Võ Lâm nhị thần cùng kinh ngạc, không sao hiểu được, Võ Lâm Thần Toán về lý tượng đối cũng biết, lão khẽ khàng đưa tay sờ nắn khắp châu thân của Cao Nhẫn, càng sờ nắn, Võ Lâm Thần Toán càng không thể giấu được sự kinh ngạc, mồm lão há hốc, miệng lão lắp bắp, không hiểu lão muốn nói gì, tay lão vẫn chưa thôi sờ nắn. Bấy giờ lão lại bắt đầu kiểm tra kinh kỳ bát mạch, khắp ba mươi sáu đại huyệt của Cao Nhẫn. Võ Lâm Thần Khất thấy thần tình này, muốn hỏi cũng không dám lên tiếng. Lão đành nhấp nhòm chờ đợi.

Võ Lâm Thần Toán khi đã xong phần kiểm tra, lão đứng dậy, đưa tay ngoắt ngoắt Võ Lâm Thần Khất. Không chút chậm trễ, Võ Lâm Thần Khất đã đi theo ngay đến gần, lão cũng không chút chần chừ mà lại hỏi vội :

- Lão Toán, sao rồi? Chẳng... hần... hần đã sao rồi?

Đưa tay làm hiệu cho Võ Lâm Thần Khất nói khẽ, Võ Lâm Thần Toán nói mà không giấu được sự vui mừng

- Suyt, khẽ thôi, háng đang... đang ngủ.

Võ Lâm Thần Khất sầm ngay nét mặt, lão khẽ gắt :

- Giờn sao lão Toán? Hai ngày đêm hần đã hôn mê trầm trầm, chưa một lần tỉnh dậy, sao lão Toán lại nói là hần ngủ?

- Ta không hiểu tại sao! Mà thật sự hần như... như đã không còn thương tích gì? Hầu như... hầu như hần chưa từng bị chấn thương... cơ hồ hần... hần còn sung sức hơn trước khi bị chấn thương nữa.

- Lão Toán, lão nghĩ ta là trẻ lên ba sao lão lại gạt ta? Lão làm như ta không rõ công năng của Bảo Mạng Tục Mệnh hoàn vậy!

- Ta...! Thật tình ta không có gạt lão già say đâu! Mà ta... ta cũng không hiểu việc này là thế nào nữa. Ừm... có lẽ... có lẽ...

- Có lẽ sao? Nói phứt ra đi, ở đó mà cứ ầm ớ mãi.

- Có lẽ trước đây hần đã được phục một thứ kỳ linh dị thảo gì đó, hoặc là Thiên niên Linh Chi hoặc là Vạn Niên Sâm Vương... đại loại không thứ nào đó.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là sức thuốc còn tàng chứa trong người hần. Sau khi bị nội thương, sức thuốc được dịp ngấm vào đến từng sợi gân, từng thớ thịt khiến hần không cần trị thương vẫn có khả năng tự lành lại... nghĩa là...

- Thôi, ta đã biết rồi!

Võ Lâm Thần Khất sau khi nghe lý giải của lão Toán, lão như chợt nhớ ra, lão đã buột miệng kêu lên khá lớn, Cao Nhẫn lại cựa mình, và lại tiếp tục nằm im

Chương 24: Nhị hộ pháp Áo Ma cung

Võ Lâm Thần Khất nghi hoặc nhìn Lão Võ Lâm Thần Toán :

- Lão hãy nói rõ xem nào!

Võ Lâm Thần Toán thần sắc lộ vẻ khâm phục, nói :

- Lão già say, lão có biết đây là gì không nào? Ha ha... đây chính là Vạn niên thạch thảo ty, một loại thần dược trân quý, lão nghĩ xem, nó còn quý hơn cả Thiên Niên Tuyệt Liên Tử, hơn cả Linh Chi Thảo,... không có gì sánh bằng. Theo cổ thư của Hoa Đà, Biển Thước, người nào đã dùng Vạn niên thạch thảo ty này thì chỉ còn một chút sinh cơ, dù là đang thoi thóp đi chẳng nữa, cũng có thể phát sinh kỳ tích, tự mình lần lần sống lại, không phải nói thêm, chắc lão già say lúc này cũng đã hiểu?

Võ Lâm Thần Khất lúc này cũng muốn phát cuồng lên :

- Thăng... hần thật là diễm phúc... Chúng ta thật là may mắn, vạn lần may mắn, quả là hồng phúc cho chúng ta.

Câu nói sau cùng của Võ Lâm Thần Khất, nhị lão nào ngờ Cao Nhẫn đã thức dậy và đã nghe, kinh ngạc, Cao Nhẫn hỏi :

- Nhị vị lão gia bảo ai may mắn thế?

Võ Lâm nhị thần bất chợt nghe tiếng nói của Cao Nhẫn. Cả hai cùng giật bắn thân mình, quay người lại nhìn Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn không nghe hai lão đáp lời, mà lại cứ trần trối nhìn mình, Cao Nhẫn không nhịn được, bèn hỏi nữa :

- Nhị vị lão gia làm sao rồi? Sao lại cứ...

Võ Lâm Thần Khất lẹ miệng, chặn lời Cao Nhẫn hỏi :

- Thăng... thăng bé nguoi đã khỏi hần chưa?

- Đã khỏi? Cái gì đã khỏi?

Võ Lâm Thần Khất định nói, nhưng Võ Lâm Thần Toán đưa tay ngăn lại, lão lên tiếng :

- Thế thăng bé nguoi không nhớ gì cả sao?

- Nhớ? Nhớ là nhớ cái gì?

- Hừ, Thế nguoi không nhớ lão Quân chủ đã làm gì nguoi à?

Như sực nhớ ra, Cao Nhẫn à một tiếng rồi nói :

- Văn bối nhớ ra rồi! Hình như... hình như văn bối đã bị nội thương... rất nặng, sao bây giờ văn bối lại ở đây? Là nhị vị lão gia cứu mạng cho văn bối à?

Thấy Cao Nhẫn tâm thần vẫn như trước, hầu như đã hồi phục hoàn toàn. Trút ra một hơi thở dài nhẹ nhõm, Võ Lâm Thần Toán mới từ từ thuật lại cho Cao Nhẫn nghe, cũng như lão cũng nói qua về sự kỳ diệu của Vạn niên thạch thảo ty cho Cao Nhẫn biết.

Đến lúc này Cao Nhẫn mới biết rõ cái mình đã ăn chính là Vạn niên thạch thảo ty, một loại thần dược hiếm có.

Thuật xong, để chắc chắn, Võ Lâm Thần Toán còn bảo :

- Thăng bé nguoi thử vận khí xem nào! Có gì khác lạ không?

Cao Nhẫn y lời, vận công thử khắp một vòng qua các kinh mạch, xong Cao Nhẫn cả mừng, vừa quỳ xuống vừa nói :

- Đa tạ nhị vị lão gia đã chu toàn cho văn bối, nhị vị lão gia đã phải lao tâm.

Võ Lâm nhị thần cuồng quát cả lên, hai người đồng nhảy sang một bên, không nhận lễ của Cao Nhẫn. Võ Lâm Thần Khất còn nói :

- Thăng... người... tiểu... ái dà! Thiếu hiệp, sao thiếu hiệp làm vậy, bọn ta nào đã làm được cái gì đâu! Thiếu hiệp đứng dậy đi, đứng dậy đi nào!

Cao Nhẫn trở mắt nhìn hai lão, hai lão lại càng luống cuống. Cao Nhẫn vẫn quỳ mà nói :

- Từ lúc nào, nhị vị lão gia khách khí với văn bối vậy! Hay là Cao Nhẫn này đã làm điều gì không đúng? Nhị vị lão gia xin cứ nói, Cao Nhẫn này nếu sai, quyết dám chịu tội, không lẫn tránh đâu!

Hai lão vẫn đứng yên, Võ Lâm Thần Toán bèn nói :

- Thiếu... thiếu hiệp, thì thiếu hiệp cứ đứng lên đi đã nào! Lão Toán này có câu xin được hỏi!

Chẳng dừng được, Cao Nhẫn đành phải đứng lên, và im lặng, nhìn Võ Lâm Thần Toán, chờ lão hỏi. Võ Lâm Thần Toán đưa tay vào bọc áo, lấy ra miếng Ngọc bài, rồi giữ bằng cả hai tay, lão hỏi :

- Thiếu hiệp có biết vật này không?

Cao Nhẫn chồm người lên để nhìn cho rõ, nhìn rồi, lại đưa tay vào bọc, sục tìm, lấy tay ra, tay trống không. Cao Nhẫn hỏi :

- Ngọc bài này, nguyên là của văn bối! Sao lão gia...

Võ Lâm Thần Toán gạt đầu, lão hỏi nữa :

- Đúng! Vật này nguyên là của thiếu hiệp, nhưng lão phu muốn hỏi, vật này là vật gì? Thiếu hiệp có biết hay không?

Gạt đầu, Cao Nhẫn đáp :

- Đương nhiên, văn bối phải biết rõ chứ! Sao lão gia lại hỏi vậy?

- Là vật gì? - Võ Lâm nhị thần đồng thanh lên tiếng hỏi.

Cao Nhẫn nhìn hai lão, đoạn quay nhìn chỗ khác, Cao Nhẫn nói khẽ :

- Xin thứ lỗi, đây là ân tình riêng của văn bối, xin nhị vị lão gia đừng hỏi nữa có được hay không?

Võ Lâm Thần Khát lấp bắp :

- Lão... Lão Toán vậy... vậy phải... phải làm sao?

Võ Lâm Thần Toán không đáp, mà hỏi Cao Nhẫn :

- Nguyên lai vật này từ đâu thiếu hiệp có? Thiếu hiệp có thể nói được hay không?

- Sao lão gia lại quá chú ý đến Ngọc bài này?

- Thì thiếu hiệp xin cứ trả lời, rồi lão sẽ giải đáp sau!

Cao Nhẫn trầm ngâm, hai lão bèn chôn...

- Không thể nói được!

Hai lão như quả bóng xì hơi, Võ Lâm Thần Toán lại hỏi :

- Giá trị của vật này, thiếu hiệp biết không?

Gạt đầu biểu thị là mình biết, nhưng Cao Nhẫn không lên tiếng. Võ Lâm Thần Khát lại hỏi nữa :

- Vậy, nếu lão nói ra được giá trị của vật này, thiếu hiệp có thể trả lời các câu hỏi trên của lão, được chứ?

Suy nghĩ một lát, Cao Nhẫn mới gạt đầu ưng thuận. Mừng quá đôi, Võ Lâm Thần Toán nói rõ từng tiếng :

- Tín phủ tối cao của Đế cung Cung chủ!

Lần này lại một phen nữa Cao Nhẫn phải sững sốt. Cao Nhẫn lấp bắp :

- Sao... sao lão gia lại biết... biết tường tận như... như vậy?

Khuôn mặt Võ Lâm Thần Toán bỗng trở nên trịnh trọng, lão không trả lời câu Cao Nhẫn hỏi, mà lão lại hỏi :

- Xin thiếu hiệp hãy trả lời các câu hỏi lúc này của lão trước đã.

Không sao được, Cao Nhẫn đành nói :

- Việc này có một ẩn tình riêng, thật sự riêng tư của văn bối. Mong nhị vị lão gia giữ kín cho văn bối.

Võ Lâm nhị thần nôn nóng, gật đầu chờ nghe Cao Nhẫn nói. Cao Nhẫn thấy tin được hai lão bèn nói :

- Theo di chí của tiên sư, khi tiếp nhận Ngọc bài này, văn bối đương nhiên là Đế cung Cung chủ của...

- Áo Ma cung! - Võ Lâm nhị thần đồng lúc bật kêu lên.

Cao Nhẫn nhìn sững vào hai lão, thấy thần tình của hai lão lúc này có gì thật khó hiểu. Cao Nhẫn bàng hoàng hỏi :

- Sao nhị vị lão gia lại biết Áo Ma cung?

Võ Lâm Thần Khất định đáp lời, Võ Lâm Thần Toán một lần nữa ngăn lại, lão cất giọng run run hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp, đây là việc hệ trọng, thiếu hiệp có thể cho biết lệnh tiên sư là vị nào được không?

Nhận thấy hai lão không trả lời câu hỏi của mình, mà lại hỏi đến sư phụ mình, Cao Nhẫn đoán biết hai lão ắt có sự tình gì đây, ngập ngừng trong một thoáng, Cao Nhẫn đáp :

- Nguyên tiên sư của văn bối là tiên Đế cung Cung chủ, đã lâu người không trở về được Áo Ma cung, người có tên là Vệ Ngõa!

Hai lão bật lên tiếng la hoảng, Võ Lâm Thần Toán nói :

- Là sư thúc lão Cung chủ ư? Thật... không thể nào tin được!

Cao Nhẫn cũng kinh ngạc không kém, Cao Nhẫn nói :

- Nói vậy, nhị vị lão gia đây cũng là...

Không để cho Cao Nhẫn nói hết, Võ Lâm Thần Toán bước đến trước mặt Cao Nhẫn, vẫn nâng bằng hai tay, trao Ngọc bài lại cho Cao Nhẫn, đoạn đưa mắt ra hiệu cho Võ Lâm Thần Khất.

Hai lão song song quỳ xuống, vòng tay lại trình trọng nói :

- Bọn lão là Ngô Tất cùng Trương Hân, Thị tiền tả hữu hộ pháp, xin tham kiến Đế cung Cung chủ!

Cao Nhẫn rung mình, khắp người như nổi gai ốc lên, Cao Nhẫn lắp bắp :

- Nói sao! Hai vị lão gia đây là...

Võ Lâm Thần Toán biết Cao Nhẫn không thể nào ngờ được, nên nhắc lại :

- Nguyên bọn lão là Thị tiền tả hữu hộ pháp, hai trong bốn Hộ pháp của bốn cung. Đã vì tông tích của Cung chủ mà luân lạc xứ người, đã mấy mươi năm nay! Nay may mắn mà hoàn thành sứ mệnh.

Nghe xong lời này, Cao Nhẫn hai khóe mắt đã trào ra hai giọt lệ, ngẩng đầu lên, Cao Nhẫn như nói cùng sư phụ :

- Sư phụ! Sư phụ quả là anh minh, đã khiến xui cho hai Hộ pháp luôn kề cận bên mình của đồ nhi. Sư phụ, di chí của sư phụ có cơ đồ nhi ắt hoàn thành!

Nhìn lại, thấy hai lão vẫn đang còn quỳ, Cao Nhẫn xúc động nói :

- Nhị vị lão hộ pháp, hãy đứng lên, đứng lên đi nào.

Vẫn quỳ, Võ Lâm Thần Toán nói :

- Xin Cung chủ thu hồi Ngọc bài lệnh của tổ sư, bọn lão mới dám đứng.

Cao Nhẫn bèn cất Ngọc bài vào bọc áo, một lần nữa nói :

- Được, nhị vị lão gia hãy đứng lên đi!

- Tạ ơn Cung chủ! Xin Cung chủ đừng gọi bọn lão như vậy! Mà hãy cứ gọi tên.

- Không, không. Cao Nhẫn nào dám vậy, xin cứ để cho văn bối gọi như trước, vì như vậy mới đúng hơn!

Võ Lâm nhị thần cùng đứng lên, Võ Lâm Thần Toán lắc đầu nói tiếp :

- Cung chủ, xét theo thứ bậc thì bọn lão chỉ là sư đệ đệ của lão Cung chủ mà thôi! Xin Cung chủ cứ gọi là sư huynh, như vậy tiện hơn.

Gật đầu, lãnh ý, Cao Nhẫn nói :

- Vậy từ nay, Cao Nhẫn xin được gọi hai vị là lão sư huynh, vậy có được hay không?

Võ Lâm Thần Khất do phóng khoáng đã thành tánh, bèn đáp ngay :

- Được, được! Cung chủ cứ thế mà gọi!

Cao Nhẫn cười, vòng tay thi lễ kiến diện hai vị lão sư huynh :

- Hai vị lão sư huynh, cho phép tiểu đệ được ra mắt!

Võ Lâm Thần Toán cười lên :

- Phải lắm, phải lắm, lão sư huynh này gia ân cho tiểu đệ. Ha ha ha...

Tiếng cười khoan khoái, và to lớn của lão làm vang động khắp xung quanh, từ đâu, bỗng có hai bóng người lướt tới. Cao Nhẫn chưa kịp lên tiếng hỏi thì hai người này đã nói :

- Việc gì mà sư thúc cười vui vậy?

Võ Lâm Thần Toán đã tức thì nạt ngang :

- Còn mau không tham kiến Cung chủ à!

Nhìn hai người mới đến là hai trung niên đại hán, y phục là đồ chèn, bó sát thân mình, khác người Trung Nguyên, hai người này nghe Võ Lâm Thần Toán nạt, tức thì định bộ, ngơ ngác nhìn cả ba người :

- Cung chủ?

Hiểu đây chính là người Áo Ma cung, Cao Nhẫn lại đưa tay vào bọc, cầm Ngọc bài đưa cao lên khỏi đầu.

Vừa thấy Ngọc bài, hai trung niên đại hán đã vội quỳ xuống, cả Võ Lâm nhị thần cũng quỳ, cả bốn cùng lúc nói :

- Tham kiến Tổ sư!

Gật đầu, Cao Nhẫn thu lại Ngọc bài, nhị lão đứng lên, hai trung niên đại hán vẫn quỳ mà nói :

- Tả Thần Nguyên Định và Hữu Thần Lỗ Trung xin tham kiến Cung chủ!

Cao Nhẫn nhìn hai trung niên đại hán nói :

- Nguyên lai hai vị đây là tả và Hữu Thần của bốn Cung ư?

Gật đầu, người quỳ bên tả nói :

- Kề hèn là Nguyên Định, người quỳ bên là Lỗ Trung, bọn hạ nhân là tả và Hữu Thần của bốn cung!

Cao Nhẫn bèn đưa tay vận chút kinh lực nâng cả hai người đứng dậy, Cao Nhẫn nói :

- Làm phiền tả Hữu Thần phải đi giá vào đây tìm bản Cung chủ! Xin tả Hữu Thần nhị vị hãy đứng lên.

Luồng kinh lực mềm mại, nhưng có sức bật đến ngàn cân, làm Nguyên Định và Lỗ Trung phải đứng lên, theo luồng nhu kinh nâng lên.

Nguyên Định và Lỗ Trung bèn đáp :

- Tạ ơn Cung chủ!

Cao Nhẫn lại hỏi :

- Nguyên do nào đã khiến nhị vị đến đây? Và đã đến bao giờ?

Tả Thần Nguyên Định đáp :

- Đã năm mươi năm dư, bổn cung không được tin hồi đáp của sư thúc, Tiền hộ pháp hai vị. Do đó bổn cung sai phái chúng tôi vào đây với mục đích...

Nói đến đây, Nguyên Định ngắc ngứ không nói được nữa. Võ Lâm Thần Toán bèn trước lời nói :

- Chuyện đâu còn có đó, bây giờ trước hết hãy lo vấn đề ẩm thực đã!

Võ Lâm Thần Khất nói tiếp ngay :

- Phải lắm, đã hai ngày hai đêm rồi, bọn già này đã có gì cho vào bụng đâu! Con sâu rượu trong bụng lão già này coi bộ đã chết vì khát rồi. Nguyên Định sư diệt, còn chờ gì nữa mà không đem thực phẩm lên?

Cao Nhẫn ngạc nhiên hỏi :

- Nói sao? Tiểu đệ... vậy là đã hai ngày rồi sao? Đây là đâu? Còn mọi người đâu?

Vừa hỏi, Cao Nhẫn đưa mắt nhìn xung quanh chỗ đang đứng, thì ra chỗ này chỉ là một cái hang động, không biết ở núi nào? Ở phương nào? Cách Động Đình hồ bao xa?

Võ Lâm Thần Toán hiểu ý, bước đi trước, đồng thời ra hiệu cho Cao Nhẫn đi theo. Lúc này thái độ của lão thập phần kính trọng Cao Nhẫn.

Quanh qua rẽ lại, được khoảng hai mươi trượng đường, bước hẳn ra ngoài, bầu trời giăng giăng đầy ánh sao, gió bụi ban đêm thổi nghe mát lạnh, đưa mắt nhìn xa xa, hiện rõ trên nền trời, Cao Nhẫn chỉ thấy những đồi núi và cây.

Cao Nhẫn đưa mắt hỏi Võ Lâm Thần Toán. Võ Lâm Thần Toán kể lại mọi sự, kể từ sau khi đối chưởng với Quân chủ Hiệp Thiên bang.

Nơi này ở phía bắc Động Đình hồ, cách Động Đình hồ gần hai trăm dặm, suốt đoạn đường từ Động Đình hồ đến đây, hai lão Võ Lâm Thần Toán và Võ Lâm Thần Khất đã thay nhau mang vác Cao Nhẫn đi hết một ngày và một đêm không ngừng nghỉ.

Lão Võ Lâm Thần Khất cũng bỏ không uống đến một giọt rượu nào, hai lão cố gắng đến được nơi này, để gặp Tả Thần và Hữu Thần, trước hết là phục thêm cho Cao Nhẫn Bảo Mạng Tục Mệnh hoàn, là linh đơn diệu dụng của Áo Ma cung trao cho môn nhân mỗi người một hoàn, mỗi khi có việc phải xuất cung, sau nữa là cùng vắn kệ tả Hữu Thần, hầu tìm phương cách cứu chữa cho Cao Nhẫn. Và chính nơi đây là nơi tạm trú ngụ của tả Hữu Thần. Để hai người thay phiên nhau đi dò la tung tích của Tả tiền và Hữu tiền hộ pháp. Không phải nói cũng đủ biết, hai lão đã vất vả gian nan đến thế nào, khi đưa Cao Nhẫn đến được nơi này.

Và lại còn thao thức, lo lắng, bồn chồn... cho Cao Nhẫn, khi Cao Nhẫn trước sau đã được uống bốn hoàn Bảo Mạng Tục Mệnh hoàn của cả bốn người trao tặng. Nếu Cao Nhẫn biết mỗi một hoàn này trân quý như thế nào? Và nếu Cao Nhẫn biết mỗi người xem Bảo Mạng Tục Mệnh hoàn còn quý hơn cả sanh mạng mình như thế nào thì không hiểu Cao Nhẫn sẽ nghĩ gì, nói gì.

Vì đây chính là thần dược chí bảo của Áo Ma cung, do tổ sư phối chế từ hàng trăm năm loại thảo dược quý. Trong đó có cả Vạn Niên Hải Sâm Đơn, là vị thuốc cực kỳ quý hiếm, và công năng của Bảo Mạng Tục Mệnh hoàn này là dù cho người sắp chết, vẫn có thể được sức thuốc hộ trì tâm mạch, giữ nguyên hiện trạng cho đến khi tìm phương được chạy chữa.

Trong khi ngồi chờ Cao Nhẫn tỉnh lại, để hỏi cho rõ ràng về Ngọc bài lệnh mà Cao Nhẫn mang trong mình. Hai lão chưa vội nói cho tả Hữu Thần biết chuyện, đến lúc không thể đợi được nữa, hai lão đã định sáng ngày sẽ cho tả Hữu Thần biết về mối hồ nghi giữa Cao Nhẫn và Ngọc bài lệnh, ắt có liên quan như thế nào? Và sau đó, sẽ bàn định tìm cách đưa Cao Nhẫn về bắc hải, đến Áo Ma cung để toàn môn nhân trong cung tìm cách cứu chữa cho Cao Nhẫn thì may Cao Nhẫn đã tỉnh lại.

Cao Nhẫn nghe thuật lại, trong lòng thấy bồi hồi, xúc động, Cao Nhẫn nói :

- Nhị vị lão sư huynh thật là bao phen tâm khổ vì Cao Nhẫn này, lại làm phiền đến tả Hữu Thần nhị vị phải lo lắng! Ân trọng này, đến khi báo Cao Nhẫn mới báo đáp được?

Vòng tay lại, Cao Nhẫn định tạ ơn thì cả bốn người đồng phục xuống, Võ Lâm Thần Toán nói :

- Cung chủ đừng nói vậy. Dù cho không phải là Cung chủ nhưng nghĩa cử của Cung chủ, lấy võ lâm làm trọng, cũng đủ cho bọn lão phải tận tâm tận lực, huống chi từ trước bọn lão đã có mối nghi ngờ về lai lịch của Cung chủ rồi. Đây chỉ là phận sự của bọn lão mà thôi.

Trầm ngâm, Cao Nhẫn không nói gì nhưng qua thần sắc của Cao Nhẫn, cả bốn người đều biết Cao Nhẫn cảm thấy bất an! Tả Thần Nguyên Định vội nói thêm :

- Chi xin Cung chủ lấy việc thừa kế và phát huy tiềm lực của Áo Ma cung chúng ta làm trọng là đủ lắm rồi. Mong Cung chủ hãy tự bảo trọng, toàn môn nhân bổn cung cũng đủ thấy sung sướng và hạnh phúc.

Xa xa, đỉnh ngọn núi đối diện đã chớm hồng... Ngày mới đã lại đến...

Cao Nhẫn nhìn thấy và nói, như nói với chính mình :

- Cao Nhẫn này trước di thể của tiên sư, cũng đã nguyện đem sức mình để chấp chưởng và phát huy Áo Ma cung. Các vị không cần nói! Cao Nhẫn này có vàng đồng kia làm chứng, nguyện không sai lời. Các vị hãy đứng cả lên đi!

Vừa đứng lên Võ Lâm Thần Khất đã nói :

- Ái chà! Rượu thơm ngon quá! Nào chúng ta cùng cạn chén để mừng ngày hôm nay nào!

Không nhắc đến thì không sao, vừa nhắc đến Cao Nhẫn đã cảm thấy đói bụng dữ dội, cả cười, Cao Nhẫn nói :

- Nào! Chúng ta cùng uống mừng nào!

Cả năm người quây quần nhau, lấy mặt đất làm bàn, lấy đá tảng làm ghế. Tất cả vừa ăn vừa hàn huyên trò chuyện.

Đang ăn, Võ Lâm Thần Toán lên tiếng hỏi Cao Nhẫn :

- Tiểu đệ, bây giờ đã có chủ định gì chưa?

Cao Nhẫn không hiểu, hỏi lại :

- Lão sư huynh nói chủ định là ý làm sao?

- Là đối với võ lâm Trung Nguyên, tiểu đệ dự tính như thế nào? Đối với Áo Ma cung thì khi nào tiểu đệ hồi cung, bái tổ, để chính thức chấp chưởng Đế cung?

Nhắc đến việc này, khiến Cao Nhẫn nhớ lại di thư của sư phụ. Suy nghĩ một lúc, Cao Nhẫn hỏi :

- Từ đây về bốn cung cần khoảng bao nhiêu ngày đường?

Nguyên Định đáp :

- Nếu đi gấp rút như thuộc hạ đã đi vào đây thì cần chỉ mười lăm ngày!

Gật đầu, Cao Nhẫn nói cho bốn người biết ý định của mình :

- Bây giờ chúng ta hãy cứ về cung trước đã, cho toàn thể môn nhân của bốn cung được an tâm, việc của Hiệp Thiên bang còn đến những ba tháng. Sau đó tiểu đệ sẽ cùng nhị vị lão sư huynh liệu định sau?

Võ Lâm nhị thần thấy Cao Nhẫn lấy việc trong cung làm trọng, biết tôn trọng ý chỉ của tiền nhân nên rất lấy làm mừng. Hơn nữa, đã gần một giáp hai lão cũng chưa một lần về lại cố hương, do đó hai lão càng thêm hưng phấn.

Lại nghe Cao Nhẫn hỏi Nguyên Định :

- Sao không sớm mà cũng không muộn? Bốn cung lại sai phái nhị vị vào Trung Nguyên? Hay là bốn cung đã có chuyện gì?

Tà, Hữu Thần và Thị tiền tả hữu hộ pháp nhất thời chưa biết trả lời sao.

Cao Nhẫn sừng sốt hỏi ngay :

- Đã có việc gì à?

Tà Thần Nguyên Định đưa mắt nhìn Nhị lão hộ pháp có ý xin nói hộ.

Võ Lâm Thần Toán đành lúng túng đáp :

- Nguyên việc này... việc này... chỉ là sự quá lo lắng của bốn cung cho hai lão già này mà thôi...

Thở phào nhẹ nhõm, Cao Nhẫn mừng vì đã phải một phen sợ hãi, Cao Nhẫn hỏi :

- Vậy mà tiểu đệ cứ ngỡ bốn cung đã có việc gì rồi, đầu lão sư huynh cứ từ từ mà nói cho tiểu đệ nghe xem.

Ngẫm nghĩ để sắp xếp lại ý tưởng, Võ Lâm Thần Toán mới nói :

- (Nguyên do, một trăm năm trước lão Cung chủ cho mọi người hồi cung, hạn mười năm sau sẽ trở về tiến dẫn mọi người vào Trung Nguyên, thời hạn đã quá lâu, không được tin tức gì của lão Cung chủ!

Sau đó mọi người đều đồng ý có nán thêm một ít thời gian nữa. Sau đó các lão thần do đã lớn tuổi nên lần lượt mất đi.

Mãi đến gần bốn mươi năm sau, tình hình trong cung đã ổn định, toàn thể môn nhân để nhất quyết đi tìm tung tích của lão Cung chủ, và hai người bọn ta

được sai phái đi... rốt cuộc... hơn năm mươi năm đã qua đi, thời gian quá là không ngắn... thế mà lão Cung chủ vẫn biệt tăm.

Hai lão già này, vì lời phát thệ trước khi lên đường nên chưa một lần hồi hương.

Đến hôm nay, toàn thể môn nhân trong cung thực sự như phát cuồng, sai phái Tả Hữu nhị thần vào Trung Nguyên.

Nếu làm rõ được sự mất tích của lão Cung chủ và hai lão già này đây, là do võ lâm Trung Nguyên gây ra... thì toàn cung sẽ lập tức tràn ngập Trung Nguyên... quyết một phen sống chết. May thay! Việc Cung chủ xuất hiện, thật là đúng lúc, và hai lão già không chịu chết này, vẫn còn sống đây... bằng không... bằng không, thật khó mà nói được!”

Càng nghe, toàn thân Cao Nhân đã không lạnh mà run. Thật may cho võ lâm Trung Nguyên và cũng may cho Áo Ma cung, nếu không Áo Ma cung chắc sẽ đi vào vết xe đã đổ trước đây. Cảm khái, Cao Nhân cũng thuật lại toàn bộ cố sự xảy ra cho lão Cung chủ, tức là sự phụ của Cao Nhân. Trong đó Cao Nhân cũng nói luôn về sự xám hối của người về việc do muốn làm bá chủ võ lâm mà đã bỏ phế Áo Ma cung. Người đã xuất gia, để mong chuộc tội với đế tổ, và với môn nhân trong cung. Để đưa lời, Cao Nhân nói :

- Thật! Việc gì cũng không qua được trời, và sự sám hối của tiên sư cũng không phải uổng phí... nào chúng ta hãy mau mau hồi cung.

Bầu trời lúc này như đã bừng sáng lên, do vàng dương quang lộ dạng.

Võ lâm Trung Nguyên cũng vừa thoát khỏi một cơn mưa gió phủ phàng.

So việc Áo Ma cung môn nhân tràn ngập với sự việc Quân chủ Hiệp Thiên bang, không rõ việc nào thê thảm hơn, chỉ biết bây giờ võ lâm Trung Nguyên đã qua một lần kiếp sát.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chấp chưởng đế vị Cung chủ Áo Ma cung

Bắc Hải Áo Ma cung.

Thời gian vào thượng tuần tháng sáu.

Mọi nơi trong Áo Ma cung đều như bừng bừng một khí thế mới. Hoa đăng thấp sáng cũng có. Y phục sắc sỡ cũng có. Mọi khuôn mặt đều hân hoan cũng có.

Khác hẳn lần Cao Nhân, Tả Hữu Thần, Nhị tiên tả hữu hộ pháp lúc trở về Áo Ma cung. Mọi môn nhân đều bồn chồn. Sát khí lúc nào cũng sẵn sàng bùng lên. Cả một tòa ngang dãy dọc của Áo Ma cung đều trầm lặng như ở chốn hoang vu. Mờ mờ phủ kín Áo Ma cung một màn sương mỏng, mà Cao Nhân và bốn người theo sau đều ngỡ là sát khí đang giăng tỏa ngút trời. Sự việc hôm nay đã làm mới tất cả. Vì ngày hôm nay chính là Đại Điền lễ mừng Cao Nhân chính thức tiếp nhận Đế vị, là Đế cung Cung chủ đời thứ mười một.

Mọi môn nhân trong cung đều mừng vui vì họ đã có một Cung chủ tuổi trẻ, nghi biểu bất phàm. Xuất chúng nhất là trí học lại cao thâm.

Theo như lời trước đây khi vui miệng Võ Lâm Thần Toán có hỏi về sự học của Cao Nhân có phải đều là sở học truyền đời của Đế cung Cung chủ. Và Cao Nhân vì muốn mọi người an tâm, đã nói cho bốn người theo chân biết là sở học của mình chỉ kém so với Đế tổ một chút mà thôi. Và sự việc này đã được hai lão già và Tả Hữu nhị thần truyền miệng, nói cho mọi môn nhân khác nghe. Không cần phải nói, Võ Lâm nhị thần đã đề cao Cao Nhân đến mức nào. Và thật đúng là như vậy.

Lúc này đây, mọi người đều chăm chú quan sát Cao Nhân, đang quỳ lạy trước bàn thờ Đế tổ và phát thệ :

- Đệ tử là Cao Nhân, môn đệ của tiên Cung chủ đời thứ mười, xin lập thệ. Quyết vì sự tồn vinh của bốn cung mà xả thân. Quyết không đi ngoài tôn chỉ của bốn Cung do Đế tổ sáng lập. Bằng sai lời, nguyện trời tru, đất diệt!

Sau đó, Cao Nhân ngồi lên Thượng tọa, tiếp nhận lễ của môn nhân.

Đầu tiên là Tả Thần Nguyên Đình và Hữu Thần Lỗ Trung. Tuân tự sau đó là bốn vị Hộ pháp, ba vị đường chủ Nội, Ngoại và Chấp pháp. Sau đến các phó đường chủ, các chánh phó phân đường...

Toàn thể môn nhân thuộc hạ gồm trên ba trăm người, tất cả đều không quá bốn mươi tuổi. Ngoại trừ hai lão già Võ Lâm nhị thần, khi lên đường vào Trung Nguyên đã đang giữ chức Tả Hữu thị tiền hộ pháp.

Hai lão già khi về đến đã một phen lúng túng. Cao Nhân đã nhìn thấy, và đã có sự toan tính riêng.

Nghị lễ chấm dứt.

Đại Điền lễ diễn ra tôn kính và trang nghiêm. Không khác nghi thức của một bậc đế vương. So với Đại Điền lễ của Quân chủ Hiệp Thiên bang thì có phần hơn. Nếu không kể đến việc thiếu khách quan tham dự.

Nhưng mọi người trong Áo Ma cung đều không để ý đến việc này. Và lệnh đầu tiên của Cao Nhẫn, Đế cung chủ Áo Ma cung là :

- Bản Cung chủ vì theo tôn chỉ của Đế tổ, nên việc mọi người vào Trung Nguyên là không cần thiết! Mọi môn nhân đều phải tuân hành!

Lệnh thứ hai :

- Bản Cung chủ xét công trạng của Tả Hữu thị tiền hộ pháp, nay sửa một chút ít môn quy. Đưa hai vị lên hàng trưởng lão! Được quyền bàn luận mọi việc trong cung với bản Cung chủ. Còn chức vị cũ, trao lại cho hai đại đệ tử của cả hai người phụ trách.

Lệnh thứ ba, sau đó :

- Việc riêng của bản nhân còn lại đối với Trung Nguyên, bản nhân sẽ tự lo liệu sau. Mọi người bắt tất phải quan tâm.

Lệnh thứ tư và lệnh cuối cùng :

- Kể từ ngày mai, bản Cung chủ bế quan một tháng, trước là rà soát lại mọi tình hình bốn cung. Sau nữa là tiếp nhận tuyệt học truyền đời, do Đế tổ lưu lại! Mọi việc trong cung do hai trưởng lão phụ trách. Còn kỳ dư sau đó, bản Cung chủ xuất quan rồi sẽ tính sau. Nghiêm minh, dứt khoát! Từng lên một, mọi người đều nhất nhất vâng phục và hứa sẽ tuân thủ!

Sau đó, không còn phải nói ra, mọi người bê chén, say sưa, nổi hân hoan tràn ngập trong từng bát rượu. Và cũng phải nói thêm mọi người đều ước mong được mục kích thần công tuyệt thể của Cung chủ. Đành phải chiều lòng! Cao Nhẫn gật đầu đáp ứng, và mọi người đều chong mắt chờ xem.

Sau khi đã một lúc uống cả bốn hoàn Bảo Mạng Tục Mệnh hoàn. Hòa hầu lúc này của Cao Nhẫn đã tiến đến mức vô lượng. Cao Nhẫn đã biết rõ điều này. Do đó, Cao Nhẫn biểu diễn thần công ‘Hóa nước thành sương’ mà mọi người đều chưa nghe nói đến. Cao Nhẫn bảo :

- Mọi người trước hết, hãy uống cạn bát rượu của mình đi..

Mọi người y lời, uống cạn, đặt bát lại trước chỗ mình ngồi.

Võ Lâm Thần Khất tưởng Cao Nhẫn làm như đã từng làm trước đây ở Không Động. Do đó lão khẽ mỉm cười và nghĩ: “Bấy nhiêu cũng đủ cho mọi người thần phục, tâm phục”.

Nào ngờ, lão đưa mắt nhìn hoài, vẫn không thấy Cao Nhẫn cầm bầu rượu nào cả, cũng không thấy bất kỳ một tia rượu nào được bắn đến từng bát rượu. Lão ngờ ngẩn, cũng như mọi người đều đang ngờ ngác nhìn chăm chú vào Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn, hai mắt đang khép hờ, hai tay khẽ đưa ra, chỉ vậy thôi, không xảy ra điều gì khác lạ.

Ước chừng được một tuần trà, Cao Nhẫn mới mở mắt ra, nhìn thấy mọi người đang ngờ ngác. Cao Nhẫn mỉm cười nói :

- Nào, mọi người hãy nâng bát uống mừng nào!

Đã ngờ ngác, mọi người càng ngờ ngác. Nâng bát! Bát đã uống cạn lúc này, còn gì nữa mà nâng.

Nào ngờ... Mọi người ồ lên một tiếng kinh ngạc. Vì lúc này trước mặt mọi người đều có một bát rượu đầy.

Ai đã rót? Rót lúc nào? Hoặc ai đã đổi bát? Nhưng đổi làm sao chỉ trong một tuần trà mà có thể đổi hết được hơn ba trăm bát?...

Hồ nghi, mọi người đều ngờ vực nhìn lẫn nhau. Võ Lâm Thần Khất còn ngờ vực nhiều hơn tất cả. Lão khẽ đưa tay chấm bát rượu trước mắt mình, và cho vào miệng nếm thử, lão bật la lên :

- Rượu! Đích thực là rượu rồi!

Mọi người nhao nhao lên, tất cả cùng nếm thử, và tất cả đều tin bát ở trước mặt mình là bát rượu. Cao Nhẫn chỉ mỉm cười, không nói. Nâng bát lên, đợi mọi người cùng nâng lên hết, Cao Nhẫn ngửa cổ uống cạn.

Võ Lâm Thần Khất sau khi cạn bát, đặt xuống lão nhăn nhó nói :

- Tiểu đệ à! Bát rượu này, thật sự lão huynh nuốt không trôi được! Sao lại...? Hừ! Nào, tiểu đệ nói cho mọi người cùng nghe nào! Nói đi nào!

Cao Nhẫn thấy lời khản khoản của lão mà bật cười, khi thấy mọi người đều có vẻ khản khoản, Cao Nhẫn mới nói :

- Chút nữa là tiểu đệ phải bêu xấu rồi! Không ngờ, rót cho đầy bao nhiêu bát rượu đây mà phải hao tổn hết gần hai mươi bầu rượu... Mà ở đây lại không đủ, tiểu đệ đành phải mượn thêm bầu rượu của lão sư huynh nữa, mới gọi là tạm đủ đây...!

Thất kinh, Võ Lâm Thần Khất đưa tay sờ bầu rượu đang treo ở ngang thất lưng... bầu rượu đã khô kiệt. Lão ẩm ức nói :

- Nhưng... nhưng tiểu đệ lấy lúc nào, mà ta không hay biết gì cả?

Cao Nhẫn bật cười cho thần tình của lão, cũng như khi thấy nhiều người đưa tay cầm bầu rượu ở gần mình mà lắc lắc, khua khua... Cao Nhẫn phải nói rõ ra :

- Đây là tiểu đệ phải vận dụng Áo Ma nội công tâm pháp của bổn cung đến mức tuyệt đỉnh. Để biến rượu trong bầu thành hơi sương. Sau đó phân thành từng đám sương nhỏ lơ lửng trên từng bát, kể đó phải vận dụng tâm pháp ngược lại, đưa hơi sương trở lại thành rượu. Để bát mỗi người đều có rượu đấy chứ!

Mọi người đều như không tin ở điều mà tai mình vừa nghe. Chuyện như là chuyện ở trong sách viết... cho trẻ con! Không thể nào có như vậy được. Nhưng dầu sao thì nói. Sự thực vẫn là sự thực. Bát rượu cạn... mọi người đều công nhận. Bát rượu đầy... mọi người đều đã thấy. Và uống hết bát rượu... mọi người đã uống xong.

Thế là tiếng hò la, hoan hô tất cả đều đồng loạt nổi lên như sấm động.

Mọi người thấy đều khâm phục. Đến cả Võ Lâm nhị thần cũng phải bái đầu khâm phục sát đất.

Ăn uống, chuyện trò, tất cả tiếp tục kéo dài cho đến hết đêm.

* * * * *

Sáng ngày hôm sau, Võ Lâm nhị thần, lúc này là Trưởng lão, đều đem tất cả kinh sách liên quan đến tình hình của Áo Ma cung đưa cho Cao Nhẫn xem. Cao Nhẫn đưa tay nhận, và nói với hai lão :

- Tiểu đệ cần nghiên cứu thêm học thuật bí truyền của Đế tổ! Mọi việc bên ngoài, mong hai vị lão sư huynh lưu tâm giữ! Tiểu đệ xin tạ ơn!

Võ Lâm Thần Toán hỏi thêm :

- Khi nào tiểu đệ xuất quan?

Cao Nhẫn ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Lâu thì một tháng! Chóng hơn nữa thì cũng phải hai mươi ngày. Nhị vị cứ an tâm.

Võ Lâm nhị thần thì lễ và lui ra.

Cao Nhẫn cài then cửa. Ngồi đọc tất cả sổ sách của Áo Ma cung.

Việc ghi chép rành mạch giúp cho Cao Nhẫn hiểu rõ ràng mọi tình hình trước, sau của Áo Ma cung. Kể từ khởi thủy cho đến nay. Việc đọc lại sổ sách này làm mất đi của Cao Nhẫn hết một ngày. Nhưng nhờ vậy mà Cao Nhẫn hoàn toàn yên tâm về vấn đề an toàn của Áo Ma cung, thật sự là nơi bất khả xâm phạm.

Sở học của mỗi thế hệ đều được truyền đời và tăng tiến hơn thế hệ trước. Mỗi người, ngày ngày đều quan tâm, học hỏi lẫn nhau, ôn luyện võ công. Nội bộ trong cung đều luôn ổn định.

Tình hình này, chẳng trách tham vọng của Vệ Ngõa sư phụ của Cao Nhẫn. Khi xưa ý muốn làm bá chủ võ lâm Trung Nguyên. Vì đây là việc khá dễ dàng.

Có lẽ do biết vậy, nên Đế tổ đã lập ra tôn chỉ của mình, và bắt buộc người được chọn làm Cung chủ kế truyền phải là bậc có căn cơ tốt và nhất là có lòng khoan tâm, hòa ái, luôn luôn hướng thiện... có vậy, Áo Ma cung mới có được như ngày hôm nay.

Cao Nhẫn thâm thán phục, tự hỏi: "Tuy danh xưng có vẻ như là tà phái... nhưng thực chất còn tốt hơn nhiều so với các danh phái tự võ ngược cho mình là chánh phái!"

Với suy nghĩ này, Cao Nhẫn tiến đến linh vị của Đế tổ. Nơi đặt linh vị của Đế tổ là một bàn hương. Trên cùng là linh vị của Đế tổ. Sắp lần lượt từ trên xuống dưới là linh vị của Đế cung Cung chủ tiếp. Nơi đáng lẽ là linh vị của Sư phụ của Cao Nhẫn, nay vẫn để trống.

Cao Nhẫn thảm khấn :

- Sư phụ! Rồi đây, đồ nhi sẽ đưa hài cốt của người về an trí nơi đây, cho sư phụ được âm lòng cùng các bậc tiên Đế cung khác.

Lấy một chiếc ghế, Cao Nhẫn đứng lên, nhìn vào nơi đặt linh vị Đế tổ.

Một quyển sách lụa mỏng được đặt sau linh vị. Chắp tay xá ba xá, Cao Nhẫn đưa tay nhận lấy sách. Ngoài bìa sách có ghi:

“Ta tuy lưu lại sách này, nhưng vẫn mong, các người kể truyền không cần phải đọc đến.

Nhưng một khi đã đọc và học những sở học này, mong người kể truyền phải thuận theo lẽ trời. Đừng lạm dụng mà sát sanh hại thế. Được như vậy, ta vô cùng mãn nguyện.

Đế cung Cung chủ đòi thứ nhất.

Lưu”.

Cao Nhẫn đọc xong, đứng ngay dậy và nói :

- Đệ tử nguyện luôn khắc cốt ghi tâm lời dạy của Đế tổ.

Khoan tâm, Cao Nhẫn bắt đầu đọc. Đầu tiên là chiêu chương, có tên là Áo Ma Phục Ma chương.

Đọc thấy tên, Cao Nhẫn đã gật đầu. Dù hiểu Đế tổ có ý bảo, dùng chiêu chương này để phục ma. Mà người đủ năng lực Phục Ma đương nhiên không phải là ma hay Đế tổ muốn nói :

- Ai bảo ta là tà! Là tà sao lại diệt tà?

Phấn khích, Cao Nhẫn luyện ngay chiêu chương này! Chiêu thức tuyệt hảo, muốn luyện đến mức đại thành phải luyện với chánh tâm! Điều này Cao Nhẫn hoàn toàn đáp ứng được.

Ba chiêu kiếm lần lượt là:

- Áo Ma Hàng Tà kiếm nhất thức.
- Áo Ma Phục Tà kiếm nhị thức.
- Áo Ma Tịch Tà kiếm tam thức.

Kiểm thức sau trầm trọng hơn kiếm thức trước, chiêu sau huyền ảo hơn chiêu trước.

Cao Nhẫn sau khi đã luyện xong Áo Ma Phục Ma chương, chánh tâm đã được minh định. Dùng tiểu đao thay kiếm, luyện Áo Ma Hàng, Phục và Tịch Tà ba kiếm thức. Thấy kiếm khí bốc ra dần dụa! Vàng kiếm quang tỏa lan rộng, nhưng trong sáng, không chút tỏ ra tà khí.

Cũng không đưa người sử kiếm đến mức động nộ, muốn giết người.

Nhất là chiêu kiếm đệ tam thức. Vàng kiếm quang trước thì cao rộng, sau lại hội tụ gom dần lại một điểm. Nhưng chỉ khi đến nước tột cùng, đối phương không nhận bại, không chịu đầu phục thì thế kiếm mới đi vào dứt điểm. Mới đặt đối phương vào chỗ chết. Do vậy mới được gọi là Tịch Tà!

Càng luyện càng thâm ảo. Cao Nhẫn càng kính phục Đế tổ. Từ tôn chỉ đến tuyệt học, tất cả đều tỏ vẻ đường đường chánh chánh. Không khác bậc chánh nhân quân tử. Cao Nhẫn nghĩ: “Không hiểu căn nguyên nào, mà Đế tổ tự nhận mình là ma? Không thể nào hiểu được!”

Với lòng kính phục, Cao Nhẫn khẽ đặt lại quyển sách lựa mỏng vào phía sau lưng vị của Đế tổ. Cúi mình phục lạy trước linh vị Đế tổ và linh vị các vị Đế cung Cung chủ đời trước. Cao Nhẫn thấy cảm khái vô vàn!

* * * * *

Tiết trời đã vào đầu tháng bảy. Mưa phùn lất phất bay.

Áo Ma cung khuất mờ trong màn bụi nước. Mọi người đều phải khoác áo toi. Lúc này đã cách Áo Ma cung nửa dặm đường. Cao Nhẫn dừng chân. Hai vị Trưởng lão, Võ Lâm nhị thần cũng dừng theo, mọi người đi phía sau cũng dừng lại.

Mắt mọi người đều ướt ướt. Không hiểu đây là nước mắt, hay là nước mưa đọng lại.

Cao Nhẫn và Võ Lâm nhị thần đều xoay người, nhìn lại toàn môn nhân Áo Ma cung đang đứng phía sau.

Cao Nhẫn xúc động mỗi chân tình, nói :

- Mọi người hãy quay lại đi! Bản Cung chủ sẽ y hẹn. Đứng nửa năm sẽ quay về. Cùng mọi người chấn hưng Áo Ma cung! Tà Hữu nhị thần, hai vị nghe đây!

Tà Hữu nhị thần Nguyên Định và Lỗ Trung sánh vai bước lên và đứng trước mặt Cao Nhẫn. Cao Nhẫn đưa tay vào bọc, lấy Ngọc bài lệnh ra, rồi nói :

- Bản nhân nhất định sẽ về, điều này không cần phải bàn cãi! Nhưng để đề phòng vạn nhất, bản nhân lưu lại Ngọc bài lệnh cho hai vị giữ gìn.

Nguyên Định, Lỗ Trung thất sắc kêu lên :

- Cung chủ...!

Cao Nhân đưa tay ngăn lại, nói :

- Một, vì đây là vật trấn cung. Hai lão nhị vị giữ Ngọc bài lệnh, thay mặt bản nhân, quản thúc mọi người. Đừng vì quá nôn nóng mà sai phạm đến tôn chi bản cung. Nghiêm cấm mọi người lai vãng đến Trung Nguyên. Trừ phi... Phải! Trừ phi có lệnh của bản nhân! Hai vị nghe rõ chứ?

Tà Thần Nguyên Đình, Hữu Thần Lỗ Trung cung thân, tỏ ý đã nghe.

Cao Nhân bước tới một bước. Nâng trên tay Ngọc bài lệnh. Kính cẩn trao cho Nguyên Đình. Toàn thể môn nhân đều theo lễ nghi, quỳ xuống trên mặt đất, đang ướt sũng nước mưa...

Lệnh xong, bèn đứng ngang lên nói :

- Tất cả mọi người đều đã nghe rõ lệnh của Cung chủ chứ?

Toàn thể môn nhân đồng thanh ứng khẩu hô vang :

- Rõ!

Tà Thần Nguyên Đình lại nói :

- Mọi người hãy quay về!

Rồi Tà Thần Nguyên Đình dẫn bước, Hữu Thần Lỗ Trung đi kề bên, hơi lui về sau một chút. Tất cả môn nhân đồng loạt thoái...

Cao Nhân và Võ Lâm nhị thần đưa mắt nhìn theo, cho đến khi màn mưa bụi đã cho khuất tất cả. Võ Lâm Thần Toán hỏi, khi không còn ai ở đây, ngoài hai lão và Cao Nhân :

- Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?

Cao Nhân giọng dứt khoát, đáp :

- Thủy Tín phong!

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Họa vô đơn chí

Từ phía Bắc đi lần về Nam, phải qua Tứ Xuyên.

Cao Nhân chợt nhớ đến Đường gia ở Tứ Xuyên. Cao Nhân và Võ Lâm nhị thần cùng bàn với nhau ghé qua Đường gia.

Cổng đại phủ của Đường gia vẫn uy nghi, đường bệ đứng sừng sững, từ xa đã nhìn thấy, khiến Cao Nhân và nhị lão phải thêm dồn bước.

Nhưng khi chân đã đến gần, Cao Nhân có cảm giác bất ổn. Cổng đại phủ Đường gia còn đó, nhưng cánh cổng đang cánh mở cánh khép.

Tấm đại biển treo trên cổng cũng vẫn còn đó nhưng bụi giăng nhện bám đầy.

Đưa mắt nhìn nhị lão, Cao Nhân ra dấu hãy đề phòng. Đưa tay xô nhẹ cánh cổng. Cao Nhân sẽ bước chân đi vào đại phủ Đường gia. Hai lão ở hai bên Cao Nhân cũng bước theo. Cả một đại phủ to lớn giờ đây vắng lặng. Không khí phủ trùm mùi chết chóc.

Bước sâu thêm vào đại phủ. Khắp nơi đều xộc xệch. Bàn ghế đổ nát nằm tứ tung. Bụi phủ mờ mọi nơi, theo bước chân của cả ba người mà tung bay lên, khiến cả ba người cơ hồ phát sặc.

Vào hần hậu sảnh, nơi an nghỉ của mọi người trong Đường gia vẫn vắng lặng. Một sự vắng lặng đáng ngờ.

Cuối cùng, sau khi đã xem qua khắp nơi một lượt, Cao Nhân và nhị lão vẫn không trông thấy một người nào cả. Ngoại trừ sự hoang phế và đổ nát ra, cả ba người đều không thể tìm được một điều gì để giúp họ tìm hiểu được manh mối. Duy chỉ một vật. Vật này rơi ra, nằm khuất sau một cánh cửa mà Võ Lâm Thần Toán đã tìm được. Đó là Ngân lệnh bài!

- Hiệp Thiên bang!

Cả ba người, Cao Nhân và Võ Lâm nhị thần cùng la lên một lúc...

Bấy nhiêu đó cũng đủ hiểu. Mọi người ở Đường gia đều gặp tai họa.

Mà tai họa này đến từ Hiệp Thiên bang. Nguyên do chắc cũng là vì Đường gia đã kháng lệnh. Lệnh phải liên minh với Hiệp Thiên bang.

Võ Lâm Thần Toán gật đầu nói :

- Giống như tình trạng trước đây của Tiềm Long bang!

Cao Nhân nghe lão nói, nhưng vẫn im lặng suy nghĩ. Cao Nhân lẩm bẩm :

- Nhưng họ đã ra sao? Bị giết cả! Hay là...

- Bị giam cầm!

Võ Lâm Thần Toán ứng tiếng, nói thay cho Cao Nhân.

Võ Lâm Thần Khát và Cao Nhân gật đầu tán đồng.

Cao Nhân nói thêm :

- Vậy là Tiềm Long bang, Bang chủ và bang chúng cũng bị giam giữ. Lão Huyền Hạc nói không sai!

Võ Lâm Thần Toán hỏi :

- Sao? Huyền Hạc tiểu đạo sĩ nói thế à?

Cao Nhân lắc đầu, đáp :

- Lão không nói, nhưng không khác gì đã nói!

Hai lão không hiểu.

Cao Nhân phải thuật lại việc võ Đang và Nga Mi tranh nhau Tiềm Long thần pháp bí phổ trước đây, khi Cao Nhân, Tư Đồ Surong và thị tỳ A Ngọc bước chân đến Không Động cho hai lão nghe.

Thuật xong, Cao Nhân nói :

- Theo tiểu đệ, muốn vạch mặt lão Quân chủ, chúng ta cần phải có bằng chứng và nhân chứng. Bây giờ tiểu đệ tính thế này, nhị lão sư huynh nghe thử xem sao!

- Thế nào? - Võ Lâm Thần Toán nôn nóng hỏi.

Cao Nhân nói :

- Nhị lão sư huynh phân nhau ra. Người thì cố tìm được nơi lão Quân chủ giam người. Biết được nơi này, hoặc giải thoát được những người bị bắt giam, lo gì lão Quân chủ không bị vạch mặt. Còn một người thì đến ngay Không Động, trưng tự cho một số quần hùng có hiệp tâm. Tất cả lại chia nhau tìm thêm bằng cớ. Cùng với việc tiểu đệ về Thủy Tín phong. Chúng ta sẽ diệt được ngay dã tâm của lão! Thế nào?

Hai lão trầm ngâm một lúc, Võ Lâm Thần Toán áy náy nói :

- Như thế cũng được. Có điều tiểu đệ đi một mình, e lại sập bẫy của bọn chúng thì nguy!

Cao Nhân cười thành tiếng, rồi mới nói cho hai lão yên tâm :

- Không sao đâu! Nhị vị không quên lúc này tiểu đệ không còn là tiểu đệ lúc trước nữa à? Chỉ đáng lo là lo cho nhị vị mà thôi! Vậy nhé! Chúng ta cứ thế mà tiến hành! Nhị vị hãy cố mà bảo trọng!

Hai lão đành đáp :

- Cung chủ! Xin bảo trọng!

Gật đầu, Cao Nhân lướt mình đi ngay. Võ Lâm nhị thần nhìn nhau. Cả hai hài lòng. Võ Lâm Thần Toán nói :

- Phần Cung chủ, chúng ta khỏi phải bận tâm nữa. Tôi chỉ lo cho lão già say thôi!

Võ Lâm Thần Khát trừng mắt :

- Sao lại lo cho ta?

Lão Toán cười :

- Thì lo cho lão mãi uống rượu mà không hoàn thành được sứ mệnh chứ sao? Đến lúc đó, ta sẽ bảo Cung chủ xử lão... xử không..

- Không gì?

- Không cho lão uống một giọt rượu nào nữa, chứ còn sao nữa. Há há há...

Võ Lâm Thần Toán vừa cười vừa chớp mình phóng đi vì Võ Lâm Thần Khát đã nhào tới.

* * * * *

Bây giờ không nói đến Võ Lâm nhị thần nữa! Mà nhắc lại việc Cao Nhẫn đang trên đường đi đến Thủy Tín phong.

Vừa đi, Cao Nhẫn vừa nhớ đến Nam Cung Ngọc. Không, bây giờ phải nói là Nam Cung Minh Ngọc. Một giai nhân tuyệt thế. Không hiểu lúc này nàng đã ra sao? Có còn lo lắng cho Cao Nhẫn nữa không?

Cao Nhẫn cũng nhớ đến đôi mắt của Nam Cung Minh Ngọc. Đôi mắt có cái nhìn trông rất quen. Giống ai nhỉ?

Điêm qua một lượt, Cao Nhẫn không tài nào đoán được là đôi mắt này, có cái nhìn trông giống ai? Cái nhìn thật khó thể nào quên được!

Mãi suy nghĩ, Cao Nhẫn đã đến Thủy Tín phong lúc nào không hay!

Theo giòng suối nhỏ, Cao Nhẫn bước chân đến một sơn cốc. Sơn cốc có phong cảnh thật diễm lệ, hữu tình. Có gió mát, nước suối trong lành róc rách chảy. Cỏ cây tốt tươi, đầy hoa thơm cỏ lạ.

“Có lẽ Nam Cung Minh Ngọc và mẫu thân của nàng cư ngụ ở đây”.

Cao Nhẫn vừa nghĩ thầm, vừa bước sâu vào sơn cốc.

Không bao lâu, trước mắt Cao Nhẫn đã hiện ra vài nếp nhà tranh, được dựng kê bên giòng suối mát. Còn cách nếp nhà chừng mười trượng, Cao Nhẫn đã lên tiếng gọi :

- Nam Cung Minh Ngọc! Nam Cung cô nương! Cô nương có ở đây không?

Đáp lại tiếng gọi của Cao Nhẫn, chỉ là những chuỗi âm thanh vang dội. Tiếng dội vang khắp núi rừng.

Kinh ngạc, Cao Nhẫn nghĩ thầm: “Không lẽ không phải chốn này?”

Cao Nhẫn lại kêu :

- Có ai ở đây không? Cho tiểu sinh hỏi thăm!

Vẫn là những tiếng dội lại, đáp lời cho Cao Nhẫn. Tiếng gọi lần này quá lớn khiến các thú rừng nhỏ trong sơn cốc chạy tán loạn.

“Sao lại không có ai?”

Cao Nhẫn lại nghĩ vậy. Không dùng được, Cao Nhẫn tiến dần về những nếp nhà tranh dò xét...

Có tất cả là ba nếp nhà.

Ở nhà đầu tiên, có chiếc cầu nhỏ bằng cây rừng khép lại, bắc qua giòng suối để qua lại. Cao Nhẫn theo cầu bước vào nhà. Hình như nhà này được dùng để nghỉ mát, hoặc để tiếp khách khi cần đến.

Mọi vật trong nhà đều trang nhã, mộc mạc, bình dị nhưng dễ nhìn. Dễ làm cho người ngồi nơi đây, qua phong cảnh xung quanh hứng thú với cảnh tiêu dao, vui cùng sơn thủy, qua ngày đoạn tháng một cách tĩnh lặng...

Không có ai, không có vật gì có vẻ như đã bị xáo trộn. Tất cả vẫn nằm đúng chỗ của nó. Nhưng tịch không có ai xuất hiện. Chủ nhân đâu?

Bước vào căn nhà tranh thứ hai, cách căn đầu tiên khoảng mười lăm trượng. Cao Nhẫn chợt khựng người lại. Vì, vừa đưa mắt nhìn qua, Cao Nhẫn dù kém lịch duyệt vẫn nhận ra, đây là khuê phòng của một nữ nhân!

Bối rối, Cao Nhẫn khe khẽ lên tiếng :

- Chủ nhân ơi! Chủ nhân có đây không? Cho phép tiểu sinh được tiếp kiến!

Vẫn im lặng! Vẫn tịch mịch!

Cao Nhẫn khẽ khàng, chân bước nhẹ, tay vén rèm, đưa mắt nhìn qua.

Không có ai cả? Căn nhà chỉ có một gian, vừa là chỗ ngủ, vừa là đọc sách, đánh đàn giải khuây. Nhìn qua là thấy được tất cả, không có một ai hiện diện.

Tuy vậy, Cao Nhẫn vẫn không dám bước vào, e có điều thất thố!

Quay người đi về căn nhà cuối cùng, căn thứ ba, khác hẳn hai căn nhà đầu. Căn nhà này nhỏ, rất nhỏ, gần như là một tiểu am. Vì tuy mái nhà lợp bằng tranh nhưng bốn góc, người dựng vẫn khéo léo uốn lượn lên trên, như cánh tay đưa ra vẫy vẫy. Trông khá giống như một cái am nhỏ.

Hơn nữa, từ chỗ Cao Nhẫn đứng, nhìn được cả ba mặt của căn nhà nhỏ này, không thấy một cánh cửa nào cả! Thay vào đó là các bức màn the buông hờ. Qua màn the mỏng, Cao Nhẫn nhìn được, ở trong cùng là một bàn thờ Phật. Nhưng không thấy khói nhang. Không nghe tiếng gõ mõ, không thấy ai ngồi!

Chủ nhân đâu? Chủ nhân là ai? Là nữ nhân ở khuê phòng sao lại có am tu? Là ni sư sao lại ở khuê phòng? Khó hiểu...

Cao Nhẫn lại đưa mắt nhìn quanh khắp mọi nơi, vẫn như trước, không thấy bóng ai, dù chỉ là một người!

Nhưng phía xa xa, nằm trên một nhánh cây vắt ngang con suối là một mảnh vải đang được gió thổi phất phơ. Tung người thật nhanh đến đó, Cao Nhẫn càng thấy gai gai trong người.

Còn gì nữa, đương nhiên là mảnh vải của Nam Cung Minh Ngọc khi trước dùng để bịt đầu lúc ải dạng nam nhân ở Quân Sơn.

Cao Nhẫn định thần một lúc, quay nhìn quanh quất, Cao Nhẫn kêu to :

- Nam Cung cô nương! Cao Nhẫn y hẹn đến đây! Cao Nhẫn đây! Nam Cung cô nương ở đâu?

Tiếng kêu của Cao Nhẫn lồng lộng trong gió, theo gió tán mát khắp nơi và vang dội về tai Cao Nhẫn.

Âm vang dứt! Không một ai đáp lời! Không ai xuất hiện!

Chẳng thể đứng yên, Cao Nhẫn lướt người đi khắp mọi nơi, dò xét khắp chỗ. Không một dấu vết chứng tỏ còn có người ở đây. Nam Cung Minh Ngọc đi đâu? Có thể đi đâu được? Còn mẹ của nàng đâu?

Sao lại cũng không thấy? Đi đâu cả rồi? Hay là...

Không vội vàng ức đoán quá sớm. Cao Nhẫn bắt đầu cẩn thận quan sát kỹ từng căn nhà một.

Ở căn thứ nhất không phát hiện được gì.

Ở căn thứ hai, lúc này vì sự an toàn của Nam Cung Minh Ngọc, Cao Nhẫn không câu nệ mà bước vào sục tìm hẩn hoi. Trên mặt bàn trang điểm giản đơn. Một bức họa đã vẽ xong còn đặt nằm đó, một trang hiệp khách trẻ tuổi, tay giữ đốc kiếm ở ngang hông, mắt đắm đắm nhìn xa xa. Bức họa không đẹp nhưng rất có hồn. Dưới góc bức họa ở phía tả có ghi:

“Cao lang! Chàng đang ở đâu?”

Rúng động tâm thần, Cao Nhẫn thấy tâm tư bấn loạn. Vậy chỗ này đúng là nơi cư ngụ của Nam Cung Minh Ngọc và mẫu thân nàng.

Nhưng cả hai hiện giờ đang ở đâu? Linh tính báo cho Cao Nhẫn một tai họa đã xảy ra!

Vào tiểu am phía sau, là căn nhà cuối cùng trong ba nếp nhà tranh.

Hương khói đã nguội lạnh từ lâu, một lớp bụi mỏng phủ trên mặt tám bồ đoàn nhỏ.

“Họ không còn ở đây, ít nhất cũng trên mười ngày!” Cao Nhẫn tự nhủ.

Không tìm được manh mối nào! Thất vọng, Cao Nhẫn định quay người định bước ra. Trong lúc quay người, Cao Nhẫn qua khốe mắt, chợt thấy có vật gì lấp ló trong chiếc mõ bằng cây.

Đình cước bộ, Cao Nhẫn nhìn chăm chú vào chiếc mõ. Đúng, có một mảnh giấy được nhét vào khe chiếc mõ, một đầu hơi nhô ra. Bước đến gần, Cao Nhẫn đưa tay khẽ rút tờ giấy, là một tờ hoa tiên.

Vừa mở ra xem, Cao Nhẫn đã thất sắc. Trên mảnh giấy, có ghi tiêu đề một chữ ‘Quân’ thật rõ nét ở góc hữu trên cùng.

“Lại là bọn chúng!” Cao Nhẫn tức tối nghĩ.

Nội dung tờ hoa tiên có ghi :

“Gởi cổ nhân!

Nàng không tha thứ cho ta được sao?

Con của chúng ta đâu. Mất từ nàng ra sao? Không về chung sống cùng ta? Họ Vạn này quyết không bạc đãi nàng! Mong!

Vạn”.

“Vậy là gia đình nàng đã được sum họp! Mối thù kia liệu nàng còn nhớ hay đã quên? Khi thù gia lại là thân phụ? Họ Vạn? Lão Quân chủ sao lại là họ Vạn? Vạn Ngọc Châu? Liệu có gì liên quan? Minh Ngọc có họ là Nam Cung, lão Quân chủ ở họ Vạn? Hay không phải là lão Quân chủ? Một kẻ nào khác lão? Nếu vậy, sao lại phải cầu xin tha thứ? Nếu đây không phải là lão, thì có thể là ai? Mà không đúng, tiêu đề có viết chữ Quân rõ ràng?”

Cao Nhẫn ngẩn ngơ, tay cầm tờ hoa tiên, đầu óc cứ miên man suy nghĩ. Cuối cùng, không giải thích được. Cao Nhẫn nói thành tiếng :

- Trước mắt, cứ nghĩ đây là hành động của lão Quân chủ đã, sau sẽ liệu tính sau! Bây giờ ta phải làm gì đây? Tìm lão trước hay tìm nhị lão sư huynh cùng quần hùng trước? Còn khoảng hai mươi ngày nữa mới đến kỳ hạn của lão Quân chủ. Được ta cứ tìm thêm bằng chứng khác đã, sau sẽ đến gặp lão cũng không muộn!

Suy tính xong, Cao Nhẫn quay người đi ngay, khiến sơn cốc vắng lặng càng thêm vắng lặng!

Lướt xa khỏi sơn cốc chừng hơn nửa dặm, Cao Nhẫn nghe một tiếng quát hỏi :

- Ai?

Cao Nhẫn lập tức dừng chân lại, không đáp.

Người vừa quát hỏi, lên tiếng quát nữa :

- Kẻ nào đó! Hiện thân xem nào!

Trước mặt Cao Nhẫn là một ngã rẽ, tại sau ngã rẽ có một hàng cây cao to. Có lẽ kẻ vừa hỏi đang đứng dưới gốc cây to này.

Người này nghe được tiếng bước chân đi của Cao Nhẫn chứng tỏ là tay cũng không tệ gì! Mãi suy nghĩ, không biết nên tiến lên hay quay lại. Cao Nhẫn đã nghe người ấy nói thêm :

- Quả là quân chuột ngày! Lấp ló mà không dám ra mặt. Có giỏi hiện thân cho bản Lệnh sứ xem nào?

Vừa nghe người này tự xưng là bản Lệnh sứ, Cao Nhẫn liền vừa ứng tiếng trả lời, vừa tung mình tiến ngay đến :

- Là ta! Cao Nhẫn đây!

- Cao Nhẫn?

Âm thanh vừa gọi tên Cao Nhẫn, đến chỗ tai Cao Nhẫn nghe rõ là tiếng của ba người cùng kêu lên, thì Cao Nhẫn đã hiện thân và cũng đã thấy trước mặt mình có đúng ba người. Thập nhất, Thập nhị và Đệ thất lệnh sứ Hà Thuby.

Thập nhất chuyên lệnh sứ hỏi ngay khi vừa thấy chính là Cao Nhẫn, câu hỏi có hơi ngớ ngẩn :

- Ngươi không chết?

Cầm tức, nhìn chằm chằm vào Hà Thuby, Cao Nhẫn hỏi :

- Đệ thất chuyên lệnh sứ vẫn mạnh giỏi a? Ha ha ha... Sao ta lại chết? Còn các ngươi, còn lão Quân chủ, ta nữ nào chết được cho đành! Ha ha ha...

Thập nhất chuyên sứ lùi lại một bước, thẳng thốt hỏi :

- Ngươi muốn gì đây?

Cao Nhẫn khinh khỉnh đáp :

- Nào ta có muốn gì đâu? Không phải chính Chuyên sứ cho gọi ta đây sao? À cũng được, quả là ta cũng muốn hỏi một điều, mong Chuyên lệnh sứ vui lòng giải đáp cho!

- Hỡi gì? Bản Lệnh sứ không có bổn phận phải trả lời đâu!

Nghe Thập nhất chuyên sứ cố nói cứng nhưng Cao Nhẫn biết hắn đã sợ, Cao Nhẫn đáp :

- An tâm! Ta không hỏi điều cơ mật của Quân chủ các người đâu. Và lại... ta khuyên Chuyên lệnh sứ nên thành thật trả lời thì hơn!

Hắn không đáp, nhưng thần tình của hắn quả là muốn trả lời cho xong để Cao Nhẫn đi khuất cho rồi. Do đó, hắn im lặng, có ý chờ đợi.

Cao Nhẫn hỏi :

- Hai người sống trong sơn cốc đàng kia, hiện nay họ đã ra sao rồi?

Gã Thập nhất chuyên lệnh sứ ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại hỏi bọn ta? Bản Lệnh sứ làm sao biết được?

- Họ...

Từ sau lưng gã Thập nhất, Hà Thúc chợt lên tiếng, nhưng chỉ nói được một chữ thì đã bị tắt nghẹn.

Cao Nhẫn đi bộ sang bên tả hai bước, đưa mắt nhìn thật nhanh, thì thấy không phải là Hà Thúc đang bị ả Thập nhị chuyên lệnh sứ uy hiếp đấy sao? Cao Nhẫn hiểu ra liền gạt đầu.

Cao Nhẫn trầm giọng nói :

- Chắc có lẽ Chuyên lệnh sứ chưa thấy chết nên không sợ? Nói thử cho ta nghe nào?

Hắn không đáp mà lại bước lùi, chệch về phía tả của hắn hai bước. ả Thập nhị chuyên sứ cũng đưa tay lui Hà Thúc chệch về phía hữu ba bước. Cả hai tên cùng đưa mắt nhìn quanh.

Hiểu ý, Cao Nhẫn mỉm cười :

- Muốn chạy à? Đâu dễ dàng thế? Thử nhích động xem, ta hứa chắc một lời, kẻ nào động cựa trước, kẻ đó chết trước!

Lời nói này của Cao Nhẫn, nếu là lúc trước chắc bọn họ không tin.

Nhưng bây giờ, bọn họ như là nghe lời phán của tử thần. Nhưng cả hai cùng lấy mắt ra dấu.

Cao Nhẫn quát to :

- Muốn chết!

Rồi nhào ngay lại chỗ ả Thập nhị chuyên sứ, Cao Nhẫn chực phóng chưởng. Nào ngờ, ả và gã Thập nhất hiểu ý của nhau, người của Cao Nhẫn vừa chớp động là ả đã bắn thân hình của Hà Thúc về phía Cao Nhẫn đang lao đến, còn ả và gã kia, chia làm hai hướng chạy thoát đi.

Đang đà lao đến, Cao Nhẫn thấy vậy, thay vì tung chưởng ra đánh, đã kịp thời đổi thành cái phát tay, đưa ra một luồng nhu kinh, đỡ nhẹ lấy người Hà Thúc. Sau đó, vội vàng phóng người đuổi theo.

Cao Nhẫn hừ lên tức giận, vì cả hai đã chạy mất dạng. Quay lại, thấy Hà Thúc đang ngã nằm dưới đất.

Ngạc nhiên, Cao Nhẫn hỏi :

- Hà cô nương! Cô nương sao rồi?

Hà Thúc không đáp, mặt đỏ bừng lên, tức giận. Không hiểu, Cao Nhẫn lại lên tiếng hỏi :

- Cô nương đã làm sao? Cao Nhẫn này có thể giúp được gì không?

Hà Thúc vẫn không lên tiếng nhưng hai mắt đảo tròn.

Cao Nhẫn chợt hiểu, thì ra Hà Thúc đã bị đối phương điểm huyệt đạo.

Cao Nhẫn tuy biết giải, nhưng làm sao được, vì Hà Thúc là một nữ nhân.

Động tâm, Cao Nhẫn phát tay ra giải ngay Á huyệt trước cho Hà Thúc.

Cao Nhẫn hỏi liền :

- Cô nương bị điểm huyết? Huyết nào? Làm cách nào giải?

Hà Thúy vội lên tiếng :

- Cao huynh đừng bận tâm! Lúc nãy Cao huynh có hỏi hai người ở trong sơn cốc?

Cao Nhẫn nhanh nhẩu gạt đầu :

- Đúng vậy! Hà cô nương có biết họ bây giờ ra sao không?

Hà Thúy nghi ngờ :

- Họ là gì của Cao huynh? Cao huynh quan tâm đến thế, ắt có lẽ cũng là chỗ thân tình?

Lắc đầu, Cao Nhẫn nôn nóng giải thích :

- Không đâu! Chỉ là...

Đoạn Cao Nhẫn lướt sơ qua về gia thế của cng Minh Ngọc và định ý của mình như thế nào, khi muốn tìm mẫu tử của Nam Cung Minh Ngọc cho Hà Thúy nghe.

Nghe xong, Hà Thúy thoáng lo lắng :

- Cao huynh! Cao huynh đến quá trễ rồi! Quân chủ quá là... người biết lo xa... Quân chủ đã cho đưa hai người họ đi rồi!

- Đi rồi à? Đi đâu? Bao giờ?- Cao Nhẫn dồn dập hỏi.

Hà Thúy thoáng ngập ngừng, rồi mới hỏi Cao Nhẫn :

- Cao huynh nghĩ ta là người như thế nào? Cao huynh không ngại ta nói dối sao? Không phải là vừa rồi Cao huynh có ý mĩa mai ta đấy sao?

Cao Nhẫn lúng túng, lắp bắp mãi mới nói được :

- Hà cô nương! Xin thứ lỗi! Thật ra... Thật ra tại hạ cũng có ý không tốt về cô nương! Nhưng trước đây, tại Quân Sơn đạo am, tại hạ không thấy cô nương, đã... đã có ý mừng cho cô nương!

- Cao huynh nói thật?

- Thật! Tại hạ không có việc gì phải nói dối!

- Ta cũng muốn nói thật cùng Cao huynh, quả là ta rất khó xử. Trả lời các câu hỏi của Cao huynh thì ta không phải với Quân chủ! Còn không trả lời, thì ắt nói làm sao với Cao huynh đây?

- À, này Hà cô nương! Lúc nãy, hình như họ có ý bắt giữ cô nương?

Nhắc đến việc này, trên gương mặt của Hà Thúy thoáng có sắc giận, Hà Thúy đáp :

- Đúng vậy! Ta cũng không ngờ họ đối xử với ta như thế!

- Vậy là sao? Sao họ lại bắt cô nương?

Ngẫm nghĩ một lúc, Hà Thúy mới nói :

- Được, on giải cứu của Cao huynh, ta chỉ còn cách này để báo đáp thôi. Cách đây mười ngày, ta có việc đi qua đây, thì thấy bọn chúng, cả thầy năm người, cùng xuất hiện ở khu vực này. Ta thấy lạ, có ý theo dõi họ, thì ra họ đến sơn cốc kia, họ vào không lâu đã thấy đưa ra hai người.

- Hai người! Họ tự nguyện đi theo à?

- Nào phải thế! Hai người này bị bắt buộc phải đi thôi. Không hiểu bọn họ đã làm sao mà cả hai đều được vác ra.

- Vác?

- Có lẽ họ cũng có chống cự nhưng ta không nghe tiếng xô xát, nhưng nhìn sắc diện của hai người này, có khả năng họ bị xông mê được thì phải hơn.

- Mê được? Hiệp Thiên bang cũng dụng độc sao? - Cao Nhẫn thảng thốt hỏi.

Hà Thúy lắc đầu đáp :

- Theo ta biết thì không có đâu! Hiệp Thiên bang tuy ô hợp nhưng hầu hết đều là dùng võ công chân chính chứ không dùng độc bao giờ!
- Nhưng việc này...?
- Việc này... có khả năng Quân chủ mới được tay trợ thủ mới. Người này ắt có tài dùng độc!
- Đường gia!
- Sao lại là Đường gia? Họ đâu chịu hợp tác?

Cao Nhân lắc đầu, thuật lại sự cố của Đường gia cho Hà Thúc nghe.

Nghe xong, Hà Thúc nói ngay :

- Họ không hợp tác đâu! Chắc là bị cưỡng bách, hoặc đại loại như thế!

Cao Nhân suy nghĩ, gật đầu :

- Chắc có phần đúng! Thế sau đó, hai người trong sơn cốc bị chúng đưa về đâu? Để làm gì?

Lần này, không cần chờ, Hà Thúc đáp ngay :

- Theo ta nghĩ, hai người này chắc là bị đưa về Kim Lăng.
- Kim Lăng? Sao lại không là Quân Sơn?

Hà Thúc mặt lộ vẻ quyết tâm, nói :

- Cơ đồ sự nghiệp của Quân chủ mới đặt ở Quân Sơn, còn phủ Quân chủ ở Giang Nam. Kim Lăng là nơi giam cầm tất cả người ai chống đối, bị Quân chủ bắt được.
- Lại có việc này nữa sao? Nói vậy, Tiềm Long, Cái bang và quần hùng đều bị lão giam cầm ở Kim Lăng à? Nơi nào ở Kim Lăng?
- Mộ địa!
- Mộ địa? Mộ địa nào?
- Mộ địa một Vương phi của Tào Tháo, vào đời Hán Hiến đế!
- Mộ địa mà lại giam người được sao?
- Sao lại không? Cao huynh chưa đến nên chưa hiểu! Dưới lòng mộ địa rất rộng. Quân chủ do có dự tính trước nên đã sửa sang lòng mộ thành chỗ giam người.

Trầm ngâm một lúc nữa để suy nghĩ, Cao Nhân hỏi :

- Làm cách nào để vào được nơi này?

Hà Thúc khẽ lắc đầu đáp :

- Điều này Cao huynh thứ cho! Ta chỉ nói được đến đây mà thôi!

Cao Nhân đành thôi, không hỏi thêm về vấn đề này nữa. Nhưng lại hỏi :

- Thế sao cô nương lại bị họ bắt giữ? Phải chăng họ cũng đã định đưa cô nương về Kim Lăng?

Vừa lúc này, huyết đạo bị phong bế của Hà Thúc đã tự khai thông, Hà Thúc gượng ngồi dậy. Đưa tay sửa lại mái tóc, phủi bụi bám trên y phục, rồi mới nhìn Cao Nhân và trả lời :

- Sau khi bọn họ cùng đưa hai người ở sơn cốc kia đi khỏi, ta vẫn cố tình lẫn quần áo đây, cố ý cư ngụ tạm ở nơi này một thời gian. Nhưng ta vẫn còn e ngại, sợ nơi này cũng còn có người đi đi về về, không an toàn. Định chờ thêm một thời gian nữa xem sao. Nào ngờ, hôm nay, hai đệ muội của ta lại đến, không hiểu chúng đến với ý định gì, nhưng ta thì bị chúng tiện tay bắt giữ. Cũng không rõ chúng sẽ xử trí ta ra sao? Nhưng có lẽ cũng không ngoài cái chết!

Thở ra một hơi dài ai oán. Hà Thúc chán chường nói tiếp :

- Tình cảnh này, ta cũng muốn tìm cái chết cho xong. Chỉ có chết mới báo đáp được phần nào trong muôn một cho ơn người đã nuôi dưỡng ta.

Cao Nhân an ủi :

- Hà cô nương đừng quá thất vọng! Tấm chân tình của cô nương rồi đây Trời Phật sẽ rủ lòng thương. Và lại, cô nương đã nói không đúng. Muốn báo đền công ơn nuôi dưỡng, cô nương phải cố bằng mọi cách để cảnh tình lão ta, đừng để lão ta dần sâu thêm vào tội ác. Còn nữa, cây đắng sinh trái ngọt, cũng là điều đã từng có kia mà! Nếu Hà cô nương có thiện chí, tại hạ tin rằng rồi cũng có ngày gặt hái được kết quả.

Hà Thúy đưa mắt nhìn Cao Nhân, lộ vẻ xúc động :

- Cảm ơn Cao huynh đã có lời khích lệ! Nhưng dầu muốn đền bao nhiêu, ta cũng e khó lòng làm cho Quân chủ tỉnh ngộ được, chuyện này khó lắm!

Bất chợt, Cao Nhân đứng lên, hoảng hốt nói :

- O! Sao trong sơn cốc lại có khói bốc lên ngùn ngụt thế kia? Hay là... bọn chúng đã phóng hỏa...?

Cao Nhân vội vã nói với Hà Thúy :

- Hà cô nương! Xin cáo biệt! Chúc cô nương được may mắn!

Rồi lướt người đi ngay, nhanh như gió cuốn.

Hà Thúy dõi mắt nhìn theo, rồi bật khóc nức nở, đưa hai tay ôm mặt, chạy đi theo hướng ngược lại với Cao Nhân.

Quay trở lại sơn cốc, Cao Nhân đứng nhìn ba nếp nhà tranh đã bị đốt cháy thành tro. Ngọn lửa đã voi dần, vì là nhà bằng tre nứa, mái lợp bằng tranh nên khi phát hỏa chỉ trong chốc lát là đã tiêu tan.

Cao Nhân nhìn từng đám tro còn lên khói nghi ngút, lại như thấy trước mắt mình, ẩn hiện từ điểm nhỏ của Trương lão thúc, ở Kỳ Liên sơn. Cao Nhân lẩm bẩm :

- Thầy nào, trò này! Sư phụ thế nào thì đệ tử cũng y như vậy... đây đúng là kiệt tác của chúng!

Vút... vút... phập...

Cao Nhân cau mặt, đưa tay ôm lấy hông trái, giữ chặt lấy chỗ vừa nhói đau lên...! Quay người nhìn lại, liền thấy hiện ra về mặt đánh ác của gã Thập nhất chuyên lệnh sứ. Tay hấn cầm trường cung, vừa cười nham hiểm, vừa bước dần tới.

Nhìn lại vết thương nơi hông trái, thấy một trường tiễn đã cắm vào khá sâu. Máu đang rịn ra theo đầu mũi tiễn. Cao Nhân nhìn lại gã Thập nhất, hỏi :

- Còn một vị nữa đâu? Sao không xuất hiện xem nào?

Tức thì, từ một bụi cây bên bờ suối, cách Cao Nhân chừng mười trượng, ả Thập nhị chuyên lệnh sứ đã xuất hiện. ả cũng đang cười thích thú, mặt nguyen. ả cất giọng lạnh lạnh hỏi :

- Thế nào? Mùi vị bị trúng tiễn, Cao đại hiệp thấy thích không? Ha ha ha... Phen này quả là mi đã tới số rồi! Ha ha ha...

Gã Thập nhất cũng cười theo, giọng của hấn không kém phần khà ó, hấn nói :

- Ha ha... Chưa đâu, bản Lệnh sứ còn chưa cho ngươi biết, đây là mùi vị của chất độc, do danh gia dụng độc của họ Đường đấy! Ha ha ha...

Ả Thập nhị chuyên sứ ra về lo lắng, nói :

- Nếu ngươi chịu van xin, cầu khẩn, bản Lệnh sứ sẽ lưu mạng lại cho ngươi! Thế nào? Van xin đi chứ? Quỳ lạy đi, ta sẽ khoan thứ cho! Nào?

Chưa bao giờ cảm tức bằng lúc này! Chưa bao giờ Cao Nhân thật sự phẫn nộ bằng! Còn hơn cả lúc ra tay một chương giết thác tên Đệ tam chuyên lệnh sứ nữa. Cao Nhân gầm lên :

- Nạp mạng đây!

‘Áo Ma Phục Ma chương’ đã tung ra với cả toàn bộ chân lực. Chiêu thức tuyệt truyền cuối cùng của Đệ tổ đã được Cao Nhân phóng ào ra.

Bầu trời như tối sầm lại chẳng khác nào mây đen đang vần vũ báo hiệu mưa. Nhưng ở giữa quần đen này, lại có một đốm sáng như vàng quang le lói giữa đêm đen. Quần đen bao phủ cả hai tên Chuyên lệnh sứ. Đốm sáng từ trên cao phủ chụp lấy cả hai. Cả hai tên, một nam, một nữ, đều thất thanh kêu lên kinh hoàng.

Cả hai không ngờ Cao Nhân đã bị trúng độc mà lại còn khả năng công kích. Không ngờ Cao Nhân lại đánh ra một chương bảy phần ma quái, ba phần kỳ dị. Bọn chúng không phản ứng được nữa rồi. Bó tay chịu chết thì chúng không đành. Vận dụng được bao nhiêu chân lực hay bấy nhiêu. Cả hai cùng vùng tay, phát chương, đỡ chương lực của Cao Nhân.

Trúng chọi đá. Trúng tát vỡ...

Nếu không...

Nghĩ sao không biết, Cao Nhẫn đột nhiên giảm hẳn đi bốn thành hỏa hầu, đồng thời hất nhẹ tay trở lên trên.

Bùng... bùng... bùng...

Một chuỗi tiếng nổ phát ra. Hai bóng người lao đảo. Cao Nhẫn cũng lao đảo.

Cây lá ngưng xào xạc. Bụi đất lắng xuống dần. Mọi vật đều trở lại trạng thái tĩnh mịch. Cao Nhẫn đưa mắt nhìn cả hai đang sóng xoài, nằm nghiêng ngã trên mặt đất, không ngừng rên la. Cao Nhẫn bước dần tới.

Tiếng bước chân làm cho hai tên Chuyên lệnh sứ im bật những tiếng rên la. Gã Thập nhất trở mắt kinh ngạc nhìn Cao Nhẫn, gã hỏi trong tiếng thì thào :

- Ngươi! Sao ngươi... không trúng độc?

Cao Nhẫn lắc đầu :

- Ta không biết!

Gã lại hỏi :

- Ngươi định làm gì ta đây?

Gật đầu, Cao Nhẫn nói :

- Có đây! Ngươi muốn sống hay muốn chết?

- Sống là sao, mà chết là sao?

Cao Nhẫn cười mỉa :

- Muốn chết, hừ, thì ta cứ thế này mà bỏ đi! Nơi đây hoang vắng, không người lui tới. Ngươi ra máu nhiều như thế này, liệu còn sống được bao lâu?

- Ngươi...?

- Còn muốn sống, trả lời cho ta một câu hỏi duy nhất, ta sẽ cứu chữa cho!

- Được rồi, ngươi hỏi đi!

Ả Thập nhị đã vội kêu lên :

- Sư huynh!

Gã Thập nhất ngưng lời, lưỡng lự, bất quyết.

Cao Nhẫn nhìn sang ả kia, nói :

- Hay là ngươi chịu nói? Nói đi, ta hứa sẽ tha mạng!

Ả mừng rỡ đáp ngay :

- Được! Ta...

Gã Thập nhất lại kêu lên :

- Sư muội!

- Sao? Sư huynh lại muốn muội phải chết đi à? Để sư huynh sống một mình chẳng? Hu... hu...

Đột nhiên ả lại khóc rống lên.

Gã Thập nhất lúng túng nói :

- Sư muội! Kia! Sao sư muội lại khóc? Không biết xấu hổ à? Có người lạ ở đây, sư muội khóc thế coi sao được?

Ả vẫn khóc, và nói trong tiếng nức nở :

- Sư huynh... nói hay... lắm! Hu hu... vậy mà... trước đây... sư huynh... hứa... thương... yêu muội.... đến suốt đời... Hu hu....! Phải mà... tâm thân... hoa tàn... nhụy rữa... này... nào có ai... đoái... tưởng đâu?... Ngoại trừ.... Quân... chủ....! Hu hu....!

Gã Thập nhất lộ vẻ căm hờn, gã thét lên :

- Câm ngay! Chuyện ô nhục đó, muội còn nhắc đến được sao? Quân chủ gì lão? Sư phụ gì lão? Ta hận lão! Ta hận lão!

Cao Nhẫn cũng căm phẫn theo từng tiếng nói căm hờn của gã Thập nhất chuyên lệnh sứ. Cao Nhẫn hoàn toàn bàng hoàng trước sự thố lộ của ả Thập nhị chuyên sứ. Do đó, Cao Nhẫn không để ý đến từng cử động của ả.

Ả vừa khóc, vừa nói và vừa di người về hướng nằm của gã Thập nhất.

Và mỗi câu nói căm hờn của gã Thập nhất nói ra là ả lết gần thêm về chỗ gã nằm. Để đến khi gã vừa nói xong tròn câu. Vừa thét lên câu căm phẫn cuối cùng, gã cũng im bất luôn. Im bất vĩnh viễn!

Tay của ả vẫn còn đặt trên tử huyết của gã! Gã chết đi mà hoàn toàn không hiểu tại sao gã chết? Và chết vì tay ai? Ai đã hạ thủ gã? Kẻ thù của gã? Hay là người mà gã đã từng thương yêu, đã từng thốt lời thề non hẹn biển?

Cao Nhẫn cũng chưa phát hiện được gã Thập nhất đã chết, đã bị giết hại. Cao Nhẫn đang căm phẫn về hành vi loạn luân của Quân chủ.

Trước kia, lão đã từng vũ nhục tiểu sư muội, con gái thân yêu của sư phụ đáng kính của lão. Giờ đây, Cao Nhẫn vừa mới chính tai nghe, không phải một mà đến hai người nói. Không phải kẻ thù của lão vu khống mà chính là đệ tử chân truyền của lão nói. Không tin, Cao Nhẫn cũng phải tin.

Vừa mới đây thôi, khi khuyên giải Hà Thúy, Cao Nhẫn cũng đã có ý tìm cách cảnh tỉnh lão, cố đưa lão về đường chánh. Bây giờ, Cao Nhẫn nghĩ đối với lão Quân chủ, quả không còn cách nào cứu chữa được.

Hà Thúy nói đúng, “đâu có muốn đến mấy, ta cũng e khó làm cho lão cảnh tỉnh được. Việc này rất khó...” Cao Nhẫn lại nghĩ đến mẫu tử Nam Cung mà thêm lo sợ.

Vút... xuyt...

Một mũi trường tiễn lại bắn ra, nhằm vào Cao Nhẫn, lúc Cao Nhẫn còn mãi trầm tư suy nghĩ. May mà lực đạo của mũi tên bắn không mạnh. Cao Nhẫn theo phản ứng tự nhiên con nhà võ, hất đầu tránh được, thuận tay chụp ngay mũi tên, phóng ngược lại về hướng mũi tiễn đã xa ra...

Vút... Phập...

- A...!

Tiếng kêu nắc ngeh đã phát ra sau cái phát tay của Cao Nhẫn. ả Thập nhị chuyên sứ đã bị trúng tiễn. Ngay huyết Hầu Lộ. ả đưa tay giữ ngay mũi tên còn cắm vào cổ, ả cố sức giật ra, nhưng không còn sức lực. ả trợn trừng mắt nhìn Cao Nhẫn, môi mấp máy, một lúc mới nói được :

- Ngươi... thật... là... tàn... ác...!

Nghèo đầu ra, ả chết ngay. Mắt vẫn mở trừng trừng.

Cao Nhẫn tiến lại gần xem xét.

Ả đã chết, chết thật rồi, nhìn lại gã Thập nhất, Cao Nhẫn định cất tiếng hỏi gã thì thấy gã cũng đã chết. Ai giết gã? Không, tại sao gã lại chết?

Nhìn vị trí nằm gần của cả hai, Cao Nhẫn suy nghĩ một chút là hiểu ngay.

Lắc đầu, Cao Nhẫn thấy sợ cho tâm địa xấu xa của ả Thập nhị chuyên sứ...! Thấy sợ cho việc tham sống sợ chết của ả và nói chung là của một lũ bọn Hiệp Thiên bang. Và vì mới thoát chết một lần nữa, Cao Nhẫn cũng thấy lo sợ cho chính bản thân mình, khó tránh được âm toán của đối phương. Và lại, nay đối phương cũng đã bắt đầu dụng độc.

Nhắc đến độc được, Cao Nhẫn tự nghĩ thầm: “Sao ta lại không trúng độc? Lần trước là do Ngọc bài lệnh, cũng còn có lý do để giải thích. Còn lần này... hay là trường tiễn không tẩm độc?”

Nhìn lại mũi trường tiễn còn cắm ở hông, ngang thắt lưng, thấy máu đã ngưng rĩ nhưng ngoài sự nhức nhối thông thường, còn thì không có cảm giác nào khác lạ! Khó hiểu...!

Đưa mắt nhìn quanh, định tìm nơi ngồi chữa vết ngoại thương này.

Bỗng tia mắt của Cao Nhẫn đập vào xác chết của ả Thập nhị chuyên sứ. Cao Nhẫn phát rùng mình vì xác của ả lúc này đã bầm đen.

“Độc!” Cao Nhẫn thầm la lên. Chợt nhìn lại vết thương của mình. Vén trường bào lên, thịt chung quanh chỗ mũi tên cắm vào vẫn hồng hào, tươi nhuận một cách tự nhiên.

Cao Nhân kinh ngạc, nói lảm bảm thành tiếng :

- Hay là cơ thể của mình có khả năng kháng độc? Sao lạ vậy?

Hỏi thì hỏi, nhưng trong lòng Cao Nhân lúc này đã thâm hiểu ra. Vạn niên thạch thảo ty đã làm cho cơ thể của Cao Nhân trở thành vạn độc bất xâm!

Chợt nghĩ đến những việc cần làm, Cao Nhân lại tự hỏi: “Bọn này sao lại phải quay lại đây? Bọn chúng tìm gì? Tìm được chưa? Sao lại phóng hỏa phi tang?”

Cao Nhân nhìn gã Thập nhất đang nằm đó, động tâm, Cao Nhân bước lại gần, khom người xục tìm trong người gã. Khi lấy hết mọi vật trong người gã Thập nhất, Cao Nhân phát hiện có đến hai mảnh hoa tiên. Mở ra xem, thì một mảnh chính là mảnh hoa tiên Cao Nhân đã xem lúc tìm được trong chiếc mộ, ở tiểu am. Còn một mảnh chính là lệnh của lão Quân chủ, sai phái bọn Chuyên lệnh sứ đến bắt giữ mà không được giết mầu tử Nam Cung Minh Ngọc!

Bút tự chính là bút tự của lão Quân chủ vì cả hai mảnh hoa tiên đều chung một bút tự. Dưới mảnh hoa tiên, nơi thực danh có ghi rõ:

“Quân chủ”.

Cả mừng, hươ hươ hai mảnh hoa tiên, Cao Nhân hét lên :

- Ta được rồi! Lão Quân chủ đón mặt! Ta được rồi!

Xếp hai mảnh hoa tiên lại. Cẩn thận cất vào mình. Cao Nhân cười vang rồi tung mình lướt đi. Rồi bỏ hẳn Thủy Tín phong!

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Kim Lăng mộ của người chết hay của người sống?

Đêm nay, trăng không được sáng, đúng như nó phải sáng vào một đêm như thế này. Vì mây đen từ đâu kéo tới, lúc mỏng lúc dày. Trăng lúc bị che khuất, lúc lại lờ mờ hiện ra. Và rồi, chớp giật từng cơn. Mây đã che khuất hẳn vầng trăng.

Mưa!

Từng hạt, từng hạt rơi xuống. Nặng hạt dần. Mưa lớn dần.

Màn mưa che kín mọi vật. Cùng với đêm đen, mọi vật càng bị giấu kín hơn. Kể cả ba khách dạ hành đang đội mưa mà đi, cũng được che khuất một cách kín đáo.

Họ là ai? Đang mưa, họ định đi đâu? Trời tối đen, gấp rút gì mà họ cũng phải đi? Im lặng mà đi. Chốc chốc lại ngừng... nghe ngóng...

Tiếng mưa rơi nặng hạt, họ nghe được gì mà lại phải lắng tai nghe?

Bỗng chớp chợt lóe lên sáng lòa, kèm theo tiếng sét đánh “ầm”. Tia sét ngoằn ngoèo kéo dài mãi đến tận mặt đất. Soi sáng cả một vùng mộ địa, chiếu rõ luôn khuôn mặt của ba khách dạ hành. Đó là Cao Nhân và Võ Lâm nhị thần.

Và vùng mộ địa vừa được ánh chớp soi tỏ chính là khu mộ địa nổi tiếng ở Kim Lăng. Vùng mộ địa rộng mênh mông, nhìn đâu cũng toàn là mồ với mã. Có ngôi nhà mồ to lớn rộng đến hàng mẫu. Có những gò mã, nhờ có tấm mộ chí mới biết đây là mã. Đất đã bị nước mưa xói mòn, cơ hồ không còn dấu vết gì để nhận diện.

Lúc này, Cao Nhân và Võ Lâm nhị thần đã dần sâu vào khu mộ địa Kim Lăng. Họ đang tiến về khu vực có nhiều ngôi nhà mồ to lớn. Họ dừng lại.

Cao Nhân nói khẽ :

- Làm cách nào tìm được ngôi nhà mồ đó?

Võ Lâm Thần Toán trầm chiêu suy nghĩ :

- Chúng ta chia làm hai hướng. Ta ở phía Nam, tiểu đệ và lão già Say đi về hướng Bắc. Lục soát hết các khu nhà mồ. Vòng đến phía sau thì gặp lại. Nếu hướng nào gặp được ngôi nhà mồ đó thì cũng không nên gây kinh động, chờ gặp lại rồi sẽ tính.

Cao Nhân lắc đầu nói :

- Hai lão sư huynh đi một hướng, tiểu đệ đi một hướng! Hẹn gặp lại y như lão sư huynh vừa nói!

Võ Lâm nhị thần định lên tiếng thì Cao Nhẫn đã đi khuất về hướng Bắc. Không thể làm khác, hai lão đành men dần về hướng Nam.

Đến mỗi khu nhà mồ, hai lão đưa tay sờ soạn, tìm cho được mộ chí được khảm vào các trụ cột dựng làm cổng khu nhà mồ. Khi phát hiện được mộ chí, hai lão thay nhau, một người quan sát động tĩnh chung quanh, một người sờ vào từng nét chữ khắc trên mộ chí mà đọc, mà đoán.

May mắn lắm là mỗi khi có tia chớp giật! Nhưng đến những lúc như vậy, hai lão lại thụp người xuống, nấp kín e có người phát hiện. Lần mò mãi, qua một lượt gần cả chục khu nhà mồ, hai lão vẫn chưa phát hiện được khu nhà mồ cần tìm.

Trời đã tạnh từ lâu. Vầng trăng lại bắt đầu lộ dạng. Ánh trăng sáng làm hai lão phải cẩn thận hơn. Mỗi tiếng xào xạc của cây cỏ cũng khiến hai lão phải dừng chân, ngồi xuống đưa mắt nhìn quanh. Một cành cây to bị gió thổi lay động khiến bóng in xuống mặt đất chập chồn cũng làm hai lão phải thót tim. Và rồi, cũng có lúc công của hai lão được đền bù. Khu nhà mồ cần tìm đã được tìm thấy.

Hai lão, sau khi xác định là đúng nơi cần tìm, đã vội nép người vào chỗ khuất! Mắt căng ra! Tai giồng lên! Lóp nhìn, lóp nghe. Nhìn xem có ai gần đây không? Có ai phát hiện đã có người đến gần khu mộ không? Nghe xem có động tĩnh gì không? Có tiếng người nói không?

Và có ai đang rình rập không?

Chờ một lúc vẫn yên tĩnh. Hai lão đưa tay làm hiệu, ý theo lời đã định, hai lão rời khu nhà mồ, đi vòng lại phía sau đón Cao Nhẫn.

Đi chưa đến phía sau, đã thấy có bóng người, hai lão dừng lại, nép người vào bất kỳ chỗ nào khuất, hai lão định thần, xem người đang đi đến là ai? Bóng người kia đã lên tiếng trước :

- Là tiểu đệ đây mà! Hai vị có tìm được không? Tiểu đệ tìm đến đây mà chưa thấy.

Hai lão xác nhận đúng là Cao Nhẫn, hai lão từ chỗ nấp bước ra, nghe Cao Nhẫn nói mà ngạc nhiên.

Võ Lâm Thần Toán nói :

- Nói sao? Tiểu đệ đã tìm từng khu mộ và tìm đến đây rồi à? Nhanh vậy ư?

Võ Lâm Thần Khất không để cho Cao Nhẫn trả lời câu hỏi của Võ Lâm Thần Toán mà lão đã lên tiếng ngay :

- Tiểu đệ đang bông ai vậy? Sao...?

Cao Nhẫn, trong lúc hai lão liến thoắng hỏi, đã đặt một người nằm xuống đám cỏ ướt trên mặt đất trước mặt. Hai lão tiến đến ngồi xổm xuống chung quanh. Võ Lâm Thần Toán đưa tay thăm mạch cho người đó, còn Võ Lâm Thần Khất nói tiếp :

- Là nữ nhân à? Ai vậy?

Cao Nhẫn đến lúc này mới lên tiếng :

- Là Trịnh Hiếu Thiên cô nương, ái nữ của Kim Ứng bang Bang chủ! Không hiểu sao lại hôn mê nằm ở đây kia. Tiểu đệ thấy cô ta còn thở nên đem theo lại đây cho hai vị xem xét.

Thấy Võ Lâm Thần Toán vẫn còn đang xem mạch, Cao Nhẫn hỏi Võ Lâm Thần Khất :

- Sao? Hai vị có tìm được không?

Võ Lâm Thần Khất gật đầu :

- Đã tìm được rồi. Chỉ cách đây có mấy khu nhà mồ thôi. Bọn này chưa xem kỹ nhưng tuyệt nhiên không có ai cả. À này, tiểu đệ tìm sao nhanh vậy? Bọn ta cũng cật lực mà chỉ mới tìm được đến đây thôi.

Cao Nhẫn cười đáp :

- Chắc hai vị tìm mộ chí khó khăn lắm phải không?

- Sao tiểu đệ biết?

- Thì thấy hai vị không trông rõ được tiểu đệ lúc mới rồi cũng đủ hiểu.

- Vậy là sao?

- Tiểu đệ, do trước đây sống trong bí động, gần năm năm sống trong bóng tối, nhờ đó nhãn quang của tiểu đệ nhìn ban đêm rất rõ ràng. Việc tìm và đọc các mộ chí đối với tiểu đệ không chút khó khăn.

Võ Lâm Thần Khất nghe Cao Nhẫn giải thích mới hiểu. Và càng hiểu, lão lại càng thêm phục Cao Nhẫn, càng thêm mừng cho Áo Ma cung.

Võ Lâm Thần Toán chợt lên tiếng :

- Không trách nào tiểu đệ tìm nhanh hơn bọn lão nhiều.

Nghe tiếng của Võ Lâm Thần Toán, Cao Nhẫn đã vội hỏi :

- Đã sao rồi, lão sư huynh?

Gật đầu, Võ Lâm Thần Toán đáp :

- Trúng độc, bị kích thương! Vết thương không đến nỗi nào, còn về độc thì khó nói được lắm..

Cao Nhẫn hỏi thêm :

- Độc? Mà loại độc nào? Có nguy kịch lắm không? Lão sư huynh không trị được sao?

Lắc đầu, lão Toán trả lời :

- Về độc, lão sư huynh này phải bó tay thôi. Phải cho có Ngọc bài lệnh ở đây. May ra còn...

- Có rồi! - Cao Nhẫn chợt kêu lên nho nhỏ.

Võ Lâm Thần Toán kinh ngạc :

- Thế nào? Không phải Ngọc bài lệnh tiểu đệ đã gửi lại Cung rồi sao?

Phì cười, Cao Nhẫn giải thích :

- Trước đây chúng ta cứ cho là Ngọc bài lệnh có khả năng kháng độc, nhất là đã thử qua với Hồng Đan Tử Vân Hương. Mới đây đệ mới phát hiện, người của đệ cũng kháng được bách độc. Mà thôi, chuyện này để sau hãy nói, trước mắt hãy cứu tính Trịnh cô nương đã.

Võ Lâm Thần Toán lại hỏi :

- Mà tiểu đệ giải độc làm sao?

Gật đầu, Cao Nhẫn đáp :

- Được rồi, phần trị độc để tiểu đệ lo cho.

Cao Nhẫn dùng ngón tay trở bên hữu, khẽ vạch vào chỗ thịt ở cổ tay tả. Vài giọt máu rỉ ra, Cao Nhẫn nghiêng cánh tay tả hướng những giọt máu cho nhều vào miệng của Trịnh Hiếu Thiên. Lúc này hữu thủ của Cao Nhẫn đang vạch miệng cô nàng ra. Võ Lâm nhị thần trở mắt theo dõi từng cử chỉ của Cao Nhẫn, ngạc nhiên đến thừ người ra.

Võ Lâm Thần Toán chợt gật đầu, lão nói :

- Thì ra tiểu đệ do đã ăn Vạn niên thạch thảo ty nên cơ thể có khả năng kháng độc! Hy hữu! Hy hữu!

Cao Nhẫn chợt đưa tay ra hiệu :

- Suyt! Có người đến!

Võ Lâm nhị thần cùng ngưng thần lắng nghe. Ngoài tiếng gió làm xao xác cây cỏ hai lão không nghe được gì. Nhưng không thể không tin lời Cao Nhẫn.

Chỉ một chốc lát sau, đã nghe có tiếng người nháo nhác ở xa xa vọng lại, không nghe rõ lời họ nói được. Phải thêm một lúc mới nghe được họ đang kháo kháo với nhau :

- Này! Đại Quái! Con bé ấy thật sự trúng độc à?

Người được hỏi lên tiếng đáp :

- Ngăn lệnh sứ! Toàn lão gia yên tâm, bọn Ngũ quái này ít khi làm lẫn.

Cao Nhẫn khẽ nói cho Võ Lâm nhị thần :

- Bạch Phát Đầu Đà Toàn Phong và bọn Hoài Lâm ngũ quái! Không ngờ bọn này nay đã là người của Hiệp Thiên bang.

Lại nghe tiếng hỏi của Ngân lệnh sứ Toàn Phong :

- Hừ! Bọn ngươi cũng táo gan thật! Dám buông thả tù nhân của Quân chủ! Bọn ngươi có mấy cái đầu?

Đại Quái trong Hoài Lâm ngũ quái cuồng quát đáp :

- Ái chà! Toàn lão gia! Tha đầu mà tha! Toàn lão gia đừng nói vậy. Có người nào trúng độc Đường gia mà còn sống?

- Thế sao bọn ngươi không để con bé chết trong mộ địa? Lại còn múa lưỡi, dối quanh.

Một người nữa lên tiếng, chắc là cũng một trong Ngũ quái ở Hoài Lâm :

- Thôi thì lão đại cứ nói phứt ra cho Toàn lão gia châm chước vậy!

Khẽ cười, có vẻ đắc ý, Toàn Phong đáp :

- Ủ! Đầu nói thử ta nghe xem. Bọn các ngươi có ý đồ gì? Có chi thì ta còn nói đỡ cho ít câu! Hừ! Bằng không...

Lão Đại vội vã lên tiếng :

- Ủ! Thì nói vậy! Toàn lão gia! Bọn tiểu nhân nào dám sai phạm! Có điều... con bé ấy trước sau gì cũng chết. Nhưng... bọn tiểu nhân thấy tiếc miếng mồi ngon... nên đã định... ha ha ha... định cho con bé ấy hưởng mùi đời, rồi sau đó... hà hà... sau đó diệt luôn hậu hoạn!

Trịnh Hiếu Thiên lúc đó cũng vừa tỉnh, cô ta nghe được câu này, vừa nghe xong, cô ta nắc lên một tiếng uất nghẹn.

Cao Nhẫn và Võ Lâm nhị thần đều giật mình trước tiếng nắc của Trịnh Hiếu Thiên. Đưa mắt nhìn thì cô ta lại đã hôn mê. May mà bọn Toàn Phong, do mãi bàn bạc nên đã không để ý nghe.

Bạch Phát Đầu Đà lấy giọng mũi, hừ nhẹ một tiếng :

- Hừ! Bọn ngươi còn định qua mặt lão gia sao? Con bé ấy trúng độc, máu thịt cơ hồ đã trộn lẫn vào nhau. Thế mà các ngươi định dối gạt lão gia à?

Người trong bọn Ngũ quái vừa lên tiếng lúc này, nghe Toàn Phong không tin, bèn lên tiếng phân bua :

- Toàn lão gia! Đừng nóng vội! Tưởng gì chứ độc được hạ môn ấy, bọn tiểu nhân đã có cách...

- Cách gì? Các ngươi mà đòi giải được độc của Đường gia sao?

- Không phải! Ý tiểu nhân không phải nói thế! Giải làm sao được mà giải chất độc của Đường gia! Bọn tiểu nhân có trò khác làm chất độc chậm phác tác, ngược lại còn tàng thêm dục tính... Ha ha...! Đến lúc đó thì tha hồ mà vùng, mà vẫy nhé!

Nuốt nước miếng đánh 'ực' một tiếng rõ to, Toàn Phong đã vội hỏi :

- Các ngươi không dối gạt lão gia chứ? Con bé ấy, các ngươi để đâu? Bây giờ... thuốc đã có tác dụng chưa?

Võ Lâm nhị thần và Cao Nhẫn lại nghe tiếng nghiêng răng căm hận của Trịnh Hiếu Thiên, lần này cũng vừa tỉnh lại, kịp nghe lời nói khá ồ của Toàn Phong và Hoài Lâm ngũ quái.

Cao Nhẫn sẽ sàng nói :

- Trịnh tiểu thư yên tâm! Tại hạ sẽ trừng trị bọn chúng! Phần tiểu thư không phải lo nữa, chất độc của Đường gia, bọn tại hạ đã giải cho tiểu thư rồi!

Trịnh Hiếu Thiên cố giương mắt nhìn xem người vừa nói đó là ai Tuy không tài nào thấy rõ được, nhưng qua tiếng nói này, Trịnh Hiếu Thiên hoàn toàn cảm thấy yên tâm, tuy trong lòng bỗng nảy ra một nghi vấn :

- Người này là ai? Nghe giọng nói thì như rất còn trẻ. Sao lại giải được chất độc của nhà họ Đường ở Tứ Xuyên? Lại có thừa khả năng trừng trị Ngân lệnh sứ và bọn Hoài Lâm ngũ quái, đều là Thiết lệnh sứ của Hiệp Thiên bang.

Kịp lúc này, bọn Toàn Phong đã vừa đi đến gần, vừa nói với nhau :

- Lão Đại! Lão đặt con bé ấy nơi nào? Sao từ nãy giờ tìm hoài mà không thấy đâu hết?

- Thì chính lúc này, tự tay ta và lão nhị đặt con bé ấy chỗ kia mà! Sao lại biến mất được nhỉ? Hay là...

- Hay là sao?

Giọng Toàn Phong phát ra khá gay gắt. Lão Đại vội nói :

- Hay là con bé ấy đã bị ngấm thuốc rồi, chắc đang lẫn lộn đầu đây. Thôi! Hi hi...! Lúc này, con bé chắc đang trông chờ, Toàn lão già! Ưu tiên trước cho lão già, được không lão già?

Toàn Phong nghe vậy đã vội nói liền :

- Được! Bọn người như vậy cũng khá! Mau lên! Mau lên! Lão già cũng đang phát tác đây! ... Hừ! Không biết con bé lúc này đang ở đâu! Lão già chờ không được nữa rồi...

- Ở đây!

- Ai?

- Kẻ nào ăn gần hùm, uống mật gấu mà dám đến nơi này?

Cao Nhẫn chỉ ứng có một tiếng mà cả bọn Toàn Phong, sáu người đã nhao nhao lên tiếng nạt hời. Rồi cả bọn theo hướng tiếng phát ra của Cao Nhẫn đã nhao nhao ào tới. Một ngọn đuốc bắt chợt được thấp lên.

Cả hai phe, dưới ánh lửa đuốc bập bùng, đều đưa mắt nhìn nhau.

Họn Hoài Lâm ngũ quái vừa thấy mặt hai lão già thì té tát lên, kêu :

- Võ Lâm nhị thần! Nhị vị lão già!

Còn Toàn Phong Ngân lệnh sứ, không màng đến hai lão, khi nhìn thấy Cao Nhẫn, đã chực thối lui, miệng thảng thốt kêu lên :

- Cao Nhẫn!

Tiếng kêu của Toàn Phong khá lớn, làm cho bọn Hoài Lâm ngũ quái vừa đang run sợ trước uy danh lẫy lừng của Võ Lâm nhị thần, lại nghe thêm được tiếng kêu của Toàn Phong, tất cả như chợt gặp ma, quăng đuốc, cả bọn tranh nhau mà quay đầu lại chạy.

Mới chạy được chừng hơn trượng, bọn chúng đã thấy có người ngay trước mặt, người ấy nói :

- Đứng lại, nghe lão Say ta nói đã!

Thế là cả bọn lại quay sang néo khác mà chạy, chạy được nửa trượng hơn đã nghe tiếng người nói nữa :

- Các người không cần lão Toán này đoán mệnh gì sao?

Bọn chúng hoảng sợ, chậm bước, lùi lại từ từ.

- Trịnh tiểu thư đây! Các người lúc này đang bàn định gì?

Hoảng hốt, ngoái đầu ra sau, bọn chúng đã thấy Cao Nhẫn và Trịnh Hiếu Thiên đứng ngay sau lưng.

- Á...!

Àm..

Bịch...

Hự...

Một loạt âm thanh vang ra, chỉ trong một chớp mắt. Toàn Phong ngã vật ra chết, hai quái trong Ngũ quái cũng té lăn nằm vật ra đó, không rõ sống chết.

Thì ra, lão Toàn Phong Ngân lệnh sứ, lợi dụng lúc ánh đuốc lúc này rơi xuống đất vụt tắt đi, lão đưa hai tay chớp lấy hai quái, quăng về phía hai lão già, rồi định lợi dụng lúc hai lão này đang bận tay, phóng mình thoát đi. Nào ngờ, lão đã lẹ tay mà Tồn Khất Và Thần Toán còn nhanh hơn lão. Thần Khất phát chiêu, chấn rơi một quái. Còn Thần Toán tung một quyền đánh vào quái kia, sau đó Võ Lâm Thần Toán đã tung ngay một chiêu phách không vào não bộ của Toàn Phong.

Đầu người thì làm sao cứng bằng lực vạn cân của một chiêu phách không của một tay cao thủ vào hàng đệ nhất lưu. Toàn Phong chết tốt!

Hai quái bị vạ lây. Ba quái còn lại đứng run cầm cập, răng đánh vào nhau kêu côm cốp.

Cao Nhẫn hỏi :

- Các người chắc không muốn chết?

Lão Đại Quái bèn thụp người xuống lạy như té sao, lão nói :

- Cao thiếu gia! Ngân lạy Cao thiếu gia! Xin tha mạng cho bọn ngu ngốc này! Có mắt mà không có tròng, đã động chạm đến người... của thiếu gia!

Cao Nhấn nạt :

- Câm ngay! Bọn nguoi muốn sống thì hãy mau trả lời các câu hỏi của ta đây!

Lão gật đầu, hai quái kia cũng gật đầu. Gật nhanh, gật không ngừng.

Cao Nhấn tức cười nhưng cố nghiêm mặt lại :

- Phải nơi đây là nơi giam giữ người của lão Quân chủ?

Gật.

- Bọn nguoi là người cai quản nơi đây?

Gật.

- Tất cả những người bị giam giữ đều còn sống cả chứ?

Gật.

- Bọn nguoi ắt thông tỏ đường đi trong lòng mộ địa?

Gật.

- Được! Vậy bọn nguoi hãy dẫn đường ta đi nào!

Gật, rồi lắc đầu, lắc quày quảy.

- Thế là thế nào?

Lão Đại, đưa mắt lăm lét nhìn, rồi nói :

- Bẩm Cao thiếu gia! Bọn tiểu nhân biết đường đi, là chỉ biết ở phần bên trong mà thôi. Còn cách xuất, nhập mộ địa, tất cả đều phải do Ngân lệnh sứ dẫn đường! Bọn tiểu nhân thật sự không biết! Cao thiếu gia tha mạng!

Võ Lâm Thần Toán gần giọng nói :

- Hay lắm! Vậy là nguoi muốn chết thật rồi!

Cả ba quái cùng nói :

- Toán lão gia! Đâu dám, tiểu nhân đâu muốn chết!

Võ Lâm Thần Toán lạnh lùng nói :

- Nếu không muốn chết, sao lại dối quanh?

Ba quái sụp người lạy xin :

- Nào dám, bọn tiểu nhân nào dám dối trá lão gia!

- Hừ, còn nói là không dối trá! Vậy không phải lúc nãy Đại Quái và Nhị Quái âm thầm đưa Trịnh cô nương đến giấu nơi này sao?

Bị lật tẩy, biết là không thể dối được, cả ba tiếp tục dập đầu kêu la :

- Toán lão gia ơi! Xin tha mạng! Vì bọn tiểu nhân không dám vi lệnh của Quân chủ!

- Thế các nguoi dám kháng lại ý ta à?

- Không dám! Không dám!

- Cái này không dám, cái kia cũng không dám! Vậy là sao?

Ngũ lão quái vội nói nhanh :

- Được, được! Bọn tiểu nhân xin đưa đường cho hai vị lão gia và... nhị vị đây!

Đắc ý vì không ngờ dễ dàng lọt được vào nơi cấm địa của lão Quân chủ, Cao Nhẫn đưa mắt ra hiệu cho hai lão. Đoạn, Cao Nhẫn nói :

- Được rồi, đi mau!

Ba quái như được sống lại, cả ba đều lẳng xăng đi nhanh về hướng mộ địa, nơi giam giữ người của Hiệp Thiên bang. Mắt bọn chúng hấp háy, nháy nhó với nhau, Trịnh Hiếu Thiên nhìn thấy vội la lên :

- Thiếu hiệp, coi chừng nấc mưu bọn chúng!

Ba quái nghe tiếng kêu inh ỏi của Trịnh Hiếu Thiên, cả ba vội vàng phân thành ba hướng để chạy đi. Hai bóng người chớp lên, Cao Nhẫn vội nói :

- Xin nhị vị chờ lại một tên.

Thì ra Võ Lâm nhị thần đã tung người đi ngay khi ba quái bỏ chạy.

Bịch...

Bịch..

Hự...

Hai quái ngã ra chết ngay dưới tay của Võ Lâm Thần Toán, còn Võ Lâm Thần Khất đang khệnh khạng kéo một quái trở về chỗ cũ. Đưa mắt nhìn quái này, Cao Nhẫn hỏi :

- Ngươi là quái nào? Ở hàng thứ mấy trong Ngũ quái?

Gã này sợ chết, đáp :

- Là cuối cùng!

Cao Nhẫn lại nói :

- Nay lão Ngũ! Các ngươi sao lại chạy đi? Rốt cuộc nào có thoát được cái chết! Chỉ bằng cứ đưa bọn ta vào được lòng mộ địa, sau đó cao bay xa chạy, vậy là không khôn ngoan hơn sao. Lão nghĩ sao?

Trông mắt của hần đảo quanh, hần suy tính, rồi không biết hần tính thế nào mà hần nói :

- Được rồi! Chết thì chết! Để tiểu nhân đưa các vị đi.

Nói xong, xăng xái bước đi ngay.

Cao Nhẫn đưa chân theo sát, còn quay lại nói :

- Nhị lão hãy ở ngoài này với Trịnh cô nương! Đừng vào động, e nguy hiểm! Chốc nữa sẽ gặp lại sau!

Hai lão không lên tiếng nhưng cũng đành vung theo sự sắp đặt của Cao Nhẫn. Hai lão ở ngoài bồn chồn, lo lắng.

Tàn canh ba.

Rồi lại hết canh tư.

Và canh năm cũng đã sắp tàn.

Võ Lâm Thần Khất nói :

- Lão Toán! Ta không chịu được nữa rồi!

Võ Lâm Thần Toán cũng nói :

- Chứ ta thì chịu được sao?

- Bây giờ tính sao?

Võ Lâm Thần Toán nhăn trán, nhú mày, lão không vội đáp.

Võ Lâm Thần Khất lại gắt :

- Này cô kia! Cô không thể ngồi yên được một lúc sao? Bọn ta lo lắng bồn chồn thì mới phải đi! Còn cô, việc gì đến cô mà phải lo lắng, phải đi tới, đi lui cho mệt người thế?

Trịnh Hiếu Thiên thần sắc bất ổn, cô đáp :

- Lão gia bảo sao? Tiểu nữ mà lại không lo lắng ư? Vào đây... vào đây chỉ có chết, chứ làm sao sống được?

Võ Lâm Thần Khất nhảy dựng lên :

- Này, cô đừng nói gở nghe, được không?

Trịnh Hiếu Thiên lúc này mới thản thờ nói :

- Tiểu nữ không nói gở đâu. Vì tiểu nữ vào đó mà bị thương tích thế này!

- Thương tích! Dầu có cả trăm người cũng không làm gì được tiểu đệ của ta. Ở đó mà thương tích!

- Tại lão gia không biết nên mới nói vậy. Chứ thương tích của tiểu nữ đâu phải do người gây ra.

- Sao! Cô nương nói sao?- Võ Lâm nhị thần, hai lão cùng hoảng hốt hỏi.

Trịnh Hiếu Thiên cơ hồ muốn khóc lớn hơn, cô đáp :

- Đúng vậy! Không phải do người gây ra đâu! Mà là các cơ quan ám tàng bên trong lòng mộ địa gây ra đó!

- Cơ quan! Tên Quân chủ lại sành món này nữa sao?

Trịnh Hiếu Thiên lắc đầu :

- Không phải, trước đây, tiểu nữ nghe các sư huynh nói lại, lão... lão Quân chủ vô tình phát hiện được nơi này, lão chỉ lợi dụng các cơ quan sẵn có để bào toàn mà thôi. Vả lại, tiểu nữ cũng được nghe biết, bất quá, sau khi cơ quan đã phát động muốn sửa chữa lại, lão phải tốn rất nhiều công phu... có khi phải đến cả tháng mới xong.

Hai lão thật sự thấy nóng nảy, Võ Lâm Thần Khất chân dậm dậm, miệng la lên :

- Thế sao từ này giờ cô lại không chịu nói?

Trịnh Hiếu Thiên bật khóc lên :

- Hu hu... Tiểu nữ mấy... mấy lần định... nói Hu hu... nhưng lại sợ... vì... vì... hai lão gia... cứ im lặng... nên... nên... tiểu nữ... phải lo... lo Lắng... phải đi... đi tới... đi lui... Hu hu... mà lão gia... có... có hỏi... hỏi gì đâu. Hu hu...

Võ Lâm Thần Khất vò đầu, bức tóc, lão nạt :

- Nín! Có nín ngay không?

Còn ở đó mà khóc khiến ta thêm nẫu ruột!

Võ Lâm Thần Toán thì ôn tồn, nhưng lão lạnh lùng hỏi :

- Trịnh cô nương, lệnh sư huynh là ai, sao lại biết việc này? Còn cô nương, sao cô nương lại đến đây?

Trịnh Hiếu Thiên, phần vì bị lão Khất nạt, phần vì nghe lão Toán hỏi, cô ta căm hận nói ngay :

- Ba tên sư huynh đó... chính là ba tên đệ tử phản phúc của gia phụ. Bọn chúng đã bán đứng gia phụ, sau đó lại còn... lại còn trao tiểu nữ vào bàn tay dâm ô của lão Quân chủ khốn kiếp! Tiểu nữ vì tính mạng của gia phụ nên phải nuốt nhục mà sống! Vừa mới đây, tiểu nữ biết gia phụ bị giam ở nơi đây nên lần mò đến mong giải cứu cho được gia phụ! Nào ngờ... chút nữa... lại bị bọn lòng lang dạ sói... giết đi...! Được Cao thiếu hiệp và nhị vị lão gia giải thoát cho, tiểu nữ làm sao... làm sao lại không lo lắng cho Cao thiếu hiệp được.

Lão Toán, lúc này giọng đã bớt lạnh lùng, nói :

- Lệnh thân là vị nào? Còn bọn sư huynh chó má kia là ai?

- Bọn chúng là Thần Ung tam tú, nghiệt đồ của Kim Ung bang. Gia phụ chính là...

- Bang chủ Trịnh Đạt à?

Gật đầu, Trịnh Hiếu Thiên lại nức nở khóc.

Võ Lâm Thần Khất vẫn quan tâm đến Cao Nhẫn, lúc này vẫn chưa thấy tăm hơi, nên lão hỏi :

- Lão Toán! Bây giờ tính sao?

Võ Lâm Thần Toán mắt mở trừng trừng, lão nói :

- Ta và lão, vô phương đối chọi với tên Quân chủ kia! Phần Cao Nhẫn, giờ này không thấy đâu thì mười phần chắc chắn nguy hiểm đến cả mười. Ta định quay về, kéo róc toàn lực vào đây. Quyết san bằng một phen, cho vàng cám đều ra tro cả, mới hả được nỗi giận này!

Võ Lâm Thần Khất khoái trá, cười ha hả lên, hai lão tán đồng ngay :

- Đúng rồi! Lão Toán nói trúng ý ta! Phen này phải làm cho chúng biết tay! Càn quét, càn quét tât! Ha ha...

- Chà chà! Hai vị vui thú quá nhỉ! Càn quét ai? Ai càn quét nào?

Câu nói từ thình không dội xuống, chẳng khác nào tiếng sấm nổ vào lúc trời quang. Mà thật vậy, đối với hai lão và Trịnh Hiếu Thiên, câu nói này bỗng không lại đến, còn có tác dụng ghê gớm hơn cả tiếng sấm nổ nữa. Cả ba cùng nháy dưng cả lên.

- Cao Nhẫn!

- Cung chủ!

- Cao thiếu hiệp!

Đúng vậy, Cao Nhẫn đã theo sau câu nói mà hiện thân. Y phục dính đầy bụi đất, đồng thời lỗ chỗ nhiều vết thủng, kể cả vết cháy xém trên trường bào. Nhưng thần quang vẫn an tường, sắc diện vẫn điềm nhiên.

Cao Nhẫn vẫn an toàn đứng đấy, không hề suy xuyến.

Trịnh Hiếu Thiên không để ý đến cách xưng hô lạ thường của Võ Lâm Thần Toán, cô ta vừa thấy Cao Nhẫn đã hỏi ngay :

- Thiếu hiệp đã vào đến tận nơi?

Lắc đầu, Cao Nhẫn đáp :

- Chưa vào được bao xa cả!

- Sao vậy? Gã kia không dẫn đường sao? - Võ Lâm Thần Khất bật hỏi.

Cao Nhẫn thoáng trầm ngâm, nói :

- Gã có dẫn đường nhưng giữa chừng dờ quẽ! Phát động cơ quan, suýt nữa đã hại được tiểu đệ rồi! Nguy hiểm thật! Thập phần hung hiểm!

Võ Lâm Thần Khất lại hỏi :

- Thế còn gã kia đâu?

Cao Nhẫn đáp :

- Có lẽ gã đã chết vì loạn tiễn rồi! Còn không thì cũng chết bởi hỏa độc! Thôi! Chúng ta hãy rời đây đã, chuyện gì để lúc về sẽ nói sau!

Trời đã sắp sáng đến nơi.

Vùng mộ địa trở lại yên lặng.

Yên lặng để những người nằm nơi đây được an giấc.

Kể cả Toàn Phong và tứ quái cũng được an giấc nghìn thu.

* * * * *

Cả bốn người cùng vào một túp lều để dùng điểm tâm.

Tiểu bảo thấy thần tình của bốn vị khách sớm này mà thập phần kinh ngạc: hai người đi trước thì già nua, da đã nhăn nheo, tóc tai để luộm thuộm. Còn nam nhân đi sau với một nữ nhân thì trường bào tụy còn khá tốt nhưng lỗ chỗ có nhiều vết cháy xém và lại còn thủng ở nhiều nơi nữa. Còn nữ nhân đẹp thì có đẹp, nhưng sắc diện tiều tụy, y phục chu chu nhưng có điểm vài vết máu loang.

Cũng may mà bốn vị khách đều không đeo kiếm hoặc đại đao gì cả.

Bằng không, hắc tiểu bảo đã kinh nghi là vừa sáng sớm đã có cường đạo đến viếng, ắt hẳn sẽ la hét hã và bỏ chạy.

Cao Nhẫn sau khi dùng điểm tâm xong, chưa vội nói đến chuyện lọt vào mộ địa ra sao cả mà lại hỏi ngay Trịnh Hiểu Thiên :

- Trịnh tiểu thư! Xin cho hỏi. Vậy chớ tam vị sư huynh giờ đang ở đâu?

Võ Lâm Thần Khất, chân đạp nhẹ vào chân Cao Nhẫn, mắt thì nháy nhó ra hiệu.. Cao Nhẫn không hiểu được ý lão, vẫn đang chờ nghe Trịnh Hiểu Thiên trả lời.

Trịnh Hiểu Thiên sau một đêm, cơ hồ đã bình tâm tĩnh trí. Giờ nghe Cao Nhẫn hỏi, động đến vết thương lòng, cô kèm nước mắt mà nói :

- Cao thiếu hiệp! Quả tình ta... ta không biết bọn chúng ở nơi nào cả!

Cao Nhẫn cau đôi mày lười kiểng lại, toan hỏi nữa thì Võ Lâm Thần Khất thấy bất nhẫn nên nói chen vào :

- Việc này tiểu đệ không hiểu được đâu. Số là...

Thế là lão cứ thao thao, theo lời kể của Trịnh Hiểu Thiên mà nói lại tất cả cho Cao Nhẫn nghe.

Nghe xong, Cao Nhẫn quắc đôi mắt, giận dữ nói :

- Lại có những người tán tận lương tâm đến thế cơ à?

Nhìn Trịnh Hiểu Thiên đang âm thầm khóc, giọt vắn giọt dài, Cao Nhẫn ân hận nói :

- Trịnh tiểu thư! Xin tha thứ cho tại hạ đã có lời thất lễ! Quả là...tại hạ cứ ngỡ... ngỡ...

Trịnh Hiểu Thiên do còn đang xúc động không nói được nên lời. Nàng ta cứ đưa mắt đang đăm lẹ, nhìn Cao Nhẫn và gật đầu khi Cao Nhẫn đã nói xong, hàm ý thông cảm và không buồn trách gì Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn thấy vậy, vẫn còn áy náy không yên, nên nói :

- Trịnh tiểu thư! Nguyên tại hạ đã định, sau đây sẽ chia tay với tiểu thư vì bọn tại hạ còn nhiều việc phải làm! Bây giờ thì tại hạ định như vậy, tiểu thư nghe thử xem nhé.

Đoạn nhìn nhị lão, Cao Nhẫn nói tiếp :

- Theo ý của tiểu đệ, để giúp cho Trịnh tiểu thư một tay trong việc trả hận rửa thù, thì chúng ta đi với Trịnh tiểu thư đến gặp toàn thể quần hùng võ lâm Trung Nguyên, dựa vào việc của tiểu thư đây, việc giam giữ người một cách mờ ám của Hiệp Thiên bang và một bằng cớ mà tiểu đệ đang giữ đây mà đề tỉnh quần hùng. Họ chớ lăm lăm khi định suy tôn lão. Nếu được quần hùng tán đồng, ra sức trợ oai, tiểu đệ tin rằng ngày tàn của lão Quân chủ đã điểm! Các vị nghĩ thế nào?

Võ Lâm Thần Toán thấy phương cách của Cao Nhẫn là rất hay, lão gật gù tán đồng, song lão vẫn nói :

- Điều quan trọng là Trịnh tiểu thư đây có dám đứng ra làm nhân chứng không mà thôi?

Lão nói xong đã nhìn ngay vào mắt Trịnh Hiểu Thiên và chờ đợi. Cao Nhẫn và Võ Lâm Thần Khất cũng sốt ruột chờ đợi.

Trịnh Hiểu Thiên sau một thoáng chần chừ, nét mặt đã để lộ mối quyết tâm :

- Mạng của tiểu nữ còn đây là do hai vị lão gia và Cao thiếu hiệp ban cho. Việc nhục nhã của tiểu nữ chỉ là việc nhỏ. Việc báo thù cho Kim Ưng bang và diệt trừ tên đầu gian mới là việc quan trọng hơn. Tiểu nữ xin nguyện hết sức mình mà giúp các vị một tay.

Cao Nhẫn đứng bật ngay dậy, xúc động nói :

- Tại hạ xin vì võ lâm Trung Nguyên mà đa tạ sự thành toàn của tiểu thư. Tại hạ...

Đưa tay chặn lại, Trịnh Hiểu Thiên nói :

- Đây cũng là việc của ta mà. Cao thiếu hiệp không cần phải cảm tạ. Có một điều, Cao thiếu hiệp phải hứa với ta.

Cao Nhẫn đáp ứng ngay :

- Điều chi, xin tiểu thư cứ nói.

- Đó là, sau khi thiếu hiệp tìm được Thần Ưng tam tú ba tên, xin giữ mạng chúng lại mà giao cho ta. Được không?

Cao Nhẫn hơi ngần ngừ, lúc sau mới nói :

- Bọn chúng chính là hung thủ gây ra cái chết thảm cho nữ mẫu và Minh huynh của tại hạ. Nhưng tiểu thư đã có lời, tại hạ đành phải tuân theo.

Trịnh Hiếu Thiên lúc này cũng đứng dậy, vòng tay tạ ơn Cao Nhẫn và nói :

- Ta... Ta tạ ơn thiếu hiệp!

Cao Nhẫn luống cuống cả tay chân.

Võ Lâm Thần Khất thì cười lên ha hả :

- Được rồi! Được rồi! Việc cứ thế mà làm, cả hai đừng nên khách sáo nữa! Nào ngồi xuống đi nào!

Bấy giờ, Cao Nhẫn và Trịnh Hiếu Thiên mới ngồi xuống. Lúc này, Võ Lâm Thần Toán mới lên tiếng hỏi :

- Tiểu đệ! Việc lúc tối như thế nào? Nói nghe xem!

Cao Nhẫn đành phải thuật lại mọi việc :

- Đường vào mộ địa như là một mê cung! Trận thế thì không ra trận thế! Mà đường đi lối lại thì giăng giăng như mắc cửi. Đó là chưa nói đến có rất nhiều cơ quan, bẫy rập. Có chỗ thì hàng trăm mũi tên bắn ra như vãi trấu, có chỗ thì phun ra sương độc, nước độc, lửa độc, không biết cơ quan nào mà tránh được. Có thể nói, mỗi bước chân đi là bước vào tử địa. Tiểu đệ nghĩ, nếu chúng ta không tìm cách khống chế được cơ quan phát động thì khó mà lọt vào được. Thật là hiểm ác!

Khẽ thờ dài, Cao Nhẫn nói tiếp :

- Lão Quân chủ quả là người cơ trí!

Vỗ bàn một cái, Võ Lâm Thần Khất đã nói :

- Cơ trí gì cái tên gian hùng đó! Hắn chỉ dựa dẫm vào oai của tiền nhân mà thôi!

Cao Nhẫn không tin :

- Sao lão sư huynh lại nói vậy? Nói thế nghĩa là sao?

Lão đắc ý, chỉ tay vào Trịnh Hiếu Thiên :

- Thì ta nghe con bé này nói thế!

Cao Nhẫn nhìn Trịnh Hiếu Thiên mà sanh tâm nghi ngờ. Trịnh Hiếu Thiên vội nói lại mọi điều mà nàng ta đã nghe được từ miệng của ba vị sư huynh phản phúc của nàng cho Cao Nhẫn nghe qua một lượt.

Nghe xong, Cao Nhẫn chợt sáng mắt lên :

- Nói như tiểu thư thì...

Quay sang Võ Lâm nhị thần, Cao Nhẫn phấn khích nói :

- Tiểu đệ vào lúc tối, cơ hồ đã phá hủy được rất nhiều cơ quan bẫy rập. Có khả năng, bây giờ, trong nhất thời lão Quân chủ chưa sửa chữa lại, chúng ta kéo toàn bộ quần hùng vào đó, ắt có cơ đánh tháo được tất cả những kẻ bị giam cầm. Phá tan được một trọng địa của lão, vậy không chừng là hay.

Võ Lâm nhị thần và Trịnh Hiếu Thiên, cả ba đều tán thành ý này của Cao Nhẫn. Thế là cả ba cùng Cao Nhẫn, sau khi thanh toán tiền bữa điểm tâm xong, đã vội rời đi ngay. Tiến về phía Động Đình hồ. Mong đón gặp được quần hùng đang tề tựu ở đó chờ tham gia Đại Diễn Lễ của lão Quân chủ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Phạt không vào Địa ngục, thì ai vào?

Ngày mười bốn tháng tám.

Chỉ còn một ngày nữa là đến tiết Trung Ngươn.

Giờ sắp chánh Ngọ.

Tiết trời giữa trưa này bỗng trở nên mát dịu.

Mọi người vẫn còn đi lại đông đúc trên đường. Họ gắng sức sửa được một ít phẩm vật để chuẩn bị đón mừng tiết Trung Ngươn. Họ cố đi cho thật nhanh. Gắng mua sắm cho thật lạ. Vì không biết lúc nào trời sẽ đổ mưa. Tiết trời tháng tám, mưa nắng thất thường, đó là điều mà ai ai cũng biết.

Cao Nhẫn đang cùng Trịnh Hiền Thiên và Võ Lâm nhị thần, nhìn thấy vậy, Cao Nhẫn có cảm nghĩ: “Giang hồ cũng thất thường như vậy! Không biết bây giờ đang yên, rồi đến lúc nào đó lại loạn. Hoặc đang loạn đó, bỗng chốc lại yên tĩnh”.

Xa xa đã thấy một túr lâu thật lớn, không biết tên của túr lâu gọi là gì? Nhưng bây giờ một ngọn đại kỳ phong đáng phát phới bay, đại kỳ viết rõ hàng chữ:

“Giang Hồ Đại Túr Lâu”.

Cao Nhẫn suy nghĩ mà thấy hay hay. Tay chủ nhân túr lâu này thật biết lợi dụng thời cơ. Nhân dịp này, phô trương ngọn đại kỳ đó, ắt sẽ thu được một món bạc lớn. Người giang hồ ra vào “Giang hồ đại túr lâu” không ngớt.

Nói tiếp ý nghĩ lúc này, Cao Nhẫn thêm một cảm nhận, người giang hồ cũng thất thường như tiết trời tháng tám, Hi nộ, phản phúc vô thường, lúc theo phe này, khi ngã theo phe nọ, có lúc chánh, có lúc tà, có lúc sẵn sàng ra tay trượng nghĩa, có khi đang tâm làm một việc ác.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng lúc này đây Cao Nhẫn đang trông chờ, đang hy vọng vào đám khách giang hồ này. Nếu họ tán đồng ý kiến của bọn người Cao Nhẫn thì giang hồ có cơ được bình yên. Giông tố sẽ lập tức bị đánh tan, trời sẽ lại trong sáng. Còn ngược lại thật khó mà đoán được điều gì sẽ xảy ra.

Tinh mắt hơn cả bọn, Cao Nhẫn vừa bước vào “Giang hồ đại túr lâu” đã phát hiện ngay nhóm người Độc Mục Cái.

Họ quây quần ngồi chung một bàn, cả thầy gồm bảy người. Độc Mục Cái Bang chủ Cái bang, Hồng Nhật Tảo Kiếm Lã Nguyên Sinh, Nhất Quyền Đoạn Ngục Vô Thành Ngung, Chương môn phái Không Động, Giang Nam song hùng, hai tay kiếm khách ở Giang Nam, Nhị lão Khương, Châu ở Tái Bắc Quan Ngoại. Cạnh bàn họ là nhóm người trẻ tuổi cùng chung một phe, gồm Tam Thủ Thái Tuế Tôn Bình, Triệu Tường Lân, Lăng Mẫn, Đinh Phượng. Cả bốn đều là đệ tử của Chương môn Không Động. Có cả Tư Đồ Sương và thị tỳ A Ngọc.

Đinh Phượng chắc có lẽ đã mong nhìn lại được Cao Nhẫn nên luôn đưa mắt quan sát cửa ra vào của Đại Túr Lâu. Vừa thấy Cao Nhẫn xuất hiện, Đinh Phượng đã gọi :

- Cao huynh! Bọn tiểu muội đang ở đây!

Tiếng gọi bất ngờ của Đinh Phượng làm cho cả hai bàn già trẻ đều phải nhìn ra. Và mọi nhân vật giang hồ trong Đại Túr Lâu thấy thái độ kỳ quặc của những người ở hai bàn này, họ cũng đưa mắt nhìn theo. Nhiều tiếng gọi ồn ào tức thì diễn ra.

- Cao diệt!

- Cao Nhẫn!

- Cao hiền đệ!

- Cao huynh!

- Thì ra người đó chính là Cao Nhẫn!

- Hai lão đi theo đó là ai vậy?

- Võ Lâm nhị thần đó! Các hạ không biết sao?

- Còn thiếu nữ kia, in như là... là...

- Ái nữ của Bang chủ Kim Ưng bang đó!

- Ra vậy, nghe nói cô ta và toàn Kim Ưng bang đều thuận phục Hiệp Thiên bang, sao lại đi với Cao Nhẫn thành một bọn vậy?

Cao Nhẫn vòng tay chào mọi người một, Võ Lâm nhị thần thì giữ nguyên nét mặt, đi ngay đến chỗ bọn Độc Mục Cái đang ngồi. Trịnh Hiền Thiên thì cúi gằm đầu, e dè đi theo từng bước chân của Cao Nhẫn.

Khi Cao Nhẫn đi đến bàn của Tôn Bình, Tôn Bình vội kéo ghế, và mời :

- Cao hiền đệ! Ngồi xuống nào! Tiểu thư! Xin mời!

Cao Nhấn nhìn qua mọi người một lượt, rồi hỏi :

- Tur Đồ tử tử, Đình tiểu thư! Mọi người vẫn khỏe cả chứ?

Tur Đồ Sương thì khẽ gật đầu đáp lễ, còn Đình Phượng thì đầu cúi xuống, không đáp lời Cao Nhấn. Cao Nhấn nào hiểu được ý của Đình Phượng, nên vẫn vui vẻ giới thiệu :

- Đề tiểu đệ giới thiệu với mọi người. Tiểu thư đây là...

Đình Phượng cướp lời :

- Còn ai mà không biết cô à là ái nữ của Bang chủ Kim Ưng bang, nha traô của Hiệp Thiên bang mà cao huynh lại phải giới thiệu?

Cao Nhấn cau ngay nét mặt, nhìn Đình Phượng với vẻ không hài lòng.

Còn Đình Phượng ngoảnh mặt đi nơi khác không thèm để ý đến. Mọi người trong bàn đều cảm thấy ngột ngạt.

Thấy thái độ của tất cả như vậy, Trịnh Hiền Thiên đưa tay ôm mặt khóc, nếu Tur Đồ Sương không kịp ngăn giữ thì có lẽ Trịnh Hiền Thiên đã quay người chạy đi.

Cao Nhấn khẽ chất lưỡi, không biết phải mở lời ra sao! Thì đằng kia, không hiểu mọi người đã bàn định như thế nào, mà bây giờ Độc Mục Cái đã đứng lên nói oang oang :

- Chư vị đồng đạo giang hồ, Độc Mục Cái tôi có đôi lời muốn nói, không hiểu chư vị có muốn nghe không?

Thế là tất cả mọi người đều nhao nhao lên :

- Lại có gì nữa thế không biết!

- Im nào! Để lão ta nói thử xem sao?

- Được rồi! Độc Mục Cái huynh cứ nói đi! Bọn tiểu đệ nghe đây!

- Chẳng biết có gì mà lão ta muốn nói vậy kia?

- Hay là, Cái bang có việc gì đây!

- Tốt hơn xin tất cả dừng lời, để Bang chủ Cái bang nói trước đã, rồi sau đó xin chư vị cho biết ý kiến.

Cuối cùng Nhất Quyền Đoạn Ngục Vô Thành Ngung đã phải vận nội lực, nói thật lớn, thì mọi người mới chịu để cho Độc Mục Cái nói.

Độc Mục Cái với con mắt còn lại, đã xạ thần quang lấp lánh, lão nhìn qua một lượt rồi mới nói :

- Đa tạ chư vị đồng đạo, đã cho mỡ được trình bày một số việc sau đây

Nói đến đây, lão đưa tay chỉ về phía Vô Lâm nhị thần, rồi hắng giọng nói :

- Nhị vị lão gia đây, chắc chư vị đều biết cả rồi? Lời của mỡ sắp nói đây là theo ý của Vô Lâm nhị thần, và chính nhị vị lão nhân gia đây đã tận mắt thấy, và đã tận tai nghe. Đó là...

Rồi lão lược thuật lại mọi việc, khởi thủy từ huyết án toàn gia trang nhà họ Đình. Dẫn đến việc các bang Kim Ưng, Tiềm Long và Cái bang lần lượt bị mua chuộc, phản bội hoặc bị truy sát khắp nơi, lão không nói đến các môn phái, vì e ngại nơi đây quần hùng đa số đều không nhiều thì ít cũng có đôi chút tình cảm với môn phái này, cũng với môn phái nọ.

Lão nói phớt qua về việc vây công phái Không Động, nếu không có sự tiếp ứng kịp thời của một số nhân vật võ lâm có đôi chút hữu danh, ắt hẳn bây giờ phái Không Động cũng không khác nào Tiềm Long Bang.

Để ý thấy mọi người chịu lắng tai nghe, Độc Mục Cái bèn hắng giọng, lấy hơi, rồi bắt đầu nói đến sự việc ở Kim Lăng. Lão nói rõ :

- Việc giam giữ người của Hiệp Thiên bang là một sự thật, vì có Trịnh tiểu thư đây là người trong cuộc. Hơn nữa, lại có Vô Lâm nhị thần tiền bối đã chính tai nghe Ngân lệnh sứ của bọn chúng là Bạch Phát Đầu Đà Toàn Phong thủ nhận cùng với bọn Hoài Lâm ngũ quái là Thiết lệnh sứ, chúng đều là những tên quân ngục. Đêm qua, Vô Lâm nhị thần cùng Cao thiếu hiệp đã toan đột nhập vào lòng mộ địa, mong giải thoát cho số người đang bị giam giữ. Nhưng do ít người, phần nữa là do cơ quan ám tàng đã phát động, khiến cho sự việc bất thành! Hôm nay, chỉ còn một ngày nữa là Diên lễ của Hiệp Thiên bang sẽ được tổ chức. Chúng ta nếu toàn tâm toàn lực, tiến vào lòng mộ địa ở Kim Lăng, nếu giải thoát hết được số quần hùng bị giam, thì sẽ lật được bộ mặt giả nhân giả nghĩa của lão Quân chủ, sẽ...

- Lão thất phu! Câm ngay! Đừng có giở giọng ngâm máu phun người! Quân chủ là một người đại lượng, đại đức. Mà lão lại dám cho Quân chủ là một người có hành động bỉ ổi, xấu xa như vậy sao?

Câu phản ứng gay gắt này, đã làm cho Độc Mục Cái phải ngưng lời. Vì dù cho lão có muốn nói nữa, cũng không thể nói được, bởi lúc này, mọi người đều xôn xao, bàn tán, kẻ tán thành, người phản đối. Kể cho Quân chủ là một tên gian hùng, người lại nói Quân chủ là một vị cứu tinh cho võ lâm Trung Nguyên. Không ai nghe ai.

Lời nói càng lúc càng thêm chói tai, khó nghe. Càng khó nghe, thì càng dễ sinh sự. Mà đã sinh sự thì sự sinh. Thế là đã có vài chỗ xảy ra xô xát.

Bỗng có người lên tiếng nói thật lớn :

- Đầu mọi sự, cũng chỉ là tại lão ăn mày một mắt kia. Anh em ơi, nhào đến, đánh cho lão gãy răng, cho lão chừa tật nói huênh hoang. Nào, xông lên!

Bàn ghế bắt đầu ngã đổ, chén đĩa vỡ nát, bay loan xạ trên không trung. Có kẻ vỡ đầu, có người buru trán. Tiếng la oai oái nổi lên khắp nơi.

Không làm sao được để vấn hồi trật tự. Cao Nhẫn gầm lên :

- Dừng tay!

Tiếng gầm đầy khí lực, tiếng gầm vang động đến long trời lở đất.

Mọi người đều bình tĩnh sau một cơn mất trí. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau rồi bèn lên, đò cả mặt.

Cao Nhẫn lên tiếng :

- Việc đã đến thế này, mong chư vị bình tâm, tĩnh trí. Đừng quá nôn nóng, kéo làm mưu kẻ gây rối, mà tự mình đánh mình!

Lời nói của Cao Nhẫn nói thật chí lý. Vì chính Độc Mục Cái, Võ Thành Ngung và một số nhân vật thành danh khác chỉ chút nữa là đã lao vào cuộc ẩu đả.

Nhưng cũng có người lên tiếng phản bác :

- Nói không đúng! Kẻ muốn gây rối đây chính là Độc Mục Cái Bang chủ Cái bang.

Độc Mục Cái nghe có người dám chỉ đích danh lão mà nói, lão xạ mắt còn lại, nhìn về hướng phát ra tiếng nói, thì thấy là một người bé lốt choắt, mắt chuột, tai dơi, không rõ đây là ai?

Độc Mục Cái bèn hỏi :

- Xin hỏi tôn giá là ai? Có sao lại cho lời nói của lão nói ra là gây rối?

Người có tạng bé lốt choắt đảo nhanh đôi mắt nhìn về một phía, rồi nhìn lại Độc Mục Cái mà nói :

- Bản nhân tuy ít có góp mặt với giang hồ, nhưng cũng có thể nói mọi biến chuyển đều không qua được mắt của bản nhân.

Độc Mục Cái lập tức phì cười, lão nói :

- Tôn giá nói cả nửa buổi mà chưa cho biết quý danh?

Gã lốt choắt lúng túng đáp :

- Bản nhân là người của Đường gia, bản nhân là tiểu đệ chót của Đường gia chủ. Đường Tam Tâm là bản nhân!

Nghe gã nói xong, một số quần hùng bắt phải cười lên, có người lại nói nhỏ, nhưng không nhỏ lắm, có ý cho nhiều người nghe :

- Người khác chỉ nhị tâm thôi, là thiên hạ đủ chạy xa rồi, còn gã này lại có đến tam tâm!

Gã lốt choắt cũng nghe được câu nói này, gã luống cuống, nhưng khi đưa mắt về một hướng, gã lại lớn giọng nói thêm :

- Đường gia do lúc trước chưa gặp Quân chủ, nên mới có thái độ bất hợp tác. Đến sau này, khi đặc được dẫn kiến với Quân chủ rồi, toàn thể Đường gia đều nhất nhất ủng hộ Quân chủ. Chỉ có Quân chủ mới là người đủ tài lẫn đức độ để lãnh đạo quần hùng, lãnh đạo võ lâm Trung Nguyên.

Không ai ngắt lời của gã, cứ để cho gã huyền thuyên, và khi gã nói xong, mọi người hầu như đều có cảm nghĩ như nhau, nghĩa là không đồng tình với gã, và cơ hồ không cảm phục lão Quân chủ.

Gã như cũng biết vậy, do đó len lén gã lại đưa mắt nhìn về hướng lúc nãy, thái độ này của gã đã có nhiều người quan sát thấy. Họ đưa mắt nhìn theo ánh mắt gã, thì phát hiện ra gã đang nhìn Huyền Hạc đạo trưởng, Chương môn phái Võ Đang và kể cả Thần Đạo Nhất Trụ Thiên Khương Hoắc cũng đang có mặt.

Họ ồ lên một tiếng thật lớn, có người chột nói :

- Thì ra gã nói theo lệnh của hai vị Kim lệnh sứ!
- Thảo nào mà trong lòng mộ lại không có chất độc khét tiếng của Đường gia!
- Đường gia nào mà thuận phục Quân chủ! Chứ nếu không, Đường gia mà lại nghe lời của Võ Đang à?
- Xem mặt gã, thật đúng với tên của gã!
- Chắc gã lại giống bọn Tam Tú của Kim Ung chứ gì?
- Cũng là một giuộc với nhau cả mà!
- Xem lão đạo và lão to lớn kia, vậy mà cùng một giuộc được sao?

Mọi người lại nhón nháo cả lên. Huyền Hạc đạo trưởng thì mặt đã trở nên tím ngắt. Thần Dao Khương Hoắc thì đỏ rần cả khuôn mặt. Để chữa thẹn, Huyền Hạc đạo trưởng đứng lên, chấp tay xá một vòng, rồi lão cố lấy bình tĩnh nói :

- Hôm nay... e hèm... hôm nay bản đạo và Khương huynh đây... e hèm... được Quân chủ cất đặt đến đón tiếp chư vị đáp thuyền đến Quân Sơn dự Đại Điền Lễ! Thay mặt Quân chủ, bản đạo và Khương huynh xin đa tạ chư vị hạ cố đến dự. Xin mời! Thuyền đã sẵn sàng.

Cao Nhẫn, Võ Lâm nhị thần và một số người đứng lên, đưa mắt nhìn nhau rồi lại khe khẽ lắc đầu. Cao Nhẫn cố nói cho thật khẽ, chỉ để Võ Lâm nhị thần nghe tiếng :

- Xem thế này, thì việc tiến đánh Kim Lăng không xong rồi!

Khe khẽ lắc đầu, Võ Lâm Thần Toán cũng đáp nhỏ :

- Đành vậy, chúng ta đã bứt dây làm động đến rừng rồi. Không khéo sẽ làm nguy hại đến tánh mạng của những người đang bị giam giữ.

Gật đầu, Cao Nhẫn chán nản nói :

- Thôi! Để sau Điền Lễ rồi hẵng tính.

Lúc này, Huyền Hạc đạo trưởng, Khương Hoắc và những kẻ đồng phe đã rời đi! Đa số quần hùng cũng đi theo. Cao Nhẫn chỉ nhìn, lắc đầu nói :

- Họ thật là vô tư, đi vào chỗ chết mà không biết.

Võ Thành Ngung nghe được câu nói này của Cao Nhẫn, lão lên tiếng :

- Chúng ta cũng không thể bỏ mặc họ được! Đúng không?

Giật mình, Cao Nhẫn cúi đầu nói :

- Tiền bối dạy chí phải!

Võ Thành Ngung hài lòng, gật đầu :

- Thế thì chúng ta cùng đi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Long tranh - hổ đấu Đạo - ma tranh cường

Động Đình hồ.

Quân Sơn.

Quân Sơn đạo am.

Mới đầu canh một mà ánh trăng đã soi sáng mọi vật. Cao Nhẫn vì lo lắng cho việc ngày mai, khó thể ngồi yên trong phòng, đành đưa chân tản bộ dọc theo đường lát đá xanh dẫn quanh vòng trong Quần Sơn đạo am.

Ánh trăng qua từng chỗ trống lộ thiên giữa các mái nhà, đập vào từng phiến đá lát đường. Tùy theo độ khảm nông, sâu của phiến đá lát mà ánh trăng làm cho bóng của từng phiến đá in xuống chỗ nhiều chỗ ít, chỗ tỏ chỗ mờ. Sự việc này đưa hồi ức Cao Nhẫn trở lại với Kỳ Liên sơn, với Loạn Thạch cuộc.

Gió từng cơn mát dịu từ mặt hồ Động Đình thổi vào khiến Cao Nhẫn càng nhớ đến gò Loạn Thạch.

- Ai?

Dù đang sống trong hồi tưởng nhưng một phản thính lực đã giúp cho Cao Nhẫn phát hiện ra có người vừa mới đến. Cao Nhẫn trầm giọng hỏi. Người nọ không hiện thân, chỉ nói trong lúc chớp mình lướt đi :

- Có gan hãy theo ta.

Không là mãnh long thì không quá giang! Cao Nhẫn không chần chừ, tung người lướt theo ngay.

Bóng người nọ ẩn hiện phía trước, quanh đi, quanh lại, vẫn lướt nhanh như gió. Thân pháp cũng đã đến hàng tuyệt đỉnh.

Kinh ngạc, Cao Nhẫn không bỏ cuộc, vẫn lướt mình theo sát, trong lòng thì lại tự hỏi: “Ai thế nhỉ? Thân pháp thật đáng khâm phục, đường đi lối lại trong Quần Sơn đạo am được án theo trận đồ mà bóng người này cứ thông dong lướt đi, không chút ngập ngừng”.

Cao Nhẫn lại nghĩ: “Kiến văn của người này cũng không kém hơn Vô Lâm Thần Toán”.

Kẻ trước người sau như hai vệt sương mờ trong đêm trăng yên tĩnh.

Chẳng mấy chốc, cả hai đã vượt ra khỏi phạm vi Quần Sơn đạo am.

Bóng trước cứ lướt đi, hướng về phía Bắc của Quần Sơn.

Cao Nhẫn tự hỏi: “Người này dẫn ta đi đâu?”

Xa xa, đã thấy mặt nước hồ Động Đình lấp lánh dưới ánh trăng xuyên qua hàng liễu rủ... cảnh vật trông đẹp đến mê hồn. Còn cách rặng liễu rủ chừng năm trượng, bóng người phía trước dừng chân.

“Nói đứng lại là đứng lại được ngay. Người này thân thủ quả là bất phàm”.

Cao Nhẫn dừng chân cách người này ba trượng đã nghĩ thế. Thấy bóng người phía trước, sau khi đã đến đây không xoay mặt lại, cũng không lên tiếng, Cao Nhẫn đành phải hỏi :

- Tôn giá là ai? Cho vời tại hạ đến đây là có ý gì?

Người này từ từ quay người lại.

Cao Nhẫn khi nhận rõ đây là ai, liền bật thốt lên :

- Quân chủ! Là lão ư?

Xạ hai tia mục quang sáng quắc nhìn Cao Nhẫn, lão gật gù lên tiếng :

- Cao thiếu hiệp quả có đảm lược. Xứng đáng là long phụng giữa đám phàm phu tục tử.

Cao Nhẫn trầm giọng :

- Không lẽ Quân chủ cho vời tại hạ đến đây chỉ để nói những điều này?

Lão Quân chủ cất giọng trầm hơn :

- Hai đệ tử của ta đã lâu không thấy về, có phải chúng đã gặp Cao thiếu hiệp?

Cao Nhẫn vẫn điềm nhiên :

- Là Quân chủ muốn nói đến ai?

Lão lặng nhìn Cao Nhẫn một lúc mới nói :

- Khá lắm! Tâm tư cũng khá lắm! Ta muốn nói đến Thập nhất và Thập nhị.

Gật đầu, Cao Nhẫn nói mà không chút sợ sệt :

- Nếu là chúng thì Quân chủ khỏi phải trông chờ, tại hạ đã bắt tận tay chúng bắt người, phóng hỏa, lại toan sát nhân diệt khẩu. Việc thế đó, Quân chủ lại là bậc đại lượng, đại đức, Quân chủ sẽ làm gì? Giết hay tha?

Lão Quân chủ thật xứng đáng là một bậc kiêu hùng, không giận dữ, quát nạt, cũng không hổ ngại bẻ mặt. Lão gật gù :

- Đáng lắm! Giết là đáng lắm!

Lão ngẩng mặt nhìn vầng trăng đang sáng tỏ, lão nói :

- Một bầu trời không thể có hai vầng trăng. Sao Cao thiếu hiệp lại chống đối ta?

- Quân chủ hãy tự hỏi lấy mình.

- Cao thiếu hiệp cho ta làm không đúng à?

- ...

- Hợp nhất võ lâm lại, mọi người cùng chung lo việc lớn, mưu cầu thái hòa là sai sao?

- Không sai!

- Thế tại sao Cao thiếu hiệp lại không cùng hợp tác với ta?

- Quân chủ giả vờ hay thật sự Quân chủ không biết?

- Nếu ta đã biết, có sao ta lại còn phải hỏi?

- Nói về việc cá nhân, tại hạ và Quân chủ có mối thù.

- Thù gì? Lúc nào?

- Vì bí ẩn gò Loạn Thạch mà Quân chủ cho người giết nhũ mẫu, truy sát tại hạ, sau lại đá tử Minh huynh.

- Ta đã nghe việc này, nhưng Cao thiếu hiệp sao lại trách ta? Không phải tất cả đều do Tam tú Thần Ưng sao?

- Quân chủ định hai tay mà che khuất cả bầu trời sao? Tam tú Thần Ưng không phải là sai nha của Quân chủ à? Không phải vì ham danh đoạt lợi, mưu lợi ích cá nhân mà bọn chúng đã bán đứng cả Kim Ưng bang cho Quân chủ sao?

- Cao thiếu hiệp nghĩ sao, nếu ta trao bọn chúng, cả ba cho thiếu hiệp xử trí?

- Đa tạ Quân chủ đã thành toàn, tại hạ ghi nhớ mãi ơn này.

- Vậy là bốn Quân chủ sẽ trao bọn chúng cho Cao thiếu hiệp, rồi sau đó, Cao thiếu hiệp sẽ hợp tác với ta chứ?

- Không! Quân chủ, Cao Nhẫn này chưa nói hết lời. Nãy giờ tại hạ chỉ nói với Quân chủ về việc cá nhân tại hạ mà thôi. Còn việc chung của võ lâm Trung Nguyên thì...

- Thì thế nào?

- Tôn chi và mục đích của Quân chủ rất phù hợp với lòng mong muốn của mọi người. Duy chỉ...

- Cao thiếu hiệp cứ nói.

- Phương cách của Quân chủ đang làm và cá nhân con người của Quân chủ, tại hạ không thể tán đồng.

- Phương cách nào của ta mà Cao thiếu hiệp bất bình?

- Dùng sức mạnh mà truy bức mọi người phải suy tôn mình điều này không đúng. Tại hạ không tán đồng.

- Ta đã truy bức ai?

- Việc của Đường gia, việc của Không Động, Cái bang... đó không phải là truy bức, là dùng thủ đoạn mờ ám để đạt được mục đích đó sao?

- Hừ! Vô độc bất trượng phu.

- Đó chính là điều khiến cho tại hạ phải bất bình.

- Còn cá nhân ta thì sao chứ?

- Việc này, tuy tại hạ chưa có bằng cứ xác đáng nhưng cũng đủ kết luận Quân chủ là hạng người lừa thầy, phản bạn, hiếp đáp nữ nhân, loạn luân, loạn ngữ với nữ môn đồ mình.

- Câm miệng! Tiểu tử bất trí, đừng thấy ta cầu cạnh mà lấn lướt. Ngoa ngôn, xảo ngữ, vô lễ cả với bậc trưởng thượng!

Cao Nhẫn vẫn luôn đề cao cảnh giác, ngửa mặt lên trời cười khanh khách :

- Ha ha ha... cỡ lão mà cũng học đòi làm trưởng thượng của ta ư? Lão có đáng không? Ha ha ha...

Lão Quân chủ cả giận nạt đùa :

- Được rồi, nếu đêm nay mà ta không giết được ngươi, ta làm sao mà có thể hiệu lệnh mọi người!

- Không cần phải nói lời dao to búa lớn mà làm gì! Lão không giết ta, ắt ta cũng phải giết lão. Ta còn sống ngày nào, lão đừng có vọng tưởng ngày ấy! Mồi!

Cao Nhẫn đưa tay lên mời lão, thần thái thật là ung dung, vì lúc trước, chỉ do kém trí mà phải thua lão chứ thật ra, chưa biết ai đã hơn ai. Huống chi Cao Nhẫn ngày hôm nay không còn là Cao Nhẫn của ngày trước nữa rồi.

Lão Quân chủ chưa chịu ra tay ngay, mà lão lại cười vang lên :

- Ha ha ha... Tiểu tử thật là ngông cuồng! Ta ha ha... thật tình thương hại cho ngươi! Ha ha ha... Ngươi đừng tưởng qua được ba chương của ta lúc trước là đã đủ lắm rồi sao? Ha ha ha... lắm, ngươi lắm to! Nếu ta muốn giết ngươi thật dễ như trở bàn tay! Ha ha ha... Nào múa may đi chứ. Xem ngươi có bao nhiêu tài cán nào!

Từng chuỗi cười khinh mạn của lão phát ra làm máu căm hờn của Cao Nhẫn bốc lên theo.

Chẳng thể dừng được, Cao Nhẫn sử dụng ngay chiêu chương ‘Áo Ma phục ma’ bí truyền của Đế Tổ với cả mười hai thành công lực.

Chương kinh ào ào thoát ra. không gian như tối sầm lại, như vầng trăng đã bị chương phong đẩy đi mất, tất cả đều phủ chụp lên người lão Quân chủ.

Lão Quân chủ chớp mắt, lão mới biết người làm mới chính là lão! Lão cả kinh đưa cả tả thủ ra, kèm theo tiếng quát vang trời :

- Chết!

B...u... ù... ùng!

Chương kinh chạm chương kinh. Chương phong cuốn lấy chương phong. Không khí chung quanh dao động. Bụi cát tung bay mù mịt.

Cả hai bóng người cơ hồ muốn tung bay như thuyền nan giữa biển cả, Cao Nhẫn và lão Quân chủ lắc lư, dập dềnh, chao đảo. Phải một lúc lâu sau, cả hai mới trụ vững thân hình.

Lão Quân chủ nhìn Cao Nhẫn mà sửng sờ.

Cao Nhẫn nhìn lão mà khiếp sợ.

Khiếp cũng phải đánh. Sợ cũng phải ra chiêu. Quyết một mất một còn.

Cao Nhẫn cho tay vào người, rút phát tiểu đao ra, miệng đã quát lên :

- Hãy đỡ vài chiêu kiếm của ta nào!

Quyết trong thời gian ngắn, phải hạ cho được lão. Tiểu đao vừa vung ra, đã sử dụng ngay Đệ Nhất Thức Hàng Tà. Tiểu đao vũ lộng, kiếm khí bốc ra lạnh người. Cứ thế mà nhắm vào người lão Quân chủ. Lão Quân chủ tay nhanh tợ chớp giật, đã thấy kiếm cầm ở tay, lão cũng phát ngay kiếm chiêu, miệng lão cũng quát :

- Đờ thì đờ!

“Keng” Một tiếng kêu văng ra! Kiếm lão đã gãy tiện, nhưng không hổ là tuyệt đại cao thủ, thân thủ của lão thật bất phàm, chân búng ngược, hữu thủ cầm thanh kiếm đã cụt đầu, ném nhanh vào vàng kiếm quang của Cao Nhẫn.

Thật sợ cho kiếm chiêu của Cao Nhẫn.

Keng! Keng! Keng!

Thanh kiếm cụt bay vào người Cao Nhẫn, Cao Nhẫn ngó thấy ám khí, tay đưa chiêu thật nhanh, do tiểu đao sắc bén, thanh kiếm cụt chưa đi hết đã đã bị kiếm chiêu của Cao Nhẫn tiện ngọt làm bốn đoạn ngắn, là tả rơi xuống. Hụt mất chiêu đầu, Cao Nhẫn tức mình, lao tới sử luôn Đệ nhị thức Phục Tà, bất kể lão đã có kiếm khác hay vẫn tay không.

Lão Quân chủ như hổ đã bị đuổi đến đường cùng, thoát thân cũng không kịp, lão luôn miệng hét vang :

- Này! Này! Này!

Phục cho lão, mà cũng sợ thay cho lão. Hai tay không mà lão dám chiêu đối chiêu cùng tiểu đao của Cao Nhẫn. Chụp, vỗ, gạt, hất, kể cả tung quyền qua kẻ hở vàng kiếm quang mà đâm vào người Cao Nhẫn.

Nhưng vậy, chứng tỏ Cao Nhẫn đã kém lão một bậc. Cao Nhẫn nghĩ vậy. Chứ nào biết lão nhờ trải qua trăm ngàn trận chiến, kinh nghiệm có thừa. Hơn nữa, lần đầu Cao Nhẫn ứng dụng chiêu này với tiểu đao ngắn, phần không có phối hợp với kiếm pháp phục ma. Do đó, lão mới qua được chiêu này của Cao Nhẫn, chứ thật tình lão đã sợ. Lão hét lên :

- Dừng tay! Dừng lại ngay!

Mặc lão kêu, kệ cho lão hét. Cao Nhẫn phóng lao phải theo lao. Đệ tam thức Phục Tà đã tuôn ra như thác đổ, như sóng Trường Giang vỡ bờ.

Nhưng...

Đốm sáng giữa vàng kiếm quang mờ mịt, đã đánh vào chỗ trống. Lão Quân chủ đã chạy đâu mất rồi. Nhìn lại chỗ lão đứng, một vạt áo đạo bào bằng gấm còn nằm đó! Đạo bào đã thể mạng cho lão. Cao Nhẫn lăm lăm :

- Lão nhanh chân thật!

Tuy vậy, qua sự việc đêm nay, Cao Nhẫn thấy sự việc sẽ đến vào ngày mai rất dễ giải quyết, võ lâm sẽ hết hời đen tối.

Như vàng trắng vào giữa canh ba của đêm trước ngày rằm, nó đang tỏa sáng, một ánh sáng huyền diệu, mát mẻ, bình yên, không tỳ vết, không hoen ố, không như lòng của lão Quân chủ đã bị hoen ố vì dã tâm của lão?

Để cho tâm hồn được thanh thoi. Để cho thân xác được nghỉ ngơi, Cao Nhẫn đưa chân chậm chậm, khoan thai, đi dần dần về lại Quân Sơn đạo am.

Lúc này mọi người đều ngủ cả!

Họ bình thần ngủ cũng phải vì ngày mai võ lâm sẽ được yên bình như mọi người từng mong muốn nó yên bình. Chỉ trừ có một nhóm người đang thức, đang chờ. Võ Lâm nhị thần bình tâm mà chờ Cao Nhẫn.

Trình Hiến Thiên, Đinh Phụng, Tư Đồ Sương, Tôn Bình thì bồn chồn mà trông chờ Cao Nhẫn. Hồng Nhật Tào Kiếm Lã Nguyên Sinh, Độc Mục Cái, Võ Thành Ngung thì nôn nóng chờ Cao Nhẫn.

Mỗi một người đều có lý do riêng để mà chờ mà đợi. Người bình tâm vì biết chắc Cao Nhẫn sẽ không việc gì. Kẻ bồn chồn vì e Cao Nhẫn gặp chuyện bất trắc! Còn nôn nóng là họ muốn gặp Cao Nhẫn để bàn định chuyện ngày mai. Chuyện ngày mai hãy để đến ngày mai.

* * * * *

Rồi ngày mai đến cũng đã đến!

Bọn người Huyền Hạc đạo trưởng, Tâm Như sư thái, Thần Đạo Khương Hoắc và chúng môn đệ các phái Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn, Trường Bạch, bọn môn nhân Kim Ưng bang và một số nhân vật võ lâm vào hàng nhị lưu và tam lưu... của giang hồ Trung Nguyên.

Tất cả bọn họ đều y áo tinh tươm, nghênh ngang qua lại, mắt cao đến trán... Khí thế bừng bừng, ngỡ như bọn họ đều vui mừng mừng mừng tiết Trung Nguyên. Ngỡ như là ngày vui như thế này sẽ kéo dài mãi cho võ lâm Trung Nguyên. Một khi bọn chúng cùng trích huyết tuyên thệ với Quân chủ. Một khi mà người đứng đầu võ lâm Trung Nguyên sẽ là Quân chủ! Chắc chắn là Quân chủ!

Ngược lại, nét mặt trầm tư, đầu đầu ủ dột đang phủ kín khuôn mặt của những phần tử còn lại. Riêng chỉ có Cao Nhẫn và Võ Lâm nhị thần thì thần thái vẫn ung dung tự tại.

Giờ Tý đã điểm.

Mọi người, dù vui hay không vui, dù đang phấn khích hay chán nản... đều đã có mặt đông đúc dưới thềm sân mang chữ Địa.

Từ đây, họ đưa mắt nhìn lên sân Nhân và sân Thiên. Cảnh vật đều như trước, nghĩa là như buổi Đại Diễn Lễ vào ngày tiết Đoan Ngọ.

Vẫn một trụ đá, trên có đặt một chậu bằng vàng, gát kẻ miệng chậu là một thanh tiểu kiếm...

Vẫn chiếc ý bọc gấm, ngay chỗ tựa lưng vẫn thêu một chữ Quân thật to, thật nổi.

Vẫn bàn hương án, dưới bệ bàn hương vẫn là phát trần, kiếm, sách, đàn...

Nhìn cảnh tượng này, mọi người không ai bảo ai đều chung một cảm nghĩ. Thời gian như quay lùi. Quay lùi lại từ tiết Trung Nguyên về đến tiết Đoan Ngọ.

Với cảm nghĩ này, họ có chung một ý niệm. Đoan kết sẽ không thay đổi! Hay nói cách khác, cơ hồ như đoan kết cục họ đã biết trước rồi.

Nhưng, không phải vậy!

Giờ Ngọ đến. Hàng người Chuyên lệnh sứ không thấy đâu!

Hết giờ Ngọ. Mọi người vẫn tiếp tục chờ đợi.

Đến giữa giờ Mùi. Chuông không gõ hương không đốt, hàng người Chuyên lệnh sứ từ sau đi nhanh ra, mặt đờ đờ sát khí khiến mọi người nhìn thấy mà lòng thêm thấp thòm.

Bốn tiểu đạo đồng cũng đã xuất hiện, tay thay vì bưng bốn mâm chứa bốn vật như lần trước, lần này trên tay cả bốn tiểu đạo đồng cầm mỗi người một tiểu đạo.

Mọi người nhìn thấy mà phập phồng trong lòng. Duy chỉ có Cao Nhẫn khi nhìn thấy bốn tiểu đạo trên tay bốn tiểu đạo đồng thì kinh nghi, mảy cau lại, khó hiểu.

“Tại sao lão Quân chủ lại có bốn cây tiểu đạo này? Làm sao mà lại giống như cây tiểu đạo của mình như vậy?” Cao Nhẫn tự hỏi và không thể nào giải thích được.

Trong lúc mà Cao Nhẫn tự vấn mình, thì Quân chủ cũng đã xuất hiện, uy nghi đứng giữa sân mang chữ Thiên.

Lão chưa ngồi vào chiếc ý bọc gấm! Lão còn đợi gì nữa đây? Không!

Lão không đợi gì cả, mà lão chờ cho mọi người yên tĩnh lại, rồi lão vẫn đứng mà nói :

- Ba tháng qua, bốn Quân chủ đã dành cho Cao thiếu hiệp và một số người bất đồng một thời gian khá dài để tìm những bằng cứ xác đáng quy kết tội của bốn Quân chủ. Và cũng trong thời gian này, bốn Quân chủ cũng đã xem xét lại các việc mà bốn Quân chủ đã làm. Bốn Quân chủ cũng đã tự vấn lương tâm và bốn Quân chủ đã nhận định rằng.

Lão Quân chủ đưa mắt nhìn khắp nơi, thấy mọi người đều đang háo hức chờ đợi lão nói. Lão mới lên tiếng nói tiếp :

- Nhận định đó là dù vàng trắng tròn nhưng vẫn có khi mờ khi tỏ. Đôi khi vẫn có những áng mây che khuất vàng trắng. Bốn Quân chủ cũng đã là như thế. Cây cao làm sao tránh được gió lớn. Bậc quân tử tránh sao được lời đàm tiếu của kẻ tiểu nhân. Do vậy, hôm nay bốn Quân chủ mong sao mọi việc đều sáng tỏ, để rồi đây, bốn Quân chủ cùng với anh hùng trong võ lâm các lộ hiệp tâm, hiệp lực gìn giữ sự thái hòa trên toàn cõi võ lâm Trung Nguyên.

Tiếng hoan hô, hưởng ứng lời của lão Quân chủ đồng thanh dội lên.

Lão chấp tay xá khắp nơi một lượt, rồi lão chễm chệ ngồi xuống chiếc ý.

Sự việc trước đây mọi người đều đã biết. Lúc này, những người bất đồng với Hiệp Thiên bang đều đang chờ Cao Nhẫn xuất hiện. Chờ Cao Nhẫn trưng bằng chứng và nhân chứng ra. Và họ không phải thất vọng.

Cao Nhẫn đứng lên, đồng dục nói :

- Quân chủ có nói, ba tháng qua, Quân chủ đã xem xét lại việc trước sau! Quân chủ có hứa với Tư Đồ Sương tiểu thư ở Tiềm Long Bang, vậy hôm nay tại hạ xin được hỏi, Quân chủ có thể trả lời về hạ lạc của Tư Đồ lão bang chủ Tiềm Long Bang? Quân chủ có biết Trịnh Đạt, Trịnh tiền bối, Bang chủ Kim Ưng bang bây giờ ở đâu? Đường lão thái thái cùng gia tộc họ Đường, tung tích ra sao? Quân chủ nói đi?

Bình thân, Quân chủ giải thích :

- Hạ lạc của Tư Đồ lão huynh không phải là một sớm một chiều mà biết ngay được! Ngay sau lễ trích huyết tuyên thệ diễn ra xong, bốn Quân chủ sẽ dốc toàn lực sức người, sức của, quyết trả lời được vấn đề này! Việc của Trịnh lão huynh cũng vậy, sau khi Trịnh lão huynh thất tung, bốn Quân chủ nghĩ tình đồng đạo giang hồ đã cứu mạng toàn thể môn nhân của Kim Ưng bang cho đến tận ngày hôm nay. Toàn thể võ lâm đều đã biết rõ điều này, Cao thiếu hiệp không nói thì việc truy tìm Trịnh lão huynh chính là bốn phận của bốn Quân chủ. Sự việc của Đường gia thì khác hẳn, tung tích của Đường lão và gia tộc họ Đường, bốn Quân chủ đã biết, đã giải cứu được họ và hiện họ đang được an trí ở một nơi rất an toàn. Cao thiếu hiệp hải lòng chứ?

Mặt Cao Nhẫn thoáng biến sắc, Cao Nhẫn không ngờ lão dễ dàng giải đáp trơn tuột mọi câu hỏi của mình như thế. Cao Nhẫn khó chịu trong lòng hỏi :

- Thế thì Quân chủ có biết đến hai nữ nhân, họ đã từng sống thanh nhàn ở một sơn cốc tại Thủy Tín phong?

Vẫn an nhiên, lão đáp không chút ngập ngừng :

- Có biết, họ là thâm giao với bốn Quân chủ.

Cao Nhẫn thoáng mỉm cười :

- Quân chủ đã làm gì mà phải xin họ tha thứ?

Lão thoáng nhú đôi mày :

- À... nhưng đây là việc riêng của bốn Quân chủ, Cao thiếu hiệp tốt hơn đừng đề cập đến việc này.

Gật đầu, Cao Nhẫn nói :

- Được, đã là việc riêng, tại hạ không tiện phải nêu ra, nhưng xin Quân chủ hạ cố và cho biết họ có tha thứ cho Quân chủ không?

Gật đầu, lão đáp :

- Đương nhiên! Đã là chỗ thâm giao, hà cớ gì lại không tha thứ được? Cao thiếu hiệp hỏi hơi thừa!

Đưa tay cầm một tờ hoa tiên, giơ ra trước mặt cho mọi người cùng xem rõ được nội dung, Cao Nhẫn nói :

- Đây có phải mà bút tích của Quân chủ?

Đôi mày bạc của lão thoáng nhăn lại, lão áp úng nói :

- Ta... ta chưa xem... được rõ!

Cao Nhẫn không nói gì, vung tay, tờ hoa tiên bay nhanh về phía lão Quân chủ. Lão đưa tay chớp lấy. Sau khi xem, lão gật đầu xác nhận là bút tích của lão. Lão định lên tiếng thì Cao Nhẫn đưa tay chặn lại, và hỏi :

- Xin hỏi Quân chủ, hai nữ nhân này hiện đang ở đâu?

Khuôn mặt lão tái xanh, lão ngắc ngứ một lúc rồi đáp :

- Bốn Quân chủ đã mời họ đến ở cùng với bốn Quân chủ!

Cao Nhẫn đắc ý hỏi :

- Có thể nào Quân chủ cho xem mặt lệnh ái được không?

Lão càng áp úng hơn :

- Ái.. Ái nữ... hiện đang... khó ở... nên không thể vời... ra đây... được... hơn nữa...

Hít một hơi dài, lão nói tiếp :

- Hơn nữa, ái nữ của bốn Quân chủ ở cách đây khá xa, khó mà trong một chốc lát có thể đến đây được.

Gật đầu, Cao Nhẫn trầm giọng :

- Điều này tại hạ cũng đã đoán được! Lệnh ái chắc chắn là không ở gần đây, mà đã được Quân chủ an trí tại... lòng mộ địa ở Kim Lăng! Có đúng thế không?

Câu cuối, Cao Nhẫn chột lên giọng và nói rất to.

Lão Quân chủ mặt ra vẻ ngạc nhiên :

- Kim Lăng? Ai nói ái nữ ta ở Kim Lăng? Sao có lòng mộ địa nào ở đây?

Không đáp, Cao Nhẫn đã giương thẳng một tờ hoa tiên nữa. Cao Nhẫn đắc ý hỏi :

- Quân chủ chắc chắn nhận được bút tích của chính mình?

Lão Quân chủ giận dữ, đứng bật ngay dậy, lão quát :

- Hay cho tiểu tử, dám giở trò dê tiện! Giả dạng bút tích của bốn Quân chủ mà vu khống cho bốn Quân chủ! Ngậm máu phun người! Bốn Quân chủ quyết vì công đạo mà giải quyết tiểu tử này!

Không để tâm đến lời lão nói, quần hùng đều đa số bán tín bán nghi.

Không biết nên nghe theo người nào. Do đó họ không phản ứng gì khi nghe lão đòi giết Cao Nhẫn, dựa vào công đạo võ lâm.

Cao Nhẫn lợi dụng lúc này, đã nói rõ cho mọi người nghe :

- Đây là con lão, đây là người đã từng là tiểu muội của lão! Lão đã vũ nhục tiểu muội, đã giết thác sư phụ, sư mẫu của mình. Bấy lâu nay lão đã tìm tung tích hai người này, không phải là để xin tha thứ mà là để bắt giữ họ, bịt mọi đầu mối khơi ra chuyện khi sư diệt tổ của lão. Lão đã dùng lòng mộ địa ở Kim Lăng làm nơi giam giữ mọi người chống lại lão. Cao Nhẫn này nói có bằng chứng, có cả nhân...

Không biết từ lúc nào, hai tay lão đã chấp lại, một thanh tiểu đao nằm giữa hai bàn tay lão. Bất chợt, hai tay lão chợt run lên, mắt lão đang nhắm nghiền đã vội mở bừng ra, thanh tiểu đao từ giữa hai tay lão phóng vút vào không trung, bắn ngay vào giữa Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn kịp phát hiện, kinh nghi trước lối phóng ám khí kỳ dị của lão, Cao Nhẫn nín bật, khề hắt đầu tránh thanh tiểu đao đang phóng tới.

Soạt!

Thanh tiểu đao bay sượt qua đầu Cao Nhẫn, Cao Nhẫn đứng yên, mở miệng định nói nữa thì đã nghe :

- Tiểu đệ coi chừng!

- Tránh mau!

Hai tiếng quát cùng lúc nổi lên, khiến Cao Nhẫn lách người nhảy tránh sang một bên, đã định quay lại xem việc gì đã xảy ra thì lại nghe :

- Coi chừng phía sau!

Thật sự tức giận, Cao Nhẫn quay ngoắt người lại, tay tả vung ra. Cao Nhẫn thoáng lạnh người khi một thanh tiểu đao đang bay đến, còn cách Cao Nhẫn chừng nửa thước mộc.

Không làm gì được nữa, hữu thủ chớp động, tiểu đao trong người Cao Nhẫn đã xuất hiện trên tay, nhắm vào thanh tiểu đao kia chém mạnh.

Keng..

Thanh tiểu đao kia bị tiện gãy làm đôi rơi xuống đất, dưới chân Cao Nhẫn.

Cao Nhẫn nhìn lại Quân chủ lại thấy lão đã chấp một thanh tiểu đao khác giữa hai bàn tay để trước ngực. Khuôn mặt lão tỏ ra trầm trọng, mắt lão một lần nữa mở bừng ra, hai tay run lên. Thanh tiểu đao lại vút lên, vẫn nhắm vào Cao Nhẫn mà bay tới.

Cả nghi, Cao Nhẫn nhìn lại bốn tiểu đao đồng thì thấy hai trong bốn tiểu đao đồng đã không còn giữ tiểu đao nữa. Tay vung trên tay Cao Nhẫn sắp chạm vào thanh tiểu đao kia thì nó như có tánh linh, đã quay ngoắt sang hướng khác! Thất kinh, Cao Nhẫn tràn người tránh thật nhanh.

Vút...

Đưa mắt nhìn theo, Cao Nhẫn thấy thanh tiểu đao kia đã sượt qua người Cao Nhẫn và đang lướt tới gần Võ Lâm Thần Khát.

Võ Lâm Thần Khát hừ lên một tiếng, vung tay chop vào thanh tiểu đao. Một lần nữa, thanh tiểu đao lách vượt tay lão và cắm phập vào người lão, sâu, rất sâu! Võ Lâm Thần Khát đưa tay nắm chặt chuôi thanh tiểu đao còn nhú ra một ít, mắt lão tròn trũng, người lão ngã vật ra.

Kinh hoàng, Cao Nhẫn lướt nhanh người tới chỗ lão Khát, cùng một lúc với Võ Lâm Thần Toán. Võ Lâm Thần Toán nhanh miệng hơn, đã hỏi trước :

- Lão già Say! Lão đã làm sao rồi? Để ta chăm sóc lão!

Miệng đã nhanh nói lời trấn an, tay của lão Toán lại còn nhanh hơn, lão thoăn thoắt điểm vào các huyệt đạo quanh chỗ vết thương để chỉ huyết cầm máu. Đưa mắt nhìn, lão ước lượng độ sâu của vết thương.

Vết thương rất sâu, cơ hồ như đã xuyên suốt ra tận phía sau lưng.

Mắt của Võ Lâm Thần Khát đã lạc hẳn đi, lão thờ nhanh, thờ gấp.

Theo từng nhịp thở của lão, vết thương lại rỉ máu ra, lão đã biết tình trạng nguy kịch của chính lão. Lão cố gượng hơi thở lại. Lão thều thào nói :

- Cung... chủ! Cung chủ! Lão... sư huynh... này... đành đi... trước vậy! Cũng may mà lão đã một lần về lại cố thổ, đã hoàn tất được... nhiệm vụ. Lão Toán đầu rồi? Lão ở lại một mình... cô mà chăm sóc... cho Cung chủ! Cung chủ, hãy hứa bảo thù cho lão nhé... và nhớ mau về Cung... đừng ở... lại đây làm gì.

Nói đến đây, người của Võ Lâm Thần Khát đã rướn lên, lão giật nảy cả mình, lão lại dùng hai tay, cố đưa vào vết thương để giật ra cho bằng được thanh tiểu đao của kẻ địch. Nhưng sức lão đã kiệt... lão buông thõng hai tay, đưa mắt nhìn lần cuối khuôn mặt của Cao Nhẫn, lão mấp máy đôi môi, cố nói thành tiếng :

- Áo Ma cùng chúng ta... thật là có phúc...!

Lão đứt hơi. Mắt nhắm lại, lão đã chết. Chết trong sự mãn nguyện của lão, vì khi chết lão đã thấy được Cung chủ mà Áo Ma cùng đã trăm năm trông chờ, lão chết trong sự hài lòng vì lão tin rằng cái chết của lão sẽ được Cao Nhân báo phục. Điều này chắc Cao Nhân sẽ làm được, vì đêm qua, chính đêm qua, lão và lão Toán đã nghe Cao Nhân thuật lại việc chỉ chút nữa là mạng của tên Quân chủ đã lưu tử dưới tay của Cao Nhân, lão tin vậy. Lão tin chắc như vậy.

Giọt lệ của Cao Nhân từ khóe mắt đã trào ra, rơi xuống trên y phục của Võ Lâm Thần Khất. Cao Nhân thấy xót xa. Cao Nhân thấy thương tiếc lão vô hạn, và càng xót xa, càng thương tiếc, Cao Nhân càng hận, càng căm phẫn lão Quân chủ.

Thét lên một tiếng phẫn nộ, Cao Nhân vút người ngay về phía lão Quân chủ đang đứng, lão vẫn đang để giữa hai tay chấp lại, một ngọn tiểu đao khác nữa. Mặc kệ lão, cho dù lão đang đứng yên, Cao Nhân vẫn lao tới thật nhanh, Cao Nhân quát :

- Ta giết lão! Ta giết lão!

Tiểu đao trong tay Cao Nhân, theo chiêu thức mà loang loáng quanh người như một quả cầu sáng, quả cầu sáng theo thân pháp tuyệt đỉnh với hàng trăm năm nội lực tu vì bắn vút về lão Quân chủ.

Mắt đang nhắm hờ, bỗng vụt mở to, lão Quân chủ cũng quát lên, người lão theo tiếng quát, bay bổng lên cao. Hai tay lão cùng chớp động. Thanh tiểu đao trên tay lão theo đà tay chớp, theo sức bật của người lão mà thoát vút ra, bay thẳng vào quả cầu sáng đã lao đến gần.

Và như người làm trò, trên hai tay lão xuất hiện một thanh tiểu đao khác. Người lão cũng biến thành quả cầu sáng khác, đón chặn quả cầu sáng Cao Nhân.

Và chỉ trong một chớp mắt, lưng chừng ở trên không, xuất hiện một lúc hai quả cầu sáng và một vết sáng. Vết sáng lao vào một quả cầu sáng đã biến mất tằm trong quả cầu sáng đó. Và hai quả cầu sáng tiếp tục lao vào nhau.

Với một nhãn quang thật tinh tường, người nhìn sẽ thấy rõ. Một quả cầu sáng, phát sáng khác thường, không làm lóa mắt người, chỉ như một quả cầu pha lê mà thôi, đó chính là Cao Nhân. Quả cầu sáng còn lại, chớp lóe lên làm loạn nhãn quang của người nhìn, đó là lão Quân chủ. Tại sao lại có sự khác biệt này?

Chỉ hoàn toàn là do thanh tiểu đao của mỗi người. Thanh tiểu đao của lão Quân chủ chỉ lóe lên độ chớp ngời của kim loại dùng làm thành tiểu đao. Vì quả cầu sáng của Cao Nhân trong suốt, không vân đục, thanh tiểu đao của Cao Nhân như đã trở thành vô hình... vì nó chính là thân vật đời thượng cổ.

Hai quả cầu sáng va vào nhau. Người ta đều nghĩ ắt sẽ phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Không! Không phát nổ! Không tóe lửa. Vì tiểu đao thường va vào tiểu đao thân vật chỉ như là đưa một cọng rom vào lưới hái Bén Ngót, đưa ngọt lịm.

Người và người va vào nhau, làm sao mà phát nổ? Chỉ nghe một tiếng hự thật nhẹ. Và hai người, Cao Nhân và lão Quân chủ đã hiện thân, chưa biết ai là người đã phát ra tiếng 'hự' nhẹ đó. Vì chưa kịp nhìn rõ thì Cao Nhân do vẫn còn hận lão đến tận xương tủy, đã lại lao vào lão Quân chủ.

Cao Nhân lại quát :

- Nạp mạng đây!

Lão Quân chủ cũng động thân. Nhưng không lao về phía Cao Nhân như vừa rồi, mà lại lao ngược về phía sau, phía sau chiếc bàn hương án! Lao vào rồi lại lao trở ra ngay. Tả thủ lão đang cầm giữ một người. Hữu thủ lão đưa tiểu đao vào cổ người đó. Lão đứng sững đó, như sẵn sàng chờ đón quần sáng của Cao Nhân lao tới. Với tư thế không phải là để đón đỡ mà là uy hiếp. Bất chấp sinh mạng của người đó và của lão, sắp sửa bị quần sáng của Cao Nhân ào tới cuốn phăng đi.

Lão trầm giọng quát :

- Dừng tay!

Không đợi lão nói, Cao Nhân cũng đã đình thân, đình thủ. Vì người mà lão đang nắm giữ chính là Nam Cung Ngọc, con gái lão. Mắt trợn lên đến gần rách cả khóe, Cao Nhân quát hỏi lão :

- Lão định làm gì đây?

Lão nhếch mép cười độc ác :

- Tiểu tử, ngươi biết con tiện tỳ này chứ?

Cao Nhân giận dữ quát :

- Không phải là giọt máu của lão sao?

Lão Quân chủ cười gằn :

- Con ta, con ta thì đã sao chứ?

Dần dần trầm ổn lại, Cao Nhẫn nói :

- Đã là con của lão, sao lão lại làm thế? Hãy buông tay ra đi nào!

Khinh khỉnh, lão Quân chủ hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi rất quan tâm đến con gái ta?

Cao Nhẫn cố giữ thái độ bình tĩnh :

- Con của lão, có sao ta lại quan tâm?

Tà thủ lão lắc mạnh, thân hình của Nam Cung Ngọc lắc lư theo tay lão, khuôn mặt của Nam Cung Ngọc thể hiện sự đau đớn. Cũng không biết là nàng đang đau về thể xác hay đau về tinh thần, hoặc có thể là cả hai. Nàng không nói được, không cử động được. Có lẽ đã bị lão điểm huyết. Lão Quân chủ quắc đôi mắt dữ tợn của lão :

- Thế thì việc gì ngươi bảo ta phải buông tha?

Cao Nhẫn đáp :

- Chứ không phải ta và lão đang đánh nhau ư? Sao lão không đánh nữa? Hà có gì lại đưa con gái của lão ra đây?

Cười lên khanh khách, lão đáp :

- Thì ngươi cứ phát chiêu đi nào? Đánh đi chứ?

Cao Nhẫn quắc mắt nhìn trả lại lão :

- Vậy sao ngươi lại bảo ta dừng tay. Ngươi...

Lão phát cười vang lên, chặn ngang lời Cao Nhẫn đang nói, cười xong lão nói :

- Thì bây giờ ngươi cứ đánh đi! Sao? Ngươi không dám à? Vậy thì xem ta phát chiêu đây!

Nói là phát chiêu, nhưng lão lại không ra chiêu, lão ấn mạnh tiểu đao vào cổ của Nam Cung Ngọc. Đau, Nam Cung Ngọc ưỡn người lên.

Cao Nhẫn cảm phần quát :

- Dừng tay! Dừng tay lại nào!

Đắc ý, lão cười nham hiểm :

- Sao thế? Ngươi sợ à? Sao ngươi bảo không quan tâm?

Cao Nhẫn giận đến run cả người :

- Lão... lão... sao lão lại không đối chiêu cùng ta? Sao lão lại phải giết con lão?

Thản nhiên, lão đáp :

- Con ta, ta muốn thế nào mặc ta! Giải quyết cho xong con tiện tỳ này, ta sẽ đánh với ngươi!

Cao Nhẫn vừa giận vừa sợ :

- Lão... lão không còn nhân tính nữa à? Lão lại đang tâm giết con lão được sao?

Đưa mắt nhìn qua Nam Cung Ngọc, lão nói :

- Con gái ta trông cũng được đấy chứ? Thảo nào mà ngươi lại quan tâm.

Nghiến chặt hai hàm răng lại với nhau, Cao Nhẫn phần nộ nói :

- Nay lão, lão chó nói lời khả ố! Ta không như lão đâu!

- Như ta, là như làm sao?

Không dễ dàng gì mà nói tất cả ra đây được. Không thể nói vì ở đây còn có Nam Cung Ngọc. Cao Nhẫn tức giận nói :

- Lão có giỏi thì hãy buông con gái lão ra. Ta sẽ tiếp lão vài trăm chiêu! Sao? Dám không nào?

Hồ hồ cười, lão nhăn nhơ nói :

- Xuần tiểu tử! Ta đại gì mà phải làm thế chứ? Như thế này lại không hơn à? Khà khà....

Đánh cũng dở mà không đánh thì con tức giận này không có chỗ phát ra, cũng dở. Người Cao Nhẫn như hùng hực lửa, Cao Nhẫn phải chửi lên :

- Thật là đê tiện! Bì ời! Lại dùng chính con mình làm thuẫn để che thân mình!

Khuôn mặt lão Quân chủ tái xám, lão nói :

- Tiểu tử, ngươi không hơn được ta đâu, đừng giờ giọng khinh mạn đối với ta, nếu không phải trên tay ngươi là một lợi khí sắc bén, ngươi còn sống được đến bây giờ à?

Đáp ứng ngay, Cao Nhẫn rút tiểu đao vào bọc :

- Nào! Đến đây! Với đôi nhục chương này, ta hầu tiếp lão vài trăm chiêu! Nào! Ra tay đi!

Lắc đầu, lão vừa cười vừa nói :

- Ta đã sống đến từng tuổi này, há dễ lại mắc lừa một đứa con nít là ngươi sao?

- Lão nói vậy là sao?

- Ngươi đối chường với ta, đến khi túng cùng, ngươi lại dùng lợi khí để bức bách ta. Đến lúc đó, ta còn nói được sao? Ha ha... ta không phải là tên ngố đâu. Ngươi đừng mong lừa gạt được ta!

Thấy lão cứ mồm năm miệng mười, trong khi thanh tiểu đao của lão cứ chong chong vào cổ Nam Cung Ngọc. Để giải quyết chóng vánh, Cao Nhẫn hỏi :

- Chứ lão muốn ta phải làm sao đây?

Mắt lóe sáng xảo quyết, lão hồ ly mới nói :

- Đây là ngươi hỏi ta đấy nhé. Đừng có bảo là ta buộc ngươi.

- Lão muốn gì thì nói nhanh đi nào! - Cao Nhẫn cấp bách nói.

Lừa được Cao Nhẫn vào tròng, lão Quân chủ đắc ý :

- Được! Thế này nhé. Ngươi và ta hoán đổi võ khí với nhau, rồi hai ta đánh tiếp, thế nào?

Chưa kịp đáp, Cao Nhẫn đã nghe Vô Lâm Thần Toán đứng ngoài nhắc :

- Tiểu đệ! Đừng mắc bẫy lão!

Lão Quân chủ cũng nghe, nhưng lão vẫn đứng yên chăm chăm nhìn Cao Nhẫn. Thấy Cao Nhẫn lộ vẻ bất quyết, chích ngọn tiểu đao vào cổ Nam Cung Ngọc, lão hỏi :

- Thế nào? Quyết định nhanh lên. Ta không đợi được nữa đâu!

Cao Nhẫn suy tính :

- Có lợi khí sắc bén cũng có lợi, nhưng không thể bỏ mặc Nam Cung Ngọc được. Hơn nữa, kiếm pháp của mình đây, sử bằng trường kiếm, uy lực sẽ lại tăng hơn nhiều! Trao cho lão cũng được, nhưng mà...

Chợt thấy hành động của lão và lời hỏi thúc của lão, bỏ ngoài tai lời nhắc nhở của Vô Lâm Thần Toán, Cao Nhẫn nói :

- Được, ta không cần phải đổi với thanh tiểu đao của lão, mà ta chỉ đổi với...

Mừng rỡ, lão Quân chủ hỏi nhanh :

- Sao, ngươi muốn đổi với võ khí nào của ta?

Lắc đầu, Cao Nhẫn đáp :

- Ta không cần bất kỳ võ khí nào của lão! Nếu lão đã hỏi thì ta nói vậy, ta chỉ đổi thanh tiểu đao của ta với con gái lão. Lão trao con gái lão cho ta, ta trao tiểu đao của ta cho lão!

Lão phải cố hết sức mới nén được nỗi vui mừng của lão, lão gật đầu, đáp ứng ngay yêu cầu của Cao Nhẫn :

- Được! Ta chấp thuận! Nào ném qua đây cho ta!

Đến lượt Cao Nhẫn cười, cười xong, Cao Nhẫn nói :

- Lão cho ta là trẻ lên ba chăng? Đưa cho lão, lão không buông tha cho con lão thì ta làm sao đây? Không được đâu lão già giả dối kia!

Luống cuống, lão nói ngay :

- Thế thì ngươi muốn ta phải làm sao đây?

Gật đầu, Cao Nhẫn trả miếng :

- Trao con gái lão cho ta, ta sẽ ném tiểu đao qua.

Tay lão đã muốn đẩy ngay Nam Cung Ngọc qua, nhưng lão chợt nghĩ lại, lão nói :

- Nếu ngươi nuốt lời, không ném qua thì sao?

Cao Nhẫn bật cười lên, xong nói :

- Lão suốt đời giả dối, lọc lừa! Lão nghĩ ai cũng lừa lọc, dối gạt như lão sao?

Bán tín, bán nghi, nửa tin, nửa ngờ, lúng túng, lão nói :

- Ta... ta làm sao... làm sao tin được ngươi?

Châm biếm nhìn lão, Cao Nhẫn chỉ nhếch miệng cười, không đáp.

Túng thế, lão nói :

- Thôi được, ta tính thế này, từ chỗ ta lại ngươi chừng hai trượng. Ta buông con ta ra, nó sẽ đi lại phía ngươi, được chừng một trượng, ngươi sẽ ném tiểu đao cho ta, thế nào? Vậy được chứ?

Tin người thì phải tin, nhưng đề phòng vẫn phải đề phòng, Cao Nhẫn gật đầu đáp :

- Lão không được giỡn trò, bằng không ta quyết không tha mạng lão đâu.

Gật đầu, không ra đáp ứng, lão nói thêm :

- Ta bắt đầu đây! Tiểu tử hãy chuẩn bị ném tiểu đao qua nhé!

Tả thủ lão từ từ buông ra, sau khi đã giải trọng huyết bị cầm chế, hữu thủ của lão dần dần hạ xuống và Nam Cung Ngọc từ từ đi về phía Cao Nhẫn.

Một bước. Hai bước. Nửa trượng. Bảy thước. Tám thước. Chín thước.

Vừa đứng một trượng, lão Quân chủ hét :

- Ném!

Miệng lão hét lên, hữu thủ lão cũng vung lên. Cao Nhẫn nghe tiếng hét của lão đồng lúc với tiếng thất thất thanh của Vô Lâm Thần Toán :

- Coi chừng!

Cao Nhẫn không biết coi chừng là phải coi chừng gì? Nhưng để chắc ăn hơn, Cao Nhẫn ném tiểu đao chéch về phía tả của lão Quân chủ, xa cách lão cũng trên một trượng. Đoạn Cao Nhẫn bước nhanh đến định đón Nam Cung Ngọc thì chỉ kịp đỡ Nam Cung Ngọc trong vòng tay vì Nam Cung Ngọc đã khụy người xuống, không hơn một thước là mấy bước. Miệng mấp máy nhưng không phát ra được âm thanh nào!

Đỡ Nam Cung Ngọc lên, Cao Nhẫn nhìn thấy vùng ngực của Nam Cung Ngọc đang rịn ra một giòng máu đỏ tươi. Nhìn nơi xuất phát ra giòng máu đó, Cao Nhẫn giật đến sùi gan vì đã kịp thấy giòng máu chảy ra từ một thanh tiểu đao.

Thanh tiểu đao của lão Quân chủ, khi lão hô ‘ném’ là vung tay ném thanh tiểu đao cắm phập vào lưng Nam Cung Ngọc. Lão quyết giết con lão! Lão đang tâm xuống tay với chính giọt máu của lão! Lão...

Lão đang cười khanh khách. Đôi tay mân mê nắm tiểu đao. Đôi mắt, đôi mắt tham vọng đang bùng sáng. Lão đang thỏa mãn.

Diễn biến sự việc từ nãy đến giờ, quần hùng đều đã thấy rõ, nghe rõ.

Người bất đồng với lão càng căm ghét lão hơn. Người mù quáng theo lão, tin ở về ngoài của lão bây giờ họ lại hối hận, hối hận vì đã có mắt mà như mù, có tai mà như điếc. Hối hận vì trước đây đã không nghe lời cảnh tỉnh của Cao Nhẫn, không nghe sự cảnh cáo của Cao Nhẫn.

Chỉ có một số ít người, rất ít, thì lại như trơ trơ trước lời nói của lão Quân chủ, trước lời chế nhạo, mạ sát của Cao Nhẫn, và họ càng thêm thích thú trước hành động của lão, trước việc lão giết người, giết chết chính con gái của lão.

Tình hình như thế này, lão Quân chủ có gì lại thỏa mãn? Dã tâm của lão đã lộ ra, khuôn mặt giả nhân giả nghĩa của lão đã bị lột trần ra, thỏa mãn là thỏa mãn làm sao chứ?

Cao Nhẫn không nhận ra được tình hình này! Không nghe được giọng cười của lão, không thấy được ánh mắt đầy tham vọng, thêm thù hận của lão, mà Cao Nhẫn chỉ còn nhìn thấy máu. Toàn là máu! Máu từ thất khiếu của nữ mẫu rỉ ra! Máu từ ngũ tạng lục phủ của Minh huynh trào ra! Máu từ vết thương giữa bụng của Võ Lâm Thần Khất chảy ra!

Máu từ ngực của Nam Cung Ngọc rịn ra!

Lúc này Cao Nhẫn chỉ muốn thấy máu, máu của đối phương, máu của kẻ thù, máu của chính lão Quân chủ. Lão Quân chủ... lão đâu rồi!

- Lão đâu rồi!

Cao Nhẫn bật thét lớn, mọi người đều giật mình, lão Quân chủ cũng giật mình mà ngưng cười, đôi mắt ngừng cái nhìn đầy tham vọng. Bây giờ lão nhìn Cao Nhẫn mà kinh ngạc, mà thương hại.

Vì thương hại, lão lên tiếng nói :

- Tiểu tử ngốc, ta đây, ta đang đứng đây, bây giờ ngươi còn làm gì được ta, mọi người làm gì được ta, võ lâm làm gì được ta! Ha ha ha...

Mọi người giờ đây hết giận mình, họ lại ngơ ngác, ngơ ngác đến ngỡ ngàng. Họ ngơ ngác nhìn lão Quân chủ. Lão đã phát cuồng rồi sao?

Sao lão lại nói “võ lâm không làm gì được lão?” Vậy là sao? Cao Nhẫn cũng ngỡ ngàng nhìn lão, cũng ngơ ngác tự hỏi điều mà mọi người đang tự hỏi.

Dứt tràng cười, lão lại nói :

- Tiểu tử, ngươi có biết không, ước vọng của ta nay đã nhờ ngươi mà đạt được. Ngươi nói sao đây? Ta... ta thật thương hại cho ngươi! Cao vọng của ta, từ khi có ngươi, ta cứ ngỡ rằng cao vọng của ta sẽ là ảo vọng. Nào ngờ, giờ đây ngươi đã chấp cánh cho ta, cho mộng ước của ta bay cao, bay cao vút tận trời xanh. Vậy thử hỏi ta không thương hại ngươi sao được?

Vậy là lão không cuồng! Lão vẫn tỉnh, nhưng lời của lão nói sao khó hiểu! Sao lại chấp cánh cho lão? Chấp là chấp làm sao?

Nhìn về mặt ngơ ngác của Cao Nhẫn, lão lại bật cười lên lão nói :

- Ngươi không hiểu? Chẳng trách nào thần vật trong tay ngươi, ngươi lại không biết sử dụng, ta bảo ngươi là tiểu tử ngốc quả là không sai! Ha ha....! Giờ đây, giờ đây ta là tay đại cao thủ. Ha ha ha... Võ lâm bây giờ trong lòng bàn tay ta. Ta muốn ai chết thì ngươi đổ chết, ta muốn người đó sống là kẻ đó được sống. Ngươi hiểu chưa? Bây giờ ngươi hiểu chưa? Ha ha ha...

Cao Nhẫn đặt Nam Cung Ngọc xuống, nàng đã chết mà không một lời trời lại, nhưng Cao Nhẫn nhìn ánh mắt nàng, đọc được lời nàng muốn nói: “Báo thù”.

Cao Nhẫn vuốt mắt nàng, thàn nói: “Nam Cung Ngọc cô nương hãy an nghỉ, tại hạ nhất định sẽ báo thù!”

Cao Nhẫn đứng dậy, không nhiều lời, nói với lão Quân chủ :

- Lão đã đạt được điều lão muốn, vậy thì mời!

Nhặt một thanh trường kiếm của một người nào đó để gần bên, Cao Nhẫn đứng yên. Chân đã lập bộ, tay đã cầm trường kiếm, nội lực đã vận lên khắp toàn thân, ý chí đã sẵn sàng. Cao Nhẫn đợi.

Đưa mắt nhìn vị thế của Cao Nhẫn, lão Quân chủ gật đầu khen :

- Giỏi, giỏi lắm! Đúng là một bậc tài hoa tuyệt thế! Rất tiếc, rất tiếc người tài hoa thường vẫn số. Được, ngươi chuẩn bị đi nhé, xem thần đao Từ Quang đây!

Hai tay lão lại chấp vào nhau, tiểu đao mà lão gọi là thần đao Từ Quang nằm giữa hai bàn tay, mắt lão khép hờ và hay tay lão vụt vung ra. Đã hiểu được cử chỉ này của lão, Cao Nhẫn không đợi lâu, trường kiếm tức thì vũ lộng, Đệ nhất thức Hàng Tà đã phát ra, lao nhanh về phía lão Quân chủ.

Không như những lần trước đó, lần này lão vẫn đứng yên, lão không có hành động nào chứng tỏ lão sẵn sàng đối chiêu với Cao Nhân! Lão vẫn an tường, thần nhiên.

Và lúc này, kiếm chiêu của Cao Nhân đã bị thần đao Từ Quang chặn lại, biết thần đao Từ Quang cực kỳ sắc bén, Cao Nhân tránh ngay, không để trường kiếm của mình chạm vào thần đao.

Đảo bộ xong, Cao Nhân định tiếp tục lao tới chỗ lão Quân chủ đang đứng. Nào ngờ thần đao Từ Quang như một vật linh, không rời Cao Nhân, theo thân hình Cao Nhân mà tiếp tục lao tới.

Tức giận vì không thể va chạm trực tiếp với thần đao, Cao Nhân tức thì vận dụng Áo Ma bộ pháp, mong tránh được ngọn thần đao quái ác.

Chân Cao Nhân đã nhanh, thân pháp Cao Nhân đã nhanh mà thần đao Từ Quang còn nhanh hơn, vẫn xoay quanh Cao Nhân không ngớt. Cả kinh, Cao Nhân vận dụng bộ pháp đến tột cùng linh hoạt, hết mức thượng thừa có thể đạt. Vẫn không sao tránh được thần đao Từ Quang.

Thất kinh đến mức lạnh người, Cao Nhân đành nhắm mắt quạt đại một kiếm vào thần đao Từ Quang. Bất chấp kiếm mình sẽ bị đứt tiện, chỉ mong gạt được thần đao Từ Quang rơi ra là sẽ thoát được, là sẽ có dịp tấn công lão Quân chủ, là sẽ có cơ hội giết được lão, báo thù cho những người mà Cao Nhân mến thương.

Nhưng thần đao Từ Quang lại như thần long, có đủ cả mắt, tai. Thần đao Từ Quang đảo nhẹ, đã lách được qua thân trường kiếm mà lao vào người Cao Nhân. Quát lên một tiếng, tả thủ của Cao Nhân vung ra, bắn ngay một chưởng vào thân thần đao Từ Quang. May thay, chưởng kinh đã làm cho thần đao Từ Quang bay lệch ra.

Chỉ lệch ra thôi, sau đó, thần đao Từ Quang lại từ phía sau công kích vào người Cao Nhân. Sức lao vào thật là nhanh, là mạnh đến không ngờ. Cao Nhân không tưởng được, tại sao thần đao Từ Quang không người bắt ném lại mà lao được vào phía Cao Nhân. Đã không hết đà, yếu sức đi mà lại nhanh hơn, mạnh hơn so với trước khi Cao Nhân vung chưởng đẩy lệch nó đi.

Không thể vung kiếm chém vào thần đao Từ Quang vì biết trước thần đao Từ Quang sẽ lách tránh được, vậy thì càng nguy hơn. Y phép lần trước, Cao Nhân lại vung chưởng đẩy thật mạnh về phía thần đao, mong lần này thần đao Từ Quang sẽ bị đẩy lệch xa hơn, để Cao Nhân có đủ thì giờ thanh toán lão Quân chủ, hoặc ít ra cũng đủ thời gian suy tính cách triệt hạ thần đao, nếu nó vẫn tiếp tục bám theo, quấy rầy gây nguy hại.

Thần đao Từ Quang lần này bị đẩy lệch thật xa, đúng như ý Cao Nhân muốn, nhưng nó vẫn không bị rơi do hết đà sức yếu. Thần đao Từ Quang vẫn như lần rồi, quay lại ngay, lao vào Cao Nhân. Lần này lại nhanh hơn, lại càng mạnh hơn so với lần vừa rồi. Thần đao Từ Quang lúc này như một ánh chớp giữa trời đêm, lao phập vào người Cao Nhân.

Óc như nổ tung ra, người như bị tê liệt, Cao Nhân chỉ biết đứng trơ ra mà nhìn, đứng đờ ra mà đợi thần đao Từ Quang cắm ngay vào giữa ngực mình.

Hết rồi, hết thật rồi, Cao Nhân sẽ chết, chết mà không hiểu gì cả. Sao thần đao Từ Quang sau một lúc bay mà lại không mất đà? Sao thần đao Từ Quang như một linh vật, cứ bám sát theo Cao Nhân? Sao thần đao Từ Quang sau khi bị đẩy văng ra lại lao vào nhanh hơn, mạnh hơn, càng lúc càng nguy hiểm hơn?

Đúng lúc đó, đúng lúc mà thần đao Từ Quang sắp cắm vào người Cao Nhân, một bóng người nhào đến đẩy Cao Nhân làm người Cao Nhân bị lạng đi. Nhưng vẫn không tránh được thần đao Từ Quang. Thần đao Từ Quang đã cắm sâu vào vai tả của Cao Nhân, đục vào xương bả vai, thần đao Từ Quang rung rung nằm đó.

Vút!

Một bóng người từ xa lướt qua người Cao Nhân, khi bóng người đó đã lướt ra xa, thần đao Từ Quang cũng không còn cắm ở vai của Cao Nhân nữa! Cao Nhân cũng đứng bất động vì huyết Định Thân đã bị điểm trúng.

Chỉ đến khi có tiếng cười phát ra, Cao Nhân nhìn, mọi người cùng nhìn thì thấy lão Quân chủ, tay đang mân mê và mắt đang thèm khát nhìn thần đao Từ Quang, lão cười khanh khách, lão cười sằng sặc.

Giọng cười của lão mang đầy vẻ đắc ý, mang đầy vẻ thỏa mãn, lần lần, tiếng cười lão trở thành độc ác, khát máu, hợp với tiếng cười, khuôn mặt lão đỏ sọng lên, mắt lão long lên sòng sọc chẳng khác nào dã thú, chẳng khác nào ác quỷ.

Tiếng cười của lão xoáy vào tai của từng người đang đứng nhìn lão.

Xoáy vào tai, vào óc, vào tận tim Cao Nhân. Cao Nhân đau, không những đau ở vết thương mà như đau buốt đến tận tim, gan, đến tận xương tủy của Cao Nhân. Nhìn lão cười mà Cao Nhân hiểu, thần đao Từ Quang đã chấp cánh cho lão bay cao. Cao Nhân đã chấp cho lão Quân chủ đôi cánh, cho rồng thêm vây... vậy mà không đau sao được?

Đứt tràng cười, lão bắt đầu nói, lúc đầu lão như nói với chính lão, sau lão nhìn mọi người mà nói, mà quát :

- Thần đao Từ Quang đã lọt vào tay ta, đã mấy mươi năm rồi ta tìm kiếm. Bây giờ đã có thần đao Từ Quang trong tay, hỏi thử dưới gầm trời này, ta còn thua kém ai? Ai là người hơn ta? Ai là người dám chống lại ta chăng? Ha ha ha... Các ngươi nhìn gì? Nhìn ta chăng? Phải! Các ngươi hãy nhìn ta đây, ta bây giờ đã là bá chủ của võ lâm. Các ngươi có phục ta không? Hừ! Ta bá đạo đó, ai đã làm gì được ta? Các ngươi bây giờ chẳng khác nào cá đang ở trong rọ, thú đang mắc bẫy. Các ngươi không phục ta mà được sao? Nào, kẻ nào có can đảm nào, hãy lên tiếng đi! Thử xem thần đao Từ Quang này có tha thứ không? Hãy nhìn tiểu tử này mà xem, cái gương đang sờ sờ trước mắt các ngươi đó. Tiêm Long Bang ta diệt đó! bĐường gia, ta hủy đó! Đinh

gia, ta tàn sát đó! Các người ai muốn báo thù hãy ra mặt thử xem nào. Các người không dám? Các người sợ rồi à? Vậy thì các người chỉ còn mỗi một việc, hãy suy tôn ta, hãy tòng phục ta, vì ta, ha ha ha... ta bây giờ là Minh chủ của các người. Trung Nguyên này thuộc về ta, thiên hạ thuộc về ta. Ha ha ha...

Tiếng cười của lão lỏng lẻo, vang xa giữa không gian rộng lớn, dày đặc bóng người, nhưng tĩnh mịch, tĩnh mịch! Lão như đang cười ngạo nghễ giữa chốn không người.

Không! Vẫn còn người dám lên tiếng. Vẫn còn người thoáng động dấy.

- A di đà Phật! Thí chủ đừng khi khi người võ lâm Trung Nguyên, thí chủ đừng xem thường lễ trời, luật trời tuần hoàn, hữu báo tất ứng! A di đà Phật!

- Ai? Ai dám nói ta dám xem thường lễ trời? Hiệp Thiên bang là thuận theo ý trời! Theo lẽ công bằng tự nhiên của trời đất. Tên trọc kia! Mi không phục ta à? Nói, nói thử ta xem nào?

Lão Quân chủ long mắt nhìn Thoát Tâm đại sư, Chương môn phái Thiếu Lâm, thịnh hội ngày hôm nay, Thiếu Lâm tự có cảm nghĩ là quan hệ đến sự tồn vong của võ lâm Trung Nguyên nên Chương môn Thoát Tâm đại sư và hàng cao tăng đại đức chấp chương các viện: Đạt Ma, Tổ Sư, Tăng Kinh các đều có mặt, cùng với một số tăng nhân, đệ tử hàng thứ hai của Thiếu Lâm cũng có mặt.

Khi bộ mặt giả nhân giả nghĩa của lão Quân chủ đã bộc lộ ra rất rõ ràng, Thiếu Lâm không thể khoan tay đứng nhìn, dù đã biết rằng võ công của lão Quân chủ đã đủ sức khuấy trời chọc đất.

Dù biết rằng, chi ở hàng Chuyên lệnh sứ, các đệ tử của lão cũng đã ở mức cao thâm, cao hơn cả Chương môn một phái. Dù biết rằng phản đối lão tất khó lòng thoát khỏi cái chết. Nhưng đã là người thoát tục, đã là bậc chân tu, Thiếu Lâm không thể không nói! Thoát Tâm đại sư không thể không lên tiếng!

Trong khi lão Quân chủ đưa mắt dọa dẫm, nói lời hăm dọa, Thoát Tâm đại sư vẫn chấp tay, nhắm mắt, cúi đầu, niệm Phật.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chim lồng - cá chậu

Thoát Trần đại sư ở Đạt Ma viện, Thoát Hoan đại sư ở Tổ Sư đường, Thoát Vọng đại sư ở Tăng Kinh các. Cả ba đứng một hàng ngay sau lưng Chương môn cũng cúi đầu, nhắm mắt niệm Phật. Mọi người đều không nhích động.

Cao Nhẫn cũng bất động, do đã bị lão Quân chủ khống chế huyết đạo lúc này thần tình như đã chết cứng.

Duy chỉ có Võ Lâm Thần Toán thoáng động dấy, lão có ý định tiến lại gần Cao Nhẫn để giải huyết. Cao Nhẫn tuy bất động, nhưng vẫn lưu tâm theo dõi mọi diễn tiến, do đó Cao Nhẫn nhận ra ngay cử chỉ của Võ Lâm Thần Toán. Đưa mắt ra dấu, ý Cao Nhẫn muốn báo với lão :

- Không được, lão không giải được đâu! Hãy lợi dụng tình thế mà bỏ chạy ngay, may ra sau này có cơ hội văn hồi lại được.

Võ Lâm Thần Toán bắt được cái nhìn không tán đồng của Cao Nhẫn, lão lại hiểu :

- Đừng! Vô ích! Hãy chạy đi, đừng quan tâm đến ta. Hãy vì võ lâm mà đừng vọng động, nguy hiểm!

Lão Võ Lâm Thần Toán nhẹ gạt đầu, tỏ cho Cao Nhẫn biết lão đã hiểu, thầm suy tính lợi hại, lão đã quyết tâm.

Khuôn mặt của lão dần ra, không còn đăm chiêu lo lắng nữa. Lão nấp máy môi, lão cố nói cho Cao Nhẫn hiểu ý lão :

- An tâm! Có bảo trọng, lão sư huynh này quyết cứu cho bằng được! Lão đã có chủ định rồi!

Rồi lão đưa mắt nhìn quanh, thăm tính toán đường lui.

Vừa lúc đó, lão Quân chủ cũng đã quát nạt xong, Thoát Tâm đại sư ngẩng đầu, mắt mở lớn, nhìn ngay vào người lão Quân chủ, đại sư nói :

- A di đà Phật, hành vi của thí chủ người không tha, đất không dung, Thiếu Lâm quyết lòng không suy phục.

Gầm một tiếng :

- Hay!

Tay lão thoáng vút qua! Thanh thân đao Từ Quang xé gió bay đi.

Nhiều bóng người chớp động.

Lão Quân chủ lại hét :

- Người đâu! Giết sạch bọn chúng cho ta! Xem còn ai dám chống đối nữa.

Cứ một người chớp động là có một tên Chuyên lệnh sứ lướt đến không quá một chiêu là người ấy đã bị giết chết. Vài ba tiếng kêu la đã làm rung động quần hùng. Mọi người kinh hãi đứng đờ ra, trơ mắt nhìn...

Nhìn Thoát Tâm đại sư, Thoát Trần đại sư, Thoát Hoan đại sư và Thoát Vọng đại sư, cả bốn người chia nhau đứng bốn góc, liên tay với nhau, vận dụng tuyệt kỹ của Thiếu Lâm mà đánh vào giữa, đánh vào một thanh tiêu đao, thần đao Từ Quang!

Thần đao Từ Quang quẫy lộng giữa bốn luồng chưởng phong. Lúc đao bên này, lúc lượn bên kia. Khi bay từ trên cao nhào xuống, khi lướt từ phía dưới lên cao. Thần đao Từ Quang lúc này chỉ còn là dải sáng mờ mờ ảo ảo.

Song thủ của từng vị đại sư một, càng lúc càng thoăn thoắt, giao chuyển nhau, phát ra chưởng liên tục nhưng càng lúc càng thấm mệt, càng mệt càng đánh chậm chậm dần, loì dần, chưởng phong không ào ào như trước nữa mà càng lúc càng êm, chảnh nhẹ, càng nhu hòa.

Người tinh tường, với lịch duyệt phong phú sẽ nhận ra đây chính là tuyệt kỹ thứ chín trong bảy mươi hai tuyệt kỹ bí truyền của Thiếu Lâm Đại Ban Nhược Thân Công.

Vùng không gian giữa chỗ bốn người đứng trấn, lúc này đã trở nên cô đặc lại. Từ Quang thần đao như cá bị mắc lưới, quẫy mạnh, xoay mạnh, nhưng không thoát được, tuy vẫn tiếp tục đảo qua lượn lại, vẫn nhào xuống lướt lên.

Chợt có tiếng hét của lão Quân chủ :

- Nhanh!

Tiếng hét như tiếng sấm nổ, làm mọi người giật thót tim lại. Bốn vị đại sư cũng giật nảy mình lên. Thần đao Từ Quang như được tiếp thêm khí lực, đảo nhanh hơn, bay lượn nhanh hơn.

Bốn vị đại sư đồng hét lên :

- Mau!

Cùng với tiếng hét, bốn vị đại sư cùng vận thêm nội lực vào song chưởng. Nhưng lực bất tòng tâm. Cả bốn cùng bật la lên :

- Chết!

Họ bật la cùng lúc với ánh chớp của thần đao Từ Quang lướt ngang huyệt Hắc Lộ của cả bốn.

Như bị con lốc xô đẩy, cả bốn vị đại sư cùng ngã ngửa ra. Tia nhìn của cả bốn vị đại sư chỉ kịp nhìn lần cuối thần đao Từ Quang bay ngược trở về tay lão Quân chủ rồi hết. Hết nhìn thấy! Hết nghe! Hết thở! Bốn vị đại sư cùng hết thở.

Mọi người đứng quanh vẫn còn thờ, họ thờ ra một hơi dài tức uất, một hơi dài nặng nề, chán nản và lo sợ.

Cao Nhân cũng thờ một hơi dài thất vọng, thất vọng cho sức lực của mình, vô phương chống chọi lại thần đao Từ Quang do lão Quân chủ dùng nội công thượng thừa điều khiển! Thất vọng cho mình đành phải bó tay chịu chết, thất vọng vì đã xem thường mà giao thần đao Từ Quang cho kẻ thù.

Lại nghe lão Quân chủ hét hỏi :

- Bây giờ còn ai muốn nói gì không? Còn ai chống đối ta nữa không?

Không ai đáp.

Lão lại quát :

- Mọi người đã chịu thuận phục ta chưa? Nói đi!

Áp úng mọi người đưa mắt nhìn nhau, vừa chớp mấy đôi môi đã tê lại vì sợ sệt :

- Chịu!

Ngẩng mặt lên, lão đứng dạng chân ra, lão cười :

- Ha ha ha...!

Rồi lão nói, khá êm dịu :

- Được, được! Người đâu, đưa tiểu tử xuẩn ngốc kia vào hậu liêu. Dọn dẹp lại tất cả, Diễn Lễ tuyên thệ bắt đầu.

Năm tên Chuyên lệnh sứ dạ ran, đồng tiến ra thi hành ngay lệnh của lão, riêng tên Đệ cửu chuyên lệnh sứ thì khom mình nói :

- Quân chủ, sao không giết con chó này đi. Để làm gì cho phiền phức sau này?

Lão lắc đầu, đưa thanh thần đao Từ Quang lên nói :

- Ta đã có thần đao Từ Quang, ta đã là thiên hạ đệ nhất nhân! Ta còn sợ ai chứ? Để đó, hãy để hấn sống đó, hạn cho hấn trong một nguyệt kỳ, nếu không thuận phục ta, ta sẽ giết sau. Muộn gì. Ha ha... hơn nữa, được hấn dưới tay, ta càng ăn ngon, càng ngủ yên chứ sao!

Tuy căm tức Cao Nhẫn, nhưng hấn nào dám cãi lệnh, hấn đưa ngay Cao Nhẫn đi, sau khi giải huyết Định Thân.

Cao Nhẫn trước khi bị đưa đi, nhìn quanh không thấy Võ Lâm Thần Toán đâu cả, luôn cả Võ Lâm Thần Khất đã chết, cũng không còn nằm đó nữa.

“Lão đã thoát!” Cao Nhẫn tự nhủ.

Thoáng trong tai Cao Nhẫn có ai đó hỏi lão Quân chủ :

- Quân chủ! Lưu tiểu tử lại làm gì? Sao không diệt luôn kéo để di họa về sau?

Lão Quân chủ đáp sau tiếng cười khinh bỉ :

- Hấn là bậc anh tài hiếm có, thu phục được thì chẳng tốt lắm sao? Bằng hấn vẫn cứng đầu, hấn làm sao thoát được bàn tay ta chứ? Ta đã có chủ trương, các ngươi hãy chờ mà xem! Ha ha ha...

* * * * *

Đến một căn phòng khá vững chắc sau hậu liêu Quân Sơn đạo am, Đệ cửu chuyên lệnh sứ mở cửa ra, nhìn Cao Nhẫn bước vào, căm tức, hấn nói qua hai hàm răng nghiến chặt :

- May cho ngươi, vì đã có lệnh của sư phụ ta! Bằng không... hừ...

Hấn không nói hết được ý của hấn, bằng không sẽ ra sao, hấn chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi bỏ đi. Sau khi đã khóa chặt cửa phòng lại.

Cao Nhẫn đưa mắt nhìn vào phòng. Đập ngay vào mắt Cao Nhẫn là một phụ nhân, y phục giản dị mà tinh tươm. Tuổi trạc ngoại tứ tuần, khuôn mặt vẫn còn khá ái so với tuổi. Đôi mắt u buồn, không giấu được nỗi thất vọng chán chường. Nét mặt của phụ nhân có nhiều điểm quen mắt, mừng tượng Cao Nhẫn đã gặp qua.

Cao Nhẫn khẽ vòng tay nói :

- Tiểu bối là Cao Nhẫn, xin được hỏi tôn giá là ai? Sao...

Phụ nhân đang chán chường thất vọng, từ nãy giờ không nhìn đến Cao Nhẫn một lần, chợt lộ vẻ quan tâm, nhìn chăm chú vào Cao Nhẫn, phụ nhân không đáp lại mà hỏi :

- Ngươi là Cao Nhẫn? Có thật chăng? Sao lại ở đây?

Cao Nhẫn lập lại :

- Tiểu bối chính là Cao Nhẫn! Tôn giá biết tiểu bối à?

Phụ nhân vẫn đăm đăm nhìn Cao Nhẫn :

- Ngươi vẫn chưa trả lời ta, sao ngươi lại ở đây?

Cao Nhẫn thoáng nhú mày :

- Chẳng lẽ không vào mà được sao?

- Nghĩa là...

- Nghĩa là tiểu bối nghĩ, cũng như tình trạng của tôn giá mà thôi! Có phải tôn giá cũng bị sanh cảm?

Ngạc nhiên, phụ nhân nói :

- Nói sao, ngươi cũng bị sanh cầm à? Thế mà ta cứ ngỡ...

- Tôn giá ngỡ sao?

- Theo lời con ta nói lại, ta cứ ngỡ ngươi khó mà bị tình trạng này!

- Con của tôn giá? Là ai? Tiền bối có biết không?

Gật đầu, phụ nhân nói :

- Nam Cung..

Cao Nhẫn sững sốt :

- Là Nam Cung Ngọc! Nam Cung Ngọc cô nương là lệnh ái. Tiền bối đây là mẫu thân của Nam Cung Ngọc cô nương? Tiền bối có biết...

Bồn chồn, phụ nhân hỏi nhanh :

- Ngươi hỏi ta biết gì? Con ta đã sao rồi?

Biết mình đã lỡ miệng, Cao Nhẫn lúng túng, khó nói được nên lời..

Nhưng phần đang nản chí, phần vì quá thương tâm, Cao Nhẫn càng lúng túng, thì càng dễ để lộ ra sự đau thương.

Không cần phải hỏi thêm, phụ nhân đưa tay ôm lấy mặt khóc không thành tiếng, chân đứng không vững, đã phải ngồi xuống chiếc giường tre gần đó.

Đôi vai rung rung, nước mắt theo kẽ tay mà chảy dài xuống. Một lúc sau, phụ nhân tay vẫn ôm mặt cố kìm tiếng nức nức, mà hỏi Cao Nhẫn :

- Có phải lão đã giết con ta rồi, phải không?

Cao Nhẫn vẫn lặng thinh, không đáp.

Phụ nhân lại nói :

- Ngươi không cần phải giấu ta! Từ sáng, tâm ta đã mấy lần máy động. Ta biết, đã có việc chẳng lành. Lão... lão quả là loài dã thú, mất cả tính người, lão... lão đã có nói, lão sẽ giết mẹ con ta! Ta cứ ngỡ lão không đành tâm! Hừm dữ còn không nỡ ăn thịt con, nào ngờ... Lão thật là độc ác! Ta... ta... hận lão. Cả nhà ta, lão đã giết sạch, còn ta, còn ta... lão không khác chi loài cầm thú.

Phụ nhân không nói nữa, im lặng mà khóc.

Cao Nhẫn cũng không lên tiếng, nước mắt của Cao Nhẫn đã doanh tròn.

Phải một lúc lâu sau, phụ nhân mới dần dần bình tâm, phụ nhân hỏi :

- Cao Nhẫn, ngươi nói xem, sao ngươi lại để lão bắt? Sao lão lại không giết ngươi?

Cao Nhẫn cũng đã bình tâm, nghe phụ nhân hỏi, Cao Nhẫn bắt đầu nói, có người để kẻ ra nỗi căm phẫn của mình, cũng là điều tốt :

- Tiền bối! Văn bối đã làm mưu của hần! Đã sai lầm, sai lầm đến không thể cứu vãn được. Nam Cung Ngọc cô nương chết là tại văn bối, văn bối đã thất bại, đã thua trí của lão. Văn bối thật đáng chết.

Biết tâm tình của Cao Nhẫn đang xúc động, phụ nhân vội lên tiếng :

- Được rồi, không có gì phải gấp, từ từ, ngươi cứ bình tĩnh mà kể cho ta nghe, ngươi thấy không, là nữ nhân mà ta có quá xúc động như ngươi đâu?

Nghe phụ nhân quở trách, Cao Nhẫn hổ thẹn. Theo lời của phụ nhân, Cao Nhẫn từ từ thuật lại, thật tỉ mỉ, không bỏ sót một chi tiết nào.

Phụ nhân vẫn ngồi mà nghe Cao Nhẫn kể, thần sắc của phụ nhân luôn luôn biến đổi. Lúc vui mừng, lúc lo sợ, có khi lại hoảng hốt, đến nỗi phải đứng bật dậy. Và cứ đứng như vậy, phụ nhân nghe Cao Nhẫn thuật xong, than thở :

- Kiếp số, đúng là kiếp số. Cao Nhẫn vì ngươi không biết mà đã dẫn đến tai họa này, ngươi nói đúng, sai lầm này khó mà cứu vãn được.

Đoạn phụ nhân ngược mặt nhìn lên, than tiếp :

- Phụ thân! Phụ thân chết chắc không thể nào nhắm mắt được, lão đã đoạt Tử Quang thần đạo rồi, con... con làm sao báo thù cho phụ thân đây?

Cao Nhẫn bối rối đến cùng cực.

Thấy phụ nhân đã than thở xong, Cao Nhẫn liền nói :

- Từ Quang thần đao thật sự lợi hại đến thế sao?

Thần tình của phụ nhân lúc này trông càng chán chường hơn lúc nghe tin Nam Cung Ngọc chết.

Tuyệt vọng

Phụ nhân tuyệt vọng, thần thờ ngồi xuống và cứ lắc đầu mà nói :

- Nguồn gốc xuất xứ của lão, người đã biết?

Cao Nhẫn gật đầu.

- Việc bí hiểm của gia đình ta, người cũng đã biết?

Cao Nhẫn lại gật đầu.

- Hôm nay, ta sẽ nói hết cả cho người nghe, có những việc mà Nam Cung Ngọc con ta cũng không biết được tường tận.

Phụ nhân nói đến đây, ngồi trầm ngâm như để nhớ lại, rồi bắt đầu nói :

- Khoảng độ một trăm năm về trước, phụ thân ta lúc đó chỉ là một chú bé mười bốn tuổi, thân sinh của phụ thân ta chỉ là một tiểu phu, suốt ngày chỉ biết việc đốn cây, gánh củi mà sống. Cuộc sống đạm bạc mà thanh nhàn, phụ thân ta cũng đã tưởng sẽ nối nghiệp cha truyền. Nào ngờ, một hôm có một người đi ngang qua, nhìn thấy phụ thân ta đang đốn củi, người này không hiểu sao lại trao cho phụ thân ta một quyển bí kíp võ học, có tên gọi là Thái Hà Đồ Tiên Giải. Sau khi khuyến khích phụ thân ta theo đường võ học, người ấy bỏ đi, không bao giờ thấy trở lại nữa.

Nghe đến đây, Cao Nhẫn thấy bàng hoàng, kinh nghi.

Ngồi xuống giường cạnh phụ nhân, Cao Nhẫn hỏi :

- Người ấy trông hình dáng ra là sao? Tiên bối có biết không?

Lắc đầu, phụ nhân đáp :

- Ta làm sao mà biết được, phụ thân ta cũng không nói đến, mà ta cũng không hỏi qua. Sao người lại hỏi thế? Người biết à?

Lúng túng, Cao Nhẫn đáp bừa :

- Không, không, là... là văn bối nghe có người được bí kíp võ học mà lạo trao tặng cho người khác, văn bối lấy làm lạ nên hỏi vậy thôi!

Phụ nhân cũng không để tâm, bà kể tiếp :

- “Phụ thân ta theo Thái Hà Đồ Tiên Giải mà luyện phải mất gần bốn mươi năm mới đạt đến mức trung. Sợ phụ lòng tốt của người, phụ thân ta bèn đi các nơi tìm một đệ tử có đủ căn cơ đem về truyền lại. Mong sao đệ tử sẽ hơn được thầy, sẽ học giúp đời.

Chỉ độ khoảng ba năm, người đệ tử ấy quả không phụ lòng mong đợi của phụ thân ta. Đã học hết chân truyền của phụ thân ta. Đến lúc này phụ thân ta mới an tâm và người mới nghĩ đến việc lấy vợ sanh con.

Mười năm sau đó, người đệ tử đã đạt mức đại thành, bắt đầu tung bước giang hồ, và lúc này phụ thân ta mới được một mụn con, đó chính là ta.

Mười lăm năm đằng đẳng trôi qua, sư huynh ta mới trở về. Phụ thân ta mừng vui hỏi han mọi chuyện và giới thiệu con gái mình với tên đệ tử.

Sư huynh ta, hắn thật là long lang dạ sói, không biết trên bước đường lưu lạc giang hồ, hắn đã giao tiếp với hạng người nào mà lúc trở về, tâm tánh hắn đã biến cải, hắn giảo hoạt, xảo trá. Phụ thân ta thấy vậy, giữ hắn lại không cho hắn đi nữa. Hắn làm ra vẻ hối hận, ăn năn và hứa sẽ sửa đổi tâm tánh.

Suốt mười năm liền, hắn trụ lại, không hề bước ra cửa nửa bước. Thấy hắn đã trở nên tốt, phụ thân ta đem đoạn cuối của bí kíp cho hắn tu luyện. Hắn luyện xong phần này cũng phải mất đến năm năm.

Luyện xong, hắn mới nói với phụ thân ta: ‘Sư phụ, người có luyện qua phần này chưa?’ Khi nghe phụ thân ta nói chưa luyện, hắn lại nói: ‘Sư phụ, hãy cho đồ nhi dẫn bước giang hồ, đồ nhi quyết tâm tìm cho được thần đao Từ Quang. Có thần đao này hợp với thuật phi đao của Thái Hà Đồ Chân Giải, sư đồ ta có cơ làm chủ thiên hạ’. Nghe hắn nói, phụ thân ta thất kinh, thu hồi bí kíp lại, đuổi hắn ra khỏi cửa, quyết không nhìn hắn là đệ tử nữa.

Đại họa đến liền ngay sau đó! Nửa đêm, hắn lên trở về, với ý đồ là lấy cắp bí kíp mà thôi. Nào ngờ, hắn bị ta phát giác, hắn bèn ra tay với ta, ta phen nữ nhi, chân yếu tay mềm làm sao chống cự lại hắn, ta mở miệng kêu gào phụ thân ta, hắn điểm nhanh vào các huyệt đạo của ta, và... và rồi... hắn đã làm nhục ta.

Phụ thân ta sau đó mới xuất hiện, thấy sự việc đã rồi, phụ thân ta mở lời, muốn gả ta cho hắn, hắn đã không vâng nghe thì thôi, hắn còn quát tháo phụ

thân ta, hấn nói những lời rất khó nghe.

Giận dữ, phụ thân ta bèn đánh hấn một chưởng, hấn trả đòn ngay. Và sau chỉ vài chiêu, phụ thân ta đã bị hấn giết chết. Mẫu thân ta cũng vừa đến, hấn thấy sự việc đã vỡ lở, hấn giết cả mẫu thân ta luôn. Ta sợ quá đành phải bỏ chạy, hấn đuổi theo, và ta cứ cầm đầu mà chạy, không hiểu sao hấn lại buông tha ta và hấn bỏ đi mất.

Sau này, tức là qua ngày hôm sau nữa, ta quay lại, mới biết hấn buông tha cho ta là vì muốn lấy bí kíp còn trong người phụ thân ta. Hiểu được điều này, ta bỏ cả quê hương mà đi.

Những tưởng còn có ngày báo được thù cho song thân, nào ngờ tất cả chỉ là công cốc, luôn cả tánh mạng con ta cũng phải mất vào tay lão.

Bây giờ biết phải làm sao đây?”

Cao Nhẫn nghe xong, ngồi chết sững, không ngờ sự việc lại tệ hại đến thế này. Cao Nhẫn lập lại lời của phụ nhân vừa nói :

- Bây giờ biết phải làm sao đây?

Cả hai cùng chết lặng, thân xác chết lặng mà tâm hồn của cả hai cũng chết lặng luôn.

Chợt nghĩ ra một điều, Cao Nhẫn lên tiếng hỏi :

- Tiền bối! Thế tiền bối có biết hoặc có nghe phụ thân người nhắc đến vật gì hay võ công gì có thể khắc chế được thần đao Từ Quang không?

Nghe Cao Nhẫn hỏi, phụ nhân trầm tư, cố suy nghĩ, một lúc sau, thất vọng lắc đầu, phụ nhân nói :

- Ta chỉ biết thuật phi đao này là của tiền nhân lưu lại! Lúc trước tiền nhân đã dùng thuật này để giết quái long, trừ hại cho dân gian. Thuật này là thuật phi đao cái thế, tuyệt đỉnh công phu! Ta không nghe nói đến vật nào hoặc công phu gì có thể khắc chế nó!

Tuyệt vọng! Quả là bây giờ không thể làm gì được nữa. Cao Nhẫn nhắm nghiền hai mắt lại, không muốn nhìn gì nữa cả. Cũng không còn muốn sống nữa!

Chợt phụ nhân “à” lên một tiếng.

Mở mắt ra, Cao Nhẫn kinh ngạc nhìn phụ nhân trần trối.

Hai chân mày của phụ nhân nhăn lại, mặt nhăn nhó khổ sở... Rồi đôi chân mày của phụ nhân dần ra thư thái, phụ nhân nhìn Cao Nhẫn, thở phào nói :

- Nhớ rồi, ta nhớ rồi...

Cao Nhẫn cuống quýt hỏi :

- Thế nào? Tiền bối, tiền bối nhớ làm sao?

Phụ nhân mỉm cười :

- Đừng mừng vội, không có vật gì khắc chế được đâu! Mà ta lại nhớ đến một điều khác!

Chán nản Cao Nhẫn lại nhắm tịt mắt. Phụ nhân ôn tồn nói :

- Thế nào? Điều ta nhớ ra liên quan đến thần đao Từ Quang, người không muốn nghe à?

Mắt bừng sáng lên, Cao Nhẫn hỏi nhanh :

- Liên quan à? Sao? Tiền bối nói đi, văn bối nghe mà, văn bối xin nghe.

Thấy thái độ của Cao Nhẫn, phụ nhân cũng phải bật cười, rồi phụ nhân nói :

- Thế này, ta nghe phụ thân ta nói rất rõ, người nào luyện được thuật phi đao này phải là người đồng nam, đồng nam cho đến chết, một khi không còn là đồng nam nữa, mà cố tâm vận dụng thuật này, sau này sẽ bị sung huyết mà chết. Đây, ta chỉ biết có bấy nhiêu mà thôi. Người tính sao đây? Hải lòng chưa?

Cao Nhẫn ngồi nghe mà như không tin ở tai mình, có thật là như vậy không? Nếu là sự thật, sao lão chưa chết? Đến chừng nào lão mới chết? Một năm, hai năm, năm năm?

Đợi cho đến lúc lão chết, võ lâm Trung Nguyên này sẽ ra sao đây?

Còn ai không? Hay cũng đã chết hết rồi? Còn mình thì sao đây? Liệu có sống đến lúc đó không?

Mới nghe thì tưởng đã tìm được lối thoát, đã có phương pháp bỏ cứu!

Nào ngờ, sau khi nhìn lại thì vẫn thấy không khá hơn được chút nào.

Có chăng là sự tồi tệ không kéo dài quá lâu mà thôi, đến lúc đó, ai mà biết được lại sẽ xảy ra chuyện gì khác nữa?

Sự tĩnh lặng lại đến.

Và lần này nữa, phụ nhân lại lên tiếng trước, phá vỡ sự tĩnh lặng này, phụ nhân hỏi :

- Cao Nhân! Sao ngươi không liệu cách thoát thân, rồi sẽ tính kế sau?

Cười khỏ, Cao Nhân đáp :

- Văn bối bây giờ chẳng khác nào một thường nhân, võ công đâu mà có thể thoát được nơi này?

- Ngươi nói vậy là sao? Võ công ngươi cũng đã bị lão phế rồi sao?

Lắc đầu kinh ngạc, Cao Nhân nói :

- Lão chỉ nói lão cầm chế huyết đạo của văn bối mà thôi, mà tiền bối nói như thế là có nghĩa gì? Võ công của tiền bối đã bị phế ư?

Thần tình chán nản, phụ nhân đáp :

- Ngay khi lão cho những đến chỗ bọn ta ở, người của lão phế toàn bộ võ công của cả hai mẹ con ta rồi. Nếu không, ta đâu cam lòng chịu cảnh cá chậu chim lồng này.

Gật đầu, Cao Nhân nói :

- Thảo nào, văn bối thấy Nam Cung Ngọc cô nương, ngay lúc lão buông tay, dường như là một người nào khác, không còn một chút võ công nào. Đến chạy cũng không chạy được.

Nói xong, Cao Nhân rung động nói thêm :

- Ngay đến con mình, lão cũng không buông tha, còn nói gì đến ai, văn bối nghĩ phen này thật là vô kế khả thi!

Phụ nhân như chợt nhớ ra điều gì, chợt nói gấp :

- Cao Nhân đầu ngươi đưa ta xem nào, lão đã cầm chế trọng huyết nào của ngươi?

Cao Nhân hiểu ngay phụ nhân muốn nói gì nên vội đứng lên, xoay hẳn lưng về phía phụ nhân chờ đợi.

Phụ nhân xem xét phía sau, rồi cũng đứng lên, xem cả phía trước người của Cao Nhân, rồi nói :

- Đây quả là bí pháp độc môn của Thái Hà Đồ Tiên Giải đây. Bí pháp này cho dù võ công ta chưa mất cũng không đủ năng lực mà giải được.

Lại một phen mừng hụt, thần thờ, Cao Nhân nói :

- Vậy cũng như không?

Phụ nhân nghe được, liền nói trách :

- Sao ngươi vội nhụt chí vậy? Ta chưa nói xong kia mà. Ta tuy không giải được, mà phương pháp giải cầm chế này ta biết, ta sẽ đọc cho ngươi nghe. Xong, nếu ngươi đủ nghị lực, tự theo phương pháp này mà vận công phá giải. Mỗi ngày một ít, từ từ mà làm, ta tin chắc, không quá một tháng, ngươi sẽ tự mình đã thông được các huyết đạo bị khống chế! Thế nào! Ngươi đủ kiên nhẫn không?

Không gì vui hơn, Cao Nhân khom mình thưa :

- Văn bối thật là ấu trĩ, xin tiền bối chớ trách, lời giáo huấn của tiền bối, văn bối xin nhớ mãi. Nếu theo phương pháp của tiền bối chỉ bảo, văn bối được phục hồi công lực, công đức của tiền bối thật không khác nào ơn tái tạo, xin đa tạ!

Rồi phụ nhân chiếu theo bí pháp độc môn đã được ghi trong Thái Hà Đồ Tiên Giải mà đọc qua một lượt cho Cao Nhân nghe. Để Cao Nhân hiểu thấu hơn về lẽ lối vận hành của bí pháp độc môn này, mẫu thân của Nam Cung Ngọc nói qua cho Cao Nhân nghe về yếu quyết cơ bản của nội công tâm pháp của tiền nhân đã lưu lại trong Thái Hà Đồ Tiên Giải. Cũng chính là đường lối nội công tâm pháp của gia đình bà, cũng như lão Quân chủ.

Sau khi đã nghe và đã hỏi lại nhiều lần cho hiểu rõ hơn, Cao Nhân thăm so sánh với nội công tâm pháp chân truyền của Áo Ma cung, cũng như so sánh về đường lối vận công của hai loại nội công tâm pháp và của hai bí kíp võ học này, Cao Nhân thấy rằng hai phương pháp luyện công chẳng những đã khác nhau nhiều mà hai bên lại có hai cách vận dụng công lực hoàn toàn khác xa nhau! Tuy rằng đều cùng chung một mục đích, một kết quả.

Trong toàn thân thể một người, có tất cả vị chi là một trăm lẻ tám đường kinh mạch chính, lại còn thêm một trăm lẻ tám đường kinh lạc khác.

Nội lực trong người của Cao Nhẫn, do luyện theo Áo Ma nội công tâm pháp, nên khi vận khí, nội lực chủ yếu dẫn đến toàn thân, hoặc dẫn đến nơi cần đưa đến đều theo một trăm lẻ tám đường kinh lạc.

Còn theo lẽ lối vận công của Thái Hà Đồ Tiên Giải thì nội lực trong người chủ yếu theo một trăm lẻ tám đường kinh mạch mà chu lưu.

Một dòng như con nước chảy theo sông suối thiên nhiên mà chảy ra tận biển lớn, Có khi con nước chảy nhanh, lưu thông dễ dàng do sông suối có người chỗ thông thoáng. Có khi sông suối theo địa hình tự nhiên, bị những khúc quanh hoặc vật cản mà con nước chảy yếu đi, chậm hẳn lại.

Còn một dòng thì như nước theo kinh rạch do người đào đắp: thẳng tắp, không có chỗ sâu cạn khác nhau, nên con nước chảy bình hòa, muốn nhanh chỉ cần khơi nguồn nước cho rộng ra, nước ắt đổ mạnh và chảy nhanh, ngược lại, thì do người điều khiển sẽ chạy chậm lại.

Cao Nhẫn nói ý so sánh này cho phụ nhân nghe, bà ta cũng hiểu theo hình tượng mà Cao Nhẫn đã so sánh, chứ bà chưa biết qua một yếu quyết luyện công nào khác như là của Cao Nhẫn, nên bà khó lường tượng được. Nhưng bà cũng nói :

- Cao Nhẫn, nếu đã như ngươi nói, sao ngươi không theo phương pháp mà ta chỉ, thử vận hành nội lực xem sao? Có cơ may khai thông các huyết đạo sớm hơn thời gian mà ta vừa nói.

Gật đầu, Cao Nhẫn đã định ngồi lại một góc phòng mà vận công thử qua một lần... Nào ngờ đã có người đến. Người vừa đến đang mở khóa cửa phòng.

Cao Nhẫn đưa mắt nhìn về hướng đó xem người đến là ai?

Phụ nhân cũng đưa mắt nhìn theo.

Thì ra đó là Cửu chuyên lệnh sứ họ Ngôn. Hắn đã mở được cửa ra, vừa bước vào cửa vừa tạt người đứng ra một bên, nhường cho hai người theo sau bước vào. Hai người theo sau là hai đạo nhân thứ thiệt, đạo bào theo kiểu rõ ràng là phái Võ Đang. Cả hai cùng bưng theo hai mâm đựng vật dụng và thức ăn. Cả hai đạo sĩ đặt ngay hai mâm này vào chiếc giường tre, rồi xoay người lui ra.

Họ Ngôn đắc ý, nhìn cả hai mà nói :

- Quân chủ có lệnh, mang đến cho hai người thực phẩm, mong hai người được ăn uống thỏa lòng, mừng cho Quân chủ đã thành công cáo thành!

Nói xong, hắn cười một tràng, tiếng cười thật ngao nghẽ, nghe mà phát nóng lên được. Cười xong, hắn nhìn Cao Nhẫn mà nói :

- Còn ngươi, sau bữa ăn sẽ có người đưa ngươi đến chỗ mà ngươi muốn đến. Quân chủ có nhắn lời rằng, trong một tháng, nếu ngươi tự nguyện xưng thần, phục tùng dưới trướng của Quân chủ thì ngươi sẽ được tha, được cùng Quân chủ tung hoành thiên hạ. Còn như trái lại, ngươi vẫn cứng đầu thì sẽ bị giết bỏ, không tha. Ta thật tình mong ngươi cứ giữ vững lập trường. Để đến lúc đó, chính tay ta sẽ moi tim móc ruột ngươi, trả thù cho huynh đệ ta đã vì ngươi mà chết. Thôi ăn đi, để còn kịp thì giờ mà đi nơi khác.

Giận dữ, hắn quay người bỏ đi, không quên đóng cửa phòng lại kỹ càng.

Cao Nhẫn và phụ nhân đưa mắt nhìn nhau. Rồi nhìn hai mâm thức ăn ngao ngán. Phụ nhân lên tiếng :

- Cao Nhẫn, thôi bỏ đi, đừng để tâm đến hắn nữa! Lại đây nào, lại đây cùng dùng bữa với ta. Có ăn mới có sức lực mà mưu toan chuyện khác.

Nghe lời, Cao Nhẫn cùng ngồi ăn với mẫu thân của Nam Cung Ngọc.

Như là ăn phải chén mật đắng, thật tình Cao Nhẫn nuốt không thể nào trôi được.

Khi ăn đã xong, buông đũa xuống rồi, Cao Nhẫn mới nhớ và hỏi phụ nhân :

- Tiền bối, lão Quân chủ này có họ tên ra sao nhỉ?

Nhắc đến điều này, cơ hồ bà ta muốn lợm giọng, bà nói :

- Hắn họ Vạn tên Tín, tên của hắn suốt đời ta khó thể mà quên được.

Cao Nhẫn cứ nhầm cái tên của lão Quân chủ mà thắc mắc :

- Vạn Tín... Vạn Tín... Lão mà tin được ai? Ai mà tin được lão cơ chứ? Vậy mà được gọi là Vạn Tín?

Gã Cửu chuyên lệnh sứ nói quả là không sai.

Một lát sau, hắn độ đủ thì giờ để dùng xong bữa, hắn lại đến mở cửa phòng ra.

Có hai người bước đến, lấy túi vải phủ chụp lên đầu Cao Nhẫn. Cao Nhẫn nghe gã Cửu chuyên lệnh sứ nói :

- Cao Nhẫn! Ngươi muốn được thông thả thì nên ngoan ngoãn mà đi theo bọn ta, đừng vọng động. Trái lại, ta đành phải điểm huyết ngươi mà đưa đi như một con vật. Ngươi có muốn thế không?

Cao Nhẫn không đáp nhưng đứng yên, mặc tình bọn chúng muốn làm gì thì làm. Gã Cửu chuyên lệnh sứ cười hềnh hếch nói :

- Vậy là ngươi cũng khá, biết vâng lời đấy chứ!

- Đi!

Hắn ra lệnh.

Cao Nhẫn bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ngục tù tắm tối Thân phận tử tù

Quanh đi quanh lại, đường dài ước độ hai trăm trượng, Cao Nhẫn nghe gã Cửu chuyên lệnh sứ nói :

- Phiền hai vị giúp một tay, đưa hắn đi cho nhanh!

Cao Nhẫn được hai người ở hai bên xốc nách đưa đi. Vừa lướt nhanh, Cao Nhẫn vừa nghĩ: “Chắc đã ra khỏi phạm vi Quân Sơn đạo am rồi”.

Chỉ một thoáng sau đã nghe tiếng sóng nước lao xao...

“Đến bến thuyền!”

Cao Nhẫn nghĩ tiếp và chân đã đặt lên lòng thuyền.

Thuyền rời bến.

Hết đi thuyền lại đi bộ, sau lại được ngồi xe ngựa kéo, thời gian ước chừng đã gần một ngày đi đường.

Giờ đây Cao Nhẫn theo từng bậc thang mà đi dần xuống.

Cao Nhẫn lại tiếp tục ước đoán: “Lòng mộ địa?... Chúng đem mình đến Kim Lăng giam giữ à?”

Tiếng mở cửa lách cách, tiếng nói vọng ra vang dội... Không khí ngột ngạt, bức bối...

“Đúng là lòng mộ địa ở Kim Lăng rồi!”

Cao Nhẫn tự khẳng định.

Rồi đến lúc, túi vải trùm được mở ra, Cao Nhẫn lại nghe tên Cửu chuyên lệnh sứ :

- Vào đi! Nhớ nhé, chỉ một tháng thôi nhé!

Lại tiếng khóa cửa lách cách đằng sau.

Cao Nhẫn đứng yên, đưa mắt nhìn quanh. Đúng là một phòng giam giữ tù nhân, nhỏ hẹp, chung quanh là vách đá.

“Nếu là lòng mộ địa thì sau vách đá này là đất” Cao Nhẫn tự nhủ.

Phòng giam không có ai khác. Quay lại nhìn cửa phòng giam, là cánh cửa bằng sắt, phía trên có một hàng chấn song sắt bằng cổ tay, ngang ngang tầm ngực.

Nhún vai, kặc đầu, Cao Nhẫn lùi vào sát phía trong, được chừng sáu bước chân. Ngồi phệt xuống mặt nền đá lạnh, Cao Nhẫn ngao ngán nhắm mắt lại.

Vừa nhắm mắt, Cao Nhẫn lại nhớ ngay đến phương pháp giải khai huyết đạo mà mẫu thân của Nam Cung Ngọc đã chỉ. Nhắm qua một lần cho đúng, Cao Nhẫn bắt đầu thủ vận công.

Vừa bắt đầu đã thấy khắp người nhức nhối, chân khí tản mát, không tề tựu lại được ở Đan Điền, cố chịu đựng, Cao Nhẫn từ từ mà gom tụ chân khí.

Mồ hôi vã ra khắp người, toàn thân đau nhức, mím chặt đôi môi, Cao Nhẫn cắn răng lại mà vận công.

Không biết là bao lâu, đã thấy có chút khí lực ở Đan Điền. Không vội, Cao Nhẫn chậm chạp dẫn khí chu lưu theo từng kinh mạch, dựa theo phương pháp trong yếu chỉ vận công của Thái Hà Đồ Tiên Giải.

Nhích lần... Nhích lần...

Thờ phào một hơi nhẹ nhõm, Cao Nhẫn đã xung phá được một trọng huyết bị cấm chế.

Xả công ngồi nghỉ, Cao Nhẫn tự hỏi: “Không biết lão cấm chế bao nhiêu trọng huyết?”

Hỏi thì hỏi, nhưng Cao Nhẫn không dám gấp vì mẹ của Nam Cung Ngọc đã dặn đi dặn lại nhiều lần: “Từ từ mà vận công, phải hết sức nhẫn nại”.

Một người gác tù đi tới đưa giỏ thức ăn qua chấn song mà nói :

- Com tối đây!

Nhận và ăn xong, Cao Nhẫn lại tiếp tục vận công giải huyết.

Ba trăm sáu mươi huyết lớn nhỏ, trong đó có tám đại huyết quan trọng, Cao Nhẫn đã dẫn chân khí đi chưa được bao nhiêu. Nội kinh tuy đã gom lại nhưng không đáng kể, lực xung phá còn yếu, hơn nữa lại vận công theo nội công tâm pháp Áo Ma. Sợ sai lạc, không giải được huyết là chuyện nhỏ, bị tẩu hỏa nhập ma mới là điều đáng sợ.

Có bóng người đi đến gần, nhờ ánh đuốc người này cầm theo, Cao Nhẫn mới nhận ra, người đó không phải là người gác tù mà là một phụ nhân khác, tóc tai rối bời, áo quần muộm thuộm, vừa đi vừa lảm nhảm :

- Chồng ta đâu? Con ta đâu?

Đi ngang phòng giam của Cao Nhẫn, người này đưa đuốc lại gần và nhìn chăm chăm vào Cao Nhẫn, và gọi :

- Nhị sư huynh, nhị sư huynh! Phải huynh đó không?

Không nghe Cao Nhẫn đáp, người này liền bỏ đi, miệng vẫn tiếp tục lảm nhảm :

- Chồng ta đâu? Con ta đâu?

Ánh đuốc xa dần, vẫn còn nghe tiếng lảm nhảm.

Cao Nhẫn nhắm mắt dưỡng thần.

Lại có tiếng người đi đến :

- Com trưa đây!

Cao Nhẫn mở mắt, nhận thức ăn, ngồi xuống, trước khi ăn, bẻ một mẩu dưa ngâm, để vào một góc, Cao Nhẫn nói nhỏ :

- Một ngày!

Vận công giải huyết.

Ăn tối.

Vận công.

Ăn trưa.

Cứ như vậy mà kéo dài, không kể mỗi ngày một lần, người đàn bà lại đi qua, lại lảm nhảm :

- Chồng ta đâu? Con ta đâu?

Lại hỏi :

- Nhị sư huynh, phải nhị sư huynh đó không?

Số mẩu dưa Cao Nhẫn bẻ và để lại đã lên đến mười tám mẩu.

Lại có người đến! Lần này không phải là đưa thức ăn mà lại mở cửa.

Cao Nhẫn thót tim :

- Sao nhanh vậy? Chưa đến một tháng kia mà?

Tiếng tên Cửu chuyên lệnh sứ lại phát ra, từ phía sau người mở cửa :

- Thế nào? Cao Nhẫn, ngươi quyết định chưa?

Im lặng.

Gã nói tiếp :

- Khá lắm! Ta vẫn mong là như vậy! Ha ha ha...! Cao Nhẫn, hôm nay ngươi có bạn đây, chịu khó chật hẹp một chút, người đông quá mà nơi đây lại không rộng rãi gì cho cam, chịu phiền vậy nhé! Ha ha ha...

Khóa cửa lại bỏ đi. Người mới đến vẫn còn đứng yên đó, đợi cho gã đi xa, người mới đến mới nói khẽ :

- Cao hiền diệt, Cao hiền diệt đấy à? Bá bá đây! Lão bá bá của hiền diệt đây!

Cao Nhẫn đã đứng lên và cũng nói thật khẽ :

- Bá bá, bá bá cũng bị lão giam ư Tiểu diệt đã nhận ra bá bá từ lúc mới vào nhưng chưa dám gọi.

Hai người ôm chầm nhau.

Một lúc sau, hai người mới ngồi xuống, kể lại mọi việc. Cao Nhẫn nói trước, sau đó mới hỏi Lã Nguyên Sinh :

- Còn bá bá thì thế nào? Tình hình võ lâm hiện thời đã ra sao? Bá bá có nghe tin gì về Vô Lâm Thần Toán không?

Lã Nguyên Sinh mới nói :

- Bá bá và mọi người, trước cái bại của hiền diệt, trước cái chết của bốn vị cao tăng Thiếu Lâm phái, đành phải nhẫn nhịn mà cùng trích huyết tuyên thệ với Hiệp Thiên bang. Sau đó, lão giữ mọi người ở lại Quán Sơn đạo am, lão nói là để sắp xếp lại nhân sự, sau đó sẽ giải quyết sau. Đúng vậy, mười ngày sau đó, lão cho mọi người ra về, sau khi đã phân công cụ thể và giao trách nhiệm cho từng người. Bá bá và một số quần hùng sau khi hội ý với nhau, đồng ý cao bay xa chạy... đợi một thời gian sau sẽ tính. Nào ngờ người định không bằng trời định. Chưa được ba ngày sau đã bị bọn Hiệp Thiên bang và một số tham sanh hỷ tử đuổi bắt, và hôm nay... lại gặp hiền diệt ở đây.

Lão nói xong, ngồi nuốt nước mắt mà thở dài ả ả ả.

Cao Nhẫn nghe mà như muối sất vào lòng, hận lão thì ít mà hận mình thì nhiều. Do sai lầm của Cao Nhẫn mà võ lâm Trung Nguyên điêu đứng, tan tác, không trách mình thì trách ai đây?

Hiểu được ý của Cao Nhẫn, Lã Nguyên Sinh an ủi :

- Hiền diệt đừng tự thống trách mình nữa, quần hùng võ lâm Trung Nguyên không ai trách cứ hiền diệt, họ cũng đã tự trách họ, vì họ đã quá tin vào bên ngoài đạo mạo của lão Quân chủ. Họ không tin lời buộc tội lão của hiền diệt. Họ mù quáng, nay ân hận thì đã muộn. Nói cho đúng ra, lúc này họ hầu hết đều trông mong vào hiền diệt. Họ có nói: 'Phi Cao Nhẫn, không ai giải được ách này cho võ lâm Trung Nguyên!'

Được an ủi, Cao Nhẫn nghe đỡ hận, nghe lời hy vọng của mọi người gờm gớm, hùng tâm của Cao Nhẫn nổi lên, không kiên cường, tự phụ, Cao Nhẫn chỉ nói :

- Kỳ vọng của quần hùng đặt vào tiểu diệt! Tiểu diệt e... lực bất tòng tâm!

Rồi Cao Nhẫn nói qua về sự lợi hại của thần đao Tử Quang cho Lã Nguyên Sinh nghe.

Nghe xong, hoàn toàn thất sắc, Lã Nguyên Sinh lắp bắp :

- Vậy thì... vậy thì phải làm sao đây?

Cao Nhẫn lại trấn an Lã Nguyên Sinh bằng cái tin mà mẹ của Nam Cung Ngọc nói.

Nghe rồi, Lã Nguyên Sinh thở dài nói :

- Đến chừng nào lão mới tự sung huyết mà chết? Thảo nào, ngay lúc lão xử dụng thuật phi đao nhằm vào hiền diệt, ta đã thấy khuôn mặt lão đỏ mọng lên mà phát sợ, không biết đấy có phải là hiện tượng sung huyết đã khởi phát không?

Cao Nhấn nghe mà giật mình :

- Nói sao, bá bá thấy có hiện tượng này à?

Gật đầu thay câu trả lời, Cao Nhấn thờ người ra mà suy nghĩ.

Sau một lúc trầm tư, Cao Nhấn lại nhớ đến việc của Võ Lâm Thần Toán, liền hỏi :

- Lão bá bá! Còn Võ Lâm Thần Toán đâu, bá bá có biết không?

Lắc đầu, Lã Nguyên Sinh đáp :

- Lão này chẳng khác thần long, lão muốn đến với mình thì lão đến, còn mình muốn gặp lão thật là gian nan. Từ sau Điện lễ, bá bá không nghe nói đến lão! Lão đi đâu, hiền đệ có biết không? Bá bá thấy lão và lão Võ Lâm Thần Khất đối với hiền đệ khá trọng vọng đấy.

Không đáp ngay vào câu hỏi của Lã Nguyên Sinh, Cao Nhấn chỉ nói :

- Lão và tiểu đệ nào đã kịp nói gì với nhau đâu? Vậy lão đi đâu được kia?

Hỏi như thế nhưng Cao Nhấn mừng rỡ ra được nơi lão đến ‘Áo Ma cung’. Cao Nhấn nói lảm nhảm :

- Làm như thế, chẳng khác nào xua dê vào miệng sói dữ.

Lã Nguyên Sinh vội hỏi :

- Hiền đệ nói gì? Ai? Ai xua dê vào miệng sói?

Lắc đầu, Cao Nhấn nói cho qua :

- Không, không có gì đâu! Bá bá, bá bá vào đây có bị phé võ công không? Hay là có bị lão Quân chủ điểm huyết cầm chế gì không?

Được nhắc đến Lã Nguyên Sinh mới nhớ, lão nói :

- Chưa bị phé, chỉ bị cầm chế mà thôi. Theo lời mấy tên Chuyên lệnh sứ nói thì Quân chủ lúc này rất đại lượng, không giết ai cả, mà cũng không cần phé võ công của ai cả! Lão chỉ điểm huyết cầm chế, sau một thời gian trừng phạt, lão sẽ giải huyết và sai xử sau.

Cao Nhấn gật đầu nói :

- Lão không làm như thế thì phải làm sao khác được?

Lã Nguyên Sinh thắc mắc :

- Hiền đệ nói vậy là ý gì?

Cao Nhấn cười gằn :

- Lão đã là Quân chủ thì ắt phải cần có thần tử chứ! Nếu không thì lão làm Quân chủ với ai đây?

Lã Nguyên Sinh gật đầu :

- Hiền đệ nói chỉ lý!

Lão lại hỏi :

- Còn hiền đệ? Hiền đệ có bị cầm chế không? Hay là đã...

Lắc đầu, Cao Nhấn đáp :

- Cũng như bá bá, tiểu đệ bị cầm chế mà thôi. Lão hạn cho tiểu đệ một tháng phải thuần phục lão, bằng không lão sẽ giết bỏ.

Nhìn sững Cao Nhấn, Lã Nguyên Sinh nói :

- Lão sợ hiền đệ cũng phải! Hiền đệ định sao đây?

Đã định trả lời thì lại có người đến :

- Com tối đây!

Đưa tay nhận hai giỏ cơm cho hai người, Cao Nhẫn bỗng nghe :

- Cao đại ca! Có phải là Cao đại ca không?

Sửng sốt, Cao Nhẫn lên tiếng :

- Là Cao Nhẫn đây! Ai đó? Ai hỏi ta thế?

Tiếng nói bên ngoài không giấu được sự vui mừng :

- Cao đại ca! Là tiểu đệ đây, Hoàng Nhân đây! Đại ca có nhớ không?

Cao Nhẫn hỏi lại :

- Hoàng Nhân? Sao đệ lại ở đây? Đệ mang cơm tới, vậy đệ là...

Hoàng Nhân phân bua :

- Cao đại ca! Chuyện này để sau sẽ nói. Có thơ cho đại ca đây! Đại ca đọc qua sẽ biết.

Kính ngạc, Cao Nhẫn nói :

- Thơ à? Của ai? Ai mà gởi cho ta?

Hoàng Nhân ở phía ngoài lúng túng nói :

- Đệ phải đi đây. Hẹn gặp lại sau.

Vắt đại một miếng giấy đã vo tròn qua chấn song, Hoàng Nhân bước đi.

Cao Nhẫn tiến sát hàng chấn song nhìn theo, thấy quả đúng là Hoàng Nhân, đệ tử thứ hai của Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng, Trưởng lão chấp pháp của Cái bang. Hoàng Nhân đang đưa thức ăn vào một phòng giam khác.

Đưa mắt nhìn lại hướng khác của lối đi trước cửa phòng giam, Cao Nhẫn thấy có một người đang đứng mờ mờ ở phía đầu kia, người này hình như đang đứng nhìn và giám sát mọi hành vi của Hoàng Nhân.

Cao Nhẫn bước lùi vào, thấy Lã Nguyên Sinh đã nhặt viên giấy rồi, nhưng lão chưa vội mở ra xem mà nắm chặt trong lòng bàn tay, nhìn Cao Nhẫn như để hỏi ý.

Lắc đầu, Cao Nhẫn hạ thấp giọng :

- Hãy khoan, bá bá hãy dùng cơm đã.

Ăn xong, Lã Nguyên Sinh hỏi :

- Gã ấy là ai?

Cao Nhẫn bèn kể qua cho Lã Nguyên Sinh nghe về Hoàng Nhân, nghe xong sự tình, Lã Nguyên Sinh nói :

- Đã hai năm nay Cái bang bị bán loạn, nhưng ta không còn nghe ai nhắc đến Tẩu Cái. Ta ngờ lão đã bị Hiệp Thiên bang sát hại, không hiểu bây giờ lão ở đâu? Còn tên Hoàng Nhân này tại sao lại vào đây làm tên đưa cơm? Đáng vẽ của hắn, khó mà biết được thực ý của hắn. Ta phải tìm cách đọc được thơ này.

Cao Nhẫn hỏi :

- Lã bá bá! Trong người của bá bá có hòa tập không?

Lã Nguyên Sinh lắc đầu.

Cao Nhẫn bèn chồn hỏi :

- Vậy làm cách nào xem được? Ở đây dù là giữa trưa cũng không có một chút ánh sáng nào cả, chỉ trừ...

Lã Nguyên Sinh thấy Cao Nhẫn chần chừ, vội hỏi :

- Trừ khi... sao?

Cao Nhẫn lắc đầu :

- Cũng không thể nào được, vì muốn cũng không xem kịp.

Nóng nảy, Lã Nguyên Sinh hỏi :

- Thì hiền điệt cứ nói thử xem nào?

Nhìn vẻ nóng nảy của Lã Nguyên Sinh, khác hẳn Lã Nguyên Sinh ngày nào Cao Nhẫn đã biết.

Biết Lã Nguyên Sinh vì lo cho mình mà mới có sự nóng nảy này, Cao Nhẫn vội vàng nói cho Lã Nguyên Sinh về phụ nhân điền, đêm nào cũng soi đuốc đi từng phòng giam mà kêu, mà hỏi...

Cao Nhẫn nói thêm, sau khi đã thuật tự sự :

- Tiểu điệt lúc đầu có ý định mượn ánh đuốc của bà để xem thơ, nhưng sau nghĩ lại thấy không được. E bà ta lớn tiếng làm chuyện lớn lộ hết.

Hiểu rõ ý của Cao Nhẫn, Lã Nguyên Sinh ngồi bóp trán suy tính.

Bỗng lão bật lên nói :

- Vậy là theo hiền điệt nói, bà ta có đứng lại nhìn vào và hỏi có phải là nhị sư huynh của bà ấy không à?

Gật đầu, Cao Nhẫn đáp :

- Lần nào cũng vậy, bà ta đều dừng lại từng phòng và hỏi cũng từng câu ấy mà thôi. Xong rồi lại bỏ đi.

Lã Nguyên Sinh vỗ tay nói :

- Có rồi! Ta đã có cách!

Cao Nhẫn hỏi nhanh :

- Cách nào? Bá bá nói nhanh cho tiểu điệt nghe xem.

- Ta tính như thế này, đêm nay khi bà ta đến đây, sau khi nghe bà ta hỏi có phải là nhị sư huynh của bà không, thì ta sẽ nhận là nhị sư huynh của bà ta. Cố liệu cách mà kéo dài thời gian đủ cho hiền điệt xem thơ, được không?

Cao Nhẫn trầm ngâm :

- Thế nhờ bà ta mừng quá, la lớn thì sao?

Gật đầu, Lã Nguyên Sinh trấn an :

- Không sao đâu, việc này để ta lo, còn hiền điệt cố mà xem cho thật nhanh nhé.

Vẫn còn băn khoăn nhưng thấy chỉ còn cách này mà thôi, Cao Nhẫn đành phải ưng thuận :

- Ủ, thử thì thử! Bá bá cố đừng để lỡ chuyện.

Lã Nguyên Sinh lại hỏi :

- Khi nào bà ta mới bắt đầu đi?

Cao Nhẫn nhắm tính rồi trả lời :

- Sau bữa tối chừng ba khắc!

Lã Nguyên Sinh cũng tính thử :

- Vậy là bà ta sắp bắt đầu rồi! Nếu hiền điệt nhớ đúng.

Đưa tay chỉ ra ngoài chần song, Cao Nhẫn nói :

- Bá bá xem kìa, đã có ánh đuốc rồi đấy thôi.

Lã Nguyên Sinh đưa mắt nhìn theo hướng tay Cao Nhẫn chỉ, gật đầu, lão nói :

- Chuẩn bị nhé!

Lão vừa dứt tiếng thì đã nghe người đàn bà kia vừa đi vừa lầm nhảm :

- Chồng ta đâu? Con ta đâu?

Theo sao tiếng lầm nhảm, phụ nhân nọ và đuốc trên tay cũng vừa đi đến. Đến chỗ giam của hai người, phụ nhân dừng lại, tay đưa cao ngọn đuốc, nhìn vào cả hai mà nói :

- Nhị sư huynh, nhị sư huynh, phải nhị sư huynh đó không?

Đưa mắt ra hiệu cho Cao Nhẫn, Lã Nguyên Sinh hướng về phía phụ nhân mà nói :

- Ai, ai hỏi ta đó?

Bà ta liền nhìn ngay Lã Nguyên Sinh mà hỏi nữa :

- Nhị sư huynh, phải nhị sư huynh đó không?

Vẫn nhìn ra, Lã Nguyên Sinh hỏi :

- Tôn giá là ai? Hỏi ta để làm gì?

Phụ nhân nọ, mắt đã lạc thần, vẫn lầm nhảm :

- Nhị sư huynh, chắc không phải là nhị sư huynh rồi.

Bà ta định bỏ đi, sợ Cao Nhẫn chưa xem thơ xong, Lã Nguyên Sinh lại lên tiếng hỏi :

- Ai là nhị sư huynh của tôn giá? Nhị sư huynh của tôn giá tên gọi là gì?

Câu hỏi như gọi lại phần nào trí nhớ của phụ nhân, bật ngay câu trả lời :

- Là Văn nhị sư huynh, ta làm sao quên được tên gọi của nhị sư huynh.

Rồi bà ta quay người đi tiếp, miệng vẫn lầm nhảm :

- Chồng ta đâu? Con ta đâu?

Bà ta vừa đi khuất, Cao Nhẫn đã nói ngay :

- Bá bá, hay quá, tiểu đệ đã xem xong hết rồi.

Thấy Lã Nguyên Sinh không tỏ vẻ vui mừng gì cả. Cao Nhẫn hỏi :

- Sao thế? Bá bá đã làm sao rồi?

Vừa hỏi, Cao Nhẫn vừa tiến lại gần Lã Nguyên Sinh, chỉ thấy Lã Nguyên Sinh đứng thừ người ra, lão lẩm bẩm :

- Nhị sư huynh... Văn nhị sư huynh... Văn nhị sư huynh...

- Bá bá! Bá bá nói gì vậy? Bá bá nói ai?

Giật mình, Lã Nguyên Sinh nhìn Cao Nhẫn, sức nhớ ra, lão nói :

- Thế nào? Hiền đệ xem xong chưa? Trong thơ nói gì?

Cao Nhẫn vẫn còn ngạc nhiên, hỏi nữa :

- Thế từ nãy giờ, bá bá không nghe tiểu đệ nói gì sao? Lúc nãy bá bá nói gì mà có Văn nhị sư huynh? Bá bá định nói ai thế?

Thở ra một hơi dài, Lã Nguyên Sinh thoáng trầm ngâm nói với Cao Nhẫn :

- Phụ nhân đó vừa nhắc đến Văn nhị sư huynh, làm ta nhớ đến nhị đệ của ta. Nhị đệ của ta nổi danh cùng thời với ta, họ là Văn, cùng với ta được giang hồ xưng tụng là Hồng Bạch nhị kiếm.

Lại thở ra một hơi dài nữa, lão tiếp :

- Mới đó mà đã mười tám năm rồi. Đã mười tám năm mà ta không nguôi được nhớ thương.

Cao Nhẫn lần đầu tiên nghe nói đến bốn chữ Hồng Bạch nhị kiếm nên hiếu kỳ hỏi :

- Hồng Bạch nhị kiếm? Sao gọi là Hồng Bạch nhị kiếm thế hở bá bá?

Lã Nguyên Sinh giải thích :

- Ta là Hồng Nhật Tảo Kiếm, còn nhị đệ ta là Bạch Nguyệt Truy Kiếm Văn Thiên Linh. Dựa theo biệt hiệu của chúng ta mà giang hồ gọi là Hồng Bạch nhị kiếm.

Cao Nhẫn lại hỏi nữa :

- Thế Bạch Nguyệt Truy Kiếm tiền bối đi đâu rồi mà bá bá lại nói đã mười tám năm không gặp?

Bùi ngùi xúc động, Lã Nguyên Sinh nói :

- Còn đâu nữa mà mong gặp lại, nhị đệ ta cùng toàn gia đã bị kẻ thù sát hại, đến nay là được mười tám năm rồi.

Thất sắc Cao Nhẫn gằn giọng hỏi :

- Kẻ nào mà tàn ác vậy, bá bá?

Lắc đầu, nước mắt của Lã Nguyên Sinh đã rơi, lão nói thật khẽ :

- Không một tung tích nào, kẻ địch không một dấu vết nào để từ đó mà ta có thể đoán biết kẻ đó là ai. Làm đại ca như ta thật là vô dụng.

Lây nỗi buồn của Lã Nguyên Sinh, Cao Nhẫn hỏi nhỏ :

- Thế toàn gia của Văn tiền bối không một ai sống sót cả sao bá bá?

- Ta cũng từng tự hỏi như vậy. Dịch nhân sau khi giết hại đã phóng hỏa phi tang. Hai ngày sau ta mới về đến thì chỉ còn là một đồng tro tàn. Thu nhặt hài cốt, ta không thể phân biệt được ai là ai cả...

- Thế tại sao bá bá lại cho là Văn tiền bối đã chết?

- Nhị đệ ta khi chết, tay vẫn còn cầm Bạch Nguyệt Kiếm. Hơn nữa, nơi bàn tay cầm kiếm thiếu đi một ngón tay. Do đó ta đã quyết nhị đệ ta đã cùng địch nhân tham chiến. Và tham chiến cho đến chết.

- Thế qua các hài cốt khác, bá bá không nhận được người nào sao?

Lắc đầu, lão đáp :

- Ngoài nhị đệ có bàn tay thiếu đi một ngón, còn nhận dạng được. Các người khác, ta làm sao biết được là ai. Duy chỉ có giọt máu của nhà họ Văn...

- Làm sao bá bá?

- Đứa bé ấy vừa được hai tuổi, ta tìm mãi mà vẫn không thấy hài cốt một đứa bé nào cả. Do đó... do đó, đã mười tám năm nay, ta không thôi tìm tung tích của cháu ta... Nhưng không sao tìm được! Đứa bé ấy nếu còn sống, chắc không lớn hơn hiền đệ đâu, có khi lại bằng nữa, không biết chừng!

- Anh ấy... anh ấy chắc còn sống!

- Sao? Sao hiền đệ lại biết?

- Là... là tiểu đệ chỉ nói vậy mà thôi! Chứ bá bá không mong cho anh ấy còn sống sao? Thế bá bá đã không nói là không tìm được hài cốt của anh ấy sao?

Gật đầu, lão nói cho chính lão nghe :

- Phải! Đã mười tám năm qua, ta không ngừng hy vọng... Ta không ngừng tìm kiếm. ta sẽ còn kiếm nữa... đến khi nào tìm được mới thôi!

Lắc đầu, lão hỏi qua chuyện khác :

- Thế nào? Hiền đệ xem trong thư của gã Hoàng Nhân có nói gì không?

Nhớ đến bức thư, Cao Nhẫn phấn khích nói :

- Bá bá, bá bá có biết hai năm qua, Mã tiền bối ở đâu không?

Rồi không đợi cho cho Lã Nguyên Sinh ước đoán, Cao Nhẫn nói luôn :

- Mã Hoàng tiền bối, hai năm qua, theo lệnh của Độc Mục Cái tiền bối, đã tiềm nhập vào Hiệp Thiên bang, với ý đồ tìm hiểu xem lão Quân chủ là ai? Nhưng Mã tiền bối chỉ tiềm nhập được vào đến đây mà thôi! Hiện nay Mã tiền bối là một trong hai tay quân ngục ở đây! Hà hà... Mã tiền bối bây giờ đường đường là một Ngân lệnh sứ đấy!

Gật đầu, Lã Nguyên Sinh lại hỏi :

- Ngoài ra, trong thư còn nói gì không?

- Mã tiền bối có nói, đến nay mới biết tiểu diệt bị giam ở đây! Mã tiền bối hỏi tiểu diệt có cần gì không? Mã tiền bối sẽ tìm cách giúp đỡ.

- Thế hiền diệt định lẽ nào? Nghe hay không lời lão Quân chủ? Có cơ hội để thoát thân không? Liệu thoát thân rồi, hiền diệt có phương thế nào để diệt được lão hay không?

Một loạt những nan đề, Lã Nguyên Sinh nói ra làm Cao Nhẫn thấy nhức đầu!

Cao Nhẫn tuần tự đáp :

- Đương nhiên là không thể nghe theo lời lão rồi, còn việc thoát thân thì tiểu diệt đang liệu tính. Trước mắt cứ lo thoát thân trước, việc diệt được lão hay không còn phải tính sau. Điều quan trọng là phải thoát thân trước hạn do lão đề ra.

- Thời hạn? Lão lại đề ra thời hạn à? Bao lâu?

- Một tháng! Mà nay đã mười tám ngày rồi, chỉ còn mười hai ngày nữa thôi.

Lã Nguyên Sinh ngơ ngẩn hỏi :

- Làm sao được đây? Có Mã Hoàng ở đây, việc thoát thân may ra còn có hy vọng, nhưng công lực của hiền diệt đang bị cấm chế thì sao?

Cao Nhẫn cố nói thật khê :

- Bá bá, bá bá nghe tiểu diệt nói đây, tiểu diệt đã biết phương pháp giải huyệt, hiền giờ chỉ cần hai ngày nữa là có cơ tiểu diệt sẽ phục hồi công lực.

- Nói sao? Hiền diệt tự giải huyệt được? Ai chỉ? sao đến nay hiền diệt không lo giải huyệt đi, còn chờ gì nữa?

Cao Nhẫn bèn thuật lại việc mẩu thân của Nam Cung Ngọc đã chỉ phương pháp và những khó khăn trở ngại của phương pháp này, nó đòi hỏi phải là người có nội công thật thâm hậu mới giải được cấm chế! Còn nếu người này tự mình giải lấy thì đòi hỏi sự nhẫn nại và kiên trì.

Nghe xong, Lã Nguyên Sinh mừng cho Cao Nhẫn, lão nói :

- Thế hiền diệt đã giải được bao nhiêu phần rồi?

- Ngay từ lúc tiểu diệt bị đưa vào đây cho đến nay đã đi được tám phần đường, chỉ còn hai phần nữa thôi là tiểu diệt sẽ thành công.

Lã Nguyên Sinh hỏi thúc :

- Vậy thì hiền diệt hãy mau mau hành công đi, đừng vì sự hiện diện của ta mà bê trễ.

Nghe theo lời, Cao Nhẫn bắt đầu tĩnh tọa mà vận hành công lực.

Hai ngày sau đó, do sự có mặt của Lã Nguyên Sinh, Cao Nhẫn không phải bận tâm về việc lấy thức ăn, hoặc việc phụ nhân điên xuất hiện làm nhảm, cũng như không phải đề phòng có người bắt chợt đến, Cao Nhẫn đã hoàn toàn hồi phục công lực.

Vừa xả công, đã thấy thần tình của Lã Nguyên Sinh có điều khác lạ, Cao Nhẫn hỏi :

- Bá bá, bá bá đã sao rồi?

Lã Nguyên Sinh thần tình đang xúc động, nghe Cao Nhẫn hỏi, lão áp ứng nói :

- Hiền diệt, đã hai hôm rồi, ta xem phụ nhân nọ có nhiều nét quen quen, ta cứ ngỡ ngỡ là đã gặp ở đâu rồi...

- Ở đâu? Bá bá cố nhớ lại xem.

- Ta.. Ta không biết nữa. Nhưng mỗi lần nhìn thấy phụ nhân ta lại xúc động, nhất là mỗi khi nghe phụ nhân hỏi: ‘Nhị sư huynh, có phải nhị sư huynh đó không?’ là ta lại càng nhớ đến nhị đệ ta.

- Hay là phụ nhân này ắt có liên quan đến Văn tiền bối?

Gật đầu, Lã Nguyên Sinh nói :

- Ta cũng mừng tượng như thế!

- Thế sao bá bá lại không hỏi thẳng xem sao?

Lã Nguyên Sinh gật đầu tán đồng :

- Ta cũng đã định như thế, nhưng cô đợi cho hiện diệt giải hết các cấm chế đã.

- Phụ nhân đó sắp đến chưa?

- Chưa ăn bữa trưa, còn hơn nửa ngày nữa phụ nhân đó mới xuất hiện.

Thế là thời gian lại qua đi, đã qua bữa tối được ba khắc thời gian. Xa xa đã thấy tháp thoáng có ánh đuốc. Cả hai cùng bồn chồn, nôn nao chờ đợi.

Phụ nhân chưa xuất hiện đã nghe tiếng lẩm nhảm :

- Chồng ta đâu? Con ta đâu?

Vừa nghe tiếng lẩm nhảm từ xa. Cả hai, Cao Nhẫn và Lã Nguyên Sinh đồng đứng dậy tiến lại gần song sắt. Tiếng bước chân phụ nhân đến gần, ánh đuốc đã soi sáng một vùng không gian, càng lúc càng đến gần. Và rồi phụ nhân đã lên tiếng :

- Chồng ta đâu? Con ta đâu? - Rồi lại lẩm nhảm nói, trong khi đưa mắt nhìn cả hai. - Nhị sư huynh, nhị sư huynh! Có phải nhị sư huynh đó không?

Lã Nguyên Sinh vội lên tiếng :

- Nhị muội tức, phải muội tức đó không? Ta là đại huynh đây! Đại huynh của muội tức đây, Lã Nguyên Sinh đây! Có phải nhị muội tức không? Nhìn đây! Nhìn đại huynh đây! Nhị muội tức còn nhớ ta không? Có nhận được ta không?

Càng nói Lã Nguyên Sinh càng xúc động, nói một hơi không ngừng nghỉ, đến cuối cùng lão như muốn hét to lên...

Phụ nhân trên trời nhìn Lã Nguyên Sinh, miệng vẫn lẩm nhảm :

- Không phải là nhị sư huynh!

Phụ nhân đã định bỏ đi.

Động tâm, Lã Nguyên Sinh bật kêu lên :

- Văn Thiên Linh!

Phụ nhân nghe tiếng kêu như tiếng sấm nổ giữa trời quang, thân hình run rẩy, cây đuốc trên tay cơ hồ muốn rơi xuống đất. Ngoảnh mặt lại, ánh mắt như có một chớp lóe, phụ nhân run rẩy nói :

- Ai? Ai gọi tên chồng ta đó? - Rồi lại lẩm nhảm - Chồng ta đâu? Con ta đâu?

Lã Nguyên Sinh sợ phụ nhân lại bỏ đi, nên vội lên tiếng gọi một lần nữa, tiếng kêu mơ hồ, êm nhẹ :

- Văn Thiên Linh! Trang Đài Trúc!

Lần này, phản ứng của phụ nhân càng rõ rệt hơn. Tay chân run lẩy bẩy. Đuốc rơi đánh 'phịch xuống đất, phụ nhân vừa khom người xuống nhặt đuốc, vừa lẩm nhảm :

- Trang Đài Trúc! Trang Đài Trúc!...

Tay đã cầm đuốc lên rồi mà phụ nhân chưa thôi lẩm nhảm :

- Trang Đài Trúc... Trang Đài Trúc là ai? Ai là Trang Đài Trúc? Trang Đài Trúc...

Lúc này, hầu như phụ nhân không còn nhớ đến việc phải bỏ đi nữa.

Phụ nhân luôn miệng lẩm nhảm :

- Trang Đài Trúc... Trang Đài Trúc là ai? Là ai?

Lã Nguyên Sinh mơ hồ cũng muốn phát điên, lão cũng lẩm nhảm :

- Trang Đài Trúc... Trang Đài Trúc muối! Nhụ muối tức... nhị muối tức...!

Cao Nhẫn cứ ngẩn ngơ, hết nhìn phụ nhân lại nhìn đến Lã Nguyên Sinh, thấy thần tình của cả hai người mà bi đát cho cả hai người, Cao Nhẫn cố đứng gần hơn, gần sát bên hàng chân song mà cứ đưa mắt nhìn cả hai.

Vẫn nghe cả hai không thôi lẩm nhảm, Cao Nhẫn bối rối không biết nên phải làm gì đây?

Trong lúc cực kỳ bối rối và hoang mang, Cao Nhẫn đã bật hỏi :

- Bá bá! Có phải là phu nhân của Bạch Nguyệt Truy Kiếm Văn Thiên Linh, Văn tiên bối không?

Lời nói trong lúc vô tình đã như cộng rom mà người chết đuối vót được... Phụ nhân nọ thôi lẩm nhảm ngay, mà còn lại cất tiếng hỏi :

- Bạch Nguyệt Truy Kiếm! Bạch Nguyệt Truy Kiếm đâu rồi? Bạch Nguyệt Truy Kiếm đâu? Hồng Nhật Kiếm đâu? Đại huynh, đại huynh đâu rồi, mau cứu lấy Văn nhị sư huynh... Đại huynh...!

Giọng nói của phụ nhân càng lúc càng rõ, càng lúc càng có hồn hơn, không còn chỉ là những tiếng lẩm nhảm vô hồn nữa!

Lã Nguyên Sinh cũng do câu hỏi của Cao Nhẫn mà như người đang mê chột tỉnh, lão đã định lên tiếng đáp lời thì đã nghe phụ nhân nhắc đến danh hiệu của mình. Lão lại ý thức mà đáp ngay tiếng gọi cứu của phụ nhân :

- Hồng Nhật Kiếm đây! Kẻ nào dám động đến Bạch Nguyệt Truy Kiếm nhị đệ ta! Kẻ nào cả gan dám chọc đến Hồng Bạch nhị kiếm?

Trong mơ hồ, phụ nhân cũng lên tiếng đối đáp với Lã Nguyên Sinh :

- Hồng Bạch Nhị Kiếm trang nào phải nơi cho kẻ nào muốn đến là đến! Muốn đi là đi! Không...! Không! Đại huynh không! Hồng Bạch Nhị Kiếm trang cháy rồi, cháy hết rồi! Con ta đâu? Con ta đâu?

Nói đến đây, phụ nhân đưa mắt đã lạc thần nhìn quanh quất như muốn tìm kiếm đứa con của bà ta. Bất chợt, qua ánh đuốc bập bùng, bà ta nhìn thấy rõ Cao Nhẫn, bà ta bật thốt lên :

- Văn Thiên Linh huynh! Văn nhị sư huynh! Con chúng ta đâu? Nhị sư huynh có nhìn thấy Nguyên nhi không? Con ta đâu? Hãy trả con ta lại đây! Nguyên nhi...

Tiếng gọi của phụ nhân càng lúc càng lớn, làm kinh động đến nhiều người đang bị giam giữ ở quanh đây.

Có tiếng chân người chạy đến. Có bóng người xuất hiện. Hai người.

Một cao một thấp. Một già một trẻ. Người già đưa mắt ra hiệu cho người trẻ, dìu phụ nhân đi. Rồi người già lên tiếng :

- Không có việc gì! Các người hãy ngủ đi! Đừng làm ồn nữa!

Cao Nhẫn và Lã Nguyên Sinh không để ý đến người già vừa đến, chỉ đưa mắt nhìn theo phụ nhân đang bị đưa đi.

Phụ nhân chân bước đi mà cứ ngoảnh mặt lại, cứ nhìn vào Cao Nhẫn mà nói :

- Văn nhị sư huynh, mau cứu lấy Nguyên nhi! Mau cứu lấy con chúng ta!... Nhị sư huynh! Nhị...

Lã Nguyên Sinh lúc này đã phần nào bình tâm, tỉnh trí. Hết nhìn phụ nhân ở xa mà nghe tiếng nói của phụ nhân, lại quay sang nhìn Cao Nhẫn... Rồi lão lẩm bẩm, trong khi đầu không ngớt gật gật :

- Phải rồi! Đúng rồi! Chắc là đúng rồi!

Cả hai hoàn toàn không để ý đến người vừa mới đến, người già đang đứng ngay bên cửa có hàng chân song sắt.

Cao Nhẫn nghe rõ tiếng lẩm bẩm của Lã Nguyên Sinh nên nhìn lão mà hỏi :

- Đúng rồi? Bá bá nói cái gì là đúng rồi?

Lã Nguyên Sinh như đã chắc ý nên đáp :

- Nhìn hiền triết, ta cứ ngỡ ngơ là nhìn thấy Văn nhị đệ của ta! Giống lắm! Thật là giống như khuôn đúc!

- Phải! Cao thế huynh đây trông thật chẳng khác Bạch Nguyệt Truy Kiếm khi xưa! Quả là không khác chút nào!

Nge tiếng người lạ đang nói ở cạnh ngay bên, Cao Nhẫn và Lã Nguyên Sinh mới phát hiện người già vẫn còn đang đứng đó, và câu nói vừa rồi chính là

do người già này phát ra.

Kinh ngạc và bàng hoàng, cả hai đồng kêu lên :

- Đúng là Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng!

Cao Nhẫn định lên tiếng hỏi...

Lã Nguyên Sinh do tâm thần còn đang vương vís chuyện mới rồi nên lẹ miệng hơn, hỏi :

- Mã lão huynh có thấy hán giống thật không? Có giống Văn nhị đệ của ta không? Mã lão huynh hãy xác định lại xem!

Mã Hoàng gật đầu nói :

- Đừng nói chi đến lão già mắt kém này, ngay tất cả người trên giang hồ cũng phải nhìn nhận là giống thật. Cao thể huynh đây trông uy uy lẫm lẫm không khác nào Bạch Nguyệt Truy Kiếm Văn Thiên Linh lúc xưa cả! Giống tợ hai giọt nước!

Khánh định xong, lão lại quay sang quở trách :

- Hai người làm gì thế? Không thiết sống nữa à? Sao nửa đêm lại làm kinh động lên như vậy? May hôm nay là phiên trực của lão già này, nếu không thì nguy cả lũ.

Không đáp mà cũng không ra vẻ sợ sệt, Lã Nguyên Sinh vẫn cứ hỏi :

- Mã lão huynh! Phụ nhân đó là ai vậy? Sao lại ở đây? Làm thế nào mà bà ta đi lại một cách dễ dàng thế?

Mã Hoàng tuy đang bực tức, nhưng vẫn cố nén mà trả lời :

- Không để thế thì phải làm sao? Giam giữ bà ta mà được yên ư? Bà ta lại không làm ầm lên à? Bà ta là ai, lão già này không được biết, chỉ biết khi lão già này đến đây thì đã thấy bà ta ở đây rồi! Hỏi lại những người đã ở đây từ trước thì ai cũng đều nói như vậy cả!

Nghĩa là đã kết thúc câu chuyện này, lão già này đành phải nói là bà ta đã ở đây từ lâu lắm rồi! Xong! Còn các vị, các vị tính sao đây? Chuyện mình lại không lo, sao lại đi lo cho chuyện người?

Càng nói, lão càng bực tức.

Hiểu được điều này, Cao Nhẫn vuốt ve lão :

- Mã tiền bối! Thôi đừng có bực nữa! Sao tiền bối hôm nay đến là có việc gì không? Nói đi tiền bối, văn bối đang hầu nghe đây!

Vẫn còn bực tức, tuy đã nguôi nguôi phần nào, lão nói :

- Thì còn việc gì nữa, ngoài việc lo sự thoát thân cho cả hai!

- Thoát thân!

Cả hai phần khích quá, đồng la lên... Dậm chân bực bội, Mã Hoàng gắt :

- Trời ơi! Thế này thì chỉ có chết mà thôi! Các người sao lẫm miệng thế?

- Được rồi! Được rồi! Thế Mã lão huynh đã có kế nào thoát thân được? Nói nghe coi!

- Kế là kế gì? Lão già này có kế gì mà nói, là ta chỉ hỏi hai người đã toan liệu gì chưa?

Đến lượt Lã Nguyên Sinh gắt :

- Ta ở trong này, còn liệu được gì nữa mà toan với tính. Vậy mà ta cứ ngỡ lão già nguoi đến đây là đã có kế gì rồi. Thế mà cũng nói!

Xén lên, Mã Hoàng đành cười trừ...

Cao Nhẫn hỏi chen vào :

- Mã tiền bối! Đường đi lối lại ở trong này, tiền bối đã tỏ tường cả chứ? Có thể mới nói chuyện thoát thân.

Mã Hoàng lại bực tức nói :

- Cũng thật là hay cho cái lũ Hiệp Thiên bang này! Ta đã ở đây gần hai năm, cũng là một Ngân lệnh sứ, thế mà bọn chúng vẫn chưa tin ta. Đường đi nước bước, cơ quan, bày rập, nhất nhất đều do bọn chúng dẫn dắt! Nhắc đến chuyện này, ta thật còn bực tức! Đúng là một lũ gian ngoa!

Như quả bóng bị xì hết hơi, Cao Nhẫn thấy chán nản không muốn nói gì nữa cả... quay người đi sát vào phía trong. Mặc kệ cho hai lão già mặc tình mà đối đáp, hỏi chuyện nhau.

Quả là đúng với ý muốn của Lã Nguyên Sinh, lão đưa tay khều nhẹ Mã Hoàng mà nói :

- Mã lão huynh, ta có hai việc này muốn nói cho lão huynh hay! Lão huynh hãy tiến lại gần đây.

Mã Hoàng y lời, tiến sát lại.

Lã Nguyên Sinh hạ giọng nói khẽ :

- Việc thứ nhất liên quan đến thân thể, lai lịch của Cao Nhẫn. Suyt, đừng hỏi, mà nghe ta nói đã, ta đoán chắc rằng hấn chính là giọt máu của nhà họ Văn. Mã huynh liệu cách nào, đưa ta đến gặp phụ nhân kia... Hừm, đã bảo cứ nghe, không được nói kia mà... Cứ đưa ta và hấn đến gặp, chuyện sẽ không sao đâu, Mã huynh đừng ngại! Đây này, để ta nói luôn việc thứ hai, là Mã lão huynh sẽ yên tâm ngay, hấn đã tự giải khai được cấm chế của lão Quân chủ rồi. Suyt... hấn đã phục hồi được công lực như trước. Việc tháo cũi sổ lồng, chỉ cần lão huynh cố giúp một tay là xong ngay! Chỉ lo cho một mình hấn thôi! Đến khi diệt xong lão Quân chủ, bọn ta lúc đó còn gì phải sợ nữa. Thế nào? Nghe có được không?

Mã Hoàng nghe xong, nửa lo nửa mừng, lão suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, nói khẽ :

- Được rồi, việc thứ nhất, đưa các người đến chỗ phụ nhân kia thì không khó khăn lắm, chỉ ngại các người làm ồn thì lỡ chuyện. Còn việc thứ hai, khó khăn hơn, nhưng để ta liệu xem có cách nào không! Xong việc, bọn các người quay lại ngay đây nhé! Đừng vọng động, cố mà chờ tin của ta! Nào, đi ra đi!

Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng dùng chìa khóa mà mở ngay cửa phòng giam, ra đầu cho Lã Nguyên Sinh, rồi đi trước một bước.

Lã Nguyên Sinh quay lại ngoác Cao Nhẫn, rồi cũng đi ra.

Cao Nhẫn vì chán nản, không buồn để tâm tới lời thì thầm của hai lão già, nhưng đến khi Mã Hoàng mở khóa thì Cao Nhẫn đã đứng bật dậy, trở mắt ngạc nhiên mà nhìn thấy Lã Nguyên Sinh ngoác tay, tuy không hiểu nhưng vẫn bước đi theo.

Muội trượng, rẽ trái. Muội trượng, lại rẽ trái. Muội trượng, lại rẽ trái.

Sau ba lần rẽ trái đã đến một góc tối, thoáng có mùi hôi thối.

Cao Nhẫn hỏi nhỏ :

- Đây là đâu? Sao lại đến đây?

Mã Hoàng không đáp, mà nói với Lã Nguyên Sinh :

- Đến rồi, các người đi thẳng vào!

Lã Nguyên Sinh vội hỏi :

- Mã lão huynh, tối thế này làm sao mà nói chuyện được đây? Mã lão huynh có đèn lửa không?

Không đáp, Mã Hoàng lấy từ trong người ra một đoạn sắt nhỏ, đưa cho Lã Nguyên Sinh và hỏi :

- Lão huynh biết dùng vật này không?

Lã Nguyên Sinh gật đầu đáp :

- Bữu bối của Cái bang đây mà! Vậy là tốt lắm rồi! Mã lão huynh đi đi! Đi lo việc kia đi! Bọn ta chờ tin nhé!

Mã Hoàng xoay người bỏ đi..

Lã Nguyên Sinh nắm lấy tay Cao Nhẫn mà đi vào.

Cao Nhẫn, lúc này do nội công đã phục, mắt đã tin tường, nhìn rõ mọi vật, nói với Lã Nguyên Sinh :

- Bá bá! Ở trong góc kia như có người! Ai vậy?

Lã Nguyên Sinh nghe Cao Nhẫn nói, thần tình bỗng trở nên xúc động, lão nói nhỏ :

- Cao hiền diệt! Là phụ nhân điên ấy mà! Hiền diệt nghe ta nói đây. Ta tin chắc hiền diệt là con của Văn nhị đệ ta! Ta... ta kêu lão Tẩu Cái đưa ta và hiền diệt đến gặp bà ta mà làm rõ trắng đen, nếu có gì, hiền diệt nhớ cố mà kiềm nén, chớ làm kinh động nhé!

Cao Nhẫn từ khi thấy phụ nhân cứ nhìn mình mà lẩm bẩm kêu là ‘Văn nhị sư huynh’, cảnh mà Cao Nhẫn thật sự xúc động đến tận tâm can!

Sau nữa, nghe một hai Lã Nguyên Sinh và Mã Hoàng cứ bảo mình trông giống Văn Thiên Linh, Bạch Nguyệt Truy Kiếm, Cao Nhẫn cũng đã thấy phần nào rung động.

Bây giờ lại nghe lời đoan chắc của Lã Nguyên Sinh, thần tình của Cao Nhẫn lại càng cảm thấy bồi hồi, trong lòng cứ nao nao, không bút mực nào tả xiết được.

Gần như là rón rén, cả hai bước lại chỗ phụ nhân đang nửa nằm nửa ngồi, miệng không thôi lẩm nhảm!

Một ánh lửa bùng lên từ đoạn sắt nhỏ trên tay của Lã Nguyên Sinh, đã làm cho cả ba người đều giật mình.

Lã Nguyên Sinh giật mình vì xem lại khuôn mặt cùng nụ cười ngậy dại của phụ nhân, Lã Nguyên Sinh trông thấy rất giống vợ của nhị đệ mình, tức là Trang Đài Trúc, nhị muội tức của lão.

Phụ nhân kia giật mình vì tâm thần lúc nào cũng tưởng nhớ đến hình bóng của chồng mình là Văn Thiên Linh, nay đang âu sầu, nghĩ đến con mà oán trách chồng mình sao không ra tay cứu, bất chợt ánh sáng bùng lên, rọi rõ khuôn mặt của Cao Nhẫn, bà ta thẳng thốt mà nhìn chăm chăm vào Cao Nhẫn mà nói :

- Văn nhị sư huynh, Văn Thiên Linh! Văn nhị sư huynh đây mà!

Cao Nhẫn cũng giật mình vì tâm tư đang bị câu nói đoan chắc của Lã Nguyên Sinh chi phối. Đến khi thấy rõ ràng phụ nhân cứ nhìn mình mà gọi “Văn Thiên Linh, Văn nhị sư huynh”.

Không cảm được nữa, Cao Nhẫn đã quỳ phục xuống ôm lấy đôi chân của phụ nhân mà nức nở kêu :

- Mẫu thân! Mẫu thân! Hai nhi đây này! Mẫu thân! Mẫu thân không nhận được hai nhi sao?

Tiếng gọi nức nở của Cao Nhẫn như tia sáng lóe lên trong đêm. Gọi ngay trong tiềm thức của phụ nhân, tiếng kêu bé bỏng của con mình khi xưa, thuở còn thơ dại...

Bà cũng đưa tay ôm lấy đầu của Cao Nhẫn khóc mà kêu :

- Nguyên nhi, Nguyên nhi của mẹ đây mà! Sao Nguyên nhi cứ bỏ ta mà đi đâu vậy? Ta nhớ con! Ta trông chờ con biết bao là đau xót. Nguyên nhi... Nguyên nhi...

Lã Nguyên Sinh đứng trước tình cảnh này, tuy xúc động nhưng không thể biết chắc là phụ nhân kia đã tỉnh thật hay là không? Hay là bà ta chỉ vì nhớ đến con quá mà chỉ nói mơ hồ vậy thôi.

Đưa tay khẽ chạm vào người Cao Nhẫn, lão nói khẽ :

- Hiền đệ, xem chừng bà ta chưa tỉnh hẳn đâu! Hiền đệ đừng vì quá xúc động mà làm hư việc.

Cao Nhẫn nghe lời nói của Lã Nguyên Sinh, nghiệm lại thì thấy thiệt là hữu lý, bối rối, Cao Nhẫn hỏi :

- Vậy thì phải làm sao đây, bá bá nói đi.

Lã Nguyên Sinh cũng đâm ra bối rối... lão cứ nhìn phụ nhân đang nức nở kêu Nguyên nhi, Nguyên nhi mà cũng không biết phải làm thế nào...

Động tâm, Lã Nguyên Sinh hỏi Cao Nhẫn :

- Hiền đệ, trong người hiền đệ có giữ một vật gì do nữ mẫu trao lại mà là vật gia truyền không?

Cao Nhẫn ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu :

- Không có!

Thật là tẩu xảo! Khéo thay, Mã Hoàng lại đi đến. Nhìn Mã Hoàng trong trang phục của Ngân lệnh sứ, Cao Nhẫn tâm linh chợt máy động, nói ngay :

- Có rồi, có rồi, tiểu đệ có cách rồi!

Đoạn bước ra đón Mã Hoàng, không để lão kịp lên tiếng, Cao Nhẫn đã hỏi :

- Mã tiền bối, Mã tiền bối có Ngân lệnh bài không?

Thấy Mã Hoàng gật đầu, Cao Nhẫn lại nói :

- Mau! Tiền bối hãy lấy cho văn bối mượn, có việc cần dùng! Cả tiền bối nữa, hãy mau lại đây!

Ngơ ngác, Mã Hoàng lấy Ngân lệnh bài trao cho Cao Nhẫn, chân từ từ đi tới mà không hiểu Cao Nhẫn định làm gì?

Lã Nguyên Sinh cũng hoang mang, ngờ Cao Nhẫn đã...

Cao Nhẫn không giải thích, tay giữ Ngân lệnh bài trong tay, tay kia nắm lấy tay Mã Hoàng đi gần lại phía phụ nhân. Dưới ánh sáng từ đoạn sắt nhỏ, Cao Nhẫn xòe bàn tay đang giữ Ngân lệnh bài mà khẽ quát lên :

- Xem này!

Ánh lửa bập bùng khi sáng, khi mờ, chiếu vào mảnh Ngân lệnh bài, hắt vào mắt của phụ nhân...

Không khí tĩnh mịch, lạnh như ánh kim khí chiếu ra lạnh! Lạnh như trường bào màu trắng của Ngân lệnh sứ toát ra lạnh!

Lạnh lùng! Mọi người cơ hồ đều nghe giạt mình sau tiếng quát khẽ của Cao Nhẫn. Cao Nhẫn cũng bắt lạnh người khi nhìn thấy thành tình khiếp hãi của phụ nhân.

Phụ nhân cũng bắt lạnh mình khi tâm thần rơi ập vào quá khứ kinh khiếp, đáng sợ, phụ nhân run rẩy cổ lết lùi lại.

Lùi lại làm sao được khi sau lưng đã là vách đá dựng đứng.

Lã Nguyên Sinh lo sợ thay cho phụ nhân, định lên tiếng bảo Cao Nhẫn thôi cái trò này đi.

Thì phụ nhân đã lên tiếng lấp bắp, khi thất sự thấy đã hết đất lùi :

- Giết... giết hắn... hắn đi! Nhị sư huynh, hãy... coi chừng hắn đó... hắn ở ngay... bên cạnh... nhị sư huynh đó! Giết... giết hắn đi... nhị sư huynh...

Thấy Cao Nhẫn không tỏ ra ý gì muốn hành động, phụ nhân lại nhìn sang Lã Nguyên Sinh mà kêu :

- Đại... đại huynh! Sao... không tiếp trợ... một tay... cho nhị... sư huynh... đại huynh...

Rồi lại quay sang Cao Nhẫn mà nói, mắt đã có thần, đang lóe ra một tia hung quang :

- Văn Thiên Linh! Sao sư huynh lại đứng chết trân vậy? Sao không giết hắn ngay đi?

Không rõ vì chuyện xảy ra giống in như thật hay Cao Nhẫn có ý định gì từ lúc trước, Cao Nhẫn đã vươn tay ra điểm vào huyệt Định Thân và Á huyệt của Mã Hoàng.

Mã Hoàng ngã ra mà không hiểu vì sao lại như thế! Lã Nguyên Sinh cũng bàng hoàng...

Riêng phụ nhân, tia mắt đã dịu đi, thở phào một hơi nhẹ nhõm khi thấy Cao Nhẫn đang vòng tay nói với Lã Nguyên Sinh :

- Lã đại huynh! Thế là chúng ta đã giết được tên đại ác đó rồi! Hồng Bạch Nhị Kiếm trang từ nay vang danh thiên hạ.

Phụ nhân cũng mỉm cười mà nói với Lã Nguyên Sinh :

- Đa tạ Lã đại huynh đã giúp tỳ phu quân một tay! Trúc muội nhớ ơn Lã đại huynh suốt đời!

Lã Nguyên Sinh như đang sống lại quá khứ mười tám năm về trước, lão ta cũng bật cười mà nói :

- Hảo muội tử, hảo hiền đệ, chúng ta đã là anh em một nhà, tình thân như thủ túc, hiền phu phụ cứ sao lại khách sáo?

Phụ nhân lại nói :

- Thế là đã qua một trường ác mộng, lúc này, vợ chồng muội trông đại huynh biết là dường nào! Lã đại huynh, sao lúc này trông đại huynh già quá vậy?

Sự tình diễn tiến đến đây, Cao Nhẫn và Lã Nguyên Sinh khắp người vui mừng, nhưng Cao Nhẫn lại bắt đầu lo, vì lúc này phụ nhân như đang sống vào thời khoảng mười tám năm về trước. Đưa ánh mắt lo âu nhìn Lã Nguyên Sinh!

Lã Nguyên Sinh cũng hiểu được điều này, lão cũng thấy lo sợ. Nhưng dù sao, tuổi cao hơn thì lịch duyệt cũng phong phú hơn, Lã Nguyên Sinh nghiêm nét mặt, nhìn phụ nhân mà hỏi :

- Nhị muội tức! Nhị muội nói ta nghe xem sự việc đã xảy ra như thế nào?

Phụ nhân lúc này, thần trí vẫn đầy ắp những sự kiện như vừa mới xảy ra đây thôi, nên rất rành mạch nói lại :

- Lã đại huynh vừa rời Nhị Kiếm trang chừng hơn tháng, đã có một người đến đây xưng là Quân chủ gì đó. Y bắt buộc tỳ phu quân phải đầu phục y. Cùng với y lo việc bá chủ võ lâm. Y còn trao cho tỳ phu quân một lệnh bài đó, phong cho tỳ phu quân làm Kim lệnh sứ và hứa sau này sẽ cất nhắc và

đưa Nhị Kiếm trang lên hàng bậc nhất của võ lâm. Y nói thì nói, nhưng tề phu quân nhất quyết không nghe, bảo là phải qua ý kiến của đại huynh. Lờ qua tiếng lại, tề phu quân không phục nên gọi y là tên đại ác ma! Y lấy thế làm giận nên cho thuộc hạ xông vào nhằm bắt tề phu quân. Trường ác đấu xảy ra, muội không thể nào phụ giúp được cho nhị sư huynh vì muội còn phải bận chăm lo cho Nguyên nhi... ủa, đại huynh, đại huynh có trông thấy Nguyên nhi đâu không? Nguyên nhi, Nguyên nhi... con đâu rồi?

Chuyện thuật lại chưa đến hồi kết cuộc. Nhưng không cần nữa vì lúc này Lã Nguyên Sinh e em dâu mình quá bấn loạn mà điên trở lại. Lão liền hấn giọng :

- E hèm... Nhị muội tức! Nhị muội tức nghe ta nói đây. Nhị muội nhìn xem chúng ta đang ở đâu đây? Nhị muội nhìn xem ta thật sự đã già chưa? Còn muội tức, muội tức nhìn xem lại tóc của muội thì rõ, chúng ta đều đã già cả rồi! Muội tức có nghe ta nói không? Có hiểu điều ta nói không?

Giọng nói trầm ấm, nghiêm cẩn của Lã Nguyên Sinh đã bắt buộc Trang Đài Trúc phải nhìn xung quanh mình. Nhìn mái tóc đã bạc của Lã Nguyên Sinh, rồi đưa tay cảm tưng lộn tóc rối của mình mà nhìn, mà thần thờ, mà ưu tư :

- Sao chúng mình lại ở đây? Đây là đâu? Sao chúng ta lại già đến thế này? Lã đại huynh, Lã đại huynh nói xem?

Gật đầu, từ tốn ngồi xuống trước mặt Trang Đài Trúc, để mặc Cao Nhẫn cứ đứng ở đằng sau, để mặc Mã Hoàng cứ nằm dài dưới nền đá lạnh.

Lã Nguyên Sinh nói :

- Việc của hiền phụ phụ ta đã biết! Chỗ chúng ta đang ở đây không phải là Nhị Kiếm trang! Lúc này chúng ta đang ngồi nói chuyện đây là sau chuyện đã xảy ra cho Nhị Kiếm trang đã mười tám năm rồi! Ta hỏi muội, chúng ta không già hơn sao được? Chúng ta đâu có thể còn trẻ mãi! Nguyên nhi của muội nay đã lớn khôn, đã thành nhân! Muội muội không muốn xem lại Nguyên nhi sao? Muội không muốn con của muội trưởng thành sao?

Từng lời, từng lời nói của Lã Nguyên Sinh đã vén từng đám mây mù trong tâm trí của Trang Đài Trúc! Nghe nói con mình nay đã lớn khôn, Trang Đài Trúc rất vui mừng, bà hỏi ngay :

- Đâu? Lã đại huynh! Nguyên nhi của muội đâu? Muội muội muốn nhìn thấy Nguyên nhi! Muội muốn xem Nguyên nhi đã lớn như thế nào!

Không vội, từ tốn, Lã Nguyên Sinh lại hỏi :

- Nguyên nhi nay đã lớn, muội không nhận ra đâu. Muội có biết một dấu vết gì trên người Nguyên nhi không? Một dấu vết gì đó rất riêng biệt mà chỉ có muội hoặc chỉ có hiền phụ phụ biết mà thôi!

Trang Đài Trúc không ngập ngừng, đáp ngay :

- Sao Lã đại huynh chóng quên thế? Lã đại huynh không nhớ Nguyên nhi của mình có cái bớt đen hình vàng trắng ở...

- Ngay giữa lưng! Trời ơi! Thế mà ta không nhớ được, sao mà ta vô dụng đến thế này! Nào hiền diệt, hiền diệt tiến lại gần xem nào! Quay lưng lại!

Vén! Vén trường bào lên nào!

Luống cuống, lập cập, Lã Nguyên Sinh cứ ấp úng mà nói. Cao Nhẫn cứ run run mà nghe theo từng lời lão bảo.

- Nguyên nhi! Nguyên nhi của mẹ đây mà! Đúng rồi. Nào Nguyên nhi hãy xoay lại xem, cho mẹ nhìn mặt con cái nào.

Trang Đài Trúc đưa tay lần theo vết bớt hình vàng trắng ở ngay giữa lưng của Cao Nhẫn, và xúc động đến tột cùng khi Cao Nhẫn từ từ xoay mặt lại.

Nước mắt Trang Đài Trúc đã ràn rụa.

Nước mắt của Cao Nhẫn cũng tuôn dài.

Và nước mắt của Lã Nguyên Sinh cũng nhòe đi đôi mắt.

Kể cả Mã Hoàng nằm ở phía sau, không nói được cũng phải chảy dài nước mắt xuống đến tận mang tai.

- Mẫu thân! Mẫu thân! Nguyên nhi đây! Nguyên nhi của mẫu thân đây!

Trang Đài Trúc cũng gục mặt vào vai của Cao Nhẫn, bây giờ phải gọi là Nguyên nhi mà khóc :

- Nguyên nhi, mẫu thân nhớ thương Nguyên nhi nhiều lắm. Nguyên nhi có biết không? Nguyên nhi.

Lã Nguyên Sinh cứ để cho hai mẹ con ôm nhau mà khóc, lão quay lại, giải huyệt Định Thân cho Mã Hoàng, lão nói khẽ :

- Mã lão huynh, lại đây, chúng ta cùng nói chuyện nào! Cứ để cho mẫu tử hân ở đây! Bây giờ hân không còn nhớ đến ai nữa đâu.

Đưa Mã Hoàng đi xa, cách mẹ con Nguyên nhi chừng hơn trượng, Lã Nguyên Sinh mới đưa tay giải huyệt cầm cho Mã Hoàng, lão nói tiếp :

- Mã lão huynh đừng để tâm đến việc này nhé! Việc này, sau ta sẽ nói là Cao... Nguyên nhi tạ tội với lão huynh sau! Bây giờ lão huynh nói đi! Có tin gì không mà Mã lão huynh phải trở lại đây? Tin tốt lành phải không?

Lắc đầu, Mã Hoàng nói khe khẽ gì đó với Lã Nguyên Sinh, càng nghe Lã Nguyên Sinh càng biến sắc.

Đang kia lại có tiếng rú kinh hoàng của Trang Đài Trúc. Rồi lại có tiếng khóc nức nở của Trang Đài Trúc, tiếng khóc nhỏ dần, rồi nín bật.

Có tiếng của Nguyên nhi nói :

- Mẫu thân yên tâm, hài nhi quyết phải báo thù này!

Lời trấn an của Cao Nhẫn, Nguyên nhi vừa dứt, Lã Nguyên Sinh và Mã Hoàng đã bước lại gần. Nghe được câu này, Lã Nguyên Sinh lên tiếng :

- Nguyên nhi, ngươi nói đúng, thù này phi ngươi, không ai báo phục được đâu!

- Lã bá bá! Tiểu diệt vốn lai lịch bất minh, nay tỏ tường được thân thế là nhờ công của Lã bá bá. Toàn gia họ Văn sẽ khắc cốt ghi tâm ơn trọng này!

Lã Nguyên Sinh lắc lắc tay, nói :

- Không cần đâu! Chỉ mong ngươi vì võ lâm Trung Nguyên, vì Văn gia, vì Đinh gia và vì cả họ Tư Đồ mà cố diệt cho được lão Quân chủ dâm tà, tàn ác này là đủ lắm rồi.

Kinh ngạc trước lối nói khó hiểu của Lã Nguyên Sinh, (Cao Nhẫn) Nguyên nhi hỏi lại :

- Lã bá bá! Lã bá bá nói vậy có ý gì?

Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng nghiêng răng nói :

- Lão Quân chủ thật vô sỉ! Lão đã... đã... Hừ! Thật ta không biết phải nói sao đây?

Trang Đài Trúc vội hỏi :

- Việc gì đã xảy ra? Lão Quân chủ mà các vị nói đây là ai? Còn vị này là... ai đây? Không phải lúc này đã... đã...?

Lã Nguyên Sinh nhìn Nguyên nhi hỏi :

- Hiền đệ chưa nói gì cả sao?

Nguyên nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu diệt chưa kịp nói gì nhiều cả!

Gật đầu, Lã Nguyên Sinh nói với Mã Hoàng :

- Được rồi! Việc đâu còn có đó, không gì phải vội cả! Mã lão huynh hãy đi mà lo việc của ta đã nói đi! Còn ở đây đã có ta lo rồi! Mã lão huynh hãy yên tâm

Mã Hoàng nghe Lã Nguyên Sinh nói đúng, nên quay người bỏ đi, sau khi đã nói :

- Các người nhớ đừng làm kinh động nhé! Lão già này sẽ quay lại ngay khi có tin.

Đợi Mã Hoàng đi khuất, Lã Nguyên Sinh đề nghị :

- Trúc muội, để được an tâm hơn, Trúc muội và Nguyên nhi hãy theo ta trở lại nơi giam của hai người chúng ta rồi sẽ nói chuyện sau.

Thế là cả ba người lẳng lặng trở lại nơi giam giữ trước đây, không quên dập tắt ánh lửa từ đoạn sắt nhỏ do Mã Hoàng đã trao khi nãy...

Lược thuật các sự việc đã xảy ra kể từ sau vụ huyết án Văn gia trở lại đây, Lã Nguyên Sinh nói thêm cho Trang Đài Trúc :

- Nguyên nhi của Trúc muội hiện nay đã là niềm hy vọng duy nhất của toàn thể võ lâm Trung Nguyên, Trúc muội đừng có âu sầu nữa, mọi việc hãy để cho Nguyên nhi gánh vác! Ta tin rằng Tà không bao giờ thắng được Chánh đâu!

Câu nói sau cùng của Lã Nguyên Sinh làm cho Nguyên nhi nhớ lại nguồn gốc võ học của mình. Thấy không thể không nói, trước là để cho mẫu thân và Lã bá bá được an tâm, sau là việc này trước sau gì cũng phải nói, nên Nguyên nhi đành nói :

- Mẫu thân, Lã bá bá, có một việc mà lâu rồi Nguyên nhi chưa có thể nói ra. Nay trước tình thế này, Nguyên nhi không thể giấu được! Xin mẫu thân và Lã bá bá lượng thứ!

Ngờ đã xảy ra chuyện gì quan trọng, cả hai người đều giật mình, chờ lời nói của Nguyên nhi!

Nguyên nhi thấy vậy, không giấu được nụ cười nhẹ, rồi thuật lại mọi việc có liên quan đến xuất xứ võ học, cũng như trách nhiệm hiện nay mà Nguyên nhi đang phải gánh vác. Sau đó còn nói thêm :

- Chuyến này Võ Lâm Thần Toán ắt đã quay về Áo Ma cung. Quyết dẫn toàn thể môn nhân vào Trung Nguyên, mưu toan giải cứu cho Nguyên nhi. Sự việc này không thể coi thường được! Nguyên nhi nghĩ phải tìm cách rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt. Có Mã tiền bối giúp một tay, việc thoát thân chắc là thực hiện được. Nguyên nhi phải nhanh chân cản lại hành động nóng nảy của Võ Lâm Thần Toán! Bằng không, giang hồ võ lâm Trung Nguyên sợ không còn, dù chỉ là viên sỏi lạnh!

Nghe xong, Lã Nguyên Sinh rung động cả tâm can. Lão không ngờ võ lâm Trung Nguyên cách nay một trăm năm đã vô tình thoát được tai ách! Nay lại đến lượt Quân chủ Hiệp Thiên bang làm mưa làm gió!

Viễn cảnh một Quân chủ tà ác, sau lại có thêm lực lượng Áo Ma cung mà Nguyên nhi làm Cung chủ tràn vào như nước vỡ bờ, không nói cũng đủ hiểu.

Nhưng sau một lúc suy nghĩ, Lã Nguyên Sinh lại tính khác, lão nói :

- Hiền đệ! Nếu lực lượng Áo Ma cung có hiền đệ theo ngay bên là kèm chế. Dùng lực lượng này chống lại lão Quân chủ, ta nghĩ cũng không đến nỗi nào! Và lại, nếu không dùng lực lượng này, ta e một thân của hiền đệ khó mà tạo được thành quả.

Ngẫm nghĩ một lúc, Nguyên nhi nói :

- Còn việc này, Lã bá bá đã nghĩ đến chưa? Tiểu đệ lại e rằng việc làm của Võ Lâm Thần Toán chẳng khác nào xua dê vào miệng sói dữ!

Nghe Nguyên nhi nhắc đến câu nói này, Lã Nguyên Sinh nhớ lại, chẳng phải cách đây vài ngày, khi hỏi về tông tích của Võ Lâm Thần Toán, Nguyên nhi đã nói rồi sao? Lúc đó lão không hiểu được ý nghĩa, đến bây giờ cũng vậy, nên Lã Nguyên Sinh hỏi :

- Thế nào là xua dê vào miệng sói?

- Nhắc đến việc cho thần đạo Tử Quang lọt vào tay lão ma đầu! Lã bá bá, trên đời này hay còn lực lượng nào chống đỡ được thuật phi đao của lão?

Nhắc đến Tử Quang thần đạo, cả hai đều áo não thờ dài, ra chiều thất vọng..

Riêng Trang Đài Trúc, ngồi một bên mà nhìn con mình nay đã thành nhân, chẳng những vậy, còn lo chuyện giang hồ, xem như việc mà con mình có thể quyết định được hết.

Hơn nữa, theo lời của Lã Nguyên Sinh có nói, con mình là niềm hy vọng duy nhất của võ lâm Trung Nguyên, là người mà chỉ một lời nói, một cái hất tay, có thể làm rung chuyển cả võ lâm. Đến Lã Nguyên Sinh nghe đến còn phải thất sắc, kinh sợ. Vậy thử hỏi, lòng người mẹ như Trang Đài Trúc không sung sướng sao được.

Thấy cả hai bác cháu cứ ngồi đó mà than ngắn thở dài, Trang Đài Trúc liền nói :

- Thôi được rồi! Không nghĩ ngợi xa xôi mà làm gì! Bây giờ cứ lo làm sao cho Nguyên nhi thoát thân trước đã, việc sau này sẽ tính lại sau! Nay Lã đại huynh! Lúc này Mã trưởng lão có nhắc đến việc tà ác gì đó của lão Quân chủ, là việc gì? Sao Mã trưởng lão tỏ ra căm tức như vậy?

Nghe hỏi, Lã Nguyên Sinh cũng tỏ ra căm hận, lão nói mà không kèm được giọng bói đang run run :

- Lão... lão vô sỉ, lão đã... cường bức và làm nhục Đinh Phụng và Tư Đồ Sương! Rốt cuộc, khiến cả hai bây giờ sống dở chết dở, không khác gì người điên.

Tin mà Lã Nguyên Sinh vừa nói đã làm cho Nguyên nhi căm giận đến thấu xương. Hay tay nắm chặt lại, hai hàm răng nghiến chặt lại, hai mắt thì trợn to ra. Nguyên nhi như muốn gầm lên cho thỏa cơn tức giận!

Do không hét lên được, nên Nguyên nhi chỉ biết đứng đó mà nghiến răng trèo treo... Lời nói như từ cổ họng phát ra :

- Lão Quân chủ ma đầu, ta quyết phanh thây lão! Ta quyết vì võ lâm Trung Nguyên mà tận diệt lão! Không làm cho lão chết, ta sẽ không làm người!

Gầm gừ xong, Nguyên nhi lại ôm đầu mà than :

- Tất cả cũng tại ta mà nên cả! Sao lại như vậy? Sao có thể lại là như vậy?

Lã Nguyên Sinh và Trang Đài Trúc chỉ biết đứng mà nhìn, không biết phải khuyên lơn, an ủi làm sao đây!

Than thở xong, thống trách xong, Nguyên nhi lại lẩm bẩm :

- Phải có một cách nào đó! Phải có một phương thế nào đó chứ! Ta không tin thần đạo Tử Quang không có gì phá được! Ta không tin! Lã bá bá, bá bá có cho là như vậy không? Bá bá nói đi! Nói đi bá bá!

Tuy đang cảm thấy nản lòng, nhưng không thể không khích lệ được, Lã Nguyên Sinh gật đầu :

- Ta cũng không tin thần đạo Từ Quang là vô địch! Trên giang hồ mệnh mông này thiếu gì quái sự. Ta cũng tin rằng phải có một vật gì đó, một phương pháp nào đó phá vỡ được thần đạo Từ Quang! Ta tin như vậy đó!

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tháo cũi xổ lồng Tan nát trái tim - Lạnh giá tâm hồn

Bảy mẩu đầu đũa nữa được Nguyên nhi bẻ ra và để vào một góc, chung với hai mươi đầu đũa trước đó.

Bảy ngày nữa đã qua đi, chưa có gì đáng phấn khởi, ngoại trừ Nguyên nhi được bảy ngày sống trong cảnh đoàn viên với mẫu thân. Tuy chỉ là nơi giam giữ tù nhân, nhưng bảy ngày đó cũng đủ sưởi ấm lòng Trang Đài Trúc! Một phần khởi nữa là biết được rõ tên họ của mình, Văn Thảo Nguyên!

Bảy ngày qua, bảy bữa ăn trưa, bảy bữa ăn tối lặng lẽ trôi qua.

Không! Bữa ăn tối thứ bảy không lặng lẽ, bình thường như trước đó...

Vì lẽ, người đưa cơm, Hoàng Nhân có đưa thêm vào một vật: một bức thư. Và kèm theo đó là một câu hỏi :

- Cao đại ca! Đại ca có biết một người nào có tên là Vạn Ngọc Châu không? Đại ca có thơ của người này gởi.

Văn Thảo Nguyên bàng hoàng trước lời nói này của Hoàng Nguyên, đã định hỏi thêm cho rõ thì cũng như lần đưa thư trước, Hoàng Nhân đã vội phải quay đi.

Trở lại chỗ ngồi, tay cầm bức thư mà Văn Thảo Nguyên nhớ lại hình bóng của Vạn Ngọc Châu. Văn Thảo Nguyên tự hỏi: “Vạn Ngọc Châu có liên quan gì nơi này mà có thể gởi thư vào được đến đây? Hay là... hay là nàng cũng đã bị lão Quân chủ bắt? Đã bị lão... lão...”

Lắc đầu, xua đi ý nghĩ không hay, Văn Thảo Nguyên vội kể lại chuyện quen biết Vạn Ngọc Châu trước đây cho Lã Nguyên Sinh và mẫu thân mình nghe khi thấy cả hai người đưa mắt dò hỏi.

Nghe xong, không nói gì, Lã Nguyên Sinh lại lấy từ trong lòng mình ra đoạn ống sắt nhỏ, trước đây Mã Hoàng đã trao cho, đưa cho Văn Thảo Nguyên.

Văn Thảo Nguyên hiểu ý, cầm lấy và dùng nó để thắp sáng mà xem thơ của Vạn Ngọc Châu.

“... Được cùng Cao huynh hội ngộ thật là thỏa lòng mong ước của lòng này. Chia tay Cao huynh tại Kỳ Liên sơn, lòng này vẫn thường khấn nguyện cùng trời cao, sau sẽ lại gặp gỡ. Nào ngờ đây là lần gặp nhau cuối cùng! Ngờ tạm biệt lại là vĩnh biệt! Cao huynh có hiểu thấu được lòng này không?

Gặp Thất tỷ mà Cao huynh đã buông tha, lòng này như chết đi. Oán trách trời xanh sao lại quá phù phàng. Gặp nhau chỉ để rồi thêm bẽ bàng!...

Gia phụ tội ác đã ngập đầu. Tiếng oán trách đã thấu tận mây xanh. Oán thù chất cao thành núi. Đã khơi sâu tự bể!...

... Đến Thất tỷ đã hóa cuồng mà gia phụ cũng không buông tha!...

Cao huynh ơi! Việc làm của Cao huynh là muôn ngàn lần đúng đắn. Đây là khí phách của đấng trượng phu, là cao vọng của một kỳ nam tử.

... Lòng này dù thương xót cha già cũng đâu thể cúi đầu van xin ở lượng hải hà của Cao huynh...

Đề chuộc lại phần nào trong muôn một tội nghiệt của cha già, sơ đồ này xin gởi đến Cao huynh!

... Lòng này chỉ có được đến đây. Cơ quan trùng trùng. Bấy độc giăng giăng. Mong Cao huynh cô mà bảo trọng!...

Hẹn gặp Cao huynh ở kiếp lai sinh...!!

Kiếp sau xin nguyện làm thân trâu ngựa đền đáp tấm chân tình chúa Cao huynh!!

Vĩnh biệt.

Ngọc Châu”.

Một giọt nước sau cùng đã làm tràn đầy ly uất hận! Tin dữ dập dồn, sức người liệu có chịu được chăng?

Văn Thảo Nguyên ụp ra một búng máu tươi. Người ngã ra sau, đầu óc quay cuồng, hôn mê bất tỉnh.

Lã Nguyên Sinh đỡ kịp thân hình vừa ngã của Văn Thảo Nguyên. Lão hoảng kinh, không hiểu trong thơ viết gì mà Văn Thảo Nguyên lại xúc động thái quá đến nỗi phải hôn mê!

Giờ phong thơ còn trong tay con mình, đỡ lấy đoạn sắt ngắn dùng để soi sáng rớt lẫn ra trên nền đá. Trang Đài Trúc xem lại bức thơ.

Thương xót cho số phận của Vạn Ngọc Châu. Buồn thương cho hoàn cảnh của con mình. Bà lặng lẽ mà khóc. Mặc cho nước mắt rơi thấm đầy trang giấy. Mặc cho Lã Nguyên Sinh đang bối rối chờ nghe lời giải thích của bà. Bà cứ âm thầm mà rơi lệ.

Sẵn ánh lửa còn bập bùng chiếu sáng. Lã Nguyên Sinh với một tay còn bỏ không, cầm lấy bức thơ trên tay Trang Đài Trúc mà xem. Xem rồi, Lã Nguyên Sinh chỉ còn biết chặc lưỡi, thương tình cho cả hai. Lão thầm nghĩ: “Hai trẻ chắc đã có cảm tình sâu đậm! Gặp vớ này không biết Nguyên nhi có chịu đựng nổi không? Ông Trời sao mà cay nghiệt! Nhưng việc lúc này không phải là than, là khóc!”

Lã Nguyên Sinh xem xét kỹ sơ đồ mà Vạn Ngọc Châu không biết làm cách nào mà có, đã bỏ vào thơ. Càng xem, Lã Nguyên Sinh càng thêm sợ hãi.

Sợ cho kiến thức của tiền nhân! Quả thật đường trong lòng mộ địa giăng giăng như mắc cửi, chẳng biết đường đâu mà lần, nếu không có sơ đồ này. Sợ cho lòng hiểm trá của người đời nay, lợi dụng sự nguy hiểm của lòng mộ, biến thành nơi giam giữ người. Thật là gian nan cho người muốn từ ngoài mà đột nhập vào nơi đây. Thật là kiên cố cho người nào muốn từ trong mà đào thoát ra ngoài. Chỉ cần vài người trấn thủ nơi này đủ để biến nơi đây thành tường đồng vách sắt!

Theo sơ đồ mà đếm, đường dẫn ra lòng mộ phải trải qua hàng chục cơ quan hiểm trở. Trong đó có cả thủy độc, hỏa độc. Những thứ độc được đã tồn trữ cả ngàn năm, không thể đoán biết sức độc mạnh đến đâu.

Bé tắc! Lã Nguyên Sinh không thể nghĩ ra được cách nào mà Nguyên nhi có thể thoát thân được. Trừ phi có người làm nội gián, hiểu được tường tận các mấu chốt điều khiển các cơ quan mà hủy đi thì quả là vô phương!!!

Mãi trầm ngâm suy tính, Mã Hoàng đến gần mà Lã Nguyên Sinh không hay biết! Thấy Lã Nguyên Sinh đã xem thơ xong, còn đang ngồi trầm tư. Mã Hoàng đón lấy phong thư mà xem.

Xem xong, Mã Hoàng nói :

- Xem ra, việc thoát thân chỉ còn hai cách. Một là xông càn mà ra, giao tính mạng cho số kiếp định đoạt! Hai là phải có người thông thuộc mà hủy các cơ quan ám tàng.

- Khó đến thế sao, Mã tiền bối?

Văn Thảo Nguyên đã tỉnh dậy từ lúc nào, Mã Hoàng và Lã Nguyên Sinh không biết. Chỉ biết Văn Thảo Nguyên đã nghe được lời nói của Mã Hoàng mà lên tiếng hỏi!

Lã Nguyên Sinh hỏi :

- Hiền đệ không làm sao chứ?

Lắc đầu, nhưng không che giấu được sự buồn sầu, Văn Thảo Nguyên đáp :

- Tiểu đệ không sao đâu. Bá bá, việc thoát khỏi nơi đây, Mã tiền bối đã có tin tức gì chưa? Sao lại...

Lắc rồi lại gật, Lã Nguyên Sinh nói :

- Mã tiền bối không có phương cách gì! Duy chỉ có sơ đồ này của Vạn cô nương là khả dĩ mà thôi. Nhưng... cũng phải bó tay vô kế khả thi!

Văn Thảo Nguyên cố bình tâm mà xem xét kỹ một lượt sơ đồ.

Trầm ngâm một lúc, Văn Thảo Nguyên mới nói :

- Tạm ổn, tiểu đệ có thể vượt qua được! Còn mọi người thì... phải tính lại đã!

- Nói sao? Hiền đệ nói có thể theo sơ đồ này mà thoát được à? Còn cơ quan? Bẫy độc?

Văn Thảo Nguyên gật đầu ư tư mà nói :

- Trước đây, tiểu đệ do một quái trong Hoài Lâm ngũ quái dẫn đường, từ ngoài xông vào, đã phá hủy không ít cơ quan. Nếu lão đại mà đầu này chưa phục hồi được thì theo sơ đồ này, tiểu đệ từ đây xông ra các loại cơ quan ám tàng, tránh cũng không khó! Còn độc được thì đối với tiểu đệ vô hại! Việc của tiểu đệ, bá bá cứ yên tâm.

Mã Hoàng vội nói :

- Thế trước đây, người xông vào phá hủy một số cơ quan mà không việc gì là Văn thiếu hiệp sao? Thế thì may quá, lão Quân chủ chưa có phục hồi lại được, vì lão không có khả năng này!

- Thế hiền đệ còn gì nữa mà lo lắng?

Lã Nguyên Sinh không hiểu nên hỏi vậy.

Văn Thảo Nguyên nói ngay ý nghĩ của mình :

- Tiểu đệ lão là lo cho mọi người! Nếu theo chân tiểu đệ mà đi, cơ quan nguy hiểm thì đã phá hủy rồi không cần phải nói. Riêng về độc dược, e tác hại còn dài, mọi người theo chân ắt sẽ gặp nguy hiểm!

Khoát tay, Lã Nguyên Sinh nói :

- Tưởng việc gì chứ việc này thì hiền đệ cứ an tâm mà đi! Vì bọn ta có theo ra cũng không giúp được gì, võ công đâu mà tham chiến. Hai nữa, e lão Quân chủ còn đặt người ở lại đây, không cần nhiều, chỉ cần một, hai tên Chuyên sứ là bọn ta hết đất sống. Hiền đệ cứ yên tâm mà đi! Bất quá sau hai ba ngày, nếu yên tĩnh, có Mã lão huynh đây, bọn ta sẽ rút ra sau. Hẹn ngày hiền đệ đắc thắng khai hoàn, chúng ta sẽ gặp lại. Ta chỉ lo...

Đã an tâm phần nào, lại nghe Lã Nguyên Sinh nói lấp lửng, Văn Thảo Nguyên vội hỏi :

- Bá bá còn lo lắng điều chi?

Nhìn ngay vào mặt Văn Thảo Nguyên, lão đáp :

- Ta chỉ lo hiền đệ quá âu sầu lo lắng, làm tâm trí mê muội. Quyết tâm thì có thừa nhưng không đủ cơ trí mà đối địch với lão ta!

Giật mình trước lời đề tỉnh này, Văn Thảo Nguyên vòng tay mà nói :

- Bá bá quả trách tiểu đệ thật là đúng! Được rồi! Nghe theo lời của bá bá, tiểu đệ cố dằn nén lại, suy xét kỹ mọi việc trước sau, rồi sẽ cùng một phen sống mái với lão! Đa tạ bá bá!

Lã Nguyên Sinh hài lòng :

- Bất tất phải đa tạ! Ta chỉ cảnh tỉnh hiền đệ vậy thôi. Hiền đệ định khi nào xong ra?

Nhìn lại số mẩu đũa nằm đó, nhắm đếm, Văn Thảo Nguyên đáp :

- Đã hai mươi bảy ngày rồi! Nay mai gì đây ắt lão sẽ đến, để đến lúc đó e quá trễ. Hơn nữa, tính khứ hồi đi và về của Võ Lâm Thần Toán, e người của tiểu đệ đã vào đến Tứ Xuyên rồi! Không thể trễ nãi được. Tiểu đệ phải đi ngay! Bá bá cho tiểu đệ gọi gắm lại mẫu thân! Hẹn gặp lại một ngày gần đây!

Quay sang Trang Đài Trúc, lúc này đang đứng ngay bên, Văn Thảo Nguyên sụp lạy mà thưa :

- Mẫu thân! Nguyên nhi xin đi! Không còn lâu nữa đâu, Nguyên nhi sẽ xin đón mẫu thân về mà phụng dưỡng! Về lại Hồng Bạch Nhị Kiếm trang mà gầy dựng lại thanh danh ngày nào! Xin mẫu thân nhận một lạy này của Nguyên nhi!

Vừa gặp lại con chưa được mấy ngày đã phải chia tay. Biết đây là việc chẳng đáng dừng, nhưng Trang Đài Trúc cũng không cầm được giọt nước mắt lúc chia tay. Trang Đài Trúc cố gạt lệ mà nói :

- Nguyên nhi! Con đi cố mà bảo trọng! Mẫu thân ngày đêm luôn tưởng nhớ đến Nguyên nhi! Nhớ sớm quay về, đừng để mẫu thân phải héo mòn vì con! Nguyên nhi! Con của mẹ!

Cả hai ôm chầm nhau mà khóc.

Văn Thảo Nguyên buông mẫu thân ra và nói với Lã Nguyên Sinh và Mã Hoàng :

- Bá bá! Mã tiên bối! Xin chăm sóc giùm mẫu thân của Nguyên nhi! Nguyên nhi xin bái biệt! À, còn việc này nữa! Mã tiên bối hãy giữ lấy sơ đồ này, sau dựa vào đây mà đưa mọi người ra! Xin cáo biệt! Mẫu thân, Nguyên nhi đi đây!

Sau tiếng nói, bóng người của Văn Thảo Nguyên đã lướt đi và khuất mất sau một chỗ quanh.

Cứ lần lượt mà tiến. Cứ tuần tự mà lao đi. Cơ quan phát động. Tay nhanh, chân lẹ, mắt mau. Tất cả ngũ quan đều hoạt động. Mặc kệ tên độc bắn ra như mưa. Hai tay áo vũ lộng. Kinh phong che phủ khắp người.

Xẹt!

Lưỡi đại thần phủ sụp xuống thật nhanh. Cước bộ vụt đổi. Nhanh như ánh chớp.

Sà!

Lưỡi gấn đầy trùy thủ bén nhọn chụp xuống. Tay phát chuông. Chân lùi nhanh. Rồi lại lướt qua. Thủy độc bắn ra như vãi trấu. Chân đạp mạnh. Thân người dấn vào nóc trần của lòng mộ. Thủy độc ngừng phun. Hơi độc vẫn ngào ngạt. Bể khói lãng không mà lướt qua.

Vượt qua gần một chục cơ quan hiểm trở. Rồi đã đến một đoạn đường không có một cơ quan nào phát động!

Văn Tháo Nguyên mừng rỡ :

- Thế là đã đến được đoạn đường trước đây mình đã xông vào!

Cơ quan đã bị phá hủy, làm sao hoạt động lại được!

Nhưng...

Thấp thoáng đã có bóng người :

- Ai?

Văn Tháo Nguyên chỉ còn e gặp phải Hoàng Nhân, đệ tử của Truy Phong Tẩu Cái Mã Hoàng mà thôi! Còn kỳ dư giết tất!

Giết để sau này mọi người có cơ hội đào thoát. Nghe tiếng quát ồm ồm, khẳng định không phải là Hoàng Nhân, Văn Tháo Nguyên không dừng bước mà lại lướt nhanh hơn, miệng đáp, tay đánh :

- Là ta!

Bóng người ngã sập xuống.

- Một mạng!

Văn Tháo Nguyên thâm đêm.

- Kẻ nào?

- Ta!

Lại ngã xuống.

- Ai dám lộng hành?

- Là ta!

Ngã.

- Có người đào mạng!

Rầm rập! Rầm rập! Nhiều người xuất hiện theo tiếng bước chân chạy.

Mặc! Đồng tính theo đông! Văn Tháo Nguyên quát :

- Hoàng Nhân đâu? Chạy đi!

Không ai bỏ chạy. Ảo Ma bộ pháp xuất hiện. Ảo Ma chuông pháp tung ra. Ảo Ma quyền pháp vung ra. Ngã! Ngã! Ngã này! Không cần đếm nữa! Cứ giết!

- Là ai! Đứng lại cho ta xem!

- Chào Cửu chuyên lệnh sứ! Là bản thiếu gia đây!

- Cao Nhẫn!

Hai bóng người mới đến đồng kêu lên! Qua tiếng kêu, Văn Tháo Nguyên cười lớn :

- A! Có cả Đệ ngũ chuyên lệnh sứ nữa à! Cao Nhẫn đây!

Nhìn ngay phía sau lưng của hai tên Chuyên lệnh sứ, Văn Tháo Nguyên nhận ra đó chính là cửa ra vào lòng mộ địa. Văn Tháo Nguyên nhủ thầm: “Đã

thoát! Không nên chần chờ nữa!”

Lúc này tên Cửu chuyên lệnh sứ thần tình ngơ ngác, hoảng sợ, hấn hỏi :

- Ai đã giải cấm chế cho ngươi?

Văn Thảo Nguyên thoát cười lên, tiếng cười như tiếng gọi của câu hồn quỷ :

- Ha ha ha...! Xá gì cấm chế nhỏ mọn đó mà hòng trói buộc được ta! Xem chương đây!

Chẳng khác nào bóng u linh, Văn Thảo Nguyên chợt ẩn chợt hiện theo Áo Ma bộ pháp, song thủ cùng đánh ra, hai tay thức theo Áo Ma chương pháp mà quật cả vào hai tên Chuyên lệnh sứ. Cuồng phong lạnh lạnh cuốn ào vào thân hình cả hai.

Biết rằng, dù đánh bằng hết hỏa hâu của mình, dù hợp lực cả hai mà đón đỡ cũng không tài nào mà chống lại hai chương đang đánh tới của đối phương. Hai tên Chuyên lệnh sứ đành hú lên, một tiếng, thân hình đã nương theo cuồng phong mà lướt ra ngoài lòng mộ địa!

Văn Thảo Nguyên phóng mình theo, miệng hét lên :

- Chạy đi đâu?

Gió, từng cơn gió ầm ập phả vào người Văn Thảo Nguyên! Nắng, từng tia nắng sớm chiếu vào gương mặt xanh rớt của Văn Thảo Nguyên! Gần một tháng, Văn Thảo Nguyên mới thấy lại được ánh dương quang. Hai mươi bảy, không, hai mươi tám ngày, Văn Thảo Nguyên mới tận hưởng được cơn gió mát, hưởng thụ được khí trời tự do.

Nhưng lúc này không phải là lúc để so sánh, mà là lúc gấp rút. Gấp để thoát đi. Gấp để giết hai tên Chuyên lệnh sứ để mọi người trong lòng mộ có cơ hội để đào thoát. Gấp để lão ác ma Quân chủ có đến cũng không đến kịp. Gấp để chặn đứng cơn phát tiết của Vô Lâm Thần Toán và của toàn thể môn nhân Áo Ma cung!

Vừa hạ thân xuống, vừa nhận định rõ chỗ đang đứng của hai tên Chuyên lệnh sứ, Văn Thảo Nguyên đã quát lên :

- Nạp mạng đây!

Không thể cùng lúc vung chương đánh cả hai mà đạt hiệu quả được vì hai tên đứng phân ra hai hướng...

Văn Thảo Nguyên ào tới tên đứng bên phía tả vì hắn hiện đang đứng xa cửa ra vào mộ địa hơn, có lẽ hắn muốn bỏ chạy! Quyết không để cho tên nào thoát thân được, e bất lợi cho chính mình mà còn hại đến mọi người đang còn bị giam giữ.

Khi đã nhào vào sát tên này, Văn Thảo Nguyên mới kịp nhận ra hắn là tên Đệ ngũ chuyên lệnh sứ.

“Ngũ cũng chết mà cửu cũng phải chết!”

Nghĩ thầm như vậy, cuồng phong vẫn không ngừng cuốn tới, Văn Thảo Nguyên quát thêm một tiếng nữa :

- Chết!

Hắn chết thật! Như ngũ lôi giáng phải, thân hình hắn vỡ vụn ra, văng đi các hướng. Cái chết thật thảm khốc.

Văn Thảo Nguyên nhìn thấy mà nở nụ cười mãn nguyện. Nét mặt Văn Thảo Nguyên lúc này như quỷ dữ, nhãn răng ra mà cười lạnh, Văn Thảo Nguyên chậm chậm quay người nhìn lại tên Cửu chuyên lệnh sứ, vừa đi dần tới, vừa nói trong cuốn họng :

- Đến lượt mi đây!

Tên Đệ cửu chuyên lệnh sứ lùi dần theo từng bước chân đi tới của Văn Thảo Nguyên. Hấn sợ! Hấn kinh hãi! Hấn không ngờ rằng, vô tình hắn lùi vào lòng mộ địa! Chân vừa đạp vào bậc cửa ra vào lòng mộ địa! Tâm tư hắn như được sáng ra!

Hắn nghĩ: “Đã có cơ thoát mạng!”

Tay đưa nhanh vào bọc lôi một vật ra! Chân quay ngoắt, nhảy tót vào trong lòng mộ địa! Vẫy ngược tay lại về phía sau lưng! Cười lên khoái trá trong tiếng hét to :

- Cho mi chết nè!

Cả bốn động tác cơ hồ phát ra trong cùng một lúc! Còn phần Văn Thảo Nguyên nào cam tâm, chỉ có một động tác mà thôi :

- Đó là đẩy cả song chương về phía trước với tất cả mười hai thành công lực, với tất cả hỏa hâu nội lực trên một trăm năm tu vi.

Bùng...!

Cả song chương cùng bay tới và đập vào người tên Đệ cửu chuyên lệnh sứ, đập cả vào vật màu hồng mà hấn vừa vung tay vẩy ngược ra...!

À... À... m... Àm!

Tiếng nổ ầm ầm từ trong lòng mộ địa thoát ra. Cửa ra vào bằng đá đổ ập xuống. Bụi cát tung bay. Rồi tất cả âm thanh của tiếng nổ, bụi cát đều bay ngược về hướng Văn Thảo Nguyên đang đứng.

Không hiểu gì hết nhưng Văn Thảo Nguyên theo phản ứng tự nhiên của con nhà võ, đã búng người, tung thân mà lướt tránh qua một bên.

Đứng thờ người ra mà nghe tiếng đổ vỡ bên trong lòng mộ địa, theo chỗ cửa ra vào mà thoát ra.

Đứng lặng người suy nghĩ, nhớ lại và ước đoán: “Vật gì đã phát ra tiếng nổ? Hòa được? Ai đốt? Chết hết rồi? Và nếu có hòa được thì ai là người đốt? Không thấy Hoàng Nhân đâu! Mà hấn không có lý do nào để đốt dây dẫn hỏa để tự mình chôn sống lấy mình. Vậy là không phải hòa được, vậy là cái gì? À nhớ rồi, vật màu hồng tròn, màu hồng, màu hồng, tròn. Trời ơi, vậy là Hồng Đạn Tử Văn Hương! Không có lẽ, không lẽ chỉ có một hoàn cuối cùng lại nằm ở đây? Sao lão không giữ ở bên mình để phòng bị? Phòng bị làm chi khi bây giờ lão đã là vô địch nhân? Vậy là lão không giữ! Lão không cần phải giữ! Lão giao cho đệ tử của lão. Giao để làm gì? Trời ơi! Vậy là lão đã có toan tính trước! Lão mưu toan hủy diệt tất cả! Lão hạ lệnh cho đệ tử của lão hủy diệt! Hủy diệt sạch! Và mình... chính mình đã một tay tiếp trợ cho sự hủy diệt này? Còn ai không? Liệu còn ai còn sống không? Sau sự đổ vỡ này, sống làm sao được kia chứ? Còn có chất độc Tử Văn Hương! Một loại độc trung chi độc! Không bao giờ có thể giải được chất độc này! Trừ mình ra... vậy thì phải xông vào cứu mọi người... không kịp cũng phải cứu...”

Nghĩ đến đâu, Văn Thảo Nguyên đổ mồ hôi lạnh đến đó! Dứt ý nghĩ thì không ngại gì cả, Văn Thảo Nguyên cất lực xông vào, cất lực còn hơn lúc xông ra! Bụi cát còn bay mù mù. Xông vào được hai trượng, Văn Thảo Nguyên đứng chết sững! Đá, cát, đồ loạn, bít cả lối đi.

- Không thể được!

Văn Thảo Nguyên hét lên, rồi lao vào mà đào, mà cào, mà xới, mà bới.

Được hai trượng. Đã thấy xác người.

Bọn Hiệp Thiên bang lúc nãy đã bị Văn Thảo Nguyên giết. Đá tảng đè lên, thịt da nhầy nhụa.

Đào tiếp, hất tiếp, đi tiếp...

Qua ba trượng đường. Thấy cả chục xác chết. Nhìn về phía trước, không trông thấy gì được cả! Đá đổ chồng lên đá! Có chỗ nóc trần mộ địa nứt ra, đất đổ xuống ngập ngựa, đầy cả một thước mộc!

Dù đã quá ư mệt mỏi, Văn Thảo Nguyên không dám nghỉ tay, tiếp tục đào, bới. Y phục đã đầm ướt mồ hôi, do mệt cũng có, do oi bức ngột ngạt cũng có! Ngừng tay, ngoảnh nhìn lại phía sau. Đoạn đường đã đào xới được dài hơn hai mươi trượng. Và cũng do ngoảnh lại, Văn Thảo Nguyên cũng thấy ánh dương quang chiếu gay gắt.

Đúng Ngọ!

Tìm óc lạnh như băng!

Thân hình như hóa đá!

Hết rồi! Hết thật rồi! Đã không còn kịp nữa!

Dù cho có đào xới cho tới tận nơi cũng không hy vọng tìm kiếm được ai! Tất cả đều đã chết! Không vì sức chấn động, không bị đá đè thì cũng chết vì chất độc!

Tàn rữa thây thi mà chết. Chết vì chất độc của Hồng Đạn Tử Văn Hương. Văn Thảo Nguyên đã từng chứng kiến, không kịp tàn một nén nhang, bọn cung nô của Hiệp Thiên bang đều hóa thành vũng nước nhỏ mà tiêu mất xác!

Không còn gì nữa để mà hy vọng!

Bao nhiêu quần hùng vì chính nghĩa mà thiệt thân!

Bao nhiêu người quen biết với Văn Thảo Nguyên vì chống lại lão Quân chủ ác ma mà phải chết. Còn mẫu thân! Mẫu thân của Văn Thảo Nguyên vừa mới nhận được nhau, sống chung với nhau chỉ vón vẹn bảy ngày cũng đã chết. Chết hết! Tất cả đều đã chết! Tâm hồn của Văn Thảo Nguyên cũng đã chết! Chỉ còn mối hận trong lòng là vẫn sống!

Phẫn hận mà sống!

Hận đến điên người để mà phải sống!

Văn Thảo Nguyên lúc này như đã phát cuồng lên thật sự. Văn Thảo Nguyên không khóc mà nước mắt hòa với mồ hôi đã chảy dài theo khóe mắt.

Nước mắt thấm vào y phục loang ra màu đỏ hồng. Máu... Máu theo khóe mắt mà chảy ra... hay máu của kẻ thù đã thấm sẵn vào trong y phục, giờ mới theo nước mắt đầm vào loang ra? Không tài nào biết được!

- Hồng Đan Từ Vân Hương! Quân chủ! Ác ma! Hồng Đan Từ Vân Hương! Ác ma! Ác ma...

Văn Thảo Nguyên vừa kêu thét lên, vừa xoay người bỏ chạy!

Chạy trốn đi thực tạo thảm khốc! Chạy đi như trốn tránh không chấp nhận sự thật! Cầm đầu mà chạy! Điên cuồng mà chạy! Cầm đầu mà kêu! Điên cuồng mà thét! Bóng người mất hút... tiếng thét nhỏ dần!

Một bóng người khác lại hiện thân nơi trước kia là cửa ra vào lòng mộ địa. Mắt đã thấy Văn Thảo Nguyên chạy như điên! Tai đã nghe Văn Thảo Nguyên kêu thét như phát cuồng!

Người này đưa mắt nhìn vào lòng mộ, thấy công phu của ai đó đã đào xới thấy một lối đi quanh dài hàng hai mươi trượng! Xa xa phía trước là cảnh đồ nát, hoang tàn.

Người này thảng thốt kêu lên :

- Hồng Đan Từ Vân Hương!

Một bóng người nữa chợt hiện ra, đứng ngay phía sau người đến trước. Người đến sau nghe được tiếng kêu nho nhỏ của người đến trước. Giật bắn cả mình, người đến sau lên tiếng :

- Là Hồng Đan Từ Vân Hương à?

Người đến trước giật nảy người, do đột ngột nghe tiếng nói phát ra từ ngay phía sau. Nhảy tới trước một đoạn, quay người lại kêu lên :

- Võ Lâm Thần Toán! Là tiền bối ư?

- Là cô nương à? Hà Thúy cô nương vừa nói gì? Ta không nghe lắm chứ?

Khẽ gật đầu, Hà Thúy đáp :

- Văn bối đến chậm, không mục kích được, nhưng qua sự đồ nát này, không thể ngoài Hồng Đan Từ Vân Hương!

Võ Lâm Thần Toán biến sắc mặt, thân hình run bắn lên, lão nghẹn giọng mà nói :

- Mọi người... còn mọi người nơi đây đâu? Có ai thoát không? Cao... Cao Nhẫn đâu?

Thất vọng, lại khẽ lắc đầu, Hà Thúy chảy nước mắt mà nói :

- Mọi người... chắc không ai thoát được! Duy chỉ...

Chụp hai tay của Hà Thúy, Võ Lâm Thần Toán vừa bóp vừa lắc, lão hỏi dồn :

- Duy chỉ làm sao? Nói mau lên! Không thì...

Võ Lâm Thần Toán cũng trấn tĩnh lại thật nhanh, nói đến đây, lão chợt biết lão đã thất thố, buông nhanh tay của Hà Thúy ra, lão lại nói :

- Xin thứ lỗi! Hà cô nương nói tiếp đi!

Thấu hiểu tình cảnh của Võ Lâm Thần Toán, Hà Thúy hoàn toàn không để tâm đến hành động vô ý vừa rồi của lão mà Hà Thúy lại đáp :

- Tuy văn bối không mục kích được sự việc đã xảy ra như thế nào, nhưng vừa rồi văn bối vừa đến đây thì đã nghe... đã thấy...

Hà Thúy vội thuật lại tiếng kêu thét và sự bỏ chạy điên cuồng của Cao Nhẫn mà cô ta vừa nghe, vừa chứng kiến cho Võ Lâm Thần Toán nghe...

Nghe xong, Võ Lâm Thần Toán cũng chết sững. Một lúc sau, lão mới nói một câu, không hiểu ý lão như thế nào, lão nói :

- Có thể như thế sao?

Nói xong, lão nói hơi lớn hơn :

- Mọi người đã nghe hết rồi chứ? Mau tản ra đi tìm tung tích của Cung chủ! Trong vòng một trăm dặm vuông phải lục soát kỹ! Người nào được tin, phải cấp báo về ngay! Ai không tìm được, hẹn ba ngày sau, tập trung tất cả lại đây. Đến lúc đó, bản nhân sẽ có quyết định sau! Đi đi!

Nghe lão Võ Lâm Thần Toán nói mà Hà Thúy bất ngạc nhiên! Hà Thúy đưa mắt nhìn quanh xem lão đang nói với ai. Không nhìn còn đỡ, đã nhìn thì Hà Thúy đã ngạc nhiên lại càng ngạc nhiên hơn, vì xung quanh Hà Thúy không biết cơ man nào là người! Họ không đến gần, nhưng họ đã đến lúc nào mà Hà

Thúy không hề hay biết! Đồng lắm!

Không đếm xuể!

Đã quá ngạc nhiên khi nghe Võ Lâm Thần Toán nói đến danh xưng Cung chủ, Hà Thúy nghe mà sửng sốt! Không lẽ là...

Mà Cung chủ cung nào? Hà Thúy là một trong mười hai Chuyên lệnh sứ, không bang phái nào mà không nghe biết đến. Thế mà từ đâu lại nảy ra một Cung chủ với môn nhân thuộc hạ thật là hùng hậu! Mà võ công của những người này quả là đáng nể! Họ lẳng lặng mà đến, không phải một mà là hàng trăm, hàng trăm người. Đến võ công thuộc hạng như Hà Thúy mà cũng không nhận ra được họ đã đến.

Võ Lâm Thần Toán quả là nhanh, lão vừa bảo mọi người đi thì thân hình của lão đã vụt lướt đi!

“Danh bất hư truyền!” Hà Thúy nghĩ thế khi nhìn theo bóng Võ Lâm Thần Toán.

Quay nhìn lại bọn người kia, họ đã biến mất tăm. Kinh sợ, vì võ công của bọn này thì ít mà Hà Thúy thấy sợ cho kỷ luật nghiêm minh của họ.

Họ phân công ra sao? Không nghe!

Họ tản đi lúc nào? Không biết!

Trút ra một hơi thở dài, Hà Thúy nghĩ: “Nếu có bọn người này xuất hiện sớm thì Hiệp Thiên bang hết đất dụng võ...!”

Nhìn lại đồng hoang tàn đổ nát, Hà Thúy chếp miệng:

- Tội nghiệp cho sư phụ Quân chủ, quả là trời không tha, đất không dung!

- Thất muội đang nói về ai thế?

Hoảng hốt, Hà Thúy quay người lại, há hốc miệng ra mà nhìn, mà kêu:

- Người... Người là ai? Có phải là... là Tứ sư huynh?

Người mà Hà Thúy vừa gọi, vừa hỏi chính là Đệ tứ chuyên lệnh sứ.

Nhưng thật khó mà nhận ra con người trước đây đã là một trong mười hai vị Chuyên sứ! Đã từng là người một thời ngang dọc, thét ra lửa, thò ra khói! Người mà chỉ một cái nhãn mặt, nhúm mày đủ làm cho người của các bang phái, môn phái lo sợ.

Đệ tứ chuyên lệnh sứ lúc này thần tình mõi mệt, gương mặt hốc hác, phong sương. Nhưng không còn vận y phục màu tía của Chuyên lệnh sứ mà mặc đạo bào. Trước ngực áo còn thêm hằn một hình thái cực đồ, trông rất lạ mắt.

Thấy Hà Thúy sợ sệt và không nhận ra mình, Đệ tứ chuyên lệnh sứ cười hiền hậu mà nói:

- Thất muội chớ kinh hãi, ta giờ không còn là Đệ tứ chuyên lệnh sứ của Quân chủ và Hiệp Thiên bang nữa! Nếu còn nghĩ tình, Thất muội hãy gọi ta là Tứ ca được rồi. Làm gì mà Thất muội lại đứng ngăn người ở đây? Thất muội vừa nói ai là kẻ đất không dung, trời không tha vậy?

Kính nghi, Hà Thúy nhìn Đệ tứ chuyên lệnh sứ:

- Tứ sư huynh nói thế nghĩa là sao? Sao hôm nay Tứ sư huynh lại thay đổi y phục gì mà lạ thế?

Biết Hà Thúy còn chưa tin những lời mình đã nói, Đệ tứ chuyên lệnh sứ liền kể:

- Ta và Thập muội đã từ lâu không còn là người của Quân chủ nữa! Trái lại, ta, Thập muội cũng đang ở trong tình trạng như Thất muội vậy! Tội nghiệp Thập muội, đã cuồng điên mà Quân chủ cũng không tha thứ! Thất muội có tin lời Tứ ca này nói không.

Đạo bào này của một đạo sĩ trao tặng cho Tứ ca. Ta đã muốn báỉ người làm thầy để tu tỉnh thân mình. Nhưng đạo sĩ bảo:

- Ta còn chút việc vương vẩn, khó mà cam lòng làm ẩn sĩ, do đó người sai ta đi làm một việc, nếu xong ta sẽ gỡ từ giang hồ đầy tranh chấp, giết chóc mà lui chân vào chốn hoang sơn, làm bạn cùng muôn thú với cây rừng!

Nghe vị Tứ sư huynh nói một thôi một hồi, Hà Thúy đã thấy tin tin, nhưng vẫn còn e dè hỏi:

- Trường hợp nào mà Tứ sư huynh và Thập muội lại ly khai?

Không may may nản lòng vì sự ngờ vực của Hà Thúy, Đệ tứ chuyên lệnh sứ liền đem mọi việc đã xảy ra tại Quan Đế miếu bên bờ Động Đình hồ mà nói lại...

Hà Thúy xúc động trước sự phát cuồng của Thập muội, Hà Thúy hỏi:

- Thập muội bây giờ đã ra sao rồi Tứ sư huynh?

- Đã bị Quân chủ sai các huynh đệ bắt về và đã... đã giết đi!

Tay bịt chặt miệng ngăn tiếng kêu nhưng vẫn để thoát ra hai tiếng :

- Ôi Trời!...

Sau một lúc trấn tĩnh lại, Hà Thúy đưa tay chỉ đồng đá vụn lẫn đất cát mà nói :

- Tứ... ca xem, đây lại mà kiệt tác mới của Quân chủ, sư phụ tiên phong đạo cốt của chúng ta!

Vị Tứ ca đưa mắt nhìn theo tay Hà Thúy chỉ, lại nhìn quanh để nhận định phương hướng. Nhận định xong, lại đưa mắt nhìn nơi đổ nát. Vị Tứ ca lên tiếng :

- Đây không phải là nơi Quân chủ giam người sao? Sao lại ra thế này? Ai đã làm? Quân... Quân chủ ư? Tại sao?

Đưa đôi mắt căm phẫn, Hà Thúy nhìn Tứ ca của mình mà nói :

- Muội đã nói đây là kiệt tác của... lão mà! Tứ ca không tin sao? Là do Hồng Đan Tử Vân Hương đấy!

Rồi thuật lại hiện tượng kêu thét và bỏ chạy của Cao Nhẫn cho Tứ ca nghe, nghe xong Hà Thúy hỏi :

- Tứ ca đã tin chưa? Tứ ca còn nói gì nữa không?

Lắc đầu ngao ngán trước sự việc, không chỉ đưa ánh mắt buồn thảm nhìn chằm chằm vào nơi đổ nát, nơi đã trở thành mồ chôn của hàng trăm người vô tội.

Một lúc sau, chợt nhớ ra việc gì, vị Tứ ca liền hỏi lại :

- Thất muội! Theo Thất muội thì Cao huynh đã bỏ chạy. Mà chạy đi đâu, Thất muội có biết không? Có thể nào Cao huynh tìm đến Quân chủ không?

Hà Thúy lắc đầu đáp :

- Muội không biết, nhưng chắc là không chạy đến Quân chủ đâu, vì Cao huynh chạy về hướng Bắc!

- Hướng Bắc! Vậy thì đi đâu? Thất muội, nhiệm vụ của ta lần này là đi tìm Cao huynh đấy! Thất muội ở lại, ta đi trước nhé! Phải tìm được Cao huynh mới được...

- Tứ ca đừng bỏ muội, hãy cho muội đi theo với! Muội cũng muốn ẩn mình cho xong!

Vị Tứ ca nhìn Thất muội của mình mà thương hại cho phận gái lăm truan chuyên, đành gật đầu :

- Được rồi! Mau lên! Chúng mình phải tìm cho được Cao huynh!

- Tìm làm chi? Có gấp lắm không?

- Gấp! Muội cứ đi rồi ắt biết!

Hai người vội phóng mình chạy đi! Chạy theo hướng lúc nãy Cao Nhẫn đã bỏ chạy!

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nhân định thắng thiên?

Núi rừng tịch mịch.

Thanh sơn u nhã.

Không một bóng người.

Chốc chốc tiếng chim rừng kêu rúc.

Lâu lâu tiếng thú rừng gầm hú.

Đã là lúc muông thú sống về đêm tò ra đi kiếm mồi.

Ánh trăng bàng bạc rắc đầy trên mặt đất. Như soi lối cho người đi.

Ai đi? Ai có dõm lược đi vào một đêm như thế này, giữa rừng sâu núi thẳm?

Họa là kẻ điên!

Sạt... Sạt...

Qua ánh trăng chiếu xuyên kẽ lá, có bóng người thất thểu đi.

Có người đi thật!

Ai vậy? Có điên khùng không mà một mình trong đêm vắng lại dám phất phơ đi vào chốn này?

Bóng người vẫn thất thểu đi.

Không kêu, không hú...

Từng đốm trăng sáng soi rọi vào gương mặt và y phục.

Gương mặt và y phục không nói lên được đây là một người điên.

Nghiều đường đường, sáng láng.

Y phục tuy không hoa lệ, nhưng tươm tất, gọn gàng.

Không điên sao lại đi vào tận nơi đây?

Chốc chốc lại đưa tay nắm một quyền vào thân cây nào vô phúc mọc gần bên y.

Àm..

Tiếng động vang dội khắp núi rừng.

Điên thật! Đúng là một người điên!

Giữa đêm thanh vắng, tiếng chuyển động vang thật xa.

Àm..

Tiếng động làm muông thú hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Chim rừng bị động vừa bay, vừa kêu lên inh ỏi.

Tất cả người tiếng động đó đã làm cho hai người ở mãi tít phía xa phải chú ý.

Họ dừng chân nghe ngóng.

Rồi họ lại phóng vụt đi.

Họ lao về hướng phát ra tiếng động.

Họ lướt đi thật nhẹ nhàng.

Qua ánh trăng, có thể nhận biết đó là một nam nhân và một nữ nhân.

Họ vẫn băng mình lướt đi.

Àm!

Tiếng động phát ra gần hơn.

Họ dè dặt bước chân hơn.

Àm!

Đã như gần sát ngay bên.

Họ cẩn thận hơn.

Khẩn trương hơn.

Và họ đã thấy bóng người đang đi thất thểu ở cách họ chưa đầy mười trượng.

Họ dừng chân, chú mục quan sát.

Chưa thể nhận ra đấy là ai.

Họ dùng mắt ra hiệu với nhau.

Cả hai nhận ra, tỏa vào hai bên lối đi, nếu đây gọi mà lối đi, kẹp bóng người kia vào giữa họ! Họ sẽ chân bước tới!

Bóng người kia vẫn vô tình và thất thểu đi...

Àm!

Một thân cây vô tội nữa đã bị ăn một quyền.

Lợi dụng ngay cơ hội này, hai bóng người đã lướt nhanh tới. Vẫn cứ theo hai bên mà phóng tới.

Họ đã qua được bóng người vẫn tiếp tục đi thất thểu.

Họ dừng chân chú mục quan sát kỹ người kia.

Thần tình họ xúc động, qua đôi môi họ đang mấp máy.

Họ đã muốn kêu lên.

Và rồi, họ cũng phải kêu lên...

- Cao huynh!

- Cao thiếu hiệp!

Cả hai, một nam một nữ, chỉ dám đứng xa mà kêu!

Người đang đi thất thểu, được hai người nọ gọi là Cao huynh, nghe tiếng người gọi, đã vội dừng chân lại, đôi mắt xạ hung quang, nhìn nơi đã phát ra tiếng gọi mà quát :

- Ai? Việc gì mà phải gọi ta?

Thấy người này, tuy ánh mắt lộ vẻ hung dữ nhưng giọng nói thì đã được kèm chế, hai người nọ từ từ bước lại, họ kêu lên :

- Cao thiếu hiệp, là ta đây, Hà Thúc đây!

Đó là giọng nói của một nữ nhân. Còn giọng nam nhân thì nói :

- Cao huynh, là ta đây, huynh còn nhận ra ta không?

Đúng rồi, bóng người đi thất thểu chính là Văn Thảo Nguyên, mà hai người nọ vì chưa biết nên vẫn xem là Cao Nhẫn. Văn Thảo Nguyên lạnh giọng mà nói :

- Ra là các người! Các người còn muốn gì nữa đây? Như vậy còn chưa đủ sao? Các người không để ta yên sao?

Giọng nam nhân cuống quýt như muốn phân bua :

- Cao huynh! Bọn ta đã tìm Cao huynh biết bao gian khổ.

Văn Thảo Nguyên đã ngắt lời :

- Tìm ta để làm gì? Lúc này ta không mản gì cả? Ta chỉ muốn chết đi cho rồi, các người biết không?

Nghe Văn Thảo Nguyên thét lên như vậy, Hà Thúy đã không sợ mà còn nói với nam nhân :

- Tứ ca! Đi thôi, hần đã muốn làm con rùa rút cổ lại, chúng mình còn trì kéo hần để làm gì? Đi! Mình cũng bỏ trốn quách, cho lão Quân chủ muốn làm gì kệ lão! Ai chết mặc ai!

Văn Thảo Nguyên nghe lời nói khích của Hà Thúy mà tức giận, người run bắn lên, cơ mặt co co giật giật :

- Hà Thúy! Hà cô nương chứ, Hà cô nương còn muốn tại hạ phải làm gì nữa đây? Đánh thì đánh không lại lão. Càng đánh thì càng nhiều người vô tội phải chết oan. Tại hạ phải bỏ cuộc thôi để tránh những cái chết vô nghĩa, rồi đây lão cũng sẽ chết, giang hồ sẽ qua con sóng gió.

- Ha... ha... Ha...!

Hà Thúy thốt nhiên bật cười lên, cười như ngậy, như dại.

Văn Thảo Nguyên bức tức vì tràng cười của Hà Thúy đã cắt đứt dòng suy tư của mình, Văn Thảo Nguyên vội quát lên :

- Câm ngay! Tại sao lại cười? Có gì đáng để cười đâu?

Hà Thúy dứt tiếng cười, đưa mắt khinh bỉ nhìn Văn Thảo Nguyên :

- Không đáng cười à? Nếu giang hồ này đầy rẫy những người có ý nghĩ như ngươi thì ta hỏi ngươi công bằng ở đâu? Chính nghĩa ở đâu? Đến như ngươi mà lại còn suy nghĩ ầu trĩ đến thế sao? Đến ngươi mà phải cần ta dạy những điều này sao? Được! Ngươi đã nghĩ vậy thì mặc ngươi, mặc cho Vạn Ngọc Châu vì ngươi mà hy sinh, vì ngươi mà cam chịu tiếng bất hiếu, lỗi đạo với đấng sinh thành. Tứ ca, đi thôi!

- Hà Thúy cô nương, cô nương... thôi... thôi... thôi quả là có lỗi. Hà Thúy cô nương, vậy thôi... thôi phải làm gì đây? Cô nương nói đi, tôi xin nghe! Tôi xin nghe mà!

Từng tiếng nói của Hà Thúy đã như những nhát chùy nện vào đầu Văn Thảo Nguyên, tay chân bủn rủn, tâm trí đau buốt, Văn Thảo Nguyên đảo mình chặn bước chân của Hà Thúy đang dắt tay vị Tứ ca của mình mà bỏ đi.

Văn Thảo Nguyên chặn hướng này, Hà Thúy lạng người, đi theo hướng khác. Văn Thảo Nguyên lại xê mình chặn nữa, Hà Thúy vẫn tránh người mà đi. Đến câu cuối cùng, Văn Thảo Nguyên nói mà cơ hồ phát khóc.

Hà Thúy thấy vậy, mới mỉm cười đắc ý, đĩnh bộ lại, nhìn vào mắt Văn Thảo Nguyên mà hỏi :

- Cao thiếu hiệp chịu nghe lời ta? Cao thiếu hiệp không muốn ẩn đi sao? Cao thiếu hiệp không sợ bị lão Quân chủ nữa sao? Thiếu hiệp nói đi!

Úc lòng, Văn Thảo Nguyên bọc bạch trong con phần nộ :

- Sợ hay không sợ, cũng không làm gì được lão! Bất quá vì Vạn Ngọc Châu, vì mẫu thân, vì bao nhiêu người vô tội, tại hạ chỉ đến chết là cùng! Tại hạ chết đi rồi, võ lâm này có gì thay đổi? Hay vẫn chịu sự áp đặt, sai khiến của lão ta?

Hà Thúy kinh ngạc hỏi :

- Sao lại có mẫu thân gì ở đây? Mẫu thân của thiếu hiệp là ai?

Nhắc đến thân mẫu, Văn Thảo Nguyên dường như đã xúc động, Hà Thúy hỏi gặng nữa.

Văn Thảo Nguyên nước mắt lưng tròng :

- Các người nào biết, tại hạ cũng vừa được tỏ tường thân thế, mình bạch lai lịch, mẫu tử mới chớm trùng phùng, những tưởng sẽ được kề bên gối mẹ, hầu cận sớm hôm, nào ngờ phút sanh ly lại thành tử biệt.

Cổ kềm nén con xúc động, Văn Thảo Nguyên tỏ cho cả hai biết lai lịch của mình và kẻ thù hai lần giết cha hại mẹ là ai.

Từng lời thuật lại của Văn Thảo Nguyên nghe như xé lòng, Hà Thúy và vị Tứ ca nghe mà như đứt từng đoạn ruột.

Nghe xong, vị Tứ ca gạt vội nước mắt đã chực trào ra mà nói cùng Văn Thảo Nguyên :

- Văn huynh, chuyện này rất là minh xác, chính tại ta đã từng nghe lão kể lại vào những ngày đầu lão đã muốn khai tông lập phái như thế nào. Văn tiên bối đích xác là do tay lão hạ thủ. Thật không ngờ đây chính là lệnh tôn. Thôi, Văn huynh đừng có buồn bã, ta có việc này cần gấp đến Văn huynh.

- Việc gì, xin huynh đài cứ nói!

- Nguyên ta tình cờ có gặp một lão đạo, lão có ý muốn tìm kiếm Văn huynh.

- Lão đạo? Tìm tại hạ? Để làm gì? Tại hạ nào có quen biết đến lão đạo nào đâu?

- Ta không biết lão đạo cần gấp Văn huynh có việc gì, nhưng ắt có liên quan đến tình thế giang hồ hiện nay! Chắc chắn phải liên quan đến lão Quân chủ!
- Lão đạo chỉ đích danh tại hạ à?
- Không! Không nêu đích danh ai, nhưng theo ta, người lão đạo cần tìm chính là Văn huynh.
- Sao lạ vậy? Sao huynh đòi cho là người lão cần gấp lại là tại hạ?
- Đây, Văn huynh hãy cứ nghe rồi sẽ hiểu, nguyên văn lão đạo nói như thế này: ‘Tình thế này chính là lúc mà sư tổ có nói đến. Ngươi hãy tìm xem, người nào mà có khả năng nhiều nhất để vấn hồi tình thế, hãy đem về đây gấp ta!’.
- Hừm! Sao lại mập mờ vậy? Lão đạo ấy là người như thế nào? Lão đang ở đâu?
- Lão đạo ấy là người rất lạ lùng, đạo gia không ra đạo gia, biết võ công cũng như không biết võ công. Xem chỗ lão ở lại là nơi thoát tục! Khó nói được lắm. Nhưng may mà Văn huynh đi theo hướng này, cũng gần chỗ lão ở. Nếu Văn huynh không ngại, hãy cứ đến thử xem sao! Biết đâu chừng đây là ý trời sắp đặt?

Nghe nói về lão đạo này, Văn Thảo Nguyên tuy không có chút nào hứng thú nhưng vẫn hiếu kỳ mà muốn gặp một lần cho biết. Huống chi, đã có một thân võ học phi phàm, Văn Thảo Nguyên nào biết ngần sợ... nên

- Ủ! Đi thì đi! Huynh đòi! Xin đi trước!

Thế là vị Tứ ca đi trước dẫn đường, Văn Thảo Nguyên và Hà Thúy theo sau.

Đi gần hết canh ba là đã đến nơi.

Một mái tiểu am bên bờ dốc thoải thoải. Nằm vắt trước tiểu am là một dòng suối. Thật là một cảnh nên thơ.

Tiếng suối róc rách qua từng kẽ đá, reo lên giữa đêm trường tĩnh mịch, làm cho tâm hồn người như lắng dịu lại mà thương thức tấu nhạc thiên thai ở chốn gian trần...

Trong tiểu am, một ánh đèn le lói, qua màn trướng mà soi tỏ một bóng người. Tóc vấn theo kiểu đạo sĩ thường thấy. Râu để dài phớt phơ theo từng ngọn gió đêm.

Vị Tứ ca hăng giọng và nói :

- Bạch thầy, đã tìm được người thầy muốn gặp rồi ạ!
- Vào đi! Kẻo sương khuya thấm lạnh!

Giọng trầm ấm vang lên làm ấm lòng người nghe giữa đêm khuya vắng lặng.

Xô nhẹ màn treo trướng rủ, cả ba cùng nhẹ chân đi vào...

Quả thật, lão đạo sĩ không giống những người bình thường. Tuy nhìn chung, lão cũng không có gì là khác thường.

Có khác chăng là ở dáng dấp bình thường của lão, không thấp, không mập, không gầy, không giống người có võ công nhưng trầm tĩnh và đôi mắt uy ngời cho thấy mà người có võ công.

Cổ nhân nói “Bình định như núi thái” chính là để chỉ lão đạo sĩ này.

Lão đưa mắt nhìn cả ba, chạm ánh mắt nhìn của lão, cả ba đều cảm thấy không sợ mà phục, không muốn cúi đầu cũng phải gằm đầu xuống!

Giọng lão trầm ấm lại cất lên :

- Là người này ư?

Mắt lão đang hướng về Văn Thảo Nguyên.

Không phải nhìn, cũng biết lão đạo nói về ai, vị Tứ ca thưa :

- Bạch thầy, đúng vậy!

Vì nếu lão đạo sĩ chỉ Hà Thúy mà hỏi ắt sẽ thêm vào câu nói một câu “là nữ nhân à!”

Lão xem xét qua một lượt, từ đầu đến chân của Văn Thảo Nguyên, đoạn lão bảo cả ba :

- Ngồi xuống đi!

Hương trầm từ một đỉnh hương gần đó tỏa ra thoang thoang, nghe mà nhẹ cả người, lâng lâng! Lão đạo sĩ lại lên tiếng :

- Giang hồ loạn lạc, do đâu mà ra? Thiếu hiệp nói đi.

“Còn do đâu mà ra nữa mà lão lại hỏi vậy? Không phải là do lão Quân chủ ý trọng vào võ công siêu phàm, ý trọng vào thần đạo Từ Quang mà mong đề đầu cười cổ mọi người sao?”

Văn Thảo Nguyên tự nhủ vậy, nhưng sau một lúc suy nghĩ, Văn Thảo Nguyên lại thấy không đúng, nên nói :

- Mới đầu nghe... đạo trưởng hỏi, văn sinh đã nghĩ ngay được lời đáp! Nhưng suy nghĩ lại thì văn sinh lại có nhận định khác...

Buông lỏng câu nói, Văn Thảo Nguyên chờ phản ứng của lão đạo sĩ.

Nãy giờ lão lìm dim mắt, bây giờ, mắt lão lại mở ra nhìn Văn Thảo Nguyên, lão nói ôn tồn :

- Thiếu hiệp, hãy nói tiếp đi!

Văn Thảo Nguyên vội tiếp lời :

- Chánh tà vốn bất lưỡng lập, đạo vượng ma tiêu! Ngược lại đạo sẽ tiêu nếu ma vượng. Nhưng cái gì là chánh, cái gì là tà? Sao gọi kẻ này là tà, kẻ kia là chánh? Tiêu chuẩn đâu mà quyết đoán được? Bang phái ư? Xuất xứ võ học ư? Hay mà do hành động của họ? Do bề ngoài của họ mà nói vậy? Võ học tà mà tâm chánh, việc này không phải là không có. Ngược lại, xuất môn của một người là chánh nhưng tâm họ bất chánh, thì có được gọi là tà không? Hoặc một người có dã tâm, có toan tính riêng, hai tay mà bụng hết mắt thiên hạ, khéo che giấu, được xưng tụng là đại hiệp vậy là tà hay chánh? Bụng bít được thì là chánh! Không che giấu được nữa có cam chịu mình là tà không? Nhìn lão Quân chủ mà xem, đáng vẻ bên ngoài ai dám nói là tà! Võ học thì là của tiên gia, tà sao được mà tà! Vậy mà tà tâm của lão đã thắng được chánh môn! Loạn của giang hồ nhiều đều do tà tâm của người giang hồ mà ra! Tham danh ấy cũng bởi tà tâm. Tranh lợi cũng do tà tâm. Có tà tâm, có đồ kị, ắt phải có loạn! Văn sinh nói vậy có đúng không? Thưa đạo trưởng?

Đáng lão đạo sĩ lúc này bỗng trở nên trầm tư, gật đầu khi nghe câu Văn Thảo Nguyên hỏi, lão mới nói :

- Thiếu hiệp tuổi còn trẻ nhưng đã có cái nhìn bao quát, xuyên suốt hết chiều dài lịch sử của võ lâm! Còn thiếu hiệp thì sao, thiếu hiệp là tà hay là chánh?

Nghe câu hỏi của lão đạo sĩ mà Văn Thảo Nguyên ngẩn cả người. Với câu hỏi này, Văn Thảo Nguyên giật mình mà tự xem lại chính mình. Mình là tà hay là chánh? Chánh được sao khi hai tay mình đã nhuộm máu? Tà ư? Đã là tà sao lại chê trách người ta là tà? Còn nếu bảo việc mình làm là đúng với ước vọng của mọi người, thì đã đúng chưa?

Công luận của võ lâm không phải lúc nào cũng đúng.

Hành động trước đây của sư phụ, không phải là đáp ứng kỳ vọng của số đông người đó sao? Sao sư phụ lại hối hận? Tà? Chánh? Thế nào gọi là tà? Thế nào mới được gọi là chánh?

Mơ mơ hồ hồ, Văn Thảo Nguyên tự mình hỏi lấy mình, đến lúc thần trí cơ hồ rối loạn, Văn Thảo Nguyên đã nói ý nghĩ thành lời lúc nào không hay!

Lão đạo sĩ nghe được những lời này, lão cười và nói :

- Thôi! Thiếu hiệp đừng tự làm khổ não mình nữa. Biết suy xét lấy việc mình làm, đắn đo trước lời mình nói đã là hay lắm rồi! Sư tổ của ta đã vì vấn đề này mà không ngớt tự dẫn vật lấy mình. Xem đây!

Lão đạo sĩ đưa tay chỉ vào bức hoành phi to lớn treo ngay trước mặt lão, mà khi cả ba người lúc bước vào, do vẻ uy nghi của lão, cả ba không kịp nhìn đến bức hoành phi bằng lụa tốt, màu trắng ngà của thời gian, trên bức hoành phi chỉ có mỗi hai chữ:

Tà? Chánh?

Chắc có lẽ sư tổ của lão đạo sĩ đã từng ngồi chỗ của lão đạo sĩ bây giờ đang ngồi mà trầm tư, mà suy niệm về hai chữ chánh, tà này.

Đội mọi người đã nhìn xong, lão đạo sĩ đưa tay vào ngực áo lôi ra một hộp nhỏ, dài, bằng gỗ mun. Lão đặt trước mặt Văn Thảo Nguyên mà nói :

- Chắc có lẽ thiếu hiệp đúng là người ta muốn tìm. Không, phải nói như thế này mới đúng, thiếu hiệp là người mà sư tổ ta muốn gọi găm, ùi thác. Thiếu hiệp hãy mở hộp này mà xem. À! Trước hết, hãy đọc qua hàng chữ niêm trên miệng hộp.

Đưa tay cầm lấy chiếc hộp gỗ, Văn Thảo Nguyên cảm nhận được là cái hộp rất nhẹ. Không hiểu trong hộp có chứa vật gì không. Nghĩ vậy, Văn Thảo Nguyên mới xem qua hàng chữ được viết ngay vào tờ giấy dùng để niêm miệng hộp:

“Đợi đến lúc lửa bùng dầu sôi, hãy mở hộp này ra!”

Văn Thảo Nguyên lại đưa mắt nhìn lão đạo sĩ, lão nói :

- Thiếu hiệp cứ tự tiện!

Gỡ nhẹ tờ giấy niêm ra, Văn Thảo Nguyên hé mở nắp hộp, nhìn vào, một mảnh lụa hoa tiên xếp gọn, bên dưới là một cuộn lụa.

Đặt hộp gỗ xuống, nhón tay cầm mảnh hoa tiên lên, mở ra, Văn Thảo Nguyên đọc được:

“Lấy dữ đáp lại dữ, lấy mạnh diệt mạnh ấy là trí!

Ta tự cho là đã thông huyền lẽ đạo, thế mà trước đây ta đã làm một việc bất trí. Vệ Ngõa đưa người vào Trung Nguyên toan làm loạn, ta đã chặn đứng được việc này, nhưng cách làm của ta là cách làm của kẻ bất trí.

Sau đó, ta về đây suy nghiệm lại một lần nguy khôn. Đó là hậu quả của việc làm bất trí của ta.

Người nổi nghiệp ta không đủ huệ trí. Do đó ta lưu lại chỉ pháp độc tôn cho người. Hãy vì võ lâm Trung Nguyên mà trừ hại, nên nhớ, đừng làm điều ta đã làm. Dung được thì dung, không cần ra tay. Một khi đã ra tay thì quyết không dung. Ấy là luật trời vậy.

Từ Hà Thượng Nhân”.

Văn Thảo Nguyên đọc mà đổ mồ hôi. Sợ cho việc biết rõ mọi sự sau này của Từ Hà Thượng Nhân, mừng cho sự phụ mình may mà thoát chết, tránh được lưới trời buông phủ.

Đưa mắt nhìn quanh, lão đạo sĩ và Hà Thúy cùng vị Tử ca đã đi đâu cả rồi. Yên tâm vì không phải giải thích về thái độ của mình lúc vừa rồi, Văn Thảo Nguyên mở cuộn lụa ra xem.

Phía trên đầu cuộn lụa có ghi rõ:

“Duy Ngã Độc Tôn chi pháp.

Người tham luyện phải có chánh tâm. Bằng không sẽ chết ngay vì tẩu hỏa nhập ma, đừng trách ta sao không nói trước”.

Đọc qua một lượt về yếu quyết, Văn Thảo Nguyên không biết là do mình có huệ trí cao hay là do lời viết dễ hiểu, mà Văn Thảo Nguyên đọc đến đâu, hiểu được đến đó.

Thấy không đến nỗi khó luyện, chủ yếu của chỉ pháp là lấy đất mẹ làm sinh lực, lấy trời cha làm khí lực. Hợp với tâm với ý mình mà phát ra thành chỉ lực. Văn Thảo Nguyên ngồi đó mà luyện luôn.

Mở mắt ra đã thấy Hà Thúy đứng gần đó, trên mặt không giấu được vẻ bồn chồn, Văn Thảo Nguyên cười nhẹ và cất tiếng hỏi :

- Hà cô nương đến đã lâu chưa? Có việc gì không mà xem cô nương có vẻ lo lắng?

Thấy Văn Thảo Nguyên đã lên tiếng, Hà Thúy cả mừng, nói ngay :

- Thiếu hiệp đã luyện công xong chưa? Đêm qua có một việc mà ta chưa kịp nói với thiếu hiệp...

- Đêm qua? Mới chỉ có một đêm thôi sao?

Đưa mắt nhìn bầu trời qua bức tường, thấy vẫn còn tối mà sao Hà Thúy lại bảo là đêm qua.

Hà Thúy hiểu, bèn nói :

- Thiếu hiệp đã luyện công hết một đêm và một ngày. Bây giờ đã là canh đầu của đêm rằm tháng chín.

- Đêm rằm ư? Vậy đã là một lần rằm nữa! Có việc gì xin cô nương cứ nói, tại hạ đã tham ngộ xong cả rồi!

Hà Thúy, gương mặt lộ vẻ tốt cùng sung sướng, nói :

- Đã tham ngộ xong rồi à? Vậy thì hay quá! Chuyện là như vậy...

Cô ta lập lại sự xuất hiện và những lệnh của Võ Lâm Thần Toán cho Văn Thảo Nguyên nghe, đoạn cô ta hỏi :

- Thiếu hiệp là Cung chủ? Cung nào? Ở đâu?

Không để tâm đến lời cật vấn của Hà Thúy, Văn Thảo Nguyên nhắm mắt rồi nói :

- Ba ngày à? Vậy đúng là ngày hôm nay rồi! Và hôm nay cũng chính là kỳ hạn một tháng của lão Quân chủ! Không được, Hà Thúy cô nương hãy mau chỉ lối cho tại hạ! Mau lên kéo không kịp, nếu hai bên mà đụng nhau lúc này, ắt Áo Ma cung không tồn tại được nữa! Mau lên cô nương! Mau lên!

Cuồng quýt mà nói, cuồng quýt mà hỏi, Văn Thảo Nguyên làm Hà Thúy càng thêm bối rối.

Đưa tay chỉ ra ngoài, Hà Thúy vội nói :

- Thiếu hiệp nếu muốn quay lại Kim Lăng thì cứ đi theo hướng này, cách chừng năm mươi dặm. Rồi thiếu hiệp chừng nào quay trở lại, thiếu hiệp có phải là Cung chủ gì đó của bọn người Vô Lâm Thần Toán không?

Nói một thôi, hỏi một hồi, quay lại đã không nhìn thấy Văn Thảo Nguyên đâu nữa cả.

Văn Thảo Nguyên đã biến đâu mất rồi. Đi lúc nào Hà Thúy cũng không hay.

Hà Thúy chỉ biết đứng yên mà nhìn theo hướng đã chỉ cho Văn Thảo Nguyên đi mà khẩn cầu cho Văn Thảo Nguyên trả thù được, diệt được lão Quân chủ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Báo cừu, rửa hận

Năm mươi dặm đường đối với việc cấp bách, như lửa xém chân này, Văn Thảo Nguyên với tốc độ khinh công, với mọi khả năng có thể đạt được, tàn canh đã thấy một vùng mộ địa ở thấp thoáng đằng trước.

Vẫn không chậm trễ, Văn Thảo Nguyên cứ lướt nhanh tới, tiến lại càng gần, càng nghe rõ tiếng binh đao chạm nhau, tiếng la hét dậy trời.

Vùng mộ địa trở thành bãi chiến trường.

Người nằm dưới lòng mộ địa cơ hồ muốn ngồi bật dậy cả lên mà xem cuộc chiến, mà đón tiếp những người vừa mới chết.

Văn Thảo Nguyên hận mình không có cách nào mà bay ngay đến. Đôi chân càng thoăn thoắt hơn, khí lực trong người như toát cả ra xuống đôi chân đã quá mỏi mệt.

Rốt cuộc rồi Văn Thảo Nguyên cũng đến nơi.

Một tia mắt loang loáng nhìn qua, Văn Thảo Nguyên đã thấy được lão Quân chủ.

Lão Quân chủ như tướng giữa ngàn binh tốt.

Như hồ dữ giữa bầy thú hoang bé nhỏ.

Lão đi đến nơi nào, nơi đó có người gục ngã.

Lão dừng nơi đâu là lại có người nằm xuống.

Miệng lão cười khằng khặc.

Song thủ lão như đôi cánh bướm đập chồm.

Quạt, chưởng, trảo, chụp, đâm...

Lốp lốp thầy người chồng chết.

Giờ đây, vây quanh lão là Vô Lâm Thần Toán, Tả Hữu Thần Nguyên Định, Lỗ Trung, Tứ đại hộ pháp cũng trợ công.

Cứ nhắm lão mà đánh.

Không để ý đến ba tên Chuyên lệnh sứ, Đệ nhất, Đệ nhị và Đệ lục, lâu lâu lại tung lên một đòn.

Tất cả môn nhân Áo Ma cung đều đến cả đây.

Tất cả bọn họ đều thất điên bát đảo.

Nhìn qua, Văn Thảo Nguyên đã lượng được tình thế... thân hình vọt bỗng lên, cất lên thật cao, xà xuống thật lẹ, song thủ đồng loạt vung ra, miệng hét lên :

- Đừng giờ thói hung hăng! Xem này!

Tinh thể khản cấp, Áo Ma Phục Ma chương đã phải tung ra, đỡ lấy song chương của lão Ác ma đang nhắm vào Tả Hữu Thần mà vỗ xuống.

Kinh lực như di sơn đảo hải của Văn Thảo Nguyên ào ào kéo đến.

Thất kinh cho song chương này của đối phương, lão Quân chủ tạt mạnh cả hai chương vào song chương vừa đổ ụp xuống.

Tả Hữu Thần Nguyên Định và Lỗ Trung hoành thân nhảy tránh sang bên.

Àm!

Từ đầu cuộc chiến cho đến lúc này, mọi người tham chiến đều chưa hề nghe tiếng nổ nào kinh thiên động địa đến vậy.

Tất cả đều dừng tay, quan sát nhanh, xem cái gì vừa gây ra tiếng nổ.

Tất cả đều nhìn thấy.

Lão Quân chủ chân cày sâu xuống đất lùi ngược lại phía sau đến cả tám thước. Còn Văn Thảo Nguyên uy nghi như một thiên thần giáng thế, sừng sững đứng lom lom nhìn vào lão Quân chủ.

Văn Thảo Nguyên vẫn nhìn vào lão mà nói :

- Lão Ác ma, chớ hung hăng mà hiếp người thái quá.

Lão Quân chủ cũng nhìn sững Văn Thảo Nguyên :

- Là người? Người không chết?

Ngẩng mặt lên mà cười, Văn Thảo Nguyên nói :

- Ta chết sao được? Ta chết đi thì ai thay ta báo cừu, rửa hận? Mặc cho lão hoành hành chốn võ lâm sao? Đâu có được, đâu dễ thế được, không cần nhiều lời nữa! Hãy đỡ chương đây!

Tiếng quát vừa dứt, thân hình của Văn Thảo Nguyên đã theo Áo Ma bộ pháp mà mất dạng, cuốn quanh lão mà đánh, xoay quanh lão mà tung chương, hết chương này đến chương khác, liên tu bất tận.

Thân hình lão Quân chủ cũng thoát ần thoát hiện, hai tay lão xoay tròn mà vung ra mà đón đỡ mà phát công.

Bùng... bùng... âm... âm... bùng...

Đón đỡ chương lực của lão Ác ma, Văn Thảo Nguyên thấy kinh khiếp cho công lực của lão, sợ cho võ học của Thái Hà Đồ Tiên Giải!

Áo Ma bộ pháp không làm rối mắt lão, ngược lại, thị tuyến của Văn Thảo Nguyên cơ hồ không nhận được lão đang đứng ở đâu.

Chương chạm chương, thân hình đôi bên cùng rung động, suýt mấy lần Văn Thảo Nguyên ngỡ đã trúng chương của lão...

Mấy lần đã định dùng Duy Ngã Độc Tôn chỉ pháp của Từ Hà Thượng Nhân, nhưng lại không dùng được vì phát chỉ vào đâu khi không nhận định được nơi lão đứng!

“Không xong rồi!”

Văn Thảo Nguyên thầm nhủ, vội thay đổi đấu pháp bằng cách...

Một lần nữa Áo Ma Phục Ma chương với cả mười hai thành công lực đã đánh ra. Lão Ác ma cũng trụ người lại mà đón đỡ.

“Lúc này mà vung chỉ Độc Tôn thì thật là đúng lúc!”

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng lực bất tòng tâm. Sức lực đâu nữa mà phát chỉ công? Một khi chân khí đã dồn cả vào Áo Ma Phục Ma chương.

Àm!

Một lần nữa, tiếng nổ lại phát lên, đình tai, long óc.

Thân hình cả hai đã như cây sậy trước gió lốc nhưng không ai ngã ra cả!

Một giây lát dừng tay, lão Quân chủ nạt :

- Tiểu tử! Bọn này là bọn nào, sao lại đến cả đây?

Văn Thảo Nguyên nhân cơ hội mà điều hòa chân lực, đưa mắt nhìn mọi người.

Họ đều đứng vây quanh mà quan chiến.

Họ đứng thành từng tốp một.

Ít thì có ba tên Chuyên lệnh sứ và một, hai tên Kim lệnh sứ.

Đồng nhất là môn nhân Áo Ma cung. Họ lúc này mới thấy vui mừng khi tận mắt chứng kiến võ công kinh người của Cung chủ của họ. Nhưng họ vẫn sợ, sợ cho đối thủ của Cung chủ là một kẻ có võ công trên cả bậc thượng thừa! Có khi trên cả Cung chủ của họ...

Họ hận không thể xen vào mà tiếp trợ được! Vì xông vào là chết! Họ chết đã đành, có khi lại làm cho Cung chủ phân tâm mà nguy hại.

Nhóm người ít hơn một chút cũng đang đứng nhìn là hào sĩ võ lâm, vì bắt buộc mà phải suy tôn lão Quân chủ. Họ kéo cả lại đây. Họ không biết phải làm sao. Đánh hồi lão Quân chủ thì họ không dám..

Ấp cả vào mà đánh Văn Thảo Nguyên, họ lại không nỡ....

Hơn nữa, còn toán người lạ mặt đang đứng gần ngay bên, đây là phe nào, lạ lắm, họ không biết được, nhưng liệu toán người này có chịu đứng yên khi nhìn thấy tất cả đều ủa vào mà đánh Văn Thảo Nguyên?

Do đó họ đành phải đứng yên mà nhìn.

Văn Thảo Nguyên nhận được những ánh mắt khích lệ của môn nhân Áo Ma cung, như được tiếp thêm sinh lực, nghe lão Quân chủ hỏi, Văn Thảo Nguyên nhìn lại lão mà đáp :

- Tội lỗi của lão đã làm động nộ đến đất lẫn trời! Họ là ai? Họ là cô hồn đã quỷ hiện thân mà đòi nợ máu lão đã vay đó! Ha ha ha...!

Lão Quân chủ giận quá hét lên :

- Tiểu tử muốn chết!

Liền theo tiếng quát là chưởng lão đã vung ra. Lạng người thật nhanh mà tránh chưởng.

Lão lại hét lên :

- Sao? Không dám đối chưởng cùng ta nữa à? Vậy thì rút đi!

Thân hình lão vụt chớp động, lão đã lao vào Văn Thảo Nguyên mà đánh, không cho Văn Thảo Nguyên chạy thoát.

Nhân cái lạng người vừa rồi, Văn Thảo Nguyên đã tính sẵn, Văn Thảo Nguyên bấm đầu ngón chân vào một thanh trường kiếm của ai đó đã đánh rơi..

Thanh trường kiếm theo cái bấm mà nhảy vào tay Văn Thảo Nguyên.

Chưởng của lão đã xô đến, búa kín người Văn Thảo Nguyên.

Văn Thảo Nguyên tức thì vũ lộng trường kiếm, đón đỡ từng đợt chưởng phong của lão.

Nhanh trong nháy mắt, Văn Thảo Nguyên vừa quát vừa dùng kiếm khích lão :

- Xem kiếm đây!

Áo Ma kiếm pháp liền diễn ra.

Vẫn thấy lão hai tay không, chỉ dùng ống tay áo, nghênh tỵ công lực mà đón kiếm.

Văn Thảo Nguyên nghĩ thầm: “Mình cố tình xử kiếm để lão lấy thần đao Từ Quang mà nghênh đón. Sao lúc này lão lại chưa dùng đến thần đao? Lão khinh khi mình ư? Để xem nào!”

Bỏ dờ Áo Ma kiếm pháp, Văn Thảo Nguyên bắt đầu xử dụng luôn đệ nhất thức Áo Ma Hàng Tà.

Lão cứ dùng tay áo mà đón, né, kinh lực của lão vận vào hai ống tay khiến hai ống tay cứng lại tựa kim khí.

Dùng kinh phong mà đẩy kiếm thế của Văn Thảo Nguyên.

Dùng ống tay áo đã vận cương kinh mà đỡ gạt chiêu kiếm. Lão đã qua một chiêu đệ nhất thức, chưa thấy thần đao Từ Quang xuất hiện.

Đệ nhị thức Áo Ma Phục Tà liền vận khởi liền theo sau. Vẫn chưa thấy Tử Quang thần đao.

Vẫn tay áo mà xô, mà dạt kiếm thế.

Vẫn hai ống tay áo như tấm thép đỡ chặn kiếm chiêu! Hết cả hồ nghi, hết cả e dè! Hết cả lo ngại! Văn Thảo Nguyên nhớ lại tình thế vào đêm rằm trước, cách nay một tháng.

Hết lên một tiếng tợ sấm nổ, Văn Thảo Nguyên tận dụng hết sức bình sinh, tung luôn chiêu cuối cùng của Áo Ma kiếm pháp tuyệt truyền, tức là chiêu Áo Ma Tịch Tà đệ tam thức.

Một vòng khí lạnh lũng âm u vây kín quang người lão Ác ma.

Một quãng sáng xuất hiện giữa vòng khí như ánh dương quang rọi xé cả màn mây đen đang che phủ.

Tất cả đều chụp thẳng xuống đầu lão Ác ma.

- Chết!

- Chết!

Đồng thời, lão cũng thét lên một tiếng với Văn Thảo Nguyên.

Hai ống tay áo lúc này được lão xử dụng như thuẫn sắt, che kín đầu lão. Lão rùn bộ xuống, cơ hồ muốn chạm đất. Hai chân lão dẫm đạp vào nhau.

Mặc kệ nhục nhã, bỏ mặc vinh quang, Thân hình lão lăn tròn trên mặt đất, hai ống tay áo phủ kín người nửa thân trên.

Lão cứ để vậy mà lăn.

Nhắm đã tránh thoát vùng hiểm nguy. Hai ống tay áo cất ra khỏi người, nhắm mặt đất mà đập loạn. Hai chân một co một duỗi, chồi vào đất mà búng đi. Thân hình lão theo những cái đập tay mà cất lên, theo những cái chồi chân mà lao đi.

Như trường tiễn rời khỏi dây cung mà bắn xa, thật xa.

Văn Thảo Nguyên đứng yên mà phòng bị, ngờ lão sẽ hạ thân, sẽ lấy thần đao Tử Quang ra, sẽ vận kinh lực, sẽ xử thuật phi đao mà lấy mạng mình.

Nào ngờ lão đã thoát đi luôn, không buồn ngoái lại, không kêu không thét, không dọa nạt lẫn giận dữ, cứ thế mà lão chạy, càng lúc càng nhanh!

Văn Thảo Nguyên chợt hiểu, lão không mang thần đao Tử Quang theo người, lão khinh thường mọi người?

Cũng đúng, lão không ngại Văn Thảo Nguyên? Ai đã giải cấm chế cho Văn Thảo Nguyên mà lão ngại, hay là lão đã biết cấm kỵ của thuật phi đao, cấm sự tà dâm! Điều nào cũng đúng cả.

Văn Thảo Nguyên nhìn mọi người, có kẻ đang ngẩn ngơ, có kẻ đang sợ, có kẻ đang vui mừng.

- Quyết không cho lão thoát, không dung được thì dứt khoát chẳng nói tay. Tử Hà Thượng Nhân đã dạy thế!

Trong lòng Văn Thảo Nguyên nghĩ vậy, liền theo ý nghĩ, Văn Thảo Nguyên vừa tung mình chạy theo lão Quân chủ đại gian đại ác, vừa hạ lệnh cho Vô Lâm Thần Toán :

- Lão Toán! Thu dọn!

Nhìn theo hướng Văn Thảo Nguyên chạy đi, Vô Lâm Thần Toán cũng chạy theo, sau khi truyền lệnh tiếp mệnh lệnh :

- Tử đại hộ pháp theo lão! Còn mọi người thu dọn và đi sau!

Cả năm người cùng vút đi ngay.

Họ không còn lo gì nữa, mọi việc ở đây có Tả Thần Nguyên Định, Hữu Thần Lỗ Trung, ba đường chủ và các môn nhân còn lại cũng đủ rồi.

Họ yên tâm mà đi, lo cho Cung chủ mà theo sau.

Văn Thảo Nguyên nhìn thấy dáng lão Quân chủ ở xa xa, vừa tiếp tục đuổi, vừa hét vang :

- Lão Ác ma, mau đứng lại mà chịu chết!

- Xem kia! Khí thế của lão đâu cả rồi? Dừng lại nào!

- Xem lão kia! Vậy mà đòi làm Minh chủ? Đòi độc bá quần hùng ư?
- Lão chạy đâu! Phen này lão khó thoát được tay ta!
- Lão có nhớ Bạch Nguyệt Truy Kiếm Văn Thiên Linh không? Phải lão đã hạ thủ không? Hãy đứng lại mà đền mạng cho gia gia ta!
- Mẫu thân ta cũng bị Hồng Đan Tử Vân Hương của lão mà chôn thây trong lòng mộ địa! Hãy trả mẫu thân ta đây!
- Lão chạy đâu? A! Lão định về hang ổ của lão à? Có về đấy thì cũng phải chịu chết thôi!

Chửi rủa, dọa nạt, khiêu khích. Lão Ác ma vẫn cứ chạy, cứ băng mình mà lướt đi, ngay câu cuối của Văn Thảo Nguyên vừa dứt là lão đã đặt chân lên một chiếc thuyền nhỏ neo sẵn đó, chặt đứt cả dây neo bằng ống tay! Vẫn bằng hai ống tay mà lão vừa quạt, vừa đẩy, cho thuyền lướt đi veo veo về hướng Quần Sơn, giữa hồ Động Đình.

Lướt người đến hồ, Văn Thảo Nguyên nhìn quanh tìm kiếm một chiếc thuyền...

Không có thuyền!

Chiếc sào tre dài lão vớt lại còn nằm đó. Không biết mình có làm được hay không? Văn Thảo Nguyên cấp trí sanh liều, chụp ngay cây sào tre. Sẵn trường kiếm còn cầm trên tay, phát nhanh vào sào tre.

Phập... phập... phập...

Sào tre bị đứt thành mười đoạn nhỏ.

Ôm hết vào lòng.

Vứt ra xa trên mặt hồ một đoạn nhỏ.

Hét lên một tiếng.

Người bay bỗng lên không.

Nhắm vào đoạn tre đang dập dềnh trên mặt nước mà phóng.

Chân sắp dẫm vào đoạn tre, nhanh tay ném về phía trước một đoạn tre nữa.

Chũm!...

Không lường được trước, chân Văn Thảo Nguyên dẫm mạnh vào đoạn tre, ý muốn lấy đà mà nhảy tới nữa.

Thân hình theo đà nhấn chìm cả đoạn tre sâu vào lòng nước, ngập đến gần nửa thân. Cả sợ, Văn Thảo Nguyên hít vội một hơi chân khí, đưa nội lực lên thượng bàn, người nổi hẳn lên.

Không dám dậm vào đoạn tre để lấy đà sợ chìm, Văn Thảo Nguyên bối rối nhìn quanh.

Nhìn lại phía trước, thấy thuyền của lão Ác ma đã đi khá xa.

Văn Thảo Nguyên càng bối rối tợn, phúc bí tâm linh! Văn Thảo Nguyên nhìn thuyền lão băng băng mà lướt, chợt nảy ra một ý!

Không chần chừ, vẫn đưa nội lực lên thượng bàn, cho người nhẹ thêm, tay cầm một nan tre, vận lực ném mạnh về phía sau. Lạ thay, thân hình của Văn Thảo Nguyên đứng trên đoạn tre mà lướt tới trước, làm cho người Văn Thảo Nguyên muốn ngã ngửa. Cố giữ thăng bằng, người vẫn lướt đi, thân hình dần dần ổn định. Văn Thảo Nguyên ném tiếp về phía sau một đoạn tre nữa... thân hình vẫn cứ chao nghiêng mà lướt tới.

Nhìn lại phía trước, thấy thuyền của lão Quân chủ Ác ma hầu như chìm khuất dần trong màn sương. Văn Thảo Nguyên tuy giận nhưng cố dằn lại, điềm tĩnh mà giữ ổn thần tình. Ném tiếp... lướt tiếp... Rồi đến lúc hết hẳn những đoạn tre. Còn gì để ném? Không lẽ ném cả trường kiếm?

Chợt nhớ lại hành động lúc đi thuyền của lão Quân chủ, Văn Thảo Nguyên thầm tự mắng mình: “Rõ thật là ngốc!”

Giắt trường kiếm vào lưng, hai tay áo phát mạnh về phía sau, cố giữ ổn thân mình đứng vững trên đoạn tre, người của Văn Thảo Nguyên lướt ào ào tới. Khom mình xuống một chút, phát mạnh tay áo một lượt nữa, thân hình bình ổn hơn, lướt đi xa hơn.

Mừng quá, Văn Thảo Nguyên cứ thế mà vung tay áo quạt, người như tên bắn mà lướt đi vùn vụt, không bao lâu đã đến được Quần Sơn.

Thuyền nhỏ của lão Quân chủ Ác ma nằm chổng chơ ra đó.

Nhảy phắt lên bờ!

Rút phăng thanh trường kiếm!

Một mạch nhắm ngay Quân Sơn đạo am mà chạy.

Đã đến cổng tam quan.

Bình!

Tung ngay một cước vào ngay cửa cổng!

Àm

Cánh cửa cổng đổ sầm!

Mặc!

Chạy tiếp.

Đến cổng tam quan khác.

Bùng!

Vút ra một ngọn chường khi còn ở cách xa cổng chừng non trượng.

Àm!

Vút!

Cánh cửa cổng ngã ra chưa kịp đổ sầm thì thân hình của Văn Thảo Nguyên đã vút lướt bay vào. Bất chấp thế trận kỳ môn, không màn đến màn sương khói mờ mờ giăng phủ. Chân đạp lộ, tay vung chường, người băng đi. Sừng sững trước mặt là Quân Sơn đạo am. Kề ngay dưới chân là khoảng sân trống. Qua khỏi sân trống, đứng sừng sững, uy nghi vào ngay chữ Địa ở giữa sân.

Cửa Quân Sơn đạo am vụt mở tung ra.

Hương trầm ngào ngạt tỏa ra.

Theo sau hương trầm là lão Quân chủ đại ác.

Lão đã kịp thay y phục.

Khoác vào mình đạo bào gấm thêu chữ Quân.

Đường bộ bước ra.

Lững thững mà đứng lại, môi khê nhếch cười độc ác.

Mắt tóe hung quang dữ dội.

Hai cánh mũi phập phồng.

Đầu tóc khê rung rung.

Mặt lão dần dần đỏ.

Đang sung huyết?

Hay đang vận toàn lực?

Không thể biết được!

Song thủ từ từ nâng lên.

Trong hữu thủ là thần đao Tử Quang.

Chân lão khê di động.

Miệng lão khê thốt lên :

- Ngươi là người họ Văn?

Văn Thảo Nguyên cũng nhích dần tới, hữu thủ vẫn giương trường kiếm và đáp :

- Đúng, thiếu gia là di cô của Bạch Nguyệt Truy Kiếm.

Chân lão Quân chủ đã đạp đúng giữa chữ Thiên trên sân. Lão lại hỏi nữa :

- Ngươi thật sự muốn báo thù? Ngươi thật sự không sợ thần đao Từ Quang? Ngươi không sợ rằng ngươi sẽ chết ư?

Văn Thảo Nguyên đã đi gần hết sân chữ Địa, đáp :

- Việc gì thiếu gia phải sợ? Sợ mà thoát chết được sao? Lão nói đi!

Lão vẫn không ngừng bước, đã đi gần hết sân chữ Thiên, lão lại nói :

- Nếu ngươi muốn sống thì sẽ được sống, có sao lại không được, ngươi nên nhớ, lần này không có ai ở đây mà ngăn được ngươi khỏi chết vì thần đao Từ Quang đâu!

Dè dặt không muốn bước lên bậc tam cấp dẫn lên sân chữ Nhân của Quân Sơn đạo am. Văn Thảo Nguyên dừng lại ở cuối sân chữ Địa, nói :

- Không phải rườm rà, hôm nay đã đến lúc lão đền tội, tội của lão quý thần đều oán trách, người người đều kinh tởm.

Chân lão Quân chủ đã đặt lên tam cấp dẫn xuống sân mang chữ Nhân, lão nói :

- Kẻ nào dám buộc tội ta? Kẻ đó chắc chưa sanh ra đây!

Vẫn đứng một chỗ, Văn Thảo Nguyên khinh bỉ mà nói với lão :

- Lão Ác ma, lão đã làm, người buộc tội lão đã sanh ra từ lâu, lão biết người nào có họ là Nam Cung không?

Chân lão khẽ run, cổ kềm lại, lão vẫn đứng giữa chừng tam cấp :

- Nam Cung? Là lão ư? Không phải ta đã giết lão rồi sao? Con lão, cháu ngoại lão, còn ai nữa, mà sao ngươi biết được việc này?

Nghe lão nói như vậy mà Văn Thảo Nguyên lo sợ cho mẹ con của Nam Cung Ngọc, nhưng không dám hỏi đến, e lão biết mà nguy hại đến tánh mạng của mẹ Nam Cung Ngọc, nếu đến nay bà vẫn còn được sống. Văn Thảo Nguyên tiếp :

- Con của Tư Đồ gia, Trịnh gia, Đinh gia đã không ngớt lời nguyên rửa lão ư? Đến cả... con của lão cũng không cam chịu có gia gia như lão.

Chân lão càng run dữ, lão đứng đã không muốn vững, lão phải bước đi, bước đi cho chân bớt run và lão đã bước hẳn xuống sân mang chữ Nhân. Lão nói :

- Con ta? Châu nhi? Ngươi biết Châu nhi? Châu nhi nói sao? Châu nhi biết gì mà oán trách ta? Biết gì mà buộc tội ta?

Thấy lão xúc động mà hai tay lão từ từ nhập lại, kẹp thần đao Từ Quang vào giữa.

Văn Thảo Nguyên chuyển kiếm sang tả thủ, hữu thủ nắm chặt lại, dựa theo yếu quyết mà đưa dần kinh lực ra ngón chỉ tay hữu, chuẩn bị chỉ pháp Duy Ngã Độc Tôn, miệng vẫn đối đáp :

- Vì không muốn thấy ngày tàn của lão, Vạn Ngọc Châu giờ chắc đã bỏ đi xa, đi thật xa, không muốn nhìn thấy ai mà bề bàng cho thân phận.

Mặt lão đỏ sọng lên, lão bước thêm vài bước nữa, sắp đạp đến chữ Nhân khoảng giữa sân, lão hét lên thật to như muốn lấp đi lời Văn Thảo Nguyên vừa nói, như muốn chối bỏ, không muốn tin vào lời của Văn Thảo Nguyên :

- Ngươi nói láo, ta không tin, ta không thêm tin vào những lời nói láo xược của ngươi. Câm ngay! Không câm ta giết mi, ta giết mi!

Tâm thần lão đã hoang mang đến cùng độ, lão nổi giận đến tột độ, khí lực lão đã vận dụng đến tận cùng. Dứt tiếng hét, lão không kềm nén được nữa. Hai tay lão chớp động.

Hữu thủ Văn Thảo Nguyên cũng chớp động, thần đao Từ Quang vụt thoát đi.

Chỉ lực hữu thủ của Văn Thảo Nguyên cũng vụt phát ra.

Thần đao Từ Quang bay lượn cực nhanh.

Chỉ pháp Độc Tôn cũng xẹt ra cực lẹ.

Thần đạo Từ Quang và chỉ pháp Độc Tôn khẽ chạm nhau.

Rất êm!

Rất nhẹ!

Nhưng lại phát ra một chớp sáng.

Sáng lòe!

Chói mắt!

Song phương cùng chớp mắt. Song phương cùng mở mắt.

Lão Quân chủ Ác ma mở mắt kinh ngạc mà nhìn, thấy Văn Thảo Nguyên vẫn đứng sững, không suy suyển, thần đạo Từ Quang biến đâu mất.

Văn Thảo Nguyên mở mắt kinh ngạc, thấy thần đạo Từ Quang không làm hại được mình, Chỉ Pháp Độc Tôn hòa vào không gian mất tăm.

Chợt nghe thấy đau, lão Quân chủ cúi đầu mà nhìn.

Nhìn thấy máu nhiều giọt, Văn Thảo Nguyên trở mắt mà xem.

Song phương cùng tìm thấy thần đạo Từ Quang đồng một lúc.

Thần đạo Từ Quang đang cắm sâu vào ngực lão Quân chủ Ác ma.

Máu từ chuôi thần đạo Từ Quang đang nhỏ xuống.

Lão nhìn vào vết thương chí tử mà như không tin vào điều mắt đang nhìn thấy.

Văn Thảo Nguyên cứ ngỡ mình đang mơ.

Nhìn thần sắc lão Ác ma lúc này mà Văn Thảo Nguyên phải khiếp sợ. Khuôn mặt lão đã đỏ mọng lên, màu đỏ không khác màu máu của lão đang loang xuống sân gạch bằng đá Vân Nam trắng.

Màu da trên hai bàn tay của lão cũng đỏ.

Lão Quân chủ thôi nhìn vết tử thương.

Lão đưa mắt nhìn Văn Thảo Nguyên.

Lão nói mà không hiểu lão đang nói gì :

- Sao... sao lại có... thể như... thể này được?

Phịch!

Lão ngã úp mặt xuống nền đá trắng.

(Thiếu 2 hàng)

Máu tươi lại trào ngược lên lưng áo lão, lão xoài tay xoài chân mà nằm đó, nằm gọn trong chữ Nhân khảm sẵn vào nền đá.

Hai tay lão ôm trọn chữ Nhân vào người như mộng đồ bá vương của lão.

Ngẫm nghĩ lại câu nói cuối của lão, Văn Thảo Nguyên cũng tự hỏi: “Sao lại như thế được nhỉ?”

Do Duy Ngã Độc Tôn chỉ pháp khắc chế và đánh bật thần đạo Từ Quang quay về đâm phải lão?

Do lão sung huyết mà đứt ngang luồng kinh khí vận hành thuật phi đao, khiến chỉ pháp Độc Tôn đánh ngược thần đạo Từ Quang bay về và lão không còn sức đề tránh né hoặc đón đỡ?

Do lão có tà tâm khiến thuật phi đao hợp với chánh tâm của Văn Thảo Nguyên lúc phát chỉ lực đã khiến thần đạo Từ Quang bay ngược mà diệt lão, diệt hẳn tà tâm?

Không tài nào hiểu được căn nguyên.

Chỉ biết lão đã chết, thật sự đã chết.

Ác ma đã chết hẳn, bạo ngược đã tàn, Văn Thảo Nguyên cứ đứng ngẩn người mà nhìn lão đăm đăm, mà chiêm nghiệm, nếu...

Không có tiếng hỏi đột ngột phát lên, không biết Văn Thảo Nguyên còn đứng bao lâu nữa?

- Lão đã chết? Cung chủ đã diệt lão?

Quay người nhìn lại, Văn Thảo Nguyên nhận ra người vừa lên tiếng hỏi là Vô Lâm Thần Toán. Lão đang đứng cùng Tứ đại hộ pháp của Áo Ma cung.

Lục tục theo sau, đang ào ào tiến vào đứng đầy cả sân Địa là môn nhân Áo Ma cung.

Tiếng reo hò chột nổ tung ra...

Tiếng hò reo làm kinh động đến một nhóm người. Họ cũng đang tiến dần đến.

Họ từ phía sau Quân Sơn đạo am mà đến.

Gồm bốn nữ nhân. Dẫn đầu là một ni cô đứng tuổi, mẹ của Nam Cung Ngọc.

Tiếp theo sau lần lượt là các ni cô tuổi còn hoa niên Trịnh Hiền Thiên, Tư Đồ Surong, Đinh Phượng.

Cả bốn người đều đang nghiêng chặt răng, cổ kim con xúc động? Hoặc nén lại con giận dữ?

Cả tám con mắt đều chiếu xạ vào lão Quân chủ tà ác đang nằm đó.

Văn Thảo Nguyên không đánh lên tiếng, cứ để yên mà nhìn, mà chờ đợi con giận dữ bộc phát.

Họ không bộc phát con giận.

Ba ni cô đứng sau, theo gương vị ni cô đứng trước mà nhắm mắt, cúi đầu, chấp tay niệm Phật :

- Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát! Nam mô A di đà Phật!

Rồi tất cả đều đứng im, không nhìn, không nói.

Chợt Hữu Thần Lỗ Trung của Áo Ma cung xuất hiện, trong tay Lỗ Trung đang nắm giữ một người.

Hữu Thần Lỗ Trung hướng vào Văn Thảo Nguyên mà nói :

- Cung chủ! Tất cả dư đồ của lão tặc đã bị diệt sạch, duy chỉ tên này là bỏ chạy trước, hạ nhân bắt gặp hắn đang ở hậu đình nên ra tay bắt giữ hắn đây! Cung chủ! Xin Cung chủ định đoạt!

Nghe lọt lời này, tên nọ vội ngẩng mặt lên nhìn Văn Thảo Nguyên mà van xin, mà cầu khẩn :

- Cao huynh! Cung chủ! Cao Cung chủ, xin tha mạng, tiểu nhân biết tội rồi! Xin tha mạng... tha mạng!

Văn Thảo Nguyên nhìn ra, hắn chính là tên Đệ lục chuyên lệnh sứ.

Văn Thảo Nguyên cũng đã định tha hắn vì xét trước nay, chưa nghe danh ác nào của hắn, nhưng Văn Thảo Nguyên cũng lên tiếng hỏi :

- Các hạ! Xin cho hỏi, Tam tứ Thần Ứng hiện đang ở đâu?

Nghe câu hỏi này, Trịnh Hiền Thiên đang cúi đầu, nhắm mắt đã vội ngẩng lên, xạ hai ánh mắt nhìn chăm chú vào đôi môi của gã mà chờ nghe.

Đệ lục chuyên lệnh sứ nghe giọng lưỡi của Văn Thảo Nguyên không có ý gì là muốn giết hắn, nên hắn thành khẩn mà đáp ngay :

- Bẩm Cung chủ! Bọn Tam tứ Thần Ứng do quá nhiều tham vọng, hơn nữa nhiều lần không làm tròn bổn phận của Quân... ơ... của lão... lão này sai đặt, nên đã bị... bị lão này giam vào Mộ Vương ở Kim Lăng!

Thoáng giật mình, Văn Thảo Nguyên hỏi gặng lại :

- Bị giam à? Bao lâu rồi? Đã được tha chưa?

Hắn đáp :

- Vâng, thưa Cung chủ, đúng là bị giam, chính tay tiểu nhân dẫn bọn chúng đi và giam lại! À... à đã được hơn một năm rồi ạ! Dạ... dạ... bọn hắn chưa được lệnh tha ạ! Giờ này, chắc bọn chúng vẫn còn đang ở đó.

Một tiếng văng, hai tiếng bầm, Văn Thảo Nguyên thật không sao chịu được cung cách này nên khó chịu mà hỏi thêm :

- Các hạ vào hậu đình để làm gì? Nói nghe xem?

Như có gì phải giấu, hắn len lén đưa mắt nhìn chỗ khác, lúng túng mà nói :

- Dạ... dạ... thật sự không... không có gì ạ!

Hữu Thần Lỗ Trung cũng bức cho cái lối nịnh hót của hắn nên xô mạnh một cái, làm hắn té gấp gửi về phía trước. Hắn lồm cồm bò dậy.

Dưới đất, chỗ ngực hắn vừa đập xuống, còn rơi lại một quyển kinh.

Hắn đưa tay chớp vội, nhưng không nhanh bằng Văn Thảo Nguyên.

Văn Thảo Nguyên vẫy tay một cái, quyển kinh sách đã tự bay vào tay.

Đưa mắt nhìn ngay đề tựa, thấy là “Thái Hà Đồ Tiên Giải”.

Tiến nhanh lại chỗ lão Quân chủ đang nằm, lật ngựa xác lão lên, xác lão đã lạnh. Văn Thảo Nguyên rút ngay thần đao Tử Quang ra.

Thần đao vẫn tinh khiết, không nhuộm một giọt máu nào cả!

Cặp cả hai lại làm một, Văn Thảo Nguyên bước lại gần mẹ của Nam Cung Ngọc dâng ra nói :

- Bá... bá mẫu, vật của Nam Cung lão gia, tiểu bối xin giao hoàn.

Vẫn cúi đầu, nhắm mắt, ni cô, mẹ của Nam Cung Ngọc nói :

- A di đà Phật! Ta đã thí phát quy y thì tài vật là vật ngoại thân. Hơn nữa, vì vật này mà thân gia của ta phải ly tán, ta không nhận đâu. Thiếu hiệp là người có đức độ, xin cứ giữ lấy, miễn phải giao hoàn.

Biết ý bà đã quyết, Văn Thảo Nguyên chợt nảy ra một ý hay.

Cắt kinh sách và thần đao vào lòng, Văn Thảo Nguyên lại quay về phía Trịnh Hiền Thiên mà nói :

- Trịnh... à ni cô! Trước đây tại hạ có hứa sẽ tìm và giao Tam tú Thần Ưng cho ni cô xử trí, nay bọn chúng vô tình đã chết sạch, cùng với toàn thể những người đã bị lão tặc giam giữ, vậy còn một nguyên hung đây, xin giao lại cho ni cô, mong ni cô nhận lấy, thay cho Tam tú Thần Ưng.

Ni cô Trịnh Hiền Thiên mắt tóe hung quang, từ nãy giờ không thôi nhìn gã Đệ lục chuyên lệnh sứ, nay nghe Văn Thảo Nguyên nói vậy, nét mặt không che được sự vui mừng, ni cô Trịnh Hiền Thiên nói :

- Đa tạ Cao thiếu hiệp!

Biết Trịnh Hiền Thiên chưa rõ thân thế của mình nên gọi vậy, Văn Thảo Nguyên không bận tâm mà đánh chính.

Còn gã Đệ lục chuyên lệnh sứ thấy sự tình diễn biến như vậy, gã gào lên :

- Tại sao? Không phải Cung chủ đã hứa tha mạng rồi sao? Sao ngươi nuốt lời?

Nhún vai, Văn Thảo Nguyên nói :

- Nguyên ta đã có ý tha ngươi, nhưng ngươi quá tham, ác tâm vẫn còn, khó mà tha được! Huống chi, ngươi nhớ lại mà xem, ta đã có nói tha mạng cho ngươi đâu.

Ni cô Trịnh Hiền Thiên tay đã lăm lăm trường kiếm, tiến lại gần gã Đệ lục chuyên lệnh sứ, gã vội phi thân bỏ chạy.

- Chạy đi đâu?

Văn Thảo Nguyên quát lên và hữu thủ phát theo. Gã liền ngã lăn ra, võ công đã bị Văn Thảo Nguyên phế bỏ.

Bước đến gần, Trịnh Hiền Thiên giờ cao trường kiếm mà nói, mà khản đàng khi nước mắt lưng tròng :

- Gia gia! Gia gia có linh thiên xin về đây xem nữ nhi báo thù!

Phập!

Đầu gã đứt lìa.

Gã chết không một tiếng rên la, vì gã đã hôn mê ngay khi nghe Trịnh Hiền Thiên khẩn.

Ném ngay kiếm xuống đất cạnh xác gã Đệ lục chuyên lệnh sứ, ni cô Trịnh Hiền Thiên thụp người xuống mà bùng mặt khóc, kéo theo những tiếng khóc của Đình Phụng và Tư Đồ Suông. Bối rối, Văn Thảo Nguyên đứng nhìn mà không biết phải nói gì để an ủi.

Võ Lâm Thần Toán lại lên tiếng :

- Cung chủ, còn Quân Sơn đạo am này ta phải làm gì đây?

Ngẫm nghĩ một lúc, Văn Thảo Nguyên hỏi lại :

- Lão Toán tính sao?

Như đã có định kiến, lão Võ Lâm Thần Toán vội đáp :

- Phải hủy đi!

Văn Thảo Nguyên gật đầu tán đồng :

- Được, lão cho người làm đi.

Nói xong, không chờ Võ Lâm Thần Toán kịp đi, Văn Thảo Nguyên nói tiếp :

- Lão sư huynh, sáng ngày mai lão sư huynh hãy cho mọi người về cung trước đi, còn lão sư huynh hãy đi theo tiểu đệ, chúng ta sẽ về sau.

Tuy không hiểu Văn Thảo Nguyên còn muốn đi đâu, làm gì nhưng Võ Lâm Thần Toán vội gật đầu đồng ý.

Đội Văn Thảo Nguyên đã quay người bước đi xa, Võ Lâm Thần Toán cho môn nhân Áo Ma cung tiến hành phá hủy Quân Sơn đạo am.

* * * * *

Mặt trời đã lên cao...

Chung quanh đều vắng lặng...

Chỉ còn hai bóng người đứng đó, Văn Thảo Nguyên và Võ Lâm Thần Toán.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn về hướng Quân Sơn đạo am. Xa quá! Không nhìn rõ được, nhưng trên cao vẫn còn những đụn khói bay lên, Quân Sơn đạo am đã hoàn toàn bị phá hủy.

Trầm mặc một lúc, Văn Thảo Nguyên lên tiếng hỏi :

- Lão sư huynh, việc đêm qua còn mọi người ở các môn phái thì sao?

Võ Lâm Thần Toán khẽ nghiêng mình mà đáp :

- Huyền Hạc tiểu đạo, Tâm Như tiểu ni, Khương Hoắc, kẻ thì chết trong lúc hỗn chiến, kẻ thì sợ tiểu đệ Cung chủ bắt tội nên đã tự sát...

Chép miệng thở dài, Văn Thảo Nguyên than :

- Thế là Thất đại môn phái, ba đại bang cơ hồ tan rã hết, lúc này tại đây chỉ còn là việc nội bộ của các môn, bang phái, chúng ta không cần gì phải ở lại đây nữa! Đi thôi lão sư huynh!

Võ Lâm Thần Toán đem nghi vấn trong lòng từ đêm qua mà hỏi :

- Cung chủ định đi đâu? Làm việc gì nữa?

Văn Thảo Nguyên ngước mắt nhìn xa xăm nói :

- Đến Đại Biệt sơn, đưa hài cốt tiên sư về cung phủ, sau nữa để lại bí kíp và thần đao vào chỗ nó vốn có, gọi lại cho tiền nhân, đợi chờ người hữu duyên vậy.

Gật đầu, Võ Lâm Thần Toán nói như để tiếp lời :

- Đây là chuyện mà chúng ta cần và nên làm.

Cả hai cùng lướt nhanh về hướng Đại Biệt sơn.

Bạn đang đọc truyện *Áo Ma Bộ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.